

இழைப்பால் கல்வியில் உயர்வோர்

இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களின்
அரசியற் பொருளாதாரம், மக்கள்
மற்றும் கல்வியை நோக்கியது

அஞ்சலா டபிள்யூ. லிட்டல்

LABOURING TO LEARN

by Angela W. Little

தமிழாக்கம்: பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம்

உழைப்பால் கல்வியில் உயர்வோர்

இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களின்
அரசியற் பொருளாதாரம், மக்கள்
மற்றும் கல்வியை நோக்கியது

அஞ்சலா W லிஸ்ரீஸ்
கல்விப்பேராசிரியர் (அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகள்)
கல்வி நிறுவகம்
இலண்டன் பல்கலைக்கழகம்

தமிழர்க்கம்

சோ.சந்திரசேகரம்
இணைப்பேராசிரியர்
சமூக விண்ணான கல்வித்துறை
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

பிரத்தானியாவில் முதலாவதாகப் பிரசுரித்தோர்:
மக்மில்லன் பதிப்பகம்

Hounds Mills, Basingstoke, Hampshire RG21 6XS, London.

உலகெங்கும் கம்பனிகளையும் பிரதிநிதிகளையும் கொண்டது.

இந்நாலின் பதிவுக்கட்டி பிரத்தானிய நாலகத்தில் கிடைக்கப்பெறும்.

ISBN 0-333-67429-4

ஜக்கிய அமெரிக்காவில் முதலாவதாகப் பிரசுரித்தோர்:

புனித மார்ட்டன் பதிப்பகம்

Scholarly and Reference Division,

175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010.

காங்கிரஸ் நாலக நால் விபரப்பட்டியல் - பிரசுரத்தரவு

Little, Angela.

Labouring to learn : towards a political economy of plantations,
people and education in Sri Lanka / Angela W. Little.

p. cm. - (International political economy series)

Includes bibliographical references and index.

ISBN 0-312-21842-7 (cloth)

1. Plantation workers-Education-Sri Lanka.   2. Tamil (Indic people)-
Education-Sri Lanka.   3. Plantations-Economic aspects-Sri Lanka.

4. Sri Lanka-Politics and government.   I. Title   II. Series.

LC5148.S73L58 1998

371.8229'948115493-DC21

98-28307

CIP

இரண்டாவது பதிப்பு, 2002

ப 434   ISBN 955-9102-50-8

உரிமையுடையது: அஞ்சலா W விற்றில்

உ_தைப்பால் கல்வியில் உயர்வேர்

அசிரியர்	அஞ்சலா டபிள்யு லிட்டில் பேராசிரியர் ஸண்டன் பல்கலைக்கழகம்
தமிழரக்கம்	சோ. சந்திரசேகரம் இணைப்பேராசிரியர் கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்
இந் நூல்	Angela W. Little எழுதிய Labouring to Learn என்ற ஆங்கில நூலின் தமிழாக்கம்
பதிப்புறை	அஞ்சலா டபிள்யு லிட்டில்
வெளியீடு	சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் 425/15 திம்பிரிகஸ்யாய வீதி கொழும்பு-5 2002
ISBN	955 - 9102 - 50 - 8
அச்சு	UNIE ARTS (PVT) LTD 48B, BLOEMENDHAL ROAD COLOMBO - 13
விலை	500/=

சமர்ப்பணம்

இந்நூலாக்கமானது ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், பெற்றோர்கள், கல்வி அலுவலர்கள், தொட்ட நிருவாகிகள், தொழிற்சங்க உத்தியோகத்தர்கள் மற்றும் அரசியல்வாதிகள் ஆகியோரது ஒத்துழைப்பின்றி சாத்தியமாகியிருக்காது. பெருந்தொட்ட கல்வி முன் னேற்றத் தின் பால் இவர்களின் தொடர் ச்சியான முயற்சிகளுக்கு இந்நால் சமர்ப்பணமாகிறது. மேலும், பெருந்தொட்டத்தின் உள்ளும் புறமுமாக கல்விச்சமூகத்திற்கு தலைமைத்துவம் வழங்கிய கல்விச்சேவை உறுப்பினர்கள், குறிப்பாக R. சிவசிதம்பரம், கமலா பீரிஸ், சிரோன்மணி இராஜரத்தினம், A.M.M.A. மஜீத் ஆகியோருக்கும் இந்நால் சமர்ப்பணமாகிறது.

A W L

உள்ளடை

அட்டவணைகள்	ix
படங்கள், புகைப்படங்கள்	xi
பெட்டிகள்	xii
நன்றி நவீலல்	xiii
சுருக்கவிரிவு	xv
முன்னுரை	xvii
இலங்கைத் தேசப்படம், வரைபடம்	xix
1 விக்னேஸ்வரி: மாறிவரும் சமூகத்தில்	1
விருத்தியறம் ஒரு பின்னை	1
அறிமுகம்	1
பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி வாய்ப்பில்	
ஏற்பட்ட வளர்ச்சி	14
இலங்கை மக்கள்	19
அபிவிருத்தி ஆய்வு	22
கல்வி மாற்றத்தின் மாதிரிகள்	31
பகுப்பாய்வுச் சட்டகம்	43
2 பெருந்தோட்டத்துறையின் இலாபங்கள்,	50
மக்கள் மற்றும் அரசியல்	
பெருந்தோட்டங்கள்: மாறிவரும் பண்புகள்	51
பெருந்தோட்ட இலாபங்கள்: மாறும்	
சந்தைகளும் செல்வாங்களும்	56
பெருந்தோட்ட மக்கள்: சமூகக் கட்டமைப்பில்	
மாற்றமும் தொடர்ச்சியும்	63
பெருந்தோட்ட அரசியல்: தொழிற்சங்க	
இயக்கத்தினதும் அரசியல்	
வாக்குரிமையினதும் வளர்ச்சி	86

குதந்திரத்திற்குப் பின்னர் அரசாங்க மாற்றங்கள்	93
இலாபங்கள், மக்கள், அரசியல்: ஒரு தொகுப்பு	101
3 தேசிய கல்விமுறைமையின் அமிவிருத்தி	105
பிரித்தானியராட்சிக்கு முன்னர் நிலவிய குடியேற்றவாதச் செல்வாக்கு	105
பிரித்தானியக் குடியேற்றவாத ஆட்சியின் செல்வாக்கு	108
குதந்திர கால ஆரம்பத்தில் கல்வி சார்பான மாற்றங்கள்	133
கல்வி சீர்திருத்தம் 1970-1977	136
கல்விசார் மாற்றங்கள், 1800-1977: ஒரு பார்வை	143
4 பெருந்தோட்டங்களில் கல்வியின் தேவையும் அமிவிருத்தியும்	147
பத்தொண்பதாம் நூற்றாண்டில் கல்வி வழங்கிய முகவர்கள்	148
உதவி நன்கொடை	158
நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுத்தறிவு மற்றும் பொருளாதார நிலைமைகள்	163
இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோட்டப் பாடசாலை கட்டளைச் சட்டங்கள்	175
1962இன் தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவும் மொழிப் பிரச்சினையும்	197
1970இன் ஐக்கிய முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம்	200
பொதுக்கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் 1972-1977	203
பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி, 1840-1977: ஒரு பொதுநோக்கு	204

5	பெருந்தோட்டங்களின் சமகால கல்வி வளர்ச்சி: களத்திலிருந்து வரும் கருத்துக்களும் குரல்களும்	209
	கல்விசார் மாற்றம் பற்றிய விபரத் தொகுப்பு - பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரது கருத்துக்கள்	211
	கல்வியின் முக்கியத்துவம்: பெற்றோர், ஆசிரியர், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரது கருத்துக்களும் செயற்பாடுகளும்	229
	கல்வி முன்னேற்றத்தின் பரந்துபட்ட நிலைமை	248
	களத்திலுள்ள தடைகள்	254
	பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரது கருத்துக்கள்: ஒரு தொகுப்பு	265
6	1977 முதல் பிரதான கல்வி முறையிலும் பெருந்தோட்டக் கல்வியிலும் ஏற்பட்ட அமைப்பு மற்றங்கள்	270
	பிரதான கல்வி முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றம்	270
	பெருந்தோட்டக் கல்வி அபிவிருத்தி	288
	தேசிய கல்வி அமைப்பும் பெருந்தோட்டக் கல்வியும்: படிப்படியான ஒருங்கிசைவு	336
7	பொருளாதார வளர்ச்சி, அரசியல் நெருக்கடி மற்றும் வரய்ப்புகள்	341
	பொருளாதாரத்தைத் தாராளமயமாக்குதல்	341
	பொருளாதாரத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்கள்	346
	தீவிரமடைந்த அரசியல் நெருக்கடி	352
	மனித உரிமையும் அபிவிருத்திக்கான உதவியும்	360
	அரசியல் வாய்ப்புகள்	365

பொருளாதார வார்ச்சியிலிருந்தும் அரசியல் நெருக்கடியிலிருந்தும் கல்வி முன்னேற்றத்தை நோக்கி	381
8 பெருந்தோட்டங்களின் கல்வி	
முன்னேற்றம் மீதான செல்வரக்ருகண காலம், இடம் சுரந்து இனங்கரணல்	383
கல்வி முன்னேற்றத்தின் கட்டங்கள்	384
கல்வி முன்னேற்றத்துக்கான மாதிரிகளும் முன்னேற்றத்தின் மாதிரிகளும்	413
மீண்டும் எதிர்காலம் பற்றி	429
நூற்பட்டியல்	434
பொருள் அட்டவணை	443

அட்டவணைகள்

1.1	வகுப்பு அடிப்படையில் மாணவர் சேர்வுத் தொகை, 1987-1992 (539 பாடசாலைகள்)	16
1.2	வருடம், துறை அடிப்படையில் எழுத்தறிவு	17
3.1	பாடசாலை வகைரீதியாக பாடசாலையினதும் மாணவரினதும் தொகை c. 1830	112
3.2	இன், பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் (பருமட்டானது), 1881-1901	124
4.1	மாகாணம், பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் (பருமட்டானது), 1881-1901	165
4.2	இனக்குழு, மாகாணம், பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் (பருமட்டானது) 1881-1901	165
4.3	மாகாணம், பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் (பருமட்டானது) 1881-1901	165
5.1	தோட்டத்தொழிலாளர் பெற்றோர்களின் மகன்மாரினதும் மகள்மாரினதும் தொழில் எதிர்பார்ப்புகள்	238
6.1	கல்வி, உயர் கல்வி அமைச்சக்கான வெளிநாட்டு நிதியுதவி, 1982-1995 (US \$000)	287
6.2	பொறுப்பேற்கப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் (வருடங்களின் அடிப்படையில்)	289
6.3	மாணவர் அடிப்படையில் ஓராசிரியர் தோட்டப் பாடசாலைகள், பதுளை மாவட்டம் 1982	296
6.4	ஆசிரியர் தகைமைகளுக்கான வழிமுறைகள் (வகை,இடம்,மூலம்,காலம்,அனுமதி அடிப்படையில்), 1994	311
6.5	மாணவர் சேர்வுத் தொகை அதிகரிப்பு (வகுப்பு, பால் அடிப்படையில்), 1987-1992 (539 பாடசாலைகள்)	314

6.6	தோட்டப் பாடசாலைகளில் குறித்த வயதிலான மாணவர் தேறிய சேர்வுவீதம் சப்பிரகமுவ மாகாணம், 1992	315
6.7	மாவட்ட அடிப்படையில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பரம்பல், 1994	320
6.8	நுவரெலியா மாவட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளின் மாணவர்-ஆசிரியர் விகிதம், 1989	321
6.9	சீடா நிதியுதவி செயற்றிட்டங்களின் ஒதுக்கீடும் செலவினமும், 1986-1996 (மில்லியன் SEK)	331
6.10	ஆரம்ப, இடைநிலை சுற்றுகளின் வெவ்வேறு மட்டங்களை அடையும் ஆண்டு 1 மாணவரின் சதவீதம், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள்	336
7.1	துறைசார் மொத்தத் தேசிய வருமானம் 1977-1994	345

படங்கள்

1.1	மாணவர் சேர்வு, நயாபன பாடசாலை (1885-1984)	12
2.1	பெருந்தோட்டம் மற்றும் தொழிலாளர் மீதான படிமுறை வரிசைக் கட்டுப்பாடு	71
3.1	அரசாங்க, உதவி நன்கொடைப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சி, 1869-1900	119
4.1	ஊட்டுவள்ளிப் பாடசாலையிலிருந்து வருடாந்தப் பரிசைக்குத் தோற்றிய பிள்ளைகள் தொகை, 1906-1928	179
4.2	பதிவுசெய்யப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் அதிகரிப்பு, 1923-1939	185
4.3	மாணவர் சேர்வு வீதங்கள், பெருந்தோட்டத்துறை, 1930-1956	194
4.4	மாணவர் சேர்வு அதிகரிப்பு- கோணகலை பாடசாலை, ஆண்டு 1 - ஆண்டு 6 (1943-1993)	195

புகைப்படங்கள்

- 1 பெருந்தோட்டம்
- 2 தேயிலைக் கொழுந்துப் பறிக்கும் பெண்
- 3 தோட்ட நிருவாகியின் பங்களா
- 4 ‘லயன்’ வீடுகளுக்குத் திரும்பும் பாடசாலை
மாணவர்
- 5 பழைய பாணியிலான தோட்டப்பாடசாலை
- 6 புதிய பாணியிலான தோட்டப்பாடசாலை
- 7 பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச்செல்ல
நியமிக்கப்பெற்ற ஒய்வுபெற்ற தோட்டத்தொழிலாளி
- 8 நயாபன பாடசாலை ஆசிரியர்கள்

பெட்டிகள்

4.1	ஸ்பிரிங்வெலி பாடசாலை	160
4.2	1924இல் கந்தையாவின் லைன் பாடசாலை	184
4.3	மானாட்சி, இராமசாமி, கேசரியம்மா	190
5.1	நயாபன பாடசாலையின் வரலாறு	216
5.2	சரஸ்வதி பூசை	233
6.1	ஆண்டு 4 மாணவரின் முறைசார் கற்றல் நேரம் தொடர்பில் ஆசிரியர் மதிப்பீடு	292
6.2	PSTP நியமனத்திட்டத்தின் அமுலாக்கம்	301
7.1	சௌமியமுர்த்தி தொண்டமான்: அரம்பகால வாழ்க்கை - சுயசரிதை (1987) சுருக்கம்	367

நன்றி நவீலல்

இந்நூலாக்கத்தின் பொருட்டு பலரினதும் பலதரப்பட்ட பங்களிப்புகள் பெறப்பட்டன. ஜோர்ஜ் ஞானமுத்துவும் அவரது 1976இல் வெளியிடப்பெற்ற கல்வியும் இந்தியப் பெருந்தோட்ட தொழிலாளரின் பிள்ளையும் எனும் நூல், ஒரு முக்கிய ஆரம்பமுனையாக அமைந்திருந்தது. மேலும், அது விலைமதிப்பெற்ற ஒரு வரலாற்று ஆவணமாகவும் திகழ்கிறது. 1980களில் சஸ்ஸெலக்ளின் அபிவிருத்திக் கல்வி நிறுவகத்தின் உறுப்பினர்கள், பெருந்தோட்டங்களின் சமூகவிஞ்ஞான அம்சங்களை தமது ‘பெருந்தோட்ட கொத்தணி’ யில் விரிவாக கலந்துரையாடியுள்ளனர். இந்நூலின் ஜந்தாம் அத்தியாயத்திற்கு பெரும்பாலானான வாழ்வாதரங்களை, தாரா குமாரசவாமியும் கௌரி பழனியப்பனும் தந்தனர். நாலாம், ஆறாம் அத்தியாயங்களின் உருவாக்கத்தில் கல்வியமைச்சில் பணிபுரியும் திருவாளர்கள் நவரட்ன, சிவஞானம், முருகேசு ஆகியோர் உதவினர். பதுளை மாவட்டத்திலே E. சல்காது, எல்லி சாமுவேல் என்போர் உதவினர். பெட் அலைலிமா, A.G.W. நாணயக்கார ஆகியோர் எழுத்தறிவு, கல்வி தொடர்பாக தேசிய தரவுப் பகுப்பாய்வுத் திரட்டைப் பெறுவதில் உதவினர். ஜோன் லோ தரவுப் பகுப்பாய்வில் உதவினார். குமாரி ஜயவர்தன, கீத் லீவின், ஜோன் லோ, P.P.மாணிக்கம், மிக மூர், M.சிவஞானம், க்ளைவ் வைட்ஹெட் ஆகியோர் பருமட்டான பிரதிகளின்மீது ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களை முன்வைத்தனர்.

நிறுவனர்தியாக, இலங்கையின் கல்வி அமைச்சம் சீடாவும் (SIDA) பெருந் தோட்டங் களிலும் அதனைச் சூழவுள்ள பிரதேசங்களிலும் கடந்த பன்னிரு வருடங்களாக என்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வாய்ப்பளித்திருந்தன. இந்த அனுபவமே நூலாக்கத்திற்கு உந் துசக் தியாக அமைந்தது. முன் பதாக, சஸ் ஸெலக் ஸ் பல்கலைக்கழகத்தின் அபிவிருத்திக் கல்வி நிறுவகம், எனக்குப் போதுமான விடுகையை வழங்கி, இலங்கை அனுபவத்தையும் இவ்வாய்ப்பையும் சாத்தியமாக்கியது. பிரித்தானிய வெளிநாட்டு அபிவிருத்தி நிருவாகம் (தற்போதைய சர்வதேச அபிவிருத்தித் திணைக்களம்), இந்நூலின் இறுதித் தயாரிப்புக்கு நிதியுதவி

வழங்கியது. கண்டி சத்தியோதய போல்கெஸ்பர் ஸ்லாம் அவரது சகாக்களும் எழுத்தாக்கத்திற்கும் பிரதிபலிப்புக்குமான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தினர். இவ்வாறே தேசிய சுவடிகள் திணைக்களமும் அதன் பணியாளர்களும் உதவினர்.

சிறந்த பதிப்புக்கு உதவிய ரோனா குன்றிக்கும் டிம் சோவின் பொறுமைக்கும் மக்மில்லன் பதிப்பகத்தாருக்கும் நன்றிக்கடனுடையேன்.

நூலின் மொழிபெயர்ப்பு உரிமத்தை, சமூக விஞ்ஞானிகள் மன்றத்திற்கும் ஜக்கிய இராச்சியத்திலுள்ள சர்வதேச அபிவிருத்தித் திணைக்களத்திற்கும் இலங்கையிலுள்ள பிரித் தானிய உயர்தானிகரகத்திற்கும் பெரிதும் நன்றி பாராட்டுகின்றேன். பிரதான மொழிபெயர்ப்பாளர் இணைப்பேராசிரியர் S. சந்திரசேகரம், செம்மையாக்கலில் உதவிய M. வாமதேவன், C. நவரட்ன, இறுதிச் செம்மையாக்கலிலும் வடிவமைப்பிலும் உதவிய M.R. விஜயானந்தன், மொழிபெயர்ப்பு செயற்றிட்ட இணைப்பாளர்களான P.P. மாணிக்கம், குமாரி ஜெயவர்தன ஆகியோருக்கும் மோகனா பிரபாகரன் மற்றும் சமூக விஞ்ஞானிகள் மன்ற பணியணியினருக்கும் விசேஷமாக எனது நன்றியறிதலை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். மேலும், இந்நூலின் விற்பனையின் ஒரு பகுதியை பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளின் கல்விக்கு உதவும் புலமைப்பரிசில் நிதியத்துக்கு வழங்க இணங்கிய சமூக விஞ்ஞானிகள் மன்றத்திற்கு எனது நன்றி.

அஞ்சலா W லிற்றில்

சுருக்க விரிவு

ADB	ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி (Asian Development Bank)
AI	சர்வதேச மன்னிப்பு சபை (Amnesty International)
BIRD P	பதுளை ஒன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்தி செயற்றிட்டம் (Badulla Integrated Rural Development Project)
CoIP	குடியேற்ற ஆவணங்கள் (Colonial Papers)
DPI	பொதுப் போதனைப் பணிப்பாளர் (Director of Public Instruction)
DEMD	கல்வி முகாமைத்துவ அபிவிருத்தித் தினைக்களம் (Department of Educational Management and Development)
EU	ஐரோப்பிய ஒன்றியம் (European Union)
EEC	ஐரோப்பிய பொருளாதார சமூகம் (European Economic Community)
GOPIO	இந்தியவர்களின் மக்களின் உலகளாவிய அமைப்பு (Global Organisation for People of Indian Origin)
GOSL	இலங்கை அரசாங்கம் (Government of Sri Lanka)
GTZ	ஜேர்மனிய தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்பு முகவாண்மை (Deutsche Gesellschaft fur Technische Zusammenarbeit - German Agency for Technical Cooperation)
ICRC	சர்வதேச சென்சிலுவை சங்கம் (International Committee of the Red Cross)
IDA	சர்வதேச அபிவிருத்தி நிறுவனம் (International Development Association)
OPEC	எண்ணெய் உற்பத்தி, ஏற்றுமதி நாடுகள் (Oil Producing and Exporting Countries)

OU	திறந்த பல்கலைக்கழகம் (Open University)
PD	பெரியதுரை - 'big prince'
PSDP	தோட்ட நிருவாகி (Estate Superintendent)
PSEDP	ஆரம்பப் பாடசாலை அபிவிருத்தி செயற்றிட்டம் (Primary School Development Project)
PSTP	பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டம் (Plantation Schools Education Development Programme)
SD	பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் பயிற்சி வேலைத்திட்டம் (Plantation Schools Training Programme)
SIDA	சின்னதுரை - 'small master'
SLEAS	உதவி தோட்ட நிருவாகி (Assistant Estate Superintendent)
SMS	சுவீடனின் சர்வதேச அபிவிருத்தி ஒத்துழைப்பு முகவாண்மை (Swedish International Development Cooperation Agency)
UF	கல்வைக்கால கல்வி நிருவாக சேவை
UGC	(Sri Lanka Education Administration Service)
UNFPA	சிங்கள மகா சபை (Sinhala Maha Sabha)
UNICEF	ஜக்கிய முன்னணி (United Front)
USCOD	பல்கலைக்கழக மாணியங்கள் ஆணைக்குழு (University Grants Commission)
	ஜக்கிய நாடுகள் குடும்பத்திட்ட அமைப்பு (United Nations Family Planning Association)
	ஜக்கிய நாடுகள் சிறுவர் நிதியம் (United Nations Children's Fund).
	ஊவா சமூக பொருளாதார மற்றும் சமுதாய அபிவிருத்தி (Uva Socio-Economic and Community Development)

முன்னுரை

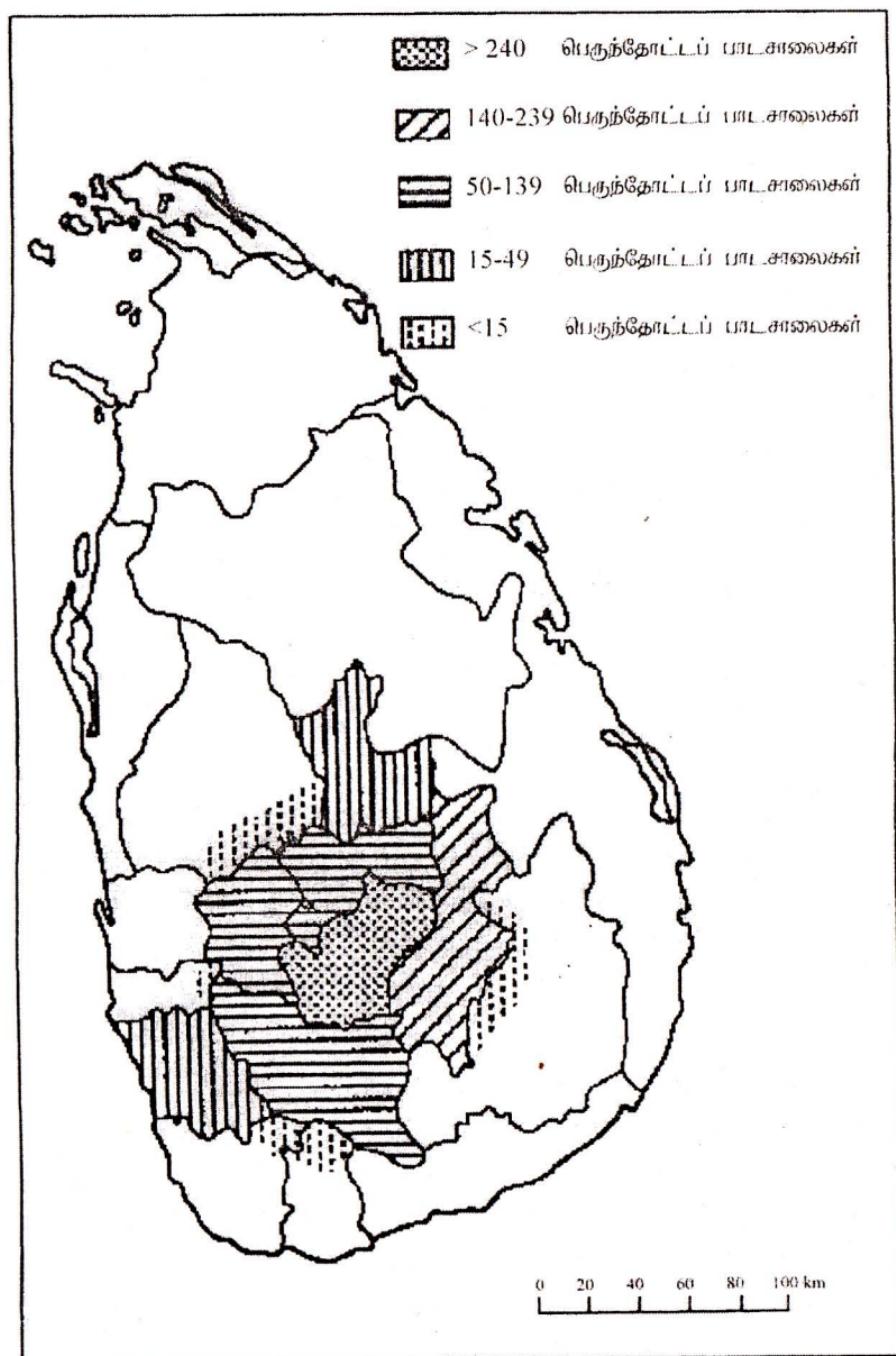
நான் முதன்முதலாக 1975ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு ஒர் ஓப்பியல் ஆய்வுக் குழுவொன்றின் உறுப்பினராக வருகை தந்தேன். இக்குழுவின் நோக்கம் பாடசாலைக் கற்றல், கற்பித்தல் ஆகியவற்றின் தரம் மீதான தேசிய தொழில்வாய்ப்புக் கட்டமைப்புகளினதும் கல்வித்தகைமைகளினதும் செல்வாக்கைப் பரீட்சித்துப் பார்ப்பதாக இருந்தது. இங்கிலாந்திலும் இலங்கையிலும் தொடர்ந்த ஆய்வுகளானது, பாடசாலை முறைமையிலுள்ள தனிப்பட்ட மாணவரையும் அவர்களின் கல்விசார் வெற்றி, தோல்வியின் அமைப்பியல் அபிவிருத்தியையும் மையமாகக் கொண்டிருந்தன. இலங்கையில் எனது ஆய்வுப் பரப்பானது, 1970கள் முழுவதும் தேசிய மற்றும் தனியாள், நவீன மற்றும் நகர்ப்புறம் சார்ந்ததாயும் பெருமளவில் சிங்கள மக்கள் (இலங்கையின் பெரும்பான்மைச் சமூகம்) பற்றியதாயும் அமைந்திருந்தது. அபிவிருத்தியைப் பொறுத்தவரையில் நான் ‘தங்கியிருத்தல்’, ‘நவீனமயப்படுத்தல்’ எனும் கோட்பாடுகளினால் உந்தப்பட்டேன். கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், கல்வியியல் அடைவு ஏற்படுத்திய விளைவுகளின் பொருண்மை மற்றும் அகவயயம் ஆகியவற்றால் இயக்கப்பட்டேன். இலங்கையின் அரசியல் விவகாரங்களால், நவீன பொருளாதாரத்துறையில் வேலை ஒதுக்கீடு மீது அதிகரித்து வருகின்ற அரசியல்ரீதியான தீர்மானங்கள், எனது ஆய்வுடன் பெரும்பாலும் நேரடியாக தொடர்புடையதாக இருந்தன. பெருந்தோட்டங்களின் தேசியமயமாக்கல், தோட்டப் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றல் மற்றும் முளைவிட்டுக் கொண்டிருந்த இனநெருக்கடி அடங்கலான ஏனைய அரசியல் விவகாரங்கள், அப்போது எனது ஆய்வின் பின்னணியில் தொக்கி நின்றன.

நான் பணியில் ஈடுபட்ட காலத்தில் எனது கடமைப்பாங்கை மாற்றிக் கொள்ளக் கிடைத்த சந்தர்ப்பமானது 1980களின் முற்பகுதியில், கல்வியியல் ஆய்வாளர் என்ற நிலையிலிருந்து அபிவிருத்தி நடைமுறையியலாளர் என்ற நிலைக்கு என்ன மாற்றியது. இம்மாற்றமானது சமூகக்குழுமம் பற்றிய மாற்றமொன்றுடன் இயைந் து செல் வதாக இருந்தது. அதாவது, நவீன பொருளாதாரத்துறையில் க.பொ.த. சாதாரண தர, உயர்தரத்தை

வெற்றிகரமாக அடைந்தோரது வேலைவாய்ப்புகள் என்ற நிலையிலிருந்து, பாடசாலையில் ஆரம்பத் தரங்களை பூர்த்திசெய்ய சந்தர்ப்பத்துக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமூகம் என்ற நிலைக்கு மாறியது. இதனால் ஆய்வின் கவனம், நகர்ப்புறத்திலிருந்து கிராமப்புறத்திற்கும் நகர்ப்புற சிங்களவர்களிலிருந்து கிராமப்புற சிங்களவர்களுக்கும் நகர்ப்புறத் தமிழர்களிலிருந்து பெருந்தோட்ட தமிழர்களுக்குமாக மாற்றம் பெறுவது இன்றியமையாததாயிற்று. கல்வியியல் ஆய்வாளரிலிருந்து அபிவிருத்தி நடைமுறையியலாளர் என்ற நிலைமாற்றமானது, அரசியல்சார் அபிவிருத்தி மேலாதிக்கத்தின் மீதும் ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

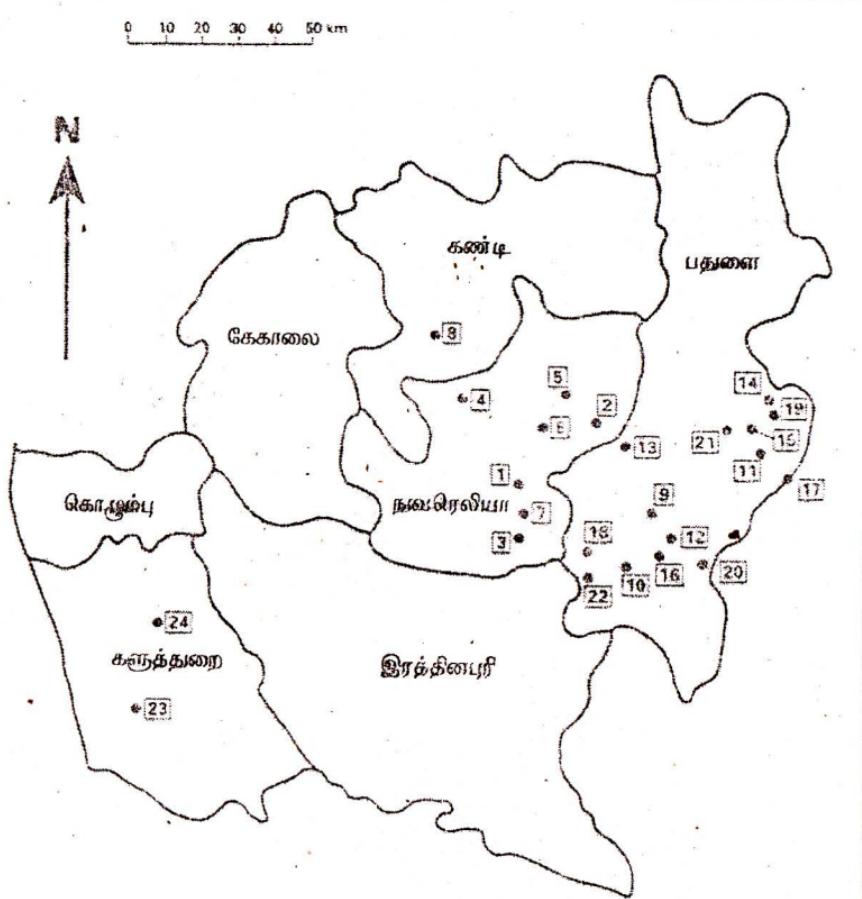
சமூக, அரசியல், பொருளாதாரக் கட்டமைப்புப் படிநிலையின் அடித்தளத்தினின்றும் உழன்று கொண்டிருக்கும் பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளும் அவர்களின் பெற்றோர்களும் சர்வதேசுத்தியாக வழிவந்த தேசிய கல்வி முறைமையில், பங்குபற்ற போராட்டம் நடத்த வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். அரசின் இணக்கக் கொள்கையொன்றை நடைமுறைப்படுத்துவதில் ஒரு மேலாதிக்கத் தயக்கம் நிலவுவதைக் காண முடிந்தது. எவ்வாறாயினும், படிப்படியாக இம்மேலாதிக்கத் தடை பற்றிய எனது புலக்காட்சி, மேலாதிக்க சகிப்புத் தன்மையாக அல்லது கல்வி வளர்ச்சியாக மாறுகிறது. 1980களின் பிற்பகுதியில், பெருந்தோட்டங்களிலே கல்வி ஏற்பாடுகள் வேகம் பெறுவனவாகத் தோன்றின. 1960களிலும் 1970களிலும் தொழிற்சங்கங்கள், ஆசிரியர்கள், அரசியல்வாதிகள், பெற்றோர்கள், அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் கணியத் தொடங்குவனவாகத் தோன்றுகின்றன.

சில வருடங்களின் பின்னர், முனைப்பான ‘அபிவிருத்தி’ நடவடிக்கையிலிருந்து ஒரு முழுநேர கல்வியியலாளர் என்ற நிலைக்கு மீளத் தீர்மானித்தேன். பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் கல்வி வளர்ச்சியின் போராட்ட காவியத்தில் பின்னியிருக்கின்ற சமகால மற்றும் அரசியல் வரலாற்றுடன், பொருளாதார, கல்வித் தொடர்புகள் என்பவற்றைப் பிரதிபலிக்க முயற்சித்தேன். இப்பிரதிபலிப்பின் விளைவே இந்நாலாகும். ஆம், இது கற்பதற்காய் உழைக்கும் பெருந்தோட்டத்தின் குழந்தை விக்னேஸ்வரியின் வாழ்வின் ஒரு நாளிலிருந்து தொடங்குகின்றது...

வரைபடம் 1

இலங்கைப் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் அமைவிடம்

குறிப்பு:

1. டெஸ்போர்ட்	9. ஜிஸ்லவி	17. கந்தபேரன்
2. கோடன்	10. பிளக்வுட்	18. ந்ட்வுட்
3. ஊட்டுவள்ளி	11. கனவரெல்ல	19. பசறை
4. வெறல்பொட	12. கிரெக்	20. பூணாகலை
5. மகாகுடுகலை	13. டயர்பா	21. ஸ்பிரிங்மெலி
6. பார்க்	14. எல்டெப்	22. உடவெரிய
7. தங்கக்கலை	15. கோணக்கலை	23. குளோடன்
8. நயாபன	16. அப்புத்தளை	24. பிரராசெஸ்டர்

வகுபாடம் 2

மாவட்ட அழிப்படையில் ஆய்விடங்களின் அமைவிடம்

1. விக்னேஸ்வரி: மாறிவரும் சமுகத்தில் விருத்தியறும் ஒரு பிள்ளை

அறிமுகம்

விக்னேஸ்வரியின் நாளாந்த வாழ்க்கை

விக்னேஸ்வரி எட்டு வயது நிரம்பிய ஒரு இலங்கைச் சிறுமி. தேயிலைத்தோட்டம்¹ ஒன்றில் தனது குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஜூவருடன் அவள் ஒரு ‘லைன்’ அறையில் வாழ்கிறாள். ‘லைன்’ கட்டடத்தில் 12 அறைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு அறையும் 12 அடி நீளமும் 10 அடி அகலமும் கொண்டது.. முன்புறமும் பின்புறமும் சிறிய யன்னல் ஒன்றும் ஒரு கதவும் சிறிய விறாந்தையும் இருக்கின்றன. அறையின் பின்புறத்தில் ஒரு அடுக்களை இருக்கின்றது. விக்னேஸ்வரியின் குடும்பம் ஏழாவது லைன் அறையில் வாழ்ந்து வருகின்றது.

விக்னேஸ்வரியின் தாய் அவளை காலை 6.15 மணிக்கு எழுப்புவாள். விக்னேஸ்வரி காலைக் கடன்களை முடிக்க வெளியே சென்று திரும்பி வந்து அடுக்களையைச் சுத்தம் செய்து விட்டு கரித்துண்டால் பல் துலக்குவாள். தாய் அவளை முகம் கழுவுமாறும் குழாய் நீரைப் பிடித்து வருமாறும் கறுவாள். ஏழு மணியளவில் அவள் பாடசாலைக்குச் செல்வதற்காக தலைவாரி, ஆடையணிந்து கொள்வாள். காலை ஆகாரமாக கோதுமை ரொட்டியை சிறிதளவு சீனியுடன் உண்பதற்கு முன்னர் லைன் அறையின் மூலையில் உள்ள கடவுள் படங்களுக்கு வணக்கம் செலுத்துவாள். காலனிகளை அணிந்து தண்ணீர்ப் போத் தலுடன் பாடசாலை செல் ல ஆயத்தமாவாள். விக்னேஸ்வரியின் தாய் 7.15 மணியளவில், லைன்

அடிக் குறிப்பு:

1 பெருந்தோட்டம், தோட்டம், ஆகிய சொற்கள் ஒரே பொருளில் கையாளப்படுகின்றன. இவ்வாறே ஊழியர், தொழிலாளி, பாடசாலை என்னும் சொற்களுக்கு முன்னால் இவை ஒரே பொருளில் கையாளப்படுகின்றன.

அறையைவிட்டு வேலைக்குச் செல்வாள். அவள் ஒரு பெருந்தோட்டத் தொழிலாளி. அவள் 15 வயதில் ஆரம்பித்து கடந்த 16 ஆண்டுகளாகத் தோட்டத்தில் கொழுந்து பறிக்கும் வேலை செய்து வருகிறாள்.

விக்னேஸ்வரி அயலில் உள்ள லைன் அறையில் வாழும் தனது சிநேகிதிகளுடன் 7.30 மணியளவில் பாடசாலைக்குப் புறப்படுவாள். பாடசாலை தொடங்கு முன்னர் விக்னேஸ்வரியும் அவளது சிநேகிதிகளும் வகுப்பறையைத் துப்புரவு செய்வார்கள். அவ்வகுப்பறையானது எல்லா வசதிகளையும் கொண்ட ஒர் அறையன்று. மரப்பலகையினால் தடுக்கப்பட்ட ஒர் இடமாகவே அது அமைந்திருந்தது. காகித அலங்காரங்களைக் கொண்டு ஒரு வகுப்பறை எங்கு முடிவடைகின்றது என்பதையும் அடுத்த வகுப்பறை எங்கு தொடங்குகின்றது என்பதையும் இனங்காண முடியும். அரைச்சவர் கொண்ட பாடசாலை மண்டபத்தில் இத்தகைய எட்டு அறைகள் உண்டு. எட்டு மணியாகும் போது பாடசாலை கூட்டத்திற்கான மணி அடிக்கும். அன்று 300 பிள்ளைகளும் பாடசாலை அதிபர் உட்பட எட்டு ஆசிரியர்களும் பாடசாலைக்குச் சமூகமளித்திருந்தார்கள். 40 பிள்ளைகளும் மூன்று ஆசிரியர்களும் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அதிபரின் தலைமையின் கீழ் பிள்ளைகள் இந்துசமயப் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டனர். அதிபர் பாடசாலை தொடர்பான பல அறிவிப்புகளைச் செய்தார். தேசியக்கொடி ஏற்றப்பட்டு தேசியக்கொடி ஏற்றப்பட்டது.

இந்தியத் தமிழ் இந்துவான விக்னேஸ்வரி, சிங்களவரைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டு பல்லின, பல மதங்களைச் சார்ந்த பன்மைச் சமூகம் வாழும் இலங்கை நாட்டின் பிரசையாவாள். அவளது பாடசாலை மலையகத்திலுள்ள தேயிலைத் தோட்டம் ஒன்றில் அமைந்துள்ளது. அப்பெருந்தோட்டம், கொழும்பிலிருந்து 100 மைல் தொலைவிலும் யுத்தத்தால் பீடிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் பிரதேசமான யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 200 மைல்களுக்கு அப்பாலும் இருக்கின்றது. 1970களின் இறுதிப் பகுதியில் இனப்பிரச்சினையால் நாட்டின் பல பகுதிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்த போதும், அவ்வேளையில் இப்பாடசாலை எதுவித பாதிப்புக்கும் உள்ளாகவில்லை. எப்போதும் இவ்வாறு இருந்ததில்லை. ஆனால், குறிப்பாக 1977, 1979, 1983, களில், துமிழருக்கெதிராக நிகழ்ந்த வன்செயலின் போதும், 1988,1989களில் நாட்டுக்கெதிரான வன்முறை நிகழ்ந்த போதும் இப்பாடசாலை முடப்பட்டது.

பாடசாலைக் கூட்டம் 8.15 மணியளவில் முடிவடையும். 8.20 இற்கு முதலாவது பாடம் ஆரம்பமாகும். விக்னேஸ்வரியின் முதலாவது பாடம் தமிழ்மொழியாகும். அவனுக்கும் மற்றும் பிள்ளைகளுக்கும் மிகக்குறைந்த இடவசதியே வகுப்பறையில் உண்டு. பதினெட்டு மாணவர்கள் பயன்படுத்தக்கூடிய மூன்று வாங்குகள் மற்றும் ஒன்பது மேசைகளை, நாற்பது மாணவர்கள் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு பயன்படுத்துகின்றனர். சில மாணவர்கள் பின்னால் நின்று கொண்டிருப்பார்கள். முதல் பாடத்தில் பாதி நேரம் மூன்றாம் வகுப்புக் குரிய பாடநாலை வாசிக்கச் செலவிடப்படும். கதையை வாசிக்கத் தொடங்கும் முன்னர் ஆசிரியர் அப்பாடத்தில் வரக்கூடிய புதிய சொற்களை மாணவர்களுக்கு அறிவுறுத்துவார். பின்னர், பிள்ளைகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சத்தமிட்டு வாசிப்பர். ஆனால், போகப் போகச் சத்தம் குறைந்து பிள்ளைகள் சிறு சிறு குழுக்களாக சத்தமிட்டு வாசிப்பர். விக்னேஸ்வரியின் குழுவில் நான்கு சிறுமிகள் இருந்தனர். இடைக்கிடையே அவர்கள் வாசிப்பதை நிறுத்துவார். ஏனெனில், ஒரு பிள்ளை ஒரு சொல்லை விட்டுவிட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும். அவ்வாறு சொற்கள் பற்றிய தடுமாற்றம் ஏற்படும் போது சிறுமிகள் அடிக்கடி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளுவார். அவர்கள், அக்குறிப்பிட்ட கதை முற்றாகவே தெரியாததொன்றல்ல என்றும் அதனைத் தாம் ஏற்கனவே மனனஞ் செய்திருந்ததாகவும் உணர்த்துவார்.

அரசாங்கத்தின் இலவசப் பாடநால் வழங்கும் திட்டத்தின் காரணமாக சகல பிள்ளைகளுக்கும் மூன்றாம் ஆண்டுக்குரிய வாசிப்புப் பாடநால் கிடைக்கின்றது. 1980களின் முற்பகுதியில் இலவசப் பாடநால் திட்டம் நாடளாவியர்தியில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இலங்கையின் நலன் புரி அரசானது பல ஆண்டுகளாகக் கல்வி மற்றும் பல்வேறு சமுகத் துறைகளுக்கு மாணியங்கள் வழங்கி வந்துள்ளமைக்கு இவ்விலவசப் பாடநால் திட்டம் ஒரு முக்கிய எடுத்துக் காட்டாகும். அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் கட்டணங்கள் அறவிடப்படுவதில்லை. ஆயினும், பெற்றோர்கள் வசதிக்கட்டணம் ஒன்றைச் செலுத்தி உதவுகின்றனர். பாடசாலை முடிவடைந்த பின்னர் பிள்ளைகள் தனியார் போதனை பெறவும் பெற்றோர்கள் பணத்தைச் செலவிட்டனர். பாடசாலையிற் பயிலும் பிள்ளைகளுக்கான அரசமாணியங்கள், பாடசாலை சீருடைக்கான துணி மற்றும் மதிய உணவு என்பவற்றுக்கான

பருவகாலச் சீட்டுக்களைப் பெறும் உரித்துடையவர்கள். கல்வி அமைச்சு ஒவ்வொரு ஆண்டும் வழங்குகின்ற இருபதுகோடி ரூபாய் பஸ் பயணச் சீட்டு மானியத்தைக் கொண்டே இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபை இயங்குகின்றது என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

விக்னேஸ்வரியின் இரண்டாவது பாடம் ஆங்கிலமாகும். 1-5ஆம் ஆண்டுகளில் கற்பிக்கும் அநேக இலங்கை ஆசிரியர்கள் பல்வேறு பாடங்களைக் கற்பிக்கின்றனர். ஆனால், ஆங்கில பாட ஆசிரியர் ஒரு சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றவராகக் கருதப்படுகின்றார். அவர் ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் சென்று கற்பிப்பார். ஆங்கில ஆசிரியை, விக்னேஸ்வரியின் வகுப்புப் பிள்ளைகளை ஒரு மரநிழலுக்கு அழைத்துச் சென்று வட்டமாக நிறுத்துவார். வசதிகுறைந்த, ஆரவாரம் நிறைந்த, இருள்ளடைந்த பாடசாலை மண்டபத்தோடு ஒப்பிடும் போது இது வரவேற்கத்தக்க மாற்றமாகும். இவ்வாசிரியை ஆங்கிலமொழி கற்பித்தவில் பயிற்சி பெற்றவர். அவர் இலகுவான செயற்பாட்டுடன் கூடிய ஆங்கிலப் பாடல் ஒன்றுடன் பாடத்தைத் தொடங்குவார். விக்னேஸ்வரியின் வகுப்புப் பிள்ளைகள் ஆங்கிலப் பாடங்களை இவ்வருடமே கற்க ஆரம்பித்துள்ளனர். ஆசிரியை ஆங்கில பாடத்தைக் கற்பிக்கும் போது முழு நேரமும் நேரடியாகக் கற்பிக்கும் முறையைக் கையாள்கின்றார். ஆயினும், ஒரு செயற்பாட்டை அறிமுகம் செய்யும் போதும் ஒரு சொல்லை விளக்கும் போதும் அல்லது ஒரு துலங்கலை ஏற்படுத்த விரும்பும் போதும் அடிக்கடி தமிழ் சொற்களையும் பயன்படுத்துவார். அவ்வாசிரியை ஐந் து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் க.பொ.த (சாதாரண தர)ப் பரீட்சையில் ஆங்கிலத்தில் சித்தி பெற்றிருந்தாலும், அவரது ஆங்கில உரையாடற்றிறும் திருப்தியற்றது. அவர் வீட்டில் தமிழ் செய்திப் பத்திரிகைகளையும் நூல்களையுமே வாசிப்பார். தமது சக ஆசிரியர்களுடன் ஆங்கிலத்திலன்றி தமிழிலேயே உரையாடுவார்.

சுகல அரசாங்கப் பாடசாலைகளினதும் போதனாமொழி சிங்களம் (பெரும்பான்மையினரின் மொழி) அல்லது தமிழ் (சிறு பான்மையினரின் மொழி) ஆகும். பெரும்பாலான பாடசாலைகளில் ஒரு போதனா மொழியே உண்டு. சில பாடசாலைகளில் மட்டும் இரு போதனா மொழிப்பிரிவுகள் இருந்தன. விக்னேஸ்வரியின் பாடசாலை ஒரு தமிழ் மொழிமூலப் பாடசாலை ஆகும். அங்கு ஒரு சிறிய சிங்களமொழிப் பிரிவும் உண்டு. 1948இல் நாடு சுதந்திரம் பெறும் முன்னர் மேட்டுக்குடியினருக்கான அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் சிங்கள,

தமிழ் ப் பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலமூலமே கல் விகற்பித்தார்கள். கீழ்மட்ட பாடசாலை ஆசிரியர்கள் சிங்களமொழி மூலம் அல்லது தமிழ்மொழிமூலம் கல்வி கற்பித்தனர். 1948ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஆரம்பநிலை முதலாம் ஆண்டில், அனுமதி பெற்ற சகல பிள்ளைகளும் தமது பாடசாலைக் கல்வியை சிங்களமொழி அல்லது தமிழ்மொழி வாயிலாகவே பெற்றனர். பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் ஆங்கிலமொழிப் பிரச்சினையால் பாதிக்கப்படவில்லை. பாடசாலைப் படிமுறை வரிசையில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் அடிமட்டத்திலேயே இருந்தன. இதனால் அங்கு எப்போதும் தமிழ்மொழியும் சில சந்தர்ப்பங்களில் சிங்களமொழியும் போதனா மொழிகளாக இருந்தன.

அடுத்த பாடம் கணிதம். இது விக்னேஸ்வரி விரும்பும் பாடம் அல்ல. ஆசிரியரின் அறிவுறுத்தலுக்கு அமைய, அவள் கணித பாடநூலைப் பயன்படுத்தி கணிதத்தைக் கற்றுக் கொள்கிறாள். அவனுடைய ஒப்படைகளுக்கெல்லாம் ஆசிரியர் புள்ளியிடுவார். ஆனால், அவள் அடிக்கடி விடும் தவறுகளையிட்டு விளக்கமோ உதவியோ கிட்டுவதில்லை. ஆசிரியர் கிழமைக்கு ஒரு முறையாவது பரீட்சைகளை நடாத்த விரும்புவார். பரீட்சை விளாக்கள் வென்கட்டியால் கரும்பலகையில் எழுதப்படும். கரும்பலகை பெரும்பாலும் வெண்மையாகவே இருப்பதனால், அதில் எழுதப்படும் சொற்களையும் எண்களையும் வாசிக்க விக்னேஸ்வரி சிரமப்படுவாள். வாசிக்க முடிந்த சந்தர்ப்பங்களில் கூட அவள் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. ஆசிரியரின் அறிவுறுத்தல்களை அவள் ஊகிப்பாள். இன்றைய பாடம் ‘சாதாரண வகுத்தல்’. ஆசிரியர் கரும்பலகையில் உள்ள ஒரு விடயத்தை விளக்கும் போது விக்னேஸ்வரி தனது சினேகிதிகளுடன் மௌலிகை உரையாட முற்படுவாள். முதல் நாள் மாலை, தான் அடுத்த வீட்டில் பற்றியால் இயக்கப்படும் தொலைக்காட்சியில் பார்த்த இந்தி திரைப்படத்தைப் பற்றி இரகசியமாக உரையாடினாள். விக்னேஸ்வரி பேசியமைக்காக ஆசிரியர் அவளைக் கண்டித்து, எஞ்சிய பாடநேரத்திற்கு வகுப்பறையின் பின்னால் சென்று நிற்குமாறு அவளைப் பணித்தார். மணி அடித்ததும் விக்னேஸ்வரி தண்டனையில் இருந்து விடுபட்டு நிம்மதியாகப் பகல் உணவுக்கு வீட்டுக்குச் செல்லக் கூடியதாக இருந்தது.

விக்னேஸ்வரியின் வீடு வழமைக்கு மாறாகப் பாடசாலைக்கு மிக அருகில் இருப்பதால், காலை நேர இருபது நிமிட இடைவேளையின் போது வீட்டுக்குச் சென்று வர முடியும்.

அவளுடைய தாத்தா வீட்டில் இருப்பார். அவள் அவருடன் பேசிக் கொண்டே பாசிப்பயற்றுக் கறியுடன் ஒரு ரொட்டித் துண்டை உண்பாள். அதன் பின்னர், மீண்டும் பாடசாலைக்குச் செல்வாள். அவர்கள் வாழும் லைன் அறை அவளுடைய குடும்பத்திற்குச் சொந்தமானதல்ல. அதனைப் பராமரிக்கப் பெருந்தோட்ட நிருவாகத்தையே நாட வேண்டும். அவளுடைய தாத்தாவும் பாட்டியும் அந்த லைன் அறையிலேயே வாழ்ந்தவர்கள். இருவரும் பெருந்தோட்டதுறையில் இருந்து இளைப்பாறியதும் தாத்தா அந்த லைன் அறைகளைப் பயன்படுத்தும் உரிமையை இழந்து விட்டார். அதிஷ்டவசமாக தங்கள் பிள்ளைகளுள், ஒருவர் பயன்படுத்திய லைன் அறையில் தற்பொழுது வாழ்கின்றனர். விக்னேஸ்வரியின் பாட்டி இரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் காலமாகிவிட்டார். சில லைன் அறைகள் நவீனமயமாக்கப்பட்டன. கூரைகளும் சுவர்களும் புதுப்பிக்கப்பட்டு லைன் வீடுகள், இரு அறைகளைக் கொண்ட வீடுகளாக மாற்றப்பட்டன. பெரும்பாலான லைன்களுக்கு 50 மீற்றர் தூரத்தில் குழாய்நீர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் எப்போதும் நீர் வழிந்தோடும் அல்லது குழாயின் திறப்பு அகற்றப்பட்டிருக்கும். சுகாதார வசதிகள் மிகவும் குறைவு. அருகிலுள்ள நீரோடையே குளிக்கவும் உடைகளைக் கழுவவும் பயன்படுகின்றது.

விக்னேஸ்வரியின் பாடசாலையில் பயிலும் பல பிள்ளைகள் சுற்று தூரத்திலேயே வசிக்கின்றனர். சிறு பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு என ஒரு தொழிலாளியை தோட்ட நிருவாகம் வேலைக்கமர்த்தியிருந்தது. இன்று சில பேர் மதிய உணவைக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். பகல் உணவு எப்போதும் பானும் வெங்காயமும் பானும் பருப்பும் என்ற வகையில் எளிமையானதாக இருக்கும். இவர்களுக்குப் பகல் உணவுக் கூப்பன்கள் மானிய விலையில் கொடுக்கப்பட்டாலும், சில பிள்ளைகளுக்கு பகல் உணவு கிடைப்பதில்லை.

விக்னேஸ்வரியின் கடைசிப் பாடம் சமயமாகும். அவளுடைய ஆசிரியர் 10 மைல் களுக்கு அப்பால் உள்ள சிறிய மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெறுவதற்காக முன்னுமதியுடன் பாடசாலையை விட்டுச் சென்று விட்டார். அப்பாடத்தைக் கற்பிக்க வேறு ஆசிரியர்கள் இருக்கவில்லை. மேலும், விடுமுறையைப் பெற்றுக் கொண்ட ஆசிரியர் அவர்களுக்கு வேறு பணிகள் எதனையும் திட்டமிடவும் இல்லை. விக்னேஸ்வரியும் அவளது சினேகிதிகளும் தாம் நினைத்ததைச் செய்யலாம். சிலர் தமது

வாசிப்பு நூல்களை எடுத்து முன்னைய மொழிப் பாடத்தைப் படித்தனர். சிலர் மெதுவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் நித்திரை செய்தனர். வேறு சிலர் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தனர். இன்று 11.20 மணியளவில், பாடசாலை வழமையாக முடியும் நேரத்திற்கு முன்னதாகவே மணியடித்தது. 11.30 மணியளவில் விக்னேஸ்வரி வீடு திரும்பியதும் தனது சீருடையை மாற்றினாள். வெளியே உள்ள குழாய் நீரில் முகம் கழுவி, ஒரு வாளி நீரை வைன் அறைக்கு எடுத்துச் சென்றாள். அவனுடைய முத்த சகோதரி பகல் உணவைப் பரிமாறினாள். மீண்டும் சோறும் பாசிப்பயற்றுக் கறியும் வழங்கப்பட்டன. உணவுருந்திய பின், விக்னேஸ்வரி தட்டைக் கழுவி உரிய இடத்தில் வைத்தாள்.

மாலைவேளையில் விக்னேஸ்வரி குழாயில் இருந்து நீர் பிடித்து வருதல், வைன் அறையைக் கூட்டிச் சுத்தம் செய்தல், பகல் உணவு உண்ட தட்டுக்களையும் பாத்திரங்களையும் கழுவிச் சுத்தம் செய்தல், இரவு உணவைத் தயாரிக்கத் தாய்க்கு உதவி செய்தல் போன்ற பல வீட்டுப் பணிகளில் ஈடுபடுகின்றாள். இதற்கிடையில் தனது தங்கையுடன் வீட்டுக்கு வெளியே அமர்ந்து பேசிக் கொண்டே தங்கையின் தலையிலிருந்து பேன்களை எடுக்கிறாள். அவனுடைய சகோதரன் கோலி விளையாடுகிறான். விக்னேஸ்வரி அவனுடன் சேர்ந்து விளையாடவில்லை. கோலி விளையாட்டு ஆண் பிள்ளைகளுக்குரியது. இரவு உணவைத் தயாரிக்கத் தாய்க்கு உதவும் போது விக்னேஸ்வரி தவறி நீரைக்கொட்டி விட்டாள். கவனமாக வேலை செய்யாமையையிட்டு தாய் விக்னேஸ்வரியை ஏசினாள். மாலை 5.30 மணியளவில் விக்னேஸ்வரி இரண்டாம் முறை இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்ய முன்னர் கால், முகம், கழுவி ஆயத்தமானாள்.

மாலை 6.00 மணியளவில் விக்னேஸ்வரி அயலிலுள்ள வைன் அறையின் வராந்தாவில் நடைபெறும் தனியார் போதனை வகுப்புக்குத் தனது சகோதரனுடன் செல்கிறாள். ஆசிரியர் வயதான முன் னைநாள் தோட்டத் தொழிலாளி; அன்மையில் இளைப்பாறியவர்; தமிழில் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர். விக்னேஸ்வரியும் அவனுடைய சகோதரனும் நாள் தோறும் இவ்வகுப்புக்குச் செல்வார்கள். வார இறுதியிலும் இவ்வகுப்புகள் நடைபெறும். பெற்றோர் ஒரு பிள்ளைக்கு மாதாந்தம் ரூபா 20/- ஜக் கட்டணமாகச் செலுத்துவர். ஒரு வகுப்பில் ஆறு பிள்ளைகள் வரை இருப்பர். அப்போது இருட்டாக இருக்கும். மன்னைண்ணெய் வெளிச்சம் பாடம் படிக்கப் போதுமானதல்ல. இரவு 7.00

மணியளவில் விக்னேஸ்வரியும் அவனுடைய தம்பியும் வீடு திரும்புவர்; அரைமணி நேரம் பாடசாலையில் தரப்பட்ட வீட்டுப் பணியைச் செய்வர். விக்னேஸ்வரியின் சகோதரன் அவனுக்கு உதவுவான். அவனுக்கு அவனுடைய கற்பித்தல் முறை சற்றுக் கடுமையானது. அவள் தவறு செய்யும் போது சகோதரன் அவளை அடிப்பதும் உண்டு. 7.45 மணியளவில் அவர்கள் இருவரும் இரவு உணவை உண்ணுவர். இரவு உணவு ரொட்டியும் தேங்காய் சம்பலும் தான். அவள் இருவருடைய தட்டுக்களையும் கழுவி வைத்து விட்டு 8.15 மணியளவில் நித்திரைக்குச் செல்கிறாள். அவர்களுடைய படுக்கையறையே முழுக் குடும்பமும் வசிக்கும் அறை முன் று தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஆறு குடும்ப உறுப்பினர்களும் அதிலேயே நித்திரை செய்தல் வேண்டும்.

முறையான பாடசாலைப் பாடங்களைக் கற்கும் பணியுடன் வீட்டில் வேலைகளைச் செய்ய வேண்டிய பணியும் தனியார் போதனைக்குச் செல்ல வேண்டிய பணியும் பாடசாலையில் தரப்படும் வீட்டுவேலைகளைச் செய்ய வேண்டிய பணியை அதிகரிக்கின்றன. விக்னேஸ்வரி பாடசாலைக் கல்வியில் உறுதியாகக் கவனம் செலுத்துவானோயானால் காலப்போக்கில் அவள் கல்வியில் வெற்றியடைய நியாயமான வாய்ப்புகள் உண்டு. அண்மைக் காலங்களில் கணிசமானாவு விரிவடைந்துள்ள தோட்டப் பாடசாலையொன்றின் மாணவி அவள். அங்கு தற்போது ஆரம்பப் பின்னிலை வகுப்புகளுடன் க.பொ.த. (சா/த) வகுப்பும் உண்டு. க.பொ.த. (சா/த) வகுப்பு வரை சென்று கணிதம், தமிழ் உட்பட ஆறு பாடங்களில் சித்தியடைந்தால், அவள் தோட்டத்தில் கொழுந்து பறிக்கும் வேலைக்குச் செல்லாது ஒரு தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியையாகும் சந்தர்ப்பமும் உண்டு. 1980களின் முற்பகுதியிலிருந்து சகல தோட்டப் பிள்ளைகளும் விசேடமாகப் பெண் பிள்ளைகளும் பாடசாலைக் கல்வி பெறும் வாய்ப்பு அதிகரித்து விட்டது. அவனுடைய குடும்பத்திற்கு இலங்கைக் குடியுரிமை கிடைத்து விட்டமையால், பெருந்தோட்டத்திற்கு வெளியே அரசாங்க வேலைவாய்ப்புக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. குடியுரிமை இருப்பதால், மற்றத் தோட்டப் பெண் களைப் போன்று வெளிநாட்டில் வேலைவாய்ப்பைப் பெறுவதற்காகக் கடவுச்சீட்டுக்கும் விண்ணப்பிக்க முடியும்.

1990களில் பிள்ளைகளின் அபிலாசைகளும் அவர்கள் பற்றிய பெற்றோரின் அபிலாசைகளும் நன்கு வளர்ந்து விட்டன. இலங்கையில் கிராமப்புறங்களில் கல்வி பயிலும் பிள்ளைகள் போன்று பெருந்தோட்டப்

பாடசாலைகளில் பயிலும் பிள்ளைகளும் தமது கல்வி மற்றும் தொழில் அபிலாசைகளையும் வளர்த்துக் கொண்டனர். மேலைத்தேய நாடுகளில் உள்ள பாடசாலைகளில் பயிலும் வறுமையான வீட்டுப் பின்னணியைக் கொண்ட பிள்ளைகளுக்கு மாறாக இலங்கையில் வறிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள், வறுமையில் இருந்து விடுபடக் கல்வி உதவும் எனக் கருதுகின்றனர். பெற்றோர் செய்யும் தொழிலை விடுத்து வேறு தொழில்களைப் பெற கல்வியை ஒரு கடவுச்சீட்டாக அவர்கள் கருதுகின்றனர்.²

விக்னேஸ்வரியின் பெருந்தோட்டம்

விக்னேஸ்வரியின் பெருந்தோட்டம் கண்டி - நுவரெலியாப் பாதையில் சில மைல்களுக்கு அப்பால், மலைநாட்டுப் பெருந்தோட்டப் பகுதியின் மையத்தில் அமைந்துள்ளது. அத்தோட்டத்தில் வாழ்கின்ற மக்களின் மொத்தத் தொகை 1,447 பேர்; 368 குடும்பங்கள்; 370 ஏக்கர் நிலத்தில் தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கையையும் 45 ஏக்கர்களில் கோப்பி, கராம்பு, மிளகு ஆகியவையும் பயிரிடப்படுகின்றன. மக்கள் மூன்று தோட்டப் பிரிவுகளில் வாழ்கின்றார்கள். இவற்றில் ஒரு பிரிவு பெரியது. ஏனைய இரண்டும் சிறியவை. விக்னேஸ்வரியும் அவளது குடும்பத்தவரும் வாழ்கின்ற பெரிய பிரிவில் 889 பேர் வாழ்கின்றனர். பெரும்பாலான பெருந்தோட்ட சமூகங்களில் இருப்பது போன்று இத் தோட்டத்திலும் இளைஞர்கள் அதிகளவில் உள்ளனர். மக்கள் தொகையில் 49 சதவீதமானவர்கள் 24 வயதிற்குக் குறைந்தவர்கள். 43 சதவீதமானவர்கள் 24-54 வயதுக்குட்பட்டவர்கள், 8 சதவீதமானவர்கள் 55 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்கள். இப்பிரிவில்

அடிக் குறிப்பு:

² Labouring to Learn என்ற இந்நாலின் தலைப்பு Learning to Labour என்ற போல் வில்லின் முதற்சிந்தனை வெளியாட்டை ஒத்திருந்தபோதிலும் பிரச்சினை, குழந்தை, பொருளாட்க்கம், அனுகுமுறை போன்றவற்றில் இரண்டு நால்களும் வேறுபடுகின்றன. இருப்பினும், 1980களில் இலங்கைவாழ் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் வர்க்க இளைஞரதும் 1970களில் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த தொழிலாளர் வர்க்க இளைஞர் சில பகுதியினரினதும் கல்வி, தொழில் பற்றிய அக்கறைக்கள் முரண்பட்டிருப்பதை இது அறியத்தருகிறது. குறிப்பிட்ட குழந்தைக்கேற்ப கல்வி ஆய்வை, விரிவான அடிப்படையில் மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை இவை வலியுறுத்துகின்றன. மேலும், இவை பலதரப்பட்ட குழந்தையில், குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் கல்வியின் தகைமை பல்வேறு வகைப்பட்டது என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

வாழ்பவர்களுள் பெரும்பாலானவர்கள் - 82% - இந்தியத் தமிழர்களாவர்.

வளர்ந்தோரின் தொழில் பற்றிய விபரங்களின்படி, இப்பிரிவு மக்கள் தொகையில் முக்காற்பங்கினர் பெருந்தோட்டத்திலும் எஞ்சியவர்கள் பெருந்தோட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு வெளியே வேலை செய்பவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். தோட்டத்தில் வாழ்ந்து தோட்டத்திலேயே வேலை செய்வோரில் பெரும்பாலானவர்கள் 81% - கொழுந் து பறிப் பவர் களாகவும் வெளிக் களத் தொழிலாளர்களாகவும் வேலை செய்கின்றனர். ஏனைய 19 சதவீதமானவர்கள் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்களாகவும் வெளிக் கள மேற்பார்வையாளர்களாகவும் தொழிற்சாலை அலுவலர்களாகவும் மற்றும் அலுவலக இலிகிதர், சாரதி, காவலாளி, சுகாதாரப் பணியாளர்கள், ஆசிரியர்கள் முதலிய வேலைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். பெருந்தோட்டத்தில் வசிப்போரில் 25 சதவீதமானவர்கள் வெளியிடங்களிலேயே வேலை செய்கின்றனர். இவர்களில் 30 சதவீதமானவர்கள் மலையக பெருந்தோட்ட நகர்ப்புறங்களிலுள்ள தனியார் துறையில் குறைந்த பயிற்சி தேவைப்படும் தொழில்களில் அமர்ந்திருந்தனர். 37 சதவீதமானோர் கொழும்பில் வீட்டு வேலையாட்களாகவோ அல்லது தனியார் துறையில் கடை ஊழியர்களாகவோ தொழில் புரிகின்றனர். எஞ்சிய 24 சதவீதமானவர்கள் (25 பெண்கள்) நீண்ட கால ஒப்பந்த அடிப்படையில் மத்திய கிழக்கில் வீட்டு வேலையாளாக வேலை செய்கின்றனர். இந்த 25 பெண்களும் நீண்டகாலமாக தோட்டத்தில் வாழவில்லையாயினும், அங்குள்ள குடும்பத் தலைவர்கள் இப் பெண்கள் தற்காலிகமாகவே வெளிநாட்டில் உள்ளனர் என்றும் அவர்கள் தமது குடும்பத்தில் ஒன்றாக வாழும் உறுப்பினர்கள் என்றும் கருதுகின்றனர்.

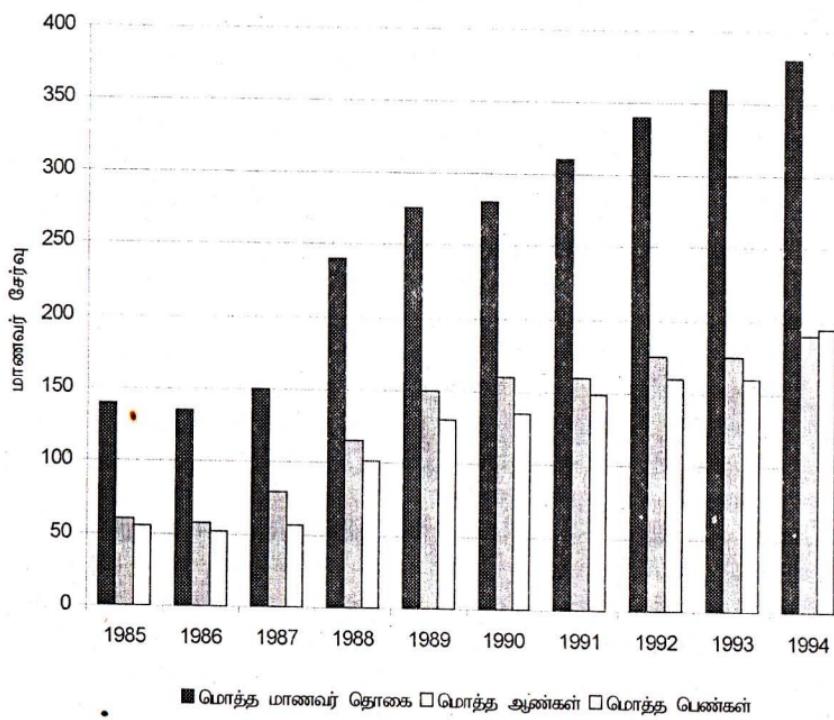
விக்னேஸ்வரியின் பாடசாலை

1940களில் விக்னேஸ்வரியின் தோட்டப் பாடசாலை ஒர் ஆசிரியரை மட்டுமே கொண்டதாக இருந்தது. அப்பாடசாலை அமைந்திருந்த கட்டடத்திலேயே தற்போது பெருந்தோட்டத்தின் சிரேட்ட வெளிக்கள் அதிகாரி குடியிருக்கின்றார். அக்கட்டடம் ஒரு வீடாக மாற்றப்பட்ட பின்னர், அதன் யன்னல்கள் பெரிதாக்கப்பட்டன. முன்னர் இருந்த யன்னல்கள் இரண்டிட சதுரத்தில் கவரின் மேற்புறத்தில் அமைந்திருந்தன. பின்னள்கள் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிராமல், படிப்பில் கவனம் செலுத்தவே இந்த ஏற்பாடு. முன்னர் தோட்டத்தின் துரையாக இருந்த ஒரு முன்நாள் பிரித்தானிய இராணுவ மேஜரின் குதிரைகள்

வைக்கப்பட்டிருந்த கொட்டகைக்குப் பாடசாலை பின்னர் மாற்றப்பட்டது. அப்பிராந்தியத்திலிருந்த ஏனைய தோட்டங்களின் துரைகள், வார இறுதியில் வேட்டையாடவும் குதிரை ஒட்டம் செய்யவும் துப்பாக்கி சுட்டுப் பழகவும் ஒன்று சேருவர். 1960களில் கொட்டகையில் அமைந்திருந்த பாடசாலையில் கல்வி பயின்ற இன்றைய தலைவர்களுள் ஒருவர் (தொழிற் சங்க அலுவலர்) பாடசாலைக் கொட்டகையையும் தனியொரு ஆசிரியரையும் தளபாடங்கள் எவ்வயும் இல்லாத நிலைமையையும் ஆரம்பக்கல்வி நிலையில், 25 மாணவர்கள் படித்ததையும் நினைவுகூர்கிறார். ஆரம் பப் பின்னிலை வகுப்புகளில் படிப்பைத் தொடர வேண்டுமெனில், தோட்டத்துக்கு வெளியே உள்ள பாடசாலைக்கு நடந்தே செல்ல வேண்டும்.

1970களின் நடுப்பகுதிவரை இலங்கையின் தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களில் இயங்கி வந்த பெரும்பாலான பாடசாலைகள் தேசிய கல்வி முறையிலிருந்து வேறுபட்டே இயங்கின. இப்பாடசாலைகளின் தேசியமயமாக்கல் 1977ஆம் ஆண்டு முதல் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. இவ்வாண்டிலேயே விக்னேஸ்வரியின் பாடசாலையைக் கல்வி அமைச்சு, பெருந்தோட்ட நிருவாகத்திடம் இருந்து கையேற்றது. 1985 இற்கும் 1994 இற்குமிடையே விக்னேஸ்வரியின் பாடசாலையான நயாபன பாடசாலையின் வளர்ச்சி துரிதமாயிருந்தது. 1985இல் ஆறு வகுப்புகளைக் கொண்ட இப்பாடசாலையில், 134 மாணவரும் இரண்டு ஆசிரியரும் இருந்தனர். 1986ஆம் ஆண்டில் முதன்முறையாக ஏழாம் ஆண்டிற்கு மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். ஆயினும், இரண்டு ஆசிரியர்கள் மட்டுமே அங்கு கற்பித்தனர். மாணவர் தொகை 130 ஆகவே இருந்தது. இப்பாடசாலை மேலும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஏழு வகுப்புகளுடன் இயங்கியது. 1989இல் எட்டாம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டதுடன் மேலும் இரு ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். அதேவேளையில், 1985இல் ஆறு வகுப்புகளில் 134 ஆக இருந்த மாணவர் தொகை 1989இல் 205 ஆக அதிகரித்திருந்தது. 1990இல் 9 ஆசிரியர்கள் இருந்தனர். 1991இல் இத்தொகை 14 ஆக உயர்ந்தது. 1993இல் இப்பாடசாலை 11ஆம் தரம் வரையிலான வகுப்புகளைக் கொண்டதாக வளர்ந்தது. முதன்முறையாக 1993ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் இப்பாடசாலை மாணவர்கள் க.பொ.த (சாதாரண தர)ப் பரீட்சைக்கு அமர்ந்தனர். இச் சந்தர்ப்பத்தில் இதுவரை காலமும் மூன்றாம் வகைப்பாடசாலையாக இருந்த இப்பாடசாலையின் தரம் இரண்டாம்வகைப் பாடசாலைக்கு உயர்த்தப்பட்டது. இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட காலத்தில், இலங்கைப் பாடசாலைகள் நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

படம் 1.1 மாணவர் சேர்வு, நயாபன பாடசாலை (1885-1984)

■ மாத்த மாணவர் தொகை □ மாத்த ஆண்கள் □ மாத்த பெண்கள்

தரம் 1AB பாடசாலைகள் விஞ்ஞானப் பிரிவு உட்பட க.பொ.த உயர்தர (13ஆம் ஆண்டு) வகுப்பு வரை கல்வி வழங்கின. தரம் 1C வகைப் பாடசாலைகள் விஞ்ஞானம் தவிர்ந்த கலை மற்றும் வர்த்தகப் பிரிவு க.பொ.த உயர்தர வகுப்புகளைக் கொண்டிருந்தன. வகை 2 பாடசாலைகள் க.பொ.த சாதாரண தரம் (ஆண்டு 11) வரை கல்வி வழங்கின. வகை 3 பாடசாலைகள் ஆண்டு 5 அல்லது ஆண்டு 8 வரையிலான வகுப்புகளைக் கொண்டிருந்தன.

1985 இற்கும் 1994 இற்கும் இடையில் நயாபன பாடசாலையின் மாணவர் தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பை, விளக்கப்படம் 1.1 காட்டுகின்றது. இக்காலப்பகுதி முழுவதிலும் ஆண்களின் தொகையைவிடப் பெண்களின் தொகை குறைந்தே காணப்பட்டது. ஆனால், 1994ஆம் ஆண்டளவில் இரு சாராரின் தொகையும் சமமாக இருந்தது. தேறிய மாணவர் சேர்வு வீதம் (அதாவது ஒரு வயதுக் குழுவில் உள்ள பிள்ளைகளின் தொகையை பாடசாலையில்

சேர்ந்துள்ள குறிப்பிட்ட வயதுக் குழுவிலுள்ள பிள்ளைகளின் தொகையோடு ஒப்பிடும் போது பெறப்படும் வீதம்) அதிகரித்தே காணப்பட்டன. 1993இல் விக்னேஸ்வரியின் தோட்டத்தின் பெரிய பிரிவில் வாழ்ந்து வந்த 5-15 வயதுக்குட்பட்ட 187 பிள்ளைகளில், 89 சதவீதமானவர்கள் பாடசாலையில் சேர்ந்திருந்தனர். ஆண்களுக்கான தேறிய சேர்வு வீதம் 91 சதவீதமாகவும் பெண்களில் 87 சதவீதமாகவும் இருந்தன. இப்புள்ளிவிபரங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவை பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு கிடைக்கக் கூடிய பாடசாலைக் கல்வி வாய்ப்புகளில் ஏற்பட்ட ஒரு முக்கிய மாற்றத்தைச் சுட்டிக்காட்டின. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பல்வேறு வயதுக் குழுவினரும் விக்னேஸ்வரியின் தோட்டத்தில் வாழ்ந்த முன்னெநாள் தொழிலாளர்களும் கல்வி கற்ற காலத்தை நோக்குமிடத்து அதில் ஒரு வேறுபாட்டைக் காண முடிகின்றது. இதிலிருந்து பல விடயங்களை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும் இவ்வேறுபாடானது காலப்போக்கில் பாடசாலைக் கல்வி வாய்ப்புகள் படிப்படியாக அதிகரித்ததைக் காட்டுகின்றது. 1993இல் 15-24 வயதுக்குட்பட்டவர்கள் சராசரியாக 5.8 ஆண்டுகள் பாடசாலைக் கல்வி பயின்றவர்கள்; 45-54 வயதுக்குட்பட்டவர்கள் 4 ஆண்டுக் கல்வியையும் 65-74 வயதுக்குட்பட்டவர்கள் 2.6 ஆண்டுக் கல்வியையும் பெற்றவர்கள். காலப்போக்கில் பெருந்தோட்ட சமூகத்தினருக்குக் கிட்டிய கல்வி வாய்ப்புகளில் முன்னேற்றம் காணப்பட்டது.

நூலின் மையம்

இலங்கையில் வாழும் பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத்தினரின் கல்வி நிலையினுடைய அண்மைக்கால முன்னேற்றம் பற்றிய வரலாற்றுக்கு விக்னேஸ்வரி கழித்த அவ்வொரு நாள்; அவளது பாடசாலை; அவளது தோட்டம் என்பன பற்றிய ஒரு தொடக்கத்தை வழங்குகின்றன. இந்நூலின் மையப்பொருள் அவ் வரலாற்றை ஆராய்ந்து விளக்குவதாகும். இவ்வரலாறு நாட்டின் அரசியல், சமூகம், பொருளாதார உறவுகளுடன் தொடர்புடையது. இவற்றிற்கு ஒரு நீண்டகால வரலாறு உண்டு. மேலும், இவை விக்னேஸ்வரி வாழ்கின்ற தோட்டத்துக்கு அப்பாலும் விரிந்து செல்பவை. இவ்வரலாறு ஒரு பன்மைச் சமுதாயத்துடன் தொடர்புபட்டது. அப்பன்மைச் சமுதாயப் பெருந்தோட்ட மக்களின் அரசியல் நலன்கள் படிப்படியாக இலங்கையின் தேசிய நீரோட்டத்தில் ஒரு மையநிலையைப் பெற்றுக் கொண்டன. அதேவேளையில், தேசிய மற்றும் உலகப் பொருளாதார முறையில் பெருந்தோட்டத் தொழிலானது குறைந்த இலாபம்

தருவதாகவும் குறைந்த முக்கியத்துவமுடையதாகவும் மாறிவிட்டது. இவ்வரலாறானது, சமகால சர்வதேச வளர்ச்சிப் போக்குடன் தொடர்புடையது. ஒருபுறம் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சியைக் கொண்டிருந்த போதும், இலங்கை அதன் சமுகநலன் மற்றும் பால்நிலை சமத்துவம் என்பவற்றில் உயர்தராதரத் தைக் கொண்டிருப்பதற் காகப் பாராட்டப்படும் அதேவேளையில், அண்மைக்கால மனித உரிமை அறிக்கை மற்றும் தொடரும் இனப்பிரச்சினை, உள்நாட்டு யுத்தம் என்பவற்றால் கண்டனத்திற்கும் உள்ளாகியுள்ளது.

இவ்வத்தியாயத்தின் எஞ்சிய பகுதிகளில் இலங்கையின் பெருந் தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட கல்வியின் விரிவு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, பெருந் தோட்ட தமிழ் சமூகத்திற்கும் இலங்கையின் ஏனைய சமூகங்களுக்கும் இடையேயிருந்த தொடர்புகள் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன. அதில் இலங்கையின் கல்வி முன்னேற்றம் பற்றிய பிரச்சினை, இரு பெரும் போக்குகளை மையமாகக் கொண்டு நோக்கப்படுகின்றது. முதலாவது போக்கு அபிவிருத்தியுடனும் இரண்டாவது போக்கு கல்வித்துறை மாற்றங்களுடனும் தொடர்புடையது. இத்தகைய ஆய்வுடன் இவ்வத்தியாயமானது பகுப்பாய்வுக்கான ஒரு சட்டகத்துடன் முடிவடைகின்றது. இச்சட்டகமே இந்நாலின் எஞ்சிய பகுதியின் அமைப்புக்கும் உள்ளடக்கத்திற்கும் வழிகாட்டியாக அமைகின்றது.

பெருந் தோட்டங்களில் கல்வி வாய்ப்பில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி

விக்னேஸ்வரியின் பெருந் தோட்டப் பாடசாலையில் ஏற்பட்ட கல்வியின் விரிவு, பொதுவாகப் பெருந் தோட்ட மக்களின் கல்வி வாய்ப்புகளில் ஏற்பட்ட ஒரு வளர்ச்சியோடு ஒத்ததா? பாடசாலை மாணவர் சேர்வு தொகைகள், மக்களின் எழுத்தறிவு வீதங்கள் ஆகியன பற்றிய இரு மூலாதாரங்களிலிருந்து பெருந் தோட்டப் பிள்ளைகளின் பாடசாலைக் கல்வி வாய்ப்புகளில் ஏற்பட்ட பேரளவு மாற்றங்களுக்கான சான்றுகளைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இச் சான்றுகள் பெருந் தோட்டங்களுக்குள் உள்ள பல பாடசாலைகளிலிருந்தும் பொதுமக்களின் எழுத்தறிவு பற்றிய மதிப்பீடுகளிலிருந்தும் கிடைத்தவையாகும். அவை விக்னேஸ்வரியின் பாடசாலையில் அவதானிக்கப்பட்ட கல்வியின் விரிவை உறுதி செய்கின்றன.

பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் அன்மையில் ஏற்பட்ட மாணவர் தொகை அதிகரிப்பு

இந் நூலாசிரியர் கல் வி, உயர் கல் வி அமைச்சின் பெருந்தோட்டத்துறைப் பிரிவுடன் இணைந்து மேற்கொண்ட ஆய்வின்மூலம் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் அன்மையில் ஏற்பட்ட மாணவர் சேர்வுத் தொகை அதிகரிப்பை இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. 1987ஆம் ஆண்டு பாடசாலைக் கணக்கெடுப்பின்படி, 611 தோட்டப் பாடசாலைகள் இருந்தன. இவை 1977 தொடக்கம் அரசாங்கத்தால் பொறுப்பேற்கப்பட்டனவ. 1987-1992 இடையில் எல்லாமாக 539 தோட்டப் பாடசாலைகளின் மாணவர் பற்றிய தரவுகள், பாடசாலைகளின் பெயர்களுடன் ஒப்பிடப்பட்டு சேகரிக்கப்பட்டன. 539 பாடசாலைகளில், 1-5 வகுப்புகளிலும் 6-11 வகுப்புகளிலும் மாணவர் சேர்வுகளில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பினை அட்டவணை 1.1 காட்டுகின்றது. 5 ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கது; 1987இல் 1-5 வகுப்புகளில் 68,828 மாணவர்கள் கல்வி கற்றனர்; இத்தொகை 1992இல் 29 சதவீதத்தால் அதிகரித்து 88,828ஜ, எட்டியது; ஆரம்பப் பின்னிலை வகுப்புக்களில் (ஆண்டு 6-11) இத்தொகை 1987இல் 9,609 ஆக இருந்தது. 1992இல் இது 20,638 ஆக, 115 சதவீதத்தால் அதிகரித்தது.

விக்னேஸ்வரியின் பாடசாலை பற்றிய சுருக்கமான விபரிப்பில் ஆரம்பநிலை வகுப்புகளை மாத்திரம் கொண்ட அப்பாடசாலை எவ்வாறு 11 ஆண்டு வரை ஆரம்பப் பின்னிலை வகுப்புகளையும் கொண்டதாக வளர்ச்சியற்றது என்பது பற்றி நோக்கப்பட்டது. சொற்ப தோட்டப் பாடசாலைகளே இம்முறையில் வளர்ச்சி பெற்று தமது தரத்தை, முன்றாம் வகையில் இருந்து இரண்டாம் வகையாக மாற்றிக் கொண்டன. 1994இல் பெரும்பாலான பாடசாலைகள் தொடர்ந்து 3ஆம் வகைப் பாடசாலைகளாகவே இயங்கின. ஆனால், அவற்றில் மாணவர் தொகை அதிகரித்திருந்தது.

பெருந்தோட்ட மக்களின் எழுத்தறிவு வளர்ச்சி

அட்டவணை எண் 1.1இல் காணப்படும் தரவுகள் தோட்டப் பாடசாலைகளிலிருந்து பெறப்பட்டனவ. இவ்வட்டவணையில் மாணவர் சேர்வு விகிதங்களன்றி மாணவரின் மொத்த சேர்வு தொகைகள் தரப்பட்டுள்ளன. ஆனால், தோட்டங்களுக்கு வெளியேயுள்ள

அட்டவணை 1.1 வகுப்பு அடிப்படையில் மாணவர் சேர்வுத் தொகை, 1987-1992 (539 பாடசாலைகள்)

	மாணவர் 1987	சேர்வு 1992	அதிகரிப்பு	
			தொகை	%
ஆண்டு 1	19642	20115	473	2.4
ஆண்டு 2	16262	20693	4431	27
ஆண்டு 3	13776	18697	4921	36
ஆண்டு 4	11139	15819	4680	42
ஆண்டு 5	8009	13559	5550	69
ஆண்டு 1-5	68828	88883	20055	29
ஆண்டு 6	5217	7730	2513	48
ஆண்டு 7	1766	5104	3338	189
ஆண்டு 8	1002	3320	2318	231
ஆண்டு 9	654	2107	1453	227
ஆண்டு 10	508	1291	783	154
ஆண்டு 11	462	1085	623	135
ஆண்டு 6-11	9609	20638	11029	115
ஆண்டு 1-11	78437	109521	31084	40

பாடசாலைகளில் பயிலும் பெருந்தோட்ட மாணவர்களின் விபரம் இதில் சேர்க்கப்படவில்லை. எழுத்தறிவு வீதங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் பாடசாலைகளை விடுத்து குடும்பங்களையே கருத்திற் கொண்டு குறைநிரப்புவனவாகவும் மக்கள் எழுத்தறிவு பற்றிய எண்ணிக்கைகளை விடுத்து விகிதங்களைத் தருவனவாகவும் உள்ளன. அட்டவணை 1.2 கணக்கெடுப்பு, புள்ளிவிபரவியல் திணைக்களத்தின் எழுத்தறிவு பற்றிய மதிப்பீடுகளிலிருந்து தரவுகளைத் தருகின்றன. மொத்தத்தில் இலங்கை மக்களின் எழுத்தறிவு வீதம் உயர்வானது. எழுத்தறிவு நிலைமை பற்றி மக்கள் தாமாகத் தெரிவிக்கும் விபரங்களுக்கு வியாக்கியானம் தருவதில் பல பிரச்சினைகள் உண்டாயினும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தேசிய எழுத்தறிவு வீதம் 26 ஆக இருந்தது. இவ்வீதம் 1921இல் 40 ஆகவும் 1946இல் 58 ஆகவும் 1971இல் 79 ஆகவும் 1991இல் 87 ஆகவும் அதிகரித்தது.

அட்டவணை 1.2 வருடம், துறை அடிப்படையில் எழுத்தறிவு %

	மொத்தம்	நகர்ப்புறம்	கிராமப்புறம்	தோட்டம்
1881	17.4			
1891	21.7			
1901	26.4			
1911	31.0			12.3
1921	39.9			17.9
1946	57.8			
1953	65.4			
1963	77.0	87.6	74.5	*
1971	78.5	86.2	76.2	*
1981	87.2	93.3	84.5	*
1990-1	86.6	92.3	87.1	66.1

1963 இற்கும் 1981 இற்கும் இடையில் தோட்டத்துறை, கிராமப்புறமாக வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

ஆதாரம் : குடிசன மதிப்பீடு, புள்ளிவிபரவியல் திணைக்களம். 1881-1981இன் குடிசன, வீட்மைப்பு மற்றும் 1990-1இன் வீட்டு வருமானம், செலவு ஆகிய தரவுகளை (வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்கள் புறநீங்கலாக) அடிப்படையாகக் கொண்டது.

நாட்டின் முழு மக்கள் தொகையின் எழுத்தறிவு வீதங்கள், பெருந்தோட்ட மக்களின் எழுத்தறிவு வீதங்களைவிடக் கூடுதலாகவே உள்ளன. 1911இல் தேசிய எழுத்தறிவு வீதம் 31.0 ஆக இருந்த போது பெருந்தோட்ட மக்களின் எழுத்தறிவு வீதம் 12.3 ஆக இருந்தது. 80 ஆண்டுகளின் பின்னர் 1990-1இல் தேசிய வீதம் 86.6 ஆக இருந்த போது, பெருந்தோட்ட மக்களின் எழுத்தறிவு வீதம் 66 ஆக இருந்தது. நகர்ப்புற மக்களின் எழுத்தறிவு வீதம் 92.3 ஆகவும் பெருந்தோட்டம் தவிர்ந்த கிராமப்புற மக்களின் எழுத்தறிவு வீதம் 87.1 ஆகவும் இருந்தது. எழுத்தறிவு வீதங்களில் காணப்படும் வேறுபாடு, இவ்வெவ்வேறு பிரிவினரின் கல்வி அடைவு மட்டங்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றது. 1990-1இல் பெருந்தோட்ட மக்களில் 5+ வயதுக்கு மேற்பட்டோரில் 22 சதவீதமானவர்கள் எவ்வித கல்வியும் பெறாதவர்கள். நகர்ப்புற, கிராமப்புற மக்களுக்கான இவ்வீதம் முறையே 5.7, 8.3 ஆக இருந்தது. இதே ஆண்டில் 5.9 சதவீதமான நகர்ப்புற மக்களும் 3.2 வீதமான கிராமப்புற மக்களும் க.பொ.த (உயர்தர)ப் பர்ட்சையில் சித்தி எய்தியவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

இதற்கு மாறாக, பெருந்தோட்ட மக்களில் 0.1 சதவீதமானவர்கள் மட்டுமே இத்தகைய கல்வித் தகுதியுடையவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

பால் வகுப்புப்படியான எழுத்தறிவு வீதங்கள் வரலாற்றுரீதியாக ஆண் - பெண் வேறுபாடுகளைக் காட்டுகின்றன. 1900ஆம் ஆண்டளவில் ஆண்களின் தேசிய எழுத்தறிவு வீதம் 42 ஆகவும் பெண்களுக்கான இச்சதவீதம் 9 ஆகவும் காணப்பட்டது. 1948இல் சுதந்திரம் பெறச் சற்று முன்னர் ஆண்களுக்கான சதவீதம் 70 ஆகவும் பெண்களின் சதவீதம் 44 ஆகவும் உயர்ந்திருந்தன. 1991இல் ஆண்களுக்கான சதவீதம் 90 ஆகவும் பெண்களின் சதவீதம் 83 ஆகவும் இருந்தன. பெருந்தோட்டப் பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதம் மிகவும் குறைவாக இருந்தது. 1921இல் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்த ஆண்களினதும் பெண்களினதும் எழுத்தறிவு வீதம் முறையே 27.6 ஆகவும் 7.1 ஆகவும் இருந்தன. 1990-1இல் இச்சதவீதங்கள் முறையே 79.0 ஆகவும் 52.8 ஆகவும் உயர்ந்தன. 1990-1 ஆண்டுக்கான புள்ளிவிபரங்கள், கல்வி அடைவு சதவீதங்களையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 1990-1இல் பெருந்தோட்ட ஆண்களில் 14.6 சதவீதமானவர்கள் பாடசாலைக் கல்வி எதுவும் பெறாதவர்கள்; பெருந்தோட்டப் பெண்களுக்கான இச்சதவீதம் 30.9 ஆக இருந்தது: பெருந்தோட்ட ஆண்களில் 0.2 சதவீதமானவர்கள் க.பொ.த. (உயர்தர) சித்தி எய்தியவர்கள். பெருந்தோட்டப் பெண்களுக்கான சதவீதம் 0.0 ஆகும் (சனத்தொகைப் புள்ளிவிபரத் திணைக்களம், 1997).

இவ்வாறு பால் வகுப்பு, வாழ்விடம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் பல வேறுபாடுகளைக் காண முடிந்த போதிலும், காலப் போக்கில் சகல பிரிவினரும் கணிசமான முன்னேற்றங்களைக் கண்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. ஏற்கனவே அட்டவணை 1.1இல் நாம் கண்டவாறு பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் அண்மையில் மாணவர் தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்துவரும் அத்தியாயங்களில், பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வதிகரிப்பு துரிதமாக இடம் பெற்றதைக் காணமுடியும். மேற்கண்ட புள்ளி விபரங்களின்படி 20ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் சனத்தொகையின் சகல பிரிவினருடைய எழுத்தறிவு வீதங்களும் கணிசமாக அதிகரித்திருந்தன.

இலங்கை மக்கள்

விக்னேஸ்வரி பன்மைச் சமூகமாகிய இலங்கையில் வாழும் ஒரு பெருந்தோட்டத் தமிழ் பெண். 1993ஆம் ஆண்டின் சனத்தொகை விபரங்களில், இப்பன்மைத் தன்மை பிரதிபலிக்கின்றது. இலங்கையில் வாழும் 17.6 மில்லியன் மக்களில் 74 சதவீதமானவர்கள் சிங்களவர்கள், 7 சதவீதமானவர்கள் முஸ்லிம்கள், 0.3 சதவீதமானவர்கள் மலாயர்கள், 0.3 சதவீதமானவர்கள் பறங்கியர், 18 சதவீதமானவர்கள் தமிழர்கள் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது (மத்தியவங்கி 1994).

சிங்களவர்கள்

சிங்களவர்கள் ஆதியில் இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள். கி.மு. 500ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கையில் வந்து குடியேறத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் இந்தோ-ஜோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆரியமொழியான சிங்களத்தைப் பேசுவர்கள். கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர்கள், பாரம்பரியமாகச் சமவெளிகளில் வாழ்ந்தவர்கள். 1597இல் போர்த்துக்கேயர் வருகையுடன், 400 ஆண்டுகளுக்கு ஜோப்பிய குடியேற்ற ஆட்சியின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்தனர். மலைநாட்டு சிங்களவர்கள், கண்டி இராச்சியத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். 1815இல் இவ்விராச்சியம் கைப்பற்றப்படும் வரை அவர்கள் ஜோப்பிய குடியேற்ற ஆட்சியை எதிர்த்து வந்தனர். 19ஆம் நூற்றாண்டில் கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர்கள், மலைநாட்டுச் சிங்களவருடன் ஒப்பிடும் போது கல்வியில் சாதகமான நிலைமையை முன்னதாகவே அனுபவித்தனர். மக்கள் தொகை, பாடசாலை மாணவர் தொகை, அரசாங்க அதிகாரப்பிரிவினர், பாதுகாப்புப்படைகள், வர்த்தகத்துறை என்பவற்றில் சிங்களவர்கள் பெரும்பான்மையினராக இருந்தனர். 19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அரசாங்கமும் கிறித்தவ மிஷனரிமாரும் உருவாக்கிய கல்வி வாய்ப்புக்களினால், கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர்கள் நன்மையடைந்தனர். சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பல கொள்கைகள், மலைநாட்டுச் சிங்களவர்களின் கல்வி நிலைமைகளை மேம்படுத்த முயன்றன.

முஸ்லிம்களும் மலாயர்களும்

முஸ்லிம்களின் தோற்றுத்தை இரண்டாகப் பிரித்துக் கூறலாம். இரு பிரிவினரில் பெரும்பான்மையாக உள்ள முதலாவது பிரிவு

முஸ்லிம்கள், 900 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கையில் வந்து குடியேறிய அரபு வர்த்தகர்களின் வழித்தோன்றல்களாவர். இந்திய முஸ்லிம்கள் பிற்காலத்தில் குடியேறிய முஸ்லிம் வர்த்தகர்களின் வழித்தோன்றல்களாவர். இவர்களுள் பெரும்பான்மையினரின் சுதேசமொழி தமிழாக இருந்த போதிலும், முஸ்லிம்கள் தாம் வாழுமிடங்களில் உள்ள பெரும்பான்மையினரின் மொழிகளை சிங்களம், தமிழ் அல்லது ஆங்கிலம் பேசவர். 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இவ்விரு முஸ்லிம் பிரிவினருக்கிடையிலான வேறுபாடு முக்கியமானதாக இருந்தது. ஆனால், தற்போது இவ்வேறுபாடு அதிக முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. முஸ்லிம்களில் பலர் விவசாயிகளாக இருந்தாலும், அவர்கள் வர்த்தகத்திலும் இரத்தினக்கல் தொழிலிலும் பிரசித்தி பெற்றவர்கள். முஸ்லிம்கள் பாரம்பரியமாகவே கல்வி, அரசாங்கத் தொழில் என்பவற்றைவிட வர்த்தகம், சொத்துடமை என்பனவற்றைக் கொண்டே உயர் தராதரத்தைத் தேடியவர்கள். இடைநிலைக் கல்வி நிலையிலும் உயர் கல்வியிலும் இவர்களது பிரதிநிதித்துவம் சற்றுக் குறைவாக உள்ளது. 1989இல் பல்கலைக்கழக அனுமதியில் முஸ்லிம்கள் 6.8 சதவீதமாகவும் 1991இல் இச்சதவீதம் 5.9 ஆகவும் இருந்தது (U.G.C.1991).

மலாயர்களும் முஸ்லிம்களின் இஸ்லாம் சமயத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள். அவர்கள், கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் இருந்து இலங்கை வந்த இந்தோனேசியப் படைவீரர்களின் வழித்தோன்றல்களாவர். அவர்களுடைய மொழி மலாயமொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வேறொரு மொழியாகும்.

பறங்கியர்கள்

போர்த்துக்கேயர் மற்றும் டச்சுக்காரர்களின் வழித்தோன்றல்களே பறங்கியர்கள் ஆவர். அவர்களுடைய தாய்மொழி பொதுவாக ஆங்கிலமாகும். 1900ஆம் ஆண்டளவில் அவர்கள் நாட்டின் மக்கள் தொகையில் 0.7 சதவீதத்தினராக இருந்தனர். ஆனால், தற்போது இச்சதவீதம் 0.3 ஆக உள்ளது. பிரித்தானியக் குடியேற்ற ஆட்சிக் காலத்தின் ஆரம்பத்தில், டச்சுப் பறங்கியர்கள் உயர்ந்த சமூக அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தனர். ஆங்கிலமொழி வழிக் கல்வியை முன்னதாகவே அவர்கள் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். குடியேற்ற ஆட்சியின் பல நிருவாகப் பதவிகளில் அவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர்.

சட்டம், மேல்நாட்டு மருத்துவம் ஆகிய தொழிற்றுறைகளில் இவர்கள் முக்கியமாக ஈடுபட்டனர் (Roberts 1979). 20ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ் ப் பாணத் துத் தமிழர் களும் சிங் களவர் களும் நிருவாகத்துறையிலும் தொழிற்றுறையிலும் பறங்கியருடன் பங்குபற்றினர். எனினும், சுதந்திரம் பெறும் காலம் வரை பறங்கியர்களே ஒரு சாதகமான நிலையைப் பெற்றிருந்தனர். சுதந்திரத்தின் பின், சிங்களம் அரசுக்கும் மொழியாயிற்று. அத்துடன் பாடசாலைகளில் சிங்களமும் தமிழும் போதனாமொழிகளாயின. இதனால், பறங்கியர்கள் இதுவரை அனுபவித்து வந்த பல சலுகைகளை இழக்க நேரிட்டது. அவர்களில் பலர் அவஸ்திரேவியாவிற்கும் பிரித்தானியாவிற்கும் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர்.

தமிழர்கள்

தமிழர்கள் இந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்கள். ஆரியமொழிக் குடும்பத்துக்கு முற்பட்ட திராவிட மொழியான தமிழ்மொழியைப் பேசுபவர்கள். அவர்கள் ஒரு முக்கிய சிறுபான்மைப் பிரிவினர். அவர்களை இரு பிரிவினராக வகைப்படுத்தலாம். அவர்களுக்கு இடையிலுள்ள வேறுபாடுகள் - வாழ்விடம், சாதி, வரலாறு என்பவற்றோடு தொடர்புடையவை. இவர்களில் முதலாவது குழுவினர் இலங்கைத் தமிழர்கள் ஆவர். இவர்கள் நாட்டின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதியில் செறிந்து வாழ்கின்றனர். இவர்களது முதாதையர்கள் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்கள். இலங்கைத் தமிழர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் இந்துக்கள். ஆயினும், கிறித்தவ தமிழர்களும் கணிசமான எண்ணிக்கையில் உள்ளனர்.

இரண்டாவது பிரிவினரான இந்தியத் தமிழர்கள் நாட்டின் தென் மத்திய மலையகப் பகுதிகளில் வாழ்வார்கள். அவர்களுடைய முதாதையர்கள் சார்பளவில் அண்மைக் காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்தவர்கள். 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் டச்சுகாரர்கள் குடியேற்ற ஆட்சியை இழந்த போது நாட்டின் பொருளாதாரம் விவசாயத்தையும் வாசனைத் திரவியங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. பிரித்தானியர்கள் அதனை பெருந்தோட்டப் பயிரான கோப்பியையும் பின்னர் தேயிலை, இறப்பர் என்பவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரமாக மாற்றியமைத்தனர். கோப்பி, தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களுக்கான

தொழிலாளர்களை தென்னிந்தியாவில் சென்னை மாநிலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் மத்தியில் இருந்து திரட்டி, இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்தனர். இலங்கைத் தமிழர் போலன்றி இந்தியத் தமிழர்கள் அதிகளவில் குறைந்த சாதிப் பிரிவுகளில் இருந்து வந்தவர்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கைத் தமிழர்கள் கல்வித்துறையில் மிக முன் னதாக சாதகமான நிலையிலிருந்தனர். இதற்கு யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் பணியாற்றிய அமெரிக்க திருச்சபை மின்னரிமாரின் முயற்சிகள் காரணமாக இருந்தன. 20ஆம் நூற்றாண்டில் சிங்களவர்களுக்கும் மேலான தமது நிலைமையை குறிப்பாக பல்கலைக்கழக அனுமதியில் இலங்கைத் தமிழர்கள் பேணிப் பாதுகாத்தனர். ஆனால், தொடர்ச்சியாக வந்த சிங்கள மேலாதிக்கத்தைக் கொண்ட அரசாங்கங்களினால் இலங்கைத் தமிழர்களின் முதன்மைநிலை பின்தள்ளப்பட்டது. இதற்கு மாறாக, இந்தியத் தமிழர்கள் தொடர்ச்சியாக கல்வித்துறையில் நாட்டின் முழு மக்கள் தொகையையும் குறிப் பாக இலங்கைத் தமிழர்களையும் பொறுத்தளவில் பின்தங்கியவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

ஆரம்பத்தில் இந்தியத் தமிழர்கள் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காகவே இலங்கைக்கு வந்தனர். இவர்களுக்குப் பின் வந்தவர்கள், நகர்ப்புறங்களில் தொழிலாளர்களாக வேலைக்கு அமர்ந்தனர். பெருந்தோட்டங்களில் தொழில்புரிந்து வாழ்ந்தவர்களில் சிலர் காலப்போக்கில் பெருந்தோட்டங்களை விட்டு வெளியே வந்து பல்வேறு துறைகளில் தொழில்புரியத் தொடங்கினர். பெரும் பான் மையான இந்தியத் தமிழர்கள் பெருந்தோட்டங்களிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் அல்லது மலையகத் தமிழர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள், அவர்களுடைய கல்வி வாய்ப்புகள் மற்றும் அவர்களின் கல்விப் பங்குபற்றலில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி என்பவை பற்றியதாகவே இந்நால் அமைகின்றது.

அபிவிருத்தி ஆய்வு

அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்வதில் உயர்தராதரங்களை அடைந்துள்ளதாக அபிவிருத்தி ஆய்வுகளில் நன்கு அறிமுகப்படுத்துகின்ற இலங்கையில், வரலாற்றுரீதியாகக் கல்வித்துறையிலும் மனித வளர்ச்சி தொடர்பான பிற அம்சங்களிலும் பின்தங்கியிருக்கும் பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் நிலை எங்ஙனம் பொருந்தும்?

சமூகநலனில் இலங்கையின் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகள்

வறுமையை நீக்குவதில் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றி கண்ட ஒரு நாடாக அடிக்கடி இலங்கை சுட்டப்படுகின்றது. ஒத்தளவான தனியாள் தேசிய வருமானத்தைப் பெறுகின்ற ஏனைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும் போது எழுத்தறிவு, வாழ்வு எதிர்பார்க்கை, சிகிமரண வீதம், கருவளம் என்பவற்றில் இலங்கையின் சாதனைகள் எதிர்பார்த்த பெறுமதிகளை மிஞ்சிவிட்டது (Isenman 1980, Sen 1981). ‘வறுமை, மனித வளர்ச்சி பற்றிய கொள்கை விவாதங்களில் இலங்கையின் சாதனைக்கு ஒரு முக்கிய இடம் அளிக்கப்பட்டது’ (Datt and Gunawardene 1997:1).

1970களின் இறுதியிலும் 1980களின் முற்பகுதியிலும் அபிவிருத்திப் பொருளியலாளர்கள் அடிப்படைக்கல்வி உட்பட சமூக நலனை மேம்படுத்துவதற்கான சிறந்த பயன்மிகு முறைகள் பற்றி விவாதித்தனர். சிலர் சமூக நலத்திட்டங்களில் நேரடியாக முதலீடு செய்வதை விரும்பினர். வேறு சிலர் மறைமுகமான நடவடிக்கைகளை அதிகரித்து, பொருளாதார வளர்ச்சியில் முதலீடு செய்வதால், அது இறுதியில் வருமானங்களை அதிகரித்து சமூக நலன்களை மேம்படுத்தும் எனவும் வாதிட்டனர்.

இலங்கை சமூகநலனை மேம்படுத்துவதில் அடைந்த வெற்றிக்குக் காரணம், சமூகநலன்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நேரடி முதலீடுகளே எனக் கூறப்பட்டாலும், சில ஆய்வாளர்கள் மறைமுகமான முதலீடுகளும் தமது பங்களிப்பைச் செய்துள்ளதாக எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக 1948இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபோது ஏனைய ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பு நோக்குகையில், அது ஏற்கனவே உயர்வான வாழ்க்கைத் தராதரங்களைக் கொண்டிருந்ததென Bhalla and Glewwe (1986) ஆகியோர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 1960இல் வாழ்வு எதிர்பார்க்கை, கல்வி, சிகிமரண வீதங்கள் என்பவற்றில் இலங்கை, கிழக்காசிய செல்வந்த நாடுகளின் சராசரியை எட்டியிருந்தது. 1950இல் இலங்கையின் தனியாள் வருமானத்தை, கொள்வனவுச்சக்தி மற்றும் வெளிச்செலாவணி வீதங்களுக்கேற்ப, கணக்கிடும் போது அது ஐப்பானை விட 18% மட்டுமே குறைவாக இருந்தது. மறுவார்த்தைகளில் கூறின், இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தபோது நாட்டின் சமூகநலத்துறை ஏற்கனவே சிறந்த சாதனையைக் கொண்டிருந்தது எனலாம். சுதந்திரத்திற்கு மற்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்த பொருளாதார வளர்ச்சியினால்

ஏற்பட்ட மேலாதிக்கங்களைக் கொண்டு சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் சமூகநலத்துறையில் தொடர்ச்சி யாக முதலீடு செய்யமுடிந்தது. சமூக நலனில் நேரடியாக முதலீடு செய்யப்பட்ட 1960இற்கும் 1978இற்கும் இடையிலான காலத்திலும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு நேரடியாக முதலீடு செய்யப்பட்ட 1978இற்கும் 1984இற்கும் இடையிலான காலத்திலும் ஏற்பட்ட சாதனைகளை Bhalla and Glewwe (1986) ஆகிய அறிஞர்கள் ஒப்பிட்டு நோக்கினர். அவர்களுடைய கருத்தின்படி, 1960-1978 காலப்பகுதியில் சராசரி பொருளாதார வளர்ச்சி 2 சதவீதமாக அமைந்தது. சமூகநலத்துறையில் நேரடி முதலீடு அதிகளவில் இடம்பெற்ற நிலையை கவனத்திற் கொள்ளும் போது வாழ்க்கைத் தராதரங்கள் தவிர்க்க முடியாதவையாக அமைந்தன. 1978-1984 காலப்பகுதியில் சராசரி பொருளாதார வளர்ச்சி 4 சதவீதமாக அமைந்து, வாழ்க்கைத் தராதரங்கள் தொடர்ந்து முன்னேறின. பொதுவாக மக்களினதும் வறியவர்களினதும் நுகர்வுச் செலவு அதிகரித்தது. செலவுகளில் காணப்படும் சமமின்மைகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாக அமையவில்லை. இவர்களின் முடிவின்படி, நேரடியான முதலீடு, மறைமுகமான முதலீடு ஆகிய இரண்டின் மூலமாகவும் சமூகநலனில் முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட முடியும்.

இதனைத் தொடர்ந்து, 1960-1990 காலப்பகுதியில் சிகமரண வீதம், தேறிய ஆரம்பநிலை மாணவர் சேர்வு வீதம், தனியாள் வருமானம் என்பவற்றில் பல்வேறு நாடுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் பற்றி, Aturupane, Glewwe and Isenman (1994) ஆகியோர் நாடுகளின் கால வரிசைத் தரவுகளை மீளாய்வு செய்தனர். இவ்வாய்வின்படி, பொருளாதார வளர்ச்சியைக் கொண்டு சிகமரண வீதத்தில் ஏற்பட்ட 28 சதவீத மாற்றங்களையும் ஆரம்பப் பாடசாலை மாணவர் சேர்வு வீதத்தில் ஏற்பட்ட ஓரளவு மாற்றத்தையுமே விளக்க முடிந்தது. 1960-1990 காலப்பகுதியில் ஒரேயளவான பொருளாதார வளர்ச்சி வீதங்களைக் கொண்டிருந்த இலங்கையும் பாகிஸ்தானும் சிகமரண வீதம், தேறிய ஆரம்பப் பாடசாலை மாணவர் சேர்வு வீதம், சனத்தொகை வளர்ச்சி வீதம் என்பவற்றில் பல வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்தன. இவை யாவற்றிலும் இலங்கையின் சாதனை அதிகமானதாகவும் பாகிஸ்தானின் சாதனை குறைந்ததாகவும் காணப்பட்டது. சமூகநலன்களைப் பேணுவதில் இலங்கை அடைந்த அசாதாரணமான வெற்றி, அதில் அரசு நேரடியாகத் தலையிட்டமையின் முக்கியத்துவம் என்பவற்றை Aturupane உம் மற்றவர்களும் (1994) தமது ஆய்வு முடிவுகளின்படி உறுதி செய்தனர்.

இவ்வாய்வுகளில் தேசிய பொருளாதாரம், சமூகநலன் தொடர்பான குறிகாட்டிகள் என்பன பகுப்பாய்வுக்கான அலகாகப் பயன் படுத் தப் பட்டன. பல வேறு மக்கள் பிரிவுகளை பொறுத்தவரையில் சமூகநலன் தொடர்பான சாதனைகளுக்கும் நேரடி, மறைமுக முதலீடுகளுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பு இதுவரை ஆராயப்படவில்லை. ஆயினும், Isenman என்பவர் இலங்கையின் அடிப்படைத் தேவைகள் பற்றிய தமது கட்டுரை ஒன்றில் (1980) தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவு பெறாததைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

இலங்கை, மனிதவளம் என்னும் விடயத்தில் முன்னேற்றம் கண்டிருந்தாலும் கூட, அது இன்னும் வறுமையான நாடாகவே இருக்கின்றதென்பதை மறைக்க முடியாது. உணவுப் பற்றாக்குறை காணப்பட்ட காலங்களில் போசாக்கின்மை காரணமாக மரணங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. வடஜரோப்பாவுடன் ஒப்பிடும் போது சிகமரண வீதம் மும்மடங்காக தேங்கிய நிலையிலேயே இருந்தது. ஆரம்பப் பாடசாலை நிலையில் மாணவர் இடைவிலகல் வீதம் உயர்ந்து காணப்பட்டது. மிகக் கடுமையான மனிதவளப் பிரச்சினை தேயிலைத் தோட்டங்களிலே காணப்பட்டது (Isenman 1980:244).

அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் இலங்கை செலுத்திய அக்கறை, தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் ஏனைய சமூகத்தினருக்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ் வை விளக்குவதாக அமைகிறது என்று விதந்துரைக்கும் ஜசன்மென், இறுதியாக கூறியதாவது:

அதிர்ஷ்டவசமாக, முன்னேற்றம் ஏற்படலாம் என்பதற்கான நம்பிக்கை சிறிதளவு உண்டு. இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான ஒரு நீண்டகால ஒப்பந்தத்தின்படி, அதிகத் தொகையினரான இந்தியத் தமிழர்கள் இந்தியாவிற்கு திரும்பிச்செல்ல உள்ளனர். இதனால், தோட்டங்களில் வேலை செய்ய சிங்களவர்களையும் நியமிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. இதன் விளைவாக, சமூகசேவைகளையும் வீட்டுவசதிகளையும் இலங்கையின் கிராமப்புறங்களின் சராசரி நிலையை எட்டும் வகையில் வழங்க வேண்டியுள்ளது. அத்துடன் பெருந்தோட்டங்களின் தேசியமயம் காரணமாக பெருந் தோட்டங்களுக்குச் சமூகசேவைகளை வழங்குவதில் அரசாங்கம் முக்கிய பங்கு வகிக்க வேண்டியதாகவும் உள்ளது (Isenman.1980:245).

இந்நாலில் தொடர்ந்து நாம் காண இருப்பதைப் போல குறிப்பிட்ட இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் முழுமையாக அமுலாக் கப்படவில்லை. இதனால், 1980களில் இந்தியத் தமிழர்களின் குடியிருமை, இந்தியாவுக்குத் திரும்பச் செல்லல் போன்ற பிரச்சினைகள் மீண்டும் எழுவதைக் காணலாம்.

அபிவிருத்தியின் வழிமுறைகளும் முடிவுகளும்

1980கள் முழுவதும் பொருளாதார வளர்ச்சியினாடாகச் சமூகநலன் எனும் விடயம் பற்றிய விவாதம் பல்வேறு வகையான அபிவிருத்தி நிகழ் ச்சித்திட்டங்களுக்கும் உதவி அணுகுமுறைகளுக்கும் வழிகோலியது. அவையாவன: அடிப்படைத் தேவைகள் அணுகுமுறை, வறுமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட திட்டமிடல், ஒன்றிணைக்கப்பட்ட கிராமிய அபிவிருத்திச் செயற்றிடங்கள். இவை சமூகநலனை வழங்கும் அம்சங்களிலிருந்து உற்பத்தி நோக்குடைய அம்சங்களை வேறுபடுத்திக் காட்ட உதவின். 1990களிலும் இவ்விவாதம் தொடர்ந்தது. உலகவங்கியின் உலக அபிவிருத்தி பற்றிய அறிக்கைகளிலும் ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் மனிதவிருத்தி அறிக்கைகளிலும் காணப்பட்ட சிந்தனைகள், சமூகநலனுக்கும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புகள் பற்றிய விவாதங்களை மீண்மையப்படுத்தின. அபிவிருத்தியின் இரு கூறுகள் தனியாள் வருமானத்திலும் சமூகநலனிலும் ஏற்படும் அதிகரிப்புகள் என்பதும் இவ்விரு அதிகரிப்புகளும் பொருளாதார வளர்ச்சி, சமூகசேவைகள் மற்றும் சமூக பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளிலும் தங்கியுள்ளன என்பதாலும் ஒத்தகருத்து ஏற்பட்டது போலத் தெரிகிறது. அதேவேளையில், வருமானம் மற்றும் சமூகநலன் என்பன அபிவிருத்தியின் முடிவா அல்லது அபிவிருத்திக்கான வழிமுறையா என்ற விடயத்தில் கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்தன. அண்மைக்கால உலக அபிவிருத்தி அறிக்கைகள், சமூகநலனின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தி, வருமான வேறுபாடுகளைக் குறைப்பதற்கும் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தவும் சமூகசேவை முக்கியமானதென எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆனால், மனிதவிருத்தி பற்றிய அறிக்கைகள் இதற்கு மாறாக, சமூகநலன் மனிதவிருத்தியோடு தொடர்புடையது என்றும், சமூகநலனின் முடிவும் அதுவே எனவும் வலியுறுத்தின. பொருளாதார வளர்ச்சி என்பதை ஒரு முடிவாகக் கொள்ளாது சமூகநலனை வழங்குவதற்கான வழிமுறையாகவே அது கருதப்பட்டது (Little 1992, Aturupane, Glewwe and Isenman 1994).

1980களிலும் 1990களிலும் சமூகநலன், பொருளாதார வளர்ச்சி என்பவை பற்றிய சர்வதேச அபிவிருத்தி ஆய்வு, ஏனைய பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் முன்னுரிமைகளையும் கருத்திற் கொண்டன. பொருளாதார வளர்ச்சி, சமூகநல ஏற்பாடுகள் என்பவற்றில் அரசுகளினதும் சந்தைகளினதும் சார்பளவிலான செல்வாக்குக்கு, பொருளியலாளரும் அரசுறியியலாளரும் முக்கியத்துவம் வழங்கினர் (எடுத்துக்காட்டாக Colclough and Manor 1991). பொருளாதார அபிவிருத்தி, சமூக அபிவிருத்தி ஆகிய இரண்டிலும் பால் வகுப்பினரின் பங்களிப்பு, குறிப்பாக சிறுமிகளினதும் பெண்களினதும் பங்களிப்புத் தேவைகள், கொள்கைரீதியாகவும் அபிவிருத்திக்கான உதவியாகவும் கணிசமான கவனத்தை ஈர்க்கின்றன (எடுத்துக்காட்டாக King and Hill 1993). அத்துடன் மனித உரிமைகள், விசேடமாக அரசியல் உரிமைகள் அதிகளவில் அனைத்துலக கவனத்தை ஈர்த்துள்ளன. அபிவிருத்திக்கான உதவிகளை வழங்குவதில் பல அரசியல் நிபந்தனைகள் விதிக்கப்படுவது படிப்படியாக அதிகளவில் வெளிப்படையாகவே செய்யப்படுகின்றன (Tomasevski 1993).

கல்வித்துறை முன்னேற்றம் - உலக பிரகடனங்களும் ஆதரவும்

1960களின் அபிவிருத்திச் சிந்தனையில் ஏற்பட்ட பொதுவான மாற்றங்களால், அக்காலகட்டத்தில் அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டில் கல்வியின் பங்களிப்பு பற்றிய சிந்தனையும் தானாகவே மாற்றமடைந்தது. 1960களில் முன்வைக்கப்பட்ட மனித மூலதனக் கோட்பாடு, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான விளக்கத்தின் பெரும்பகுதி கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட விரிவிலேயே அடங்கியிருப்பதாக வலியுறுத்தியது. ஆயினும், 1970களினதும் 1980களின் முற்பகுதிகளிலும் கல்வியிலிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்ட பொருளாதார நன்மைகள் துரிதமாகக் கிட்டவில்லை. இதனால், கல்வியின் மீதிருந்த நம்பிக்கையும் மறையத் தொடங்கியது. 1980களின் இறுதியில், அபிவிருத்திக்கு நேரடியாக பங்களிப்புச் செய்யும் ஆற்றல் கல்விக்கு உண்டு என்ற நம்பிக்கை மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. இவ்வாறு புத்துயிர் பெற்ற கல்வியின் மீதான நம்பிக்கை பற்றிய தெளிவான சர்வதேசரீதியான கருத்து, 1990ஆம் ஆண்டில் ‘யாவருக்கும் கல்வி’ பற்றிய சர்வதேச பிரகடனத்தில் (WCEFA 1990) தெரிவிக்கப்பட்டது:

இன்றைய உலகம் பல சாத்தியக் கூறுகளையும் பல நம்பிக்கைகளையும் உள்ளடக்கியே புதிய நூற்றாண்டில் நுழையும்

தறுவாயில் உள்ளது. இன்று நாடுகளுக்கிடையே சமாதான உறவுகள், அதிகளவிலான ஒத்துழைப்பு என்பவற்றை நோக்கிய உண்மையான முன்னேற்றம் காணப்படுகின்றது. இன்று பெண் களின் அடிப்படை உரிமைகள், ஆற் றல் கள் உணரப்பட்டுள்ளன. இன்று விஞ்ஞான, கலாசாரத் துறைகளில் பல வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இன்று உலகில் பெருமளவு தகவல் கள் கிடைக்கத்தக்கதாக உள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை மக்களின் அடிப்படை நலனுக்கும் வாழ்க்கைக்கும் பொருத்தமும் பயனும் உடையனவாகவும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த தகவல்களைவிட பன்மடங்காகவும் பெருகியிருக்கின்றன. இன்னும் பெருகிக் கொண்டே போகின்றன. இத்தகவல்களில், வாழ்க்கையை மேம்படுத்தும் அறிவு அல்லது கற்பதற்குக் கற்றல் என்பனவும் உள்ளடங்குகின்றன. இப்புதிய சக்திகள் சீர்திருத்தம், புத்தாக்கம், ஆராய்ச்சி, உலக நாடுகளில் ஏற்பட்டுள்ள குறிப்பிடத் தக்க கல்வி முன்னேற்றம் என்பவற்றுடன் ஒன்றிணையும் போது யாவருக்கும் கல்வி என்ற இலக்கு, வரலாற்றில் முதன்முதலாக அடையக் கூடியதொன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. (WCEFA 1990: 1-2)

இப்பிரகடனமானது, சர்வதேசர்தியாக கல்விப் பணியாற்றிவரும் நான்கு முக்கிய சக்தி வாய்ந்த, பலமுடைய அமைப்புக்களான யுனிசெப், யுனெஸ்கோ, யு.என்.டி.பி., உலகவங்கி என்பனவற்றின் பிரதான நிதிர்தியான வாக்குறுதிகளோடு இணைந்து வந்தது. மேலும், இப்பிரகடனத்தை இலங்கை உட்பட 155 அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளும் இருபது அரசுகளுக்கு இடையிலான அமைப்புக்களினதும் 150 அரசு சார்பற்ற அமைப்புக்களினதும் பிரதிநிதிகளும் ஏற்றுக்கொண்டனர். ‘யாவருக்கும் கல்வி’ பற்றிய உலக மாநாட்டு ஆவணங்கள் யாவும் பெண்கள், வறியவர்கள் மற்றும் இனச் சிறுபான்மையினர் போன்ற சமூகக்குமுலினர் அடிப்படைக் கல்வி வாய்ப்புகளைப் பெறுவதிலுள்ள பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளன. மாணவர் சேர்வு, கற்றல் சித்தி என்பவற்றை பொறுத்தவரையில், கல்வி முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்த அனைத்துலக, தேசிய மற்றும் உள்ளூர் முயற்சிகளை இப்பிரகடனம் ஆதரித்தது.

ஆதரவு தேடுதலுக்கான முன்னேற்ற மாதிரிகள்

அடிப்படைக் கல்வியின் மீது அதிகளவில் முதலீடு செய்யப்பட வேண்டுமென்ற சர்வதேச ஆதரவு தேடலுக்குப் பல முன்னேற்ற

மாதிரிகள் துணை வழங்கின. மேலும் கல்வி வாய்ப்பு, கல்வித்தராதரம் என்பவற்றில் முன்னேற்றம் காண்பதற்கு அவசியமான பிரதான சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய பட்டியலொன்று அதிகரித்த முதலீட்டிற்கு ஆதரவு தருகின்றது. வளர்முக நாடுகளில், ஆரம்பக்கல்வி வாய்ப்புகளைப் பொறுத்தவரையில் முன்னேற்ற மாதிரி கூறுவதாவது:

பாடசாலை வாய்ப்புகளை விரிவுபடுத் துவதென் பது பாடசாலையில் மாணவருக்குரிய இடங்களை அதிகரிப்பது மட்டுமல்ல. பாடசாலைக் கல்வியில் மாணவர் பங்குபற்றல் என் பது நிரம் பல், கேள்வி, கற்றல் செயற்பாடு என் பவற்றிற் கிடையே உள்ள இடைத் தொடர் பினைக் குறிக்கின்றது. நிரம்பல் என்பது பாடசாலை வசதிகள், உபகரணங்கள், அவற்றின் தராதரம், ஆசிரியர்களின் தராதரம் என்பவற்றைக் குறிக்கும். கேள்வி என்பது பெற்றோரின் தீர்மானங்களில் இருந்து எழுவதாகும். இத்தீர்மானங்கள் பெருமளவில் பாடசாலைக் கல்விக்கான சந்தர்ப்பம், செலவினம் ஆகியவற்றில் தங்கியுள்ளன. அத்துடன் இத்தீர்மானங்களில் கலாசார, சமயக் காரணிகளும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. கற்றல் செயற்பாடு என்பது பாடசாலையில் பிள்ளைகள் பெறுகின்ற அனுபவத்தைக் குறிக்கின்றது. துணைக்குழக்களின் பாடசாலைக் கல்வியில் காணப்படும் சமயின்மைகளைப் பாதிக்கும் நான்கு காரணிகளும் - அவர்களுடைய வசிப்பிடம், பால்வகை, வறுமை, சிறுபான்மை அந்தஸ்து என்பனவாம் (Lockheed and Verspoor 1990 : 101).

உலகவங்கியின் சமயின்மை பற்றிய பகுப்பாய்வு, பல்வேறு நாடுகள் பெற்ற அனுபவங்களை ஆராய்ந்து, பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு கல்வி வாய்ப்புகளை அதிகரிக்கலாம் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் ஒரு முன்னேற்ற மாதிரியை விருத்தியாக்க முயன்றது. குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைகளாவன: நிரம்பலை அதிகரித்தல் (எடுத்துக்காட்டாக பாடசாலைகளை நிர்மாணித்தல், பாடசாலைகளை விரிவுபடுத்தல், புதுப்பித்தல், ஆசிரியர்களைத் தெரிவுசெய்தல், பணியில் அமர்த்தல், தனியார் கல்வி ஏற்பாடுகள், பலதர வகுப்புகளை அமைத்தல்), கேள்வியை அதிகரித்தல் (எடுத்துக்காட்டாக நேரடிச் செலவுகளையும் மறைமுகச் செலவுகளையும் குறைத்தல், சமூகத்தின் ஒத்துழைப்பை நாடுதல்), கல்விச் செயற்பாட்டில் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டல் (எடுத்துக்காட்டாக வள ஒதுக்கீட்டை அதிகரித்தல், மொழிக் கொள்கைகள்).

இதனைத் தொடர்ந்து உலகவங்கி கல்வி வாய்ப்புகளை விரிவுபடுத்துவது பற்றிய ஒரு முன்னேற்ற மாதிரியை விதந்துரைத்தது. அதில் நான்கு பிரதான உத்திகள் அடங்கியிருந்தன. அவையாவன: அரசாங்க நிகழ்ச்சித்திட்டத்தில் கல்விக்கு மிக உயர்வான முன்னுரிமை, அடிப்படைக் கல்வியை மையப்படுத்தியதான் அரசு முதலீட்டுடன் நம்பகமாக இணைவுறுவதாக உயர்கல்வியில் பெற்றோரின் நிதியூட்டம், பாடசாலை நிருவாகத்தில் பெற்றோரின் ஈடுபாடும் பாடசாலைகளையும் நிறுவனங்களையும் பெற்றோர் தெரிவுசெய்து கொள்ளலும், நிதி ஒதுக்கீடு செய்யும் அதிகாரத்துடன் பாடசாலைகள் சுயாதீனமாக இயங்குதல் (World Bank 1995a, Burnett 1996). உலகவங்கி அண்மையில் விதந்துரைத்த கல்வி வாய்ப்புகளை அதிகரிக்க உதவும் இந்த உலகளாவிய உத்திகளுள் எவற்றையேனும் இலங்கை அரசின் கொள்கை வகுப்போர் ஏற்கனவே கையாண்டிருந்தார்களா? என்பதை அடுத்து வரும் அத்தியாயங்களில் நோக்குவோம்.

நாடுகளுக்கிடையேயும் நாடுகளுக்குள்ளேயுமான ஒப்பீடுகள்

சமுகநலனுக்கும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றிய சர்வதேசளவிலான விவாதத்திற்கு இலங்கையின் பங்களிப்பு தனித்துவமானது. பல்வேறு நாடுகளுக்கிடையிலான ஒப்பீட்டு ஆய்வுகளின் அடிப்படையிலேயே இக்கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது. சமுகநலனைப் பேணுவதில் இலங்கையின் சார்பளவிலான செயலாற்றல் மிக உயர்ந்ததாயினும், பொருளாதார வளர்ச்சி குறைவாகவே இருந்தது. பல்வேறு நாடுகள் பற்றிய ஒப்பீட்டு ஆய்வுகள், வருமானமும் சமுகநலனும் எவ்வாறு நாடுகளின் பல்வேறு பகுதிகளிடையேயும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன என்ற விடயத்தை மறைத்து விடுகின்றன. மேலும், இவ்வொப்பீடுகள் சமுகநலனுக்கான வளங்கள் எவ்வாறு பெறப்பட்டன என்பதைக் கருத்திற் கொள்ளத் தவறிவிட்டன. எவ்வாறு இலங்கையின் கல்விமுறைமைக்கான அரசாங்கச் செலவுகளை ஈடுசெய்ய வருமான மிகை உருவாக்கப்படுகின்றது? அம்மிகை எவ்வாறு ஒதுக்கப்படுகின்றது? இவ்வருமானத்தை உருவாக்கியவர்கள் சமுகநல நன்மைகளில் பங்குபற்றினரா? அவ்வாறாயின், எத்தகைய பங்கு கிட்டியது? அவ்வாறு கிட்டவில்லையாயின், ஏன்? இலங்கை கல்வி வாய்ப்புகளில் அடைந்த வெற்றிகளுக்கு சர்வதேசரீதியான புகழ்கிட்டிய அதேவேளையில், பெருந்தோட்ட தமிழர் கல்வியில்

பின்தங்கிய நிலைமை பற்றி ஒரிரு சந்தர்ப்பங்களிலேயன்றி பெரும்பாலும் கருத்திற் கொள்ளப்படவில்லை (பார்க்க Isenman 1980). இந்தத் தவறு ஒரு வகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. பெருந்தோட்டத்துறையில் இருந்து தேசிய திறைசேரிக்குக் கிடைத்த பொருளாதார மானியங்களே, நாட்டு மக்கள் பெரும்பாலானோரின் கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு உதவிற்று. இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் இவ்விடயம் விரிவாக ஆராயப்படுகிறது. 1950கள் தொடக்கம் நாட்டின் பிற பிரிவினருக்கு வழங்கப்பட்ட அரசாங்க உதவியினால் உருவாக்கப்பட்ட கல்வி வாய்ப்புகளை விக்னேஸ்வரியின் சமூகம் முதன்முதலாக 1990களிலேயே அனுபவிக்கத் தொடங்கியது.

கல்வி மாற்றத்தின் மாதிரிகள்

இத்தகைய கல்வி முன்னேற்றம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது? நாம் முன் னதாக ‘அபிவிருத் தி’ பற்றிய ஆய் வுநால் களில் இனங்காணப்பட்ட வெற்றிக் கான சில காரணிகள் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தோம் - கல்விக்கு அரசாங்கம் வழங்குகின்ற முன்னுரிமை, குடும்பங்களின் ஈடுபாடு, கேள்வி - நிரம்பல் இயல்புகள் போன்றவை. ஆயினும், இக்காரணிகளுக்கிடையே ஒரு தொடர்பின்மையையும் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செலுத்தும் காரணிகள் பற்றி பல்வேறு நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓராய்விலிருந்து இக்காரணிகளை இனங்காண முடிந்தது. ஆனால், இப்பன்னாட்டு ஆய்வுகள், கல்வித்துறையில் முன்னேறிய சகல நாடுகளிலும் இக்காரணிகள் யாவும் காணப்பட்டனவாவென எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. அத்துடன் வரலாற்று நிலைமைகள் பற்றிய ஆய்வோ அல்லது குறிப்பிட்ட நிலைமைகளில் கல்வி முன்னேற்றம் ஏற்படுவதற்கு உதவிய பொருளாதார, அரசியல், சமூக நிலைமைகள் பற்றிய பகுப்பாய்வோ இவ்வொப்பீட்டு ஆய்வுகளில் காணப்படவில்லை. அபிவிருத்தி பற்றிய ஆய்வு நூல்களில் காணப்படுகின்ற கல்வி முன்னேற்றத்திற்கான மாதிரிகள், பெருமளவில் அபிவிருத்தியையும் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்துவதற்கான அறிவுறுத்தல்களாகவே அமைந்துள்ளன. அபிவிருத்தியும் மாற்றமும் எவ்வாறு ஏற்பட்டன என்பது பற்றிய விவரண விளக்கத்தை இவ்வாய்வுகளில் காணமுடியவில்லை.

சமூகவியல் சார்ந்த மாதிரிகள் இதற்கு நேர்மாறானவையாக உள்ளன. அவை எத்தகைய வரலாற்று, பொருளாதார, அரசியல்

நிலைமைகளில் இருந்து கல் வித் துறையில் மாற்றமும் முன்னேற்றமும் எழுந்தன என்பதை விளங்கிக் கொள்வதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றன. மேலும், சமூகவியல் மாதிரிகள் மாற்றத்தின் அல்லது மாற்றம் பற்றிய மாதிரிகளே அன்றி மாற்றத்திற்கான மாதிரிகள் அல்ல. மாற்றங்கள் ஒரே திசையில் ஏற்படுவன்/வழிகாட்டுவன்/திசைப்படுத்துவன். அவை சாதகமானவையாகவோ எதிர்மறையானவையாகவோ அமையலாம்; முற்போக்கானதாகவோ பின்னடைவினை ஏற்படுத்துவனவாகவோ அமையலாம். ஆனால், மாற்றம் பற்றிய பெரும்பாலான மாதிரிகள் சாதகமான மாற்றத்தை அல்லது முன்னேற்றத்தையே கருத்திற் கொள்கின்றன. எதிர்மறையான மாற்றம் அல்லது பின்னடைவு என்பவற்றை விட மாற்றமே இல்லாது இருக்கலாம் அல்லது இதனைவிட பிற வேறுபாடுகளை கல்விரீதியிலான தேக்கத்தில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். மாற்றம் பற்றிய சமூகவியல் மாதிரிகள் தொடர்பான விளக்கம் கீழே தரப்பட்டுள்ளது. அதில் மாற்றம் என்ற சொல், முன்னேற்றம் என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

கல் வியின் மாற்றம் மீதான மாதிரிகளின் எளிய வகைப்படுத்தலானது, கல்விக்கு அப்பால் பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் சமூக சக்திகளுக்கும் கல்வியில் சுயாதீனமாக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் பண்புகளுக்கும் இடைப்பட்டதாகும். சமூகத்தில், முதலில் கல்வி முறையின் அமைப்பும் அதன் பங்கும் அதிக சுயாதீனம் கொண்டவையல்ல. கல்விமுறைமைக்கு அப்பால் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்பாக கல் விமுறையும் அதன் பங்கும் மாற்றமுறுகின்றது. அத்துடன் சமூக, பொருளாதார முறைமையில் எங்கேனும் ஒரிடத்தில் மாற்றத்தைத் தொடக்கி, அதனை மீளவலியுறுத்தும் பணியையே கல்வி புரிகின்றது. இரண்டாவது வகை மாதிரியில் கல்விச் செயற்பாடுகள் ஒரளவு சுயாதீனமானவை ஆகும். கல்விமுறைமைக்கு உள்ளேயே மாற்றம் ஏற்படலாம்; வெளியிலும் மாற்றம் ஏற்படலாம். அத்துடன் கல்விமுறைமையில் ஏற்படும் மாற்றமானது, சமூகப் பொருளாதார முறைமையின் பிறிதோர் இடத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தத் தூண்டும்.

மார்க்ஸிய மாதிரிகள்

முதல் வகை மாதிரிகளுள் பெரும்பாலானவை மார்க்ஸிய சார்பானவையாகும். இம்மாதிரிகள் பொருளாதார உற்பத்தி, அதனோடு தொடர்புடைய சமூகத் தொழில் உறவுகள் என-

சமூகத்தின் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அல்லது சமூகத்தின் உப கட்டமைப்பாக அமைகின்றன. கலாசாரம், ஒருங்கமைக்கப்பட்ட சமூக சிந்தனைகள், சமயம், கல்வி, என்பன சமூகத்தின் உப கட்டமைப்பை உருவாக்குகின்றன. Bowles and Gintis, (1976,1977) ஆகியோர் ‘ஜக்கிய அமெரிக்காவின் முதலாளித்துவமும் கல்வியும்’ என்னும் ஆய்வில் கல்வித்துறை மாற்றம் பற்றி மிகத்தெளிவான மார்க்ஸிய மாதிரி ஒன்றை விளக்கியுள்ளனர். முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையில் சமூக அமைப்புகளுக்கும் கல்வி அமைப்புக்கும் இடையே முரண்பாடு தோன்றும் போது அதன் விளைவாகக் கல்வித்துறையில் மாற்றம் எழுகின்றது. அமெரிக்க கல்வி வரலாற்றில் ஏற்பட்ட திருப்புமுனைகள் சமூகக் குழப்பங்கள், அரசியல் போராட்டங்கள் என்பவற்றின் விளைவாக எழுந்தவையாகும். இக்குழப்பங்களும் போராட்டங்களும் உற்பத்தி முறையின் சமூக அமைப்புக்கும் கல்வி அமைப்புக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பல முக்கிய முரண்பாடுகளைத் தொடர்ந்தே எழுந்தன.

சார்பளவில் தேங்கி நிற்கும் பொருளாதார துறைகளில் இருந்து அல்லது வெளிநாடுகளில் இருந்து வந்து சேருகின்ற புதிய தொழிலாளர் குழுவினரது வேதன ஊழியமுறையின் ஒன்றியனவுடன் தொடர்புபட்டதாகவே ஒவ்வொரு முக்கிய சீர்திருத்த காலமும் அமைந்திருந்தது (Bowles and Gintis 1977:203).

இவ்வாய்வாளர்கள் அமெரிக்கக் கல்வி வரலாற்றின் மூன்று திருப்புமுனைகளை இம் முறையில் தொடர்புடூத் தமுனைகின்றார்கள்.

முதலாளித்துவ உற்பத்தி உறவுகளின் விரிவுடன் தொடர்புடைய கடும் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்த காலப்பகுதி... உள்நாட்டு யுத்தத்திற்கு முற்பட்ட தசாப்தங்களில் பொதுப்பாடசாலை சீர்திருத்தம் நடைபெற்ற காலப்பகுதி - தொழிற்சாலை முறை உருவானதோடு பொருளாதார சமத்துவமின்மை பெருகி, தொழிலாளர் மத்தியில் தீவிரவாதம் தலைதூக்கி இருந்ததோடு நிரந்தரமாகச் சம்பளம் பெறும் ஊழியர் படையொன்று உருவாக்கப்பட்டு விரிவடைந்தது. இந்நாற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முற்போக்குக் கல்வி இயக்கம் தோன்றி வளர்ச்சியுற்றது. இக்காலப்பகுதியில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட உழைப்பினதும் நிறுவன மூலதனத்தினதும் எழுச்சியோடு தொடர்புடைய வர்க்க முரண்பாடுகளும் வளர்ச்சியுற்றன. அத்துடன் கிராமத்துவ

தொழிலாளர்கள் - குடிவந்தவர்களும் உள்ளுர் மக்களும் - முதலாளித்துவ அமைப்பின் வேதன ஊழியமுறையுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டதனால், எழுந்த சமூகக் குழப்பங்களின் இடப்பெயர்வுகளுக்குப் பதில்காணும் முகமாகவே முற்போக்குக் கல்வி இயக்கம் அமைந்தது. அண்மைக்கால கல்வித்துறை மாற்றங்களும் கிளர்ச்சிகளும் - அறுபதுகளில் இருந்து தற்போது வரை குறிப்பாக இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின் - ஐக்கிய அமெரிக்காவின் மூன்று பிரதான குழுவினர் வேதன ஊழியமுறையுடன் இணைக் கப்பட்டமைக் கு பதிலிறுப்பனவாகவே பெரும்பாலும் அமைந்தன. இப்பிரதான குழுக்களாவன: புலம்பெயர்ந்த தென்மாநில கறுப்பர்கள், பெண்கள், நிறுவனர்தியான முதலாளித்துவ சமூகத்திற்கு முற்பட்ட சமூகத்தின் ‘திடமான உறுப்பினர்கள்’ - அதாவது சிறுதொழில் புரிவோர், சுயாதீனமாக உயர்தொழில் புரிவோர், அலுவலக ஊழியர் (Bowles and Gintis 1977 : 203-4).

அமெரிக்க கல்வி வரலாற்றில் ஏற்பட்ட திருப்புமுனைகளை கல்வி மாற்றமாக அல்லாமல் கல்வி முன்னேற்றத்தை நோக்கிய இயக்கமாக மார்க்ஸியவாதிகள் கொள்வார்களா என்பது ஜயத்திற்கு உரியதாகும். ஏனெனில், முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தில் ஏற்படும் அடிப்படை மாற்றங்களில் சமூக பெறுமானம் குறித்து மார்க்ஸிய மாதிரிகள் கேள்வி எழுப்புகின்றன.

கல்வியின் தொடர்ச்சி அல்லது தேக்கம் பற்றிய மார்க்ஸிய மாதிரிகள் பல பயனுள்ள விளக்கங்களைத் தருகின்றன. கல்வி முறைகள் உள்ளார்ந்தமாகத் தேக்கப் பண்புடையன என்றும் பரந்த சமூகத்தில் நிலவுகின்ற வர்க்க உறவுகளை நிலைபெறச் செய்கின்றன என்றும் கருதப்படுகின்றது. கல்விமுறைகள் பரந்த சமூகத்திற்கு துணைபுரிந்து அதனை வலுப்படுத்துகின்றன. பொருளாதார முறையில் ஏற்படும் மாற்றங்களினால் தூண்டப்பட்டால் மட்டுமே கல்விமுறைகள் மாற்றும் பெறுகின்றன. கல்விமுறைகள் வழங்குகின்ற திறன்களும் பெறுமானங்களும் முதலாளித்துவ பொருளாதார முறையின் சமூக உறவுகளின் தேவைகளுக்கு ஒப்ப அமைகின்றன. நாம் தொடர்ந்து காண இருப்பது போல பெருந்தோட்டங்களின் கல்வி வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில் அதனது தொடர்ச்சி, தேக்கம், அவற்றின் பொருள் முதல்வாத பகுப்பாய்வு என்பன முக்கிய அம்சங்களாக அமையும்.

கட்டமைப்புகளும் முகவர்களும்

கல்வி மாற்றங்கள் மற்றும் தேக்கம் பற்றிய மாதிரிகள், கட்டமைப்புகள் பற்றி விளக்கம் அளிக்கும் ஆற்றலில் அல்லது நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்ட சமூக ஒழுங்குகளில் அதிக கவனம் செலுத்துகின்றன (எடுத்துக்காட்டாக தொழில் அமைப்பு, படையாக்க அமைப்பு). இவ்விடத்து முகவர்களின் சுயாதீனமான பாத்திரம், பங்குகொள்வோரின் சுதந் திரமான ஆற்றல் என்பன அநேகமாக கருத திற் கொள்ளப்படுவதில்லை. சமூக மாற்றம் பற்றிய விளக்கங்களில் கட்டமைப்புகளுக்கும் முகவர்களுக்கும் வழங்கப்படும் முக்கியத்துவம் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. முன்று பிரதான நிலைப்பாடுகள் இனங்காணப்படவுள்ளன (Jary and Jary 1991). முதலாவது நிலைப்பாட்டின்படி, சமூக வாழ்க்கை பெருமளவு கட்டமைப்பால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. அத்துடன் தனிப்பட்ட முகவாண்மை, கட்டமைப்பின் ஒரு வெளியீடாக கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது நிலைப்பாட்டின்படி, தனிப்பட்டவர்கள் தமது ஆற்றலைக் கொண்டே தமது உலகை நிர்மாணங்கு செய்ய வேண்டும்; மீள்நிர்மாணமுங் செய்ய வேண்டும். அதுவே சுயாதீனமாக சமூக வாழ்வை தீர்மானிக்கும் ஆற்றல் உடையது. முன்றாவது நிலைப்பாடு, கட்டமைப்புக்கும் முகவாண்மைக்கும் இடையிலுள்ள துணைபோகும் தன்மையினை வலியுறுத்துகின்றது. கட்டமைப்பு மனித செயற்பாட்டில் செல்வாக்குச் செலுத்த, மனித செயற்பாடு சமூக கட்டமைப்பின்மீது செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. இவ்வித நிலைப்பாடானது, கட்டமைப்புக்கும் முகவாண்மைக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பு பற்றி கோட்பாடுதீவில் உயர்வான விவாதம் ஒன்றிற்கு வழிகோலியது. ஆயினும், கட்டமைப்பினதும் முகவாண்மையினதும் துணைபோகும் பாத்திரத்தை விபரிக்கக் கூடியவாறு சமூக, கல்வித்துறை மாற்றம் பற்றிய விரிவான விபரங்கள், கல்விச் சமூகவியலிலும் அபிவிருத்தி சமூகவியலிலும் வெகு அருமையாகவே காணப்படுகின்றன.

கல்வி மற்றும் அபிவிருத்தி பற்றிய ஆய்வுநால்களில் முதல் இரண்டு நிலைப்பாடுகளின் அம்சங்கள் வெளிப்படுகின்றன. மார்க்ஸிய, நவமார்க்ஸிய கோட்பாட்டினால் தூண்டப்பட்ட ஆய்வுகளில் பெரும்பாலானவை கல்வித்துறை மாற்றத்தைத் தீர்மானிப்பதில் பொருளாதார, அரசியல், சமூக அமைப்புக்களின் பங்கினை வலியுறுத்துகின்றன. கல்வி அமைப்புகளும் முறைகளும் அரசை மீள் உருவாக்கம் செய்வதில் முக்கிய பங்குகொள்வதாகக்

கொள்ளப்படுகின்றது. மாற்றம் பற்றி விளக்கம் தரும்போது தனியாட்களும் சிறுகுழுக்களும் பொதுவாக தீர்மானிக்கப்பட்ட வகையினராகவும் எச்சமாகவும் கருதப்படுகின்றனர். இதற்கு நேர்மாறாக மனிதமுலதனம், நவீனமயமாக்கம் மற்றும் நவதாராண்மைவாதக் கோட்பாடுகள் சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்தியைத் தீர்மானிப்பதில் தனியாளின் பங்கினை வலியுறுத்துகின்றன.

அபிவிருத்தி ஆய்வுகளின் வேறு சில துறைகளிலும் இவ்விரு நிலைப்பண்புகளும் தலைதூக்கியுள்ளன. 1980களிலும் 1990களின் முற்பகுதிகளிலும் நவதாராண்மைவாத பொருளியலாளர்களுக்கும் கட்டமைப்புவாதிகளுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த விவாதங்களில், இவ்விரு நிலைப்பண்புகள் மேலோங்கிக் காணப்பட்டன. ஆனால், மக்கள் கட்டமைப்புகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன ரென வாதிடும் கட்டமைப்பியல் வாதத்தை, சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் தனியாட்களின் உறுதியான செயற்பாட்டின் ஒட்டுமொத்தமே என வாதிடும் தனியாள் வாதத்துடன் ஒப்பிடும்போது, முன்னைய வாதத்தை குறைத்து மதிப்பிடுவதாகக் கூறமுடியாது (Toye 1993:332). பெரும்பாலான சமூகவியல், பொருளியல் கோட்பாட்டாளர்கள் முகவரற்ற அமைப்புகளினதும் அமைப்புகளற்ற முகவர்களினதும் இரட்டைப் பண்பை, தனிப்பட்ட முகவாண்மைகளுக்கும் பொருளாதார அமைப்புக்களுக்கும் இடையிலான இடைத் தொடர்புகளின் பகுப்பாய்வு முடிவுகளினால் பதிலீடு செய்தல் வேண்டுமெனத் தற்போது வாதிடுகின்றனர்.

கல்விசார் அரசியல்: மாற்றமும் தேக்கமும்

மார்கிரட் ஆர் ச்சர் எனும் ஆய்வாளரின் ‘கல்விசார் அரசியலுக்கூடாக’ மனித முகவாண்மை, சமூகக் கட்டமைப்பு என்பவற்றிற்கு இடையே ஏற்படும் இடைத் தொடர்புகள் பற்றிய பகுப்பாய்வு முக்கியத்துவம் உடையது (பார்க்க, 1979, 1981). சமூக சக்திகள் அல்லது கட்டமைப்புகள், நேரடியாகக் கல்வியின்மீது பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதில்லை. குழுக்களும் தனியாட்களும் இதனைச் செய்கின்றார்கள்.

சமூக இடைத் தொடர்பின் உறுதியான செய்முறைகள் கல்வி, சமூகம் என்பனவற்றின் எல்லைகளைக் கடந்து செல்கின்றன. வெளிச் செல்வாக்குகள் அதே அளவுடன் அமைப்பினுள்

நுழைவதில்லை... அவைகள் செய்யப்பட வேண்டியவை (Archer 1981: 31).

இங்கிலாந்திலும் பிரான்சிலும் கல்விமுறைகள் தோன்றி, விரிவு பெற்ற வரலாற்றை ஆர்ச்சர் மூன்று கட்டங்களாக அவரது 'கல்வி முறைமைகளினது சமூகத்தோற்றம்' (1979) என்ற நூலில் ஆராய்கின்றார். அவரது மாற்றம் பற்றிய மாதிரியானது, கல்வி சமூகத் தின் பிற துணையான அமைப்புகளிலிருந்தும் சுயாதீனமுடையது; கட்டமைப்பு மற்றும் இடைத்தொடர்பு அம்சங்கள் ஒன்றிணையாதவிடத்து, கல்விமுறைகள் தோன்றவும் முடியாது; விரிவுபெறவும் முடியாதென இம்மாதிரி எடுத்துக் காட்டியது. மாற்றத்திற்குத் தேவையான சமூக இடைத்தொடர்பில் முக்கிய பங்கு வகிப்பது கூட்டிணைப்புகளும் முதனிலைப் பாத்திரங்களும் ஆகும். ஆனால், அவர்களுடைய சார்பிலான முக்கியத்துவம் கட்டத்திற்குக் கட்டம் மாற்றம் பெறும். இங்கிலாந்திலும் பிரான்சிலும் விடுபடு (Take off) கட்டத் தின் போது, கல்வியை யார் கட்டுப்படுத் துவது என்பது பற்றி கூட்டிணைந்த அமைப்புக்களுக்கிடையே (உதாரணமாக சமயக் குழுக்கள்) முரண்பாடுகள் தோன்றியமை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொன்றாகும். இம்முதனிலைப் பாத்திரங்கள் நுண்மையாகவே நடந்து கொண்டன. அவர்கள் பொதுவாகவே கல்வியில் அக்கறையின்றி இருந்தனர். வளர்ச்சிக் கட்டத் தின் போது, முரண்பாடுகள் கூட்டுப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு இடமளித்தபோது, தேசிய கல்வி முறைமைக்குள் பாடசாலைகள் தனியார்துறை உரிமைகளிலிருந்து அரசு உடைமைக்குக் கைமாறின. இவ்வேளையில், முதனிலைப் பாத்திரங்கள் நுண்மையான நடவடிக்கையிலன்றி கூட்டு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டன. கல்வி மீதான அக்கறையின்மைக்குப் பதிலாக கல்வியானது பெறுமதிமிக்கது, தொழில்ரீதியாகவும் அரசியல்ரீதியாகவும் சாதகமான அம்சங்கள் கல்வியில் உண்டு என்ற முறையில் கருத்தொற்றுமை ஏற்பட்டது. இந்த விரிந்து செல்லும் கட்டத்தில் கல்விமுறையானது தனக்கென ஒரு பாதையை வகுத்துக் கொண்டது. அதில் ஏற்பட்ட பெருமளவு மாற்றம் உள்ளார்ந்த முறையிலேயே அமைந்தது. கல்விப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த உறுப்பினர்களே இம்மாற்றத்திற்குத் தூண்டு கோலாக இருந்தனர். கல்விமுறையானது தொடர்ந்து விரிவடைந்த போது முதன் மைப் பாத் தீரங்களுக்கு இடையிலான இணை நடவடிக்கைகளுக்குப் பதிலாக, இப்பாத்திரங்களுக்கு இடையே நுண்மையான இடைத்தொடர்புகளும் போட்டியும் ஏற்பட்டன.

கூட்டினைந்த மற்றும் முதனிலைப் பாத்திரங்கள், ஆர்ச்சர் குறிப்பிடுகின்ற பரந்த கல்விசார் அரசியலில் ஈடுபட்டனர். அத்துடன் அவர்கள் ‘கல்வியின் உள்ளீடு, கருமத்தொடர், வெளியீடு’ என்பனவற்றில் உணர்வுடன் ஓரளவு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட முயற்சிகளை மேற்கொண்டு செல்வாக்குச் செலுத்த முற்பட்டனர். சட்டவாக்கங்கள், அழுத்தக்குழு அல்லது சங்க நடவடிக்கைகள், பரீசார்த்த முயற்சி, தனியார் முதலீடு, உள்ளீர் கொடுக்கல் வாங்கல், உள்நாட்டுப் புத்தாக்கம் அல்லது பிரசாரம் என்பவற்றை பயன்படுத்தியே இவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்தும் முயற்சி நடைபெறுகின்றது (Archer 1981 : 29). பரந்துபட்ட அரசியற்களத்தை மையப்படுத்தி, அமைப்பு மட்டத்தில் காலப்போக்கில் ஏற்படும் மாற்றங்களை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். ஏனெனில், சமூக மற்றும் பொருளாதார அரசியல் அமைப்புகள் இவற்றுக்கூடாகவே இயங்குகின்றன. ஆர்ச்சர் பரந்த கல்விசார் அரசியலை, வேறு இரு முக்கிய கல்விசார் அரசியல் வகைகளிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றார். அவற்றில் முதலாவது, அரசாங்க மட்டத்தில் தனியாட்களுக்கிடையே நிலவும் ‘உயர் மட்ட கல்விசார் அரசியல்’ ஆகும். இரண்டாவது, முதனிலைப் பாத்திரங்களின் முறைப்படுத்தப்படாத செயற்பாடுகளை உள்ளடக்கிய ‘கூட்டுமொத்த’ அரசியல் ஆகும். இச்செயற்பாடுகள் ஒர் அழுத்தக் குழுவாகவோ அல்லது ஒன்றினைந்த நடவடிக்கையாகவோ மாற்றும் பெறலாம் அல்லது மாற்றும் பெறாதிருக்கலாம்.

அரசாங்கக் கல்விமுறைமையிற் காணப்படும் பரந்த கல்விசார் அரசியலை, முன்று வகைகளாகப் பிரித்துக் கூறமுடியும் - கல்விப்பணிப்பாளரின் ‘உள்ளக முயற்சி’ கல்வியோடு தொடர்புற்ற குழுவினரின் முயற்சியில் உருவாகும் ‘வெளிநிலைப் பரிமாற்றம்’, கல்விக்கான தமது சேவையை நிறைவுசெய்ய சிறியளவிலான வாய்ப்புகளைக் கொண்ட குழுவினர் பயன்படுத்தும் ‘அரசியற் செல்வாக்கு’ என்பனவே அவை:

மொத்தத்தில் இம் மூன்று வகையான பேரம் பேசும் முறையானவை மாற்றத் திற் கான முறைமையை சிக்கலானதாக்குகிறது. இதனை நுணுகி ஆராய்வதாயின் பாடசாலை, சமுதாயம், நாடு என்ற மட்டத்தில் இடம்பெறும் குழுக்களுக்கு இடையிலான இடைத்தொடர்புகளையும் மேலும் அவற்றிற் கு இடையிலான உறவுகளையும் பற்றி கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் (Archer 1981 : 33).

கல்வி மாற்றம் பற்றி ஆராய்வதற்கு ஆர்ச்சர் வழங்கும் சட்டகமானது மிகையான எதிர்பார்ப்பினைக் கொண்டதாகும். ஆர்ச்சரின் சிந்தனையானது மாற்றங்களில் மனிதக் காரணியும் அதன் இடைத்தொடர்புகளும் செலுத்தும் செல்வாக்கிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக் கின் றது. ஆர்ச்சர் இவற்றை சமூக அமைப்பின் எச்சசொச்சங்களாக அன்றி சுயாதீனமாகச் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகளாகவே கொண்டார். அத்துடன் அவரது சிந்தனையின்படி, இடைத்தொடர்புகளின் அதிகார உறவுகளை, கல்வி மாற்றம் பற்றிய ஆய்வுகளின் மையப்பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும்.

கல்விக் கொள்கையை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்துவதில் மனிதக் காரணியின் பங்கு பற்றி ஆர்ச்சர் ஆராய்ந்த கருத்தை மைரன் வீனர் (Myron Weiner) என்பார் எழுதிய ‘இந்தியாவில் குழந்தையும் அரசும்’ (1991) என்ற நூலில் தொடர்ந்து ஒலிக்கக் செய்தார். ஆயினும், ஆர்ச்சர் மாற்றத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளித்த விடத்து, வீனர் தொடர்ச்சியை முக்கியத்துவப்படுத்தினார். இந்திய அரசு தொழிற் சாலைகளில் வேலைசெய்யும் ஏராளமான பாடசாலைக்குச் செல்லாத பிள்ளைகளை அங்கிருந்து அகற்றி, பாடசாலைகளில் அனுமதி பெறச் செய்யாதது ஏன்? இவ்வினாவிற்கு விடையளிக்க முற்பட்ட வீனர், ஒர் ஒப்பீட்டு ஆய்வுமுறையை பயன்படுத்துகிறார். மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட நாடுகள், தொழிற்படையிலிருந்து பிள்ளைகளை அகற்றிய நாடுகள், சட்டவாக்கத்தின்மூலம் மாணவர் தொகையை அதிகரித்த நாடுகள் என்பவற் றோடு அவர் இந்தியாவை ஒப்பிடுகிறார். வறியவர்களின் வருமானம் அதிகரிக்கும் போதும் தொழில் அதிபர்கள் கல்வித்தேர்ச்சியடைய ஊழியர்களை விரும்பி நாடும்போதும் கல்வித்துறையில் முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்ற வாதத்தை இவ்வறிஞர் நிராகரிக்கின்றார் (1991). கல்விமீதான அரசாங்கச் செலவு, பாடசாலை வயதெல் லையிலுள்ள பிள்ளைகளின் தொகை அதிகரிப்பு என்பவை காரணமாகவே குழந்தைத் தொழிலாளர் தொகை குறைகிறது; கட்டாயக்கல்வி நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது என்ற வாதத்தையும் அவர் நிராகரிக்கின்றார். அரசு அதிகாரிகள், அரசியல் வாதிகள், தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள், தன்னார்வ முகவாண்மை ஊழியர்கள், சமயப் பெரியார்கள், கற்றறிவாளர்கள், செல்வாக்குமிக்க மத்தியதர வகுப்பினர் போன்றோர் குழந்தைத் தொழிலாளர்களது கட்டாயக் கல்வி மீதான உள்ப்பாங்குகளும் பல நாடுகளில் கல்வித்துறை மாற்றங்களை விளக்குவதில் முக்கியத்துவம் வகிக்கின்றன என்பது

அவரது கருத்தாகும். கேரளம் தவிர்ந்த ஏனைய இந்திய மாநிலங்களில் மாற்றங்கள் ஏன் ஏற்படவில்லை? அவரது நோக்கில் இவ்வாறான உள்பாங்குகளும் சிந்தனையும் சமூகத்தின் அரசியல் கலாசாரத் துடன் இணைந் தலையென்று, பொருளாதார நிலைமைகளின் விளைவன்று. இச்சிந்தனைக் கோட்பாடு, சமூகப் படிமுறை ஒழுங் கில் குழுக்களுக்கிடையே நிலவும் வேறுபாடுகளைப் பேணுவதே கல் வியான் தொழிற் பாடு; உள்பணியில் ஈடுபட்டு நாட்டை ஆட்சி செய்வோருக்கும் உடற்றொழிலில் ஈடுபட்டு பிறரால் ஆளப்படுவோருக்கும் இடையே தெளிவான வேறுபாடு உள்ளது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது (Weiner 1991 : 6). வீணரின் வாதப்படி, கொள்கைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது வளங்களோ, ஆர்வம்மிக்க குழுக்களோ அல்லது அரசாங்கத்தின் நலன்களோ அன்று. இந்திய அரசியற் கலாசாரத்தில் கற்றோர் குழாத்தின் அரசியல் நடவடிக்கைகளை தீர்மானிக்கும் நம்பிக்கைகளும் விழுமியங்களுமே அப்பணியைச் செய்கின்றன (Weiner 1991 : 6).

பெருந்தோட்டங்களில் கல்வித்துறை மாற்றங்கள்

பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரமும் மக்கள் தொகையும் விரிவடைந்து காணப்படினும், பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்டுள்ள கல்வித்துறை மாற்றம் பற்றிய ஆய்வுகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள், மாற்றங்களை விடுத்து கல் விழுறையில் தேக்கநிலை அல்லது அதன் தொடர்ச்சியையே வலியுறுத்துகின்றன. மேலும், இவ்வாய்வுகள் கல்விமுறைக்கு அப்பால் முக்கியமாக பெருந்தோட்டப் பொருளாதார முறையோடு தொடர்புடைய அமைப்புதியான விளக்கங்களையே பயன்படுத்துகின்றன. இவ்வகையில் மலேசியாவில் வாழும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கான கல்வி ஏற்பாடுகள் ஒரு பராமரிப்பு பணியையே செய்கின்றன என்றும் சமூக நகர்வினை ஏற்படுத்துவதில் அவை தோல்வியடைந்து விட்டன என்றும் மாரிமுத்து (1971) என்பார் விபரிக்கின்றார். அத்துடன் அவ்வேறுபாடுகள் சமூகக் கட்டுப்பாட்டைத் திறம்பட. செய்வதாகவும் அவர் விளக்குகின்றார். பிற ஆய்வாளர்கள் பெருந்தோட்ட முறைமையின் மூடப்பட்ட தன்மையையும் நாட்டின் பிரதான சமூக நீரோட்டத்துடன் இணையாது தனித்து விலகி நிற்பதாகவும் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். Gooffman (1961) என்பார் பெருந்தோட்டங்களை ‘முழுமையான நிறுவனங்களாக’ எடுத்துக் காட்டினார். வேறு பல ஆய்வாளர்களும் இப்பத்ததை பயன்படுத்தியே பெருந்தோட்டங்களை

முடிய அமைப்பாக இனங்கண்டனர். அவர்களது நோக்கில் பெருந்தோட்டங்கள் மாறுதலுக்குட்படாத சமூக, பொருளாதார முறைமைகள் எனவும் விபரித்தனர் (எடுத்துக்காட்டாக Smith 1967, Jain 1970, Colletta 1975 and Beckford 1983). பெருந்தோட்டங்கள் சகலவற்றையும் உள்ளடக்கும் தன்மை வாய்ந்தவை என வலியுறுத்தினர். அதாவது பெருந்தோட்டம் என்பது பொருளாதார உற்பத்திக்கான ஒர் அமைப்பு மட்டுமன்று. ஒரு சமுதாயம் சமூக அமைப்பை மீண்டுமாக்குவதுமாகும். மேலும், பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரங்கள் குறைந்தபட்சக் கல்வி ஏற்பாடுகளுக்கே தமது ஆதரவை வழங்குகின்றன:

பெருந்தோட்ட சமூக உறுப்பினரைப் பொறுத்தவரையில், பெருந்தோட்டமானது அவர்களுடைய வேலைத் தளம் மட்டுமன்று, அதிலேயே அவர்களது முழுவாழ்க்கையும் அடங்கியுள்ளது. பெருந்தோட்டம் அம்மக்களை ஒன்றுபடுத்தும் சக்தியாக விளங்குகின்றது. ஒவ்வொருவரும் அதிலிருந்தே வந்தவர்கள். பெருந்தோட்டம் என்பது ஒரு முழுமையான பொருளாதார நிறுவனம். மேலும், அங்கு வாழும் ஒவ்வொருவரிலும், ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் பெருந்தோட்டமானது பின்னிப்பினைந்து காணப்படுவதால், அது ஒரு முழுமையான சமூக நிறுவனமுமாகும். பெருந்தோட்ட அமைப்புக்குள் திரட்டப்படுகின்ற அறிவும் பரப்பப்படுகின்ற அறிவும் பொதுவாக பெருந்தோட்ட உற்பத்தித் தேவைகளுடன் தொடர்புபட்டவையே (Beckford 1983: 54-5, 207).

பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரங்களைப் பொறுத்தவரையிலான குறைவிருத்தியின் அரசியற் பொருளாதாரம் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்த S.B.de Silva கூறுவதாவது:

கல்வியானது பெருந்தோட்டக் கலாசாரத்தின் அம்சமன்று; கல்வியானது தொழினுட்பத் தேவையாக இருக்கவில்லை. அத்துடன் கல்வியானது வாழ்க்கைப் பயனுடையதுமன்று. தொழிலாளரின் பிள்ளைகளைப் பொறுத்த வரையில், கல்வியானது அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான ஒரு வழிமுறையாக ~~இருந்தது~~ ஆனால், தோட்ட நிருவாகியைப் பொறுத்த வரையில், அது ஊழியர்களின் நிரம்பலுக்கு ஒர் உள்ளார்ந்த பாதிப்பாக இருந்தது (de Silva 1982 : 346).

பாலகுரியா (1978) எனும் ஆய் வாளர் இலங் கையின் பெருந்தோட்டங்களில் ஆரம்ப காலத்தில் வாழ்ந்த தென்னிந்திய தொழிலாளரின் நிலைமைகளை அடிமை முறையின் நிலைமைகளோடு ஒப்பிடுகின்றார்:

பிரித்தானிய அரசாங்கமும் அதன் உள்ளூர் பிரதிநிதிக் கம்பனிகளும் தமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அதிகாரங்களிலும் இலாபங்களிலுமே கூடிய அக்கறை செலுத்தின. தனியார் வர்ததகத்துறையினரதும் குடியேற்ற விரிவாக்கத்தினதும் அடிப்படை நோக்கு இதுவாகவே இருந்தது. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு கல்வி வழங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஆங்கிலேயரிடம் சற்றேனும் இருக்கவில்லை. அவர்களுக்கு அடிமை ஊழியரே தேவைப்பட்டது (பாலகுரிய 1978 : 30-1).

பெருந்தோட்டக்கல்வி பற்றிய இவ்வாறான பகுப்பாய்வுகள் கல்வியில் மாற்றம் ஏன் ஏற்படவில்லை என்பதற்கான காரணங்களை கோடிட்டுக் காட்டுகின்றனவே தவிர ஏன் அவ்வாறு நிகழ்கின்றன என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக இல்லை. பெருந்தோட்ட அமைப்பானது கல்வித் தேர்ச்சியற்ற, மலிவான, அடங்கிப் போகின்ற தொழிலாளர்களை வேலைக் கமர்த்தியிருந்தது. இதனால், ஊழியர்களுக்கான அலகுச் செலவுகளைக் குறைக்க முடிந்ததோடு எதிர்காலத்தில் பெருந்தோட்ட முறையை மீளாக்கு செய்யவும் முடிந்தது. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளருக்கும் அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கும் வழங்கப்பட்ட பாடசாலைக் கல்வி வசதிகள் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் சமூகத்தின் இயல்புகளை ‘மீள் உருவாக்கம்’ செய்யவே உதவின. பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் கல்வி முறையிலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டு இருந்தமையானது மொத்தத்தில் பெருந்தோட்ட சமுதாயமே நாட்டின் பிரதான பொருளாதார, சமூக, அரசியல் நீரோட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கியிருந்த நிலைமையைப் பிரதிபலித்தது. இத்தகைய நிலைமைகளில் அரசானது கல்வித் தேர்ச்சியற்ற மலிவான ஊழியர்களை மீள் உருவாக்குவதன்மூலம் முதலாளித்துவ உற்பத்திச் சக்திகளை பேணிப் பாதுகாக்கும் பணியையே செய்தது. அரசானது தனியார் மூலதனத்துடன் இணைந்து இருவருக்குமாக இலாபங்களைத் திரட்டும் பொருட்டு ஊழியர்களுக்கான அலகுச் செலவுகளை முடிந்தளவு குறைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுவதாக வாதிடப்பட்டது (எடுத்துக்காட்டாக Bandarage 1983). பெருந்தோட்டக் கல்வி

முறையானது பெருந்தோட்ட ஊழியர்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் மீள் உருவாக்கஞ் செய்யவும் உதவுகின்றது.. கல்விக்கும் பொருளாதார உற்பத்திக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பினை விளக்க முயலும் இவ்வாய்வுகளின் மையக்கருத்து கல்வித்துறையில் மாற்றத்தை அன்றி தொடர்ச்சியை விளக்குவதாக உள்ளது. பெருந் தோட்டங் களில் நிலவும் கல்விமுறை பற்றிய இவ்விளக்கங்கள், கல்வியில் நீடித்து நிலவும் அம்சங்கள் மற்றும் கல்வி மாற்றத்திற்கான எதிர்ப்பில் இருந்துவரும் சமநிலையை அவ்வாறே பேணுதல் என்னும் விடயங்களைப் புரிந்து கொள்ளத் துணைபுரியும்.

ஆயினும், வரலாறு பற்றிய ஒரு விரிவான நோக்கத்தின் அடிப்படையில் பார்க்குமிடத்து, பல பெருந்தோட்ட நிலைமைகளில் கல்வித்துறை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது. எவ்வாறாயினும், இம்மாற்றங்கள் மெதுவாகவே நிகழ்ந்துள்ளன. அத்துடன் பெருந்தோட்ட பொருளாதார முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை மட்டும் கொண்டு இக்கல்வித்துறை மாற்றங்களை விளக்குவதற்கு இல்லை. இக்கருத்துகள் யாவும் மேற்கிந்தியப் பெருந்தோட்டங்களில் நிகழ்ந்த கல்வித்துறை மாற்றம் பற்றிய Bacchus (1990, 1994) என்பவரின் ஆய்வுகளில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வாளர் தொழில்சார் மாற்றம், சமூகபடையாக்க அமைப்பில் (Stratification System) ஏற்பட்ட மாற்றம், கல்வி தொடர்பான சமூகக்குழுக்களின் அதிகாரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்பன பற்றி விளக்குகின்றார். அக்காலத்தில் பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளுக்கும் மின்னரிமாருக்கும் இடையிலும் உள்ளுர் மற்றும் நகர்சார்ந்த கற்றோர்குழாம் என்போருக்கிடையிலும் வெவ்வேறு மின்னரிக் குழுக்களுக்கிடையிலும் ஆசிரியர்களுக்கும் நிருவாகிகளுக் கிடையிலும் ஏற்பட்ட முரண் பாடுகளும் பிரச்சினைகளும் கல்வித்துறை மாற்றத்திற்கான நிலைமைகளை உருவாக்குவதில் பங்களிப்புச் செய்தன.

பகுப்பாய்வு சட்டகம்

இலங்கைப் பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் கல்வி வாய்ப்புகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியைப் பகுப்பாய்வு செய்வதற்கான சட்டகம் ஒன்று மேலே தரப்பட்ட பல்வேறு கோட்பாட்டு மாதிரிகளின் அம்சங்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டு முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வி வாய்ப்பில் ஏற்படும் அதிகரிப்பானது சாதகமான மாற்றத்தை அல்லது

முன்னேற்றத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது என்ற நிலைப்பாட்டில் இருந்து இப்பகுப்பாய்வு தொடர்ந்துகின்றது. மேலும், இச்சட்டகமானது மாற்றம் என்பது வழிப்படுத்தலுடன் தொடர்புடையது என்றும் கல்வித்துறையில் ஏற்படும் வீழ்ச்சியானது ஒரு வகையான மாற்றமே என்றும் கொள்கின்றது. அத்துடன் தேக்கநிலை என்பது கல்விமுறைகளின் நிரந்தர அம்சம் என்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்றது. எனவே கல்வி முன்னேற்றம் பற்றிய எந்த ஆய்வும் கல்வியின் தொடர்ச்சி அல்லது தேக்கநிலை பற்றிய விபரங்களை அதன் பார்வைக்குள் கொண்டு வருதல் வேண்டும். இச்சட்டகமானது இதுவரை காலமும் பெருந்தோட்டக் கல்வியினது தேக்கம் பற்றிய பொருளாதார விளக்கங்களைக் கொண்ட மாதிரிகளின் பெறுமதியினை ஏற்றுக் கொள்கிறது. முன்னேற்றம் அல்லது தேக்கநிலை என்பவற்றை விளங்கிக் கொள்வதைப் பொறுத்தவரை நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட சமூக ஒழுங்குகள் (அமைப்புகள்), தனியார் அல்லது பலரைக் கொண்ட மனிதக் காரணி என்பவற்றின் குறைநிரப்பு செல்வாக்குகளை இச்சட்டகம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. மேலும், இவ்வாறான முகவர்களுடன் அமைப்புகளும் பொருளாதார, அரசியல், சமூக, கலாசார அல்லது கல்விசார் அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கும் என்பதையும் இச்சட்டகம் ஏற்றுக் கொள்கின்றது.

எவ்வாறாயினும், இச்சட்டகமானது பெருந்தோட்டக் கல்வி பற்றிய தற்போதைய ஆய்வுகளிலிருந்தும் பொதுவாகக் கல்வி மாற்றம் பற்றிய ஆய்வுகளிலிருந்தும் பல்வேறு வழிகளில் வேறுபடுகின்றது. பெருந்தோட்டக் கல்வி பற்றியும் அங்கு ஏன் மாற்றம் ஏற்படவில்லை என்பது பற்றியும் கூறும் தற்போதைய ஆய்வுகளிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு நிலைப்பாட்டை இந்நால் முன்வைக்கிறது. இந்நாலானது, பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி தோற்றம் பெற்றமை, அதன் விரிவாக்கம், தேசிய கல்விமுறைமையுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டமை என்பவை பற்றியதாக அமைகிறது. இரண்டாவதாக, இப்பகுப்பாய்வின் முக்கிய பணி, கல்வி தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்த காலப்பகுதி மற்றும் அதன் கட்டங்கள் என்பவற்றை விபரிப்பதேயாகும். அத்துடன் பொருளாதார, அரசியல், சமூக, கலாசார அல்லது கல்விசார காரணிகளின் செல்வாக்குப் பற்றியும் இந்நால் ஆராயும். குறிப்பாக வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் இக்காரணிகளின் முக்கியத்துவம் மற்றும் இடைத்தொடர்பு பற்றிய முற்கோடல் எதுவுமின்றி, இவை ஆராயப்படும். முன்றாவதாக, இந்நால் தேசியமட்டத்திலென்றி, தேசிய மக்கள் கூட்டத்தின் ஒரு பிரிவினரின் கல்வி முன்னேற்றம் பற்றியதாக

அமைவதால், இவ்வாய்வு உள்நாட்டில் நிலவும் பொருளாதாரம், அரசியல் தொடர்புகள் பற்றியும் நோக்கும். இத்தகைய ஒர் ஆய்வானது குறைந் தபட்சம் தேசிய மற்றும் சர்வதேச பொருளாதாரத்துடன் தொடர்புபட்ட முறையில் பெருந்தோட்டத்துறை தோன் றி வளர்ச்சி யிற்றதையும் உள்ளடக்கும். தேசிய கல்விமுறைமையின் தோற்றம், பெருந்தோட்டங்களில் தனியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட கல்வி ஏற்பாடுகளின் வளர்ச்சி, பெருந்தோட்ட மக்களின் அரசியல் உணர்வு வளர்ச்சியிற்றமை, வெவ்வேறு அரசியற் கட்சிகளினதும் அரசியற் குழுக்களினதும் தொடர்புகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்பன இம் முன்றாவது பிரிவில் அடங்கும். நான் காவதாக, இச் சட்டகமானது பல் வேறு வெளிப்புறச் செல்வாக்குகளையும் கருத்திற் கொண்டுள்ளது. மேலே விபரிக்கப்பட்ட கல்வி மாற்றம் பற்றிய மாதிரிகள் தேசிய பொருளாதாரம், சமூகம் என்பவற்றுக்கு அப்பாலுள்ள காரணிகளின் செல்வாக்கைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஐக்கிய அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், முதலிய நாடுகளின் தேசிய கல்விமுறைமைகள் சார்பளவில் தனித்தன்மையுடன் இருந்து வந்ததை நோக்குமிடத்து, இவ்வாறாக வெளிக்காரணிகளின் செல்வாக்கு பற்றிய நோக்கு தவிர்க்கப்பட்டமையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால், குடியேற்ற ஆட்சிமுறையின் காரணமாக கல்விமுறைகள் உருவாகிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட கல்வி மாற்றம் பற்றிய மாதிரிகளும், ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரங்களைக் கொண்ட நாடுகளின் கல்வி மாற்றம் பற்றிய ஆய்வுகளும் தொடர்பில் மாற்றத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தியதும் தேசிய எல்லைகளுக்கு அப்பாறப்பட்டதுமான காரணிகளைப் பற்றி மேலும் ஆராய் வேண்டியதாக உள்ளது.

1960களின் இறுதியிலும் 1970களின் முற்பகுதியிலும் முன்னேற்றங் கண்ட பொருளியல் அபிவிருத்தியின் எண்ணக் கருவாக்கம், வளர்முக நாடுகளின் கல்விப் பகுப்பாய்வுகளிலும் பின்பற்றப்பட்டன. ‘சார்புநிலை’ (Dependency) என்னும் நோக்கானது அபிவிருத்தியை விடுத்து, குறை விருத்தியையே அதிகமாக கருத்திற் கொண்டது. அதன்படி, மையநிலைப் பொருளாதாரங்கள், எல்லைநிலைப் பொருளாதாரங்கள் ஆகியவற்றைத் திட்டமிட்டுச் சுரண்டியதன் விளைவாகவே குறைவிருத்தி உருவானது (Frank 1967, Cardoso 1972, Dos Santos 1973). மேலும், இவ்வாறான குறைவிருத்தியானது இந்நாடுகளை கலாசாரர்தியாகவும் கல்விர்தியாகவும் மற்றும் பொருளாதாரர்தியாகவும் பிற்றில்

தங்கியிருக்கும் நிலைமையை ஏற்படுத்தியது (Carnoy 1974). இச் 'சார்புநிலை' நோக்கின் காரணமாக பொருளியலாளர்களும் அரசியல் பொருளியலாளர்களும் சமூகவியலாளர்களும் தமது ஆய்வின் மையக்கூறாகக் கொண்டிருந்த தேசியப் பொருளாதாரம், தேசிய அரசு, தேசிய சமூகம் என்னும் விடயங்களை கைவிட்டனர். இதற்குப் பதிலாக பொருளாதார முறைகள், அரசுகள், சமூகங்கள் என்பவற்றுக்கிடையே நிலவும் தொடர்புகளின் தன்மையில் அக்கறை செலுத்த ஆரம்பித்தனர். 1980களிலும் 1990களிலும் சார்புநிலை பற்றிய ஆய்வுகளுக்குப் பதிலாக பொருளாதார, கலாசார உலகமயமாக்கம் பற்றிய கோட்பாடுகள் ஆராயப்பட்டன. ஆயினும், பகுப்பாய்வு நோக்கில் மாற்றம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. கல்வி மாற்றம் பற்றிய விளக்கங்களைப் பெற தேசிய எல்லைகளுக்கு அப்பாலுள்ள காரணிகளை ஆராயும் போக்குத் தொடர்ந்தது. அத்துடன், இத்தகைய நோக்கின் அடிப்படையில் கல்வியின் பெறுமதி, நோக்கு என்பவற்றைக் கண்டறியும் முயற்சியில் பலரும் ஈடுபட்டமையும் இவ்வாய்வில் உள்ளடக்கப்பட்டன.

நாலின் கட்டமைப்பு

பெருந்தோட்டத் தமிழர்களுக்கான கல்வி வாய்ப்புகளின் வளர்ச்சிகள் பற்றிய பகுப்பாய்வே இந்நாலின் மையப்பொருளாகும். எனினும், விரிவாழத் திலும் தொலைநோக்கத் திலும் சில வரையறைகளும் உண்டு. இவ்வத்தியாயம் விக்னேஸ்வரி என்னும் எட்டு வயதுப் பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சிறுமியின் வாழ்க்கையின் ஒரு தினப் பொழுதை விபரிப் பதிலே ஆரம்பமாகிறது. பெருந்தோட்டங்களில் கடந்த காலங்களில் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சி பற்றிய முறையான பால்வகை ஆய்வொன்று (அதாவது பெண் கல்வி) அவசியமானதாயினும், இந்நாலின் மையப்பொருளுக்கு அப்பாற்பட்டதாக அது அமைகிறது. எவ்வாறாயினும், இந்நால் சிறுவர், சிறுமிகளின் கல்வியறிவு பற்றியதேயாகும். கடந்த காலங்களில் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சியைப் பால்வகை அடிப்படையில் முறையாக ஆராய விரும்பும் வாசகர்கள் படித்துப் பார்க்க வேண்டிய பல சிறந்த ஆய்வுகள் உள்ளன (Kurian 1982, 1984) உம் ஏனையோரும் (எடுத்துக்காட்டாக Uyangoda 1995). இவ்வாய்வாளர்கள் இலங்கையில் பெருந்தோட்டப் பெண் தொழிலாளர்களின் கல்விநிலை பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர். அத்துடன் இலங்கையில், கல்வியும் பால்வகுப்புப் பற்றியும் வேறு பல ஆய்வுகளும் வெளிவந்துள்ளன (எடுத்துக்காட்டாக Cenwor 1993, 1995; Kiribamune, Samarasinghe 1990). இனத்துவம், தொழில்நிலை,

மொழி, சாதியமைப்பு போன்று பால்வகுப்பும் ஒரு பிரிவாகக் கொள்ளப்படும். இந்நாலும் பெருந்தோட்டத் தமிழ் பிள்ளைகள் பற்றியதாக அமைந்துள்ளது. பெருந்தோட்டங்களில் வாழுகின்ற சிறு தொகையான சிங்களக் குடும்பங்கள், அவர்களின் பிள்ளைகள் ஆகியோரின் நிலைமைகள் இந்நாலின் பொருளாடக்கத்தில் இடம்பெறவில்லை.

இந்நாலின் எஞ்சிய பகுதி மேலே விபரிக்கப்பட்ட பகுப்பாய்வுச் சட்டகத்தினால் வழிகாட்டப்படுகிறது. இரண்டாவது அத்தியாயமானது பெருந்தோட்ட இலாபங்கள், மக்கள் மற்றும் அரசியல் பற்றியது. இவ்வத்தியாயத்தில், 1830கள் தொடக்கம் 1948இல் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் தொடங்கி 1977 ஆம் ஆண்டு வரையிலான பெருந்தோட்ட வரலாறு ஆராயப்படுகின்றது. பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையின் தோற்றம், வளர்ச்சி, காலனித்துவ ஏற்றுமதிப் பொருளாதார முறையில் இலாபங்களைப் பெற மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி என்பன இதில் அடங்குகின்றன. இவ்வத்தியாயத்தில், இந்தியாவிலிருந்து தமிழ்த் தொழிலாளர் திரட்டப்பட்டு வரவழைக்கப்பட்டமை, இத்தொழிலாளர் சமூகம் இந்தியாவிலிருந்து வந்து போய்க் கொண்டிருந்த நிலைமை நீங்கி நிரந்தரமாகக் குடியேறிய நிலைமை, பெருந்தோட்டங்களில் தொழிற்சங்கங்களும் அரசியற் கட்சிகளும் வளர்ச்சியுற்றமை என்பன விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. முன்றாம் அத்தியாயமான தேசிய கல் விமுறைமையின் வளர்ச்சியானது 19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில், குறிப்பாக 1977 வரையில் படிப்படியாக வளர்ச்சியுற்றதும் அரசு ஆதரவு பெற்றதுமான தேசிய கல்விமுறைமை பற்றி விபரிக்கின்றது. இக் காலப்பகுதி முழுவதிலும் ஒரு சில தோட்டப் பாடசாலைகள் தவிர்ந்த ஏனைய சகல தோட்டப் பாடசாலைகளும் பிரதான தேசிய கல்விமுறைமையிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டிருப்பினும், அதன் செல்வாக்கு இப்பாடசாலைகளில் படிந்து 1977 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சிப் போக்கை நிர்ணயித்தமையை ஆராய்கிறது. நான்காம் அத்தியாயமான பெருந்தோட்டக் கல்வி முறையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்பதில் முன்னைய இரு அத்தியாயங்கள் போன்று 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி தொடக்கம் 1977 ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதி உள்ளடக்கப்படுகின்றது. இவ்வத்தியாயம், கல்வியின் தொடக்கம் பற்றியும் பெருந்தோட்டங்களுக்குள் இருந்த தனியாட்கள் மற்றும் சமயக் குழுக்களின் பிரதிநிதிகள் ஆகியோரின் கல்விசார் பங்களிப்பைப் பற்றியும் விபரிக்கின்றது. அத்துடன் 20ஆம்

நாற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் தொடர்பான அரசாங்க சட்டவாக்கங்களின் அறிமுகம், பாடசாலைக் கல்வியில் ஏற்பட்ட விரிவாக்கம், தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தேக்கநிலை என்பவற்றையும் விபரிக்கின்றது. நான்காம் அத்தியாயம் முழுவதும் பெருந்தோட்டக் கல்வி முறைமையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியை, ஒருபுறம் பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மற்றும் அரசியல் வளர்ச்சியுடன் தொடர்புபடுத்தியும் மறுபுறம் தேசிய கல்விமுறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளுடன் பெருந்தோட்டக் கல்வியை இணைத்தும் ஆராய்கிறது.

அத்தியாயங்கள் ஐந்து, ஆறு, ஏழு ஆகியன 1977ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஏற்பட்ட கல்வி, பொருளாதார, அரசியல் வளர்ச்சிகளை மையமாகக் கொள்கின்றன. இவ்வாண்டிலேயே முதன்முறையாக அரசாங்கம் அதிகாலிலான பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளைப் பொறுப் பேற்றது. அத்துடன், அரசாங்கம் இடதுசாரிக் கொள்கையிலிருந்து வலதுசாரிக் கொள்கைக்கும் மாறியது. ஐந்தாம் அத்தியாயம், பெருந்தோட்டங்களின் சமகால கல்வி வளர்ச்சி என்னும் தலைப்பைக் கொண்டது. களத்தினின்றும் எழுகின்ற கருத்துக்களும் குரல்களும் பற்றி அமைந்துள்ள இவ்வத்தியாயம் பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோர் கல்வி மாற்றம் பற்றிக் கூறியவற்றைத் தொகுத்துத் தருகின்றது. இவர்களே கல்வி மாற்றங்கள் தொடர்பான அனுபவங்களைக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஆவர். பெற்றோரும் ஆசிரியரும் தோட்ட நிருவாகிகளும் பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில், தாம் கல்விக்கு வழங்குகின்ற முக்கியத்துவத்தை அதில் விபரிக்கின்றனர். அத்துடன் கல்வித்துறை மாற்றத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்த உள்ளுர், தேசிய, சர்வதேச காரணிகளையும் அவர்கள் இனங்காணுகின்றனர். இக்காரணிகள், கல்விக்கு அவர்கள் வழங்கிய முக்கியத்துவத்தில் செலுத்திய செல்வாக்குப் பற்றியும் இவ்வத்தியாயத்தில் இவர்கள் பேசுகின்றனர். ஆழாவது அத்தியாயம் பிரதான கல்வி முறையிலும் பெருந்தோட்டக் கல்வியிலும் ஏற்பட்ட அமைப்பு மாற்றங்கள் என்னும் தலைப்பிலானது. இவ்வத்தியாயம் இவ்விரு கல்வி முறைமைகளிலும் ஏற்பட்ட பேரளவுமட்ட (Macro Level) வளர்ச்சியை ஆராய்கின்றது. அத்துடன் பெற்றோர், ஆசிரியர், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரின் கருத்துகளை உறுதி செய்வதாயும் மேலும் விரிவுபடுத்துவதாயும் அமைகின்றது. இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு முக்கிய நிகழ்வாக வெளிநாட்டு அபிவிருத்தி நிதி, தேசிய கல்வி முறைமைக்கு

பொதுவாகவும் பெருந்தோட்டக் கல்விமுறைமைக்குச் சிறப்பாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டமையைக் குறிப்பிடலாம். ஏழாவது அத்தியாயத்தின் தலைப்பானது பொருளாதார வளர்ச்சி, அரசியல் நெருக்கடி மற்றும் வாய்ப்புகள் என்பதாகும். இவ்வத்தியாயம் 1977ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நாட்டின் அரசியற் பொருளாதார முறையில் ஏற்பட்ட பேரளவுமட்ட அபிவிருத்தி பற்றியதாகும். இவ்வளர்ச்சியானது பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட கல்வி அபிவிருத்தியைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியமானதாகும். பொருளாதார தாராளமயமாக்கம், பொருளாதார சேர்க்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றம், வளர்ந்து வந்த அரசியல் இன்னெந்துக்கடி என்பன இவ்வத்தியாயத்தில் ஆராயப்படுகின்றன. இவை யாவும் ஒன்றினைந்து பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்காகவும் முன்னேற்றத்திற்காகவும் நாட்டின் பிரதான பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் சங்கத்தினதும் அரசியற் கட்சியினதும் வசீகரத் தலைவர் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய ஒர் அரசியல் வாய்ப்பை உருவாக்கின.

இறுதி அத்தியாயம், பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட கல்வி முன்னேற்றங்களின் மீதான செல்வாக்குகளை கால, இட அடிப்படையில் தொடர்புபடுத்துகிறது. இவ்வத்தியாயம், முன்னைய அத்தியாயங்களின் தொகுப்பாக அமைவதுடன், பெருந்தோட்டக் கல்வி வளர்ச்சியை ஐந்து கட்டங்களாக இனங்காணுகிறது. முன்னேற்றத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய செல்வாக்குகள், தேக்கம் மற்றும் வீழ்ச்சி என்பவற்றுக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த காரணிகளையும் இவ்வத்தியாயம் விபரிக்கின்றது. அத்துடன் அக்காரணிகள் எங்கிருந்து தோற்றம் பெற்றன என்பதும் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மேலும், இவ்வத்தியாயத்தில் முதலாம் அத்தியாயத்தில் தரப்பட்ட பகுப்பாய்வுக்கான சட்டகம் மீள் மதிப்பீடு செய்யப்படுகின்றது. அத்துடன் குறிப்பிட்ட அரசியல், பொருளாதார நிலைமைகளில் ஏற்பட்ட கல்வி முன்னேற்றத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கான சில அடிப்படைகளும் இதில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

2. பெருந்தோட்டத்துறையின் இலாபங்கள், மக்கள் மற்றும் அரசியல்

ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறை போர்த்துக்கேய கனறித் தீவுகளில் 15ஆம் நூற்றாண்டிலும் 16ஆம், 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் புதிய உலகமான அமெரிக்காவிலும் ஆரம்பித்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் அடிமைத்தனம் ஒழிக்கப்பட்ட போதும், ஒப்பந்தம் மற்றும் புலம்பெயர்ந்த ஊழியத்தில் தங்கியிருந்த பெருந்தோட்டங்கள் 19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆசியாவிலும் ஆபிரிக்காவிலும் மற்றும் பசிபிக் தீவுகளிலும் தொடர்ந்து பரவின.

இவ்வத்தியாயமானது இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறையின் வரலாற்றை, அதன் ஆரம்பகாலமான 1830களிலிருந்து 1977 வரை ஆராய்கிறது. ஒரு காலனித்துவப் பொருளாதாரத்துக்குள் பெருந்தோட்டங்களின் இயல்புகளையும் இலாப நோக்கங்களையும் இவ்வத்தியாயம் விளக்க முயல்வதோடு, அப்பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் எவ்வாறு புலம்பெயர்ந்த சமூக நிலையிலிருந்து நிலையான வதிவிட சமூகமாக மாறினார்கள் என்பதையும் ஆராய்கிறது. தொழிற்சங்கங்களின் வளர்ச்சி, அதன் அரசியல் கூட்டுக்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், வாக்குரிமை என்பவற்றுடன், சுதந் திரத்திற்கு முன்னரும் அதன் பின்னரும் 1970களில், நிலச்சீர்திருத்தம் வரை ஏற்பட்ட மாற்றங்களுடன் பெருந்தோட்டங்களை அரசு பொறுப்பேற்றதையும் இவ்வத்தியாயம் விளக்குகிறது நாம் தொடர்ந்துவரும் அத்தியாயங்களில் காணவிருப்பதைப் போல் பெருந்தோட்டத்துறையின் இலாபங்கள், மக்கள் மற்றும் அரசியல் ஆகியவற்றை சரியாக விளங்கிக் கொள்வது பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட கல்வி மாற்றங்களை விளக்குவதற்கான ஒரு பின்னணியை வழங்குகின்றது.

பெருந்தோட்டங்கள்: மாறிவரும் பண்புகள்

பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையின் பண்புகளை வரையறை செய்வதிலுள்ள பிரச்சினைகளைப் பொருளியல் நூல்கள் பரந்தளவில் அங்கீரிக்கின்றன. எனினும், பெருந்தோட்டத்துறைக்கு உரிய மூன்று பண்புகள் உலகம் முழுவதிலும் பொதுவாகக் காணப்படுகின்றன. அவையாவன: கட்டுப்படுத்தப்படும் ஒரு வெளிவாரி சந்தையில் தங்கியிருத்தல், அதிகாரமும் படிமுறையும் கொண்ட முகாமைத்துவ தொழிலாளர் உறவுகள், சமூக அம்சங்கள் நிறுவன மயப்படுத்தப் பட்டிருத்தல் என்பனவாகும். உற்பத்தியும் வாழ்க்கையின் சமூக அம்சங்களும் நிறுவனப்படுத்துள்ளமையானது பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையில் ஊழியர் தங்கியிருக்கும் தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது (Kemp and Little 1987).

பெருந்தோட்ட உற்பத்தியானது தலைநகர் வர் த்தக நலன்களினால் கட்டுப்படுத்தப்படும் ஏற்றுமதிச் சந்தையை நோக்காகக் கொண்டது. ஏற்றுமதிக்கு முன்பதாக, தேயிலையைப் பதப்படுத்தும் உற் பத் திச் செயன் முறைக் குரிய, வசதிகளையுடைய தொழிற்சாலைகள் தோட்டங்களில் காணப்படுகின்றன. பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள், பெருந்தோட்ட உற்பத்தியை சர்வதேச சந்தைக்கு விற்று இலாபம் உழைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. பெருந்தோட்டத்துறை, ஊழியச் செறிவு மிக்கது. அத்துடன், தொழிலாளர்கள் பொதுவாக வேறுபடுத்தப்பட்டவர்களாகவும் தொழிற்பயிற்சி அற்றவர்களாகவும் இருந்தனர். தொழிலாளருக்கும் நிருவாகத்துக்கும் இடையேயான உறவு பல்வேறு இடையூறுகளினால் பாதிக்கப்படுகிறது. இந்நிலைமையானது பல நாடுகளும் முன்வைக்கும் சுதந் திரமான ஊழியச் சந்தை என்னும் கருத் தினை அர்த்தமற்றதாக்குகிறது. அடிமைத்தனமும் கொத்தடிமை முறையும் அழிந்துவிட்டதாகக் கூறினாலும், தோட்டத்துறை ஒர் அடிமைத்தனமான தொழிலாளர் முறையையே ஊக்குவிக்கிறது. தோட்டங்களிற் காணப்படும் முகாமைத்துவச் செயற்பாடுகள் எதேச்சாதிகாரத்தையும் அடக்குமுறையையும் கொண்டதாகவே இன்னும் உள்ளன.

தோட்டத்துறையானது ‘பூரண நிறுவனங்கள்’ என்றும் அவ்விடத்திலேயே தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நீண்டகாலமாக வாழ்ந்து, பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. ஒரு தோட்டத் தொழிலாளி, தான் பிறந்த இடத்திலேயே பணிபுரிந்து

அங்கேயே மரணிக்கலாம் (Jain 1970). புவியியல்ரீதியான தனிமைப்படுத்தல் மற்றும் தோட்டத்துக்கு வெளியேயுள்ள மக்களுடன் மிகக் குறைந்த தொடர்பு போன்றவை காரணமாக பெருந்தோட்டச் சமூகம் அந்த அமைப்பிலிருந்தே தன்மைகளைப் பெறுகிறது. (Beckford 1983:53). தொழில் செய்யும் இடத்தில் காணப்படும் எதேச்சாதிகாரத் தொடர்புகள் சமூகத்தின் உள் தொடர்புகளிலும் பிரதிபலிக்கின்றன. தோட்டத்தில் ஊழியம் புரிவதற்கு மிகக் குறைந்த அளவான தொழினுட்ப அறிவு போதுமானதால், உற்பத்தி அமைப்பிலிருந்து உயர்கல்விக்கான நாட்டம் தோட்டத்துறை சமூகத்தில் பலவீனமானதாகவே காணப்படுகிறது. பெருந்தோட்ட முறைமையும் பெருந்தோட்ட சமூகமும் தொடர்ந்து நிலைப்பதற்குத் தேவையான அறிவையும் மனப்பாங்குகளையும் வழங்குதலே அங்கு காணப்படும் கல்வியின் தொழிற்பாடாக அமைந்து விடுகிறது.

பெருந்தோட்டத்துறையின் பணிகள் பற்றிய மேற்படி ஒர் இலட்சிய மாதிரியின் விளக்கம், வெபரின் (Weber) சிந்தனையை அடிப்படையாகக் கொண்டதெனக் கொள்ளலாம். எனினும், இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறை ஓரளவுக்கு இலட்சிய மாதிரியை ஒத்திருந்தாலும், காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் ஏற்ப வேறு பல அம்சங்களையும் கொண்டுள்ளது. இலங்கையின் முதலாவது கோப்பித் தோட்டம் 1830களில் குடியேற்ற அரசாங்கத் தின் ஆஞ்சநரினாலும் அவரது நிருவாக அதிகாரிகளினாலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நிலம், ஊழியம், உற்பத்தி ஆகியவற்றைப் பரந்தளவில் வர்த்தகமயப்படுத்தலை மையமாகக் கொண்டே குடியேற்ற அரசாங்கத்தினால் பெருந்தோட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. மிகக்குறைந்த விலையில் நிலம் மற்றும் ஏற்றுமதி வரிச்சலுகைகள் வழங்கப்பட்டு, பிரித்தானிய தனிப்பட்ட முதலீட்டாளர்களுக்கு இலங்கையில் முதலீடு செய்ய ஊக்கமும் வழங்கப்பட்டது. ஆரம்ப காலத்தில், முதலீட்டாளர்களுக்கு கோப்பி கவர்ச்சிகரமாக அமைந்தமைக்கு பல்வேறு காரணிகள் இருந்தன. பிரித்தானிய மேற்கிந்தியத்தீவுகளில் கோப்பிச் செய்கையை பாதுகாக்கும் பொருட்டு வரிகள் திருத்தி அமைக்கப்பட்டமை, அடிமைமுறை ஒழிப்பு, அதன் காரணமாகக் கிடைத்த மலிவான ஊழியமும் இல்லாமற் போன்றை, பிரித்தானிய மற்றும் ஐரோப்பிய சந்தைகளில் கோப்பிக்கு அதிகரித்து வரும் கேள்வி என்பவைகள் அவற்றுள் முக்கியமானவையாகும். இலங்கையின் அரசியல்

உறுதிப்பாடு, மலிவான நிலம், சிங்கள ஊழியம் ஆகியவை முதலீட்டைக் கவரக்கூடியனவாக இருந்தன.

ஆரம்பத்தில் காடழிப்புப் பணிகளில் சிங்களத் தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடத்த வேறு மாற்று வழிகள் இருந்த காரணத்தினால், வெகு சிலரே கூலித் தொழிலாளர்களாக பணிபுரியத் தயாராக இருந்தனர். எனவே, தோட்ட நிருவாகிகள் மலிவான ஊழியத்தைப் பெறுவதற்காகத் தென்னிந்தியாவை நோக்கினர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், தென்னிந்தியாவில் நிலவிய பல்வேறு நிலைமைகள் இலங்கைக்கு தொழிலாளர்கள் செல்வதற்கு அடிகோவின. நிலமற்ற விவசாயக் கூலிகள் மத்தியில் சனத்தொகை அதிகரிப்பு, விவசாய உற்பத்தித் திறனில் வீழ்ச்சி, பஞ்சம், ஊழியவீழ்ச்சி, உணவுப் பொருள்களின் விலையேற்றம் முதலிய காரணிகளினால் ஏற்பட்ட வறுமை, கடன்பளு, அரைப்பட்டினி போன்ற நிலைமைகள் தொழிலாளர் இடப்பெயர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணிகளாக அமைந்தன (Wesumperuma 1986). கோப்பிச் செய்கை, 1869இல் ‘Hamileia Vastatrix’ என்னும் வைரஸ் நோய் கோப்பிப் பயிர்களைத் தாக்கும் வரை 50 ஆண்டுகளுக்கு எவ்வித இடையூறும் இல்லாமல் தொடர்ந்தது. ஆனால், இந்நோய் வெகுவிரைவாகப் பரவியமை காரணமாக தோட்ட நிருவாகிகள் தங்கள் தோட்டங்களைக் கைவிடவோ அல்லது மாற்றுப்பயிர் ஒன்றைத் தேடவோ வற்புறுத்தப்பட்டனர். தேயிலை மாற்றுப்பயிராக உருவாகி, அதுவே பிரதான தோட்டப்பயிராகவும் மாறியது.

சீனாவே முதலாவது பாரிய தேயிலை உற்பத்தி நாடாக விளங்கியது. 1805இல் பிரித்தானியா 7.5 மில்லியன் இறாத்தல் தேயிலையை சீனாவிடம் இருந்து இறக்குமதி செய்தது. அக்காலத்தில், கிழக்கிந்தியக் கம்பனி தேயிலை வர்த்தகத்தில் ஏகபோக உரிமை கொண்டிருந்ததுடன், உற்பத்தியானது விவசாயிகளின் உழைப்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், இந்த ஏகபோகம் 1833இல் பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தினால் ஒழிக்கப்பட்டதும் தேயிலை விலை இலண்டன் ஏல் விற்பனையில் வீழ்ச்சியுற்றது. இதனால் தேநீர் ஒர் ஆடம்பர பானம் என்ற நிலைமை மாறி, பொதுமக்கள் பானம் என்ற அந்தஸ்து ஏற்பட்டதுடன், அதன் கேள்வியும் வேகமாக அதிகரித்தது. ஏகபோக உரிமையை இழந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பனி தனது பார்வையை வடிநிந்தியாவில், குறிப்பாக அசாம்மீது திருப்பியது. இங்கு 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதிகளில் தேயிலை ஒரு வான் பயிராக

அசாம் காடுகளில் செழித்து வளர்ந்திருந்தமை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்வதைப் பற்றிய ஆய்வுகள் 1840களில் அசாமிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட தேயிலை விதைகள், பேராதனைப் பூந்தோட்டக்தில் நாட்டப்பட்டு, பரிசோதனைக்காக வளர்க்கப்பட்டமையிலிருந்து ஆரம்பமாகின எனக் கருதப்படுகிறது. முதன்முதலாக பரந்தளவில் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை லூல்கந்தூர் தோட்டக்தில் பிரசித்தி பெற்ற ஜேம்ஸ் டெயிலர் என்பவரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. 1867இல் 19 ஏக்கராக இருந்த தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை, 1880இல் 9,300 ஏக்கராகவும் 1890இல் 220,000 ஏக்கராகவும் வளர்ச்சி அடைந்தது. 1887 அளவில் பிரித்தானியா, சீனாவைவிட இலங்கை, இந்தியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்தே பெருமளவு தேயிலையைக் கொள்வனவு செய்தது. தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் ஆரம்பத்தில் காணப்பட்ட செழிப்பு, 1897 - 1904 காலப்பகுதியில் தற்காலிகமாக வீழ்ச்சியடைந்தது. பின்னர் 1929ஆம் ஆண்டளவில் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. சீனாவில் தேயிலை சிற்றளவு பயிர்ச்செய்கையாக மேற்கொள்ளப்பட்டதைப் போலல்லாமல் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் அது பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் இலங்கையில் தென் னை, இறப்பர் ஆகிய பயிர்ச் செய்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1850களின் பிற்பகுதியில் தென்னையும் 1870களின் பிற்பகுதியில் இறப்பரும் பயிரிடப்பட்டன. கோப்பிப் பயிர்செய்கைக்கு முன்னர் இலங்கையில் தென்னை பயிரிடப்பட்டன, கோப்பியின் வீழ்ச்சியே தென்னைச் செய்கையின் விருத்திக்கு வழிகோலியது (de Silva 1981: 287). 1890களில் தேயிலையின் விலை வீழ்ச்சி இறப்பர் பயிர்ச்செய்கையின் முன்னேற்றத்திற்கு ஒரு காரணமாக இருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தங்களில் 1910ஆம் ஆண்டளவில் இறப்பர், இலங்கையின் இரண்டாவது பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை என்னும் இடத்தை எட்டிப்பிடித்தது. 1850 - 1910 காலப்பகுதியில், இலங்கையில் பெருந்தோட்ட ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரம் தேயிலை, இறப்பர், தென்னை ஆகிய மூன்று பயிர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு விரிவடைந்து உறுதிநிலை பெற்றது.

இலங்கையில் பெருந்தோட்டங்கள், அவை அமைந்துள்ள உயரத்திற் கேற்ப வகைப் படுத்தப் படுகின்றன. தாழ் நிலப்

பெருந்தோட்டங்கள், கடல்மட்டத்திற்கும் 2000 அடி உயரத்திற்கும் இடைப்பட்டதாகவும் மத்திய நிலப் பெருந்தோட்டங்கள், 2000 அடி முதல் 4000 அடி வரையிலான உயரத்திற்கு இடைப்பட்டதாவும் உள்ளன. இம் மூன்று மட்டங்களில் தேயிலை பயிரிடப்பட்டாலும், மலைநாட்டிலே அது ஏக பயிராகவும் மத்திய, தாழ்நிலத் தோட்டங்களிலே பல்லினப் பயிர்களுள் ஒன்றாகவும் உள்ளது. பொதுவாக மத்திய நிலப் பெருந்தோட்டங்களிலே இறப்பரும் தாழ்நிலப் பெருந்தோட்டங்களிலே தென்னையும் பயிரிடப்படுகின்றன.

வெளிநாட்டு மூலதனம், பெரு நிலவுடைமை, வெளிநாட்டு முகாமை, வெளிநாட்டுச் சந்தை நோக்கிய உற்பத்தி, வெளிநாட்டை நோக்கிய இலாபநகர்வு, வெளித்தொடர்பற்ற தொழிலாளர் சமூகம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட மூடப்பட்ட இலட்சிய அபிவிருத்தி மாதிரியானது ஒரே பயிரைக் கொண்ட மலையகத் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்குப் பொருந்துகின்றது (Snodgrass 1966, Moore 1985). இலங்கையரின் மூலதனம் தாழ்நிலத் தோட்டங்களிலே மத்திய நில, மலைநாட்டுத் தோட்டங்களைவிட முக்கிய பங்கு வகித்தது. கரையோரங்களிலேயே தேயிலைத் தோட்டங்களைச் சூழ்ந்துள்ள பிரதேசங்களில் சிறுதோட்ட உரிமையாளர்கள் தேயிலை, இறப்பர் மற்றும் தென்னைச் செய்கையில் உயர் மட்ட தோட்டங்களைவிட அதிகமாக ஈடுபட்டு வந்தனர். கரையோரங்களில் இந்திய வம்சாவளித் தொழிலாளர்கள் தொகை குறிப்பிடக்கூடியளவில் இருந்தாலும்கூட வதிவிட மற்றும் வதிவிடம் இல்லாத சிங்கள தொழிலாளின் தொகையே இங்கு அதிகமாக இருந்தது. சிங்கள, தமிழ் தொழிலாளர்களுக்கு இடையிலான சமநிலை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது சிங்கள தொழிலாளர்களுக்கும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களுக்கும், பெருந் தோட்டத் துறை சார்ந்த தொழிலாளர்களுக்கும் பிரதான சமூகத்திற்கும் இடையேயான தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதில் இச்சமநிலை முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

உயர்மலைநாட்டைப் பொறுத்தவரையிலும்கூட அதன் பண்புகள் காலவோட்டத்துடன் மாற்றமடைந்தன. பெருந்தோட்டப் பயிர்களுக்கான உலகச் சந்தைகள், பெருந்தோட்ட முறைமையைப் பாதிக்கின்றன. பெருந்தோட்ட சொத்துடைமை அமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் தொழிற்சங்கங்களின் வளர்ச்சியும்

19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து முகாமைத்துவத்துக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை உருவாக்கி உள்ளமையை, இவ்வத்தியாயத்தின் பின்னர் நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். தோட்டங்களில் வாழ்ந்தோருக்கும் வெளியே வாழ்ந்த மக்களுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தை திசைமுகப்படுத்தவே செய்தன. எனினும், மாற்றம் மெதுவாகவே ஏற்பட்டது. புவியியல்ரீதியாக, தூரத்தே இருந்த தோட்டங்களையும் ஒதுங்கியிருந்த சமூகத்தையும் பொறுத்த வரையில் பெருந்தோட்டங்கள் ‘முடப்பட்டவை, முழுமையான நிறுவனம்’ என்ற முறையில் பிரதானமாக விபரிக்கப்பட்டன.

பெருந்தோட்ட இலாபங்கள்: மாறும் சந்தைகளும் செல்வங்களும்

20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட சகல தேயிலையும் இறப்பரும் பிரித்தானியாவுக்கே ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. உற்பத்தியின் சகல கட்டங்களிலும் அதாவது செய்முறைகளிலும் சந்தைப்படுத்தவிலும் பிரித்தானிய நலன்களே கட்டுப்படுத்தின. சந்தை அமைப்பு, உற்பத்தி, செயன்முறை மற்றும் சந்தை மீதான கட்டுப்பாடு ஆகியன இந் நூற்றாண்டில் தொடர்ச்சியாக மாற்றமடைந்தன.

1920களில் தேயிலையின் உலக நிரம்பல், அதற்கான கேள்வியைவிட அபரிமிதமாகியது. இலங்கை, இந்தியா, டச்சு, கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் தமது வெளியீட்டை அதிகரித்த பொழுது புதிய உற்பத்தியாளர்களும் உலகச்சந்தையில் போட்டியிடத் தொடங்கினர். இப்புதிய போட்டி நிலைமைகளுடன் உலகப் பொருளாதாரத் தேக்கநிலையும் ஒன்றினைந்தமையால், சர்வதேச தேயிலைக் கட்டுப்பாட்டுக்குமு, உற்பத்தியினை ஒழுங்குபடுத்தும் தனது நடவடிக்கைகளை 1933இல் ஆரம்பித்தது. உலகப்போரின் ஆரம்பமானது பெருந்தோட்டப் பயிர்களுக்கு சாதகமான விலைகளை வழங்கியது. இலங்கையில் பிரித்தானிய படைகள் நிலை கொண்டிருந்தமையானது விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களுக்கான கேள்வியை அதிகரித்தது. அரிசி உள்ளிட்ட இறக்குமதிப் பொருட்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகள், உள்நாட்டு அரிசியின் கேள்வியை அதிகரித்ததோடு இறக்குமதி செலவையும் குறைத்தது. போருக்குப் பின்னர், சுதந்திர வர்த்தகம் மீண்டும் தாபிக்கப்பட்டது. இலங்கையின் தேயிலையைக் கொள்வனவு செய்யும் நாடுகள் அதிகரித்ததுடன்

1950களிலான கொரிய யுத்தம் இறப்பரின் விலையை பன்மடங்காக்கியது. இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த காலகட்டத்தில், பெருந்தோட்டத்துறை வருமானம் உயர்ந்திருந்தமையால், அரசாங்கத்தின் வருவாயும் அதிகரித்தது.

1960களில் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட உலகச்சந்தையில் பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் புதிய போட்டியினை எதிர்நோக்கத் தொடங்கியது. 1966இல் ஐரோப்பாவுக்கான மொத்தக் கப்பற் பொதிகளின் எண்ணிக்கை 40 சதவீதத்துக்கு வீழ்ச்சியடைய, ஆசிய துறைமுகங்களை குறிப்பாக பாகிஸ்தான், மேற்காசிய நாடுகளின் துறைமுகங்களைச் சென்றடைந்த கப்பற் பொதிகளின் எண்ணிக்கை 24 சதவீதமாக இருந்ததுடன் மேலும் அதிகரிக்கவும் தொடங்கியது. இது 1977இல் முறையே 20 சதவீதமாகவும் 44 சதவீதமாகவும் இருந்தது. 1971-1977 காலப்பகுதியில் பிரித்தானியா இலங்கையிலிருந்து இறக்குமதி செய்த தேயிலை 46,731மெற்றிக் தொன்னிலிருந்து 23,587 இற்கு வீழ்ச்சியடைந்தது. இதே காலகட்டத்தில், பாகிஸ்தானும் சிரியாவும் இலங்கையிலிருந்து இறக்குமதி செய்த தேயிலையின் அளவு முறையே 12,798மெற்றிக் தொன்னிலிருந்து 27,617 ஆகவும் 3,588 மெற்றிக் தொன்னிலிருந்து 9,356 ஆகவும் அதிகரித்தது. 1977ஆம் ஆண்டளவில், ஈராக்குக்கு தேயிலை ஏற்றுமதி செய்து இலங்கை பெற்ற வெளிநாட்டுச் செலாவணியின் பெறுமதி, பிரித்தானியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்து பெற்றதைவிட அதிகமானதாகும் (Wanigaratne தீக்தி இடப்படவில்லை).

உலக தேயிலை உற்பத்தியாளர்களின் அமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சீனா வகித்து வந்த ஆதிக்கம் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஏற்பட்ட உற்பத்தியினால் வீழ்ச்சியடைந்தது. 1960இல் மொத்த உலக தேயிலை ஏற்றுமதியில், இலங்கை 38 சதவீதத்தையும் இந்தியா 40 சதவீதத்தையும் கென்யா 2.4 சதவீதத்தையும் உகண்டா 0.8 சதவீதத்தையும் கொண்டிருந்தன. 1975இல் இலங்கையினதும் இந்தியாவினதும் தேயிலை ஏற்றுமதி சிறிது அதிகரித்த போதும், அவற்றின் பங்கு முறையே 29 சதவீதமாகவும் 30 சதவீதமாகவும் குறைந்ததுடன் கென்யா, உகண்டா ஆகிய நாடுகளின் ஏற்றமதி முறையே 7 சதவீதத்தாலும் 2 சதவீதத்தாலும் அதிகரித்தன (Sarkar 1978). தேயிலைக்கான இலங்கையின் உள்நாட்டு சந்தை சிறியது. 1975இல் இலங்கை தனது உற்பத்தியில் 99 சதவீதத்தை ஏற்றுமதி செய்ய, பெரிய

உள்நாட்டு சந்தையை தன்னகத்தே கொண்டிருந்த இந்தியா 45 சதவீதத்தை மட்டுமே ஏற்றுமதி செய்தது. இலங்கையைப் போல் வெளிவாரிச் சந்தையில் தங்கியிருக்கும் தேயிலை உற்பத்தி நாடுகள் மிகச்சிலவேயாம்.

இக்காலகட்டத்தில் உற்பத்தியிலும் சந்தைப்படுத்தவிலும் இருந்த கட்டுப்பாட்டு அமைப்பு மாற்றதொடங்கியது. 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம் பத்தில் தோட்டங்களின் சொத்துடைமை தனியார் உடைமையிலிருந்து கம்பனி உடைமைக்கு மிக விரைவாக மாறியது. 1891 - 1910 காலப்பகுதியில் பிரித்தானியக் கம்பனிகள் மிக விரைவாக உருவாகியதுடன், இவ்விரைவு 1915 இற்குப் பின்பு குறையத் தொடங்கியது. 1958இல் பதிவுசெய்யப்பட்ட தேயிலைக் கம்பனிகளில், அரைப்பங்கானவை 1891-1900ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் உருவாகியவையாகும். அவ்வாறே அதே ஆண்டில், பதிவுசெய்யப்பட்ட இறப்பர் கம்பனிகளில் அரைப்பங்குக்கு மேல் 1906-1910 காலப்பகுதியில் உருவாகியவையாம் (de Silva, 1985:38). 1975 இன் மதிப்பீட்டின்படி, தேயிலைச் செய்கைக்கு உட்பட்டிருந்த 280,000 ஏக்கரில், அரைப்பங்குக்குமேல் பிரித்தானிய கம்பனிகளுக்கு சொந்தமாக இருந்தன (Weerakoon 1975:1). பிரித்தானிய மைய முகவாண்மைகள் தோட்டங்களை முகாமைத்துவஞ் செய்து வந்ததுடன் தரகு, ஏற்றுமதி, காப்புறுதி ஆகியவற்றிலும் பிரித்தானிய நலன்களே மேலோங்கியிருந்தன.

1975இல் வெளிநாட்டவருக்கு சொந்தமாக இருந்த தேயிலைத் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதுடன் பயிர்ச்செய்கையின் முதற்கட்டத்தின் மீதான கட்டுப்பாட்டின் மையம் அரசாங்கத்தின் கைக்கு மாறியது. எனினும், தேயிலைக் கொழுந்து பறிப்பவரையும் இறுதி நுகர்வோரையும் இணைக்கும் சங்கிலித் தொடர்பானது நீண்டதாகவும் அதன் ஒவ்வொரு இணைப்பிலும் பெறுமதி சேர்க்கப்படுவதாகவும் இருந்தது. தேயிலையைக் கலத்தல், பொதியாக்குதல் ஆகிய செயற்பாடுகள் நுகர்வோர் செலுத்துகின்ற விலைக்கு குறிப்பிடத்தக்க பெறுமதியை சேர்க்கின்றன. இலங்கையின் நலன்களில் இச்சங்கிலியின் முன் னோக்கிய ஒன்றிணைப்பானது இலகுவான அடைவாக அமையவில்லை. சொத்துடைமை தேசியமயமாக்கப்பட்ட போதும், கலத்தல் மற்றும் பொதியாக்குதல் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டுள்ள பல தேசிய கம்பனிகள் செங்குத்தாக அமைக்கப்பட்டிருந்த வலையமைப்பில், பிரித்தானிய நலன்களே தொடர்ந்தும் செல்வாக்குச்

செலுத்தின. 1975இல் பிரித்தானிய சில்லறைச் சந்தையின் 85 சதவீதத்துக்கு Brooke Bond Liebeg , Typhoo Lyon மற்றும் Co-operative Tea Society ஆகியவையே வகைக்கூறின (Sarkar 1978:20).

பொருளாதார முக்கியத்துவம்

உலகச்சந்தையில், விலைகளின் தேக்கநிலை அத்துடன் செலவினத்தின் அதிகரிப்பு என்பவை இந்நாற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தேயிலைக்கு இருந்த பொருளாதார மகிழமையை மங்கச் செய்துவிட்டன. எனினும், தொடர்ந்து பெருந்தோட்டப் பயிர்களின் மெய்விலை குறைவடைந்துவிட்டாலும், இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்கள், 20ஆம் நாற்றாண்டின் 1977ஆம் காலப்பகுதி வரை முதுகெலும்பாக விளங்கின. இலங்கையின் பொருளாதாரக் கொள்கையில் பெற்றிருந்த கேந்திர நிலையை சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் பெருந்தோட்டத்துறை இழந்துவிட்டாலும், இலங்கையின் அந்நிய செலாவணி வருமானத்தில் பெருந்தோட்டத்துறையே கூடிய பங்கை வகித்ததுடன் கூடிய வருமானத்தையும் தேயிலை தேடித்தந்தது. 1977இல் இலங்கையின் அரசு வருமானத்தின் 18 சதவீதம் தேயிலை, இறப்பர், தென்னை ஆகியவற்றின் வரியின் மூலமே கிடைத்தது. உள்நாட்டு விவசாயத்துறையுடன் ஒப்பிடுகையில், பெருந்தோட்டங்களின் உற்பத்தித்திறன் இருமடங்காகவும் உழைப்பின் உள்வாங்கல் மரபுரீதியாக உயர்வானதாகவும் அமைந்துள்ளது. பெருந்தோட்டத்துறையின் நேரடி வேலைவாய்ப்பும் மற்றும் போக்குவரத்து, வணிகம், வங்கித்துறை, கணக்கீட்டுத்துறை வழியாகப் பெற்ற மறைமுக வேலைவாய்ப்பும் மொத்தத் தொழிற்படையில் 25 சதவீதமாகும். 1978இல் தேயிலை தொடர்பான பெருந்திட்டத்தை உருவாக்கியோர், எந்தவொரு பொருளாதாரக் குறியீட்டின் அடிப்படையில் பார்த்தாலும், தோட்டத்துறையே மிகவும் முக்கியமான கைத்தொழிற்றுறை எனக் குறிப்பிட்டனர்:

பெருந்தோட்டத்துறை ஆறு பேரில், ஒருவருக்கு வேலை வழங்கியது. வெளிநாட்டுச் செலாவணியில், 50 சதவீதத்திற்கு மேல் தேடித்தந்தது. அத்துடன் அரசு வருமானத்தில் மூன்றிலாரு பகுதியையும் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 15 சதவீதத்தையும் பெருந்தோட்டத்துறையே தேடித்தந்தது (CIDA / GOSL 1978:2).

பெருந்தோட்ட மானியம்

1948இல் நாடு சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்னர் உள்நாட்டு விவசாயத்துறைக்கும் சுகாதாரம், கல்வி உள்ளிட்ட ஏனைய துறைகளுக்கும் தோட்டத்துறையே மானியங்களை வழங்கி வந்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர், ஏனைய பொருளாதாரத்துறைகளின் மீதான முதலீடு பற்றி ஆராயப்பட்டது. ஆனால், பெருந்தோட்டத்துறை அம்முதலீடுகளுக்கான வருவாயைத் தேடித்தரும் துறையாகவே கொள்ளப்பட்டது. இவ்விடயம் தொடர்பாக Snodgrass (1966) தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். நாட்டின் பொதுவான பொருளாதார வளர்ச்சியின் அடிப்படையில், பெருந்தோட்டப் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் பொருளாதார, சமூக அபிவிருத்திக்கு சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட, பிற்பட்ட இலங்கை அரசாங்கங்கள் பெருந்தோட்ட வருமானங்களை பயன்படுத்திக் கொண்டமையையும் அவர் விளக்கியுள்ளார்.

1830 முதல் 1948 வரை நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியில், பெருந்தோட்ட உற்பத்தி மிகவும் முக்கிய இடத்தை வகித்தது. பொருளாதாரக் கொள்கையின் மையமாகவும் அது விளங்கியது. 1830 முதல் இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்தியானது, ‘பெருந்தோட்ட விவசாயத்தின் தோற்றுத்தினாலும் அதன் வளர்ச்சியினாலும் முற்றாக தாக்கம் பெற்றிருந்தது’ (Snodgrass 1966: 49). பெருந்தோட்டத்துறையின் வளர்ச்சியில் முதலில் கோப்பியும் பின்னர் தேயிலையும் இறப்பரும் முதன்மை நிலையைக் கொண்டிருந்தன. 1930களின் உலகப் பொருளாதார மந்தம், ஏற்றுமதிப் பயிர்களை வெகுவாகப் பாதித்தது. ஒரு சில தோட்டக் கம்பனிகள் இழுத்து மூடப்பட்டன. ஆனால், தோட்டத்துறை அம்மந்த நிலையிலிருந்து விடுபட்டதோடு, 1948ஆம் ஆண்டு நாடு சுதந்திரம் பெறும் வரை பொருளாதாரத்தில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியது.

இலங்கைப் பொருளாதாரமானது ஏற்றுமதி சார்ந்த இரட்டைப் பொருளாதாரத்திற்கு சிறந்த உதாரணமாகத் திகழ்ந்ததென Snodgrass (1966) கூறுகிறார். தேசிய வருமானம் பெரும்பாலும் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் தங்கியிருந்தது. பொருளாதார செயற்பாடுகள் இரண்டு துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. முதலாவது, உலகச் சந்தைக்கென உற்பத்திகளை வழங்கிய நவீன ஒழுங்கமைப்பும் தொழினுட்பமும் கொண்ட பெருந்தோட்டத் துறையாகும். மற்றையது, கிராமிய

சந்தைக்கு உற்பத்தி செய்யும் மரபுரீதியான கட்டமைப்பும் தொழினுட்பமும் கொண்டதான் விவசாயத்துறையாகும். எனினும், இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை இவ்வாறு நவீன், மரபுசார்ந்த அல்லது முதலாளித்துவமல்லாத இரு துறைகளைக் கொண்ட இரட்டைப் பொருளாதாரம் என உருவகப்படுத்துவது எந்தளவுக்குச் சரியானது எனப் பல அறிஞர் கள் கேள்வி எழுப்பினர் (எடுத்துக்காட்டாகde Silva 1982, Bandarage 1983, Meyer 1992). பெருந்தோட்டத்துறையை மரபுரீதியான துறையெனப் பாகுபடுத்துவது மயக்கமானது. மேலும், மூடப்பட்ட தோட்டத்துறை, சூழப்பட்ட கிராமம் ('Enclave Plantation', 'Hemmed-in Village') என்ற குடியேற்றகால ஜதிகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது (Meyer, 1992). எனினும், தோட்டத்துக்குள் வாழ்ந்த தொழிலாளர்களுக்கும் சூழவிருந்த கிராமங்களில் வாழ்ந்தோருக்கும் இடையில் பொருளாதாரம் மற்றும் மொழி, கலாசாரம் சார்ந்த வேறுபாடுகள் இருந்தன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இவ்வாறு பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த தொழிலாளர் சமூகம் தனிமைப்பட்டிருந்ததால், தோட்டத்துக்குள்ளும் வெளியிலும் வேறுபட்ட கல்விக் கொள்கைகளை குடியேற்ற அரசாங்கமும் பின்னர் 1977 வரை தேசிய அரசாங்கங்களும் கடைப்பிடித்தன. இதுபற்றி அத்தியாயங்கள் 3இலும் 4இலும் விரிவாக ஆராய்வோம்.

உலகச் சந்தைக் கான ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் பெருந்தோட்டங்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. மரபுத்துறைக்கும் நவீனதுறைக்கும் இடையில் அல்லது மரபுத்துறைக்கும் வெளிவாரி சந்தைக்கும் இடையில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வர்த்தகமே நடைபெற்றது. 1881-1953 காலப்பகுதியில் சுமார் 40 சதவீதமான தொழிலாளர்கள் நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாக பெருந்தோட்டத்துறையிலும் 60 வீதமான தொழிலாளர்கள் மரபுசார்ந்த துறையிலும் வேலையைப் பெற்றிருந்தனர் என Snodegrass (1966) மதிப்பிடுகிறார். இதே காலகட்டத்தில் 40 சதவீதமான தொழிலாளர்கள், தேசிய வருமானத்தில் 50 சதவீதத்தையும் அந்நிய செலாவணி முழுவதையும் சம்பாதித்தனர் எனவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பெருந்தோட்டத்துறைப் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பராமரிப்பதில் அரசாங்க செலவினங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. பெருந்தெருக்கள், புகையிரதப் பாதைகள் மற்றும் மரபுசார்ந்த விவசாயத்துறையில் செய்யப்பட்ட முதலீடுகளினால் இரு துறைகளும் பயன்பெற்றன.

காலப்போக்கில் பெருந்தோட்டத்துறையிலிருந்து பெற்ற வருமானம் கல்வி, சுகாதாரம் முதலிய துறைகளில் தேசியரீதியாக செலவழிக்கப்பட்டதால், அனைவரும் நன்மை அடைந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக 1929இல் அரசாங்க செலவினத்தில் 10.3 சதவீதம் கல்விக்கும் 11.5 சதவீதம் சுகாதாரத்துக்கும் செலவழிக்கப்பட்டது (Snodgrass 1966). நாம் அத்தியாயம் 3இல் பார்க்கவிருப்பதைப் போல 1930களிலும் 1940களிலும் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியில் வாழ்ந்த மக்களின் கல்வி பெரிதும் வளர்ச்சியடைந்தது. கல்வி மீதான அரசாங்கத்தின் மொத்த செலவினத்திற்கு கல்விச் செலவினத்தின் விகிதம், 1925 - 1926இல் 7.1 சதவீதத்தில் இருந்து 1947 - 1948இல் 18.9 சதவீதமாக உயர்வடைந்தது (ஜெயகுரிய 1979:518). எனினும், நாம் அத்தியாயம் 4 இல் காணவுள்ளவாறு அரசாங்கமும் தோட்ட நிருவாகமும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் கல்விக்காகச் செய்த ஏற்பாடுகளை கிராமப்பகுதிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் அவை மிகவும் பின் தங் கியிருந்தன. பெருந்தோட்டத்துறைக்குள் வாழ்ந்த தொழிலாளரினால், உருவாக்கப்பட்ட வருமானம் தோட்டத்துக்கு வெளியிலிருந்தோரின் நலனுரிமைகளை மேம்படுத்தப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

1948ஆம் ஆண்டு சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் இலங்கையின் குடியேற்ற ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரத்தை ‘அபிவிருத்தி நோக்கிய ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரமாக’ மாற்றுவதற்கு அரசாங்கம் தொடர்ச்சியான தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களை மேற்கொண்டது. பெருந்தோட்டத்துறையுடன் தொடர்பற்ற ஒரு கைத்தொழில் ‘முன்றாந்துறை’யாக வளர்ச்சியறத் தொடங்கியது. கைத்தொழில் அபிவிருத்தி முயற்சிக்கான நிதி, விவசாயத்துறையின் குறிப்பாக பெருந்தோட்டத்துறையின் சேமிப்பிலிருந்து பெறப்பட்டது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் வந்த அரசாங்கங்கள் பெருந்தோட்டத்துறைக்கு பெரும் வரிகளை விதித்து, அவ்வருமானத்தை பொருளாதாரத்தின் ஏனைய துறைகளில் ஈடுபடுத்தின. பொருளாதாரக் கொள்கைகளின் நோக்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. பெருந்தோட்டத்துறை தருகின்ற வருமானத்திற்காக அது முக்கியமானதாகவும், அதனால் பராமரிக்கப்படல் வேண்டுமெனினும், மீள் முதலீடுகள் புதிதாக எழுந்த நலீன நகர்ப்புறத்துறையின் மீதும் கல்வி, சுகாதாரம் முதலிய சமூக செலவினங்கள் மீதும் மேற்கொள்ளப்பட்டன:

போர்க்காலத்தில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட நிதிசார்ந்த சேமிப்பு, தேவையான நிதியீட்டத்தை வழங்கியது. இத்துறைகளில்

ஸ்டுபடுத்தப்பட்ட நிதியானது ஆக்கத்துறை, கைத்தொழிற்றுறை ஆகியவற்றின் மீதும் ஸ்டுபடுத்தப்பட்ட நிதியைவிட நன்றாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. சேவைகள் வழங்குதல், அரசியல்ரீதியாகப் பிரபலம் அடைந்தது. 1950களிலும் 1960களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமூகச் செலவினங்களில், கல்விச் செலவினம் அரைவாசிக்கும் மேல் என்ற நிலையில் முதன்மை பெற்றது (Alailima 1995:4).

1950களிலும் 1960களிலும் சனத்தொகைக் கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக சமூகச் செலவினங்களில் மேலும் அழுத்தம் ஏற்பட்டது. 1920களிலும் 1930களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட சுகாதார சேவைகளின் விளைவாக, 1946-1960 காலப்பகுதியில் சனத்தொகை மூன்று மில் லியனால் அதிகரித்தது. இதே காலத் தில் வேலைப்படையின் தொகை ஒரு மில்லியனுக்கும் குறைவாக அதிகரித்தது. இதனால் தங்கியிருப்போர் விகிதம் அதிகரித்தது; கல்விக்கான கேள்வியும் அதிகரித்தது. கைத்தொழில் அபிவிருத்திக்கும் சமூக செலவினங்களுக்கும் பெருந்தோட்டத்தின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. கல்வி, சுகாதாரம், சமூகசேவைகள், உணவு மானியம் ஆகியவற்றின் மீதான செலவினம் மொத்தத்தேசிய உற்பத்தியில், 32 சதவீதமாகவும் (1951-9) பின்னர் 35 சதவீதமாகவும் (1960-9) அதன் பின்னர் 32 சதவீதமாகவும் (1970-9) அதிகரித்தது (Alailima 1995: அட்டவணை 1.1).

பெருந்தோட்ட மக்கள்: சமூகக் கட்டமைப்பில் மாற்றமும் தொடர்ச்சியும்

ஆரம்பகால தோட்ட நிருவாகிகள் ஜோப்பியர்களாகவே இருந்தனர். அவர்களில் பெரும்பாலானோர் ஆங்கிலேயர்களும் ஸ்கோட்லாந்துக்காரர்களும் ஆவர். எனினும், 20ஆம் நூற்றாண்டில் புதியவர்கள் பலரும் தோட்ட நிருவாகிகளாகப் பொறுப்பேற்றனர் (Forrest 1967). சுதந்திரமடைந்த போது பெருந்தோட்ட தனியார் சொத்துடைமை நிருவாகம் அநேகமாக முடிவுற்றது. தோட்டங்கள், ரூபாய் மற்றும் ஸ்டேர்லிங் கூட்டுப்பங்குடைமைக் கம்பனிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. இக்காலகட்டத்தில் தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களில் உரிமை கொண்டிருந்த பல சுதேசிய தொழில் முனைவோர்கள் தென்னைப் பயிர்ச்செய்கையில் முதலீடு செய்யத் தொடங்கினர். சுதந்திரத்துக்கு முன்னரேயே சுதேசிகள் பெரும்பாலும்

சிங்களவர்கள் கூடவே யாழ்ப்பானத் தமிழர்களும் தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களில் முகாமைத்துவப் பதவிகளை உதவித் துரைமார்களாக வலுவாக பிரதிநிதித்துவஞ் செய்து வந்தனர். சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர், அவர்கள் துரைமார் பதவிகளை முழுமையாகப் பொறுப்பேற்றனர். 1966ஆம் ஆண்டளவில் தோட்டத்துரைமார் பதவிகளில் 11சதவீதமானோர் மட்டுமே ஜரோப்பியர்களாக இருந்தனர் (AR 1966-7).

தொழிலாளர்களின் சமூகக் கட்டமைப்பில் சிறிதளவே மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஆரம்ப காலகட்டத்தில் சிங்களத் தொழிலாளர்கள், தோட்டங்களைப் பண்படுத்தினர். அதன் பின்னர் தென்னிந்தியாவில் இருந்து உழைப்பு இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. கோப்பிச் செய்கையின் ஆரம்ப காலத்தில் தொழிலாளர்களின் நகர்வில் எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் இருக்கவில்லை. இந்நிலைமையானது இந்தியாவிற்கும் மேற்கிந்தியத் தீவுகள், மொறிசியஸ் மற்றும் பிஜி ஆகியவற்றுக்கும் இடையிலிருந்த ஒப்பந்த முறை தொழிலாளர் திட்டத்தைவிட மாறுபட்டதாகக் காணப்பட்டது. 1874இல் வெளியிடப்பட்ட பெர்குசன் கையேட்டின்படி, (Ferguson's Directory) 1843-1872 இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் இலங்கைக்கு தொழிலாளர்களின் நிகர வரவு 30,500 ஆகக் காணப்பட்டது.

தொழிலாளர் ஆட்சேர்ப்பு கங்காணிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு தொழிலாளர்களை தருவிப்பதற்கு துரைமாரால் கங்காணிகளுக்கு முற்பணம் வழங்கப்பட்டது. தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலானோர் தமிழர்கள். கங்காணிகள் பெரும்பாலும் தொழிலாளர்களைத் தமது கிராமங்களிலிருந்தே திரட்டினர். அவர்கள் அநேகமாக உறவினர்களாகவும் இருந்தனர். தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிலிருந்து வரும் போது கங்காணிகளும் அவர்களுடன் கூடவே வந்ததுடன், தோட்டங்களில் தொழிலாளரை மேற்பார்வை செய்பவர்களாகவும் இருந்தனர். கங்காணிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் உறவுமுறை இருந்தாலும் கூட, சுரண்டல் நடக்கவில்லை என்று கூறமுடியாது. கங்காணிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட முற்பணம் தொழிலாளர்களை இலங்கைக்கு அழைத்துவரும் சகல செலவுகளுக்கும் போதுமானதாக இருந்ததுடன், இப்பணம் பின்னர் தொழிலாளரின் ஊதியத்திலிருந்து மீளவும் அறவிடப்பட்டது. தொழிலாளர் ஆட்சேர்ப்பு, கூட்டுவருதல், மேற்பார்வை செய்தல் ஆகியவை தொடர்பாக கங்காணியின் பாத்திரத்தை ஏனைய நாடுகளில் நடந்த மிதமிஞ்சிய சுரண்டலுடன்

ஒப்பிடும் போது பாரதூரமானதல்ல. எனினும், கங்காணி, தோட்டத்துரையிடமிருந்து பெருந்தொகையான முற்பண்ததைப் பெற்று அதில், தான் சேமிக்கக் கூடியதை சேமித்ததுடன் தொழிலாளரைத் தமது ஊதியத்திலிருந்து அம்மற்பணம் முழுவதையும் மீள செலுத்துவித்தார் (Wesumperuma 1996:30).

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை தொழிலாளர்களின் நிரம்பல் கங்காணிகளின் ஏகபோகக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தது. தேயிலைக்கான கேள்வி அதிகரித்த 1890களில் தொழிலாளர்களுக்கான தேவையும் அதிகரித்தது. அப்பொழுது கங்காணிகள் பெருந்தொகையான முற்பண்ததைக் கோரினர். கங்காணிகளின் ஏகபோக அதிக்கத்தை முறியடிக்க எண்ணிய தோட்டத்துரைமார், குடியேற்ற அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் ‘துண்டு’ முறையை அறிமுகப்படுத்தியதோடு, இலங்கை தொழில் ஆணைக் குழுவையும் தாபித் தனர். ஆயினும், கங்காணிகளே தொடர்ந்தும் தொழிலாளர்களைத் திரட்டி வந்தனர். எனினும், அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட முற்பண்ததை ஆணைக்குமு மேற்பார்வை செய்தது. தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ‘துண்டுகள்’ அவர்கள் தென்னிந்தியாவில் இருந்த அரசாங்க குடியகல்வு முகாமிலிருந்து தொழிலாளர்கள் அடைய வேண்டிய இடத்திற்கு அருகிலிருந்த புகையிரத நிலையம் வரைக்குமான செலவுகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இத்தொடர்ந்த பயணத்திற்கு அரசாங்கம் பொறுப்புடையதாயிற்று.

கோப்பிச் செய்கையின் ஆரம்ப காலத்தில், தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிடையே போய்வந்த வண்ணமிருந்தனர். இலங்கையில் கோப்பியின் பருவகால அறுவடைக்கும் இந்தியாவில் நெற்பயிர் பருவகால அறுவடைக்கும் இடையில் ஒரு தொடர்பு இருந்தது. தொழிலாளரின் குடும்பத்தினர் அநேகமாக இந்தியாவிலேயே தங்கிருந்தனர். கோப்பித் தொழிலாளர் பெரும்பாலும் ஆண்களாகவே இருந்தனர். 1839-1843 இற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் தோட்டங்களில் குடியிருந்தோரில், பெண்களும் பிள்ளைகளும் 10 சதவீதத்துக்கும் குறைவாகவே இருந்தனர். இந்தத் தொகை மெதுவாக அதிகரித்துடன் 1860இல் குடியேற்ற செயலாளர், தமது மனைவி, பிள்ளைகளை இலங்கைக்குக் கொண்டு வருவதற்குத் தயாராக இருக்கும் தொழிலாளரை இனங்காணுமாறு இந்திய அரசாங்கத்தை வேண்டிக்கொண்டார். ஆண் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்களை தோட்டங்களில் குடியமர்த்தினால், அத் தொழிலாளர்கள்

தோட்டங்களில் அநேகமாக தங்கியிருப்பரென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பெண்கள் நிலையான நம்பிக்கைக்குரிய தொழிலாளர்களாகக் கருதப்பட்டதுடன் குறைந்த சம்பளம் வழங்கப்படக் கூடியவர்களாகவும் இருந்தனர் (Kurian 1984).

கோப்பிப் பயிர் செய் கையிலிருந்து தேயிலைப் பயிர் செய் கைக்கு மாறிய 1880களில் பெருந் தோட்டத் தொழிற்படையின் பண்பும் மாறியது. ஆண்களை அதிகமாகவும் பெயர்ச்சித் தன்மையும் கொண்ட தொழிலாளர் தொகையானது, பெண் களை அதிகமாகவும் குடும் பமாகவும் கொண்டு தோட்டங்களை நிரந்தர வதிவிடமாக்கிக் கொண்டது. 1874-1879 இடையில் கோப்பிச்செய்கை செழிப்புற்றது. 1890களில் கோப்பி வீழ் ச் சியடைந் து தேயிலைச் செய் கை வளர் ச் சியடையத் தொடங்கியது. அது தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கை நோக்கிய தொழிலாளர் இடப்பெயர்வில் பிரதிபலிக்கிறது. 1871-1880 காலப்பகுதியில் ஒரு மில்லியன் தொழிலாளரும் 1881-1890 இல் 0.57 மில்லியன் தொழிலாளராகக் குறைந்தும் 1891-1901இல் மீண்டும் 1.2 மில்லியன் தொழிலாளரும் இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப் பட்டனர் (சனத் தொகை மதிப்பீடு 1921). இந்தப் பத்தாண்டுகளுக்கான நிகர வரவு முறையே 282,000, 132,600, 391,000 ஆகும் (Snodgrass, 1966 அட்வணை A-15). 1880-1910 காலப்பகுதிகளில், பெருந் தோட்ட சனத் தொகை 475,000 ஆக இரட்டித்தது. 1910இல் இலங்கையின் முழு சனத் தொகையில் தோட்டத் தொழிலாளரின் சதவீதம் 11.5ஆக இருந்தது.

பெருந் தோட்டத் துறையில் பொதுவாக தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்படவில்லையெனினும், தொழிலாளரைப் பெறுதல் தோட்டத் துறைமாருக்கு ஒரு நிலையான பிரச்சினையாகவே இருந்து வந்தது. அத்துடன் இலங்கையில் குடியேற்ற அரசாங்கமும் தொழிலாளர் தேவை குறித்து இந்திய அரசாங்கத்தை வேண்டிய வண்ணமிருந்தது. இந்திய தொழிலாளர் விடயத்தில் ஒரு நெகிழ்ச்சியான போக்கைக் கடைப்பிடித்த இந்தியக் குடியேற்ற அரசாங்கம், இந்தியப் பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் அழுத்தம் காரணமாக 1922 ஆம் ஆண்டில் இந்தியக் குடியகல்வச் சட்டத்தை (இல.7) நிறைவேற்றியது. இதுவே பெருந் தோட்டத் துறை தொழிலாளர்களைத் திரட்டும் விடயத்தில் அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டின் ஆரம்பமாகும். தொழிலாளர் வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் பற்றித் தனது முகவர் மூலம் இந்திய அரசாங்கம் பரிசோதனையை மேற்கொள்ளும் உரிமை இச்சட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டது. தோட்ட

நிருவாகம் தொழிலாளரின் பயணச் செலவைக் கொடுக்க வேண்டுமெனவும் ஒரு பொது நிதியைத் தாபித்து அதன்மூலம் இத்திட்டம் நிருவகிக்கப்பட வேண்டுமெனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இந்தியாவுக்குத் திரும்பும் தொழிலாளருக்கு தோட்டத்துறைமார் அனுமதிப் பத்திரங்களை வழங்கி, அவர்கள் மீண்டும் இலங்கை திரும்பும்போது புதிய தொழிலாளரை அழைத்துவர அனுமதி அளித்திருந்தனர். 1920களின் பிற்பகுதியில் இந்த முறையானது தொழிலாளரை பெறுவதற்கு மிகவும் சிறந்த முறையாகவும் தொழிலாளர் வழங்கலை முறைப்படுத்தியதாகவும் அமைந்தது (Kurian 1989).

1930களின் பொருளாதார மந்தநிலை, பெருந்தோட்டத்துறையில் தொழிலாளர் மிகைநிலையை ஏற்படுத்தியது. இறப்பர் தோட்டங்களில் பணிபுரிந்த தொழிலாளர்கள் இதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆட்குறைப்பு, மீளவும் இந்தியாவிற்கு திருப்பி அனுப்புதல், அனுமதிப் பத்திரம் வழங்குவதைக் குறைத்தல் முதலான வழிமுறைகளால் தோட்ட நிருவாகம் ஆட்குறைப்பை மேற்கொண்டது. ‘இறப்பர் திட்டம்’ என்பதற்கமைய ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். 1950களின் ஆரம்ப காலம் வரை இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமான தொழிலாளர் நகர்வு கிரமமாக நடைபெற்றது. ஆனால், இலங்கையில் வாழும் தோட்டத் தொழிலாளர் இலங்கைப் பிரசைகள் ஆவர் என்னும் தனது நிலையை, இந்தியா பிரகடனம் செய்த பின்னர் இந்நகர்வில் தடையேற்பட்டது. 1954இல் இலங்கையிலிருந்து தொழிலாளர் இந்தியாவிற்குப் பயணம் செய்வதை இந்தியா தடைசெய்தது. இதனைத் தொடர்ந்து செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்களின்படி, இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளரில் ஒரு பகுதியினரைத் தனது பிரசைகளாக ஏற்றுக்கொண்டு எஞ்சியோரை இந்தியாவிற்கு திருப்பி அனுப்பியதைப் பற்றி இவ்வத்தியாயத்தின் பிற்பகுதியில் பார்ப்போம். 1970களில் இந்தியத் தொழிலாளர் தாய்நாட்டுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டமை காரணமாக மேட்டுநில தோட்டங்கள் சிலவற்றில் பற்றாக்குறையும் சிலவற்றில் மிகைநிலையும் காணப்பட்டது. தாழ்நிலத் தோட்டங்களில் இந்தப் பிரச்சினை காணப்படவில்லை. அங்கு சிங்களத் தோட்டத் தொழிலாளர் ஏற்கனவே தமிழ்த் தொழிலாளரவிட அதிகமாக இருந்தனர். அத்துடன் இந்தியாவுக்கான குடிப்பெயர்வும் குறைவாகவே காணப்பட்டது.

தொழிலில் அதிகாரப் படிமுறைக் கட்டுப்பாடு

தோட்ட நிருவாகத்திற்கும் தொழிலாளருக்கும் இடையே நிலவிய உறவு, தோட்டங்களில் நிலவிய சமூக கட்டமைப்பில் மிகவும் முக்கியமான ஒர் அம்சமாகும். தொழிலாளர்கள் இறுக்கமான ஒர் அதிகாரப்படிமுறை அமைப்பினாலும் தொட்ட கட்டளைகளாலும் நிருவகிக்கப்பட்டனர். இந்நிலைமை 20ஆம் நூற்றாண்டில் மிகச் சிறியளவிலேயே மாற்றம் அடைந்தது. தேயிலை மலைகளிலும் தொழிற்சாலையிலும் தோட்ட அலுவலகத்திலும் உற்பத்திச் செயன் முறை முன் ரு தரங் களைக் கொண்ட அதிகாரப் படிமுறையினால் நிருவகிக்கப்பட்டது. இங்கு பணிபுரிந்தவர்களை நிருவாகத் தரத்தினர், பணியாளர் தரத்தினர், தொழிலாளர் தரத்தினர் என முன் ராகப் பிரிக் கலாம். தோட்ட நிருவாகத்திற்குப் பொறுப்பானவர்கள் தோட்டத்துரையும் ஓரிரண்டு உதவித்துரைமாரும் ஆவர். ஆண்கள் மட்டுமே நிருவாகப் பணிகளில் ஈடுபட்டனர். தேயிலை மலைகளிலும் தொழிற்சாலையிலும் அலுவலகத்திலும் பொது நலத்துறையிலும் பணிபுரிந்த பணியாளர்கள் தமது தொழில்களில் திறனுடையவர்களாவர். பெண்களிற் சிலர் அலுவலகத்திலும் பொதுத்துறையிலும் பணியாற்றுகின்றனர். தொழிலாளர்கள் தொழிற் பயிற்சியற்றவர்களாக இருப்பதுடன் அவர்கள் இருபாலாரையும் பிரதானமாக, தேயிலை மலைகளிலே வேலை செய்யக் காணக் கூடியதாக இருக்கும். தொழிலாளர்களின் முதனிலை மேற்பார்வையாளர் தோட்ட நிருவாகத்தால் தொழிலாளியாகவே கருதப்பட்டார்.

தோட்டத்தின் அதிகாரப் படிமுறையை அட்டவணை 2.1 காட்டுகிறது. மலையில் வேலைசெய்வோர், தொழிற்சாலையில் வேலைசெய்வோர், அலுவலகம் மற்றும் பொதுநலத்துறையில் வேலைசெய்வோர் எனப் பெருந்தோட்டம் பிரிவடைந்திருந்தது. வரலாற்றுரீதியாக தோட்டப் பாடசாலையில் அதிபரும் ஆசிரியரும் தோட்டத்துரையின் அல்லது ஒர் உதவித்துரையின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தனர். இவர்கள் பணியாளர் தரத்தினராகக் கருதப்பட்டனர். 1950களில் சிறுதொகை பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட பாடசாலையின் அதிபர், ஆசிரியர் மீதான தோட்டத்துறையின் கட்டுப்பாடு நீங்கியது.

அதிகாரப் படிமுறையின் உச்சியில் இருந்த தோட்ட நிருவாகி, 'பெரியதுரை' எனப்பட்டார். அதன் பொருள் 'மகாபிரபு' என்பதாகும் (சண்முகரத்தினம், 1997:45). இவருக்கு அடுத்தபடியான உதவி நிருவாகிகள் 'சின்னதுரைமார்' எனப்பட்டனர். தோட்டத் தொழிலில் உள்ளீடுகளைப் பெறுதலும் தொழிலாளரை நிரந்தரமாகவோ அல்லது சமயாசமய ஊழியராக நியமிப்பதும் தோட்டத்துரையின் பணிகளாகும். ஒரு தோட்டத்துரையின் பணி, விடியற்காலையில் 6.30 மணிக்கு முன் நதாகவே ஆரம் பித்து, தேயிலைத் தொழிற்சாலைக்கு அவர் இரவு 8.00 மணி அளவில் மேற்கொள்ளும் இறுதி விழுயத்துடன் முடிகிறது. இடையில் அவர் தேயிலை மலைகள், தொழிற்சாலை, அலுவலகம் ஆகியவற்றில் நடைபெறும் பணிகளையும் மேற்பார்வை செய்ய வேண்டும். பங்களாவில் காலை, மதியம், இரவு உணவு உண்ணும் வேளைகள் முக்கியமான இடவேளை களாகும். சின்னதுரைமார் கள் பணியும் விடியற்காலையிலேயே ஆரம்பமாவதுடன், தேயிலை மலைகளில் தொழிலாளரை மேற்பார்வை செய்வதே அவர்களது பிரதான பணியாகவும் இருந்தது.

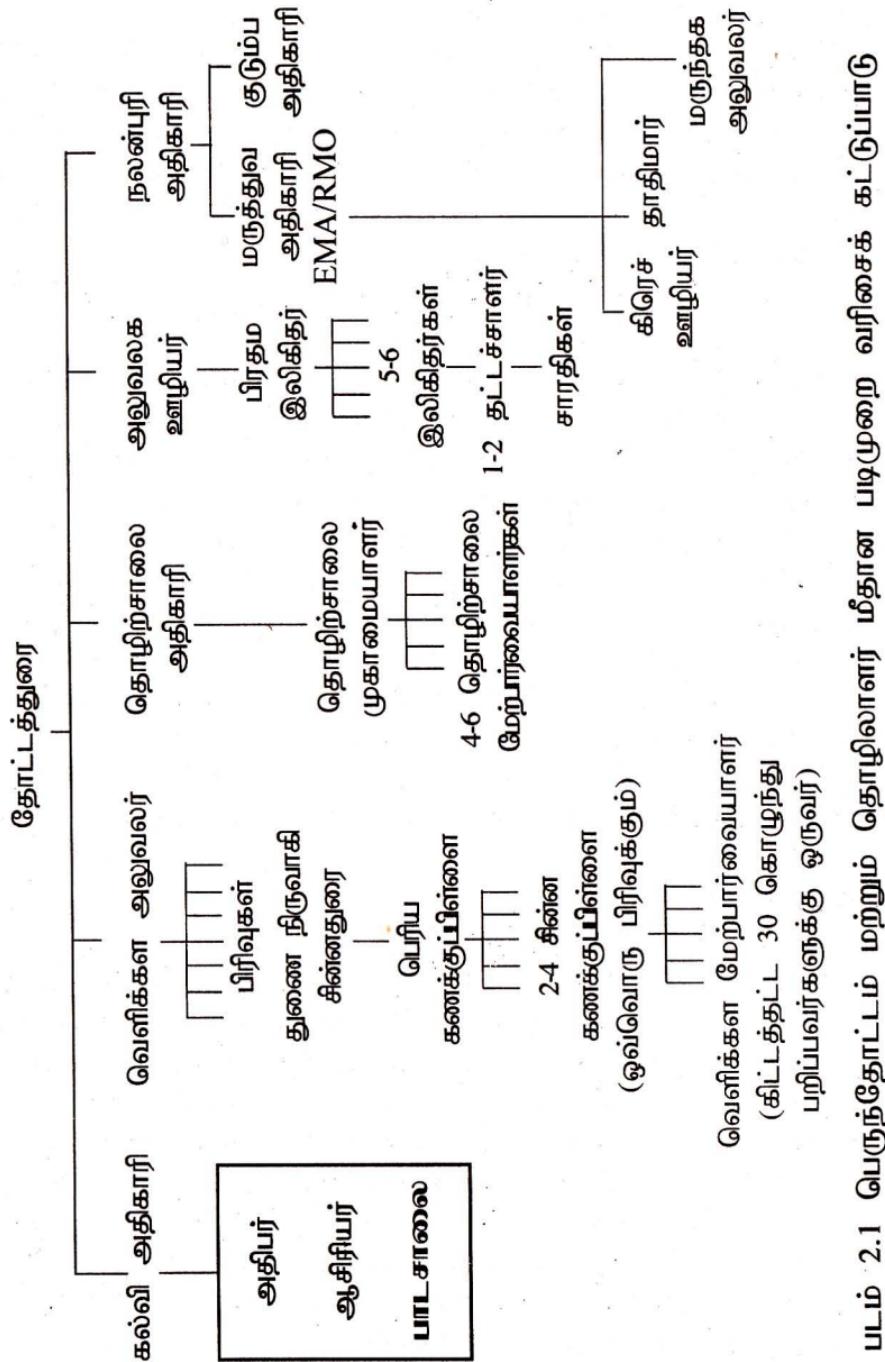
பெரியதுரை பயபக்திக்குரியவராக அவரது உதவியாளராலும் தொழிலாளராலும் பணியாளராலும் ஒருங்கே கருதப்பட்டார். தோட்டத் தொழிலாளரும் பணியாளரும் தோட்டத்துரைக்குப் பயந்து, பணிந்து நடந்து கொண்டார்கள். மலையகத்தைச் சார்ந்த ஏழுத்தாளரான சி.வி வேலுப்பிள்ளை தோட்டத்துரையைப் பற்றி பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்:

பழைய காலத்தில் பெரியதுரை என்றாலே அதிகாரமும் படாடோபழும் தான் கண்முன்னே வரும். சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து கையில் செங்கோலைத் தாங்கி ஆட்சி நடத்திய பழைய காலத்து ராஜாவைப் போல, பெரியதுரை வைப்பதுதான் சட்டம். அவரது அதிகாரம் எங்கும் பரவியிருந்தது. அவர் எங்கும் போக வேண்டியதில்லை. பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அச்சமும் பயமும் தோன்றிப் பட்டந்தன. பெரியதுரை 'மலைக்கு வந்தால்' அவருக்கு முன்னால் யாரும் ஒடிவருவதில்லை. எங்கு நிற்கவேண்டும் என அவரது குதிரைக்கு அச்சொட்டாகத் தெரியும். கொழுந்து மலையிலும் கவ்வாத்து மலையிலும் நின்று வேலையை அவதானிக்க அவருக்கு என்று ஒரிடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் வந்து நின்றால் சின்னதுரை, கண்டக்டர் அல்லது பெரிய கணக்குப்பிள்ளை அவரிடம் ஒடிச்சென்றனர்.

தலையில் இருக்கும் தொப்பியின் அடியில் இருந்து உற்று நோக்கும் துரையின் தீட்சண்ணியமான பார்வைக்கு முன்னர் யாராக இருப்பினும், வெவ்வெலத்து உறைந்து நின்றுவிடுவது வழக்கம் (வேலுப்பிள்ளை1970:73-74).

பெரியதுரையின் தீட்சண்ணிய பார்வை தேயிலை மலைகளிலும் தொழிற்சாலையிலும் அலுவலகத்திலும் பணிபுரிந்த சகலர் மீதும் பரவியிருந்தது. பெரிய கணக்குப்பிள்ளை, சின்னக்கணக்குப்பிள்ளையையும், சின்னக்கணக்குப்பிள்ளை கங்காணியையும் மேற்பார்வை செய்தனர். பெரிய கணக்குப்பிள்ளையே தொழிலாளர் குழுக்களுக்கும் அவர்களுக்குப் பொறுப்பான கங்காணிகளுக்கும் பணிகளை வழங்குவார். கங்காணிதான் தொழிலாளரின் முதனிலை மேற்பார்வையாளர். வேலைப்பகிர்வு பொதுவாக காலையில் ‘பிரட்டுக்களத்தில்’ நடைபெறும். இங்குதான் தொழிலாளருக்குப் ‘பெயர்’ வழங்குதலும் நடைபெறும். பெயர் அட்டையில், கணக்குப்பிள்ளை கையொப்பம் இட்டு, ஒருநாள் பணிக்கான ஊதியத்தை உறுதிசெய்வார். பெண்கள் கொழுந்து பறிப்பதற்கும் ஆண்கள் புல்லுவெட்டுதல், கவ்வாத்து வெட்டுதல் போன்ற பணிகளைச் செய்வதற்கும் அவசியமான மதிப்பீடுகளை பெரிய கணக்குப்பிள்ளையே செய்வார். இது பற்றி தினமும் காலையில் பெரியதுரைக்கு அல்லது சின்னத்துரைக்கு அவர் அறிக்கை சமர்ப்பிப்பார்.

தொழிற்சாலையின் சிரேட்ட பணியாள் தரத்தை உடைய ஒருவரான பிரதம தொழிற்சாலை அதிகாரியே (‘மேம்கர்’) அங்கு பணிபுரியும் மேற்பார்வையாளர்கள், பொறித்திருத்துனர், சாரதிகள் ஆகியோரை மேற்பார்வை செய்வார். தொழிற்சாலையில் நடக்கும் சகல பணிகளுக்கும் பிரதம தொழிற்சாலை அதிகாரியே பொறுப்பாவார். அவர் இப்பணிகள் பற்றி பெரியதுரைக்கு நேரடியாக அல்லது தொலைபேசியில் அறிக்கை சமர்ப்பிப்பார். தோட்ட அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் இலிகிதர்கள், தட்டெழுத்தாளர்கள், களஞ்சியப் பொறுப்பாளர் ஆகியோரை மேற்பார்வை செய்யும் பொறுப்பு சிரேட்ட பணியாளர் தரத்தையுடைய பிரதம இலிகிதர் உடையது. தோட்ட நலன்புரி உத்தியோகத்தர்கள், தோட்ட வைத்தியர், சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையப் பணியாளர் ஆகியோர் தமது பணிகள் குறித்து தோட்டத்துரைக்கு, தோட்ட அலுவலகம் ஊடாக அறிக்கை அனுப்புவர். சகல விதமான பதிவுகளும் கடிதத் தொடர்புகளும்

தோட்ட அலுவலகம் ஊடாகவே பேணப்படும். இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில் தோட்ட நலன்புரி உத்தியோகத்தராக பாடசாலை ஆசிரியர், தோட்ட வைத்திய அதிகாரி அல்லது தாதி ஆகியோரே இருந்தனர். பல தோட்டங்களில், பின்னர் அத்தியாயம் 4இல் விபரிக்கப்பட்டுள்ளவாறு ஆசிரியர் தோட்ட அலுவலகத்தில் எழுதுவினைஞராகவும் கடமையாற்றினார். 1970களில் தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தோட்டங்களில் நலன்புரி உத்தியோகத்திற்கு தொகையும் அதிகரித்தது.

தேயிலை மலைகளிலும் தொழிற் சாலைகளிலும் தொழிலாளர்களைக் காணமுடியும். பெரும்பாலான தொழிலாளர்மலைகளில் வேலை செய்வர். தொழிலாளர்களில் பெண்கள், கொழுந்து பறிப்பவர்களாகவும் ஆண்கள், ‘நானாவித’ வேலைகள் செய்யவர்களாகவும் இருவகையாக இருந்தனர். புல்லுவெட்டுதல், கவ்வாத்து வெட்டுதல், காடழித்தல், கன்றுகளை நடுதல் போன்றவை நானாவித வேலைகளில் அடங்கும். வேறு சில தொழிலாளர்கள், கங்காணிகள் (முதன்நிலை மேற்பார்வையாளர்) மலை, பங்களா, களஞ்சிய காவற்காரர்கள், மேசன்மார்கள், தோட்டக்காரர்கள், தச்சர்கள், தோட்டிகள். முடிதிருத்துவோர், சலவைத் தொழிலாளி என பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டு வந்தனர். கங்காணியை தோட்ட நிருவாகம் ‘தொழிலாளி’ என்று கருதிய போதிலும், தொழிலாளர்மத்தியில் கங்காணி ஒரு முகாமையாளராகவே இருந்தார்.

கங்காணி

19ஆம் நூற்றாண்டில், கங்காணி என்பவர் தொழிலாளரை இந்தியாவில் இருந்து வேலைக்கு அமர்த்துபவர் என முன்னர் குறிப்பிட்டோம். ஆனால், கங்காணி ஆற்றிய பாத்திரங்கள் பல. தொழிலாளரை வேலைக்கு அமர்த்தலுடன் அவர்களை மேற்பார்வை செய்தல், ஆரம்ப பாடசாலைகளை நிறுவுதல், கடன் கொடுத்தல், கடனை வசூலித்தல், தோட்டங்களுக்குள் கடைகள் நடத்துதல், குடும்ப பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தல் முதலான பல்வேறு பணிகளையும் அவர் செய்து வந்தார். நிருவாகத்துக்கும் தொழிலாளருக்கும் இடையே ஏற்படும் பிரச்சினையையும் அவரே சமரசம் செய்து வைத்தார். 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதிகளில் தொழிலாளர் நிரந்தரமாக வதியத் தொடங்கியதுடன், தொழிலாளரைத் திரட்டும் பணி அவரிடம் இருந்து விலகிய போதிலும், பதிலாக கடன் கொடுத்தல், கடை

நடத்துதல் முதலான பணிகள் வலுவடைந்தன. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நிரந்தரக் கடனாளிகளாக இருந்த காரணத்தினால், அவர்கள் மீது கங்காணியின் செல்வாக்கு பலமடைந்தது. கங்காணிகள் தோட்டச் சொத்துக்களில் இருந்து பணத்தைக் கடனாகப் பெற்று, அதனைத் தொழிலாளர்களுக்கு கடனாகக் கொடுத்தனர். கங்காணிகள் நடத்திய கடைகளில் பொருள்களின் விலை உயர்ந்து காணப்பட்டது. தாம் கொடுக்கும் கடன்களுக்கு உயர்ந்த வட்டியை அவர்கள் வசூலித்தார்கள். சிலவேளைகளில் தொழிலாளரின் சம்பளப்பணம் அவர்களது கடன்களுக்காக நேரடியாகவே கங்காணியிடம் கொடுக்கப்பட்டது. துண்டு முறைமுலமாகக் கங்காணிகள் தமது தொழிலாளர்களை ஒரு தோட்டத்திலிருந்து இன்னொரு தோட்டத்திற்கு மாற்றக் கூடியதாக இருந்தது. தொழிலாளரின் கடன்களை புதிய தோட்டத்தின் துரை செலுத்துவதற்குச் சம்மதித்தால், அத்தோட்டத்திற்கு தனது தொழிலாளர்களை கங்காணி மாற்றக் கூடியதாக இருந்தது. தோட்ட நிருவாகத்தின் தொழிலாளர் தேவையை, கங்காணி நிறைவு செய்ததோடு தொழிலாளர் மீது ஒரு தந்தைவழிக் கட்டுப்பாட்டையும் கொண்டிருந்தார். தவிர வேறு பல காரணிகள் ஒன்று சேர்ந்து தொழிலாளரை கங்காணிக்குப் பணிந்து நடக்கவும் அவரில் தங்கியிருக்கவுமான நிலைமையை ஏற்படுத்தின.

48

கங்காணிகள் தொழிலாளரைக் கடுமையாக மேற்பார்வை செய்தனர்; இன்றும் செய்து வருகின்றனர். தோட்டத்திலிருந்த அதிகாரப் படிமுறையானது தொழிலாளர் மீது எச்சரிக்கைக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது. அதிகாரத்துக்குக் கட்டுப்படவும் தொழிலாளர் ஒன்று சேர்தலைத் தடுக்கவும் தோட்டங்களில் மலிவான சம்பளத்தில் ஊழியம் புரிவதை உறுதிப்படுத்தவும் இப்படியான அதிகார அமைப்பு முறை வழிகோலியது எனப் பல ஆய்வாளர்கள் கூறியுள்ளனர் (Kelep 1987). தோட்டத்தில் கட்டுப்பாட்டை நிலைநிறுத்துவதில் நிருவாகமும் கங்காணிகளும் இணைந்து செயற்பட்டனர்.

தொழில், குலம், இனம் என்ற வேறுபாடுகளை மேலும் வலியுறுத்துவதாக வெவ் வேறு குழுவினருக்கும் தோட்ட எல்லைக்குள்ளேயே வழங்கப்பட்ட குடியிருப்பு மனைகள் அவற்றின் அமைவிடம், வடிவமைப்பு என்பவற்றில் வேறுபாடு கொண்டதாகக் காணப்பட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் தாபிக் கப்பட்ட இந்த வேறுபாடுகளின் அடையாளங்கள் இன்றும்கூட தோட்டங்களில் தொடர்கின்றன.

தோட்டத்துரையும் அவரது பங்களாவும்

அழற்சுகால தோட்டத்துரைமார்களும் அவர்களது உதவியாளர்களும் ஆங்கிலேயராக அல்லது ஸ்கொட்லாந்துக்காரர்களாக இருந்தனர். காலப்போக்கில் அவர்களது இடங்களை ஜீரோப்பிய துரைமார்களின் கீழ் பணிபுரிந்த இலங்கையர்கள் பெற்றுக் கொண்டனர். இலங்கையரான தோட்டத்துரைமார் பெரும்பாலும் சிங்களவர்கள் ஆகவும் ஒருசிலர் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் ஆகவும் இருந்தனர். அவர்கள் பிரபல பாடசாலைகளில் கற் றவர் களாகவும் நன்றாக ஆங்கிலம் பேசக்கூடியவர்களாகவும் உயர் சமூகத்தொடர்புள்ள குடும்பங்களை சார்ந் தவர் களாகவும் இருந்தனர். அவர்களது வசதியான பங்களாக்களும் வசீகரமான தோட்டங்களும் பெரும்பாலும் தோட்டத்தின் ஒரு மலை உச்சியில் அமைந்திருந்தன. அங்கிருந்து அழகிய காட்சிகளைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. சமையற்காரர், வேலையாளர், காவற்காரர், பல தோட்டக்காரர்கள் ஆகியோர் தோட்டத்துரைக்கும் அவரது குடும்பத்திற்கும் தனியாகப் பணி செய்வதற்காக அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். தோட்டத்துரையின் பிள்ளைகள் கொழும்பில் அல்லது கண்ணியில் பிரபல பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றனர். அப்பிள்ளைகள் உறவினர் வீடுகளிலோ அல்லது பாடசாலை விடுதியிலோ தங்கியிருந்து கல்வி கற்றனர். சின்னதுரையின் பங்களா பெரியதுரையின் பங்களாவைவிட சிறிதாக இருந்த போதிலும், அதுவும் கூட வசதியாகவும் கவர்ச்சியாகவும் இருந்தது. பொதுவாக, தற்பொழுது சின்னதுரை சிங்கள கிறித்தவராகவோ அல்லது பெளத்தராகவோ இருப்பதுடன் தனியார் கிறித்தவ பாடசாலையில் கல்வி கற் றவராகவும் இருப்பார். பெரியதுரையினதும் சின்னத்துரையினதும் மனைவிமார் பொதுவாக தொழில் புரிவதில்லை.

தோட்ட உத்தியோகத்தர்களும் அவர்களது குடிமனைகளும்

தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் தோட்டத்தில் பரவலாக அமைக்கப்பட்டிருந்த குடிமனைகளில் வாழ்ந்தனர். அவர்களது வீடுகள், சின்னதுரையின் பங்களாக்களைவிட சிறியன. தோட்ட உத்தியோகத்தரின் வீடுகள் பல இரட்டை வீடுகளாகவோ அல்லது வேறு தேவைகளுக்குரிய கொட்டகைகள் வீடாக மாற்றியமைக்கப்பட்டனவாகவோ இருந்தன. வீடுகளில் குளியல் அறைகள், வீடுகளுக்கு புறம்பாக கட்டப்பட்டு இருந்ததுடன் குடியிருப்பாளர்களால் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டன.

தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் தமிழர்களாகவோ சிங்களவர்களாகவோ இருந்தனர். தோட்ட வைத்தியர் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழராக இருப்பார். பெரிய கணக்குப்பிள்ளை பெரும்பாலும் கங்காணித் தரத்தில் இருந்து படிப்படியாக முன்னேறிய ஒரு இந்தியத் தமிழராக இருப்பார். கிரேச் பணியாளரும் தட்டெழுத்தாளரும் பெரும்பாலும் சிங்களப் பெண்களாக இருப்பார். பதிவுகள் யாவும் ஆங்கிலத்தில் பேணப்பட்டதால் சிங்கள, தமிழ் உத்தியோகத்தர் ஆங்கிலத்தில் பணியாற்றக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டி இருந்தது. தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர், உத்தியோகத் தரத்தை சேர்ந்தவராகக் கணிக்கப்பட்டதுடன் அவரது ஓரின்டு அறையுடைய குடிமனை பாடசாலையுடன் இணைந்து காணப்பட்டது. தோட்ட ஆசிரியர் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழராக இருந்தார். சிலவேளை அவரது மனைவியும் அவருடன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அத்துடன் அவரது பிள்ளைகளும் அங்கேயே படித்தனர். பிள்ளைகள் வளர்ந்த பின்னர் பெரும்பாலும் வெளியிடங்களிலுள்ள நகரப் பாடசாலையில் தமிழ்மொழியில் அல்லது ஆங்கிலமொழியில் கல்வி கற்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். இன்று தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர் பெரும்பாலும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழராக இருக்கிறார். அவரது குடிமனை, கல்விச் அமைச்சின் மாதிரித் திட்டத்தின் படி கட்டப்பட்டுள்ளது. தோட்ட உத்தியோகத்தரின் மனைவிமார் பொதுவாக வேறு தொழில் செய்வதில் ஈல். ஆனால், ஆசிரியர்களின் மனைவிமார் இதற்கு விதிவிலக்கானவர்கள்.

தோட்டத் தொழிலாளியும் லயன்களும்

நாம் முன்னர், முதலாம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டதைப் போல தொழிலாளர்கள் லயன்களில் வசிக்கிறார்கள். லயன்கள் ஒர் அறையும் சிறிய வராந்தா ஒன்றையும் கொண்ட வீடுகளின் வரிசையாகும். ஒரு லயத்தில் பொதுவாக 10 அறைகள் காணப்படும். ஒர் அறை சுமார் 12 x 10 அடி அளவுடையது. இந்த அறையிலேயே சுமார் ஆறுபேரைக் கொண்ட ஒரு குடும்பம் வாழ்கிறது. அவர்கள் அனைவரும் உண்பதற்கும் வசிப்பதற்கும் நித்திரைக்கும் இந்த அறையையே பயன்படுத்துகின்றனர். வராந்தாவில் அல்லது அறையின் பின்புறத்தில் சமையல் நடைபெறும். லயத்தின் கடைசி மூலையில் இருந்த தண்ணீர்க் குழாய் எல்லாருக்கும் பொதுவானதாக இருக்கும். லயத்துக்குப் பின்புறத்தில் எல்லாருக்கும் பொதுவான மலசலகூடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். லயத்துக்கு முன்புறத்தில் சிறு தோட்டங்கள்

இருக்கும். சிறிது தூரத்தில் தோட்டங்களில் மரக்கறி பயிரிடப்படும். தோட்டத் தொழிலாளருள் பெரும்பாலானோர் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள்; சிறுபான்மையினராக சிங்களவர்கள் சிலவேளாகள் தமிழர்களுடன் சேர்ந்தே லயன்களில் வசிப்பதுண்டு. சிலவேளாகளில் தனியான லயன்களில் அல்லது தோட்டங்களுக்குப் புறத்தே புதிதாக அமைந்துள்ள இரட்டைவீடுகளில் வசிப்பதுண்டு. தோட்டங்களுக்கும் கிராமங்களுக்கும் இடையில் நல்லுறவை ஏற்படுத்துவதற்கான வீட்டமைப்புத் திட்டங்கள் உருவாக்கப்படுகின்ற போதிலும், கிராமத்திற்கு அருகில் கட்டப்படும் வீடுகளைப் பெறுவதில் சிங்களவர்களே அநுசூலமடைகின்றனர். இந்திய வம்சாவளித் தமிழ்க் குடும்பங்கள், கிராமிய சிங்களவர்களினால் ஏற்படக் கூடிய வன்முறைகளுக்கு அஞ்சியே பெரும்பாலும் வாழ்கின்றனர். ஆனால், பெண் இருபாலாரும் வேலை செய்வார்.

வரலாற்றுரீதியாக இத்தொழிலாளர்கள் லயன்களில் வாழ்வதும் உணவுப் பற்றாக்குறையும் சுகாதார வசதிக்குறைவும் அவர்களது உடல் நலக்குறைவுக்குக் காரணங்களாயின. 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியிலேயே குடியேற்ற அரசாங்கம் தொழிலாளர்களில் மருத்துவத் திட்டத்தைக் கண்காணிக்கவும் முன்வந்தது. 1872ஆம் ஆண்டு கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு மருத்துவத் திட்டத்தை உருவாக்கி மேற்பார்வை செய்ய ஆள்பதி முன்வந்த போது நிதிச்சமையை கருத்திற் கொண்ட தோட்ட நிருவாகிகள் காட்டிய எதிர்ப்பினால் அத்திட்டம் கைவிடப்பட்டது. இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தொழிலாளர்களின் மரணத்திற்கு வயிற்றோட்டம், சீதேபதி, நீர்கோப்பு, பலவீனம், காய்ச்சல், தொண்டைக்கரப்பான், நெருப்புக்காய்ச்சல் ஆகியவையே பிரதான காரணங்களென ஆவணங்கள்மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

1890கள் வரையிலும் தொழிலாளரின் சுகாதாரம் தொடர்பாக குறிப்பிடத்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. அதன் பின்னர் 1910ஆம் ஆண்டுகளில் தோட்ட நிருவாகத்தாலும் அரசாங்கத்தாலும் நிதியீட்டம் செய்யப்பட்ட ஒர் இரட்டை அமைப்பு முறை (தோட்ட மருந்தகங்களும் மாவட்ட வைத்தியசாலைகளும்) ஏற்படுத்தப்பட்டது. தோட்ட மருந்தகங்கள், தோட்ட நிருவாகத்தாலும் மாவட்ட வைத்தியசாலைகள், அரசாங்கத்தாலும் பராமரிக்கப்பட்டன. 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தொழிலாளர்கள் ஓரளவு நிரந்தரமாகவே தோட்டங்களில் தங்கிவிட்டனர். தோட்டங்களில் பெரும்பாலான

பிள்ளைகளும் பிறந்தன. எனினும், அப்பிள்ளைகளை எதிர்காலத்தில் வேலைக் கமர் த் தத் தோட்டத் துரைகள் கருதியதாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் தமது ஊழியத் தேவைக்காக தொடர்ந்தும் தென்னிந்தியாவையே நோக்கினர். 1912ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தினால் நிர்ப்பந்திக்கப்படும் வரை தோட்ட நிருவாகம் தாய்மாருக்கும் சிக்கக்கூடுக்கும் உணவையும் வசிப்பிடத்தையும் உறுதிப்படுத்த முன்வரவில்லை (Wesumperuma 1986). 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மரணவீதம், தோட்டத்துறையிலும் தேசிய சமூகத்திலும் ஓரேயளவாக இருந்தது. எனினும், பின்னர் வித்தியாசம் வளரத் தொடங்கியது. 1920களில் தோட்டத்தில் வாழ்ந்தோருக்கும் தோட்டத்துக்கு வெளியே வாழ்ந்தோருக்கும் இடையில் சுகாதார பிரமாணங்கள் பாதகமாக இருந்தன. எடுத்துக்காட்டாக 1924இல் தோட்டத்தில் மரண வீதம் 1000இற்கு 35ஆக இருந்த போது, தேசிய சராசரி 26 ஆகவிருந்தது. இவ்வாண்டில், தேசிய சிகமரண வீதம் 1000 இற்கு 86ஆக இருந்த போது தோட்டத்தில் 247 ஆகவிருந்தது (AR 1958).

சாதி

தொழில், இன வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் இந்தியத் தமிழர்களுக்கிடையே ஒட்டிக்காணப்பட்ட சாதி வேறுபாடுகளும் அழுத்தம் பெற்றிருந்தன. தென்னிந்தியாவிலிருந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இலங்கைக்கு வந்தோர் பெரும்பாலும் நிலமற்ற விவசாய தொழிலாளர் சாதிகளாவர். அவர்களுள் பெரும்பாலானோர் ‘ஆதித்திராவிடர்’ எனப்படும் தாழ்ந்த சாதியினராவர். ஆனால், கங்காணிகள் பெரும்பாலும் மத்திய, உயர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். தொழிலாளரைக் கங்காணிகள் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அடித்தளமாக சாதிமுறையே இருந்ததென குரியன் (1984) குறிப்பிடுகிறார். தொழிலாளர் இவர்களை மதித்ததோடு அதிகாரப் படிமுறைக்கும் கட்டுப்படிருந்தனர். உயர் சாதியைச் சேர்ந்த கங்காணி தனக்குத் தெரிந்த ‘கீழ்சாதி’ யைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களை இங்கு கூட்டிவந்தனர். தொழிலாளரை நியமிக்கவும் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் உயர்சாதிக் கங்காணிக்கு இது சாதகமாக அமைந்திருந்தது.

ஜெயராமனின்(1975), 1950களில் தோட்டப்புற வாழ்க்கைப் பற்றிய பதிவுகளில் தோட்டங்களில் ஊழியப்பகுப்பில், சாதிமுறையின்

முக்கியத்துவம் கோட்டு காட்டப்பட்டுள்ளது. தோட்டத்திற்கு உள்ளே அல்லது அருகே இருந்த கோவில் பூசகர்பெரும்பாலும் பிராமணராகக் காணப்பட்டார். தட்டார், கொல்லர், தச்சர் முதலிய சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலும் தோட்டத்துக்கு அருகிலிருந்த நகரங்களில் குடியிருந்தனர். வண்ணார் (சலவைத்தொழிலாளி), பாபர் (முடிதிருத்துபவர்) போன்றவர்கள் தோட்டத்துக்குள் வசித்தாலும், ஆதிதிராவிடருடன் சேர்ந்திருக்கவில்லை. 1950களில் தோட்ட ஆசிரியர்களும்கூட மாணவர்களின் சாதிகளை பதிவேடு, முன்னேற்ற அறிக்கை, பாடசாலை விடுகை அறிக்கை என்பவற்றில் குறித்து வைத் தனர். எடுத்துக் காட்டாக 1951இல் கோணக்கலை பாடசாலையில் சேர்ந்த பிள்ளைகளின் பெயர்களுக்கு எதிரே ‘தேசியம்’ என்பதற்குக் கீழ், வெள்ளாளர், நாட்டு, நாடார், பறையர், சக்கிலியர் என்னும் சாதிப்பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களில் பெரும்பாலானோர் தாழ்ந்த சாதியினரான பறையராவார். ஆனால், இவ்வாறான சாதித் தகவல்களைக் குறிப்பது கைவிடப்பட்டு நீண்ட நாட்களாகி விட்டன. சாதிப்பெயர் குறிக்கப்பட்ட காலத்தில் தோட்டங்களில் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றியோர் ஆதிதிராவிடர் அல்லாத உயர்சாதியினரும் யாழ்ப்பாணத் தமிழருமாவார்.

பாடசாலை சேர்வு, ஆரம்பத் தரங்களிலிருந்து முன்னேறுதல், தோட்ட வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்கள் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையில் பொதுவாக இன்று சாதியமைப்பு முக்கியத்துவம் அற்றதாகக் காணப்படுகிறது. ஆயினும், இன்றும்கூட தொழிற்சங்க செயற் பாடுகளின் பல்வேறு மட்டங் களிலும் சாதிமுறை முக்கியத்துவம் வகிக்கின்றது என்றும் அது மரபுதீயான சாதி அடிப்படையிலான கங்காணி - தொழிலாளர் உறவுமுறையை மீளவும் உயிர்ப்பித்துள்ளது எனவும் சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர் (Hollup, 1986).

பால்நிலை

19ஆம் நூற்றாண்டில் தொழிலாளர்களின் மாறிவருகின்ற பண்புகள் பற்றி, இவ்வகுதியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் விபரிக்கப்பட்டது. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களாக ஆண்களே இருந்தனர். பருவ காலங்களுக்கு ஏற்ப தொழில் வழங்கப்பட்டது. ஆனால், 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பெண்களின் தொகை அதிகரித்தது. அத்துடன் அந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் நன்கு காலான்றி விட்டனர். 19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகள் முழுவதும்

பெண் களின் ஊதியம் ஆண் களைவிட குறைவானதாகவே இருந்தது. சம்பளமற்ற வீட்டு ஊழியம், சம்பளத்துடனான வேலைத்தல் ஊழியமென இரட்டைச் சுமைகளை அவர்கள் அன்றும் இன்றும் சுமந் தவாறு உள்ளனர். பெண் கள், வேலைத்தலத்தில் ஆண் கங்காணியினதும் ஆண் முகாமைத்துவக் கட்டுப்பாட்டிலும் வீட்டில் ஆண் ஆதிக்க மரபுவழிக் கட்டுப்பாட்டிலும் தங்கியிருந்தனர். ஆண்-பெண் சமத்துவமின்மை இந்து கலாசாரத்தில் ஆழமாக வேறுஞ்சியிருந்ததுடன், சாதிமுறை அதனை மேலும் வலுப்பெறச் செய்தது. தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து தோட்டங்களில் புதிய சமூக ஒழுங்கமைப்பை உருவாக்கிய போதிலும், ஆண்-பெண் சமத்துவமின்மையும் சாதிமுறைமையும் தொடரவே செய்தன. தொழிலாளர்கள் பொதுவாக தாழ்ந்த சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். சமூகத்தில் உயர்சாதியினர் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில், சாதி ஏணியின் மேலே ஏறுவதற்கு இவர்கள் முயன்றனர். இம்முறைமை பெண்கள் மீதான ஆண்களின் கட்டுப்பாடு அதிகரிப்பதற்கு சாதகமாக இருந்தது.

சாதி, சமய நடைமுறைகள் மீளமுந்தமையினால், பெண்கள் பற்றிய மரபுர்தியான பார்வைகள் வலுப்பெற்றன. பெண்கள் ஆண்களைவிடக் குறைந்த அந்தஸ்து உள்ளவர்கள் எனவும் அவர்களது பணி ஆண் களுக்கு சேவகம் செய்தலும் அடங்கிப்போதலும் எனவும் கருதப்பட்டது. வாழ்க்கையின் எந்தவொரு மட்டத்திலும் பெண்கள் தாழ்ந்தவர்களாகவே கருதப்பட்டனர். இந்தியாவில் இந்நிலைமை அவ்வளவு பாரதூரமானதாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் அனைவரும் தாழ்ந்த சாதியினரே யாவர். இவர்கள் பெரும்பாலும் உயர்சாதிக்கு உரிய பண்பினையும் நடைமுறைகளையும் பின்பற்ற முயன்றதனால் அது பெண்கள் மீதான அவர்களது கட்டுப்பாட்டை அதிகரித்தது (குரியன் 1984:18).

பெருந்தோட்டங்களின் கட்டமைப்பில் பெண்களின் தங்கி நிற்கும் நிலைமை 19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பலவழிகளிலும் பிரதிபலித்தது. தொழிலாளர்களுக்கான ஊதியம் மிகவும் குறைவாக இருந்தபோதும், பெண்களுக்கான ஊதியம் இன்னும் குறைவாக இருந்தது. 1984ஆம் ஆண்டிலேயே ஒரு நாளுக்கான ஆண்-பெண் சம்பளம் சமமாக்கப்பட்டது. பெண்களின் வேலை நேரம் இன்று வரை ஆண்களைவிட அதிகரித்தே காணப்படுகிறது. நாம் முதலாம்

அத்தியாயத்தில் பார்த்தவாறும் 4ஆம் அத்தியாயத்தில் மீண்டும் கூறப்பட்டுள்ளபடியும் பெண்களின் எழுத்தறிவு, ஆண்களின் எழுத்தறிவைவிடக் குறைவாக இருந்ததுடன் 20ஆம் நூற்றாண்டில் மிகவும் மெதுவாகவே அதிகரித்தது. பெண் பிள்ளைகளுக்கான கல்வி வாய்ப்பும் கட்டுப்பட்டிருந்தது.

பொதுமையற்ற அடையாளங்கள்: தொழில், இனம், இனத்துவம், பால்நிலை, சாதி

தோட்டங்களில் காணப்பட்ட அதிகாரப் படிமுறையும் மேலாண்மையும் தொழில், இனம், இனத்துவம், பால்நிலை எனும் பிரிவினைகளை வலுப்படுத்தியதுடன் பிரதிபலிக்கவும் செய்தன. இந்நிலை 1977 வரை நீடித்தது என்றாம். தொழிலாளது முகாமை, பணியாளர், தொழிலாளர் எனப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. தொழிலாளரின் வேலைகள்- பெண்களுக்கான வேலை குறிப்பாக கொழுந்து எடுத்தல், ஆண்களுக்கான வேலைகள் பல்வேறு சில்லறை வேலைகள் எனப் பிரிவுபட்டிருந்தன. ஜரோப்பிய துரைமார், ஆசிய பணியாளர், தொழிலாளர் ஆகியோருக்கு இடையில் இனவேறுபாடு இருந்தது. பின்னர் இந்த இனப்பிரிவு சிங்களத்துரைமார்கள், பணியாளர்கள், பெரும்பான்மையான இந்திய வம்சாவளி தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் என மாறியது. சிறுபான்மையினராகக் காணப்பட்ட யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் பெரும்பாலும் நிருவாகத்துறையிற் பணிபுரிந்தனர். பால்நிலை வேறுபாடு வெளிப்படையாகவே காணப்பட்டது. பெண்களது தொழில், தோட்டங்களில் கொழுந்து பறிப்பதாகவே இருந்தது. ஒரு சிலர் மாத்திரம் அலுவலகம், மருத்துவசாலை, பாடசாலை ஆகியவற்றில் கடமையாற்றினர். தொழில் படிமுறையில் சாதிமுறையும் அழுத்தமாக இருந்தது. இவ்வாறான படிமுறை அடையாளங்கள், தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் அதிகாரத்தையும் அதிகாரப் படிமுறையின் அடிமட்டத்தில் இருந்தோர் மற்றவர்களில் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலைமையையும் தொடர்ந்து வலுப்படுத்தின.

பொதுவான அடையாளங்கள்: தந்தைவழி நிலையும் தங்கியிருத்தலும்

தொழில்ஸ்தியான படிமுறையும் அதனோடு தொடர்புள்ள இனம், சாதி, பால்நிலை மற்றும் குடியிருப்புப் பிரிவுகளும் தோட்டச் சமூகத்தின்

உள்ளக வேறுபாடுகளை படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. எனினும் தோட்டங்களில் அடையாளர்தியான ஒன்றினைப்பும் பொதுத் தன்மையும் இல்லாமல் இல்லை. தோட்டத்திற் பணிபுரியும் சகல தர ஊழியரும் பெரியதுரையில் இருந்து தொழிலாளி வரை ‘தம்முடைய’ தோட்டம் என்ற பினைப்பினால் கட்டுண்டுள்ளனர்.

ஒரு சில பெரியதுரைமார்கள் தோட்ட உரிமையாளர்களாக இருந்தபோதும், சகல துரைமார்களும் ‘தனது தோட்டம், தனது தொழிலாளர்’ எனக் கூறுவதன்மூலம் தோட்டங்கள் தமது சொத்து, குடும்பம் என அடையாளப்படுத்திக் கொள்கின்றனர். தோட்டத்துரை எங்கு மாற்றப்பட்டாலும், அவர் தனது இந்த தந்தைவழி உணர்வை அங்கு வெளிப்படுத்துவார். முன்று வருடங்களுக்கு ஒருமுறை அவர் தோட்டந்தோட்டமாக மாற்றப்பட்டாலும், துரை தனது தந்தைவழி உணர்வை அந்தந்த தோட்டங்களில் வெளிப்படுத்தக் கூடியதில்லை. பெரும்பாலர் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஓரிரண்டு தோட்டங்களையே அறிவர். அவர்கள் நீண்டகாலம் தொடர்ந்தும் ஒரு தோட்டத்திலேயே வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களும் அவர்களது உறவினர்களும் ஒரிடத்தில் ஒன்றாகத் தொழில் செய்து, ஒன்றாக வாழ்ந்து தமது கலாசாரத்தைப் பேணுகின்றனர்.

தோட்டத்தில் நடைபெறும் கலாசார, மதசடங்குகள் தோட்டத்தில் வாழும் சகலரையும் உள்ளடக்கியே நடைபெறும். பெரியதுரை பொதுவாக இந்துவாக இருப்பதில்லை. எனினும், தொழிலாளர்கள் அவரையும் ஏனைய அதிகாரிகளையும் இணைத்துக் கொண்டே தமது இந்துமத சம்பிரதாயங்களைக் கொண்டு நடத்துவார். தோட்டத்துரை ஒரு தந்தைவழி உரிமையுடனேயே தோட்டச் சடங்குகளில் கலந்து கொள்வார். அவரைத் தமது குடும்பத் தலைவராக மதித்தே தொழிலாளர்கள் வரவேற்பு அளிப்பார். உண்மையில் தோட்டத் திருவிழாவில் இந்துக் கடவுளைவிடத் தோட்டத்துரையே முக்கிய கதாநாயகனாக இடம் பெறுகிறாரென ஒர் எழுத்தாளர் எழுதுகிறார்:

தோட்டத்தில் நடக்கும் கோயில் திருவிழாவிலே கலந்து கொள்ள வரும் துரைக்கு மாலை அணிவித்த பின்னரே தொழிலாளர் தமது கடவுளுக்கு மாலை அணிவிப்பார். தமது வாழ்க்கையின் அத்திவாரம் தோட்டத்துரையே எனவும் அதன் பின்னரே கடவுளின் உதவி எனவும் தொழிலாளர்கள் நம்பிக்கைக் கொண்டுள்ளனர்.

எனினும், கடவுளர் படங்களைத் தொழிலாளர் துலாம்பரமாக தொங்கவிட்டிருப்பர். தோட்ட நிருவாகம் அவற்றை உதாசீனப்படுத்த அனுமதிக்கப்படவில்லை. கடவுள், தோட்ட நிருவாகத்தின் நண்பர்களாவர் (Voice of the Voiceless, Manorama Savur:1991).

ஒரு குறிப்பிட்ட தோட்டம் பிற உலகுடன் கொண்டுள்ள பெளதிக், சமூகத் தொடர்புடன், தோட்டத் தொழிலாளர் தோட்டத்துடன் தாம் கொண்டுள்ள சொந்தத்தையும் அடையாளத்தையும் உறுதிப்படுத்துகின்றனர்.

வெளியுலகத் தொடர்புகள்

தோட்டங்கள், தேயிலைச்செடிகள் என்னும் சமுத்திரத்தினால் சூழப்பட்டு தனிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ள தீவுகள் ஆகும். தோட்டங்களின் புவியியல்ரீதியிலான தனிமையானது வெளிச் சமூகத்துடனான தொடர்புகளைத் துண்டித்துவிட மிகவும் வாய்ப்பாக இருந்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் அத்துமீறி பிரவேசித்தல் சட்டங்கள், தோட்டங்களின் புவியியல்ரீதியான எல்லைக்குள் அந்நியர் வருவதைத் தடைசெய்தன. அந்நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் மிசனரிமார், தோட்டத்துரைமாரின் அனுமதி பெற்றே மதமாற்ற நோக்கத்துக்காக தோட்டங்களுக்குள் நுழைந் தனர். 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் தொட்டங்களுக்குள் பெரிதும் மறைமுகமாக செல்லும் வாய்ப்பையே பெற்றிருந்தனர். தோட்டத்திற்குள்ளும் தோட்டங்களுக்கு இடையேயும் தோட்டங்களுக்கும் மாகாண நகரங்களுக்கும் மற்றும் அவற்றிற்கும் கொழும்புக்குமான பாதைகள் விரைவாக அபிவிருத்தியடையத் தொடங்கிய போதிலும், அவை தூரம் கூடியதாக இருந்ததுடன், ஏருது வண்டி அல்லது வேறு போக்குவரத்தும் செலவு மிக்கதாக இருந்தது. பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள், குறிப்பாக பெண்கள் தோட்டங்களுக்கு வெளியே உள்ளவர்களுடன் அதிகத் தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை. 1970இன் ஆரம்ப காலத்தில் அரசமானியம் பெற்ற, போக்குவரத்துத்துறையினால் வெளியுலகத் தொடர்பும் நகர்வும் அதிகரித்தது.

புவியியல்ரீதியான தனிமையைப் போலவே தொழிலாளரின் கலாசார, மொழிரீதியான தனிமையும் அவர்களை இலங்கையர் சமூகத்திலிருந்தும் அந்நியப்படுத்தியது. தோட்டத் தொழிலாளர்களினதும் கங்காணியினதும்

மொழி தமிழ்; தோட்டங்களைச் சூழ்ந்து வாழ்ந்த மக்களின் மொழி சிங்களம். ஆரம்பகால தோட்டத்துரைமார் ஆங்கிலம் பேசினர். எனினும், அவர்கள் தமிழைப் பேசவும் கற்றுக் கொண்டனர். சிங்களவருக்கும் தொழிலாளருக்கும் இடையில் இருந்த - மொழி, கலாசார இடைவெளியும் இந்நாட்டின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழருக்கும் இவர்களுக்கும் இருந்த வேறுபாடும், பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் தனியான இனக்குழுவாக அடையாளம் பெற வழிவகுத்தன.

பெருந்தோட்டத் தமிழர்களுக்கும் ஏனைய யாழ்ப்பானத் தமிழர்களுக்கும் மற்றும் சிங்களவருக்கும் இடையிலிருந்த இடைவெளியானது தோட்டப் பாடசாலைகளில் வகுப்பறை கற்பித்தலில் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியில் பிரதிபலித்ததுடன் பயிற்று மொழிக் கொள்கை தொடர்பான விவாதத்திற்கும் வழிவகுத்தது. மிக அண்மைக் காலம் வரை தோட்ட ஆசிரியர் களாகப் பணிபுரிந்தோர் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பானத் தமிழர்களேயாவர். இவ்வம்சம் வகுப்பறையில் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியிலும் இந்துசமயம் கற்பித்தல் முறையிலும் தொடர்பற்றிருந்தது. அவர்கள் தோட்டப் பிள்ளைகள் பேசிய தமிழ்மொழியை ‘கொச்சைத்’ தமிழென்றும் தமது யாழ்ப்பான வழக்கு மொழியே ‘சிறந்தது’ என்றும் எண்ணினர். அத்துடன் அவர்கள் இந்து சமயத்தைக் கற்பிக்கும்போது செம்மைப்படுத்தியதான் சைவசித்தாந்தத்தைக் கற்பித்தனர். இது தோட்டங்களில் பின்பற்றப்பட்ட செம்மையற்ற இந்துசமயத்தில் இருந்தும் மாறுபட்டது (Daniel 1992).

தோட்டப் பாடசாலைகளில் பயிற்றுமொழி தமிழக்குப் பதிலாக சிங்களமே இருக்க வேண்டுமென்ற ஆலோசனை பெருந்தோட்டக் கல் வித் துறையின் வரலாற் றில் காலத் திற் குக் காலம் முன்வைக்கப்பட்டது. 1942இல் அரசாங்க சபையில் நடந்த ஒரு விவாதத்தில் இந்நாட்டில் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட குழுவினராகவும் நிரந்தரமாகவும் வாழுத் தொடங்கிய தொழிலாளரை பெரும்பான்மை மக்களுடன் இணைப்பதற்கு ஏதுவாக இரு பகுதியினருக்கும் தொடர்பினை ஏற்படுத்த ஒரு பொதுமொழி அவசியமென வாதாடப்பட்டது.

தோட்டப் பாடசாலைகளில் பயிற்றுமொழி விவகாரம் சிங்கள மக்கள் மத்தியில், குறிப்பாக கண்டிய சிங்கள மக்களின் இந்தியத்தமிழர் விரோத உணர்வினை பிரதிபலித்ததுடன் இவ்வுணர்வு காலத்திற்கு காலம் மேலெழும்பவும் செய்தது.

மலைநாட்டில் இந்துக்களான இந்தியத் தொழிலாளரின் பிரசன்னமானது கண்டிய சிங்களவர் மத்தியில் நீண்ட காலமாகவே பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் ஒரு விடயமாக இருந்து வந்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் தமது நிலங்களை மிகவும் குறைந்த விலைக்கு ஜோப்பிய தோட்டத்துரைக்கு விற்பனை செய்ததன்மூலம் சிங்களக் குடும்பங்கள் தமது நிலங்களை இழந்து நிராதரவாயின என்னும் உணர்வு சிங்களவர்களிடம் உள்ளது. இவ்விடயத்தின் ‘உண்மை நிலை’ பிரதேசத்திற்கு பிரதேசம் மாறுபடுவதுடன், ஓரளவுக்கு வரலாற்றுரீதியான வியாக்கியானத்திற்கும் உட்பட்டதாக உள்ளது.

கண்டியரின் நிலங்களை ஜோப்பியர் பறித்துக் கொண்டனரென தேசியவாத வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். குடியேற்ற அரசாங்கத்தின் 1840ஆம், 1897ஆம் ஆண்டின் தரிசு நிலச்சட்டங்கள், ஜோப்பியர் மிகக்குறைந்த விலைக்கு நிலங்களை கொள்வனவு செய்ய வழிவகுத்தன. விவசாயிகள் தமது காணிகளை இழந்ததுடன், இயற்கைச் சூழலையும் கிராமிய பொருளாதாரத்தையும் தோட்டங்கள் பாதிப்படையச் செய்தன. பெருந்தோட்ட வர்த்தகமயமாக்கல், கிராமிய சமூகத்தை சிதைத்தது. இவ்வாறான வெளிப்படுத்தல் கள், ‘பெருந்தோட்டத்தின் தாக்கம் பற்றிய சிங்களவர்களின் பொய்மைகள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன’ (Moore 1985:66).

பெருந்தோட்டங்களுக்காக நிலங்கள் சுத்திகரிக்கப்பட்டமை, ஜோப்பியர்களுக்குக் குறைந்த விலைக்கு அரசு காணிகள் விற்பனை செய்யப்பட்டமை போன்றவற்றால், கண்டிய சிங்கள மக்கள் தாநு மரபுவழி காணிகளிலிருந்து பரந்தளவில் அகலவில்லை என சொரு அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இவ்வாறு இடப்பெயர்வு ஏற்பட்டிருந்தாலும், அதனுடைய தாக்கம் கிராமங்கள் பின்னர் விரிவடையத் தொடங்கிய போதே உணரப்பட்டிருக்க முடியும் (Jayawardena, in Wesumperuma 1986:11). அது மட்டுமல்லாமல் நிலப்பறிப்பில் ஈடுபட்டவர்கள் ஜோப்பிய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளரும் காலனித்துவ அரசும் மட்டுமல்ல; இலங்கையரான வழக்கறிஞர்கள், தரகர்கள், கிராமத்தலைவர்கள் போன்ற பலரும் இந்த நிலப்பறிப்பில் உடந்தையாகச் செயற்பட்டனர் (Meyer 1992).

இந்நாலைப் பொறுத்தவரையில், நிலப்பிரச் சினையின் முக்கியத்துவம், வரலாற்று உண்மையினை மீள் வியாக்கியானம் செய்வதுடனோ அல்லது சுயநல் நோக்கம் கொண்ட ஜோப்பிய

துரைத்தனம், கண்டிய மேற்குடியினர் அல்லது கீழ்நாட்டு மேல் மக்கள் என்ற பிரதிநிதித்துவத்துடன் தொடர்புடையதோ அல்ல (Meyer 1992). ஆனால், பெருந் தோட்ட தமிழர் களை தனிமைப்படுத்துவதுடன் தொடர்புடைய வியாக்கியானங்கள், நம் பிக் கைகள், பொய்மைகள் ஆகியவற்றின் தாக்கம் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே வாழும் சிங்களவர்களின் தமிழர் எதிர்ப்புனர்வு ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையதாக இந்திலேப் பிரச்சினையின் முக்கியத்துவம் விளங்குகிறது. ‘நிலப்பறிப்பு’ அதன் ஒழுக்கவியல் பற்றிய வரலாற்றுவாதம் தொடர்ந்த போதும் கடந்த நூற்றைம்பது வருடங்களாகப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரும் அவர்களது முன்னோரும் பெருந்தோட்டங்களில் உழைத்தும் வாழ்ந்தும் வந்துள்ளனர் என்ற உண்மையை மறுப்பதற்கில்லை. மலைநாட்டு அரசியலில் இத்தீயானது நீண்டகாலமாகவே என்னைய ஊற்றப்பட்டு வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தியாவில் இருந்துவந்த தமிழர்களின் பிரவாகத்தினால் தாம் மூங்குடிக்கப்பட்டு விடுவோமோ என்ற பயம் சிங்கள சமூகத்தில் தொடர்ச்சியாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பயமானது காலத்துக்குக் காலம் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் மீது வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்படுவதற்கும் அவர்கள் அதற்கான ஒழுக்கவியல், கலாசார ஆதரவைத் தொடர்ந்து நாடுவதற்கும் காரணமாகிறது.

மேற்கூறிய விளக்கமானது, பெருந் தோட்ட உற்பத்தி முறைமையின் பண்புகளையும் அதன் அதிகாரப் படிமுறையிலும் மற்றும் கட்டுப்பாட்டிலும் தங்கியுள்ள தமிழ் தோட்டத்தொழிலாளர் சமூகத்தின் தோற்றுத்தை விளங்கிக் கொள்ள வழிவகுக்கிறது. தொழில்முறை, இனம், பால்நிலை, சாதி முதலான பல்வேறு படிமுறைகள், தோட்டத்தொழிலாளர் குடும்பங்களை தோட்ட முறைமையிலேயே தங்கிநிற்கும் ஒரு நிலைமையைத் தோற்றுவித்து உள்ளன. அத்துடன் புவியியல் தீயானதும் கலாசார, மொழி ரீதியானதுமான பல்வேறு அம்சங்கள் இம்மக்களை அண்மித்த புவியியற் பகுதி மக்களிடமிருந்து வேறுபடுத்தியதோடு தோட்டத்தில் தங்கிநிற்றலையும் உறுதிப்படுத்திவிட்டன. எனினும், அண்மைக் காலங்களில் தோட்ட நிருவாகம், தொழிலாளர் உறவு, தோட்டத்துக்கு வெளியே வாழும் மக்களுடன் இம்மக்கள் கொண்டுள்ள உறவு ஆகியவற்றில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படவே செய்தன. தோட்டங்களில் தொழிற்சங்க இயக்கமும் அரசியல் வாக்குரிமையின் வளர்ச்சியும் இம்மாற்றத்துக்கான காரணிகளுள் முக்கியமானவையாகும்.

பெருந்தோட்ட அரசியல்: தொழிற்சங்க இயக்கத்தினதும் அரசியல் வாக்குரிமையினதும் வளர்ச்சி

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்க வளர்ச்சி

தோட்டங்களில் தொழிற்சங்க இயக்கம் 1930களிலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது. சிங்களத் தொழிலாளர் மத்தியில் இது பொதுவாக நகரங்களை அண்டிய இயக்கமாக வளர்ந்து, ஆரம்பத்தில் மத அடிப்படையிலும், பின்னர் அரசியல்ரீதியாகவும் பகிள்கரிப்பு இயக்கமாகவுமாக இத்தொழிற்சங்க இயக்கம் அமைந்திருந்தது. நகர்ப்புற சிங்களவர் மத்தியிலான தொழிற்சங்க இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர், அலெக்ஸ்சாண்டர் ஏக்கநாயக்க குணசிங்க என்பவராவார். இவர் ஒரு பெளத்த பாடசாலையில் கல்வி கற்ற சிங்கள தீவிரவாதியாக இருந்தார். பெளத்த மறுமலர்ச்சியாளரான அநகாரிக தர்மபாலவின் செல்வாக்கிற்கும் வெளிநாட்டு தேசிய இயக்கங்கள், புரட்சிகர இயக்கங்கள், சமூகசேவை இயக்கங்கள் போன்றவற்றின் தாக்கங்களுக்கும் அவர் உட்பட்டிருந்தார். இத்தாக்கத்தின் விளைவாக பிரித்தானிய ஆட்சிக்கெதிரான தீவிரவாதிகளைக் கொண்ட இலங்கை இளைஞர் இயக்கத்தை அவர் தாபித்தார். 1919ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் (CNC) இளைஞர் இயக்கமாக இது விளங்கியது. இதுவே இன்றைய ஐ.தே.கட்சியின் முன்னோடியாகும். இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் சொத்துடைமையாளர்கள், தொழில் நிபுணத்துவம் கொண்ட இலங்கையர் ஆகியோரின் நலன்களைப் பிரதிபலித்ததுடன் அரசியல் சீர்திருத்தம், சமூகநல உரிமைகள், சட்டங்கள் ஆகியவற்றை வேண்டி நின்றோரையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. இதன் முதல் தலைவராக கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்று இலங்கை சிலில் சேவையில் பணியாற்றிய பொன்னம்பலம் அருணாசலம் பதவி வகித்தார். தொழிலாளரின் கோரிக்கைகளைப் பிரதிநிதித்துவஞ் செய்ய அவர் இலங்கை தொழிலாளர் சம்மேளனத்தையும் (CWF) அமைத்தார். குணசிங்க ஆரம்பத்தில் இச்சம் மேளனத்தின் உறுப்பினராக இருந்தார். எனினும், அதனுடைய மிதவாதப் போக்கினால் அதிருப்பதியுற்று 1922இல் வேறு சிலருடன் சேர்ந்து இலங்கை தொழிலாளர் யூனியனை தாபித்தார். வாழ்க்கைச் செலவு உயர்வு, ஊதியத்தேக்கம் ஆகியவற்றிற்கு எதிராக 1923ஆம் ஆண்டு நடத்தப்பட்ட பொது வேலைநிறுத்தத்திற்கு குணசிங்க ஏனைபவருடன் தலைமை தாங்கினார்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர், தென்னிந்திய தமிழ் பிராமணரான கோ. நடேச ஜயர் என்பவராவார். இவர் ஆரம்பத்தில் தஞ்சாவூரில் அரசாங்க ஊழியராக கடமையாற்றினார். பின்னர், இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பத்திரிகையாளராக செயற்பட்டார். அக்காலத்தில் இந்திய தேசியவாதியாகவும் பொதுவடைமைவாதியாகவும் சட்டத்தரணியாகவும் விளங்கி, மகாத்மாகாந்தியுடன் நெருக்கமாகப் பணிபுரிந்த D.M.மணிலால் என்பவருடன் ஜயர் இணைந்து செயற்பட்டார். மணிலால், தென்னாபிரிக்காவில் காந்தியுடனும் பின்னர் பிஜீத்தீவுகளிலும் பணியாற்றுவதற்கு முன்பதாக மொறிசியஸில் சட்டத்தரணியாக இந்திய கரும்புத் தோட்ட தொழிலாளரின் நலன்களைப் பேணிவந்தார். 1921இல் மணிலாவின் முதலாவது இலங்கை விஜயமானது ஜயரை தோட்டத் தொழிலாளரின் பிரச்சினைகளை ஏற்று அவற்றிற்கு முகங்கொடுக்கத் தூண்டியது. 1925ஆம் ஆண்டளவில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் விடயங்களில் ஜயர் ஈடுபடத் தொடங்கினார். தோட்டங்களுக்குள் நுழைவதற்கு எதிரான சட்டங்கள் இருந்தமையினால், ஓர் இந்தியத் துணி வியாபாரியின் துணையுடன் தோட்டங்களுக்குள் நுழைந்து, தோட்டத்துரைமார்களைத் தாக்கியும் தோட்டங்களில் நிலவிய வேலை நிலைமைகளை வெளிப்படுத்தியும் 'Planter Raj' என்னும் அனல் பறக்கும் துண்டுப் பிரசரத்தை வெளியிட்டார் (Jayawardena 1972: 340-1).

1926 -1928 காலப்பகுதிகளில் ஜயரும் குணசிங்கவும் கூட்டுச் சேர்ந்திருந்தனர். இருவருமாக அரசியல் பத்திரிகைகளை வெளியிட்டனர். வேலைநிறுத்தங்களில் பங்குபற்றினர். வேலை நிறுத்தங்களுக்காக நிதி திரட்டினர். குணசிங்காவின் இலங்கை தொழிலாளர் யூனியனில் ஜயர் உபதலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். ஆனால், குணசிங்க - ஜயர் உறவு தொடர்ந்து நீடிக்கவில்லை. இலங்கையில் வேலைசெய்த இந்தியர்களுக்கு வாக்குறிமை வழங்குவதை குணசிங்க ஆதரித்தார். எனினும், இக்கிராமப் பாட்டாளிகளை தனது தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுத்துவதை ஆதரிக்கவில்லை:

சிங்களத் தொழிலாளர்களின் தலைவராகவும் அநகாரிக தர்மபாலாவின் சீடனாகவும் விளங்கிய A.E. குணசிங்க அடிப்படையில் ஓர் இனவாதி (Chauvinist) எனவும் அதனால்

பெருந்தோட்ட இந்தியத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக உள்ளார் எனவும் ஜயர் கருதினார். அதனால் குணசிங்க ஓர் இந்திய எதிர்ப்பாளர் என ஜயர் குறிப்பிட்டார். குணசிங்க இதை மறுத்ததோடு அவரை உடனடியாக யூனியனில் இருந்து வெளியேற்றவும் செய்தார் (Jayawardena 1972:342).

ஜயர், 1931இல் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளருக்காக அகில இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனத்தை தாபித்தார். இந்த ஆண் டிலேயே அரசாங்க சபைத் தேர்தல்களில் பெருந்தொகையான தோட்டத்தொழிலாளர் முதன்முறையாக தமது வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்தினர். ஜயர், ‘தோட்ட சாம்ராச்சியத்தின்’ மையத்தை ஊடுருவியமையானது உணர்ச்சிமயமானதாக இருந்ததுடன் அவரது கோரிக்கை கவர்ந்து ஈர்ப்பதாகவும் இருந்தது. ஏனெனில்:

அவர் ‘உயர் சாதி’ பிராமணராக இருந்து கொண்டு தீண்டத் தகாதவர்கள் என ஒதுக்கப்பட்ட ‘தாழ் ந் த’ சாதியினருக்கு தலைமை தந்து போராட வந்தமையாகும். இந்நாட்டில் அதியுச்ச அதிகாரம் கொண்டிருந்த தோட்டத்துரைமாருக்கு சவாலாக இருந்ததுடன் அச்சமின்றிப் போராடினார். அவரது தமிழ் பேச்சாற்றல் தோட்டத் தொழிலாளர் வசியப்படுத்தும் ஆற்றல் உள்ளதாக அமைந்து அவரை தங்களுடைய மீட்பாளரின் வருகையாக கருதச் செய்தது (Jayawardena 1972:343).

புதிதாக தாபிக்கப்பட்ட சம்மேளனம் பல்வேறு நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. தோட்டத் தொழிலாளரின் கல்வியை விருத்தி செய்து அவர்களது அரசியல், பொருளாதார அந்தஸ்தை மேம்படுத்தல்; மது அருந்துதல், குதாடுதல், கடன்படுதல் ஆகியவற்றைத் தவிர்த்தல்; சகோதரத்துவம், சுயாதவி, சிக்கனம் ஆகியவற்றை மேம்படுத்தல் போன்ற பல்வேறு இலக்குகளை சம்மேளனம் கொண்டிருந்தது. வெளியார் தோட்டங்களில் நுழைவதைத் தடைசெய்யும் சட்டங்கள் தொடர்ந்தும் அமுலில் இருந்தபோது துண் டுப்பிரசரங்கள், பொதுக்கூட்டங்கள் போன்றவற்றின் மூலமும் தொழிலாளர்களிடமிருந்து பெற்ற முறையீடுகளின் மூலமும் ஜயரின் சம்மேளம் தொழிலாளர் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்றது. தோட்டத்துரைமார் இச்சம்மேளனத்தின் நடவடிக்கைகளை சீர்க்கலைக்கவும் ஜயரை சிறுமைப்படுத்தவும் பெரிதும் முயன்றதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை. இக்காலத்தில்

ஏற்பட்ட உலகப் பொருளாதார மந்தம் காரணமாக தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. தேயிலை விலை வீழ்ச்சி காரணமாக தோட்டத்துரைமார் தொழிலாளரின் சம்பளத்தைக் குறைக்குமாறு கோரினர். புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட சங்கத்தின் எதிர்ப்பினையும் அத்துடன் இந்திய அரசாங்கத்தினால் துரைமார்மீது திணிக்கப்பட்ட குறைந்தபட்ச சம்பள சட்டத்தையும் (1927) பொருப்புத்தாது தொழிலாளரின் ஊதியம் குறைக்கப்பட்டது. அதனால், ஜயரின் யூனியன் ஆரம்பித்து இரு வருடங்களிலேயே வீழ்ச்சி கண்டது. பொருளாதார மந்தம் காரணமாக நகர்ப்புற தொழிலாளர் இயக்கமும் வீழ்ச்சியடைந்ததுடன் சிங்களத் தொழிலாளர் மத்தியில் இந்திய எதிர்ப்புணர்வு வலுவுடன் தலைதூக்கியது.

1940இல் தோட்டங்களில் திரும்பவும் தொழிற்சங்க இயக்கம் தலைதூக்கியது. தோட்டங்களில் பல வேலைநிறுத்தங்கள் நடைபெற்றன. இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தொழிலாளர் யூனியன் தாபிக்கப்பட்டது. இந்த யூனியன், இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியின் தொழிற்சங்கம் ஆகும். இக்கட்சியானது 1939இல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாக ஐவகர்லால் நேரு அவர்கள் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த பின்னர் தாபிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆரம்பத்தில் இந்த யூனியனில் தொழிலாளர் அவ்வளவாக ஆர்வம் காட்டவில்லை. எனினும், படித்த பெருந்தோட்ட இளைஞர்கள் குறிப்பாக, கங்காணிகளின் பின்னைகள் இதில் ஆர்வங்காட்டத் தொடங்கிய பின்னர் தொழிலாளர்களும் பெருந்தொகையாக இத்தொழிற்சங்கத்தில் சேரலாயினர். 1941இல் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஒராண்டு காலத்தில் சங்கத்தின் அங்கத்தவர் தொகை 131,00இல் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் அங்கத்துவம் பெரும்பான்மையாக ஏற்ததாழ 96,000 ஆக இருந்தது. 1950களின் ஆரம்பத்தில் இத்தொழிற்சங்கம் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது.

தொழிற்சங்க அங்கத்துவம், அரசியற்கட்சி அங்கத்துவமாகவும் இருந்தது. இலங்கை-இந்திய காங்கிலின் தலைவர், தொழிற்சங்கத் தலைவராகவும் இருந்தார். தொழிற்சங்கக் கிளைகளில், உள்ளூர் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர்களின் செல்வாக்கு அதிகமாக இருந்தது.

அனேகமாக இவர்கள் உள்ளுர் கடைக்காரர் களாகவும் வியாபாரிகளாகவும் இருந்தனர் (நடேசன் 1993). இவ்வகையான தொழிற்சங்க - அரசியற் தொடர்புகள் இன்றும் கூடத் தொடர்கின்றன. அதன் காரணமாகவே இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் பெருந்தொகையான தொழிலாளர் அங்கத்துவத்தைப் பெற்று ஏனைய கட்சிகளைவிட வித்தியாசமான தன்மையைக் காட்டி நிற்கிறது. சில தொழிற்சங்கங்கள், அரசியற் கட்சிகளின் அங்கங்களாக செயற்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக இலங்கை தேசிய தோட்டத் தொழிலாளர் யூனியன் (LJEWU) ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் அங்கமாக விளங்குகிறது. ஆனால், இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் அடிப்படையில் ஒரு தொழிற்சங்கம் ஆகும்.

அரசியல் உரிமையின் வளர்ச்சி

இலங்கை 1947இல் பிரத்தானியாவிடம் இருந்து சுதந்திரம் அடைந்தது. 1911 தொடக்கம் 1931 வரை சட்டநிருபண சபையிலும் சட்டநிருவாக சபையிலும் வரையறுக்கப்பட்ட பிரதிநிதித்துவமே இலங்கையருக்கு வழங்கப்பட்டது. 1931இல் இரு சபைகளும் இணைக்கப்பட்டு அரசாங்கசபை உருவாக்கப்பட்டது. இச்சபையானது சர்வசன வாக்குரிமையின்மூலம் பிரதேச அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்டது. சர்வசன வாக்குரிமை என்று இது அழைக்கப்பட்ட போதும், சகல பெருந்தோட்டத் தமிழர்களுக்கும் இவ்வுரிமை வழங்கப்படவில்லை.

1931இற்கு முன்னர் அரசியல் உரிமையானது பால்நிலை, கல்வி, சொத்துரிமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. 5 மில்லியன் சனத்தொகையில் சுமார் 4 சதவீதத்தினரே வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர். 1927இல் டொனமூர் ஆணைக்குழு வாக்குரிமையை விரிவாக்குவது பற்றி ஆராய்ந்தது. இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ், வாக்குரிமை பெண்களுக்கும் விரிவாக்கப்பட வேண்டுமென விதந்துரைத்தது. எனினும் வயது, கல்வி, சொத்துரிமை ஆகிய பிரமாணங்கள் ஆண்களைவிட மேலதிகமாகப் பெண்களிடம் எதிர்பார்க்கப்பட்டன. இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ், தோட்டத் தொழிலாளருக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை எதிர்த்தது. ஏனெனில் இத்தகைய மிதக்கும் மக்கட் தொகையினரின் வாக்குகள், சிங்களவர்களின் வாக்குகளை முழுக்கிட்டதுவிடும் என்ற அச்சமேயாம். ஆனால், இலங்கை இந்திய காங்கிரஸின் தொழிற்சங்கம் சர்வசன

வாக்குரிமையை விதந்துரைத்தது. செல்வந்தர்களும் தோட்ட உரிமையாளர்களும் வர்த்தகர்களும் இணைந்த ஒரு சபையானது பொறுப்புள்ள சமூக சட்டவாக்கத்தை மேற்கொள்ள முடியாதென அது வாதித்தது.

இலங்கையில் வசிக்கும் சகல இந்திய வம்சாவளித் தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்குமாறு டொனமூர் ஆணைக்கும் விதந்துரைத்தது. 1931ஆம் ஆண்டு தேர்தலின் பொருட்டு சுமார் 100,000 இந்தியத் தொழிலாளர்கள் வாக்காளர்களாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குப் பலத்தால், இலங்கை இந்திய சமூகத்தின் சார்பாக எஸ்.பி. வைத்திலிங்கம், பெரியசுந்தரம் ஆகியோரும் ஐரோப்பிய தோட்டத்துரையான கோர்ட்டின் பெல்லோஸ் என்பவரும் அரசாங்கசபைக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டனர். எனினும், இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வாக்குரிமையைத் தொடர்ந்தும் எதிர்த்து வந்தது. 1937இல் கிராம கமிட்டிச் சட்டம் திருத்தப்பட்டு கிராமத் தேர்தலுக்கான வாக்குரிமை கிராம எல்லைக்குள் வாழ்ந்த ஐரோப்பியருக்கும் பறங்கியருக்கும் வழங்கப்பட்டது. இதன் படி தோட்டங்களுக்குள் வாழ்ந்த ஐரோப்பியருக்கும் பறங்கியருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட, அங்கு வாழ்ந்த இந்தியத் தொழிலாளருக்கு வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டது. 1940இல் தேசிய தேர்தல் இடாப்புகளைத் திருத்துவதில் மேலும் கட்டுப்பாடுகள் விதிக் கப்பட்டன. பதிவுசெய்யப்பட்ட இந்திய வம்சாவளி வாக்காளர்களின் வாக்குரிமை இருபத்தெந்து சதவீதத்தால் குறைக்கப்பட்டது. அதனால், 1939இல் 225,000 ஆக இருந்த வாக்காளர் தொகை 1943இல் 168,000 ஆகக் குறைந்தது. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமை தொடர்ந்து 4 ஆண்டுகளில் 25 சதவீதத்தால் குறைக்கப்பட பொதுவான வாக்காளர் தொகையில் ஒன்பது ஆண்டு காலத்தில் 60 சதவீதத்தால் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது (நடேசன் 1993:131). சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் நடைபெற்ற முதலாவது பொதுத்தேர்தலில், பிரதிநிதிகள் சபைக்குரிய 95 ஆசனங்களில் 6ஆசனங்களை இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் கைப்பற்றியது. தேர்தலுக்குப் பின்னர் ஒரு சுயேட்சை உறுப்பினரும் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸில் சேர்ந்து கொண்டதால், அக்கட்சியானது 7 ஆசனங்களைக் கொண்டிருந்தது. அரசாங்கம், ஐ.தே.கட்சியின் கூட்டரசாங்கமாக இருந்தது (இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ், சிங்கள மகாசபை, அகில இலங்கை முஸ்லிம் லீக் மற்றும் சோனகர் சங்கம் ஆகியவை இக்கூட்டரசாங்கத்தில் அங்கம் வகித்தன). அத்துடன்

6 நியமன உறுப்பினர்களும் ஏனைய சுயேட்சைகளும் இதில் அங்கம் வகித்தனர். எதிர்க்கட்சியில் லங்கா சமசமாஜக் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, போலஸ்விக் லெனினிஸ்ட் கட்சி ஆகிய இடுசாரிகளும் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ்ம் அங்கம் வகித்தன.

இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களில் சௌமியழுர்த்தி தொண்டமானும் அடங்குவார். பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளிலும் தொழில் நிலைமைகளிலும் மாற்றம் காண்பதற்காக இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரசை அவர் வழிநடத்தியமை குறித்து இவ் வத்தியாயத்திலும் வரும் அத்தியாயத்திலும் விளக்கப்படும்.

குடியுரிமை, வாக்குரிமை கிழக்கலும் நாடற்ற நிலைமையும்

19ஆம் நூற்றாண்டில் பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் தனிமைக்கு புவியியல், கலாசார, மொழிசார்ந்த வேறுபாடுகளும் கடன் சமையும் காரணமாக இருக்க, 20ஆம் நூற்றாண்டில் நாடற்ற நிலைமை அவர் களை மேலும் அந் நியப் படுத்தியது. இலங்கை அரசாங்கத்தினால், சுதந்திர இலங்கையில் நிறைவேற்றப்பட்ட இலங்கை குடியுரிமைச் சட்டம் (இலக்கம் 18, 1948) குடியுரிமை தொடர்பான கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. இலங்கையில் பிறந்து இங்கேயே தொடர்ந்து வசித்திருந்தாலும் கூட ‘அண்மையிற் குடிவந்த’ இந்தியரின் வாக்குரிமையையும் குடியுரிமையையும் இச்சட்டம் பறித்தது. ‘அண்மைக்கால’ இந்தியர் என்னும் பதம், 19ஆம் நூற்றாண்டின் பின் மத்திய பகுதியில் இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்த இந்தியர்களையும் அவர்களது சந்ததியினரையும் குறிக்கும். அதன் பின்னர் பல சட்டங்களும் திருத்தங்களும் விரைவாகக் கொண்டு வரப்பட்டு இந்திய-பாகிஸ்தானிய வதிவிடச் (குடியுரிமை) சட்டம் (இல.3, 1949) நடைமுறைக்கு வந்தது.

இடுசாரி அரசியல்வாதிகள் இச்சட்டத்தின் காரணமாக யு.என்.பி அரசாங்கத்தைக் கண்டித்தனர். மலைநாட்டில் தமது அரசியல் நலன்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காகவே இச்சட்டத்தை ஐக்கிய தேசிய கட்சியினர் கொண்டு வந்தனரென அவர்கள் அரசாங்கத்தைக் குற்றஞ்சாட்டினர். இந்திய வம்சாவளித் தொழிலாளர்களின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டதால், கண்டிய சிங்கள விவசாயிகள் வலிமை அதிகரித்துவிட்டது எனவும் உழைக்கும்

வர்க்கத்தினரதும் இடதுசாரிகளினதும் வலிமை குறைந்துவிட்டது எனவும் அவர்கள் வாதாடினர். ஏற்கனவே வாக்குரிமை பெற்றிருந்த ஒரு மக்கள் சமூகத்தினரின் வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டமையானது அவர்களை தனிமைப்படுத்தியதோடு தாழ்வு நிலையையும் அடையாளக் குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

பிரசாவுரிமை பெற விண்ணப்பித்தல் என்பது காலத்தை எடுப்பதாக இருந்தது. 1952ஆம் ஆண்டு தேர்தலில், இந்திய வம்சாவளியினரான 8,000 பேர் மாத்திரமே வாக்காளராக பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் 1947 தேர்தலில் வாக்களித்தவர்களில் 5 சதவீதம் மட்டுமே (நடேசன் 1993:161). 1952ஆம் ஆண்டு தேர்தலில், இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் போட்டியிடவில்லை. மாறாக ஒரு சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை நடத்தியது.

இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தொழிலாளர் சங்கம் 1950இல் தனது பெயரை இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என மாற்றியது. இதற்கு திரு. தொண்டமான் தலைமை வகித்தார். ஆனால், சங்கத்தில் நிலவிய உட்புசல் காரணமாக பொதுச்செயலாளர் திரு. ஏ. அஸீஸ் வெளியேறி, ஐனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸை 1956இல் தாபித்தார். இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ், தொழிலாளர் மத்தியில் வேகமாக வளர்த்தொடங்கியது. பின்னர் இரு சங்கங்களிலும் இருந்த உட்கட்சிப் பூசல்களினால் பலர் வெளியேறி பல்வேறு தொழிற்சங்கங்களை அமைத்தனர். இன்று மலைநாட்டில் 31 தொழிற்சங்கங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றுள் சில பெரியவை; சில சிறியவை. சில வலிமையான அரசியற்கூட்டையும் கொண்டுள்ளன.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் அரசாங்க மாற்றங்கள்

1949இல் பெருந்தொகையான இந்தியத் தமிழர்கள் தமது வாக்குரிமையை இழந்தனர். இதன் பின்னர், இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தனது தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளிலேயே கூடிய கவனத்தைச் செலுத்தியது. அதன் தலைவர் தொண்டமானுக்கு காலத்திற்குக் காலம் பாராளுமன்றத்தின் நியமன அங்கத்தவர் பதவி வழங்கப்பட்டது. அதற்குக் கைமாறாக அவர் பதவியில் இருந்த அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவு வழங்கினார். ஆனால், 1952-1977 இடைப்பட்ட 25 ஆண்டுகளில், தொண்டமான் ஒரு தொழிற்சங்கத்

தலைவராகவே காணப்பட்டார். 1948 தேர்தலுக்குப் பிற்பட்ட 30 ஆண்டுகளில் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தனது அரசியல் நட்புறவை இடதுசாரியில் இருந்து வலதுசாரியாக மாற்றிக் கொண்டது. ஆனால், இம்மாற்றம் படிமுறையாக ஏற்பட்டது. 1956இும் ஆண்டு, அரசாங்கம் வலதுபக்கத்தில் இருந்து இடதுபக்கத்திற்கும் 1965இும் ஆண்டு, அரசாங்கம் இடதுபக்கத்தில் இருந்து வலதுபக்கத்திற்கும் 1970இல் வலதுபக்கத்தில் இருந்து இடதுபக்கமுமாக மாறிமாறி நகர்ந்தது.

1951 ஜூலை மாதத்தில் திரு.பண்டாரநாயக்கா தனது யு.என்.பி மந்திரிப் பதவியைத் துறந்து எதிர்க்கட்சிக்கு மாறினார். இதுவரை யு.என்.பி யும் இடதுசாரிகளும் கவனத்திற் கொள்ளாத கிராமிய மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் கருத்துக்களை, திரு.பண்டாரநாயக்க ஒன்றுதிரட்டினார். 1951இல் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி (SLFP) ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1955இல் சமசமாஜக் கட்சியுடனும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடனும் தேர்தலில் போட்டித் தவிர்ப்பு உடன்படிக்கை ஒன்றினை செய்துகொண்டது. 1956 தேர்தலுக்கு முன்னர் அக்கட்சி, மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி என்ற (MEP) பெயரில் சமசமாஜக் கட்சியின் ஒரு பிரிவு, சிங்களபாஷா முன்னணி ஆகியவற்றுடன் ஒரு பரந்த கூட்டினை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியானது சிங்களத்தை அரசகரும் மொழியாக்குவதற்கும் மக்களை முதன்மைப்படுத்திய சமூகப் பொருளாதார மாற்றத்திற்கும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்தது (டி சில்வா 1981). பெளத்த குருமார், சிங்கள ஆசிரியர்கள், வேலையற்ற படித்த இளைஞர்கள் மற்றும் ஏனைய அதிருப்தியாளர்கள் இக்கூட்டு முன்னணியை ஆதரித்தனர். இவர்கள் முன்வைத்த கோஷம் - பெளத்த சங்கம், சுதேச வைத்தியர், ஆசிரியர், விவசாயிகள், தொழிலாளர், கிராமிய மத்தியதர வர்க்கத்தினர், கிராமிய விவசாயிகள், நகரத் தொழிலாளர் ஆகியோரை ஈர்த்தது. இவர்களின் ஒன்றினைந்த சக்தியானது தேர்தலில் யு.என்.பியை படுதோல்வியடையச் செய்தது.

எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா முன்று வருடங்கள் மட்டுமே பதவி வகித்தார். அவரது படுகொலைக்குப் பின்னர், அவரது மனைவி ஸ்ரீமாவோ கட்சிக்குத் தலைமைதாங்கி 1960 ஜூலை பொதுத்தேர்தலில் கட்சியை வெற்றி பெற்று செய்தார். 1965இல் யு.என்.பி யும் அதனது கூட்டும் தமிழரக்க கட்சியும் உட்பட ஆட்சியதிகாரத்தை மீண்டும் பெற்றன. அப்போது தமிழரக்கட்சி, யு.என்.பியை ஆதரித்தது 1970இல் சுதந்திரக்கட்சியானது

சமசமாஜக்கட்சி, கம்யூனிஸ்ட்கட்சி ஆகியவற்றுடன் இணைந்து மீண்டும் வெற்றி பெற்றது. அவர்களது சமூக-சனநாயக அரசியல் வேலைத்திட்டங்கள், சிங்களபொத்த கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. ஆனால், விரைவிலேயே மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் (JVP) கிளர்ச்சிக்கு அவர்கள் முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. தீவிரவாத சிங்கள இளைஞர்களைக் கொண்ட ஜே.வி.பி புதிய அரசாங்கத்தின்மீது பொறுமை இழந்திருந்தது. 1960இல் படித்த வேலையற்றோரின் சதவீதம் குறிப்பாக, சிங்கள கிராமிய இளைஞர்கள் மத்தியில் வேகமாக அதிகரித்தது. 1972இல் அரசியல் யாப்பு மாற்றம் பெற்றது. 1972ஆம், 1975ஆம் ஆண்டுகளின் நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டங்கள், கிராம மக்களுக்கு நிலச்சொத்துக்களை மறு பங்கீடு செய்யும் நோக்குடன் கொண்டு வரப்பட்டன. மக்களின் தேவைக்கு ஏற்றவாறு கல்வி முறையை மாற்றியமைக்க கல்விச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. எனினும், கூட்டு முன்னணியில் ஏற்பட்ட விரிசல், பொருளாதார வீழ்ச்சி, கிராமிய மக்களுக்கு திருப்திகரமாக வளப்பங்கீடு செய்யமுடியாமை ஆகிய காரணங்களால் சுதந்திரக்கட்சியினதும் இடுதுசாரிகளினதும் செல்வாக்கு வீழ்ச்சியடைந்தது. 1977 பொதுத்தேர்தலில் யு.என்.பி மீண்டும் பெரு வெற்றி பெற்றது. அது தொடர்ந்து 17 வருடங்கள் ஆட்சி செய்தது. முன்னர் அதாவது 1947 தேர்தலுக்குப் பின்னர் எதிர்க்கட்சிகளுடன் இணைந்து யு.என்.பியை எதிர்த்த இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இப்போது அதன் நட்பு சக்தியாக விளங்கியது. யு.என்.பி கட்சி அதிகாரத்திலிருக்க இ.தொ.காவின் ஆதரவு பெரிதும் உதவியது.

1947 தேர்தலின் பின்னர் இடுதுசாரிகளுடன் சேர்ந்து எதிர்க்கட்சியில் இருந்த இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தனது அரசியல் தளத்தை மாற்றிக் கொண்டு 1977 முதல் வலதுசாரிகளுக்கு ஆதரவாக ஏன் நடந்து கொண்டது என்பது முக்கிய கேள்வியாகும்.

இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரசின் கூட்டுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்

1950களில் இ.தொ.கா. யு.என்.பியை எதிர்த்து வந்தது. 1949 குடியுரிமைச் சட்டத்திற்குப் பின்னர் இலங்கைப் பிரதமரான டட்லி சேனநாயக்க, இலங்கை குடியுரிமையற்ற இந்தியர்களை நாடு கடத்துவதற்கான ஆலோசனையை இந்திய பிரதமர் நேரு அவர்களுக்கு சமர்ப்பித்தார். 1954இல் நேருவும் சேர் ஜோன் கொத்தலாவையும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம், இலங்கை இந்திய

குடியுரிமை வழங்கலை மிகவும் பின்தங்கச் செய்தது. 1956இல் அரசாங்கம் மாறியபோது கட்டாய நாடு கடத்தும் ஆலோசனை சற்று பிறபோடப்பட்டது. ஆனால், இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கலில் முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை.

1960இல் தேர்தலில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சுதந்திரக் கட்சிக்கு வாக்களித்தனர். திரு. தொண்டமான் பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார். ஆனால், சுதந்திரக்கட்சி ஒரேயொரு மொழியை அரசக்கும் மொழியாக்குவதில் உறுதியாக நின்றமையினால், சுதந்திரக்கட்சிக்கும் இ.தொ.காங்கிரசுக்கும் இடையில் இருந்த நட்புக்குப் பங்கமேற்பட்டது. இக்காலத்தில் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களினதும் அவர்களது தலைவர்களின் நலன்களுக்கும் எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகத்தின் தமிழரசுக்கட்சியினால் வழிநடத்தப்பட்ட இலங்கைத் தமிழர்களின் நலன்களுக்கும் இடையில் ஒரு தற்காலிக ஒற்றுமை ஏற்பட்டது. சிங்கள ஏகாதிபத் தியவாதத் துக்கு எதிராக ஒற்றுமைப் பட்டு, செல்வநாயகத்தின் சத்தியாக்கிரக இயக்கத்திற்கு ஆதரவு வழங்க தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தலைவர்கள் முற்பட்டனர். அவசரகாலச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

1964வரை 134,000 இந்தியத் தமிழர்களுக்கு மட்டுமே குடியுரிமை வழங்கப்பட்டது. இதே நேரத்தில் ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமானோர் நாடற்றவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு தொடர்ச்சியான தலையிடியாகவும் இருந்தனர் (மாணிக்கம் 1995:41). 1964இல் குடியுரிமைப் பிரச்சினை தொடர்பாக இலங்கை, இந்திய அரசுகள் ஒர் உடன்பாட்டுக்கு வந்தன. இந்தியப் பிரதமர் ஸால்பகதூர் சாஸ்திரிக்கும் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவுக்கும் இடையே இந்த உடன்பாடு ஏற்பட்டது. இதன்படி, நாடற்றவர்களான 975,000 பேரில் 525,000 பேருக்கும் அவர்களது இயற்கைப் பெருக்கத்துக்கும் இந்தியக் குடியுரிமை வழங்கப்படும். 300,000 பேருக்கும் அவர்களது இயற்கைப் பெருக்கத்துக்கும் இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கப்படும். எனினும், இன்னும் 150,000 பேரின் தலைவிதி நிர்ணயிக்கப்படாமல் அவர்கள் நாடற்றவர்களாகவே விடப்பட்டனர். மலையகத் தொழிற்சங்கங்கள் இவ்விடயத்தில் கலந்தாலோசிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் இந்தியாவிற்கு செல்லவிருக்கும் 525,000 பேரின் தலைவிதி பற்றி கண்டன அறிக்கைகளை வெளியிட்டனர். அவர்களுள் பெரும்பாலானோர் இந்தியாவில் கால் வைத்ததேயில்லை. திருமதி. சிறிமாவோ நாடு திரும்பியபோது அவருக்கு மாபெரும் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது (நடேசன் 1993:193).

சிங்கள அரசியல் தவைர்களும் கல்வியாளர்களும் தோட்டப் பாடசாலைகளில் சிங்களத்தைப் பயிற்று மொழியாக்க வேண்டுமெனக் கோரினர். தமிழ் பெருந்தோட்ட சமூகத்தையும் அவர்களை சூழவுள்ள சிங்கள சமூகத்தையும் ஒன்றினைப்பதற்கு இதுவே வழியென அவர்கள் கருதினர். தொழிற்சங்கங்கள் இதனை எதிர்த்தன. எந்தவொரு முடிவுக்கும் வரும் முன்னர் அரசாங்கம் மாறியது.

1965ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் யு.என்.பி.யும் இ.தொ.காவும் முதன்முறையாக இணைந்தன. சிறிமா-சால்திரி உடன்படிக்கை சிறிமாவுக்கு கடந்த தேர்தலில் வெற்றியைத் தரத் தவறிவிட்டது.

கடந்த முன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் உரிமைக்காக உறுதியுடன் குரல் கொடுக்க சில இடதுசாரித் தலைவர்கள் இப்போது தமது மார்க்கிய நோக்கினைக் கைவிட்டு தேர்தல் பிரசாரத்தின் போது கீழ்த்தரமான இனவாதத்தைக் கொட்டினர் (நடேசன் 1993:202).

இ.தொ.கா வழங்கிய ஆதரவுக்கு மதிப்பளித்து யு.என்.பி திரு.தொண்டமானுக்கு நியமன உறுப்பினர் பதவியை வழங்கியது. இ.தொ.காவுக்கு எதிராக ஜனநாய தொழிலாளர் காங்கிரஸ் எப்போதும் இடதுசாரிகளையே ஆதரித்து வந்தது. 1965ஆண்டின் பின், கூட்டு அரசாங்கம் தமிழ்ப் பகுதிகளில் அரசாங்க அலுவல்களை தமிழிலே நடத்த வழிசெய்தது. அத்துடன் தமிழ்ப் பிள்ளைகள் தமிழில் கல்வி கற்கவும் ஏற்பாடு செய்தது. குடியுரிமை பெற்ற இந்தியர்களுக்கு தனியான தேர்தல் இடாப்பு ஒன்றினை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற பெளத்த குருமாரின் கோரிக்கைகளையும் அரசாங்கம் நிராகரித்தது. இந்திய, இலங்கை குடியுரிமைக்கான விண்ணப்பங்கள் துரிதப்படுத்தப்பட்டன.

1970ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் இ.தொ.கா, யு.என்.பி.யை ஆதரித்தது. எனினும், தேர்தலுக்கு முன் பதாகப் பின்வரும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டது:

யு.என்.பி.யும் சுதந்திரக் கட்சியும் இ.தொ.காவின் பிரதான கோரிக்கைகளை ஏற்கின்றன. யு.என்.பி தனது ஆட்சிக்காலத்தில் சமாதானத்தைப் பேணியதோடு சனநாயக நடைமுறைகளுக்குத் தன்னை உறுதியாக அர்ப்பணித்தும் இருந்தது. ஆனால்,

சுதந்திரக்கட்சி தனது ஆட்சிக் காலத்தில் (1956-1965) சிறுபான்மையினருக்கு தொந்தரவுகளைத் தந்தது. இ.தொ.கா பிரதிநிதிகளுடன் பேச்கவார்த்தை நடத்த யு.என்.பி முன்வந்தது. ஆனால், சுதந்திரக்கட்சி மறுத்துவிட்டது (தொண்டமான் 1994:238).

1970ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில், யு. என். பி தோல்வி அடைந்தது. பெருந்தோட்ட தொழிற்சங்கங்களிலும் அவற்றின் அரசியற் கூட்டுகளிலும் மீண்டும் பிளவு ஏற்பட்டது. இ.தொ.கா, ஐ.தே.கட்சிக்கு ஆதரவு அளித்தது. ஆனால் ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ், ஜக்கிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம், இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் ஆகியவை வெற்றி பெற்ற ஜக்கிய முன்னணியை ஆதரித்தன. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலன்களைப் பேணுவதற்காக ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸின் தலைவர் ஏ.அசீஸ் அவர்களுக்கு நியமன உறுப்பினர் பதவி வழங்கப்பட்டது.

தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று கற்பித்தல் மொழி தொடர்பாக எழும் பாரபட்சங்களை நீக்குதல், தோட்ட நிருவாகிகள் தொழிற்சங்கங்களை அங்கீகரித்தல் முதலிய வாக்குறுதிகளை ஜக்கிய முன்னணி வழங்கியது. சமசமாஜக்கட்சியின் தலைவர்களுள் ஒருவரான கொல்வின் ஆர். டி சில்வா, பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் மற்றும் அரசியல் அமைப்பு விவகாரங்கள் அமைச்சின் அமைச்சரானார். தோட்டத்துரையின் உத்தரவுகள் இல்லாமல் தொழிற்சங்கவாதிகள் தோட்டத்திற்குள் நுழைவதற்கான சட்டவிதிகளை அவர் உடனடியாக நிறைவேற்றினார். வீட்டுவசதிகள், தொழிலாளர் ஆட்குறைப்பு போன்ற விடயங்களில் தொழிலாளர்களுக்கு சாதகமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

நிலச்சீர்திருத்தமும் பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாதலும்

1972, 1975 ஆண்டுகளில் நிறைவேற்றப்பட்ட நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் பெருந்தோட்டங்களில் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. நிலச்சீர்திருத்தமும் பெருந்தோட்டங்களை தேசியமயமாக்கலும் வங்கா சமசமாஜக்கட்சியினதும் கம்யூனிஸ்ட்கட்சியினதும் பரந்த நோக்கங்களுடன் இயைபுற்றிருந்ததுடன், சில காலமாக அவை இதன் பொருட்டு வாதாடியும் வந்துள்ளன. எனினும், அக்கோரிக்கைகள் ஜக்கிய முன்னணியின் பொதுத்தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால், 1971ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட ஜே.வி.பி கிளர்ச்சியின்

காரணமாக நிலங்களை தேசியமயமாக்கும் கொள்கையை அரசாங்கம் தீவிரமாகப் பின்பற்றியது. நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் சகல நிலங்களையும் தேசியமயமாக்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தன. தனியாருக்குச் சொந்தமான 25 ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட வயல் நிலங்களையும் 50 ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட ஏனைய நிலங்களையும் பொதுக் கம்பனிகளுக்கு சொந்தமான சகல நிலங்களையும் தேசியமயமாக்குவதற்கு இச்சட்டம் வழிவகுத்தது. இச்சட்ட அமுலாக்கத்தினால் தேவிலைத் தோட்டங்களில் 60 சதவீதமும் இறப்பர் தோட்டங்களில் 30 சதவீதமும் தென்னந் தோட்டங்களில் 10 சதவீதமும் தேசியமயமாக்கப்பட்டன (Moore 1985).

பெருந் தோட்டத் தின் தேசியமயமாக்கலானது தோட்டத் தொழிலாளருக்கு எவ்விதமான உடனடிப்பயனையும் கொண்டு வரவில்லை. தோட்ட முகாமையாளர்களும் இலிகிதர்களும் அரசாங்க ஊழியர்களாயினர். பல புதிய தொழில்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இவை பிரதானமாக அரசியல் செல்வாக்கின் ஊடாக சிங்களவர்களுக்கே வழங்கப்பட்டன. பெருந் தோட்டங்களைத் தேசியமயமாக்கியதன் காரணமாக தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பை ஜக்கிய தோட்டத் தொழிலாளரின் தலைவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

தோட்டங்கள் தங்கச் சுரங்கங்களாக இருந்தன. தோட்டங்களில் துரைமார்களாகப் பணியாற்றி, நொடித்துப் போய்விட்டவர்கள் பெரும் பணக்காரர்களின் பின்னைகள் மட்டுமல்ல சில அரசாங்கப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களும் தான்... தோட்டங்களில் ஊழல்கள் மலிந் திருந்தன. தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஏற்கனவே எதிர்பார்ப்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்த தேசியமயமாக்கல் அவர்களுக்கு வழங்கியப் பரிசுகள் - பாதுகாப்பின்மை, நியாயின்மை, தொழிலின்மை, வயன்களில் இருந்து விரட்டப்படும் அபாயம்... சில தோட்டத்துரைமார் தொழிற்சங்கங்களுக்கு வெளிப்படையாக எதிர்ப்புக்காட்டியது மட்டுமல்ல, அவற்றிற்கு செவிசாய்க்கவும் மறுத்தனர் (நடேசன் 1993:219).

இதன் காரணமாக தொழிற்சங்கங்கள் தமது பேதங்களை மறந்து விவசாய, காணி அமைச்சர் கொப்பேகடுவ அவர்களுடன் கூட்டுப்பேச்சுவார்த்தைக்கு வாய்ப்புக் கோரினர். பேச்சுவார்த்தை வெற்றியளிக்கவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் தேசியமயமாக்கக் கொள்கைக்கு வித்திட்டது ஜே.வி.பி கிளர்ச்சியே எனக் கூறிய

அமைச்சர் தொழிற்சங்க எஜமான்கள் தனக்கு ஆணையிட முடியாது எனவும் கூறினாராம் (நடேசன் 1993:219).

1977 பொதுத்தேர்தல் வரையான காலகட்டம் தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு சோதனை மிகுந் ததாக இருந் தது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் முதன் முறையாக அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தளம் கண்டிய சிங்களவர்களின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டு இருந் தது. அதன் விளைவாக அரசாங்கத் திற்கும் தொழிற்சங்கங்களுக்கும் இடையிலான நெருக்கடி அதிகரித்துக் கொண்டே சென்றது. அந்நியநுக்குச் சொந்தமான தோட்டங்களை தேசியமயமாக்குவதற்கு முன்னரான 1971 - 1975 காலப்பகுதிகளில் தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்த நேர வேலை, மாதச்சம்பளம், சமசம்பளம், பணிக்கொடைப்பணம் முதலான கோரிக்கைகளுக்கு அரசாங்கம் செவிசாய்க்கவில்லை. தொடர்ந்து வேலைநிறுத்தங்கள் ஏற்பட்டன. உரமானியம் குறைக்கப்பட்டது. உணவுப்பஞ்சம் ஏற்பட்டது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சில பிரதேசங்களில் இருந்து விரட்டப்பட்டனர். 1972இல் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின்படி, சிங்களவர்களுக்கு தோட்டங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. தோட்டங்களில் சிங்களவர்கள் தொழிலாளர்களாக வேலைவாய்ப்புப் பெற்றனர். 1977 தேர்தலுக்கு முன்னரான காலகட்டத்தில் தோட்டத்துரைமாராக இருந்து, இப்போது அரசாங்க ஊழியர்களாகியவர்களும் செழிப்பான தேயிலைத் தோட்டங்களை சிங்கள கிராமவாசிகளுக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பதை எதிர்க்கத் தொடங்கினர். அமைச்சர் கொப்பேக்கடுவ அவர்களுக்கு இ.தொ.கா தலைவர் திரு.தொண்டமான் பரம எதிரியாகி விட்டார். தொண்டமானுக்கு சொந்தமாக இருந்த 52 ஏக்கர் தேயிலைக் காணியை தேசியமயப்படுத்தி, அவரை இந்தியாவுக்கு நாடுகடத்தப் போவதாக அமைச்சர் அறைக்கவல் விடுத்தார்.

1970-7 காலப்பகுதிகளில் இ.தொ.காவின் அரசியல் உறவு யு.என்.பியடன் மட்டுமல்லாமல் தமிழரக்கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் ஆகிய கட்சிகளுடனும் விரிவடைந்தது. மேற்படி இரு கட்சிகளும் இலங்கைத் தமிழர்களின் நலன்களைப் பிரதிபலித்த போதும் சிங்கள மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக தமது நலன்களை முன்னெடுப்பதற்காக அவர்கள் இ.தொ.காவுடன் இணைந்து தமிழர் ஜக்கிய முன்னணியை (TUF) அமைத்தனர். 1972ஆம் ஆண்டின் புதிய அரசியல் யாப்புக்கு எதிராக தமிழர் ஜக்கிய முன்னணி சத்தியாக்கிரகம் ஒன்றை மேற்கொண்டது. 1976இல் தமிழர் ஜக்கிய முன்னணி தனது பெயரை

தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணி (TULF) என மாற்றஞ் செய்து கொண்டதுடன், நாட்டின் வடபகுதியில் தமிழிலும் என்னும் தனிநாடு அமைப்பதற்கான தீர்மானத்தையும் மேற்கொண்டது. தொண்டமான், இ.தொ.காவுடன் ஈழம் தீர்மானத்தினின்றும் பிரிந்து ஒதுங்கிக் கொண்டாலும், அக்குழுவுடன் பொதுவான கூட்டைத் தொடர்ந்தார்.

1997 பொதுத்தேர்தலில் இ.தொ.கா, யு.என்.பியுடன் சேர்ந்து வாக்களித்தது. மூன்று அங்கத்தவர் தொகுதியும் தேயிலைத் தோட்டங்களின் கேந்திரமுமான நுவரெலியாவின் மூன்றாவது அங்கத்தவராக தொண்டமான் தெரிவு செய்யப்பட்டார். 1948இற்குப் பின்னர் இதுவே முதன்முதலாக இந்தியத் தமிழர் ஒருவர் பாராளுமன்றத்திற்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட சந்தர்ப்பம் ஆகும். 1977-1994 பகுதிகளில் தொண்டமான் ஒரு பலமுள்ள அரசியல்வாதியாக மாறினார். அத்துடன் மலையக மக்களின் கல்வி, சுகாதாரம், வீட்டுவசதி முதலான சமூகநலன்களைப் பெற்றுத்தர கடமைப்பட்வராகவும் இருந்தார். இதைப்பற்றி நாம் ஏழாம் அத்தியாயத்தில் விளக்குவோம்.

இலாபங்கள், மக்கள், அரசியல்: ஒரு தொகுப்பு

1990களில் விக்னேஸ்வரியின் பெருந்தோட்ட சமூகத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அடிப்படையாக பெருந்தோட்ட இலாபங்கள், பெருந்தோட்ட மக்கள், பெருந்தோட்ட அரசியல் ஆகியவற்றின் வரலாறு அமைந்துள்ளது. 1830 - 1997 காலகட்டத்தில் பெருந்தோட்டங்களின் இலாபங்களில் ஏற்பட்ட ஏற்ற இறக்கங்கள், தொழிலாளர்களின் குடிவரவு, தோட்டங்களில் குடியமர்த்தல், தொழிற்சங்க வளர்ச்சி, வாக்குரிமை, இ.தொ.காவின் அரசியல் தொடர்புகள் முதலியனவற்றை இவ்வத்தியாயத்தில் விளக்க முற்பட்டுள்ளோம்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் பெருந்தோட்டங்களை உருவாக்கியதன் நோக்கம் காலனித்துவவாதிகளின் இலாபந்தேடும் முயற்சியேயாகும். ஆரம்பத்தில் கோப்பித் தோட்டங்கள், ஒரு காலனித்துவ ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரத்திற்கும் உற்பத்தியின் நவீனமயமாக்கலுக்கும் தோற்றுவாயாக அமைந்தன. தென்னிந்தியாவில் இருந்து பெருந்தொகையான தமிழ் ஆண் தொழிலாளர்கள் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டனர். கங்காணிகள், தொழிலாளர்களை இங்கு கூட்டி வரவும் தோட்டங்களில் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தவும்

உதவினர். 19ஆம் நூற்றாண் டில் இக்கங்காணிகள் தொழிலாளர்களுக்கான கல்வி ஏற்பாட்டிலும் முக்கிய பங்கு வகித்தனர்.

கோப்பியின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் அதனை பதிலீடு செய்த தேயிலையானது பருவகால உழைப்புக்கு மாறாக வருட முழுவதுமான உழைப்பை வேண்டி நின்றதால், உழைப்புச் சக்தியின் கட்டமைப்பு மாற்றமுற்றது. தொழிலாளர் தமது குடும்பத்துடன் வந்து தோட்டங்களில் நிரந்தரமாகக் குடியிருக்கத் தொடங்கினர். எனினும், 1950கள் வரை பெரும்பாலான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அடிக்கடி இந்தியா சென்று திரும்பினர். ஆனால், 1950களில் இந்தியா, தொழிலாளர்களின் வரவை கட்டுப்படுத்தியது. நீண்டகாலமாக தோட்டத்துரைமார், தமது தொழிலாளர் தேவைக்கு இந்தியாவையே நம்பியிருந்தனர். ஆனால், பின்னர் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளைக் கொண்டு தமது தேவையை நிறைவுசெய்து கொள்ளலாம் என்பதை உணர்ந்தனர். இது தொழிலாளரின் கல்வி தொடர்பான அவர்களது மனப்பாங்குகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இது பற்றி நாலாம் அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.

தோட்டத்துறையில் இலாபமீட்டலில், தொழிலாளர் பற்றாக்குறையும் மிகையும் முக்கியமானவைகளாகும். தோட்டத்துரைமார், உதவித்துரைமார், கங்காணிகள் முதலானோரின் இறுக்கமான கட்டுப்பாட்டுக்கு தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உட்பட்டவர்களாவர். இவ்வதிகாரப் படிமுறையானது தொழில், இனம், மொழி, பால், வருமானம், வாழ்க்கைகளில் முதலான பல் வேறு சமூக வேறுபாடுகளில் பிரதிபலித்தது. தொழிலாளர்களது கலாசார சமூக அடையாளங்கள் தொழிலாளர் என்ற வகையில் அவர்களது பொருளாதார அடையாளத்தில் பெரிதும் தங்கியிருந்தது. அவர்கள் தோட்ட நிருவாகத் திற்குக் கட்டுப்பட்டு இருந்தனர். பெருந்தோட்டத்தில் காணப்பட்ட பல்வேறு பண்புகளுள் சில, உலகம் முழுவதிலுமிருந்த பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறைமைக்குப் பொதுவானவைகளாகவும் சில இலங்கைக்கு மட்டுமே உரியனவாகவும் இருந்தன. குறைந்த ஊதியம், கடன்பழு, புவியியல்ரீதியான தனிமை, கீழ்நிலையான வாழ்க்கை நிலைமைகள் போன்றவை உலகெங்கிலுமள்ள பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறைமைக்குப் பொதுவான அம்சங்களாகும். ஆனால், இலங்கையில் இவற்றுக்கு மேலதிகமாக மொழி, கலாசாரம், சாதி முதலிய காரணிகளும் காணப்பட்டன.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தோட்டத் தொழிலாளரின் அடையாளங்கள், அபிலாசைகள் ஆகியவற்றின் மீது பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தின. இவற்றில் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள், வாக்குரிமை, இ.தொ.கா.வின் அரசியல் தொடர்புகள் ஆகியவை முக்கியமானவையாகும். 1940களில், தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் விரைவான வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இது அரசியலில் கட்சிகளின் அங்கத்துவம், வாக்குரிமை முதலியவற்றோடு தொடர்புபட்டது. குடியுரிமை திடீரென பறிக்கப்படும் வரை இந்த வளர்ச்சி காணப்பட்டது. சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான இனவாத அரசியலின் தோற்றுத்திற்குக் குடியுரிமை விவகாரம், நாடு கடத்தல் என்பவற்றுடன், தோட்டத் தொழிலாளரின் அடையாளத்திலும் இவை தாக்கம் செலுத்தின.

தோட்டத்துறையின் தொழிற்சங்க தலைமைத்துவம் முதலில் இந்தியாவில் கல்வி கற்ற ஒரு தென்னிந்திய பிராமணரால் வழங்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் இலங்கையில் கல்வி கற்ற ஒரு கங்காணியின் மகனான தென்னிந்தியத் தமிழரால் தலைமைத்துவம் வழங்கப்பட்டது. தொழிற்சங்கம், அரசியல், கல்விசார்ந்த தலைமைத்துவங்கள் மலையக சமூகத்திலிருந்து உதித்த பொழுது அம்மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் அவை முக்கிய பங்குவகித்தன. இதைப் பற்றி வரும் அத்தியாயங்களிற் பார்க்கலாம்.

இந்தியர்களைத் திருப்பி அனுப்பும் உடன்படிக்கைகள் மலையக மக்கள் மத்தியில் வரவேற்றபை பெறாவிடினும், அவற்றை சிங்களவர்கள் ஆகரித்தனர். தம் மத்தியில் பெருந்தொகையான தமிழர் கள் இருப்பதை அவர்கள் வெறுத்தனர். கண்டிய சிங்களவர்களுடைய காணியை ஐரோப்பிய துரைமாரும் இந்தியத் தொழிலாளர்களுமே பறித்தெடுத்தனர் என்னும் நம்பிக்கை இந்திய எதிர்ப்புணர்வின் அடித்தளமாக இருந்தது. இதனால் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகம் தமது இருப்புக்குத் தம்மைத்தாமே நம்பியிருக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. 1950களிலும் 60களிலும் தோட்டங்களில் இருந்த பெரும்பாலான நிருவாகப் பதவிகளை சிங்களவர்களே பெற்றிருந்தனர். 1970களின் நிலச்சீர்திருத்தம் சிங்களவர்களுக்குக் கூடிய பொருளாதார வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திய அதே நேரத்தில் தமது எதிர்காலம் குறித்த தொழிலாளர்களின் நம்பிக்கையீனத்தை மேலும் அதிகரித்தது. தமது எதிர்காலம் பற்றிய பெற்றோர்களின் நம்பிக்கையீனம் பிள்ளைகளின் கல்வியில் பிரதிபலிப்பது இயல்பானதாகும்.

குடியுரிமை, நாடுதிரும்பல், இந்திய எதிர்ப்புணர்வு ஆகியவை தொழிலாளரின் வாழ்வில் நிச்சயமற்ற தன்மையை அதிகரித்த பொழுது 1950 இற்கும் 1977 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தொழிற்சங்க இயக்கமும் இ.தொ.கா வின் அரசியல் தொடர்புகளும் எதிர்த்திசையில் சென்றன. இந்தியத் தமிழ் சமூகத்திலிருந்து உருவாகிய தலைமைத்துவமானது, அச்சமூகத்தின் அரசியல் அதிகாரத்தைப் படிப்படியாக அதிகரிக்க உதவியது. இது அவர்களின் வாழ்க்கை நிலைமையிலும் வேலை நிலைமையிலும் மற்றும் விருத்தியிலும் நீண்டகால தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின.

இக்காலகட்டத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் அரசியல் அதிகாரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப தோட்டத்துறைப் பொருளாதாரத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சுதந்திரம் கிடைக்கும் வரை பெருந்தோட்டத்துக்கும் காலனித்துவ அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் நெருக்கமான உறவு காணப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் வருமானத்திற்கும் செலவினங்களுக்கும் பெருந்தோட்டங்கள் அடிப்படையாக அமைந்திருந்தன. பெருந்தோட்ட வருமானத்தைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பெருந்தெருக்களும் புகையிரதப் பாதைகளும் பெருந்தோட்டத்துக்குள்ளும் வெளியிலுமான பொருளாதார செயற் பாடுகளுக்கு உந் துசக் திகளாக அமைந்திருந்தன. பெருந்தோட்ட வருமானம் 1930களில் இருந்து பெருந்தோட்டத்துக்கு வெளியிலான கல்வி, சுகாதார வசதிகளின் மேம்பாட்டிற்கு உதவியது. பெருந்தோட்டத்துக்குள் கல்வி மேம்பாட்டுக்கான முயற்சிகளில் அரசாங்கம் அவ்வளவாக ஆர்வம் காட்டவில்லை.

1800-1977 காலப்பகுதிகளில் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே ஏற்பட்ட கல்வி விருத்தியானது, பெருந்தோட்டத்துக்குள் வழங்கப்பட்ட கல்வி ஏற்பாடுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தியது. இதனை அடுத்த அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம். 1977இல் இவ்வாறான அபிவிருத்தி உச்சநிலையை அடைந்த போது தேசிய கல்வி முறைமை முற்றாக அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடில் இருந்தது. இக்காலத்தில் தோட்டங்களும் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக பெருந்தோட்டத்தின் கல்வியையும் அரசாங்கமே பொறுப்பேற்று விருத்தி செய்யும் சூழ்நிலை தோன்றியது.

3. தேசிய கல்வி முறைமையின் அபிவிருத்தி

இந்த அத்தியாயம் அநேகமாக இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் தவிர்ந்த தேசிய கல்வி முறைமையின் அபிவிருத்தியையும் வளர்ச்சியையும் பற்றி விபரிக்கிறது. தோற்றமுறும் தேசிய முறைமையில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் தவிர்க்கப்பட்டமைக்கு இரண்டு குறிப்புகள் அல்லது அடையாளங்கள் உள்ளன. தேசிய முறைமையிலிருந்து தவிர்க்கப்படாலும், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் அதனுடன் இணைந்து கொள்வதை இலக்காகக் கொண்டிருந்தன. மேலும், பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி வழங்கும் ஏற்பாடுகளில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களை தேசிய கல்வி முறைமை மாற்றங்கள் தீர்மானிக்காத போதிலும், அவற்றால் அவை அடிக்கடி கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. இலக்கு என்ற வகையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணி என்ற வகையிலும் தேசிய கல்வி முறைமையானது பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி அபிவிருத்திக்குத் தேவையான கல்விசார் நிலைமைகளை வழங்கியது.

அரசு அனுசரணை பெற்ற தேசிய கல்வி முறைமையின் அபிவிருத்தியில் முக்கிய அம்சமாக மாணவரின் கல்விப் பங்குபற்றல், நோக்கமும் கட்டுப்பாடும், போதனாமொழி ஆகியவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இந்த அத்தியாயமானது 1800-1977 காலப்பகுதியில் நாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை முழுமையாக மீளாய்வு செய்கிறது. நான்காவது அத்தியாயம் வேறாகவும் தொடர்புபட்ட முறையிலும் ஏற்பட்ட பெருந்தோட்ட கல்வி அபிவிருத்தியை ஆராய்கிறது.

பிரத்தானியராட்சிக்கு முன்னர் நிலவிய குடியேற்றவாதச் செல்வாக்கு

போர்த்துக்கேயர் செல்வாக்கு

இலங்கையில் ஐரோப்பிய குடியேற்றவாதம் 1505இல் போர்த்துக்கேயர் கரையோரப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றியதுடன் ஆரம்பித்தது. குடியேற்றவாத ஆட்சியாளர்களின் மதமாக உரோமன்

கத்தோலிக்கம் விளங்கியது. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் போர் த்துக்கேயர் ஆட்சி முடிவுற்றபோது, கத்தோலிக்கத் தேவாலயங்களுடன் இணைந்த வகையில் பரவலாக கோயிற்பற்றுப் பாடசாலை முறைமை உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. யேசு சபையினரும் பிரான்ஸில்கன் சபையினரும் இடைநிலைப் பாடசாலைகளையும் கல்லூரிகளையும் நடத்திவந்தனர் (Ruberu 1962). கத்தோலிக்க திருச்சபையின் பல பிரிவினரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் முறைமையான பாடசாலைகள் இயங்கி வந்தன. இவை மதமாற்றத்தை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. போதனாமொழிகள் சிங்களமும் தமிழமாக இருந்தபோதிலும், போர்த்துக்கேயம், லத்தீன் ஆகிய மொழிகளும் இக்கல்லூரிகளில் கற்பிக்கப்பட்டன. உள்ளூர் பெளத்த, இந்து மற்றும் இஸ்லாமியப் பாடசாலைகள், போர்த்துக்கேய குடியேற்றவாத ஆட்சியில் உத்தியோகபூர்வமாக ஊக்குவிக்கப்படவில்லை.

டச்சுக் செல்வாக்கு

டச்சுக்காரர் 1658இல் போர்த்துக்கேயராட்சியைக் கைப்பற்றித் தீவின் கரையோரப் பிரதேசங்களில், 1796 வரை ஆட்சி நடத்தினர். கல்வி நிலையங்களை மதம் மாற்றும் நிலையங்களாகப் பயன்படுத்தும் போர்த்துக்கேயரின் மரபையே டச்சுக் காரரும் தொடர்ந்தனர். ஆயினும், டச்சுக்காரர் கத்தோலிக்க மதத்தைச் சகித்துக் கொள்ளாததனால், புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைத் தீவிரமாக மேம்படுத்தினர். இவர்கள் போர்த்துக்கேயரால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட கோயில்பற்றுப் பாடசாலை முறைமையை கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மூன்று பிரதேசங்களுக்கும் விரிவுபடுத்தினர். இப்பாடசாலைகள் திருச்சபை பிரதிநிதிகளையும் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களையும் கொண்ட ஆணைக்குழுவின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் எளிருந்தன. கோயில்பற்றுப் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைப் பின்பற்றுமாறு வேண்டப்பட்டனர். கோயில்பற்றுப் பாடசாலை ஆசிரியர்களின் பணிகள் சமய அறிவைப் போதிப்பதற்கு அப்பாலும் பிறப்பு, விவாகப்பதிவு, சொத்துரிமைகளை மாற்றுதல் என்ற வகையில் விரிவுபடுத்தப்பட்டன. டச்சுத் தேவாலயங்களில் ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்களும் இத்தேவாலயங்களில் திருமணங்கெய்து கொண்ட பெற்றோரின் பிள்ளைகளும் மாத்திரமே சொத்துக்களை வாரிசு உரிமையாகப் பெறலாம். பாடசாலைகள் யாவும் வருடந்தோறும் அரசாங்க அலுவலர்களால் பரிசோதனை செய்யப்பட்டன. தன்மை விதிக்கும் முறையின்மூலம் 15 வயது வரையுள்ள பிள்ளைகளின்

பாடசாலை வரவு கட்டாயமாக்கப்பட்டிருந்தது. போதனாமொழியாகச் சிங்களம் அல்லது தமிழ் இருந்தது. கோயில்பற்றுப் பாடசாலைகளில் ஒல்லாந்து மொழியைக் கற்பிக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை. ஒல்லாந்து மொழி கற்பிக்கப்பட்டது போலத் தோன்றினாலும், அதனுடன் இலத்தீன், கிரேக்கம், எபிரேயம் ஆகிய மொழிகளும் கற்பிக்கப்பட்டன. கொழும்பு செமினரியில், எதிர்கால ஆசிரியர்களுக்கும் சமய போதகர்களுக்குமான பயிற்சி வழங்கப்பட்டது.

டச்சுக்காரரின் குடியேற்ற ஆட்சி, கரையோரங்களின் தாழ்நிலப் பிரதேசங்களில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. கண்டி - உயர்நிலப் பிரதேச பெளத் தமைய நிலப் பகுதிகளுக்கு அவ்வாட்சி விரிவுபடுத்தப்படவில்லை. தாழ்நிலப் பிரதேசங்கள், யாழ்ப்பானத் தமிழர் வாழ்ந்த வடபகுதியையும் தாழ்நிலச் சிங்கள பெளத்தர்களும் முஸ்லிம்களும் வாழ்ந்த தெற்கு மற்றும் மேற்குப் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. இக்காலப்பகுதியில் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றவர்களின் சமூகப் பின்னணி பற்றி ஆவணப்படுத்தப்பட்ட சான்றுகள் மிகக்குறைவாகவே உள்ளன. ஆகவே, கல்வியானது உள்ளூர் கற்றோர் குழாத்தின் சமூக அமைப்பை எவ்வளவுக்கு மாற்றியமைத்தது என்பதைத் தீர்மானித்தல் கடினமாகவுள்ளது. டச்சுக்காரர் தமது குடியேற்றவாத நிருவாகம் குறித்து ‘உள்ளூர் உத்தியோகத்தரின்’ கட்டமைப்பு ஒழுங்கிலேயே பெரிதும் தங்கியிருந்தனர். சாதிமுறை அடிப்படையிலான சமூக அந்தஸ்து முறையினையும் பின்பற்றினர் (விக்கிரமராட்டன் 1973:165). கிராமங்களில் முக்கிய பொறுப்புகளை ஏற்றிருந்த கோயில்பற்றுப் பாடசாலை ஆசிரியர்களின் தொழிலுக்குரிய தகைமையாக புரட்டஸ்தாந்து மத அறிவு கருதப்பட்டது. பாடசாலை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள், கிராமிய உயர்வர்க்கத்தின் உறுப்பினர்களாக இருந்தனரோ என எமக்குத் தெரியாது. அல்லது (i) பரிசு பாடசாலைகள் மக்கள் செறிவாக வாழ்ந்த சில பகுதிகளிலேயே கூடுதலாக ஆரம்பிக்கப்பட்டனவா? (ii) ஏனையவரிலும் பார்க்க சில சமூகக் குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்களே 15 வயது வரை பாடசாலை செல்லுமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்களா? அல்லது (iii) கொழும்பு செமினரியில் சேர்ந்து கொண்டவர்கள் கிராமிய உயர் வர்க்கத்தினரா? என நாம் அறியோம். ஆகவே டச்சுக்காரரின் புரட்டஸ்தாந்து மத சார்புக் கல்வியானது தனியாட்களின் பரம்பரை அந்தஸ்தை அவ்வாறே பேண உதவியதா? அல்லது ஒருவருடைய குடும்பத்தின் அந்தஸ்திலிருந்து வேறுபட்ட அந்தஸ்தை வழங்கியதா? அல்லது ஒருவருடைய பரம்பரை அந்தஸ்தை அல்லது

அடைந்த அந்தஸ்தின் அடையாளமாகக் குறைந்தளவு முக்கியத்துவமே பெற்றதா? என்ற முடிவுக்கு வருதல் மிகவும் கடினமானது.

சுக்காரர் ஆட்சியின் பின் அநேகமான சுக்காரர் தொடர்ந்தும் இங்கு தங்கியிருந்ததுடன், பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழ் இலகுவாகவும் இடம்பிடித்துக் கொண்டனர். மேலும் கல்வி மற்றும் தொழில்களுக்கான வாய்ப்பையும் பெற்றனர். பிற்காலங்களில் இவர்கள் பறங்கியர் என அழைக்கப்பட்டனர். பறங்கியர் என்ற சொல், சுக்காரரையும் போத்துக்கேயரையும் அல்லது இனக்கலப்பின் வழிவந்தவர்களையும் குறிக்கின்றது.

பிரித்தானியக் குடியேற்றவாத ஆட்சியின் செல்வாக்கு முரம்பகாலம்

சுக்காரரின் செல்வாக்கின் கீழ், சமூக அந்தஸ்தைத் தீர்மானிப்பதில் கல்வியின் முக்கியத்துவம் ஒப்பிட்டளவில் நலிந்து காணப்பட்டாலும், பிரித்தானியக் குடியேற்றவாத ஆட்சிக் காலத்தில் கல்வியானது வலிமையுடையதாக இருந்தது. அவர்களுடைய ஆட்சி 1796இல் ஆரம்பித்து 1948இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதோடு முடிவுற்றது. பிரித்தானியக் குடியேற்றவாத ஆட்சியின் முதல் 20 வருடங்களும் போர்த்துக்கேயர் மற்றும் சுக்காரரின் ஆட்சிக்குப்படிருந்த கரையோர மாகாணங்களையே உள்ளடக்கியிருந்தன.

ஆரம்ப காலங்களில் பிரித்தானியக் குடியேற்றவாத அரசாங்கம், சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட இரண்டு சமூக அடுக்குகளுக்கு ஏற்ப இருவகையான பாடசாலைகளுக்கு உதவியளித்தது. இங்கு மேற்றள அடுக்கு ஒன்று புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்டது. கீழ்த்தள அடுக்கு புனரமைக்கப்பட்டது. கொழும்பு அக்கடமி, மேல் அடுக்காக விளங்கியதுடன் உயர் சாதியினர் சிங்கள ஆண்கள், தமிழ் ஆண்கள் மற்றும் சுகப் பறங்கியரின் ஊட்டப் பாடசாலையாகவும் இருந்தது. இத்தகைய பாடசாலைகள், அரசாங்க வேலைகளுக்கு ஆட்களை ஆயத்தஞ் செய்ததுடன் கிறித்தவ மதத்தையும் கற்பித்தன. மாணவர்கள் ஆங்கிலமொழியிற் கற்பிக்கப்பட்டனர். கீழ் அடுக்கானது சுக்காரர் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கோயிற்பற்று பாடசாலைகளைக் கொண்டிருந்தது. பிரித்தானியராட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில்

இப்பாடசாலைகள் கவனிக்கப்படாமல் இருந்தன. எனினும், உள்ளுர்த் தேவையைக் கருத்திற் கொண்டு அவை புனரமைக்கப்பட்டன. ஆஸ்பதி நோர்த் (1798-1805) இப்பணிக்கென டச்சு மதகுருமாரை நியமித்திருந்தார். ஏதாவது ஒரு (சிங்களம் அல்லது தமிழ்) உள்ளுர் மொழியில் போதனை இடம்பெற்றது. அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்படவில்லை. ஆகவே, அந்தஸ்து மற்றும் சாதிமுறை அடிப்படையில்லைமந்த அரசாங்கக் கல்வி முறைமையில் உயர் அடுக்கிலிருந்து பாடசாலைகளுக்குச் சென்ற பிள்ளைகள் ஆங்கில அறிவை விருத்திசெய்து கொண்ட வேளையில் ஏனையவர்கள் உள்ளுர் மொழியில் அறிவைப் பெற்றனர்.

தலையிடாக் கொள்கையும் மின்னரிகளுக்கு ஆதரவும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க ஆண்டுகளில் குடியேற்ற ஆட்சி ஆஸ்பதியின் பிரதான கவனம், மாறுநிலையிலிருந்த பொருளாதாரத்தின் அரசியல் உறுதிப்பாட்டையும் நிதிசார் தன்னிறைவையும் பேணுவதாக இருந்தது. வளர்ந்து வரும் பொருளாதாரமானது கோப்பியில் தங்கியிருந்தது. அரசியல் உறுதிப்பாட்டுக்கான தேவை, பொருளாதார மிகையின்மை, பொதுவான தலையிடாக் கொள்கை என்பனவற்றால், வளர்ந்து வரும் குடியேற்றவாத ஆட்சியானது சமுகநலன் சேவைகளுக்கு ஆதரவு வழங்க இடமளிக்கவில்லை. சமுகநலன் சேவைகளில் அரசாங்கத்தின் தலையீடு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்த பிரித் தானிய சமுதாயத் தின் பண் பாக எவ் வகையிலும் இருக்கவில்லை. இது உண்மையிலேயே தொலைநோக்கங் கொண்டவரும் துணிவும் ஆற்றலும் மிக்கவருமான ஒர் ஆஸ்பதியின் செயலே என்பதுடன் அவரே இத்தகைய கொள்கையை ஊக்குவித்திருக்க முடியும் எனவும் கூறலாம். ஆரம்ப காலக் குடியேற்றவாத நிருவாகிகளின் கல்விக் கொள்கையானது கொள்கையென்ற சிறப்பைப் பெற்றிருந்தாலும், மின்னரிமாரின் பணிகளைச் சுகித்ததும் ஊக்குவித்ததும் கிறித்தவ மதமாற்றம் நோக்கியே நெறிப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்தது. இக்காலத்தில் மின்னரிகளே மாற்றத்தின் முகவராகச் செயற்பட்டனர் (டி சில்வா 1965:5).

ஆஸ்பதி பிரவுன்றிக் (1812-20) மதமாற்றம் பற்றிய விடயத்தில் ஊக்கமளித்து மின்னரிகளின் ஆதரவு பெற்றதுடன் அதன்மூலம் பாடசாலைகளை விரிவுபடுத்தி, அவற்றை அரசாங்க நிதியுதவி பெற்ற

பாடசாலைகளுக்கு இணையாகவும் நடாத்தினார். பிரவுன்றிக், கிறித்தவ மிஷனரிமாரின் கல்விப்பணிக்கு ஊக்கமளித்தார். இதற்குத் தமது மனைவியின் உதவியையும் பெற்றுக் கொண்டார். பிரவுன்றிக்கினால் உருவாக்கப்பட்ட குடியேற்றவாத மரபில், தீவின் தரும நடவடிக்கையின் பாதுகாவலனாக விளங்கிய முதற் பெண்ணும் அவரது மனைவியே ஆவர் (மெண்டிஸ் 1984:125). பிரவுன்றிக் ஆட்சிக்காலத்தின்போது பல கிறித்தவ மிஷனரி சங்கங்கள் தமது பணிகளை ஆரம்பித்தன. பப்டிஸ்ட் - 1812, உவெஸ்லியன்ஸ் - 1814, அமெரிக்க மிஷன் - 1812, திருச்சபை மிஷனும் அங்கிலிக்கன் திருச்சபையும் - 1818. கொழும்பு அக்கடமி, குடியேற்றவாத ஆட்சி நிருவாகத்துக்கான தொழில் களுக்கு இளைஞர்களைத் தொடர்ந்தும் சேர்த்து வந்தது. மற்றும் 1814இல் இது சிறிய எவில் கிராமப் புற இளைஞர்களைத் தேவாலயங்களுக்கான ஆசிரியர்கள் என்ற வகையில் ஆயத்தம் செய்தது. அவர் களுக்கு ஆங் கிலமும் இறையியலும் போதிக்கப்பட்டன. இவர்கள் சில சமயங்களில் தாம் புதிதாகப் பெற்றுக் கொண்ட ஆங்கிலமொழித் தகைமையை, ஆசிரியர் தொழிலும் பார்க்க நீதிமன்ற மொழிபெயர்ப்பாளர் தொழிலையே தேடிக்கொள்ளப் பயன்படுத்தினர் (ஜெயகுரிய 1979:71).

பிரவுன்றிக் ஆள்பதியாக இருந்த காலத்திலே மலைநாட்டில் ஜோப்பியராட்சின் போது சுதந்திரமாக இருந்த கண்டி இராச்சியம் இணைக்கப்பட்டது. 1815இல் இணைவதற்கான ஒப்பந்தமும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குக் கீழ் வருவதற்கான பட்டயமும், மாகாணப் பிரதானிகளுடன் நிருவாக அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள இடமளித்தன. அதேவேளையில் கல்வி அபிவிருத்தியுடன் தொடர்புடையதும் கருத்து வேறுபாட்டுக்குரியதுமான ஜந்தாவது வாசகத்தைப் பட்டயம் கொண்டிருந்தது. இது கூறுவது யாதெனில்:

‘இம்மாகாணங்களின் பிரதிநிதிகளும் மக்களும் பின்பற்றுகின்ற புத்தமதம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதாகப் பிரகடனப்படுத்தப்படுகிறது. அம்மத் குருமாரும் வழிபாட்டுத்தலங்களும் பேணிப்பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும்’ (அரசாங்க வர்த்தமானி 1815, பார்க்க Ruberu 1962:121).

இங்கிலாந்தைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வாசகமானது கிறித்தவ மதப் பிரசாரத்துக்கு ஒரு தடையாகக் கருதப்பட்டமையால், அதற்கான எதிர்ப்பும் இருந்தது. 1817இல் ஊவா மற்றும் ஏனைய மாகாணங்களில் ஏற்பட்ட எழுச்சியின் பின்னர் புதிய ஒப்பந்தமொன்று கண்டிப்

பிரதானிகளுடனான அதிகாரப் பகிர்வை நீக்கி, பெளத்த மதத்துக்குக் குடியேற்ற அரசின் பாதுகாப்பு வழங்கப்படும் என்ற வாசகம் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. இந்து, இஸ்லாம் மற்றும் கிறித்தவம் உட்பட நாட்டிலுள்ள எல்லா மதங்களுக்கும் சம அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. இதன்மூலம் மலைநாட்டுச் சிங்களவர் மத்தியில் மிஷனரிப் பணிகளுக்கும் கல்விக்கும் வழிகோலப்பட்டது. 1818ஆம் ஆண்டுக் கலகத்தின் பின்னர் உடனடியாக கண்டிப் பிரதேசங்களில், கிறித்தவர்கள் பணிகளை மேற்கொள்வதற்கான அல்லது பாடசாலைகளை நடாத்துவதற்கான அனுமதியை வழங்க பிரவன்றிக் கூரம்பத்தில் தயக்கம் காட்டினார். ஆயினும், பின்னர் ‘மக்கள் அவர்களை விரும்புகின்றனர்’ என்ற அவரது அரசியல்ரீதியான முடிவின் முன் அத்தயக்கம் நீடிக்கவில்லை (Brownrigg 1818, quoted in Rutherford 1962:127).

பிரவன்றிக்கைத் தொடர்ந்து வந்த பாண்ஸ் (1820-32) ஆள்பதி என்ற வகையில் கல்வியின்மூலம் கிறித்தவ மதத்தை அல்லது ஆங்கிலமொழியை மேம்படுத்துவதிலும் பார்க்க குடியேற்ற ஆட்சியின் ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரத்தின் மேம்பாட்டிலேயே கவனஞ்ச செலுத்தினார். அவர் ஆங்கில மிஷனரிகளின் பணிகளைச் சகித்துக் கொண்டாலும் வெளிநாட்டவருக்கு, குறிப்பாக அவரது கருத்தின் பிரகாரம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஈடுபாடு காட்டிய அமெரிக்கர்களுக்கு எதிராக இருந்தார். அமெரிக்க மிஷனை முழுமையாக விட்டுச் செல்லுமாறு கட்டளையிட அவரால் முடியாமலிருந்த போதிலும், மிஷனரியின் சாதாரண உறுப்பினர் ஒருவர் நாட்டில் நிரந்தரமாக வசிப் பதற்கு அனுமதி வழங்க மறுத்தார். அமெரிக்க மிஷனரிமார்களுடனான கடிதத் தொடர்பில் அவர் தெரிவித்த கருத்து: ‘எமது நாட்டிலுள்ள அஞ்ஞானம் நிறைந்த குடிமக்களை கிறித்தவ மதத்துக்கு மாற்றுவதற்கு நாம் வைத்திருக்கும் வழிமுறைகள் வெள்ளின்ட ஆள்பதியின் நோக்கில் முற்றிலும் போதுமானவை’ (CMS Archives 1820, பார்க்க Rutherford 1962).

அமெரிக்க மிஷனரிகள் பற்றிய பாண்ஸின் மனப்பாங்கு பொதுவாக மிஷனரிக் கல்விக்கு வழங்கப்பட்ட குறைவற்ற ஆதரவின்மூலம் வெளிப்பட்டது. இது பிரவன்றிக்கின் இரக்க மனப்பான்மை கொண்ட நல்லெண்ணத்துடன் முரண்பட்டுள்ளது. கல்வி சார்பான் இத்தகைய மனப்பாங்கு வேறுபாடுகள் தலையிடாக் கொள்கையின் பொதுவான தக்துவத்தின்படி, நடத்தப்படும் குடியேற்றவாத

அட்டவணை 3.1 பாடசாலை வகைத்தியாக பாடசாலையினதும் மாணவரினதும் தொகை c. 1830

பாடசாலை வகை	பாடசாலை தொகை	பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை	
	ஆண்	பெண்	மொத்தம்
அரசாங்கம்			
அக்கடமி	1		
ஆயத்தநிலை	3		
கோயில்பற்று	97	1 862	52 1 914
மின்சாலை			
பப்டிஸ்ட்	15	478	128 606
உ-வெஸ்லியன்	90	த.இ.	த.இ. 4 363
அமெரிக்கன்	78	2 612	483 3 095
அங்கிலிக்கன்	53	1 556	254 1 810
தனியார்	640	8 222	202 8 424
உரோமன் கத்தோலிக்கம்	63	1 358	0 1 358
உள்ளுர்			
பெளத்தம்	1 000+		6 000
இந்து	த.இ.		
மஸ்லிம்	த.இ.		

ஆதாரம்: Ruberu 1962, Sumathipala 1968, Jayasuriya 1979.

முறைமையில் கல்வியையும் ஏனைய நலன்சேவைகளையும் ஊக்குவிப்பதற்கு அல்லது தனிப்பட்ட ஆஸ்பதி ஒருவருக்கு உள்ள கணிசமானளவு அதிகாரத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பாண்ணினுடைய ஆளுநர் பதவி முடிவுறுந் தறுவாயில், கல்வியமைப்பு ஜந்து வகைப் பாடசாலைகளைக் கொண்டிருந்தது.

அட்டவணை 3.1 வெவ்வேறு வகையான பாடசாலைகளின் தொகையையும் மாணவர் தொகையையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. அரசாங்கப் பாடசாலை வகையானது அக்கடமி ஒன்றையும் ஆயத்தநிலைப் பாடசாலைகள் மூன்றையும் மற்றும் 97 கோயில்பற்றுப் பாடசாலைகளையும் கொண்டிருந்தது. இவை குறித்தளவான

பருமனைக் கொண்டிருந்தன. இரண்டாவது வகையானது நான்கு வெவ்வேறு மின்னிமார்களால் - பப்டிஸ்ட், உவெஸ்லியன், அமெரிக்கன் மற்றும் அங்கிலிக்கன் ஆகியோரால் நடாத்தப்பட்ட பாடசாலைகளைக் கொண்டிருந்தது. அரசாங்கப் பாடசாலைகளைவிட இருமடங்குக்கும் மேலான பாடசாலைகளை மின்னிமார் நடத்தி வந்தனர். உவெஸ்லியன் மின்னிரி மட்டும் அரசாங்கப் பாடசாலைகளின் தொகையை ஒத்த பாடசாலைகளைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் நடாத்தியதுடன், இருமடங்கு மாணவர் தொகையையும் கொண்டிருந்தன. மூன்றாவது வகையான தனியார் பாடசாலைகள், முக்கியமாகத் தனிப்பட்டவர் முயற்சியினால் நடாத்தப்பட்டன. மேலும், இப்பாடசாலைகளில் மாணவர் தொகை குறைவாக இருந்தது. நான்காவது வகையான கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள், என்னிக்கையிலும் மாணவர் தொகையிலும் குறைவாக இருந்தன. ஐந்தாவது வகைப் பாடசாலைகள், அரசாங்கப் பதிவேடுகளில் கூடிய முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. இவை உள்ளூர் சமய பாடசாலைகளாக அமைந்திருந்தன. இவற்றுள் பெளத்தர்களின் பன்சலைகளும் பிரிவேனாக்களும் இந்துக்களின் கோயில் மற்றும் விறாந்தைப் பாடசாலைகளும் முஸ்லிம்களின் மதரசாக்களும் அடங்கும். இவற்றைக் குடியேற்ற அரசாங்கம் அங்கீகரிக்கவில்லை; அரசாங்க அறிக்கைகளில் உள்ளடக்கவும் இல்லை. 1956இல் எழுதப்பட்ட அகில இலங்கைப் பெளத்த காங்கிரஸ் அறிக்கையொன்றிலே 1832இல் கோல்புறுக்கமரன் ஆணைக்குமுவின் காலத்தில் இருந்த பெளத்த பாடசாலைகளின் தொகை 1,000 என்றும் பிள்ளைகள் தொகை 6,000 என்றும் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது (சுமதிபால 1968:4).

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் யூரம்பத்தில் முஸ்கிலக் கல்வியின் செல்வாக்கு

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க வருடங்களில் இலங்கையின் கல்வி ஏற்பாடுகளில் குடியேற்ற அரசாங்கத்தின் தலையின்மையானது அதே காலப்பகுதியில் இங்கிலாந்திலிருந்த கல்விக் கொள்கையை ஒத்திருந்தது. சேர் ரொபேர்ட் பீல் என்பவருடைய பயிலுநரின் ஆரோக்ஷியம் மற்றும் ஒழுக்கம் பற்றிய சட்டம் 1802இல் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன்படி, தொழில் பயில்வோரின் பிள்ளைகளுக்கு முதல் நான்கு வருடங்களுக்கு தொழிற்சாலை உரிமையாளர்கள் எழுத்து, வாசிப்பு, என் ஆகியவற்றில் போதனை வழங்க வேண்டும். இங்கிலாந்தின் கல்வியில், பிரித்தானிய அரசாங்கம் தலையிட்ட முதற்

சந்தர்ப்பம் இதுவாகும் (Musgrave 1968:6). இச்சட்டத்திற்கு அரசு ஆதரவு கிடைக்கவில்லை; அது வெற்றிகரமாக அமுலாக்கப் படவுமில்லை. கைத்தொழில் மற்றும் வர்த்தக அபிவிருத்தியில், பிரித்தானியாவை உலகத் தலைமை வகிக்கச் செய்த பொருளாதார முறைமையுடன் ஒப்பிடுகையில், கல்வி முறைமையானது எளிமையாகவும் குறைவிருத்தி நிலையிலும் இருந்தது (Musgrave 1968:7). அக்கால இங்கிலாந்தின் கல்வியை ஒரு முறைமையாகக் கருதி அவ் வேற் பாடுகளை விபரிப் பது நிலைமையை மிகைப்படுத்துவதாக அமையும். அவ்வேளையில் அயலிலிருந்த ஸ்கோட்லாந்தின் கல்வி முறைமை நன்கு விருத்தி அடைந்திருந்தது. ஜோன் நொக்ஸ் என்பவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டில், ஸ்கோட்லாந்தில் கட்டாயக்கல்வியை ஆரம்பித்திருந்தார். அங்கு அரசிலும் பார்க்க தேவாலயங்களே ஈடுபாடும் அதிகாரமும் பெற்றிருந்தன. ஆயினும், நாம் இரண்டாவது அத்தியாயத் தில் கவனித்ததுபோல இலங்கையிலிருந்த அநேகமான பெருந்தோட்ட உரிமையாளரும் ஏனைய முகவர்களும் ஸ்கோட்லாந்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பினும், குடியேற்றவாதக் கொள்கைகள் இங்கிலாந்திலேயே வரையப்பட்டன. அதில் ஸ்கோட்லாந்தில் உள்ளவர்களிலும் பார்க்க ஆங்கிலேயர்களின் செல்வாக்கு கூடுதலாக இருந்தது. ஆகவே, இலங்கையில் குடியேற்றவாத அரசின் தலையீட்டு மாதிரிகள், இங்கிலாந்திலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்படவில்லை என்பது ஆச்சரியத்துக்குரியதல்ல.

இலங்கையின் கல்வி அபிவிருத்தியில் மாற்றங்களைக் கொண்டந்த விவகாரமானது குடியேற்றவாத நிறுவனத்தின் சகல மட்டங்களிலும் ஆங்கில உத்தியோகத்தர்களை அமர்த்தியமையால், ஏற்பட்ட உயர் செலவினங்களைப் பரிசீலிக்க அனுப்பப்பட்ட ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளிலிருந்து தோன்றியது என்னும். 1833இல் கோல்புறாக்கமரன் ஆணைக்குழு, முதலாவதாக இலங்கையின் குடியேற்றவாத சிவில் அரசாங்கத்தின் நிருவாகம் பற்றி அறிக்கை சமர்ப்பித்தது. இதன்படி, சிவில் சேவைகளுக்கு இலங்கையரை நியமிக்கும் பிரதான பரிந்துரை அமல்செய்யப்பட்டது. நிதி மற்றும் அரசியல் குழந்தைக்கு ஏற்ற பரிந்துரையாக இது அமைந்தது. இலங்கையரின் குடியேற்றவாத சிவில் சேவைக்குரிய வாய்ப்புகளை ஆங்கிலக் கல்வியின் மூலமாக அடையக் கூடியதாக இருந்தது. நம் பிக் கை வாய்ந் த உத்தியோகத்தர்களுக்கு, ஒழுக்கமும் ஆற்றலும் தகைமையாகக் கொண்டவர்களை உயர் வகுப்பினரின் மத்தியிலிருந்து தெரிவு செய்யும் நிச்சயமான வழிமுறையாக இது அமைந்தது (மெண்டிஸ் 1956:374).

உயர் வகுப்பினர் என்பது, மரபுவழி வந்த உயர்குடியினரைக் கருதவில்லை. கரையோர மாகாணங்களில் குடியேற்றவாதக் கல்வியை ஆரம்பத்தில் பெற்றுக் கொண்ட கீழ் நாட்டுச் சிங்களவரும் தமிழரும் பொதுவாக உயர்சாதியினராக இருந்தனர். குடியேற்ற நிருவாகம் அவர்களுக்கு வழங்கிய உதவி, கண்டிய உயர்குடிப் பரம்பரையினர் மீது கட்டுப்பாடு ஏற்படுத்தும் கருவியாகப் பயன் படுத்தப்படலாயிற்று. இவர் கள் கண்டி இணைவதை எதிர்த்ததுடன், பிரித்தானியக் குடியேற்ற ஆட்சிக்குக் கேடும் விளைவித்தனர். சிவில்சேவையில் மேலும் ஏற்பட்ட சந்தர்ப்ப விரிவாக்கமும் ஆங்கிலமொழிக் கல்வியின் விரிவாக்கமும் மற்றும் மேம்பாடும் கல்விசார் அந்தஸ்தை எப்துமொரு வழிமுறை என்னும் நிலைமையை உருவாக்கியது:

உள்ளூர் உயர் குழாத்தினரின் உருவாக்கத்திற்கு கல்வியொரு வழிமுறையாக அமைந்தது. முதலாவதாக இது சிவில்சேவையை நடத்த இங்கிலாந்திலிருந்து பிரத்தியேகமாக வருவிக்கப்படும் நபர்களைச் சேர்ப்பதிலும் பார்க்கக் குறைந்த செலவில் அரசாங்க அலுவல்களை மேற்கொள்ள உதவியாக இருந்தது. இரண்டாவதாக அவர்கள் மீது காட்டிய ஆதரவுக்கும் அங்கோரத்துக்கும் பிரித்தானியருக்கு நன்றியும் விசுவாசமும் கொண்டவராக இருந்தனர். மூன்றாவதாக சில குழக்கள் பரம்பரையாக அனுபவித்து வந்த அதிகாரத்திலும் செல்வாக்கிலும் மெதுவான சரிவை ஏற்படுத்தியது (ஜெயகுரிய 1979:93).

கோல்புறாக்-கம்ரன் அறிக்கையிலே மீண்டும், மீண்டும் ஆங்கிலமொழிக்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆங்கில அறிவில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தோருக்கே அரசாங்கக் கோயில்பற்றுப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் நியமனம் வழங்கப்படுமென்ற கட்டுப்பாட்டை ஆணைக்கும் விதந் துறைத்தது. மேலும், கோயில் பற்றுப் பாடசாலைகளின் போதனாமொழி உள்ளூர் மொழிகளிலிருந்து ஆங்கிலமாக மாற்றப்பட வேண்டுமென்றும் விதந் துறைத்தது. ஆங்கிலமொழியைப் பரப்பும் முக்கியத்துவத்தை மின்னரிகள் குறிப்பாக, ஆங்கில மின்னரிகள் கவனிக்கவில்லை என ஆணைக்கும் உணர்ந்திருந்தது. ஆங்கிலம் மீது கூடிய கவனங் செலுத்திய யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த அமெரிக்க மின்ன் பாராட்டுக்குரியதாக அமைந்தது. உள்ளூர் மொழிகளில் கற்பிக்கும் பொறுப்பு மின்னரிகளின் கைகளில் விடப்படும் என்றும் ஆணைக்கும் குறிப்பிட்டிருந்தது.

மாற்றலாகிச் செல்லும் ஆள்பதி பாண்ஸ் சமர்ப்பித்திருந்த கருத்துக்களை ஆணைக்கும் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை:

இங்கிலாந்திலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் கிறித்தவர்களாக இருந்தமையால், சுகல பாடசாலைகளும் கல்லூரிகளும் கிறித்தவ நிறுவனங்களாக இருக்குமென்பது இயல்பானதே. அதேமுறையை இங் கேட்டுள்ள பாடசாலைகளிலும் கடைப்பிடித்துள்ளோம். பொதுவாக இங்கேட்டுள்ள மக்கள் பொத்தர்கள் அல்லது இந்துக்கள் ஆவர். எனது கருத்தின்படி, எமது பாடசாலை முறைமையின் பாரிய குறைபாடு அவை பெருமளவு மதகுருமாரின் கைகளில் தங்கியிருந்தமையாகும். எனவே, பாடசாலைகள் பொதுவாக நாகரிக மேம்பாட்டிலும் பார்க்க மக்களை கிறித்தவர்களாக மதமாற்றும் கருவியாகவே கருதப்பட்டன. (Barnes, quoted in Mendis 1956b:31-2).

உள்ளூர் மொழிகளிலிருந்து ஆங்கிலமொழிக்கு என விதந்துரைக்கப்பட்ட மாற்றம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதுடன், உள்ளூர் மொழிக்கல்வி, அரசாங்கப் பாடசாலை முறைமை என்பன உடனடியாக ஒழிக்கப்பட்டன (ஜெயகுரிய 1979: 196).

அரசாங்கப் பாடசாலைகளின் கட்டுப்பாடு, அங்கிலிக்கன் தேவாலய மேற்றிராணியார் தலைமை தாங்கிய பாடசாலை ஆணைக்குமுடிவுக்கு வழங்கப்பட வேண்டுமெனவும் ஆணைக்குமுடிவிதந்துரைத்தது. ஆனால், அவ்வாணைக்குமுடிவில் ஏனைய புரட்டஸ்தாந்து மதகுருமாரும் மாவட்ட அரசாங்க அதிபர்களும் சிலில் மற்றும் நீதித்துறை அலுவலர்களும் அங்கம் வகிக்க வேண்டுமென்றும் குறிப்பிட்டது. இதன்மூலம் பாடசாலைக் கட்டுப்பாடில் மேற்றிராணியார் வகித்துவந்த ஏகபோக உரிமை ஒழிக்கப்பட்டதுடன், ஏனைய புரட்டஸ்தாந்து மதகுருமாரும் மதச்சார்பற்ற அரச அதிகாரிகளும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தனர் (ஜெயகுரிய 1979:94). பாடசாலை ஆணைக்குமுடிவின் அடிப்படைக் கோட்பாடானது கல்விக் கட்டுப்பாடு, நிருவாகம் என்பவற்றில் ஆங்கில மாதிரியிலும் பார்க்க ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தின்போது இருந்த ‘ஸ்கொலக்கல் கமிஷன்’ மாதிரியாகக் கொண்டமைந்ததென ஜெயகுரிய (1979:94) கூறுகின்றார்.

அடுத்த சில தசாப்தங்களில் கோல்புறுக்கம்ரன் பரிந்துரைகளில், பல நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. ஐரோப்பிய சிலில் சேவையாளருக்குப்

பதிலாக இலங்கையர் பலர் நியமிக்கப்பட்டனர். இலங்கைப் பொருளாதாரத்தில் ஆங்கிலக் கல்விக்கும் உயர் அந்தஸ்து கொண்ட தொழில்களுக்கும் இடையே நிறுவனர்தியான இணைப்பு ஏற்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கல்வியின் மூலம் அத்தகைய தொழில்களைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் முக்கியமாகப் பறங்கியரும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களும் முதலியார்களின் பின்னைகளும் மரபுவழிவந்த கீழ்நாட்டுச் சிங்கள விதானைமாரும் ஆவர். பரம்பரைக் கண்டிய உயர்குடியினருக்கு ஆரம்பத்தில் ஆங்கிலக் கல்வி வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. ஆகவே, கல்வியானது கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர் மத்தியில் பரம்பரை அந்தஸ்தை மீளாக்கஞ் செய்ததுடன், முன்னைய குடியேற்றவாத உயர்குடியுடன் இணைந்த வகையில் டச்சுப் பறங்கியர் பரம்பரையினருக்குப் புதிய அந்தஸ்தை வழங்கியது. கண்டிச் சிங்களவர் மத்தியில் நிலவிவந்த மரபுவழி மற்றும் பரம்பரைதியிலான அந்தஸ்து இல்லாதொழிந்தது. கண்டிச் சிங்களவர் கல்வியின் மூலம் சமூக முன்னேற்றமடைவதற்கு நீண்டகாலமாக காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

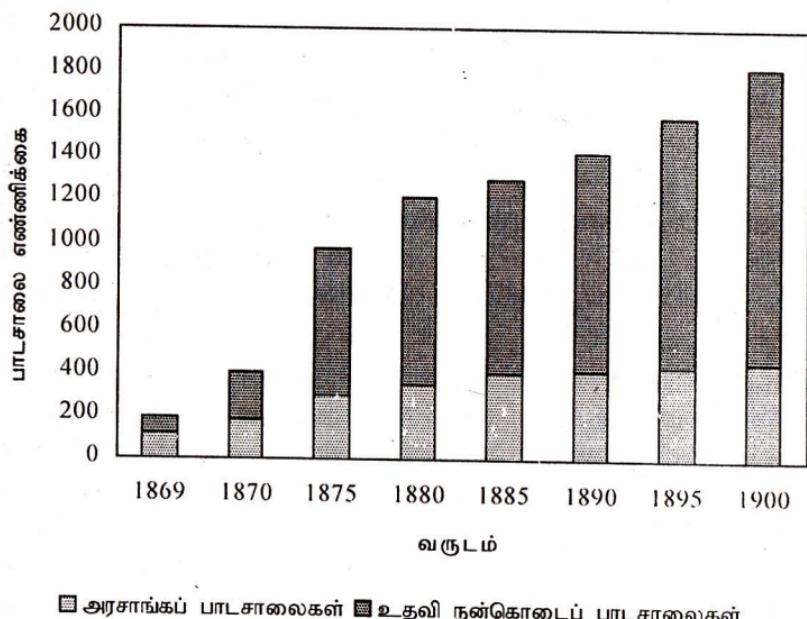
அரசாங்கப் பாடசாலைகள் ஆங்கிலக் கல்வியில் கூடுதலாகத் தமது கவனத்தைச் செலுத்தின. உள்ளூர் மொழியில் கல்வி வழங்குவதை மின்னரிகளின் பொறுப்பில் விட்டுள்ள போதிலும், கூடுதலாக ஆங்கிலக் கல்வியை வழங்க மின்னரிகள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. 1841இல் பாடசாலை ஆணைக்கும் அமைக்கப்பட்டதன் மூலம் அரசாங்கப் பாடசாலைகளை மேற்பார்வை செய்வதில் அங்கிலிக்கன் திருச்சபைக்கு இருந்த கட்டுப்பாடும் ஏகபோக உரிமையும் மேலும் குறைந்தது. ஆணைக்குமுலில் உரோமன் கத்தோலிக்கருக்கும் உறுப்புரிமை வழங்கப்பட்டதுடன், ஆணைக்குமுலின் பணி, அரசாங்கப் பாடசாலைகள் அல்லாதனவற்றிற்கும் நன்கொடை வழங்குமாறு விரிவுபடுத்தப்பட்டது. கசப்பான முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த இந்துக் குழுக்களும் இத்தகைய நன்கொடைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள எடுத்த முயற்சிகள் தடுக்கப்பட்டன. நன்கொடை பெறுதல் பற்றிய போராட்டங்கள் பல்வேறு பிரிவுகளைச் சேர்ந்த கிறித்தவக் குழுக்கள் மத்தியிலும் பிளவுகளை உண்டாக்கின. இம்முரண்பாடுகளுள் சில இக்காலப்பகுதியில், இந்தியத் தமிழர்களுக்கென இருந்த சிறிதளவான தோட்டப் பாடசாலைகளையும் நேரடியாகப் பாதித்திருக்கும்.

அரசு கட்டுப்பாடும் உள்ளூர் மொழிக் கல்வி விரிவாக்கமும்

இலங்கையின் கல்வி அபிவிருத்தியில் அடுத்துச் செல்வாக்குச் செலுத்தியவர்கள் மோர்கன் குழுவினராவர். நிருவாகத்தின் பல அம்சங்களைப் பரிசீலித்த கோல்புறுக் - கம்ரன் ஆணைக்குழுவைப் போலன்றி 1867ஆம் ஆண்டில் வந்த மோர்கன் குழுவினர் கல்வியிலேயே கவனம் செலுத்தினர். இக்குழுவினர் கல்வியைப் பரப்புவதற்கு ஏற்ற நிலைமைகள், வாய்ப்புகள், மத்திய பாடசாலை ஆணைக்குழுவின் பங்கு, நன்கொடை வழங்கும் நடைமுறைகள், உள்ளூர் மொழிக் கல்வியின் எதிர்கால வளர்ச்சி ஆகியவற்றைப் பற்றி விசாரித்தறிந்தனர். உள்ளூர் இன மற்றும் மத நலன்களும் அபிப்பிராயங்கள் கோரப்பட்டவர்களிடையே வெறுமனே பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்பட்டிருந்தன. குழுவின் உறுப்பினர்கள் தாம் அறிந்தவற்றின் செல்வாக்குக்குட்பட்ட போதிலும், அநேகமாக அக்காலப் பிரித் தானியராட்சிக்கு உட்பட்ட இந்தியாவில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகளின் செல்வாக்குக்கே அதிகம் உட்பட்டனர். 1854இல் சாள்ஸ்வுட் என்பவரால் இந்தியாவில் முன்வைக்கப்பட்ட கல்விச் செய்திகள்- வூட்டின் செய்திகள் என அநேகமாக அழைக்கப்படுவது ஆரம்பக் கல்வியில் அரசாங்கம் வகிக்க வேண்டிய பொறுப்பை வலியுறுத்தின. உள்ளூர் மொழியே பொதுமக்களுக்குரிய பொருத்தமான போதனா மொழியாக விளங்குமென யூட் கருதினார். மேலும், கல்வியைப் பரப்புவதற்குத் தொண்டர் அமைப்புகளின் ஆதரவைப் பெறுவதிலும் அவர் கவனஞ் செலுத்தினார். மோர்கன் குழுவினர், இங்கிலாந்தில் 1850களின் பிற்பகுதியில் அறிமுகங்களைப்பட்டது போன்ற உதவி நன்கொடை வழங்கும் முறையை மேம்படுத்தும் பரிந்துரைகளைச் செய்தனர்.

1871இல் 37ஆக இருந்த உதவி நன்கொடைப் பெறும் ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலைகள் 1900இல் 142ஆக உயர்ந்தன. உதவி நன்கொடை பெறும் உள்ளூர் மொழிப் பாடசாலைகளின் தொகை இவற்றிலும் கூடுதலாக 1871இல், 237ஆகவும் 1900இல் 1170ஆகவும் இருந்தன. 1871இல் 40ஆக இருந்த உதவி நன்கொடை பெறும் ஆங்கில உள்ளூர் மொழிப் பாடசாலைகள், 1900ஆம் ஆண்டளவில் 16 ஆகக் குறைந்தன. உதவி நன்கொடைகள் மதச்சார்பற்ற பாடங்களின் அடைவுசோதனைப் பெறுபேறுகளை அடிப்படையாக கொண்டமைந்தன. உதவி நன்கொடையைப் பெறும் பொருட்டு மினனரிகளிடையே ஏற்பட்ட மத மாற்றப் போட்டி, கண்டிப்

படம் 3.1 அரசாங்க, உதவி நன்கொடைப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சி, 1869 - 1900

■ அரசாங்கப் பாடசாலைகள் ■ உதவி நன்கொடைப் பாடசாலைகள்

ஆதாரம்: பொதுப் போதனை பணிப்பாளர், நிருவாக அறிக்கைகள், 1869-1900, ஜெயகுரிய 1979.

பகுதிகளில் கல்வி பரவுவதற்கு வழிகோலியது. அதேவேளையில் பெளத்த, இந்து மற்றும் முஸ்லீம் கனுக்கு உரோமன் கத்தோலிக்கரது ஆதரவு சில சந்தர்ப்பங்களில் கிடைத்ததாலும் அவர்கள் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினருக்கு எதிராக ஜக்கியப் பட்டமையாலும் உதவி நன்கொடை பெறும் வாய்ப்பு ஒரளாவு இருந்தது. 1869-1900 காலப்பகுதியில், அரசாங்கப் பாடசாலைகளின் தொகை 156 இலிருந்து 500 ஆக அதிகரித்தது. உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளின் தொகை இன்னும் விரைவாக 229 இலிருந்து 1,328 ஆக அதிகரித்தது (படம் 3.1).

பெளத்த மற்றும் இந்து மறுமலர்ச்சி

அரசாங்கக் கல்வி வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கிடைத்த வாய்ப்புகளால், பெளத்தர்கள் பெற்றுக் கொண்ட நன்மைகள்

காரணமாக ஏற்பட்ட பெளத்த மறுமலர்ச்சி 1870களிலிருந்து வேருன்றத் தொடங்கியது. இது பின்னர் பெளத்த தேசியவாத இயக்கத்திற்கான தளத்தை வழங்கியது. பாண்துறைப் பெண்கள் பாடசாலையே முதன்முதலாக 1872இல் உதவி நன்கொடை பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து 1873இல் மேல்மாகாணத்திலுள்ள கோராத்தோட்ட பெளத்த பாடசாலையும் 1874இல் ஹோமாகம் பெளத்த பாடசாலையும் உதவி நன்கொடைகளைப் பெற்றுக் கொண்டன. 1868 இற்கும் 1873 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் கிறித்தவ மிஷனரிமாருக்கும் பெளத்த குருமாருக்கும் இடையே இடம் பெற்ற சமயச் சார்பான விவாதங்கள், முக்கியமாக மேல்நாட்டுச் சமயவாதிகளின் கவனத்தை ஈர்த்தன. இவர்களிடையே கேர்ணல் ஓல்கொட்டும் பிளாட்டாவல்கி சீமாட்டியும் (Madame Blatavsky) 1880இல் இலங்கை வந்து பெளத்த பாடசாலைகளின் மறுமலர்ச்சிக்கு ஆதரவு நல்கினர். இந்நாற்றாண்டின் இறுதியில் இலங்கையின் பெளத்த பிரமஞான சங்கம் உதவி நன்கொடை பெறும் வகையில் 142 பாடசாலைகளை பொதுப் போதனைத் தினைக்களத்தில் பதிவுசெய்தது. அவற்றுள் 129 உள்ளூர் மொழிப் பாடசாலைகளாகவும் 12 ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலைகளாகவும் இருந்ததுடன், ஆங்கில உள்ளூர் மொழிப் பாடசாலையாக ஒன்றும் இருந்தது (சுமதிபால 1968:25-9). இவற்றுள் ஆனந்தாக் கல்லூரியும் விசாக்கா மத்திய மகா வித்தியாலயமும் முறையே ஆண்கள், பெண்களுக்கான தலைசிறந்த பாடசாலைகளாகத் திகழ்ந்ததுடன் ஆசிரியர்கள் ஆங்கிலமொழிமூலம் கற் பித்த பெளத் த பாடசாலைகளுக்கு ஆரம்ப உதாரணங்களாகவும் விளங்கின.

இந்து மறுமலர்ச்சி இயக்கமொன்று சிறியளவில் பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் எழுச்சி பெற்றது. இது மேற்கு நாட்டு சமய இயக்கங்களின் ஆதரவைப் பெளத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் பெற்றமைக்கு மாறாக இந்து இயக்கம் இந்தியாவின் ஆதரவையும் பெற்றுக் கொண்டது. இந்து மறுமலர்ச்சியின் பிரதான சக்தியாக விளங்கியவர் ஆறுமுக நாவலராவார். இவர் கிறித்தவராக இருந்து பின்னர் இந்துவாக மாறியவர். இவர் ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலையோன்றை உருவாக்குவதிலும் அதனை நடத்துவதிலும் சிறிது காலம் செலவிட்டார். நாவலரின் மறைவின் பின்னர் 1878இல் ஏனையோர் இப்பொறுப்பை ஏற்றனர். இந்துமத நிறுவனங்களும் செய்தித்தாள்களும் அரசாங்கத்துக்கும் கிறித்தவ மிஷனரிகளுக்கும் எதிராகவும் இந்துமத நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவாகவும் இருந்தன. யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரி 1885இல் உதவி நன்கொடை பெற்றுக் கொண்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், உள்ளூர் மதங்கள் தமது கல்விசார் நடவடிக்கைகளுக்கு சட்டபூர்வ அங்கீகாரத்தைக் குடியேற்றவாத ஆட்சியாளரிடமிருந்து பெறுவதில் வெற்றி கண்டன. அவற்றுட் சில பாடசாலைகள், ஆங்கிலமொழியில் கற்பித்ததுடன் கட்டணஞ் செலுத்தக் கூடியவரின் விருப்பத்தையும் பூர்த்தி செய்தன. மேலும், சட்டபூர்வ அங்கீகாரம் பெறும் வகையில் இருவழித் தன்மையையும் பேணின (ஆங்கிலமும் உள்ளூர் மொழிகளும்). இது அக்கால கல்விமுறையின் இயல்பாக இருந்தது. உயர்குடி பெளத்த இந்துப் பாடசாலைகள் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தின. உயர்குடியல்லாதோர் உள்ளூர் மொழிகளான சிங்களம் அல்லது தமிழ்மொழியைப் பயன்படுத்தினர்.

பொதுப் பரீட்சைகளுக்கும் அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்கும் கிடையோன தொடர்புகள்

பரீட்சைகள் முதலில் தெரிவு நோக்கங்களுக்காகவே 1860களில் பாடசாலைகளில் அறிமுகங் செய்யப்பட்டன. 1862இல் உள்ளூர் எட்டாந்தரப் பரீட்சையொன்றுக்கு உயர் தரத்திலான ஆரம்ப, மத்திய மற்றும் ஆங்கிலமொழிக் கலவன் பாடசாலை மாணவர்கள் அமர்ந்தனர். அத்துடன், அரசாங்க சேவையின் கீழ்நிலைப் பதவிகளுக்கு ஆட்களைத் தெரிவு செய்யவும் பின்னர், கொழும்பு அக்கடமியில் சேர்ந்து படிக்கப் புலமைப்பரிசில் வழங்கவும் இப்பரீட்சை பயன்படுத்தப்பட்டது. இத்தகைய உள்ளூர்ப் பரீட்சையானது, 1880இல் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழக உள்ளூர்ப் பரீட்சையும் 1882இல் இலண்டன் பல்கலைக்கழக மெற்றிக்குலேசன் பரீட்சையும் அறிமுகமாகும் வரை 18 ஆண்டுகள் தொடர்ந்திருந்தது. இம்முன்று பரீட்சைகளும் ஆங்கிலமொழியிலேயே நடைபெற்றன. உள்ளூர் மொழிகளில் கற்றவர்களுக்கு குடியேற்ற அரசாங்கத்தின் கீழ்நிலை உத்தியோகங்களும் கொழும்பு அக்கடமிப் புலமைப் பரிசிலகளும் மறுக்கப்பட்டன. உள்ளூர் ஆசிரியர் சான்றிதழ் 1878இல் ஆண்களுக்கும் 1882இல் பெண்களுக்கும் அறிமுகமாயிற்று. ஏனைய ஒரேயோரு உள்ளூர் பரீட்சை வருடாந்த பாடசாலைப் பரிசோதனையின் போது நடாத்தப்பட்டது. இப்பரீட்சைகளே உதவி நன்கொடை வழங்குதல் பற்றித் தீர்மானித்தன. சிங்கள, தமிழ் பாடசாலை விடுகைப் பரீட்சை 1917இல் அறிமுகமாகும் வரை உள்ளூர் மொழிப் பாடசாலைகள் பொறுத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

கல்வி மற்றும் தொழில் நோக்கத்தின் பொருட்டான தெரிவுகளுக்காக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் அறிமுகமான (பகிரங்க) பொது ஆங்கிலமொழிப் பர்ட்சைகள் முக்கிய கட்டமாக விளங்குவதுடன், அவற்றின் மூலமாக தனிநபர் மற்றும் பாடசாலையின் வெற்றி கணிக்கப்பட்டது. இவை கல்வி ஏற்பாடுகளின் வேறுபடுத்தப்பட்ட இயல்பினை மீண்டும் பேணிவந்தன; நன்கு வலுப்படுத்தின. அத்துடன் தனியார் துணையுடன் பாடசாலை நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் உதவின. உயர்குடியினரின் கல்விசார் அந்தஸ்தை உறுதிசெய்தன. ஆங்கிலமொழிமூலம் கற்றவர்களே பர்ட்சைக்கு அமர்ந்தனர். இவ்வாறாக, அந்தஸ்தை வழங்குகின்றதும் சமூகநகர்வை மேம்படுத்துகின்றதுமான பர்ட்சைகளில் பங்கேற்க தோட்டப் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் பல தசாப்தங்களைக் கடக்க வேண்டியதாயிற்று.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆஸ்கிலக்கல்வியின் செல்வாக்கு

இங்கிலாந்தில் கல்வி மற்றும் சமூக நலன்களைப் பற்றிய உள்நாட்டுக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மேலும் தூரித முன்னேற்றமடைந்தன. இவை இலங்கையின் கல்விக் கொள்கை மற்றும் விவாதங்களில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தின. அந்நாட்டில் 1867இல் கொண்டுவரப்பட்ட சீர்திருத்தச்சட்டம் ஆண்வாக்காளர் தொகையை இரட்டிக்கச் செய்ததுடன், 1868 இற்கும் 1874 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் கிளாட்ஸ்ரனுடைய லிபரல் அரசாங்கத்தை ஆட்சி அதிகாரத்துக்கும் கொண்டு வந்தது. போஸ்ட்ரின் (Forster) 1870இன் கல்விச்சட்டம் தொண்டர் பாடசாலைகளுக்கு மானியம் வழங்கியது; பாடசாலைகளைத் திறக்க உள்ளூர் சபைகள் அனுமதிக்கப்பட்டன. கிளாட்ஸ்ரனுடைய ஆட்சியின் முக்கியமான விடயங்களுள் இதுவும் ஒன்றாகும். இச்சட்டத்தில் இடம்பெற்ற திருத்தங்கள் பாடசாலை மாணவர் வரவைக் கட்டாயமாக்கின. கல்வியை இலவசமாக்கின. பெருவிரல் அடையாளங் கொண்டு திருமணப் பதிவுகளில் கையெழுத்திடும் ஆட்களின் விகிதாசாரம் எழுத்தறிவின்மையின் காட்டியாகும். 1871களில் ஆண்களுள் 19.4 சதவீதமானவர்களும் பெண்களுள் 26.8 சதவீதமானவர்களும் எழுத்தறிவு அற்றவர்களாக இருந்தனர். 1891 அளவில் இவ்விகிதாசாரம் ஆண்களில் 6.4 சதவீதமாகவும் பெண்களில் 7.3 சதவீதமாகவும் குறைந்தது (Balfour, quoted in Musgrave 1968).

வாக்குரிமையில் மேலும் ஏற்பட்ட விரிவாக்கத்தினால் சகல ஆண்களுக்கும் 1884ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டமூலம் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இது கல்வியின் நோக்கம் பற்றிய சமூகம் சார்பான வரைவிலக்கணங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட வழிகோலின. இங்கிலாந்தில் முதன் முறையாக அரசினால் முன்வைக்கப்பட்ட இலவசக்கல்விக் கோட்பாடு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விடயமாயிற்று. 1891இல் பாடசாலைச்சபை நடத்திய பாடசாலைகளிலும் தொண்டர் ஆரம்பப் பாடசாலைகளிலும் கட்டணங்கள் நீக்கப்பட்டன. 1899இல் பாரானுமன்றச் சட்டத்தின் மூலம் வளர்ந்துவரும், அமைப்புதியாக சிதைவுடைந்துள்ள ஆங்கிலேய கல்வி முறைமையை இயைபுடுத்த கல்விச்சபையொன்று உருவாக்கப்பட்டது.

1902இல் இயற்றப்பட்ட கல்விச்சட்டமானது (பல்போர் சட்டம் - Balfour Act), கவுண்டி (County) மற்றும் பரோ (Borough) சபைகளின் அதிகாரங்களை உள்ளூர் பாடசாலைச் சபைகளுக்கு மாற்றீடு செய்தது. இச்சட்டம் அரசின் கட்டுப்பாடுகளை, மதச்சார்பு பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் நியமனங்கள் மூலம் ஏற்படுத்தியதுடன் ஆசிரியர் பயிற்சிக்கும் இடைநிலைக்கல்வி வளர்ச்சிக் குமான் ஏற்பாடுகளையும் செய்தது. இருபதாம் நாற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே இணைக்கப்பட்டதும் அரசு நெறிப்படுத்தப்பட்டதுமான ஆரம்ப மற்றும் இடைநிலை கல்விமுறைமை இங்கிலாந்தில் உருவாயிற்று.

19ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் இலங்கையில் எழுத்தறிவு

இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட இத்தகைய அபிவிருத்திகள் இலங்கையின் கல்விக் கொள்கையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தின. 1901இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட இலங்கைச் சனத்தொகை கணக்கீட்டில் எழுத்தறிவு பற்றிக் கூறும் தரவுகள் விவாதத்திற்கு உரியவையாக அமைந்தன. 1901இன் மக்கட் தொகை கணக்கீட்டு அறிக்கையானது, இலங்கையில் ஆரம்பப் பாடசாலை செல்லும் வயதுடைய பிள்ளைகளில் நான்கிலாரு பங்கினரே பாடசாலை சென்றனர் எனத் தெரிவித்தது. எழுத்தறிவு வீதம் 22 ஆக இருந்தது. இதில் ஆண்களின் எழுத்தறிவு 35 சதவீதமாகவும் பெண்களின் எழுத்தறிவு 7 சதவீதமாகவும் இருந்தது (சனத்தொகை மதிப்பீடு 1901). இக்காலப்பகுதியில் இங்கிலாந்தில் ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் வரவு கட்டாயமாக்கப்பட்டு விட்டது. சனத்தொகைக் கணக்கீட்டு அறிக்கையும் அதனைத் தொடர்ந்து

வெளிவந்த இரு அறிக்கைகளும் எழுத்தறிவு வீதம் பற்றிப் பல்வேறு இனங்கள், ஆண், பெண், மற்றும் புவியியற் பிரதேசம் என்ற அடிப்படையில் தரவுகளை எடுத்துக் காட்டியிருந்தன. அட்டவணை 3.2 எழுத வாசிக்கத் தெரிந்த மக்களின் விகிதாசாரத்தை இனக்குமு, பால் அடிப்படையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டை அண்மித்த தசாப்தத்தில் இருந்த இலங்கையின் நிலைமையைக் காட்டுகிறது.

அட்டவணை 3.2 இன, பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் 1881-1901

	ஆண்கள்			பெண்கள்		
	1881	1891	1901	1881	1891	1901
ஜோப்பியர்	85	90	90	74	85	85
பறங்கியர்	60	64	70	50	58	66
சிங்களவர்	25	31	37	2	4	8
தமிழர்	21	26	28	2	3	4

ஆதாரம்: குடிசன மதிப்பீட்டு அறிக்கைகள், 1881, 1891, 1901

எழுத்தறிவு வீதமானது குறிப்பிடத்தக்களவில் இனக்குமுக்களுக்கு இடையேயும் இனக்குமுக்களின் பால் அடிப்படையிலும் வேறுபட்டிருந்தது. பொதுவாக எழுத்தறிவுவீதம் ஜோப்பியர்கள் மற்றும் பறங்கியர் மத்தியில் உயர்வாக இருந்தது. சிங்களவர், தமிழர் மத்தியில் குறைவாகக் காணப்பட்டது. சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும் இடையில் பால் அடிப்படையிலான வேறுபாடு மிகக் கூடுதலாகக் காணப்பட்டது. பறங்கியர் சனத்தொகை, நகர்ப்பகுதிகளில் செறிந்திருந்ததால், இவர்கள் பிரித்தானிய குடியேற்ற ஆட்சியுடனும் கல்வியுடனும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே இனங்கிச் செல்லக் கூடியதாக இருந்தது. ஆகவே, ஏனைய இரு பிரதான இனக்குமுக்களிலும் பார்க்க இவர்கள் ஜோப்பியரை ஒத்த நிலையில் இருந்தனர். 1881இற்கும் 1891இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுத்தறிவு வீதமானது சமூகக் குழுக்களிடையே வளர்ச்சி அடைந்தமைக்கு, 1869 இற்கும் 1900 இற்கும் இடையே அரசாங்க மற்றும் உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளின் தொகை துரிதமாக அதிகரித்தமையும் காரணமாகும் (படம் 3.1இல் காட்டப்பட்டுள்ளது). அரசாங்கப் பாடசாலைகளிலும் பார்க்க

உதவிபெற்ற பாடசாலைகளின் தொகை விரைவாக அதிகரித்தது. ஆயினும், அரசாங்கப் பாடசாலைகளின் தொகை 1869இற்கும் இந்நாற்றாண்டின் முடிவுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், தொகையில் நான்கு மடங்காக அதிகரித்தது. இத்தகைய வளர்ச்சி குறிப்பாக 1869 இற்கும் 1880 இற்கும் இடையில் துரிதமாக ஏற்பட்டது. ஆயினும், இவை எழுத்தறிவுமட்டத்தை, ஆண்கள் சனத்தொகையில் 35 சதவீதத்திற்குக் கூடுதலாகவும் பெண்கள் சனத்தொகையில் 7 சதவீதத்திற்கு கூடுதலாகவும் அதிகரிக்கப் போதாதிருந்தன.

கல்வி மாற்றத்தற்கான நூற்றாண்டு

பத் தொன் பதாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் கல்வியானது பெருமளவுக்கு உலகியல் சார்ந்ததாகவும், குறைந்தளவு சமயச் சார்பானதாகவும் இருந்தது. உயர் குடியினருக்கான பாடசாலைகளின் முக்கிய நோக்கம், சிறுதொகை இளைஞர்களுக்கு ஆங்கிலமொழியில் கல்வியை வழங்குவதன்மூலம் அவர்கள் அரசாங்கத் தொழில் வாய்ப்பையும் மருத்துவம், சட்டம் போன்ற உயர் தொழில்களைப் பெறுவதற்கும் ஆயத்தஞ் செய்வதாக இருந்தது. உயர்குடியில்லாத உள்ளுர்க் கல்வி மதச்சார்பற்றதாக இருந்தது. குடியேற்ற ஆட்சியானது கல்வியை மேம்படுத்தும் நடவடிக்கையில் தீவிர ஈடுபாடு காட்டவில்லை. இந்நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதி முழுவதிலும் அப்பொறுப்பை மினனரிமாரின் கைகளில் விட்டுவிட அரசு விரும்பியது. அரசாங்கப் பாடசாலைகளை மேற்பார்வையிடுகின்ற பொறுப்பும்கூட அங்கிலிக்கன் திருச்சபைக்கும் புரட்டஸ்தாந்து மதகுருமாருக்கும் வழங்கப்பட்டது. இந்நூற்றாண்டின் முடிவில் அரசாங்கப் பாடசாலைகளின் கட்டுப்பாடானது மேலைத்தேய, சமய சார்பான உத்தியோகத் தர்களிடம் இருந்து குடியேற்ற அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு மாறியது. இவ்வாறான சமயச் சார்பு கொண்ட பாடசாலைகள் பலம் வாய்ந்தனவாக இருந்ததுடன் அரசாங்கமானது ‘மனச்சான்று வாசகத்தை’ அறிமுகப்படுத்த பல முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டது. இச்செயலானது வெவ்வேறு நம்பிக்கைகளைக் கொண்ட மாணவர்களை கட்டாய சமயப் போதனையிலிருந்து விடுபடச் செய்தது. இது சமய நிறுவனங்களின் கணிசமான எதிர்ப்பையும் சந்தித்தது.

உள்ளுர்க் கல்வி மரபுகளைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பக்கட்டத்தில் சீர்குலைக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட

போதிலும், இம்மரபுகள் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை நிலைத்திருந்தன. எனினும் அவை பலவீனப்படுத்தப்பட்டன. பெளத்தம் மற்றும் இந்து கலாசார மறுமலர்ச்சியுடன் அவை மீண்டும் தோற்றும் பெற்றன. அவர்களுடைய தலைவர்கள், பாடசாலைகளை அமைக்க அரசு உதவியை நாடிப் பெற்றனர். இதனால் மினனரி மற்றும் கத்தோலிக்க பாடசாலைகளுடன் பெளத்த, இந்து பாடசாலைகளும் நிறுவப்படலாயின. இத்தலைவர்கள், நாட்டில் காணப்பட்ட பிரதான கல்விப் போக்குடன் இணங்கிச் செல்ல முற்பட்டனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கல்வி முறைமை மிகக் கூடியளவில் பிளவுபட்டிருந்தது. பல்வேறு பரிமாணங்களுடாக பாடசாலைகள் வேறுபட்டிருந்தன. அவையாவன: போதனா மொழி (ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ்); பாடசாலைகளின் நிதிக்கட்டுப்பாட்டு வளங்கள் (அரசாங்கம், சமயசபைகள் அல்லது தனியார்); பாடசாலைகளால் ஊக்கமளிக்கப்பட்ட சமயங்கள் (பல்வேறு வகையில் புரட்டஸ்தாந்து, உரோமன் கத்தோலிக்கம், பெளத்தம், இந்து, இஸ்லாம், மதமின்மை); கலைத்திட்டத்தில் சமயக்கல்வி கட்டாயப்பட்டிருத்தல்; மாணவர்களின் சமூகப் பின்னணி; மாணவர்கள் தோற்றிய பொதுப் பரிட்சைகளின் வகைகள். இக்காலப்பகுதியில் இங்கிலாந்திலிருந்த கல்விசார் வேறாக்கம், இது போன்ற ஏறக்குறையச் சிக்கலாக இருந்தமையானது இரு நாடுகளிலும் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடில்லாத நிலைமையைப் பிரதிபலிக்கின்றது.

கண்டிய சிங்களவர்கள் பிரித்தானிய ஆட்சியில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே மெதுவாகச் சேர்ந்தனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கல்வியின்மூலம் முன்னேற்றமடைந்த இனக் குழுக்களாக பறங்கியர், கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர், யாழ்ப்பாணத் தமிழர் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். கண்டிய சிங்களவர்கள், முஸ்லிம்கள், தோட்டங்களில் வாழ்ந்த இந்தியத் தமிழர்கள் ஆகியோர் மிகக் குறைந்த நன்மையே பெற்றனர்.

கட்டாயக் கல்வியின் அறிமுகம்

1905இல் வேஸ் ஆணைக்கும் நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழுவின் நியமனத்திலும் அதற்குப் பின் பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டளைச் சட்டங்களிலும் இரு சமவலுக் காரணிகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. முதலாவது, கல்வியில் அரசாங்கச் செலவினத்தின்

நிலையாகும். 1890இற்கும் 1900இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் கல்விக்கான அரசாங்க நிதி ஒதுக்கீடு ஏற்குறைய இருமடங்காக இருந்ததுடன் தொடர்ந்துவரும் வருடத்தில் நான்கு சதவீதமாக உயரும் என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அதேவேளையில் அரசாங்கம் தேயிலைப் பெருந்தோட்டத்தில் பெறப்படும் கூடுதலான வருமானத்தைக் கொண்டு கல்விக்கான செலவினங்களைத் தாங்கக் கூடியதாக இருந்தாலும், தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் பெறப்பட்ட வருமானம் பற்றி ஆஸ்பதி நிட்ஜ்வே அரசாங்க சபைக்கு வழங்கிய அறிக்கையில் கூறியதாவது:

கடந்த வருடத்தில் அரசாங்கச் செயலாளர் அதிகரித்துவரும் செலவினங்கள் பற்றி எனது கவனத்தைப் பல தடவைகள் ஈர்த்துள்ளார். அதுபற்றிய ஒரு வினாவை உடனடியாகவோ அல்லது காலந்தாழ்த்தியோ எழுப்ப வேண்டியிருந்தது. கல்வி வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தவோ அல்லது ஊக்குவிக்காத முறையிலோ நடவடிக்கை எடுப்பதானால், அது உண்மையில் குறுகிய நோக்குடைய கொள்கையாகவும் நாகரிகமான ஓர் அரசுக்கு பெருமை தருவதாகவும் அமையாது. மறுபுறத்தில் அதிகரித்துவரும் செலவினத்தை வருமானம் குறைந்துள்ள காலங்களில் தொடர முடியாமலும் போகக்கூடும் (Hansard 1900, 18 October, p.8, quoted in Jayasuriya 1979:328).

ஆஸ்பதி நிட்ஜ்வே, வரிமுறையொன்றை அறிமுகப்படுத்தி அதனை உள்ளூர்ச் சபை, கிராமியக் குடிகளிடமிருந்து அறவிட ஆலோசனை கூறியிருந்தார். அக்காலத்தில் இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் நடைமுறையிலிருந்த நிதி தொடர்பான முன்னுதாரணங்கள், இக்கருத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தின. இங்கிலாந்தில் உள்ளூர் அதிகாரசபைகள் உடனடியாகக் கல்விப் பொறுப்புகளை ஏற்குமாறு அதிகாரமளிக்கப்படவிருந்தன. பிரித்தானிய இந்தியாவில் உள்ளூர் அதிகார சபைகள் ஏற்கனவே ஆரம்பக்கல்விப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தன. எலிஸ் (Ellis) ஆணைக்குழு அறிக்கையானது 1901இல் இலங்கையின் உள்ளூர்ச் சபைகள் கல்விக்கான நிதியை வழங்கும் பொருட்டு உள்ளூரில் வரிகளை அறவிட ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் அதன்மூலம் மத்திய அரசாங்கத்தின் கல்விச் செலவினத்தைக் குறைக்க முடியும் என்றும் விதந்துரைத்திருந்தது.

வேஸ் ஆணைக்குமுவின் பணியில் செல்வாக்குச் செலுத்திய இரண்டாவது அம்சம் 1903இல் வெளிவந்த 1901ஆம் ஆண்டுச்

சனத்தொகைக் கணக்கீட்டு அறிக்கையாகும். ஏற்கனவே விபரித்தது போல அதில் பெரும்பாலான மக்களின் எழுத்தறிவுமட்டம் குறைவாக இருந்தமை குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. கணக்கீட்டு மேலதிகாரியாக இருந்த அருணாசலம், பாடசாலை செல்லும் வயதிலுள்ள பிள்ளைகளில் நான் கில் ஒரு பங்கினரே பாடசாலைகளில் சேர்ந்திருந்தனர் என்பதை எடுத்துக் காட்டியிருந்தார்.

இவ்விரு விடயங்களுடன், கல்விக்கான வரியை அறிமுகஞ் செய்வதும் உள்ளூர் மொழிக்கல்வியை விரிவாக்க வேண்டியதன் தேவையும் பற்றி 1903இலும் 1904இலும் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாராஞ்மன்றத்திலும் பல தடவைகள் எழுப்பப்பட்டன. நான்காம் அத்தியாயத்தில் காண்பது போல தோட்டங்களிலுள்ள பிள்ளைகளின் கல்வியானது ‘ரொடிய’ மக்கள் கல்வி போன்று, 1904ஆம் ஆண்டு ஆணைக்குழுவின்மூலம் தனியாக ஆராயப்பட்டது. ரொடியர்கள், சாதியிற் குறைந்த சிங்களவர்களாவர். இவர்களுடைய கல்வி பூரணமாகப் பின்தங்கியிருந்தது.

முழுச் சனத்தொகைக்கும் குறிப்பாகப் பின்தங்கிய மக்களுக்கும் உள்ளூர் மொழிகளில் கல்வி வசதிகளை விரிவாக்கும்படி, குடியேற்ற அரசாங்கத்துக்கு நிர்ப்பந்தம் அதிகரித்தது. உள்ளூர் அழுத்தக் குழுக்களும் உள்ளூர் கல்வி விரிவாக்கத்துக்குப் போராட முற்பட்டன. சமூகச் சீர்திருத்தச் சங்கமானது, இந்தியா மற்றும் யப்பானிலிருந்து சமகால அபிவிருத்திக்கான உந்துதலைப் பெற்றது. 1870 இன் பின்னர் யப்பானில் பொதுமக்களின் கல்வி விரிவுபடுத்தப்பட்டதும் யப்பானிய மொழி போதனா மொழியாகியதும் யப்பான் போரில் ரஷ்யாவை வென்றமைக்கு காரணமாகியது. மேலும், இந்தியாவில் இருந்த கேர்சன் பிரபு போன்ற உயர்வான பிரித்தானிய குடியேற்ற ஆட்சி நிருவாகிகளுடைய கருத்துக்கள் பரவலாக மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றன:

சகல விதத்திலும் ஆங்கிலமொழியைக் கற்கத் தகுதி உடையோருக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், அது உள்ளூர் மொழிகளின் உறுதியான அத்திவாரத்தில் தங்கியிருக்க வேண்டும். எந்த மக்களும் தமது மொழியை எளிதாகப் பயன்படுத்த முடியாதவிடத்து இன்னுமொரு மொழியைப் பயன்படுத்தி நன்மையடைய முடியாது (Curzon, quoted in Jayasuriya 1979).

வேஸ் ஆணைக்குமுட் உள்ளூர் மொழிப் பாடசாலைகளின் விரிவாக்கத்தையும் செறிவாக மக்கள் வாழும் பகுதிகளுக்குக் கட்டாயக் கல்வியையும் விதந்துரைத்தது. அத்துடன், கல்வி விரிவாக்கத்துக்குரிய நிதியை வழங்க உள்ளூர் வீதி வரி பயன்பட வேண்டும் என்றும் விதந்துரைத்தது.

1906ஆம் ஆண்டின் நகரப் பாடசாலைகள் கட்டளைச் சட்டமும் 1907ஆம் ஆண்டின் கிராமியப் பாடசாலைகள் கட்டளைச் சட்டமும் பரிந்துரைகள் பலவற்றை உள்ளடக்கியிருந்தன. அவை பல பாடசாலைகள் தோன்ற வழிகோலின. உள்ளூர் சபைகளின் வரி வருமானத்திலிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்ட நிதியுதவி, குறிப்பாக நகரப் பிரதேசங்களில் கிடைக்கவில்லை. நடைமுறையில் அரசாங்க வருமானம் புதிய பாடசாலைகளின் உருவாக்கத்துக்கு அல்லது அதற்கு உதவி வழங்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. 1900-1915 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் அரசாங்க உள்ளூர்ப் பாடசாலைகளின் தொகை 484 இலிருந்து 734 ஆக அதிகரித்தது. அதேவேளையில் உதவி நன்கொடை பெற்ற பாடசாலைகளின் தொகையும் 1,170 இலிருந்து 1,827 ஆக அதிகரித்தது. 1915 அளவில் ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலைகளின் தொகை 7 சதவீதத்தை அண்மித்திருந்த அதேவேளை உள்ளூர் மொழிப் பாடசாலைகளாக இருந்தன. இக்காலப் பகுதியில் அரசாங்க அனுசரணை பெற்ற உள்ளூர்க் கல்வி வளர்ச்சியடைந்து உறுதிநிலை பெற்றது. பிரதானமாக அரசாங்க வருமானத்திலிருந்து கொடுப்பனவுகளும் செய்யப்பட்டன. கல்வித்துறையில் உள்ளூர் சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட பொறுப்பு 1919இல் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத்தின்மூலம் நீக்கப்பட்டு, மீண்டும் 1920ஆம் ஆண்டுக் கட்டளைச்சட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்து மற்றும் பிரித்தானிய இந்தியாவிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட நிதியியல் மாதிரிகள் விளைதிறனற்றவை எனவும் நிருபிக்கப்பட்டன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கல்வி விரிவாக்கத்துக்கான அழுத்தங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக, அரசியல் மற்றும் யாப்புச் சீர்திருத்தங்கள் குறித்த அதிகரித்த கோரிக்கைகளினால் துறிதப்படுத்தப்பட்டன. மக்கள் தும்மைத்தாமே ஆனால் தகுதியை உருவாக்க உதவும் வழிமுறையாகக் கல்வி கருதப்படால், அதனை அடையும் வகையில் கல்வி விரிவாக்கப்பட வேண்டும், அத்துடன் மதம் சார்ந்த பாடசாலை முறைமை, கல்வி விரிவாக்கத்தைப் பரவலாக

தடையேற்படுத்துமானால், மதச்சார்பான பாடசாலை முறைமைக்கு எதிராக அறைகளவுல் விடுக்கப்பட வேண்டும். மேலும், அரசு பெரும் பொறுப்பை ஏற்று மதச்சார்பற்ற கல்விக்குரிய ஏற்பாடுகளையும் நிதியையும் வழங்கி ஊக்குவிக்க வேண்டுமெனவும் சிலர் கருதினர்.

இலங்கையரின் சமூகப் பொருளாதார நிலைமைக்குப் பொருத்தமான பாடசாலைக் கலைத்திட்ட உருவாக்கத்துக்கும் அமுத்தம் ஏற்பட்டது. கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகப் பரிட்சை சபையால் சிங்களமும் தமிழும் பாடசாலைப் பரிட்சைப் பாடங்களாக 1919இல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. அதே வருடத்தில் இலண்டன் பல்கலைக்கழகமும் அப்பாடங்களைப் பல்கலைக்கழகக் கலைமாணிப் பரிட்சைக்கும் அங்கீரித்தது. 1917இல் உள்ளூர் எட்டாந்தரப் பாடசாலை விடுகைப் பரிட்சை அறிமுகமாயிற்று. இச்சான்றிதழ் கிராம விதானைமார் மற்றும் பதிவாளர் நியமனங்களுக்குப் பயன்பட்டது. 1920ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற சட்டசபைத் தேர்தலில் வாக்களிப்பதற்கு, கேம்பிரிட்ஜ் கனிட்ட பாடசாலைச் சான்றிதழ் பரிட்சையில் சித்தியடைந்தோருக்கே உரிமை வழங்கப்பட்டது (ஜெயகுரிய 1979).

கல்விக் கட்டுப்பாட்டில் மாற்றங்கள்: டொனமூர் ஆணைக்குமு

1924 அளவில் இலங்கையின் அரசியலமைப்பில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இலண்டன் உடனான இலங்கையின் உறவு ஏனைய குடியேற்ற நாடுகளான நெல்ஜீரியா, சிங்கப்பூர், ரினிடாட் போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் பெரிதும் வேறுபட்டிருந்தது; இவ்வறவு, இந்தியாவை ஒத்திருந்தது. இந்தியாவில் கல்வி 1921இல் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாகாண அரசாங்கங்களின் பொறுப்பாக இருந்தது. இலங்கையில், 1924ஆம் ஆண்டு கல்வியின் நிதிசார்கட்டுப்பாடு 36 உத்தியோகப் பற்றற்றவர்களும் 12 உத்தியோகப்பற்றுள்ளவர்களுமான உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சட்டசபைக்கு அளிக்கப்பட்டது. 1928இல் கொண்டு வரப்பட்ட டொனமூர் ஆணைக்குமு அறிக்கையின் விளைவாக, ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டது. அதற்கமைய கல்வியானது மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அமைச்சர் ஒருவரின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது.

டொனமூர் ஆணைக்குமுவானது எழுத்தறிவு மற்றும் வருமானம் அடிப்படையில் அமைந்த வாக்குரிமைப் பிரமாணங்களை நீக்க சிபார்சு

செய்ததுடன் சர்வசன வாக்குரிமையை சட்டமாக்கியது. வாக்குரிமை விரிவுபடுத்தப்பட்டமையால், கல்விக் கொள்கையிலும் முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன: கல்வி வாய்ப்பு, கல்விக் கட்டுப்பாடு என்றும் படிப்படியாகக் கல்விமொழி என்றவாறும் கல்விக் கொள்கைகள் மாற்றம் பெற்றன. இவை யாவும் கல்வியின் மீதான அரசின் அதிகரித்த கட்டுப்பாட்டின் தோற்றத்துக்குக் கட்டியம் கூறின. இத்தகைய தோற்றத்துக்கு ‘இலவசக் கல்வியின் தந்தையான’ கலாநிதி C.W.W. கண்ணங்கரா அவர்களின் தொலைநோக்கமே காரணமாக இருந்தது.

இலவசக் கல்வியின் தந்தை

C.W.W. கண்ணங்கரா கிறித்தவ சிங்களக் குடும்பமொன்றில் பிறந்தார். இவர் காலியிலுள்ள நிச்மண்ட் கல்லூரியில் பயில்வதற்கான புலமைப் பரிசிலொன்றைப் பெற்றார். இக்கல்லூரி மிகவும் புகழ்பெற்ற ஆங்கிலமொழி மெதுடிஸ்ட் இடைநிலைக் கல்லூரியாகும். கணித பாடத்தில் இவர் சிறந்து விளங்கினார். இவர் பாடசாலையிலிருந்து விலகிய பின்னர், காலியில் வழக்கறிஞராகப் பணிபுரிந்தார். தமது ஒய்வுநேரத்தின் பெரும் பகுதியை பெளத்தத்தையும் சிங்கள மொழியையும் கற்பதில் ஈடுபாடு காட்டியதுடன் அக்காலத்தில் வழமைக்கு மாறாக பெளத்த மதத்துக்கும் மாறினார் (c. 1917). தென்மாகாணத்தில் மதுவொழிப்பு இயக்கத்தில் ஈடுபட்டதுடன் படிப்படியாக அரசியலில் முக்கியத்துவம் பெற்று 1923இல் சட்டசபைக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1931 ஆண்டுத் தேர்தலின் பின்னர் அரசாங்கசபையின் கல்வியமைச்சராகப் பதவியேற்று அப்பதவியில் 1947 வரையில் இருந்தார். பொதுவாக ‘இலங்கையில் இலவசக் கல்வியின் தந்தை’ என அழைக்கப்படும் இவர் இலங்கை சுதந்திரம் பெறுந்தறுவாயில் கல்விக் கொள்கையை நெறிப்படுத்தினார். இவர் ஆசியப் பிரதேசத்தில் இலங்கையின் கல்வி நிலையைத் தனித்துவமாக்கிய அரசியல்வாதியென மதிக்கப்படுகின்றார் (ஜெயங்கிரி 1989:1).

கண்ணங்கராவின் 1939 ஆம் ஆண்டின் முதலாவது கல்விக் கட்டளைச் சட்டமானது, கல்விச்சபையின் பொறுப்பிலிருந்த கொள்கை மற்றும் கல்வி ஒழுங்குவிதிகள் ஆகியவற்றை 1931இல் புதிய அரசியலமைப்பு ஒழுங்குகளின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட கல்வி நிறைவேற்றுக் குழுவுக்கு மாற்றுவதாக அமைந்தது. இக் கல்விச்சபை முக்கியமாக கிறித்தவர்களைக் கொண்டிருந்தது. அதன் தலைவராகக்

கல்விப்பணிப்பாளர் விளங்கினார். ஆனால் கல்வி நிறைவேற்றுக் குழுவின் தலைவராகப் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கல்வியமைச்சரே விளங்குவார்.

1940களின் நடுப்பகுதியில் கன்னங்கரா ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலைகளில் கல்விவாய்ப்பு, படிப்படியாக இலவசக்கல்வியை அறிமுகப்படுத்துதல் போன்ற முக்கிய விடயங்களை கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டார். ஏற்கனவே உள்ளூர் மொழிகளில் வழங்கப்பட்ட பாடசாலைக் கல்வி கட்டணமின்றியிருந்தாலும், ஆங்கிலமொழிக் கல்வி அவ்வாறிருக்கவில்லை. அரசாங்கப் பாடசாலைகளிலும் உதவிநன்கொடைப் பெற்ற பாடசாலைகளிலும் ஆங்கிலமொழிமூலம் வழங்கப்பட்ட கல்வியிலும் பார்க்க உள்ளூர்க் கல்வி தரத்தில் குறைந்தது என்று கருதப்பட்டது. மிகத்திறமை வாய்ந்த ஒரு பிள்ளை கூட உள்ளூர்க் கல்வியின்மூலம் உள்ளூர் மொழி ஆசிரியராக, ஆயுர்வேத மருத்துவராக அல்லது சான்று அலுவலராகவே வர முடிந்தது (ஜெயகுரிய 1979). ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலைகள் சிறந்த தொழில்வாய்ப்புகளை அதுவும் கட்டணம் செலுத்தி அங்கு சென்றவர்களுக்கு மட்டுமே வழங்கியபோது, எல்லோருக்கும் கல்வியில் சமசந்தரப்பமானது உண்மையில் வழங்கப்பட வேண்டுமாயின், மேல்நிலைப் பாடசாலைக் கல்வி இலவசமாகவும் எல்லோருக்கும் கிடைக்கத் தக்கதாகவும் இருத்தல் வேண்டுமெனக் கன்னங்கரா குழு வாதிட்டது.

1945இல் இலவசக்கல்விச் சட்டம் அரசாங்க சபையினால் நிறைவேற்றப்பட்டபோது இச்சட்டம் கல்வியை ‘செல்வந்தரின் முதாதையர் வழிச்சொத்து’ என்பதிலிருந்து ஏழைகளின் மரபுரிமையாக மாற்ற முனைந்தது. ஆங்கிலக்கல்வி கற்ற குழாம், பெளத்த பிக்குமார் மத்தியிலிருந்து தோன்றிய தேசியவாதிகள், சோஷலிசவாதிகள், ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள், உள்ளூர் மொழி ஆசிரியர்கள், உள்ளூர் மொழியிற் கற்ற உயர் குழாத்தினர் ஆகியோரும் இக்கொள்கைக்கு அரசியல்ர்தியான ஆதரவு வழங்கினர். இக்கொள்கையை விமர்சித்த பலர், இதனை ‘விலை மதிக்க முடியாத முத்து’ என்றனர். அண்மையில் வாக் குரிமை பெற்ற மக்களுக்கு இது பெருங்கவர்ச்சியாக இருந்தமையால், இலவசக்கல்விக் கொள்கையை வெளிப்படையாக எதிர்ப்பது என்பது அரசியல்வாதிகள் எவருக்கும் தற்கொலைக்கு ஒப்பானதாகவே அமைந்திருக்கும். இத்திட்டத்துக்கான நிதியின் ஒரு பகுதியை இலாபமீட்டத் தொடங்குகின்ற

பெருந் தோட்டத் துறையில் இருந்து அரசாங்கம் பெற்ற வருமானம் மூலம் வழங்க வேண்டியிருந்தது.

இலவசக்கல்விச் சட்டத்தின் உடனடி விளைவாக, வசதி படைத்தவர்கள் தொடர்ந்தும் தமது பிள்ளைகளை, நல்ல அரசாங்க மற்றும் அரசாங்க உதவிபெறும் பாடசாலைகளுக்கு கட்டணம் எதுவுமின்றி அனுப்பிவைத்தனர். அதேவேளையில், பொதுமக்கள் எப்பொழுதும் இலவசமாகக் கிடைத்த தரத்தில் குறைந்ததான் கல்வியைப் பெற்றனர் (ஜெயகுரிய 1979:475). இங்கு நிலவிய சமத்துவமற்ற நிலை ஒரளவுக்கு ஆங்கிலமொழிமூல மத்திய பாடசாலைகளில் குழந்துள்ள கிராமப்புறம் பிள்ளைகளுக்கு உதவும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்ட புலமைப்பரிசில் முறையினால் நீக்கப்பட்டது. கிராமப்புறங்களிலிருந்து ஆங்கில மத்திய பாடசாலைகளுக்குச் செல்லக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் காரணமாக, உயர்ந்த அந்தஸ்துடைய தொழில்களைப் பெறும் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகரித்தன எனப் பொதுமக்கள் நம்பினர். ஆகவே இக்கல்விக்கான தேவை, விசேடமாக இடைநிலை மற்றும் பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கான தேவை தூண்டப்பட்டது. இலவசக்கல்விச் சட்டத்தின் நீண்டகால விளைவானது கல்வித்துறையில் ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட முறைமையொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டமையும் முன் பிருந்து வேறுபடுத்தப்பட்ட முறைமை அகற்றப்பட்டதுமாகும்.

சுதந்திரமடைந்த காலத்திலே பாடசாலைப் பரீட்சை முறையும் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்தின் போது இங்கிலாந்திலிருந்து பரீட்சை வினாத்தாள்களை இலங்கைக்குக் கொண்டு வருவதில் ஏற்பட்ட சிரமங்களால், இத்தகைய மாற்றம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. 1942இல் கேம்பிரிட்ஜ் பரீட்சைகளும் 1947இல் இலண்டன் பல்கலைக்கழக மெற்றிக்குலேஷன் பரீட்சைகளும் கைவிடப்பட்டன. இதற்குப் பின்னர் சுகல பாடசாலைப் பரீட்சைகளும் ஆங்கிலம், சிங்களம் அல்லது தமிழ் என எந்த மொழியிலும் இலங்கையிலேயே தயாரிக்கப்பெற்று, நடாத்திப் புள்ளியிடப்பட்டன.

சுதந்திர கால ஆரம்பத்தில் கல்விசார்பான மாற்றங்கள்

இலங்கை அதன் ஏனைய தென்னாசிய அயல் நாடுகள் போலன்றி 1948இல் அமைத்தியான முறையிலே அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. கல்வித்துறையானது சமய பாடசாலைகளின்

அரசாங்க சுவீகரிப்புக்கும் சகல பாடசாலைகளிலும் படிப்படியாக உள்ளூர் மொழிகளைப் போதனா மொழியாக அறிமுகப்படுத்துவதற்கும் தயார்படுத்தப்பட்டது.

சமயச்சார்பு பாடசாலைகள் சுவீகரிக்கப்படல்

நீண்ட காலமாகப் பாடசாலைகள் சமயக் குழுக்களின் கட்டுப்பாட்டிலே இருந்து வந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காற்பகுதியிலேயே உள்ளூர் சமயக்குழுக்கள், கல்விச் செயற்பாடுகளில் உறுதியாக ஈடுபடத் தொடங்கின. உள்ளூர் சமயப் பாடசாலைகளுக்கும் குடியேற்றவாத அமைப்புகளுக்கும் இடையே இசைவாக்கம் மௌலிகை இடம்பெற்றது. மினனரிப் பாடசாலைகள் மீதான எதிர்ப்பும் படிப்படியாக அதிகரித்தது. பாடசாலைக் கட்டுப்பாடு அரசாங்க சபைக்கு மாற்றப்பட்டு, சர்வசன வாக்குரிமைமூலம் பாராளுமன்றம் தேர்ந் தெடுக் கப் பட்டபோது, விரைவில் கல்விமுறைமை மீது சமயச்சார்பு பாடசாலை முறைமை செலுத்திய செல்வாக்கு அகற்றப்படும் நிலை உருவாயிற்று.

1947ஆம் ஆண்டுக் கல்விக்கட்டளைச் சட்டம் (இல:20), அரசாங்க மற்றும் அரசாங்க உதவிபெறும் பாடசாலைகளின் கட்டணங்களை நீக்கியது. ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலைகள், அரசாங்க நன்கொடைக்கு விண்ணப்பித்து கட்டணத்தை நீக்கவேண்டும் அல்லது கட்டணங்களை அறவிட்டு நன்கொடைகளைப் பெறாமல் விடவேண்டும்; இவற்றில் ஒன்றைத் தெரிவுசெய்யும் படி இப்பாடசாலைகள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டன. இக்கட்டளைச் சட்டமானது பாடசாலையின் சமயத்தைப் பின்பற்றும் பெற்றோரின் பிள்ளைகளுக்கு மட்டும் நன்கொடை வழங்குவதன் மூலம் மினனரிப் பாடசாலைகளின் விரிவாக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது. 1951இல் உருவாக்கப்பட்ட சட்டமொன்று சகல உதவி பெறாத பாடசாலைகளும் கல்வி அமைச்சில் பதியப்பட வேண்டுமென விதித்தது. இதனால் சகல பாடசாலைகளும் அமைச்சின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தன.

சுதந்திரத்துக்குப் பின், சமயம் சார்பான பாடசாலைகளுக்கு சனத்தொகையில் பெரும்பான்மையினமான சிங்கள பெளத்தர்களால் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டது. பெளத்த தலைவர்கள், சகல பாடசாலைகளையும் அரசு சுவீகரித்து, உதவி நன்கொடையை நிறுத்துமாறும் கிறித்தவ பாடசாலைகளில் கிறித்தவர்கள்தோருக்கு

பெளத்துமதும் கற்பிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். சுதந்திரத்தின் பின்னர் வந்த ஐ.தே.க அரசாங்கமானது, சகல சமயச் சார்பான பாடசாலைகளையும் சுவீகரிக்க வேண்டுமென்ற பெளத்துரின் வேண்டுகோளை அவ்வளவாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. 1951இல் S.W.R.D.பண்டாரநாயக்க அவர்களால், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது, சிங்கள பெளத்தர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவு வழங்கப்பட்டு, சமயச் சார்பான பாடசாலைகளை அரசு சுவீகரிப்பதற்குச் சாதகமான சூழ்நிலையும் உருவானது. இதனை அகில இலங்கை பெளத்த காங்கிரஸ் 1954இல் முறைப்படி விதந்துரைத்தது. புத்தபகவான் முக்தியடைந்த 2500 ஆவது வருடமான 1956இல் அகில இலங்கைப் பெளத்த காங்கிரஸ் வெளியிட்ட அறிக்கையொன்று, 1956இல் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் பண்டாரநாயக்காவின் கூட்டு எதிர்க்கட்சி வெற்றியீட்டுவதற்கு உதவியது (டி சில்வா 1979: 480). உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளையும் பயிற்சிக் கல்லூரிகளையும் சுவீகரிப்பதற்கான சட்டமூலங்கள் 1960இலும் 1961இலும் பண்டாரநாயக்கவின் விதவையான சிறிமாவோவின் பிரதம மந்திரி பதவித் தலைமையில் கொண்டுவரப்பட்டன.

கிறித்தவப் பாடசாலைகள் 1930இற்கும் 1960இற்கும் இடையில் 1,353 இலிருந்து 1,170 ஆகக் குறைந்த அதேவேளையில் பெளத்தப் பாடசாலைகள் 1,121 ஆக உயர்ந்தன. இதே காலகாட்டத்தில் உதவி நன்கொடை முறைமையினுடாக நடத்தப்படும் பாடசாலைகளைவிட நேரடியாக அரசினால் நடாத்தப்பட்ட பாடசாலைகளின் விகிதாசாரம் 37 சதவீதத்திலிருந்து 63 சதவீதமாக அதிகரித்தது (டி சில்வா 1979:478-9). பாடசாலை ஏற்பாடுகளின் சமநிலை மாறும் வேளையில் சமயச் சார்பான பாடசாலைகள் தரத்தில் முன்னணி வகித்தன; அப்பாடசாலைகள் கொண்டிருந்த வசதிகள், உதவிநன்கொடைகள், ஆங்கிலமொழிமூலப் போதனை, பல்கலைக்கழக வாய்ப்புகள் என்பன அதனைப் பிரதிபலித்தன. 1961இல் தனியாரால் ஆரம்பிக்கப்படும் புதிய பாடசாலைகளுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. கல்வி மீதான அரசு கட்டுப்பாடு என்பது இப்பொழுது பூரணத்துவமடைந்தது.

மூங்கிலம் ஒதுக்கப்படுதல்

கிராமிய மக்களின் ஆங்கிலமொழிமூலக் கல்வி வாய்ப்பு 1945இல் இலவசக்கல்விச் சட்டத்தின் பின்னர் மத்திய பாடசாலைகளுக்கு

மாற்றப்பட்டமை நீடிக்கவில்லை. மொழி பற்றிய விவகாரம் சிங்கள பெளத்தர்களின் நோக்கங்களுக்கும் சுதந்திரத்தின் பின்னர் அரசுடனான உறவு, சமயம் மற்றும் கல்வி ஆகியவற்றிற்கும் முக்கியமாக இருந்தது. இதனையுடெத்து சகல பாடங்களும் ஆங்கிலமொழி மூலமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட நிலைமை நீங்கி ஆங்கிலம் ஒரு பாடமாகவே கற் பிக் கப் படலாயிற்று. போதானாமொழியானது சகல ஆரம்பப் பாடசாலைகளிலும் முதலாந்தரத்தில் 1948இலும் இடைநிலைப்பிரிவின் முதலாம் வருடத்தில் 1953இலும் பல்கலைக்கழக முதலாம் வருடக் கலைப் பாடங்களில் 1959இலும் சிங்களமாக அல்லது தமிழாக மாற்றப்பட்டது. விஞ்ஞான பாடங்கள், மருத்துவம் மற்றும் பொறியியல் துறைகள் 1970களிலேயே உள்ளூர் மொழிகளுக்கு மாறின. 1956இல் கருத்து வேறுபாட்டுக்குரிய அரசுகரும் மொழிச்சட்டம் - சிங்களம் மட்டும் எனப் பொதுவாகக் கூறப்பட்ட சட்டம், ஆங்கிலத்துக்குப் பதிலாகச் சிங்களத்தை அரசு மொழியாக்கியது.

படித்த கிளைஞரிடையே வேலையின்மை அதிகரித்தல்

சிங்களம்மூலம் அல்லது தமிழ்மூலம் படித்த கிளைஞர்கள் மத்தியில் 1960களில் வேலையில்லாப் பிரச்சினை தோற்றம் பெறுவதைக் காணலாம். இப்பிரச்சினைக்கு சுயமொழிக்கல்வியே பொறுப்பு என்று தவறான காரணங் கற்பிக்கப்பட்டது. இது பெரும்பாலும் கூடுதலாக வளர்ச்சி பெற்ற இடைநிலைக் கல்வியின் வெளியீட்டுக்கும் மௌனமாக வளர்ச்சி மற்றும் தங்கிவாழ்வோர் வீதம் அதிகரிப்பு ஆகியவற்றின் விளைவே. 1962இல் தேசிய ஆணைக்கும், நாட்டின் பொருளாதாரத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப கல்வி ஏற்பாடுகள் துரிதப்படுத்தப்பட வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தியது. 5-12 வயதினருக்கான ஆரம்பப் பாடசாலைகள் தனிநிலைப் பாடசாலைகளாக மாற்றப்பட்டு, அங்கு 5-14 வயதினருக்குக் கட்டாயக்கல்வியும் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

கல்விச் சீர்திருத்தம் 1970 - 1977

1970 மே மாதத்தில், ஐக்கிய முன்னணி கூட்டரசாங்கம் கல்வி வாய்ப்புகளை அதிகரிக்கவும் பாடசாலையைவிட்டு வெளியேறும் படித்தவர்கள் எதிர்நோக்கும் வேலையில்லாப் பிரச்சினை தீவிரமாவதை

சீர்செய்யவும் முற்பட்டது. 1971இன் ஆரம்பத்தில் கல்வி மீளாய்வுக் குழுவொன்று முறைசார் பரீட்சை அமைப்பிலும் பாடசாலை கலைத்திட்டத்தை தொழிற்பயிற்சி மயப்படுத்துவதிலும் முக்கிய மாற்றங்களைப் பரிந்துரை செய்தது. இந்த ஆலோசனைகள் பத்திரிகைகளாலும் விசேடமாக ஆசிரியர் களாலும் கடும் விமர்சனத்துக்கு உள்ளான போதும், அவை அன்றைய இலங்கைச் சமூகத்தின் அடிப்படை விமர்சனங்களால் மேவப்பட்டன.

1971 ஏப்ரலில் இடதுசாரிப் பண்பு கொண்ட அரசாங்கமானது மக்கள் விடுதலை முன்னணியினரால் (ஜே.வி.பி) நடாத்தப்பட்ட பரவலான பூர்த்தியின் விளைவாக, வீழ்ச்சியடையும் நிலையிலிருந்தது. இவ்வியக்கத்தில், விரக்தியுற்ற படித்த மற்றும் கிராமிய சிங்கள இளைஞர்கள் முன்னணி வகித்தனர். அரசாங்கம் தேர்தல் காலத்தில் முன்வைத்த வேலையின்மையைக் குறைத்து சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தும் என்ற வாக்குறுதிகளை மெதுவாக மேற்கொண்டதால், ஜே.வி.பி.யினர் விரக்தியடைந்தனர். பொதுசன அபிப்பிராயம் இக்கிளர்ச்சிக்கு கல்விமுறைமையே பொறுப்பு எனக் கூறியமையால், இருமாதங்களுக்கு முன்னர் புதிய கல்விச் சீர்திருத்தத்தை எதிர்த்தவர்கள் இப்போது மௌனம் சாதிக்க வேண்டியதாயிற்று.

1972ஆம் ஆண்டில் அறிமுகமான கல்விச் சீர்திருத்தம் முன்னேற்றகரமானது. இரண்டு புதிய பரீட்சைகளான தேசிய பொதுக்கல்விச் சான்றிதழ் (NCGE) மற்றும் உயர் தேசியக் கல்விச் சான்றிதழ் (HNCE) ஆகியவை முறையே க.பொ.த சாதாரணதரம், க.பொ.த உயர்தரம் என்பவற்றுக்குப் பதிலாகக் கொண்டு வரப்பட்டன. இவ்விரு பரீட்சைகளும் முறைசார் கல்வியின்மூலம் வழங்கப்பட்ட அறிவிலும் திறனிலும் புதிய நிலைப்படுத்துதலை அடையும் நோக்குடையதாக இருந்தன. பாடசாலை புகும் வயது ஐந்திலிருந்து ஆறாக உயர்த்தப்பட்டது; பல்கலைக்கழகம் புகும் முன்னர் இருந்த பாடசாலைக் காலம் 12 வருடங்களிலிருந்து 11 வருடங்களாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஆண்டு 9 வரை கற்கும் மாணவருக்குப் பொதுக் கலைத்திட்டம் அறிமுகமாயிற்று. ஆரம்பம் மற்றும் இடைநிலைக் கல்விக்கான கலைத்திட்டம் மீள்வடிவமைக்கப்பட்டன. தொழில் முன்னிலைக் கல்வி புதியதொரு பாடமாக அறிமுகமானது. இக்கல்வியின் நோக்கம், எவ்வித நோக்கமுற்ற வெள்ளை ஆடைத் தொழில்களைத் தேடுவதிலிருந்து பொருளாதார நடவடிக்கைகள் நோக்கி, உழைப்பை நகரச் செய்வதன்மூலம் நாட்டின் வருமானத்தை உயர்த்துவதாகும் (திட்டமிடல், வேலைவாய்ப்பு அமைச்சு, 1971).

கல்வி முறைமையிலும் பரீட்சைகளிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் விளைவு ! 1976 இற்கும் 1977 இற்கும் இடையில் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. புதிய, பழைய பரீட்சையின் ஒத்ததன்மை பற்றியும் புதிய தகைமைகளின் சர்வதேச ஏற்புடமை, கல்விக்கான திறந்த வாய்ப்புகளில் காணப்பட்ட இடைவெளி ஆகியன பற்றியும் அதிருப்தி தெரிவிக்கப்பட்டது. மத்தியதர வகுப்புப் பெற்றோர், தொழில்சார் திறன்களின் பெறுமதியில் அக்கறை செலுத்தினர். அவை நகர்ப்புறத் தொழில்களுக்குத் தமது பிள்ளைகளை ஆயத்தம் செய்யவில்லை என எண்ணினர். ஆசிரியரால் கற்பிக்கப்பட்டதிலும் பார்க்க கிராமியப் பெற்றோரால், தொழில்சார் திறன்களை நன்கு கற்பிக்க முடியுமெனக் கிராமத்துப் பெற்றோர்கள் கருதினர் (Lewin and Little). இத்தகைய கருத்துகள் 1977ஆம் ஆண்டளவில் கல்வி மற்றும் பரீட்சை முறைகள் பற்றிப் பரந்தளவில் அதிருப்தியைத் தோற்றுவித்தன.

உயர்கல்வி அனுமதி வீவகாரம்

உயர்கல்வி முறைமையிலும் பரவலான அதிருப்தி ஏனைய காரணங்களால் வளர்ந்து வந்தது. இலங்கையில் இடைநிலைக்கல்வி முன் கூட்டுப்போய் வளர்ந்து விட்டது. 1798இல் குடுப்பேற் ற அரசாங்கத்தால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கொழும்பு அக்கடமி, மேல்நிலை இடைநிலைப் பாடசாலையாக விளங்கியது; 1857இல் அதன் கல்லூரி நிலைப்பிரிவும் (இராணிக் கல்லூரி) விருத்தியடைந்து கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்துடன் ஒன்றினைக்கப்பட்டது. 1880களில் இலண்டன் பல்கலைக்கழகமும் கலை மற்றும் சட்டத்துறைகளில் அதன் ‘இடைநிலைக்’ கற்கைநெறிகளை இலங்கையிலிருந்து பயில்வதற்கும் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றவும் ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தது. 1906ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகச் சங்கம் பி.அருணாசலம் அவர்களின் தலைமையின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டது. இவரே 1901ஆம் ஆண்டுக் குடிசனமதிப்பு அறிக்கையின் ஆசிரியராவார். இவர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

எமது உயர் கல்வியானது ஆரம்பமாக வேண்டிய இடத்தில் முடிவடைகின்றது. இக் காலத் துக்கு தேவையானது (பல்கலைக்கழகம் இல்லாவிட்டாலும்) முன்னேற்றத்துக்கும் மேம் பாட்டுக் குமான் ஒரு பல்கலைக்கழக கற்கை நெறியேயாகும் (quoted in Jayasuriya 1979:378).

1921ஆம் ஆண்டளவில் கொழும்பில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி இலண்டன் பல்கலைக்கழக வெளிவாரிப் பரிட்சைகள் திணைக்களத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. அதே ஆண்டில் பூரணத்துவம் வாய்ந்த பட்டம் வழங்கும் பல்கலைக்கழகமொன்றை ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்ற திட்டத்தை வரைய குழுவொன்று அமைக்கப்பட்டது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் 1942இல் நிறுவப்பட்டுப் பின்னர், 1952இல் சில பீடங்கள் நீங்கலாக விடுதியுடன் கூடிய வளாகமொன்றைக் கொண்ட பேராதனைக்கு மாற்றப்பட்டது. கொழும்பு வளாகம் 1967இல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகமாக மாற்றப்பட்டது. ஏனைய பல்கலைக்கழகங்களும் இணைந்த வளாகங்களும் 1977 வரை நிறுவப்பட்டன. களனி மற்றும் ஸ்ரீஜயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகங்கள் 1959இலும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வளாகங்களான கட்டுபெத்தை 1972இலும் யாழ்ப்பாணம் 1974இலும் நிறுவப்பட்டன. 1972இல் நான்கு பல்கலைக்கழகங்களும் கட்டுபெத்த வளாகமும் இணைக்கப்பட்டு ஒரு தனிப் பல்கலைக்கழக அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

பல்கலைக்கழகக் கல்வி ஆரம்பமாகிய போது அக்கல்வி உயர்குழாத்தினரின் சிறப்புறிமையாக விளங்கியது. பெருந்தொகையான அனுமதியை எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. 1950இல் குறைந்தபட்ச அனுமதித் தகைமையை வலியுறுத்தும் கொள்கைக்கான அழுத்தம் உருவாகியது (UGC 1987). இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் 1942ஆம் ஆண்டு தாபிக்கப்பட்ட போது மாணவர் தொகை 904 ஆக இருந்தது. 1977இல் இத்தொகை 14,347 ஆனது.

1960களில் பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் சமூகப் பின்னணி விரைவாக மாற்றம் பெற்றுமை தெளிவாகின்றது. 1942இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்ட போது பெரும்பாலான மாணவர்கள் ஆங்கிலமொழிமூலம் பயின்ற மத்தியதர, நகர்ப்புற மற்றும் மேலை நாட்டு இயல் புடையடையவராக இருந்தனர். 1960களின் பிற்பகுதியில் இந்த இயல்பில் மாற்றம் உண்டாகியது:

பல்கலைக்கழக மாணவர் தொகையில் 1948இல் 43.2 சதவீதமாகவும் 1958இல் 50.3 சதவீதமாகவும் இருந்த பெளத்தர்கள், 1966-70இல் 74.77 சதவீதமாக இருந்தனர். கிறித்தவர்களின் சதவீதம் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து முறையே 1948இல் 41 சதவீதமாகவும் 1958இல் 24 சதவீதமாகவும் 1966-1970 காலப்பகுதியில் 7.9 சதவீதமாகவும்

ஆனது. தமிழரின் சதவீதம் (குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர்) 1969-70இல் 16 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்த வேளையில், சிங்களவரின் சதவீதம் 80 ஆக உயர்ந்தது. அவ்வாறே 1948இல் முறையே 60.8 சதவீதம், 14.2 சதவீதமான பட்டப்படிப்பு மாணவர்களை வழங்கிவந்த மேல்மாகாணம், வடமாகாணம் ஆகியவற்றிலிருந்து 1968-69இல் முறையே 33.3சதவீதம், 8.6சதவீதம் ஆன மாணவரே அனுமதி பெற்றனர் (டி சில்வா 1974:154).

1960களில் விரிவு பெற்ற அனுமதியானது பெரும்பான்மையாக கலைத்துறைப் பாடங்களில் அமைந்ததுடன், கலைப்பட்டதாரிகள் வேலையில்லாப் பிரச்சினையையும் அனுபவிக்கத் தலைப்பட்டனர். சிங்கள பெளத்தர்கள் விகிதசமமற்ற முறையில் கலைத்துறை கற்கைநெறிகளில் பரந்து காணப்பட்டனர். விஞ்ஞானக் கற்கைநெறிகள் உயர்வாக மதிக்கப்பட்டதுடன், அவற்றில் தமிழ் மாணவர்கள் கூடுதலாகவும் காணப்பட்டனர். போதனாமொழி சிங்களமாக அல்லது தமிழாக மாற்றப்பட்ட பின்னர், தமிழ்ப் பரீட்சகர்கள் க.பொ.த உயர்தரத் தமிழ் மாணவர்களுக்குக் கூடுதலான புள்ளிகளை வழங்கினர் எனச் சிங்களவர்கள் கூறினர். இதனை நிருபிக்கும் உறுதியான சான்றுகள் எவற்றையும் பரீட்சைத் திணைக்களாம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லையாயினும், 1970இல் புதிதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம்:

பல்கலைக்கழகத்தில் வகுப்புக் கலவரம் ஏற்படலாம் என்ற பயமுறுத்தலுக்கும் கிளர்ச்சிக்கும் அடிபணிந்தது. சிங்கள மொழிமூல பரீட்சார்த்திகளுக்குப் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்குக் குறைந்த புள்ளிகள் தீர்மானிக்கப்பட்டன; இதனால் ‘அரசியல்ரீதியாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக’ அதிக இடங்களை அவர்களுக்கு விஞ்ஞானக் கற்கைநெறிகளில் ஒதுக்க முடியுமென நம்பப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து இலங்கைத் தமிழ்த் தலைவர்கள் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். பல பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் இந்நடைமுறையை சலுகையாகத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்க முடியாது என்று தெளிவுபடுத்தினர் (டி சில்வா 1974:157).

இந்நடைமுறை 1971இல் கைவிடப்பட்டு இதனை ஒத்த முரண்பாடுடைய பாட மற்றும் மொழி அடிப்படையிலான தரப்படுத்துதல் அறிமுகமாயிற்று. மொழி அடிப்படையிலான தரப்படுத்துதலானது,

சிங்களமொழிமூலம் மற்றும் தமிழ்மொழிமூலம் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அனுமதிக்கப்படும் மாணவர் தொகை, க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சைக்கு அமரும் மாணவர் விகிதாசாரத்துக்கு ஏற்ப அமைய வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. தரப்படுத்தலின் கீழ் மாவட்ட சனத்தொகைப் பங்கீட்டு முறை 1974இல் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. 1976இல் அனுமதி நடைமுறையானது, நாடளாவியர்தியில் தரப்படுத்தற புள்ளிகளின் அடிப்படையில், திறமைக்கு 70 சதவீதமும் எஞ்சிய 30 சதவீதம் மாவட்டச் சனத்தொகை அடிப்படையிலும் ஒதுக்கப்பட்டன. இதில் அரைவாசி, பின்தங்கிய மாவட்டத்திலிருந்து வரும் மாணவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டது (UGC-1987). இந்த அனுமதிக் கொள்கைகளின் எதிர்மறை விளைவுகள் தமிழர்களைப் பாதித்தன. மதிப்பு வாய்ந்த பொறியியல் கற்கைநெறி அனுமதியில் தமிழரின் பங்கு 1970-1 இல் 41 சதவீதத்திலிருந்து 1973இல் 24 சதவீதமாகவும் 1974இல் 16 சதவீதமாகவும் குறைந்தது. இந்நிலையில் இலங்கைத் தமிழர்களின் ஆழந்த விசனமும் தாம் பாரபட்சம் காட்டப்படுகின்றோம் என்ற உணர்வும் முனைப்புற்றன.

தரப்படுத்தல் மற்றும் மாவட்டப் பங்கீட்டில், பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் பற்றி அக்கறை செலுத்தப்படவில்லை. இடைநிலைக் கல்வி வாய்ப்புகளைப் பெறப் போராடும் ஒரு குழுவினருக்கு உயர் கல்வி பற்றிய விடயம் பொருத்தமற்றது என்றும் கருதப்பட்டது. பல்கலைக்கழகம் சென்றோர் தொகை மிகச் சிறியது. இவர்கள் தமிழ்மொழிமூலம் கற்றதன் விளைவாக, அனுமதிக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அவர்களை வெகுவாகப் பாதித்தது. பல்கலைக்கழக அனுமதிப் புள்ளிவிபரங்கள் இலங்கைத் தமிழரிலிருந்து பெருந்தோட்டத் தமிழரைப் பிரித்துக் காட்டவில்லை. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் தோட்டப் பிரதேசங்களிலிருந்து அதிகளவு மாணவர்களை அனுமதித்துள்ளது என டி சில்வா (1974) சான்று காட்டியுள்ளார். 1970-1இல் அனுமதிகள் 1969இன் மொத்தப் புள்ளிகளின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட போது 18 பெருந்தோட்ட மாணவர் பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற்றனர்; 1971-2இல் அனுமதிகள் 1970இன் விஞ்ஞானப் பாடப் புள்ளிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட போது, தொகை 12 ஆகக் குறைந்தது; 1972-3இல் மொழி மற்றும் பாட அடிப்படைத் தரப்படுத்தலின் போது மாணவர் தொகை 11 ஆகக் குறைந்தது; 1974இல் தரப்படுத்தலையும் மாவட்டப் பரீட்சையையும் பயன்படுத்திய போது மாணவர் தொகை 13 ஆக உயர்ந்தது (டி சில்வா 1974:165-6).

1970களின் ஆரம்பத்தில் அனுமதி நடைமுறைகளின் மாற்றத்தால் நன்மை அடைந்தவர்கள் மலைநாட்டுக் கண்டிய சிங்களவரேயாவர். அதேவேளையில், கீழ்நாட்டு மற்றும் மலைநாட்டுச் சிங்களவர்கள் மொழிவாரித் தரப்படுத்தல்மூலம் நன்மை பெற்றனர். மாவட்டச் சனத்தொகைப் பங்கீட்டினால் மலைநாடு மேலதிக நன்மையடைந்தது. பங்கீட்டு முறையானது உயர், இடைநிலைப் பாடசாலை மாணவர் தொகையிலும் பார்க்க, வதிவிடச் சனத்தொகையின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப் பட்டமையால், குறைந்த வசதிகளைக் கொண்ட மலைநாட்டு மாவட்ட மாணவர்கள் நன்மை அடைந்தனர். ஆனால், மலைநாட்டில் வசித்த சிங்களவரும் பங்கீட்டு முறையினால் நன்மை பெற்றனர். இதே மாவட்டங்களில் பெருந்தொகையான தமிழர்கள் வசித்தமையால், இத்தகைய வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. மேலே கவனித்தது போல இந்நிலையில் தமிழர்கள் பல்கலைக்கழகக் கல்வியைப் பெறுவதைப் பற்றிச் சிந்திக்கக்கூட வாய்ப்பற்றவர்களாக இருந்தனர்.

உயர் கல்வி அனுமதிக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், 1970களிலிருந்த இன உறவுகள் மற்றும் அரசியலின் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தின. அநேகமாகப் பல்வேறு பிரதேசங்களில் அரசகரும் நிருவாக மொழியாக சிங்களமொழியை அறிமுகஞ்செய்ததால், விரக்தியடைந்த தமிழ் இளைஞர்கள் சகல இன மக்களாலும் எதிர்கொள்ளப்பட்ட படித்த இளைஞர் வேலையின்மைப் பிரச்சினையுடன் தம்மை இசைவாக்கிக் கொண்டனர். உயர் கல்வியில் அவர்கள் பெற்ற வாய்ப்பு வழையாக அவர்களுடைய சமூகநகர்வக்குரிய வழியாக அமைந்தது; இப்போது அது கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இம்முன்று காரணங்களும் 1976இல் தமிழ் அரசியல்வாதிகள் முன்வத்த தனித் தமிழ்நாட்டுக் கோரிக்கைக்குப் பெரிதும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன.

பல்கலைக்கழக அனுமதி பற்றிய பிரச்சினை 1970-71 காலப்பகுதியில் கல்விக்கொள்கைமீது பொதுவான அதிருப்தியைத் தோற்றுவித்தது. 1977ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் கல்விச் சீர்திருத்தம் பிரதான விவகாரமாக இருந்தது. இத்தேர்தலில் எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது. சர்வதேசரீதியாக ஒப்பிடக்கூடிய தரத்துக்கு மீண்டும் வர முற்பட்டதால் அரசாங்கம் திரும்பவும் க.பொ.த சாதாரணதர, உயர் தரப் பரீட்சைகளை அறிமுகப்படுத்தியது. ஆயினும், கலைத்திட்டத்தில்

அநேகமாக மாற்றம் ஏற்படவில்லை. பாடசாலை செல்லும் வயது ஐந்தாக்கக்கப்பட்டது. பர்ட்சைக்குரிய கட்டாயம் என்பதிலிருந்து தொழில் முன்னிலைப்பாடம் நீக்கப்பட்டது. பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பொறுத்து, க.பொ.த உயர்தரப் புள்ளிகளை மொழிவாரியாகத் தரப்படுத்தும் முறையும் நீக்கப்பட்டது.

கல்விசார் மாற்றங்கள், 1800 - 1977: ஒரு பார்வை

ஆரம்பத்தில் 1833இல், இலங்கை வந்திருந்த கோல்புறாக்கும் கமரனும் மீண்டும் ஒன்றரை நூற்றாண் டுகளின் பின் னர் இலங்கைக்கு வந்திருப்பார்களோயானால், இவ் விருகாலப்பகுதிகளிலும் வழங்கப்பட்ட கல்வி மீதான ஒப்பீடு முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருந்திருக்கும் - குறைந்தளவு சேர்வு தொகையுடைய பரந்துபட்ட பல்வேறு கல்வி நிறுவனங்கள்; பெரும்பாலும் சமய நிறுவனங்களால் நடாத்தப் பெறுபவை; இதனுடன் பெளத்த கோயிற் பாடசாலைகளுக்குச் சென்ற எண்ணிக்கை தெரியாத பின்னைகள்; 1977இல் முன் ஆரம்பத்தாங்களில் ஏற்கத்தாழ பூரணமான நிலையிற் காணப்பட்ட சேர்வுத் தொகை; மதச் சார்பற்ற கலைத்திட்டம்; தேசியர்தியாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டதும் தரப்படுத்தப்பட்டதுமான கலைத்திட்டம்; கட்டணமற்ற கல்வி; 9ஆம்தாத்தை அடைந்த சகல பின்னைகளும் பொதுப்பர்ட்சை ஒன்றுக்குத் தோற்றுதல்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கல்வியை வழங்கியோர் அதனை இரண்டு நோக்கங்களுக்காக வழங்கினர். குடியேற்ற அரசாங்கமானது, தனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யத் தேவையான சிறுதொகையான ஆண்களுக்கு மட்டும் ஆங்கிலக்கல்வியை வழங்குவதில் அக்கறைகாட்டியது. அத்தகைய கல்வியைத் தொடர்ந்தவர்கள் அதனை வழங்கியோரின் நோக்கங்களைப் பூர்த்தி செய்தனர். ஜேரோப்பிய சமய சபைகள் இயன்றளவு கூடிய தொகையினரான தத்தமது சமயத்தைச் சேர்ந்த ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் ஆங்கிலக்கல்வியும் உள்ளூர்க்கல்வியும் வழங்குவதில் கவனஞ்செலுத்தின. இவ்வாறான மதச்சார்புடைய பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றவர்கள், கல்விச் செயற்பாடுகள்மூலம் என்மற்றும் எழுத்தறிவுடன் சில மேலதிக நன்மைகளையும் பெற்றனர். பாடசாலை ஆசிரியர், தேவாலயப் பணியாளர் போன்ற தொழில்கள்மூலம் பாதுகாப்பும் அந்தஸ்தும் பெறக்கூடிய சாதக நிலைமைகள் காணப்பட்டன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் அரைப்பகுதியிலும் ஆங்கிலமொழிக் கல்விப் பாடசாலைப் பர்ட்டைசுகள், கல்வி மற்றும் தொழில் சார்பான் ஒதுக்கீடுகளுக்குப் பயன்பட்டன. இதனால், அரசாங்கத் தொழில்களைப் பெறுவதே பாடசாலை செல்வதன் நோக்கமாகக் கருதப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இத்தகைய வழிமுறை ஆங்கிலக்கல்வி கற்றவர்களுக்கு மட்டும் என மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், காலப்போக்கில் உள்ளூர் மொழிக்கல்வியின் அறிமுகத்துடன் கல்வியானது அரசாங்கத்தில் நல்ல தொழில்களைப் பெற உதவும் நுழைவாயில் என்ற கருத்தும் பரவலாக இருந்தது.

குடியேற்ற அரசின் கல்வியில் தலையிடாக் கொள்கையானது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் முதன்மைப்பட்டிருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இக்கொள்கை மெதுவாக மாற்றம் பெறத் தொடங்கியது. இவ்வாறான முன்னேற்றம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உறுதியாக இருந்தாலும், உள்ளூர்ட்டி சபைகள் நிதிப்பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாமையினால், தடைப்பட்டது. சமயச் சார்பான் பாடசாலைகளின் வீழ்ச்சியும் அவை படிப்படியாக கல்கிரிக்கப்படுதலும் 1930களில் தொடங்கின; 1960களில் இது முழுமையாக நடைபெற்றது. 1900 இற்கும் 1975 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டின் கீழிருந்த பாடசாலைகளின் தொகை 500 இலிருந்து 8622 ஆக அதிகரித்திருந்தது. அதே காலப்பகுதியில் உதவிபெறும் பாடசாலைகளின் தொகை 1,328 இலிருந்து 1,098 ஆக வீழ்ச்சியடைந்தது. உதவிபெறாத பாடசாலைகளின் தொகை 2,089 இலிருந்து 44 ஆகக் குறைந்தது. 1977இல் பெரும்பாலான உதவிபெறும் பாடசாலைகள் தோட்டப் பாடசாலைகளாக இருந்தன. ஆனால், தோட்டப் பாடசாலைகளும் தனியார் பாடசாலைகளாக இயங்க விரும்பவில்லை. வேறுசில பாடசாலைகள் தவிர்ந்த ஏனையவற்றின் கட்டுப்பாடு முழுமையாகத் தேசிய கல்வி அமைச்சக்கு மாற்றப்பட்டது. கல்வியில் ஒரு தேசிய ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட முறைமை நிலவியது.

போதனாமொழிக் கொள்கையில் மாற்றம் உண்டாயிற்று. இதற்கு முன்னர் ஆங்கிலமொழியானது கல்விமுறைமையின் உயர் நிலையிலும் உள்ளூர் மொழிகள் தாழ்நிலையிலும் இருந்தன. ஆங்கிலமொழிக் கல்விப் பிரிவு நீக்கப்பட்டதுடன், சகல பாடசாலைகளிலும் மாணவர்கள், சிங்களமொழியில் அல்லது தமிழ்மொழியில் கல்வி கற்றனர். இத்தகைய போதனாமொழி

மாற்றமானது பாடசாலைகளை அரசு படிப்படியாகச் சுலீகரித்ததுடன் இணைக்கப்பட்டது. இதனால் உருவாகிய ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட கல்வியமைப்பில், கொள்கையளவில் மாணவர் திறமை அடிப்படையிலேயே போட்டியிட்டு உயர் சித்திகளைப் பெற முடிந்தது. பாடசாலைகளில் போதனாமொழிக் கொள்கை மாற்றமானது, பரீட்சை முறை மாற்றங்களிலும் ஆங்கிலமொழிமூலப் பரீட்சைகளைப் படிப்படியாக அகற்றப்பட்டமையிலும் பிரதிபலித்தது.

1948இல் கிடைத்த சுதந்திரம் பிரதான கல்விச் சீர்திருத்தங்களுக்கு வழிகோலவில்லை. ஆயினும், சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களுக்குத் தேவையான அரசியல் உந்துசக்தியை அச்சுதந்திரம் வழங்கியது. அவ்வரசியற் சக்தியில் உண்டான மாற்றங்கள் கல்விச் சீர்திருத்தங்களுக்கு வழிகோலின. இலவசக்கல்விச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட தேவையான மேலதிக அரசியல் உந்துசக்தி கிடைத்தவுடன், கிராமப் பகுதிகளில் ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தமையானது இக்கல்விக்கான தேவையை அதிகரிக்கச் செய்தது. சுதந்திரம் கிடைத்த ஆண்டில், எல்லாப் பாடசாலைகளும் ஆங்கிலமொழியிலிருந்து சிங்களமொழியில் அல்லது தமிழ்மொழியில் கற்பிக்க ஆரம்பித்தன. சுதந்திரத்தின் பின்னர் உடனடியாக, சகல பாடசாலைகளும் கல்வியமைச் சின்கண்காணிப்பின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன. 1930களில் தொடங்கிய மதச்சார்புடைய கிறித்தவப் பாடசாலைகளின் வீழ்ச்சிக்கு 1951இல் உருவான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் மற்றும் அதன் சிங்களபௌத்த நடவடிக்கைகளும் தூண்டுகோலாக அமைந்தன.

ஆய்வுக்குள்ளாகும் 1798-1977 ஆண்டு காலப்பகுதியில், ஏறக்குறைய எல்லா தோட்டப் பாடசாலைகளும் பிரதான கல்வி நோரோட்டத்திலிருந்து வேறாகவே ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. 1977ஆம் ஆண்டளவில் ஒன்றிணைக்கும் நடைமுறைகள் ஆரம்பமாயின. கல்வி முறைமையின் முக்கிய சூறாக அரசாங்கக் கட்டுப்பாடின் கீழுள்ள பாடசாலைகள் இருந்தன. ஆண்டு 11 வரை செல்லும் வாய்ப்பு எல்லா மாணவர்க்கும் கிடைத்தது; சனத்தொகையின் சகல பிரிவினரும் கல்விச் செயற்பாடில் பரவலாகப் பங்கேற்றனர்; ஆண்டு 1 முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை இலவசக்கல்வியூட்டம் வழங்கப் பெற்றது; கல்வியும் சான்றிதழ்களும் சிங்களமொழிமூலமும் தமிழ்மொழிமூலமும் வழங்கப்பட்டன; கல்வி, அதன் சான்றிதழ் மற்றும் அரசாங்க வேலைவாய்ப்பு இவற்றிற்கிடையே

தொடர்புகள் உருவாயின. உயர்கல்வி அனுமதிக் கொள்கை ஏற்படுத்திய போட்டியினால், தாம் பாரபடச்சத்திற்குள்ளானதாக யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் கருதினர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில், கீழ்நாட்டுச் சிங்கள உயர்குழாத்தினர், யாழ்ப்பாணத் தமிழர், பறங்கியர் ஆகியோர் கல்வியை விகிதசூழமற்ற முறையில் அனுபவித்தனர். 1977 அளவில் சகல சமூகக் குழுவினருக்குமான கல்வி வாய்ப்புகள் அதிகரித்துக் காணப்பட்ட போதிலும், கல்வி நிறுவனங்களின் தரத்திலும் இடைநிலை மற்றும் உயர்நிலை கல்விவாய்ப்புகளிலும் வேறுபாடுகள் நிலவின. 20ஆம் நூற்றாண்டில் கல்விப் பங்குபற்றவில் மிகக் கூடிய நன்மை பெற்றோர், மலைநாட்டு கண்டிய சிங்கள பெளத்தர்களேயாவர்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில், இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் விபரித்தது போல தேசிய கல்வியமைப்பின் வளர்ச்சியுடனும் பெருந்தோட்டங்களின் அபிவிருத்தியுடனும் தொடர்படுத்தியவாறு பெருந்தோட்டக் கல்வியின் தோற்றமும் அதன் அபிவிருத்தியும் ஆராயப்படவுள்ளது.

4. பெருந்தோட்டங்களில் கல்வியின் தோற்றமும் அபிவிருத்தியும்

இரண்டாம் அத்தியாயமானது பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தின் செல்வ வளத்தையும் பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்து தொழில்களில் ஈடுபட்ட மக்களின் நிலை, பெருந்தோட்டச் சமூகத்தில் தோற்றம் பெற்று வரும் அரசியல் பலம் என்பவற்றையும் விபரித்திருந்தது. முன்றாம் அத்தியாயம் பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற கல்விசார் மாற்றம் பற்றியும் அரசு கட்டுப்பாட்டிலுள்ள தேசிய கல்வி முறைமையின் தோற்றம் பற்றியும் எடுத்துக் காட்டியது. இந்த அத்தியாயமானது 1977 வரை பெருந்தோட்டக் கல்வியின் தோற்றம், கல்வி அபிவிருத்தி பற்றி விபரிக்கின்றது. பெருந்தோட்ட உற்பத்தி அமைப்பின் இயல்புகளில் இத்தகைய தோற்றமும் அபிவிருத்தியும் எங்ஙனம் பிரதிபலிக்கின்றதென்பதை ஒருபுறமும் பொதுவாக நாட்டின் கல்வி இயல்புகளின் தோற்றத்தை மறுபற்றுமாக ஆய்வு செய்கிறது.

முதலாம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தது போல பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் எவ்வித பொருளாதார நியாயமுமின்றி கல்வியில் அக்கறையற்றிருந்தனர் எனப் பல வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறியுள்ளனர் (டி சில்வா 1982, பாலகுரிய 1978). ஆனால், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும் சில தோட்டங்களில் ஒரளவு கல்வி இடம் பெற்றிருந்தமை தெளிவாகிறது. அத்துடன் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் கல்வி வழங்கும் ஏற்பாடுகள் வளர்ச்சியடைந்திருந்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் 179 லைன் பாடசாலைகளும் நிருவாகத்தினரால் வழங்கப்பட்ட கட்டடங்களில் 120 பாடசாலைகளும் நடைபெற்றதாகப் பதிவேடுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன (SP 1905). 1977 அளவில் மீளாய்வுக்கு உட்பட்ட இக்காலப்பகுதியில் ஆகக்குறைந்தது ஒரு பாடசாலையேனும் ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் இருந்தது. இவ்வாறான விடயங்களுக்கு விளக்கம் தேவைப்படுகின்றது. பெருந்தோட்ட முறைமையும் குறிப்பாகப் பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளும் தொழிலாளர்களின்

கல்விக்கு எதிரானவர்களாக இருந்திருந்தால், ஆரம்பப் பாடசாலைகள் எங்ஙனம், ஏன் உருவாக்கப்பட்டன? காலப்போக்கில் அவற்றின் தொகை எவ்வாறு அதிகரித்தது? என்றவாறான வினாக்கள் எழுகின்றன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கல்வி வழங்கிய முகவர்கள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பெருந்தோட்டச் சிறுவர்களுக்கு கல்வி வழங்கும் பணிகள் பொருளாதார, அரசியல் அல்லது சமூக இயக்கங்களிலும் பார்க்க கங்காணிமார், தோட்ட உடைமையாளர், மிஷனரிமார் போன்ற தனிப்பட்டவர்களின் செயற்பாடுகளாக இருந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

கங்காணிமார்

பெருந்தோட்டச் சமூக ஒழுங்கமைப்பில் கங்காணிமார் வகித்த முக்கிய பாத்திரம் பற்றி இரண்டாம் அத்தியாயத் தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. தொழிலாளர்களைச் சேர்ப்பவர், முகாமையாளர், காசு கடன் கொடுப்பவர் போன்ற பல்வேறு பாத்திரங்களோடு அவர்கள் கல்வி வழங்குபவர்களாகவும் இருந்தனர். ஞானமுத்து (1976:15) கூறியது போன்று கங்காணி இருவகையான பாடசாலைகளை நிறுவியிருந்தமை தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களிடையே நிலவிய சமூகப் பிரிவினையைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்தது. முதலாவது வகைப் பாடசாலையானது தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஏனைய கங்காணிமாரின் பிள்ளைகளுக்கும் மற்றும் பெருந்தோட்ட உத்தியோகத்தரின் பிள்ளைகளுக்குமாக நிறுவப்பட்டவை (எடுத்துக்காட்டாக தோட்ட நடத்துனர், கணக்குப்பிள்ளை மற்றும் எழுதுவினைனர்) ஆகும். இப்பாடசாலைகளில் எண், எழுத்து, வாசிப்புடன் சிறிதளவு ஆங்கிலமும் கற்பிக்கப்பட்டது. லைன் பாடசாலை என அழைக்கப்பட்ட இரண்டாவது வகையானது தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கும் தொழிலாளருக்குமென அமைந்தவையாகும். இப்பாடசாலைகளில் இடம்பெற்ற பிரதான பாடத்திட்டம் பிரபலமான ஒழுக்கவிதிகளை உள்ளடக்கிய வாசிப்பையும் தமிழ் செய்யுள்களை ஒப்புவித்தலையும் கொண்டிருந்தது. இங்கு வழங்கப்பட்ட கல்வி தென்னிந்தியா மற்றும் யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் நிலவிய தமிழ் திண்ணைப்

பள்ளிக்கூட மரபைப் போன்றிருந்தது. கங்காணியின் பாத்திரமானது விறாந்தைகளில் பிள்ளைகளுக்குப் பாடஞ்சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு அப்பாலும் விரிந்திருந்தது. அவர் தென்னிந்திய வீடுகளிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட கடிதங்களை வாசித்துக் காட்டல், மாலைவேளையில் லைன்களில் புராணங்களை (பழங்கதைகள்) ஒப்புவித்தல் போன்ற பணிகளையும் மேற்கொண்டிருந்தார்.

179 லைன் பாடசாலைகளுடன் தோட்ட உரிமையாளரால் வழங்கப்பட்ட கட்டடங்களில் நடாத்தப்பெற்ற 120 ஏனைய பாடசாலைகளும் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்காக இயங்கி வந்தன. உத்தியோகத்தரின் பிள்ளைகளுக்குக் கென் கங்காணிமாரால் அமைக்கப்பட்ட பாடசாலைகளின் தொகை மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், உத்தியோகத்தரின் பிள்ளைகள் பலர் மாகாண நகரங்களில் மிழனிமாரால் நடாத்தப்பட்ட பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர். இப்பாடசாலைகள் தோட்டங்களுக்கு வெளியே வளர்ச்சியடைந்திருந்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பெருந்தோட்டக் கல்வி பற்றிக் கூறிய வரலாற்றாசிரியர்கள், சுய உதவிப் பாடசாலைகளான லைன் பாடசாலைகள், சமூக வளர்ச்சிக்கும் பாதுகாப்புக் குமாக உருவாக்கப்பட்டவையென விபரித்துள்ளனர். இப்பாடசாலைகள் சமூகத்தை ஒன்றிணைத்ததுடன் அதன் நிறுவனங்களையும் அவற்றின் விழுமியங்கள் மற்றும் எழுதப்படாத ஒழுக்கவிதிகளையும் பேணி வந்தன; சமூகம் சிதைவடைவதைத் தடுக்கும் அரணாகவும் அவை விளங்கின (ஞானமுத்து 1976:16). சமூக அதிகாரப் படிமுறையை தோட்ட அமைப்பில் மீளவும் நிலைநிறுத்துவதற்கு அவை உதவின. லைன் பாடசாலைகள் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளையும் தொழிலாளரையும் அவர் களுடைய தாழ்ந்த வாழ்க்கை நிலைமையுடன் பொருந்தச் செய்தன எனவும் விபரிக்கப்பட்டது. தமது சொந்தப் பதவிகளுக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் தொழிலாளரின் அறியாமையைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தும் கங்காணிமாரின் நோக்கங்களுக்கும் இவை சாதகமாக அமைந்திருந்தன' (பாலகுரிய 1978:31).

கங்காணிமாரால் நடாத்தப்பட்ட பாடசாலைகள், சுய உதவிப் பாடசாலைகள் என விபரிக்கப்பட்டிருந்தமை கேள்விக்குரிய விடயமாகும். கங்காணிமார், தொழிலாளர் அல்லர்; ஆயினும், அவர்

தொழிலாளரைச் சேர்ப்பவர், மேற்பார்வையாளர், தொழிலாளரைப் பாதுகாப்பவர் மற்றும் பணம் கடன் கொடுப்பவர். அவர்கள் தம்மை உயர் தொழில் வகுப்பினராகவும் புறம்பானதொரு சாதியினராகவும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர். பாடசாலைகளை நடத்தியவர்களும் அவர்களுக்குரிய வளங்களைக் கொடுத்தவர்களும் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்தனர் என்ற முறையில் இப்பாடசாலைகள் சுய உதவிப் பாடசாலைகள் என அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆயினும், ஒரே பெருந்தோட்டத்தில் இருவகைப் பாடசாலைகளும் இருந்ததனால், அவை சுய உதவிப் பாடசாலை முறைமைக்கு உட்பட்டவையாக இருந்ததுடன், தொழிலாளருக்கும் உத்தியோகத்தர்களுக்கும் இடையேயுள்ள சமூகப் பிரிவினையை மீள நிலைநிறுத்தவும் உதவின.

பெருந்தோட்டக் கல்வி பற்றி மீண்டும் கூறப்பட்ட விளக்கங்கள் தொழிலாளர்களும் அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் வாழ்நாள் முழுவதும் தோட்டங்களிலேயே காலங்கழிக்க வேண்டுமெனவும் அவர்கள் சமூகரீதியில் சுய சார்புடையவர்களாகத் தோட்டங்களில் நிரந்தரமாக வாழ வேண்டுமெனவும் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது. அது போல 1840-80 காலப்பகுதியில் கோப்பித் தோட்டங்களுக்குத் தேவையான தொழிலாளர்கள் காலத்துக்குக் காலம் நிரந்தரமின்றி தேவைப்பட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கோப்பிக்குப் பதிலாக இறப்பரும் தேயிலையும் பயிரிடப்பட்ட போது வருடம் முழுவதும் தங்கியிருக்கக் கூடிய, குடும்பத்துடன் வாழும் தொழிலாளர் அவசியமாக இருந்தனர். தொழிலாளர்களும் அவர்களுடைய குடும்பங்களும் நிரந்தரமாகக் குடியேறிய போதிலும், இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையே கணிசமான தொகையினர் போய்வந்த வண்ணம் இருந்தனர். 1851 இற்கும் 1860 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வருடாந்த சராசரிக் குடிவரவு 57,000 ஆக இருந்தது. இதே காலப்பகுதியில் வருடாந்த சராசரிக் குடியகல்வு 31,000 ஆகவும் இருந்தது. அடுத்த மூன்று தசாப்தங்களில் ஆண் தொழிலாளர்களுடன் அவர்களுடைய குடும்பங்களும் சேர்ந்து கொண்ட போது இத்தொகை முறையே (ஆயிரத்தில்) 68, 53, 102, 83, 54, 55 ஆகக் காணப்பட்டது (Bandarage 1983). இவ்வேளையில், தொழிலாளர் நகர்வும் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

நகர்ந்து கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் தென்னிந்தியக் கிராமங்களின் பொருளாதார, கலாசார முறைகளுடன் தொடர்புகளைப்

பேணி வந்தனர். இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டு தோட்டங்களிலும் தாயகக் கிராமங்களிலும் இருந்த கற்றோர்மூலம் இந்தியாவிலிருந்த தமது குடும்பங்களுடன் தபால் சேவைகளினுடாகத் தொடர்புகளைப் பேணி வந்தனர்.

இதனால் தொழிலாளர்களும் அவர்களது குடும்பங்களும் இரண்டு சமூகக் கலாசார முனைகளின் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டியதாயிற்று. கங்காணிமாரின் கல்வி முயற்சிகளுக்கு தொழிலாளர் காட்டிய உணர்வுகள், இந்தியக் கிராமங்களிலும் தோட்டங்களிலும் வேருங்றியிருந்த ஒருமைப்பாடுகளால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

மிஷனரிகள்

பத்தொண்பதாம் நூற்றாண்டில் பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி வழங்கும் இரண்டாவது ஆதாரமாக, கிறித்தவ மதமாற்றம் விழைவோரைத் தேடிய மிஷனரிகளைக் குறிப்பிடலாம். பெருந்தோட்டங்களில் இவர்களின் பணி 1840களில் ஆரம்பமாயின. இப்பணி, தீவின் ஏனைய பகுதிகளில் மேற்கொண்ட பரந்தளவிலான செயற்பாடுகளின் விரிவாக்கமாக அமைந்தது.

பெருந்தோட்டங்களில் மிஷனரிகளின் முதலாவது செயற்பாடாக பப்டிஸ் குழுவினர், கண்டியில் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளைக் குறிப்பிடலாம். வணக்கத்துக்குரிய டோசன் இதன் காரணகர்த்தாவாக விளங்கினார். குடிபெயர்ந்த தொழிலாளர், கிறித்தவ மதமாற்றத்திற்குத் தயாரான ஒரு குழுவினராக இருப்பதை இவர் அறிந்து கொண்டார். இவர் 1842இல் குண்டசாலையில் கோப்பித் தோட்டத் திருச்சபையை நிறுவியதன்மூலம் தமது பப்டிஸ் மதப் பணியாளர்கள், வாராந்தம் அல்லது இரு வாரங்களுக்கு ஒருமுறை தோட்டங்களுக்குச் செல்ல பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளது சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். இவ்வாறு தோட்டங்களுக்குள் செல்லக் கூடிய அனுமதியை பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் சிலரே வழங்கியிருந்தனர். அக்காலத்திலிருந்த நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பெருந்தோட்டங்களில் பண்ணிரண்டு வரையிலான தோட்டங்கள் மட்டுமே இவ்வாறான அனுமதியை வழங்கியிருந்தன. இங்களும் பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் காட்டிய எதிர்ப்புக்கும் இதற்கு முன்னர் ஜோக்காவில் பணியாற்றிய பின்னர் இலங்கைக்கு வந்த பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளுக்கும் இடையே தொடர்புகளிருந்தன. இவர்கள் அடிமை முறையுடன்

இணைந் தவாறான தொழிலாளர் ஒழுங் கமைப்புப் பற்றிய எதிர்பார்ப்புக்களுடனேயே இலங்கைக்கு வந்தனர். இன்னுமொரு வகை எதிர்ப்பு பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளின் சமயத் தனித்துவத்தின் அடிப்படையிலிருந்து தோன்றியிருந்தது. இவர்களுள் பலர் அங்கிலிக்கன் பிரிவினராக இருந்தமையால், பப்டிஸ் திருச்சபையில் தொழிலாளர் சேர்ந்து கொள்ளுவதை ஊக்குவிக்கவில்லை (Dawson 1841, Quoted in de Silva 1965 : 270).

பப்டிஸ் மதக்குழுவினரின் செல்வாக்கு, தோட்டங்களில் நீண்டகாலம் நீடித்திருக்கவில்லை. தீவின் ஏனைய பாகங்களிலும் இவர்கள் பொறுப்பை ஏற்றிருந்ததனால் குண்டசாலை திருச்சபை நிலையத்தில் குறைந்தளவு நேரத்தையே செலவிட முடிந்தது. பிரித்தானியாவுக்கு எதிரான பௌத்தமதக் கலகக்காரர்களால் 1848இல் இத்திருச்சபை தாக்கப்பட்டது. வணக்கத்துக்குரிய டோசனின் சிங்கள உதவியாளரான கார்ணியர் மயிரிழையில் உயிர் தப்பினார். பௌத்த மதத்தினருடன் சேர்ந்து சதிசெய்த குற்றத்துக்காக அரசாங்கம் அவரைக் கைதுசெய்தது (டி சில்வா 1965:273). இவ்வேளையில் பப்டிஸ் திருச்சபை அரசாங்கத்தின் நம்பிக்கையையும் இழந்திருந்தது. கலகத்தின் முன்னரும் கலகக் காலத்திலும் பப்டிஸ் மதபோதகராகவும் வைத்தியராகவும் பத்திரிகையாளராகவும் பணியாற்றிய கிறிஸ்தோபர் எலியட் என்பார், சட்டசபையில் தீவிர மாற்றங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமெனக் கோரிக்கை விடுத்திருந்தார். இச்செயல் குடியேற்றவாத அரசாங்கத்தை கோபங்கொள்ளச் செய்தது என்பதில் எவ்வித ஆச்சரியமும் இல்லை. அத்துடன் பப்டிஸ் திருச்சபையினர் கலகக்காரர்கள் என்ற கருத்தும் உண்டாயிற்று.

பெருந்தோட்டங்களில் பப்டிஸ் திருச்சபையினர் தொடர்ந்தும் பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்த போதிலும், 1850இன் நடுப்பகுதி தொடக்கம் அங்கிலிக்கன் திருச்சபையினர் தோட்டங்களில் கல்வியை வழங்குவதில் பெரும் பங்கினை ஏற்றுக் கொண்டனர். அங்கிலிக்கன் திருச்சபையினால் 1854இல் தாபிக்கப்பட்ட தமிழ்க்கலி மிஷனுக்கான (TCM) முயற்சி பிரித்தானிய இந்தியாவிலிருந்த சென்னை அங்கிலிக்கன் பிழைப்பினால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்திருச்சபையின் பணிகளுக்கு பல்வேறு சமூக வகுப்புகளைச் சேர்ந்த கிறித்தவர்கள் நிதியுதவி நல்கினர். சமயச்சபைகளின் பணிகளுக்கு, பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் பண்டியாகச் செய்துவந்த பங்களிப்பைப் போன்று கொழும்பில் வர்த்தக நிறுவனங்களிலே பணிபுரிந்த ஜேரோப்பிய

கிறித்தவர்கள், இலண்டனில் உள்ள தேயிலைக்கூலி மினன், திருநெல் வேலி இந்திய கிறித்தவர்கள், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள், உத்தியோகத்தர்கள் மற்றும் கங்காணிமார், புதிய பெருந்தோட்ட நகரங்களில் வாழ்ந்த இலங்கைக் கிறித்தவர்கள் ஆகியோர் உதவினர்.

தமிழ்க்கூலி மினனால் உருவாக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் இருவகையின். கங்காணிமாரால் உருவாக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் போல தமிழ்க்கூலி மினன் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பும் சமூகப் பொருளாதார அடிப்படையில் வேறுபடுத்தப்பட்டிருந்தது. தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கும் பெருந்தோட்ட உத்தியோகத்தர் மற்றும் கங்காணிமாரின் பிள்ளைகளுக்கும் விசேடமாக தலைமைக் கங்காணிமாரின் பிள்ளைகளுக்குமேனும் பாடசாலைகள் இருந்தன. உத்தியோகத் தரத்தில் உள்ளவர்களின் பிள்ளைகளுக்காக கங்காணிமாரால் அமைக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் போலல்லாது தமிழ்க்கூலி மினன், இத்தரத்திலுள்ள பிள்ளைகளுக்காக பெருந்தோட்டங்களின் புவியியல் எல்லைக்கு அப்பால் கண்டி, பதுளை போன்ற நகரங்களிலும் கொழும்பிலும் பாடசாலைகளை நிறுவியது. தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கென தோட்டத்திற்குள்ளேயே பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டதால், இன்றுவரை தொடர்ந்து இருந்து வருகின்ற சமூக வேறுபாடுகளும் நிலைநாட்டப்பட்டன.

பாடசாலைகள் அமைப்பதில் இருந்துவந்த புவியியல்ரீதியான வேறுபாடுகளுக்கும் அப்பால், பிள்ளைகளைச் சேர்த்தல் தொடர்பாகவும் இருவகையான பிள்ளைகள் குழுவினரிடையேயும் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகள் நிலவின. 1857இல் வெளிவந்த தமிழ்க்கூலி மினனின் முதலாவது அறிக்கையானது, கல்விக் கற்கும் வயதினரே வேலை செய்வதற்கான வயதையும் அடைந்தவர்கள் என்பதை பிரச்சினையாகக் கருதிப்பதுடன் நாளொன்றுக்கு பத்து மணித்தியாலங்கள் வேலைசெய்த பின்னர் இப்பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதில் சிறிதளவே ஆர்வங்காட்டினர் எனக் கூறியது. பதிலாக உத்தியோகத்தர் தரத்திலுள்ளவர்களின் பிள்ளைகள் பொருளாதாரச் சூழ்நிலை காரணமாக வேலைசெய்ய வேண்டிய கடப்பாடு இருக்கவில்லையென்பதால், கல்விக்கான சந்தர்ப்பங்களை எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றிப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில், பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் உருவாகிக் கொண்டிருந்த புதிய

நகரங்களில் பாடசாலைகளை நிறுவும் முயற்சியில் மினனரிமார் சுடுபட்டிருந்தனர். மினனரிகளின் விரிவாக்கம் காரணமாக ஏற்பட்ட விளைவுகளைப் பெருந் தோட்டங்களில் இருந்தவற்றைவிட அவற்றுக்கு வெளியேயுள்ள பாடசாலைகளுக்குத் தமது பிள்ளைகளை அனுப்பியோரே உணர்ந்திருந்தனர். பிரதானமாக உத்தியோகத்தர் மற்றும் கங்காணிமாருடைய பிள்ளைகள் நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர். தமது பிள்ளைகளை தோட்டங்களுக்கு வெளியே அனுப்பியோரிடையேயும் வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. போக்குவரத்துச் செலவு, விடுதிச் செலவு என்பவற்றை ஏற்று, தொலைவிலிருந்து பாடசாலைகளுக்குச் சென்ற பிள்ளைகளுக்கும் அண்மித்த நகர்ப்புறப் பாடசாலைக்குச் சென்ற பிள்ளைகளுக்கும் இடையில் இவ்வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன.

ஞானமுத்து (1976:18-26) தோட்டங்களிலிருந்து சென்ற பிள்ளைகள் படித்த பாடசாலைகள் பற்றிய விபரங்களையும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில், மினனரிகளால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1858இல் தமிழ்க்கலி மினன்மூலம் கண்டி பசார் பாடசாலையும் 1872இல் பதுளை ஆண்கள் பாடசாலையும் (இது விடுதிப் பாடசாலையாக இருந்து பின்னர், ஊவா கல்லூரியாக மாறியது) ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இவற்றின் ஆரம்பத்திற்கு அங்கிலிக்கன் சபையினர் பொறுப்பாக இருந்தனர். மலையக மாவட்டங்களிலிருந்து வரும் கிறித்தவ பிள்ளைகளுக்காக கொழும்பிலும் விடுதிப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தனர். 1867இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பொரளை பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையும் 1875இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பொரளை ஆண்கள் விடுதிப் பாடசாலையும் இவற்றுள் அடங்கும். ஆண்கள் விடுதிப் பாடசாலையிலிருந்து தோட்ட நடத்துநர்கள், தேயிலைத் தொழிற்சாலை உத்தியோகத்தர்கள், எழுதுவினைஞர்கள் உருவாக்கப்பட்டதுடன் ஏனையவை ஆசிரியர்கள், தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் மற்றும் போதகர்களை உருவாக்கின (ஞானமுத்து1976:20). மலையகத்தின் ஏனைய பாடசாலைகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அமைக்கப்பட்டதுடன், இவை தோட்டங்களிலிருந்து வரும் பிள்ளைகளையும் சேர்த்துக் கொண்டன. நாவலப்பிடிடி புனித அன்றீஸ் கல்லூரி, நுவரேலியா பரிசுத்த திரித்துவக் கல்லூரி, வத்தேகம கிறித்தவ கல்லூரி, கண்டி திரித்துவக் கல்லூரி என்பவைகளே இக் கல்லூரிகளாகும்.

1880களில் மெதுடிஸ் திருச்சபையினர், கன்றதுறை மாவட்டத்திலும் ஊவா மாவட்டத்திலும் செயலாற்றி வந்தனர். கண்டி கிங்ஸ்லவுட் கல்லூரி, கண்டி பெண்கள் உயர்நிலைக் கல்லூரி, அட்டன் ஹெல்லன்ஸ் கல்லூரி ஆகியவை இவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளாகும். மெதுடிஸ்ட் திருச்சபையினர், குறிப்பாக அட்டன் பகுதியைச் சேர்ந்த தோட்டங்களில் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தனர். இவர்களுடன் புரட்டஸ்தாந்து மற்றும் ஆங்கில திருச்சபைக் கருத்தை ஏற்காத (Non-conformist) குழுவினரும் அடங்குவர். மேலும் குவாக்கர்கள், ஏழாம் நாள் அட்வெண்டிஸ்ட் திருச்சபை, லூர்தரன் திருச்சபை என்னவும் இவற்றுள் அடங்கும்.

உரோமன் கத்தோலிக்கர்கள் பெருந்தோட்டங்களுக்குள்ளே பாடசாலைகளை தாபிக்கவில்லையாயினும், பெருந்தோட்ட நகர்ப்புறங்களிலே பல பாடசாலைகளை அமைத்தனர். அவற்றுள் பல இன்றும் பெயர் பெற்ற பாடசாலைகளாக உள்ளன. அவையாவன: அட்டன் புனித யோன் பொஸ்கோஸ் கல்லூரி, தெஹியோவிட்ட புனித அந்தோனியார் கல்லூரி, பதுளை புனித உர்சனாஸ் மகளிர் கல்லூரி, அட்டன் புனித கபேரியல் மகளிர் கல்லூரி, கண்டி புனித அந்தோனியார் கல்லூரி மற்றும் புனித சில்வஸ்ரர் கல்லூரி, பதுளை புனித பீட்ஸ் கல்லூரி, தலவாக்கலை புனித பற்றிக்ஸ் கல்லூரி, தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்காக விசேடமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. உரோமன் கத்தோலிக்கத் தோட்ட உரிமையாளர் ஒருவர் கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கு நன்கொடையாக வழங்கிய நிலத்தில் 1872இல் கட்டப்பட்ட கோயிலோடு இப்பாடசாலையும் இணைந்திருந்தது.

இந் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் பெளத் தர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளுக்கும் தோட்டங்களில் இருந்த இந்துத் தமிழ்பிள்ளைகள் சென்றனர். மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தது போல பெளத்த மற்றும் இந்து சபைகளின் செயற்பாடும் குடியேற்றவாத ஆட்சியின் விளைவே என்னாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் உதவி நன்கொடை பெறும் நோக்கில் இவர்கள் ஸ்ரீபாதக் கல்லூரி; கம்பளை ஜினராஜ வித்தியாலயம், கண்டி தர்மராஜக் கல்லூரி, கொழும் பு நாலந் தாக் கல் லூரி ஆகியவை தோட்டங்களிலிருந்து வந்த பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டன. பெளத்தர்கள் போல இந்துக்களும் தமது செயற்பாடுகளை 1890களில் விரிவுபடுத்திக் கொண்டனர். தோட்டங்களிலுள்ள பிள்ளைகளை

ஈர்க்கும் விதத்தில் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. நாவலப்பிட்டி கதிரேசன் கல்லூரி, புசல்லாவ சரஸ்வதி வித்தியாலயம், மாத்தளை பாக்கிய வித்தியாலயம், பதுளை சரஸ்வதி வித்தியாலயம் என்பவை இவ்வாறான பாடசாலைகளாகும்.

தோட்ட உரிமையாளர்

கங்காணிமாரும் திருச்சபைகளும் பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி வழங்கக்கூடிய ஆற்றலானது தோட்டச் சொந்தக்காரர் அல்லது முகாமையாளரது மன்பாங்கிலேயே தங்கியிருந்தது. இவ்விடயத்தில் தோட்டச் சொந்தக்காரருக்கும் கங்காணிமாருக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் நிலவின் என்பதற்குச் சிறிதளவு சான்றுகளே உள்ளன. ஆனால், மின்னரிகளின் நடவடிக்கைகளுக்கு தோட்டச் சொந்தக்காரர் சிலர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. இவற்றைப் பப்டிஸ் திருச்சபையினரின் ஆரம்பகாலப் பணிகள் தொடர்பான விபரங்களிலிருந்து நாம் அறிந்துள்ளோம் (டி சில்வா - 1965). தோட்டச் சொந்தக்காரர் தமது ஆள்புலம்மீது கவனமுடையவர்கள்; தமது நிலங்களைப் பாதுகாத்து வந்தனர். கிராமங்கள் மற்றும் தோட்டங்களின் குடியேற்றவாதப் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய விபரங்களில் மேயர் Meyer (1992) பின்வருமாறு தெரிவித்துள்ளார்:

இலங்கையில் பிரித்தானிய குடியிருப்பாளர்கள் பலர், விசேடமாக தோட்டச் சொந்தக்காரர்கள் உள்ளூர் சமூகங்களின் அச்சுறுத்தலினால் பயங்கராண் டிருந்தனர். சுற்றுப்புற கிராமவாசிகள், பிரித்தானிய ஆள்புலங்களை ஆக்கிரமிப்போராகக் கருதப்பட்டனர். பின்னர் முட்கம்பி பாவனைக்கு வந்தபோது தோட்டங்களைப் பிரித்துக் காட்டும் வேலிகளை அமைத்தனர். ஆரம்ப காலத்தின் பண்ணைத் தலைவர் என்ற கருத்தின் மறுவடிவமான முதலாளித் துவத் துடன் அயனமண்டல தோட்டங்கள் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தன. தொழிலாளர் மற்றும் ஆட்புலம்மீது முழுமையான அதிகாரத்தை அதன் முக்கியத்தர் கொண்டிருந்தார் (Meyer 1992:213).

தோட்டச் சொந்தக்காரர்கள் பலர் மின்னரிமாரின் பணிகளை எதிர்த்து வந்த வேளையில், ஏனையோர் பொறுமையாக இருந்தனர். மேலும் ஒரு சிலர் தாமாகவே கல்வி மேம்பாட்டுக்கு உதவினர். அத்தகையவர்களுள் ஒருவரே ஸ்கோட்லாந்தைச் சேர்ந்த ஏ.எம்.

பேர்குசன் என்பார். 1837இல் புதிய ஆளுநர் ஸ்ரூவேட் மக்கன்சி குழுவினருடன் சேர்ந்து இலங்கை வந்த இவர், 1839 அளவில் தோட்டச் செய்கையின் முன்னோடியாக விளங்கினார். ஊவாவின் நமுனகல் மலைச்சாரலைச் சுற்றியிருந்த பாரிய பிரதேசத்திலிருந்து துப்புரவு செய்யும் நடவடிக்கைகளை விந்துலையில் அபட்ஸ்போர்ட் தோட்டத்தை ஆரம்பிக்கமுன் மேற்கொண்டார் (Forrest 1967:194). இவர் மீண்டும் ஸ்கோட்லாந்திலிருந்து வரும் முன்னர் இன்வர்னஸ் கூரியர் என்ற சஞ்சிகையில் பல கட்டுரைகளை எழுதினார். கவ்வாத்துக் கத்தியிலும் பார்க்க இறகுப்பேனை கவர்ச்சிகரமானது என அறிந்து கொண்டார் (Forrest 1967:195). 1846இல் இலங்கை ஒப்சேவர் பத்திரிகையின் பதிப்பாசிரியராகவும் பின்னர் அவருடைய மருமகனுடன் சேர்ந்து 1863இல் இலங்கையின் வர்த்தகம் மற்றும் அரசியலமைப்புப் பற்றிய வருடாந்தத் தொகுப்பாகிய இலங்கைப் பேரேட்டை (Ceylon Directory) வெளியிட்டார். இவருடைய காலத்தில் 1840இல் அபட்ஸ்போர்ட்டில் ஒரு பாடசாலையையும் ஆரம்பித்தார்.

தமிழ்க்கூலி மிடீனின் ஆரம்பம் மற்றும் தோட்ட உரிமையாளரின் நிதியுதவி பற்றி ஏற்கனவே விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் ஈடுபாடு காட்டியோரில் முன்னணி வகித்த தோட்ட உரிமையாளர், எச்.சி. பேர்ட் என்பவராவர். இவர் குண்டசாலை தோட்ட உரிமையாளர், ஜோர்ஜ் பேர்ட் என்பவரின் மருமகனாவார். வண. டோசனும் இத் தோட்டத்திலேயே கல்வி விருத்திக்கு உதவி வந்தார். 1858-1869 காலப்பகுதியில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்தவரான R.B.டெட்டலர் இவர்களுடன் இலங்கைத் தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத்தின் தகுதி வாய்ந்த தலைவரென விபரிக்கப்பட்ட ஜோர்ஜ் வோல் என்பவரும் குறிப்பிடத்தக்கவராவர் (Forrest 1967:140).

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலப்பகுதி இங்கிலாந்தில் சுவிசேஷி கிறித்தவத்தின் காலமாக இருந்தது. தோட்ட நிருவாகிகள் சிலர் தமிழ்க்கூலி மிடீன் பணிகளுக்கு ஆன்மீகரீதியாகவும் பணரீதியாகவும் ஆதரவு வழங்கினர். லயன்களுக்குச் சென்று தொழிலாளருடன் சமயம் தொடர்பான கலந்துரையாடல்களில் ஈடுபட்டனர். எ.கே.பிள்ளைமோர் (A.K.Firisimale), எஸ். எம். சைமன்ஸ் (S.M. Simmons) ஆகியோர் இக்காலப்பகுதியில் முக்கியமானவர்களாக இருந்தனர் என்ற விடயம் பொரஸ்டினால் (Forrest) எடுத்துக் காட்டப்படவில்லை. இவர்கள் இருவரும் தோட்ட முகாமையாளர்

பதவியைத் துறந்து ‘தூய பணியில்’ ஈடுபட்டு, தொழிலாளர் மத்தியில் மினனரிமாராக சேவை செய்தனர். இவ்வேளையில் விவிலிய வேத கிறித் தவக் குழு உறுப்பினர் கள் மட்டுமே செயற்பட்டனர் என்பதற்கில்லை. நாம் முன்பு பார்த்தது போல தலவாக்கலையில், உரோமன் கத்தோலிக்க தோட்ட நிருவாகியொருவர் 1870களில் தோட்டத் தொழிலாளருடைய பிள்ளைகளுக்காகப் பாடசாலையை ஆரம்பிக்கவேன நிலத்தையும் அன்பளிப்புச் செய்திருந்தார்.

ஆரம்ப கால தோட்ட நிருவாகிகள் சிலர் மினனரிமாரின் பணிகளை ஏன் பொறுத்துக் கொண்டனர்? ஏன் ஊக்குவித்தனர்? அல்லது ஏன் பெருந்தோட்டங்களிற் தாமே கல்வியை மேம்படுத்தினர்? என்பது தெளிவாகவில்லை. கல்வி, தொழிலாளரைக் கட்டுப்படுத்தும் மேலதிகக் கருவியெனக் கருதினரா? சிறிதளவு கல்வி சிறந்த தொழிற்படையை உருவாக்கும் என்ற விடயத்தில் நம்பிக்கை கொண்டனரா? தம்மை விவிலிய வேதத் திருச்சபையினர் எனக் கருதி மினனரிமாரை நம்பி சிறிதளவு கல்வி, விசேடமாக கிறித்தவக் கல்வி, ஆன்மாவுக்கு நன்மைதரும் என நம்பினரா? இவற்றைப் பற்றி நாம் ஊகிக்கவே முடியும்.

உதவி நன்கொடை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் குடியேற்றவாத அரசாங்கமானது மினனரிமாரின் கல்வி முயற்சிகளுக்குரிய பொறுப்புக்களைப் பகிர்ந் தளித் தமை பற்றி மூன்றாம் அத் தியாயத் தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியிலேயே இங்கிலாந்து அரசும் இலங்கையின் குடியேற்றவாத அரசும் கல்விக்கான நிதியுதவியையும் ஊக்குவிப்புகளையும் வழங்கத் தொடங்கின. ஆகவே, பெருந்தோட்டக் கல்வியானது கங்காணிமார், மினனரிமார் மற்றும் இடையிடையே பெருந்தோட்டச் சொந்தக்காரரின் தனிப்பட்ட முயற்சியாக இருந்து வந்துள்ளது. பெருந்தோட்டங்களில் இடம் பெற்ற கல்வி, பெருந்தோட்ட எல்லைகளுக்கு வெளியே எந்த உதவியையும் கோரவில்லை.

1869இல் பொதுப் போதனைத் திணைக்களத்தின் முதலாவது மத்சார்பற்ற பணிப்பாளராக ஜே.எஸ்.லௌரி (J.S. Laurie) என்பார் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் தீவின் கல்வி நிலைமையுடன் தம்மைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வதில் முதல் நான்கு மாதங்களை செலவிட்டார்.

அவரது முதலாவது அறிக்கையின் ஒரு பகுதி தோட்டப் பாடசாலைகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தது. கல்வி தொடர்பாக பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் தொழிற்சாலைச் சட்டப்படி பிள்ளைத் தொழிலாளருக்கு ஆலைச் சொந்தக்காரர், கல்வியை வழங்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது போல குடியேற்றவாத அரசாங்கமும் தோட்ட உரிமையாளரை வற்புறுத்த வேண்டுமென அவர் ஆலோசனை வழங்கியிருந்தார். அவருடைய ஆலோசனை நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. ஆயினும், தோட்டச் சொந்தக்காரர்களுக்கு பாடசாலைகளை நடத்துவதற்காக ஓரளவு உதவி நன்கொடைகள் வழங்கப்பட்டன (ஜெயகுரிய 1979).

கொள்கையளவில் பெருந்தோட்ட உரிமையாளருக்கும் உதவி நன்கொடை கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தாலும் கூட அவர்கள் கல்விக்கு வழங்கி வந்த ஆதரவு பற்றிய பொது அபிப்பிராயத்தில் மாற்றம் இருக்கவில்லை. அங்குமிங்குமாக, விதிவிலக்காக ஒரு சிலரைத் தவிர, பொதுவாகத் தோட்ட உரிமையாளரின் ஆதரவு மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. ஒரு சில தோட்ட நிருவாகிகள் தாமாகவே முன்வந்து உதவி நன்கொடையைப் பெற்றனர். இவ்வாறானவர்களுள் ஒருவராக இருந்தவர் பதுளை ஸ்பிரிங்வெலி தோட்ட முகாமையாளர் ஏ.ரி. ரெட்டி (A.T. Rettie) என்பவராவார். 1904ஆம் ஆண்டில் தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத்தின் வருடாந்த அறிக்கையில் இடம்பெற்ற ஒரு கடிதத்தில் ஸ்பிரிங்வெலியில் 1886இல் தான் எவ்வாறு ஒரு கலவன் பாடசாலையை ஆரம்பித்தாரென விபரித்துள்ளார் (பார்க்க பெட்டி 4.1).

இக்கடிதத்தில் இடம்பெற்ற தரவுகள் 1886 இற்கும் 1903 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பாடசாலையில் சேர்ந்த மாணவர் தொகை 23 முதல் 36 வரை வேறுபட்டிருந்தது என்றும் அதில் பெண்கள் தொகை, வருடாந்த மொத்த எண்ணிக்கையில் 20 சதவீதத்துக்கும் 43 சதவீதத்துக்கும் இடையில் வேறுபட்டிருந்ததாகவும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. தொழிலாளரைப் பொறுத்த வரையில், பாடசாலையினால் தோட்டத்தில் முன்னேற்றம் ஏற்படுமா? பாடசாலைக்குச் சமுகமளித்த பிள்ளை, சிறந்த தொழிலாளியாக இருப்பாரா? எனத் தோட்டச் சங்கத்தின் தலைவர் ரெட்டியை வினவினார். அதற்கு ரெட்டி பின்வருமாறு பதிலளித்தார்:

கூலிகளையும் கங்காணிமாரையும் பொறுத்தமட்டில், தமது பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வழங்கும் பொறுப்பை அவர்களே ஏற்க ஆயத்தமின்றியிருக்கும் வேளையிலும் பாடசாலை மிகுந்த

நன்மை பயக்குமென நினைக்கிறேன். அவர்கள் தமது பிள்ளைகள், விசேடமாக ஆண்கள் கல்வியூட்டப்படுவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தனர். மூன்று மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள அயல் தோட்டங்களிலிருந்த கங்காணிமாரும் தமது பிள்ளைகளை எனது பாடசாலையில் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். இவர்களுள் எவரும் பெண் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியூட்டுவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. ஆயினும், பாடசாலை செல்லும் வயதையடைந்த ஆண், பெண் இருபாலாரையும் வலியுறுத்தினேன். கற்ற பிள்ளைகள், நுண்மதியுடையவராக இருந்தமையால், அவர்கள் கல்லாதவரிலும் பார்க்கச் சிறந்த தொழிலாளராகவும் இருப்பர் என்பது எனது அபிப்பிராயமாகும். எனது பாடசாலையில் கல் வி பயின் ற ஆண் கள் பலர் இப் பொழுது கணக்குப்பிள்ளைகளாகவும் பெரும்பாலானோர் கலீகளாகவும் இருந்தாலும், அவர்கள் தமது கணக்கு விபரங்களைப் பேணக் கூடியவராகவும் உள்ளனர். மேலும், கல்வி பயிலாத கலீகளின் கணக்குகளைப் பேணவும் அவர்களுடைய கடிதங்களை எழுதவும் இவர்கள் உதவுகின்றனர்.

பெட்டி 4.1 ஸ்பிரிங்வெலி பாடசாலை

இப்பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது நான் கங்காணிமாரை ஒருசேர அழைத்து பாடசாலை ஒன்றை ஆரம்பிக்கப் போகின்றேன்; ஆசிரியருக்கு கூடுதலான சம்பளம் வழங்கப்படமாட்டாது; ஆயினும், தோட்டங்களிலுள்ள கங்காணிமார், ஆசிரியர் சம்பளத்துக்குச் சிறுதொகையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கூறினேன். அவர்கள் அதற்கு ஜம்பது சதம் தருவதாக உடனடியாக ஓப்புக் கொண்டனர். அவ்வளவு தொகையைக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை எனவும் அவ்விதம் கொடுக்க விரும்பினால், மாதாந்தம் ஓவ்வொருவரும் $12\frac{1}{2}$ சதம் கொடுத்தால், அதுவே போதும் எனவும் கூறினேன். இதற்கு அவர்கள் உடனப்பட்டனர். பின்னர் இத்தொகை அவர்களது மாதாந்த சம்பளத்திலிருந்து கழிக்கப்பட்டு ஆசிரியருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. எமது சிறிய வெள்ளி நாணயம், பத்து பெண்ஸ் பெறுமதியாகிய போது, $12\frac{1}{2}$ சதத்துக்குப் பதிலாக இத்தொகை கங்காணிமாருடைய சம்பளத்திலிருந்து மாதாந்தம் கழிக்கப்பட்டு ஆசிரியருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இதன்மூலம் மேலதிகமாக 50 சதவீத வருமானம்

ஆசிரியருக்குக் கிடைத்தது. பாடசாலைக்கான கட்டடமும் மாணவரும் தோட்டத்திலிருந்து கிடைத்தனர். அரசாங்கம் தளபாடங்களுடன் ஆசிரியர் சம்பளத்தையும் வழங்கியது. வருடா வருடம் அரசாங்கப் பரிசோதகரால் பாடசாலை பரிசோதிக்கப்பட்டு வந்தது. மாணவர் வரவு, ஒவ்வொரு வருடமும் சித்தியடைந்த மாணவர் சதவீதம் என்பன பற்றிய அறிக்கையையும் இதில் சேர்த்துக் கொண்டேன். வேலைக்குச் செல்ல முடியாத வயதிற் குறைந்தவர்களே பாடசாலைக்குச் சென்றனர்.

பிள்ளைகளை ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு வரச் செய்தலே எனக்குச் சிரமமான விடயமாக இருந்தது. வரவை உறுதிப்படுத்த, சில சமயங்களில் பெற்றோரின் பெயர்ப் புதிலை நிறுத்தியும் (செய்யப்பட்ட வேலைக்கும் வேதனத்துக்குமாக ஒருவருடைய பெயரை நாளாந்தம் பதிவுசெய்தல்) இன்னுஞ் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களுக்குரிய அரிசியையும் கூட பிள்ளைகளின் வரவை உறுதிப்படுத்த, நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று (Planters' Association Yearbook 1903-4).

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளின் கல்வி நன்மைகள் பற்றிய ரெட்டியின் கூற்றானது, தோட்டச் சொந்தக்காரருக்கு அதன் பொருளாதார நன்மைகளைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது. சிறந்த தொழிலாளர்கள், எதிர்காலத்தில் தொழிலாளர் ஒருவர் பெறக்கூடிய தொழிலின் வகை மற்றும் தனிப்பட்ட கணக்குகளைப் பேணுதல், ஏனையவர்களுக்கு வீட்டிலிருந்து இந்தியாவுக்குக் கடிதம் எழுதுதல் போன்றவற்றுக்கு உதவுதல் என்றவாறு பல நன்மைகளை அவர் எடுத்துக் காட்டியிருந்தார்.

ரெட்டியினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலையான ஸ்பிரிங்வெலி பாடசாலையில், 1906-1911 வரை கல்வி கற்ற ஒரு தொழிலாளியின் மகள் தனது பாடசாலை நாள்களைப் பின்வருமாறு நினைவுசூர்ந்தார்: அருகிலுள்ள ஆற்றங்கரைக்கு வருடாந்த சுற்றுலா செல்வது மகிழ்ச்சியான நாளாகும். பிள்ளைகளின் அடைவை கணிப்பீடு செய்து அதன் அடிப்படையில் நன்கொடை அளவைத் தீர்மானிப்பதற்குப் பரிசோதகர் பாடசாலைக்கு வரும்போது; பாடசாலைக்கு அரசர் நூகை தருவது போலிருக்கும் (நேர்முகம் ஏப்பிரல்: 1989). இந்தப்

பெண் ஐந்து வருடங்கள் பாடசாலைக்குச் சென்றவர்; வருங்காலத்தில் தமது பிள்ளைகளைக் கல்வியின்மூலமே முன்னேற்றலாம் என்றார். இவர் திருமணங்கு செய்து கொண்டு தமது கணவருடன் ஸ்பிரிங்வெலி தோட்டத்தை விட்டு கோணக்கலைத் தோட்டத்துக்குச் சென்றுள்ளார்.

தொழிலாளின் பிள்ளைகளிடையே 1880களில் கல்வியை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு ரெட்டியின் தொடர்ந்த ஆர்வமானது 1840களில் பேருசன் அல்லது பேர்ட் போன்றோரும் 1860களில் ரெயிலர் மற்றும் வோல் போன்றோரும் கொண்டிருந்த ஆர்வம் போன்றதாகும். 1904இல் திறக்கப்பட்டவை என உத்தியோகபூர்வமாகக் குறிப்பிடப்பட்ட 43 பாடசாலைகளில், 5 மட்டுமே தோட்டச் சொந்தக்காரராலும் 2 அரசாங்கத் தாலும் எஞ் சியவை 36 மிடி னரிகளாலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டவை ஆகும். கங்காணிமாரால் நடாத்தப்பட்ட 299 லைன் பாடசாலைகளும் உத்தியோகபூர்வமாக பாடசாலைகள் என அங்கீரிக்கப்படவில்லை.

ஒரு சில தோட்டச் சொந்தக்காரரே உதவி நன்கொடைக்கு விண்ணப்பித்திருந்தமையால், உதவி பெறும் பாடசாலைகளுக்கான சட்டவிதி 1901இல் திருத்தப்பட்டது. தோட்டச் சொந்தக்காரர் பொருத்தமான கட்டடம் ஒன்றை வழங்கி, தொடர்ந்து மூன்று மாதங்களுக்கு மாணவர் வருகை 15 பேருக்கு மேலாகவும் இருப்பதுடன், ஐந்தாந்தர மாணவருக்குச் சுயமொழியில் போதனைகளை - வாசிப்பு, எழுத்து, எண் ஆகியவற்றை வழங்கக் கூடியவாறும் பாடசாலை நேரம் மூன்று மணித்தியாலங்களுக்கு மேலுமாகவும் கற்பிக்கத் தகுதிபெற்ற ஒருவரும் இருப்பின், பாடசாலைகளுக்கு நன்கொடை வழங்கப்படும் எனத் திருத்தப்பட்டது. இதே காலப்பகுதியில் ஏனைய பாடசாலைகளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த நிபந்தனைகள் வேறாக இருந்தன. மாணவின் சராசரி வருகை ஒன்பது மாதங்களுக்கு 45 பேருக்கும் கூடுதலாகவும் பாடசாலை நேரம் 5 மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாகவும் சான்றுப்பத்திரம் பெற்ற ஆசிரியர் ஒருவரும் இருத் தல் வேண்டும் என்பனவே அந்நிபந்தனைகளாகும்.

சட்ட விதிகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் சிறிதளவு பாதிப்பையே உண்டாக்கியிருந்தது. அதனைவிடப் பொதுவாக இலங்கையின் எழுத்தறிவு நிலை, குறிப்பாகச் சில சமூகங்களின் எழுத்தறிவு நிலை என்பன பற்றி இங்கிலாந்தில் எழுந்த கோழங்களினால் உருவான

அக்கறை, கூடிய செல்வாக்கைச் செலுத்தியது. பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்த தொழிலாளர் சமூகம் மீது இதனால் விசேட கவனங் செலுத்தப்பட்டது.

நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுத்தறிவு மற்றும் பொருளாதார நிலைமைகள்

எழுத்தறிவு

முன்றாம் அத்தியாயத்தில், 1901ஆம் ஆண்டின் குடிசன கணக்கீட்டிலிருந்து முன்வைக்கப்பட்ட தரவுகள், ஆரம்பப் பாடசாலை செல்லும் வயதுடைய பிள்ளைகளுள், நான்கில் ஒரு பங்கினருக்கும் குறைந்தவர்களே பாடசாலை சென்றனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. ஐரோப்பியர் மற்றும் பறங்கியரின் எழுத்தறிவு வீதம், சிங்களவர் மற்றும் தமிழரின் எழுத்தறிவு வீதத்திலும் கூடுதலாக இருந்ததுடன் ஆண்களின் எழுத்தறிவு வீதம், பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதத்திலும் உயர்வாகவும் இருந்தது.

பெருந்தோட்டத் தமிழ் மக்களின் எழுத்தறிவு வீதங்கள் தனியாக எடுத்துக் காட்டப்படாதிருந்த போதிலும், புவியியல், பிரதேச அடிப்படையில் பாகுபடுத்தப்பட்ட தரவுகளிலிருந்து நாம் அவற்றை அனுமானிக்கலாம். அட்டவணை 4.1 ஆனது, கொழும்பில் அமைந்துள்ள கரையோர மேல்மாகாணத்தினதும் பெருமளவு தோட்டங்களைக் கொண்டிருக்கின்ற பின் தங் கிய ஊவா மாகாணத் தினதும் எழுத்தறிவு வீதங்களைக் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில், பால் அடிப்படையில் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

அந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் மேல்மாகாணத்தின் எழுத்தறிவு வீதங்கள், மலைநாட்டிலுள்ள ஊவா மாகாணத்திலும் பார்க்க ஏறக்குறைய இரண்டு மடங்கு உயர்வாக இருந்தன. ஊவா மாகாணத்தில், பெண்களிடையே காணப்பட்ட மிகக் குறைந்த எழுத்தறிவு வீதமானது, கரையோரப் பிரதேசங்களுடன் ஒப்பிடுகையில், மலைநாட்டில் பொதுவாகக் கல்வி ஏற்பாடுகள் குறைவாக இருந்தமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஊவா மாகாணத்தில் வசிப்போரில், பெரும்பாலானோர் பெருந்தோட்டத் தமிழர் என்பதாலும் இக்குறைந்த எழுத்தறிவு வீதம் காணப்பட்டது.

அட்டவணை 4.2 இதே காலப்பகுதியில் இரு மலைநாட்டு மாகாணங்களில், (ஊவாவும் நுவரெலியாவும்) சிங்களவர் மற்றும் தமிழர் ஆகியோருக்கிடையில் சனத்தொகையில் நிலவிய வேறுபாடுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவ்விரு மாகாணங்களும் பெருமளவு தேயிலைத் தோட்டங்களைக் கொண்டிருந்ததுடன், தோட்டங்களுக்கு வெளியே வேலைசெய்கின்ற பெருமளவு சிங்கள விவசாயிகளையும் கொண்டிருந்தன.

காலப்போக்கில் எழுத்தறிவு வீதங்கள் அதிகரித்த போதிலும் சிங்களவருடைய வீதங்கள், தமிழருடைய வீதங்களிலும் உயர்வாகவே இருந்தன. இவ்வேறுபாடுகள் விசேடமாக நுவரேலியாவில் சிங்கள, தமிழ் ஆண்களிடையே காணப்பட்டமையானது, நுவரேலியாவிலுள்ள ஆண்கள் முக்கியமாகப் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்தனர் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. சிங்களப் பெண்களுக்கும் தமிழ் பெண்களுக்கும் இடையேயும் வேறுபாடுகள் இருந்தன. ஆயினும், ஊவா மாகாணத்தின் சிங்கள, தமிழ் பெண்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு, நுவரேலியா மாவட்டத்தின் வேறுபாடுகளைவிடக் குறைவாக இருந்தமைக்குக் காரணம், கல்வி வாய்ப்புகள் குறைந்த மொன்றாகலையின் தாழ்நிலப் பிரதேசங்கள், ஊவாவின் புள்ளிவிபரங்களுடன் இணைக்கப்பட்டமையுமே ஆகும்.

ஊவா மற்றும் நுவரேலியாவில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் தரவுகள், பிரதானமாக இந்தியப் பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் பற்றியன - இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும் பிலும் வாழும் தமிழர்களிலிருந்து வேறுபடுத்தப்படவர்கள். ஊவாவிலும் நுவரேலியாவிலும் உள்ள தமிழர்களின் எழுத்தறிவு வீதத்தை அட்டவணை 4.3 ஒப்பிடுவதுடன், மறுபுறத்தில் யாழ்ப்பாணம், கொழும் பு ஆகிய இடங்களில் உள்ளவர்களுடனும் ஒப்பிட்டு இவ்விரு பிரதேசங்களுக்கிடையே காணப்படுகின்ற தமிழர்களின் எழுத்தறிவு வீத வேறுபாட்டை விளக்குகின்றது.

பொருளாதார அந்தஸ்து

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இடம்பெற்றிருந்த தேயிலைச் செழிப்புப் பற்றி அத்தியாயம் 2இல், விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. 1890 இற்கும் 1900 இற்கும் இடைப்பட்ட பத்தாண்டு காலத்தில், தேயிலை பயிரிடப்பட்டிருந்த நிலப்பரப்பு 220,000 ஏக்கரிலிருந்து 384,000 ஏக்கராக அதிகரித்திருந்ததுடன், ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட

அட்டவணை 4.1 மாகாணம், பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் (பருமட்டானது), 1881 - 1901

	ஆண்கள்			பெண்கள்		
	1881	1891	1901	1881	1891	1901
மேல் மாகாணம்	32	41	43	6	11	15
ஊவா மாகாணம்	18	21	23	0.6	1	2

ஆதாரம்: சனத்தொகை மதிப்பீட்டு அறிக்கைகள்: 1881, 1891, 1901.

அட்டவணை 4.2 இனக்குழு, மாகாணம், பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் (பருமட்டானது) 1881 - 1901

	ஆண்கள்			பெண்கள்		
	1881	1891	1901	1881	1891	1901
சிங்களம் ஊவா	18	19	25	0.4	0.5	1.6
நுவரெலியா	28	34	37	1.0	2.0	3.9
தமிழ் ஊவா	10	13	15	0.3	0.5	1.0
நுவரெலியா	9	11	15	0.5	0.6	1.1

ஆதாரம்: சனத்தொகை மதிப்பீட்டு அறிக்கைகள்: 1881, 1891, 1901.

அட்டவணை 4.3 மாகாணம், பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் (பருமட்டானது) 1881 - 1901

	ஆண்கள்			பெண்கள்		
	1881	1891	1901	1881	1891	1901
ஊவா	10	13	15	0.3	0.5	1.0
நுவரெலியா	9	11	15	0.5	0.6	1.1
யாழ்ப்பாணம்	29	35	42	2	4	6
கொழும்பு	28	34	43	5	10	16

ஆதாரம்: சனத்தொகை மதிப்பீட்டு அறிக்கைகள்: 1881, 1891, 1901.

தேயிலையின் அளவும் மூன்று மடங்குக்கும் மேலாக 45.7 மில்லியன் இறாத்தலிலிருந்து 149.3 மில்லியன் இறாத்தலாக அதிகரித்தது. அதனுடைய அலகுப் பெறுமானம் வீழ்ச்சியடைந்திருந்தாலும், மொத்தப் பெறுமானம் இரண்டரை மடங்காக 22.9 மில்லியன் ரூபாவிலிருந்து 53.7 மில்லியன் ரூபாவாக அதிகரித்திருந்தது (Forrest: 1967 :

288,290). 1896 இற்கும் 1904 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் விலைகளில் தற்காலிகமான ஒரு வீழ்ச்சி ஏற்பட்டதாயினும், அதிகரித்த உற்பத்தியானது தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையின் மொத்தப் பெறுமதி அதிகரிப்பதை உறுதிசெய்தது.

அத்தியாயம் 3இல் பார்த்தது போல குடியேற்ற நாடுகளில் ஏற்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் எப்பொழுதும் இங்கிலாந்திலும் பிரித்தானிய இந்தியாவிலும் இடம்பெற்ற கொள்கைக் சீர்திருத்தங்களைப் பிரதிபலித்தன. சமூக மற்றும் கல்விக் கொள்கைகளைப் பொறுத்தமட்டில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தத்தில், இங்கிலாந்திலும் பிரித்தானிய இந்தியாவிலும் கணிசமானளவு கலந்துரையாடல்கள் இடம்பெற்றன. பிரித்தானியாவின் பிரதம அமைச்சராக வருமுன் கல்விக்கான அரச செயலாளராக இருந்த பால்போர் (Balfour) 1902ஆம் ஆண்டில் கல்விச் சட்டத்தை நிறைவேற்றினார். இச்சட்டமானது ஆரம்ப, இடைநிலை மற்றும் மூன்றாம் நிலைகளை உள்ளடக்கிய இணைக்கப்பட்ட கல்வி முறைமையொன்றை உருவாக்கியிருந்தது. அத்துடன் உள்ளூர்க் கல்வி அதிகார சபையை நிறுவுவதன்மூலம் ஆரம்பக்கல்வியின் மீதான அரச கட்டுப்பாட்டையும் அதிகரித்தது. இதே காலப்பகுதியில், இங்கிலாந்தில் இலவச, கட்டாய ஆரம்பக் கல்விக் கோட்பாடுகள் நடைமுறையில் நன்கு விருத்தியடைந்திருந்தன. இலங்கையில், ஆளுநர் றிட்ஜ் வே இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் ஆரம்பக்கல்விக்கான வாய்ப்புகள் விரிவாக்கப்பட வேண்டும்; எனினும், கல்விக்கான செலவினை மத்திய மற்றும் உள்ளூர் அமைப்புகள் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறியிருந்தார். 1901இல் பாடசாலைப் பரிசோதகர் ஒருவரைச் சென்னைக்குச் சென்று, அங்கு மாநகர மற்றும் மாவட்ட சபைகள் எவ்வாறு கல்விக்கான மேலதிக நிதியைப் பெறுகின்றன என்பதை ஆராயுமாறும் அனுப்பிவைத்தார்.

பிரித்தானியப் பாரானுமன்றத்தில் (வெஸ்ட்மீன்ஸ்டர்) நிகழ்ந்த விவாதங்கள்

இங்கிலாந்தில் கட்டாய இலவச ஆரம்பக்கல்வி நடைமுறையிலிருந்த, இலங்கையில் பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் செழிப்பாக அமைந்த, இலங்கையில் பாடசாலை வரவு கட்டாயமற்றாக இருந்த இத்தகைய பின்புலத்தில் 1903இல் பிரித்தானியப் பாரானுமன்றத்தில் கீழ்வரும் இரண்டு வினாக்கள் எழுப்பப்பட்டன. குடியேற்ற நாடுகளுக்கான

அரசுச் செயலாளர் பின்வரும் விடயங்கள் பற்றி அறிந்திருந்தாரா? எனக் கேள்வி எழுப்பப்பட்டிருந்தது:

அண்மைக் காலத்தில் வெளிவந்த குடிசன மதிப்பீட்டு அறிக்கைகளில் தெரிவிக்கப்பட்ட மொத்தச் சனத்தொகையான 3,565,954 பேரில், 2,790,255 பேருக்கு எழுத வாசிக்கத் தெரியாது பத்து இலட்சம் வரையிலான தமிழ்த் தொழிலாளரின் பிள்ளைகள் கல்வி கற்கும் வசதிகளின்றி இருந்தனர். இந்நிலையில் இவர்களுக்கு ஆரம்பக்கல்வியை சுயமொழியில் வழங்குவதற்கான கல்வி நிதியொன்றை ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டுமென்ற ஆலோசனையை அரசுச் செயலாளர் கருத்திற் கொள்வாரா? (*Hansard*, 6 April, 1903)

இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டங்களில் சகல காலநிலைகளின் போதும் வேலைக்கமர்த்தப்பட்ட தமிழ்ப் பிள்ளைகளின் 10 அல்லது 11 மணித்தியாலங்கள் கொண்ட வேலை நாள் ஆகியவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு அவர்களுடைய தொழில் சார்ந்த பிரச்சினையை, இலங்கையின் வரி அறவிடுவது பற்றிய ஆணைக்குழுவின் கல்வித் துணைக் குழுவின் கவனத்திற்கு அவர் கொண்டு வருவாரா? (*Hansard*, 4 May 1903)

முரண்பட்ட நலன்கள்

இவ்விவாதத்தினின்றும் இங்கிலாந்திலிருந்து எழுச்சியற்ற சமூக சீர்திருத்தவாதிகள், கொழும்பிலும் இலண்டனிலுமுள்ள குடியேற்ற நிருவாகிகள் மற்றும் இலங்கைப் பெருந்தோட்ட உரிமையாளர் ஆகியோரின் முரண்பட்ட நலன்களை வெளிப்படையாகக் காணலாம்.

இவ்வாறான சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் கிழக்கிந்தியச் சங்கம், பழங்குடியினர் பாதுகாப்புச் சங்கம், ரோயல் குடியேற்ற நிறுவகம், தேசிய இந்தியச் சங்கம் ஆகியவற்றின் உறுப்பினராக இருந்தனர். கிழக்கிந்தியச் சங்க உறுப்பினரும் முன்னாள் தோட்ட நிருவாகியுமான ஏ.ஜி.எச்.வைஸ் (A.G.H.Wise) என்பார் இலண்டனிலிருந்த உயர் கிளர்ச்சியாளர் ஆவார். வெஸ்ட்மினிஸ்டர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த சீ.ஏ.ஷோன் (C.A.Schwan) என்பாரின் குரலும் அதிகம் ஒலித்தது. சமூக சீர்திருத்தவாதிகளின் இத்தகைய வாதமானது இலங்கையில் அதிகரித்து வரும் செல்வத்திற்கும் செழிப்பிற்கும், தமிழ் தொழிலாளரின்

பொருளாதாரப் பங்களிப்பும் மற்றும் அவர்கள் அரசியல்ரீதியாக நம்பத்தகுந்தவர்கள் என்ற காரணங்கள் அடிப்படையாக இருந்தன.

குடியேற்ற பொருளாதாரத்திற்கான அவர்களின் பங்களிப்பு காரணமாக உள்ளூர் அரசாங்கம் அவர்களை விசேடமாகக் கவனிக்க வேண்டுமெனவும் வாதிடப்பட்டது (SP 1905). அவர்களுடைய நடத்தை - சட்டத்திற்கு கட்டுப்படுதல், வருடம் முழுவதும் கடின உழைப்பு - கல்வியை வழங்க வேண்டும் என்பதற்கு இன்னொரு காரணமாக இருந்தது. முன்னைய தோட்ட நிருவாகியான வைஸ் பிரித் தானிய கயானாவில் நடைமுறையிலிருந்தவற்றைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்தார். அங்கும் குறிப்பிடத்தக்க இந்தியத் தமிழர்கள், பெருந்தோட்டங்களில் இருந்தனர். பிரித்தானிய கயனாவின் ஆரம்பக்கல்வி ஏற்பாடுகள் பற்றி வைஸ் கூறியதாவது:

இவ்வேற்பாடுகளின் அடிப்படையில் இலங்கையிலும் சீர்திருத்தங்கள் ஏற்படுத்தப்படலாம். தோட்ட நிருவாகிகளின் தனிப்பட்ட எதிர்ப்பு முற்றாக ஒழிந்து போய்விட்டது போலத் தெரிகிறது. ஆயினும், அதிகாலில் பெரும்பான்மையினர் மட்டும் இத்திட்டத்தில் உணர்வு பூர்வமாக இணைந்து கொண்டுள்ளனர் (Wise, 16 ஒகஸ்ட் 1904 திகதியிட்ட கடிதம்).

குடியேற்றவாத நிருவாகிகள் இலண்டனிலும் இலங்கையிலும் இருந்தனர். இலண்டனில் குடியேற்றங்களின் அரசாங்கச் செயலாளரும் (Alfred Lyttelton), குடியேற்ற அலுவலகத்தில் உதவி அரச் செயலாளரும் (C.P. Lucas) இருந்தனர். இலங்கையில் ஆளுநர் வெஸ்ட் றிட்ஜ்வேயும் (West Ridgeway) தொடர்ந்து சேர் ஹென்றி பிளாக் (Sir Henry Blake), குடியேற்றச் செயலாளர் (Everard im Thurn), போதனைத் திணைக்களப் பணிப்பாளர் (J. Harward) போன்றவர்களும் இருந்தனர். பொதுப் போதனைத் திணைக்களத்தின் பணிப்பாளருக்கு ஆலோசகராக விளங்கியவர், முன்னாள் பொதுப் போதனைத் திணைக்களப் பணிப்பாளர் எஸ்.எம்.பரோஸ் என்பவராவார் (S.M. Burrows). இவர் இலண்டனுக்கு தகவல் வழங்குவதில் உதவும் பொருட்டு ஒன்றரை மாதகாலமாக தரவு சேகரிக்கும் பணியை மேற்கொண்டார். தோட்ட நிருவாகிகள் தமது கருத்துக்களை தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத்தின் ஊடாகவும் தமது தலைவர் (Kingsford) மற்றும் செயலாளர் (A. Philip) ஊடாகவும் தெரிவித்தனர்.

குடியேற்ற நிருவாகத்தின் விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு முன்பு ஆளுநர் றிட்ஜ்வே, 1903ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் மலையக நகரமான கண்ணியில் பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத்தின் தலைவருடன் பேச்கவார்த்தை நடத்தினார். இச்சநந்திப்பில் பொதுப் போதனைத் தினைக் களப் பணிப் பாளரும் (DPI) (பொதுப்பணிப்பாளர்) தோட்ட நிருவாகிகளின் சட்டசபை உறுப்பினரும் கலந்து கொண்டனர். பின்வரும் விடயத்தில் ஆளுநர் கவனஞ் செலுத்தினார்:

உதவி நன்கொடை பாடசாலைகளுக்குரிய நன்கொடைகள் தாராளமாக வழங்கப்பட்டதுடன், தோட்ட நிருவாகிகள் அதற்குரிய நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொண்டால், அவர்களில் பலர் உதவி நன்கொடை பாடசாலைகளை ஆரம்பிக்கலாம். பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள், தொண்டாக இதனை மேற் கொண்டால் போதியளவில் தீர்க்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும் (CoIP. March 1904 : 6).

உதவி நன்கொடைத் திட்டம் பற்றிக் குறிப்பிடும் சுற்றுப்புக்கைகள் யாவும் சகல பெருந்தோட்ட உரிமையாளர்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டன. ஆனால் நான்கு மாத காலத்தில், நான்கு தோட்ட உரிமையாளர்கள் மட்டுமே பாடசாலைகளைப் புதிதாகப் பதிவுசெய்து கொள்வதற்கு விண்ணப்பித்திருந்தனர். எனவே தனிப்பட்ட தோட்ட உரிமையாளர்கள் தாமே முன்வந்து பெருமளவு பாடசாலைகளை ஆரம்பிப்பர் என எதிர்பார்க்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு பொதுப் போதனைத் தினைக்களப் பணிப்பாளர் வந்தார் (CoIP 1904:6). பல தோட்ட நிருவாகிகள் கருதியபடி, ஆரம்ப கட்டச் செலவுகளைக் குறைக்கக் கூடிய வகையில் தோட்ட உரிமையாளருக்கு பண்டியான ஊக்குவிப்புக்களை விதந்துரைத்தார் (CoIP 1904 :6). மேலும், இவர் கூடிய வினைத்திறநுட்டன் செலவினைக் குறைக்கும் நடவடிக்கையாக, தோட்டங்களை இணைத்து குழுக்களாக்கி, பாடசாலைகளை வழங்கலாம் எனவும் விதந்துரைத்தார் (CoIP 1904:6). இவரது விதந்துரைகள் அரசாங்கம் மேற்கொள்ள விரும்பிய நடவடிக்கைகளிலேயே தங்கியிருந்தன:

மறுபுறத்தில், எந்தவொரு விரிவான நடவடிக்கையும் ஆராயப்படாவிட்டால், விடயங்களும் அவ்வாறே இருக்குமாறு விடப்படலாம். அடுத்த விவாதத்தின் விளைவாக, தோட்ட

நிருவாகிகளும் மிஷனரிமாரும் புதிய பாடசாலைகள் சிலவற்றை ஆரம்பிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும். பொருளாதாரச் சிக்கனமற்ற முறையிலும் பணிகள் நடைபெற்றிருக்கும். ஆயினும், பணியைப் போதியளவு பெற முடியாமலும் இருந்திருக்கலாம் (Colp. 1904 : 6).

இத்தருணத்தில் தோட்ட நிருவாகிகள் பெரும்பாலானவர்களின் கருத்துக்கள், அப்போதைய நிலைமையை அப்படியே வைத்திருக்க ஆதரவாக இருந்தன. இந்நாற்றாண்டின் இறுதியில் ஹென்றிகேவ் சிறிதளவு உளப்பயிற்சி நியாயமானது எனக் கருதினார். ஏனெனில், இது ஜரோப்பிய மிஷனரிகளுக்கு செம்மைப்படுத்தப்பட்ட சாதனமாகவும் இவற்றின் உதவியுடன் இந்து தமிழ்க் கலைகளை நாகரிகம் மிகுந்தவர்களாக மாற்றவும் மதமாற்றம் செய்யவும் இயலும் எனக் கருதினார் (Cave 1908 : 188). சிறிதளவு உளப்பயிற்சி ஒரளவு போதுமானது. தோட்டப் பாடசாலை பற்றி விபரிக்கும் போது அது திறந்த கிடுகுக் கொட்டிலாகவும் ஆசிரியர் அமர ஒரு கதிரையுடனும் இருந்தது. மாணவர்கள் மண் தரையில் (நிலத்தில்) அமர்ந்திருந்தனர். இத்தகைய போலிப் பெருமையற்ற ஒழுங்கமைப்பு போதுமானது எனக் கருத்து வெளியிட்டதுடன், அவருடைய மனதில் கூடுதல் கல்வியும் பழக்கமற்ற ஆடம்பரமும் இப்பிள்ளைகளின் தொழிலுக்கு அல்லது வேறு எதற்கும் பொருத்தமற்றது (Cave 1908 : 189) எனத் தோன்றியது.

அவர்களை பெருந்தோட்ட உழைப்பாளர்களாக ‘அழைத்தல் என்பது பற்றாக்குறையான உழைப்பாளர் விநியோகம் ‘முன்னோடி தோட்டத்துரைக்கு எதிர்காலத்தைப் பற்றிய நிச்சயமற்ற தன்மையின் தோற்றுவாயாகவும்’ ‘தேயிலைத் தொழிற்றுறைப் பொருளாதாரத்தின் பிரதான பொருளாதாரக் காரணியாகவும் அமைந்திருந்தன’ என்பதாகும் (Cave 1908 : 184).

தோட்டப்பாடசாலைகளின் நிலைமை

குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர், பொதுப் போதனைத் திணைக்களத்தின் முன்னாள் பணிப்பாளராகப் பணிபுரிந்த எஸ். எம். பரோஸ் (S.M. Barrows) அவர்களை தோட்டக் கல்வி நிலைமை பற்றிய ஆய் வொன்றை மேற் கொள்ளுமாறு பணித்தார். தோட்டங்களைக் குழுக்களாகப் பிரிக்கும் திட்டத்தின் மீது கவனம் செலுத்துமாறு பரோஸ் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார்.

அவர் ஆராயுமாறு பணிக்கப்பட்ட விடயங்களில் பின்வருவனவற்றிற்கு விடைகள் காணப்படுவதும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன:

1. இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களில் வசிக்கும் குடிபெயர்ந்து வந்த பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி எவ்வளவு தூரம் கிடைக்கிறது? இப்பொழுதுள்ள பாடசாலை வகையின் குறைபாட்டினால், எவ்வளவுக்கு முன்னேற்றம் தடைப்படுகிறது?
2. ஒரே வகுப்பிலுள்ள பிள்ளைகள் மத்தியில் பொருத்தமான வகையான கல்வியை விரிவாக்குவதை உறுதிபடுத்துவதற்கு எத்தகைய நடவடிக்கைகள் தேவை?
3. இப்பிள்ளைகள் இந்தியாவிலிருந்து வருவதற்கு முன்னரும் திரும்பிய பின்னரும் இவர்களுக்கு இந்தியாவில் கிடைக்கக் கூடிய கல்வி அனுகூலங்கள் யாவை?

பரோஸ் இந்தப் பணியை தோட்டச் சொந்தக்காரருக்கு ஒரு வினாக்கொத்தினை அனுப்பி பாடசாலை செல்லும் ஆண்கள், பாடசாலை செல்லக் கூடிய வயதிலுள்ள ஆண்கள் பற்றிய தகவல்களைப் பெறத் தனது பணியை ஆரம்பித்தார். ஆனால், அவர் பொதுவாகப் பிள்ளைகள் பற்றியே ஆராயுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். 25 சதவீதமான பெண் பிள்ளைகள் ரெட்டியின் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார்கள் (பெட்டி 4.1). எனினும், பெண்களின் கல்வி ஏற்பாடுகள் பற்றிய வினா, இவ்வினாக்கொத்தில் இடம்பெறவில்லை. தோட்டங்களில் கல்வி வழங்குவது பற்றிய அரசாங்கத்தின் இடையீட்டினால் பயன்படைபவர்கள் பற்றியதும் குடியேற்றவாத கல்வியாளரின் கருத்தையும் இது வெளிப்படுத்துகிறது.

பரோஸினுடைய அறிக்கை பழையவாதத் தொனி கொண்டது. இவ்வறிக்கை முதலில், பொதுப் போதனைத் திணைக்களத்திற்கும் அதனாடாக இலண்டனுக்கும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. கிழக்கிந்திய சங்கத்தினால் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்த விபரம் - 43 தோட்டங்களில் மாத்திரம் கல்வி வழங்கப்படுகிறது என்ற கருத்து - தவறாக வழிப்படுத்துகிறது என்றும் கங்காணிமாரால் நடாத்தப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான சுய உதவிப் பாடசாலைகள் இங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்படவில்லை என்றும் பரோஸ் தெரிவித்திருந்தார். எல்லாமாக இருந்த 725 தோட்டங்களில், கற்பித்தல் ஒழுங்குகள்

மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்த 409 தோட்டங்களிலிருந்து வினாக்கொத்துக்கான பதில்கள் கிடைக்கப் பெற்றன. கிழக்கு நாடுகளில் பல்வேறு வகையான நிலைமைகளின் கீழ் வாழும் மனிதர்களுக்கு முழுமையான வளர்ச்சி கொண்ட ஆங்கிலக்கல்வி முறைமையை அப்படியே பிரயோகித்தல் தவறானது என்பதுடன் விளையாட்டுத் தன்மை வாய்ந்தது எனவும் அவர் எடுத்துக் காட்டியிருந்தார் (CoIP 1904:10).

மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் என்ற விடயத்தில் மூன்று ஆலோசனைகளை அவர் வழங்கியிருந்தார். வெற்றிதரக் கூடிய திட்டமொன்று தோட்டத்திலேயே நடைமுறையில் இருத்தல் வேண்டும். கூலித் தொழிலாளர்கள், கங்காணிமார் மற்றும் தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதுடன் பிள்ளைகளின் வருமான உழைப்புச் சக்தியில் தலையிடக் கூடாது (CoIP 1904:11). மலை சார்ந்த பிரதேசம் என்ற அடிப்படையில் அவர் ஹாவார்டின் தோட்டங்களை குழுக்களாகப் பிரிக்கும் ஆலோசனையை நிராகரித்தார்; இத்தகைய ஏற்பாடு, வேலைசெய்யும் பிள்ளைகளுக்குத் தேவையற்ற முறையில் களைப்பினை ஏற்படுத்தும் என்றும் அவர் கூறினார். அவருடைய பரிந்துரைகள் பின்வருமாறு அமைந்தன: கிடைக்கும் சாதனங்களைக் கொண்டு தற்போதுள்ள நிலையைத் தொடர்ந்தும் கொண்டு செல்லல்; நேரடியான அரசாங்கத் தலையீட்டுக்குப் பதிலாக தோட்ட நிருவாகிகள், அவர்களுடைய சங்கங்கள் என்பவற்றுக் கூடாகப் பணிபுரிந்து தற்போதைய நிலையை தொடரச் செய்தல்; ஓராண்டு காலத்தில் பிள்ளைகளின் தேவைகளுக்குப் பொருத்தமான கல்வியைப் பெறும் வகையில், ஒவ்வொரு பெரிய தோட்டத்திலும் ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்; பெறுபேறுகளுக்காகக் காத் திருத்தல். மேலும் அவர் தமது அறிக்கையானது முற்போக்கானதாயினும், புரட்சிகரமானது அல்ல என்றும் அநேகமாக, தொழிலாளர்களுக்கும் தோட்ட உரிமையாளர்களுக்கும் ஏற்படையது என்றும் இதனை நடைமுறைப்படுத்துவது பிரயோசனமானது என்றும் கூறினார் (CoIP 1904:12).

காணப்படாத விடயம் (Lacunae)

குடியேற்றகால ஆவணங்களில் காணப்படும் கடிதங்கள், அறிக்கைகள் என்பவற்றைப் படிக்கும் வாசகர்கள் மனதிலொரு வினா எழு இடமுண்டு. இங்கிலாந்தில் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்ட ஏ.ஜி.வைஸ் (A.G.Wise), தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத் தலைவர், பொதுப்

போதனைத் திணைக்களப் பணிப்பாளர், ஆளுநர், குடியேற்றச் செயலாளர் போன்ற அக்கறை மிகுந்தவர்கள் எதற்காக கல்விவசதிகளைப் பொறுத்த வரையில், பெரியளவில் தோட்ட நிருவாகிகளின் மிகுந்த அக்கறையான பங்களிப்பை - ஒத்துழைப்பை விரும்பினர் என்பதே அவ்வினாவாகும். அரசாங்க வருமானத்தின் பெரும்பகுதி சக்திமிக்க இத்தோட்ட நிருவாகிகளிலேயே தங்கியிருந்தது. எனவே, அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்கள் மிகவும் முக்கியமானதாக இருந்தது. ஆனால், அவர்களுடைய சாதாரண ஒத்துழைப்பே போதுமானதாக இருந்திருக்கும்.

இந்த ஆவணங்களில் காணப்படாத ஒரு விடயம் உண்டு. 1904ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் இயங்கிய பெரும்பாலான பதிவுசெய்யப்பட்ட, அதிகாரபூர்வமாக அங்கீரிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள், மின்னரிமாரால் நடாத்தப்பட்டவையாகும். இவையாவற்றுக்கும் தோட்ட நிருவாகிகளின் சுறுசுறுப்பான ஒத்துழைப்பு இல்லாவிட்டாலும், சாதாரண ஒத்துழைப்பு தேவைப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், இவ்வாவணங்களில் இவ்விடயங்கள் பற்றி எதுவித அபிப்பிராயமும் சொல்லப்படவில்லை. தனிப்பட்ட தோட்ட நிருவாகிகளுக்குக் கிடைத்தது போலவே மின்னரிமார்களுக்கும் உதவி நன்கொடை கிடைத்து வந்தது. பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே இயங்கிய பாடசாலைகளுக்கு உதவி நன்கொடை தேவையென மின்னரிமார் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் விண்ணப்பித்து வந்தனர்.

சில பெருந்தோட்டங்களில் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் இயங்கி வந்த மின்னரிகளின் பிரதிநிதிகளுடன் எதுவித கலந்துரையாடலும் நடைபெறவில்லை. அத்துடன் தோட்டப்பகுதிகளில், மின்னரிமாரின் கல்விப்பணிகளை ஊக்குவிக்கும் நோக்குடன் எவ்வித ஆலோசனைகளும் வழங்கப்படவில்லை. இது ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது. இதற்கு முற்பட்ட காலங்களில், அரசாங்கம் சுயமொழி ஆரம்பக்கல்வியைத் தொண்டு அடிப்படையிலும் மின்னரிகளுக்கு உதவி நன்கொடை அளிப்பதன்மூலம் முன்னேற்றியது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோட்டத்துறைக் கல்வி பற்றி விரிவான விவாதங்கள் நடைபெற்றபோது இலங்கையின் கல்விமுறைமையைப் பொறுத்தவரையில், கட்டாய ஆரம்பக்கல்வி முறைமையின் அறிமுகம் மற்றும் அதற்கான வருமானத்தைப் பெறுவதற்கான தேவை போன்ற விடயங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. மின்னரிகளையும் உதவி நன்கொடை பெறும் சமயப் பாடசாலைகளையும் பொறுத்தவரையில்,

அக்காலத்தில் சமயம் சார்ந்த மனச்சான்று விதியைப் (Conscience Clause) பயன்படுத்தும் விடயம் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. குடியேற்ற அரசாங்கம், தோட்ட நிருவாகிகள், முன்னைய தோட்ட நிருவாகிகளின் சங்கங்கள், இலண்டனிலிருந்த அரசியல்வாதிகள் ஆகியோரின் நலன் களில் காணப்பட்ட ஒற்றுமையானது, கல்வித்துறையில் மாற்றங்கானும் அக்கறையை விஞ்சியுதென எவரும் விளங்கிக் கொள்ளமுடியும். இதிலிருந்து கல்வித்துறையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தச் சகல வழிமுறைகளையும் பயன்படுத்தும் என்னம் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை என்பதும் தெரியவருகிறது.

அரசுச் செயலாளரின் தீர்மானம் - ஒரு தற்காலிக மோதல் நிறுத்தம்

குடியேற்றங்களுக்கான அரசுச் செயலாளரான அல்பிரட் லைட்டெல்ட்டன் (Alfred Lyttelton), 1904 செப்டம்பர் 16ஆந் திகதியன்று, எதிர்காலத்துக்குப் பொருத்தமான முறை பற்றித் தனது தீர்மானத்தை இலண்டனில் தெரிவித்தார். அவர் தெளிவான முறையில் பரோஸ் அறிக்கையின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தார். அத்துடன் ஜே.எச்.ரெண்டன் (J.H.Renton) என்பார், அரசுச் செயலாளர் தீர்மானம் மேற்கொள்ள இரு வாரங்களுக்கு முன்னர் கிடைத்த கடிதமொன்றின் செல்வாக்குக்கும் உட்பட்டார். ரெண்டன் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், இலங்கையில் பணியாற்றிய முத்த தோட்டநிருவாகி - 1900ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அவர் ஐரோப்பிய தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத்தின் ஆணையாளராகக் கடமையாற்றியவர். ரெண்டனின் கடிதமானது, மாற்றத்துக்கு ஆதரவாகக் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியும் வைஸ் மேற்கோள்காட்டிய தோட்ட நிருவாகிகளும் கூறிய கருத்துக்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டிருந்தது. ரெண்டன் முன்வைத்த கருத்து:

தோட்ட முகாமையாளர்கள் பிள்ளைகளைக் கட்டாயமாகப் பாடசாலை செல்ல வேண்டுமென வற்புறுத்துவது நடைமுறையில் சாத்தியமாகாது. தோட்ட முகாமையாளர்களால் இதனைச் செய்ய முடியாதென்றால், அரசாங்கம் இப்பணியைச் செய்யமுடியுமா? என்பதே எனது கேள்வி. பிள்ளைகளைப் பாடசாலைகளுக்கு வரச்செய்ய முடியாதென்றால், தோட்டங்கள் ஏன் பாடசாலைகளை வழங்க வேண்டும்? தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் வந்து குடியேறிய வகுப்பினர் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது;

இந்தியாவே அவர்களுடைய தாயகம்; பணம் சம்பாதிக்கவே அவர்கள் இலங்கைக்குச் செல்கின்றனர்; சிலர் இலங்கையில் சிலகாலமும் சிலர் நீண்ட காலமும் தங்குகின்றனர்; தேவையானபோது அவர்கள் இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிடுவர். அவர்கள் தமது சேமிப்புகளை இலங்கையிலன்றி, இந்தியாவிலேயே செலவுசெய்வர் (CoIP 1904:30).

தாமாக முன்வந்து வைக்கான பாடசாலைகளை அதிகரிக்குமாறு முன்வைக்கப்பட்ட ஆலோசனைகளை, வைட் டெல்ட்டன் ஏற்றுக்கொண்டார். தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத்துடன் இணைந்து இப்பணியைச் செய்ய வேண்டும் என்பதும் அவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது (CoIP 1904:26). மேலும், நிலைமைகள் அனுமதிக்குமாயின், தோட்டங்களைக் குழுக்களாகப் பிரிக்கும் ஹாவார்டின் திட்டத்துக்கும் அவர் ஒப்புதல் வழங்கினார். பாடசாலைகள் குறுகிய நேரம் நடத்தப்படவும் உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளைவிட எளியமுறையில் பாடங்களைக் கற்பிக்கவும் அவர் இசைந்தார். வருடாந்த அறிக்கையில் ‘இப்பிள்ளைகள் கல்வியில் அடைந்த முன்னேற்றம் பற்றி விபரமாகத் தெரிவிக்க’ இடம் ஒதுக்கப்படல் வேண்டுமென அவர் கோரினார். இவ்வாறு தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்வியில் முன்னேற்றங்காண் வேண்டும் என்று கோரியவர்களுக்கும் அப்போதைய நிலைமையை அப்படியே பேணலாம் என்று கோரியவர்களுக்கும் இடையிலான மோதல் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோட்டப் பாடசாலைக் கட்டளைச் சட்டங்கள்

முன்றாவது அத்தியாயத்தில், 1905ஆம் ஆண்டளவில் வேஸ் (Wace) குழுவினர் மேற்கொண்ட பணிகள் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. 1907ஆம் ஆண்டின் கிராமியப் பாடசாலைகள் கட்டளைச் சட்டமானது, கிராமப்புறப் பாடசாலைகளையும் தோட்டப் பாடசாலைகளையும் விருத்தி செய்வதற்கான பின்னணியை வகுத்திருந்தது. கிராமப்புறங்களிலே பாடசாலை மாவட்டங்கள், வருமான மாவட்டங்களோடு ஒட்டியவகையில் உருவாக்கப்பட்டன. இப்பாடசாலை மாவட்டங்கள் மேலும் சில கிராமப் பாடசாலைக் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, பாடசாலைக் கட்டடங்களுக்கும் தளபாடங்களுக்கும் நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. மத்திய அரசாங்கத்தால் ஆசிரியர்கள்

நியமிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கான சம்பளமும் வழங்கப்படும். பெற்றோர்கள், ஆறு வயதுக்கும் பன்னிரண்டு வயதுக்கும் இடைப்பட்ட தமது பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார்கள். இவ்விடயத்தில் முஸ்லிம் மற்றும் தமிழ்ப்பெண் பிள்ளைகளுக்கு விதிவிலக்கனிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்களுக்குரிய வயதெல்லை ஆறு தொடக்கம் பத்தாக இருந்தது.

இந்தக் கட்டளைச்சட்டம் தோட்டக் கல்விக்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்ததாயினும், அதற்கான வேறு சில சட்டவிதிகளையும் அது கொண்டிருந்தது. இந்த ஏற்பாடுகளுக்கான பொறுப்பு, கிராமியப் பாடசாலைக் குழுக்களிடமன்றி ஒவ்வொரு தோட்டங்களையும் சேர்ந்த மேற்பார்வையாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. தோட்டக்கல்வி தொடர்பான சட்டவிதிகளின்படி, மேற்பார்வையாளர் ஆறு வயதுக்கும் பத்து வயதுக்கும் இடைப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு சுயமொழிக் கல்வியையும் அதற்கென ஒர் அறையை வழங்கவும் அதனைப் பராமரிக்கவும் கடமைப்பட்டிருந்தார். வருடாந்தப் புள்ளிவிபரம், வருடாந்தப் பரிசோதனை, பாடசாலைப்பதிவு மற்றும் தினவரவு இடாப்பு என் பவையும் பேணப் பட்டன. உதவி நன் கொடைக் கு விண்ணப்பித்திருந்த தோட்டப் பாடசாலைகளைப் பொறுத்த வரையில், இந்த ஏற்பாடு ஏற்கனவே பின்பற்றப்பட்டது. பொருத்தமாக இருந்தால், தோட்டங்கள் ஒரு பாடசாலையைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம். பாடசாலை வருகை கட்டாயமாக இருக்கவில்லை; தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கு தேவையான தகைமைகளும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

இவ்வாறு தோட்டக் கல்வி பற்றிய பல கல்விக் கட்டளைச் சட்டங்கள் தொடர்ந்து அமுலாக்கப்பட்டன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், தோட்டங்களில் கல்வியை வழங்குதல் தனிப்பட்ட தோட்ட சொந்தக்காரர், கங்காணிமார் மற்றும் சமயம் சார்ந்த நிறுவனங்களின் பொறுப்பாக இருந்தபோதிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டில் இப்பணியானது அரசாங்கக் கட்டளைச் சட்டங்களுக்கும் வழிகாட்டலுக்கும் உட்பட்டு அமைந்திருந்தது. இத்தகைய வழிகாட்டல்களின் நிலைமை காலப்போக்கில் படிப்படியாகச் சட்டபூர்வமானதாகவும் கட்டாயமானதாகவும் ஆக்கப்பட்டது. இந்த அத்தியாயத்தின் மீதிப்பகுதிகளில், தோட்டக் கல்விக் கட்டளைச் சட்டத்தைக் கொண்டு, தோட்டக்கல்வி அபிவிருத்தி மீளாய்வு செய்யப்படும்; தனிப்பட்ட பாடசாலைகளின் அடிப்படையில் விளக்கப்படும். குறிப்பாக, ஊட்டுவள்ளி (Hauteville) பாடசாலை

பற்றிய வருடாந்த அறிக்கைகள், 1906ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1977இல் அப்பாடசாலை கல்விக்கப்படும் வரை கிடைக்கக் கூடியனவாக உள்ளன. மேலும், கோடன் தோட்டத்தில் (Gordon Estate) தற்பொழுதும் வாழ்ந்து வரும் மக்களை நேர்கண்டு தகவல்கள் பெறப்பட்டன.

ஹட்டுவள்ளிப் பாடசாலை

1907ஆம் ஆண்டின் கல்விக் கட்டளைச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்ட காலத்திலேயே சில தோட்டங்களில் பாடசாலைகள் இருந்தன என்பது புலனாகின்றது. பரோஸ்டைய அறிக்கையின்படி, 1903இல் 43 பாடசாலைகள், உதவி நன்கொடை பெற்றனவென அறியப்படுகிறது. தோட்ட நிருவாகியிடம் பாடசாலைகளை ஆரம்பிக்கும் பொறுப்பினை வழங்கியமை காரணமாக, கல்வி ஏற்பாட்டின் அளவிலும் தரத்திலும் வேறுபாடுகள் கணிசமானனவு இருக்குமென்பதும் தெளிவாகும்.

அக்கரைப்பத்தனை பிரதேசத்திலுள்ள ஹட்டுவள்ளித் தோட்டத்திலிருந்த பாடசாலையிலிருந்து கிடைத்த ஆரம்பப் பதிவேடுகள், அத்தோட்டத்தின் ஏற்பாடுகளை, ஏனைய தோட்டப் பாடசாலைகளுடன் ஒப்பிடுவதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தன. இப்பாடசாலைக்குச் சென்ற உதவிப் பரிசோதகர், பாடசாலை பற்றிய தனது மதிப்பீட்டை 1910 ஏப்ரல் 21ஆம் திகதியில், பாடசாலைச் சம்பவத்திற்குப் புத்தகத்தில் பதிவு செய்திருந்தார்:

ஏனைய தோட்டப் பாடசாலைகள் போலன்றி இப்பாடசாலை பார்ப்பதற்கு கிளர்ச்சியூட்டியதுடன், சிறந்த பண்புகளையும் பேணி வருகிறது. பாடசாலை விடுதியும் தளபாடங்களும் சிறந்தவை. குழலில் சுத்தம் நிலவுகிறது. ஆசிரியரும் தகைமையுடையவராக இருக்கிறார். மழை காரணமாக மாணவர் வருகை குறைவாக இருந்தது. பணிகளைப் பார்வையிட்டேன். நல் லம்காமைத்துவமும் ஒழுங்கும் இருந்தன.

ஹட்டுவள்ளிப் பாடசாலை பற்றிய உதவிப் பரிசோதகரின் வருடாந்த அறிக்கை வழக்கம் போல, பல்வேறு வகுப்புகளிலுமிருந்து மாணவரின் எழுத்து, எழுத்துக் கூட்டல் என்பவற்றின் பலங்களையும் பலவீனங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. ஒழுக்கம், சுத்தம் பற்றிய விடயங்கள் பூரணத்துவமுடையதாக அதில் இடம் பெற்றிருந்தன.

ஒரு தோட்டப் பாடசாலை சிறப்பாக இயங்கிவந்த போதிலும், பரிசோதகர் அல்லது மாவட்ட பணிப்பாளரின் கவனம் மாணவர் வருகை, சேர்த்தல் என்பவைகளிலேயே கூடுதலாக இருந்தது. 1917ஆம் ஆண்டு பெற்றவரி மாதம் 16ஆம் திகதியன்று, ஆங்கில உதவிப் பரிசோதகர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்:

இத்தோட்டப் பாடசாலை புனித ஜோர்ஜ், ஊட்டுவள்ளி, பிறேமோர் மற்றும் பிரஸ்வாட்டர் ஆகிய தோட்டங்களுக்குச் சேவையாற்றி வருகிறது. இந்நான்கு தோட்டங்களிலும் 6 இற்கும் 10 இற்கும் இடைப்பட்ட வயதில் 150 பிள்ளைகள் உள்ளனர். ஆயினும், தற்பொழுது 98 பேரே கற்கின்றனர். மற்றும் இவர்களுடைய சராசரி வருகை குறைவாக (55ஆக) இருந்தது. இதில் 10 வயதுக்கு மேற்பட்டோரும் அடங்கியிருந்தனர். இந்நான்கு தோட்டங்களிலிருந்தும் பாடசாலைக்கான மாணவர் வருகை உண்மையில் உற்சாகமுட்டுவதாக இல்லை.

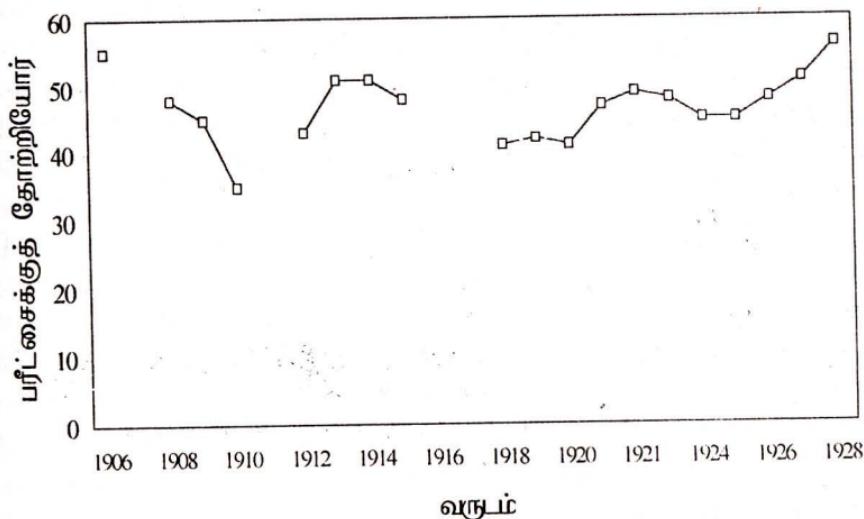
பாடசாலை வருகைபற்றி அப்பரிசோதகர், இரண்டரை வருடங்களின் பின்னரும் இதே கருத்தையே கூறியிருந்தார்:

பாடசாலை வருகை குறைவாக இருந்தது. தோட்ட மேற்பார்வையாளர் வருகையை மறைமுகமாகக் கட்டாயப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். இப்பொழுது கட்டளைச்சட்டம் தோட்ட அதிகாரிகளுக்குச் சார்பாகவே இருப்பதுடன் அரசாங்கமும் தொழிலாளரின் விடயங்களில் தலையிட விரும்பவில்லை. பாடசாலை வருகையை, கல்வியின் நன்மைகளை உணராத இளந்தொழிலாளரின் விருப்பத்துக்கு விட்டுவிட்டால், அலட்சிய மனப்பாங்கும் மிடிமையும்தான் மிஞ்சம்; இந்நிலையில் அரசாங்கம் படிப்படியாக இதில் தலையிட்டு, வருகையைக் கட்டாயம் வலியுறுத்த வேண்டிய நிலைமை இறுதியில் உருவாகும் (பாடசாலை சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகம் 24.09.1919).

இவரது இறுதிக் குறிப்புரையானது - 'நான் இவ்விடயத்தை மேற்பார்வையாளரின் விருப்பத்திற்கு விடுகின்றேன்' - தோட்ட மேற்பார்வையாளர் தொடர்பில் குடியேற்ற அரசாங்கப் பாடசாலைப் பரிசோதகரின் தெளிவற்ற பங்கினையே இது எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.

ஊட்டுவள்ளி மற்றும் ஏனைய பல தோட்டப் பாடசாலைகளின் ஆரம்பகாலப் பதிவேடுகள் கல்வி அடைவுகள் பற்றி ஆகக்குறைந்தது

படம் 4:1 ஊட்டுவள்ளி பாடசாலையிலிருந்து வருடாந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய பிள்ளைகள் தொகை 1906 - 1928.

நான்கு காட்டிகள் தொடர்பில் தகவல்களை வழங்குகின்றன: பதிவுசெய்த மாணவர் தொகை, வருகை வீதம், வருடாந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றியோர் வீதம் மற்றும் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தோர் வீதம் என்பவையே அக்காட்டிகளாகும். சேர்வு, வருடாந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுவோர் தொகை, பாடசாலை வருகை போன்ற பெண்கள் தொடர்பான விபரங்கள் மிக அரிதாகவே கூறப்பட்டிருந்தன. ஊட்டுவள்ளிப் பாடசாலைப் பரிசோதகர் பாடசாலைச் சேர்வு மற்றும் வருகை பற்றிய வேறுபாடுகளைப் பார்ப்பதில் மிகக் கவனமாக இருந்தார். ஆயினும், ஒருபுறத்தில் பாடசாலை வருகைக்கும் சேர்வுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டிலும் மறுபுறத்தில் பரீட்சைக்குத் தோற்றியோர் தொகையிலும் அவர் அக்கறை காட்டவில்லை. பாடசாலைப் பதிவேடுகளிலும் அரசாங்கப் பதிவேடுகளிலும் காணப்பட்ட சேர்வுகள் தொடர்பான புள்ளிவிபரங்கள், பயன்தரு முறையில் மாணவரின் கல்விசார் பங்குபற்றலை மிகக் குறைவாகவே கூட்டிக்காட்டின. வருகை தரவுகள் ஓரளவு சிறந்த காட்டியாக அமைந்தன. ஆனால் கல்விசார் பங்குபற்றலுக்கான சிறந்த காட்டியாக பரிசோதகரின் பரிசீலனைகளுக்கு ஆசிரியர் அனுப்பிய தொகையைக் கொள்ளலாம். பாடசாலையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டோர் தொகையிலும் பரீட்சைக்குத் தோற்றியோர் தொகை எப்பொழுதும் குறைவாகவே இருந்தது.

1906ஆம் ஆண்டிலேயே ஊட்டுவள்ளிப் பாடசாலையிலிருந்து முதன்முதலாக வருடாந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய பிள்ளைகளின் தொகை பற்றிய பதிவுகள் உள்ளன. 1906இல் இத்தொகை 55 ஆக இருந்தது. ஆயினும் படம் 4.1இல் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது போல, இத்தொகை வீழ்ச்சியடைந்து சென்று, குறித்தவொரு நிலையை 1928இலேயே பெறப்பட்டது. 1909, 1910, 1913 ஆகிய ஒவ்வொரு வருடத்திலும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் பரீட்சைக்குத் தோற்றினார்கள்; 1914இல் ஒரு பிள்ளை; 1915இலும் 1916இலும் எவருமிலர்; 1918இல் மூன்று பிள்ளைகள்; 1919இல் இரண்டு பிள்ளைகளும் 1927இல் ஒரு பிள்ளையும் தோற்றினர். வருடாந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய ஆண் பிள்ளைகளின் மற்றும் பெண் பிள்ளைகளின் தொகையில் வளர்ச்சி காணப்படாமை, ஊட்டுவள்ளித் தோட்டத்திலும் ஏனைய மூன்று தோட்டங்களிலும் இருந்த தோட்டச் சனத் தொகையைக் கருத திற் கொண்டு பார்க்கும் போது ஆச்சரியமாகவுள்ளது. இச்சனத்தொகை, இயல்பான அதிகரிப்பினால் கஷிச்சென்றது. இந்நான்கு தோட்டங்களிலும் வாழ்ந்த சனத்தொகை பற்றிய ஒப்பீட்டுத்தரவுகள் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், தோட்டத்துறையிலுள்ள மொத்தச் சனத்தொகை 1903இல் 406,000 இலிருந்து 1928இல் 553,000 ஆக அதிகரித்திருந்தது. அத்துடன் பாடசாலை செல்லும் வயதிலுள்ளோர் தொகை 50,000 இலிருந்து 63,102 வரை அதிகரித்திருந்தது (நிருவாக அறிக்கைகள்). குறிப்பாக இத்தோட்டங்களின் தொழிலாளர் தொகையில் இக்காலப்பகுதியில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கலாம். பதிலாகப் பாடசாலை கட்டடத்தின் அளவும் பணியாற்றிய ஒரே ஆசிரியரும் அதிகப்பட்ச பிள்ளைகள் சேர்வு, அவர்களின் நாளாந்த வருகை மற்றும் வருடாந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுவோர் தொகை ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்தக் காரணமாக இருக்கலாம். பாடசாலை செல்லும் வயதிலுள்ள மாணவர் தொகை அதிகரிப்புக்கு ஏற்ப இவ்வசதிகள் விரிவடையாமையால், உரிய சேர்வு வீதமானது (சேர்ந்தவர்கள் தொகைக்கும் சேர்க்கஷியவர்கள் தொகைக்கும் உள்ள சதவீதம்) வீழ்ச்சியடைந்திருக்கலாம். இவ்விடயம் பற்றிப் பின்னர் குறிப்பிடவுள்ளேன்.

உதவி நன்கொடை பெறும்பொருட்டுப் பதிவுசெய்த பாடசாலைகள் 1920இல் 200 இற்கு மேற்பட்ட தோட்டங்களில் இருந்தனவாயினும், அநேக தோட்டங்களில் பாடசாலைகள் இருக்கவில்லை. அதற்கு மேலும் பெருந் தொகையான பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை. இக்காலப்பகுதியில் பெருமளவு தொழிலாளர்களும்

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். எடுத்துக்காட்டாக தென்னிந்தியாவின் புதுக்கோட்டை மாவட்ட கிராமமொன்றில், 1912இல் பிறந்த சுப்பிரமணியம் என்பவரைக் கூறலாம். நேர்காணலின் போது, அவர் பின்வருமாறு விபரித்தார்: பகல் நேரங்களில் கால்நடைகளைப் பராமரித்ததுடன், ஓராசிரியரால் நடத்தப்பட்ட கிராமப் பாடசாலையில் ஒரு சில வருடங்களே இரவிற் சென்று கற்றார். பின்னைகளுக்கு தமிழ் அரிச்சவடியும் எனிமையான வாசிப்பு, என் மற்றும் எழுத்தும் கற்பிக்கப்பட்டன. சுப்பிரமணியம் முதன்முதலாக எட்டு வயதிலேயே பாடசாலைக்குச் சென்று, பண்ணோலைச் சுவடிகளைப் பயன்படுத்தி தமிழ் எழுத்துக்களைக் கற்றார். வகுப்பறையில் நித்திரை கொண்ட நேரங்களையும் அவர் இடையிடையே ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டார். ஒர் ஆசிரிய கண்காணிப்பாளர் அவரைக் கடுமையாக அடித்ததன் காரணமாக, அதன் பின்னர் இரவுப் பாடசாலைக்குச் செல்ல மறுத்துவிட்டார். ஒரு அல்லது இரு வருடங்களின் பின்னர் அவர் தனது பெற்றோர், சகோதர சகோதரிகளுடன் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்தார்; அவருக்குத் தோட்டத்தில் வேலையும் வழங்கப்பட்டது. இரவுப் பாடசாலையில் கற்ற அனுபவம் அவருக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவே இருந்தது. அதனால் பிற்கால வாழ்க்கையில் பயன்படுமளவுக்கு அவரால் வாசிக்கவே, எழுதவோ அல்லது கணக்குப் பார்க்கவோ இயலவில்லை. வாழ்க்கைக் காலம் முழுவதும் எழுத, வாசிக்கவும் காசுக்கணக்குப் பார்க்கவும் ஏனையோரிலேயே அவர் தங்கியிருக்க வேண்டியதாயிற்று.

சுப்பிரமணியம் 1921இல் இலங்கைக்கு வந்தார். ஒரிரு வருடங்களில் இந்தியாவிலிருந்த கிராம இரவுப் பாடசாலையை விட்டு நீங்கியமையாலும் பாடசாலை பற்றிய அவரது அனுபவங்கள் கசப்பானவையாக இருந்தமையாலும் ஸெலன் அறையில் மாலை நேரங்களில் நடத்தப்பட்ட இரவுப் பாடசாலையில் சேர்ந்து கல்வி கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொள்ள அவர் விரும்பவில்லை.

தோட்டங்களில் கட்டாயக்கல்வி : 1920 கின் கட்டாயக் கல்வீச் சட்டம்

முன்னர் வந்த கட்டளைச் சட்டத்தைப் போலவே, 1920ஆம் ஆண்டின் கட்டளைச் சட்டமும் தோட்டப் பாடசாலைகளை ஏனைய கிராமப்புறப் பாடசாலைகளிலிருந்தும் வேறாக விபரித்திருந்தது.

1907ஆம் ஆண்டின் கிராமப் பாடசாலைகள் கட்டளைச் சட்டமானது, கிராமப் பிரதேசங்களில் பொதுவான பிரச்சினைகளுக்கு வழிகோலியது. பாடசாலை மாவட்டங்களுக்கு மத்திய அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்ட நிதியானது, தீற்கப்பட்ட பாடசாலைகளின் தொகையிலும் மாணவர் சேர்வுத் தொகையிலும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை ஏற்படுத்தப் போதியதாக இருக்கவில்லை. 1920ஆம் ஆண்டின் கட்டளைச் சட்டமானது சட்ட அந்தஸ்துடைய மத்திய கல்வித் தினைக்களத்தினாடாக மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டை வைத்திருக்க முயன்றது.

1920, கல்விக் கட்டளைச்சட்டத்தில் இடம்பெற்ற தோட்டக்கல்வி பற்றிய ஏற்பாடுகள் முதன்முதலாகத் தோட்டப் பாடசாலைகளில் கல்வியைக் கட்டாயமாக்கியதுடன், தகுதியுடைய ஆசிரியரை நியமிக்க வேண்டிய பொறுப்பையும் தோட்ட மேற்பார்வையாளருக்கு வழங்கின. காலைவேளையில் 10 மணிக்கு முன்னர், 6-10 வயது வரையுள்ள சிறிய பிள்ளைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவது சட்ட விரோதமாகப்பட்டது. அவர்களை இந்நேரத்தில் வேலைக்கு அமர்த்தினால், தோட்ட நிருவாகி மீது அபராதம் விதிக்க முடியும். காலைவேளைகளில் பிள்ளைகளை வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவதைத் தவிர்க்க, பகலிரவு பாடசாலைகள் இயங்கிய தோட்டங்களில் இரவுப் பாடசாலைகளை அங்கீகரிப்பது 1925இல் நிறுத்தப்பட்டது.

தோட்டங்களில் பிள்ளைத் தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்துதல் 1920இல் பரவலாகக் காணப்பட்டது. உண்மையில் பிள்ளைத் தொழிலாளரைப் பயன்படுத்தும் விடயம் 1980கள் வரையில் மிகைத்தொழிலாளர் பொதுவாக ஏற்படும் வரையில் நிறுத்தப்பட முடியவில்லை. 1920 கட்டளைச் சட்டமே முதன்முதலாக, 6 தொட்க்கம் 10 வயதுக்கு இடைப்பட்ட பிள்ளைகள் தோட்டங்களில் வேலைசெய்வதைக் கட்டுப்படுத்தியது. காலை பத்து மணிக்குப் பின் பிள்ளைகள் வேலைசெய்வதை இச்சட்டம் தடுக்கவில்லை.

1924ஆம் ஆண்டின் நிருவாக அறிக்கையானது தோட்டங்களில் நிலவிய சாதாரண வருடாந்த முன்னேற்ற வீதம் பற்றியும் உதவி வழங்கப்பட்ட அல்லது அரசாங்க ஆரம்பப் பாடசாலைகளின் கல்வித்தரத்திலும் குறைவாக இருந்தமை பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தது. பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள், தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்தனர். இவர்களிடம் தொழிலுக்கு ஏற்ற தகைமைகள் குறைவாக இருந்தன

அல்லது அறவே இருக்கவில்லை; இவர்கள் ஆசிரியராகவும் எழுதுவினானாகவும் பணியாற்றினர். இந்த அறிக்கையானது ஒருசில சிறந்த மேற்பார்வையாளர் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தது. மேலும் இவ்வறிக்கையானது சில வித்தியாசமான துரைமார்களின் பணிகளைக் குறிப்பிட்டிருந்ததுடன், பொதுவாக அமையும் அலட்சிய மனப்பாங்குகளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டியது:

பல தோட்டங்களில் மேற்பார்வையாளர்கள், பாடசாலைகளில் தனிப்பட்ட முறையில் கவனமெடுத்தனர். கட்டடங்களைப் பராமரிப்பதுடன் பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான புத்தகங்களையும் உட்புடைவைகளையும் அவர்கள் வழங்கினர். அத்துடன் பாடசாலை வருகையை வலியுறுத்தும் பொருட்டு வராதவர்களுக்கு, அரிசி விநியோகமும் இடைநிறுத்தப்பட்டது. ஒரு மேற்பார்வையாளர் தனது முகாமைத்துவத்தின் கீழுள்ள பாடசாலையை மேற்பார்வை செய்ய, கங்காணி ஒருவரை (Overseer) நியமித்தார். ஏனைய விடயங்களில், பிள்ளைகளின் கல்வியில் தனிப்பட்ட அக்கறையுள்ளதென்பது: அவர் களுக்குப் பரிசில் கள் வழங்கப்படுவதன் மூலம் வெளிக்காட்டப்பட்டது. பல தோட்டங்களில் தொழிலாளரது பிள்ளைகளின் கல்வியில் மேற்பார்வையாளர்கள் சிறிதனவு அல்லது எதுவித அக்கறையும் காட்டவில்லை எனலாம் (AR 1925).

அடுத்த ஆண்டில், 1920 கட்டளைச்சட்டத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருந்த மேற்பார்வையாளரது கட்டுப்பாடுகளை அவர்களுக்கு ஞாபகமுட்டும் முயற்சியைத் திணைக்களம் மேற்கொண்டது. 1920 கட்டளைச்சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு ஏழ ஆண்டுகள் கடந்த பின்னர் தோட்டப் பாடசாலைகளின் தேவையைக் கவனிக்கும் பொருட்டு இரண்டு பரிசோதகர்கள் அமர்த்தப்பட்டார்கள். அந்த ஆண்டிலே அவர்கள் 300 தோட்டங்களுக்குமேல் சென்று வந்தார்கள் என்றும் வீதியிலும் நடைபாதையிலும் 6000 மைல்களுக்குமேல் பயணங்கள் செய்தார்கள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஒரு வருட கால வளர்ச்சியில், 91 புதிய பாடசாலைக் கட்டடங்கள் தோட்ட நிருவாகத்தால் வழங்கப்பட்டிருந்தன. ஆய்வுசெய்யப்பட்ட 1282 தோட்டங்களில், 1166 தோட்டங்களே கல்வித் திணைக்களத்துக்குத் தகவல்களை வழங்கியிருந்தன. அதன்படி 827 தோட்டங்கள், 6 வயதுக்கும் 10 வயதுக்கும் இடைப்பட்ட 25 பிள்ளைகளைக் கொண்டிருந்தன. 493 தோட்டங்களில் அதாவது 60 சதவீதமான

தோட்டங்களில் பாடசாலைகள் இருந்தன. ஆயினும், ஏனையவை கங்காணிமாரால் நடத்தப்பட்ட இரவுப் பாடசாலைகளில் கல்வி வழங்கப்பட்டமை பற்றிக் கூறியிருந்தன. லைன் அறையின் விறாந்தையில் நடாத்தப்பட்ட இராப் பாடசாலைக்குச் சென்ற ஒரு பையன் கந்தையா ஆவார். பாடசாலை பற்றிய அவரது அனுபவங்களை பெட்டி 4:2 தருகிறது.

பெட்டி 4:2 1924இல் கந்தையாவின் லைன் பாடசாலை

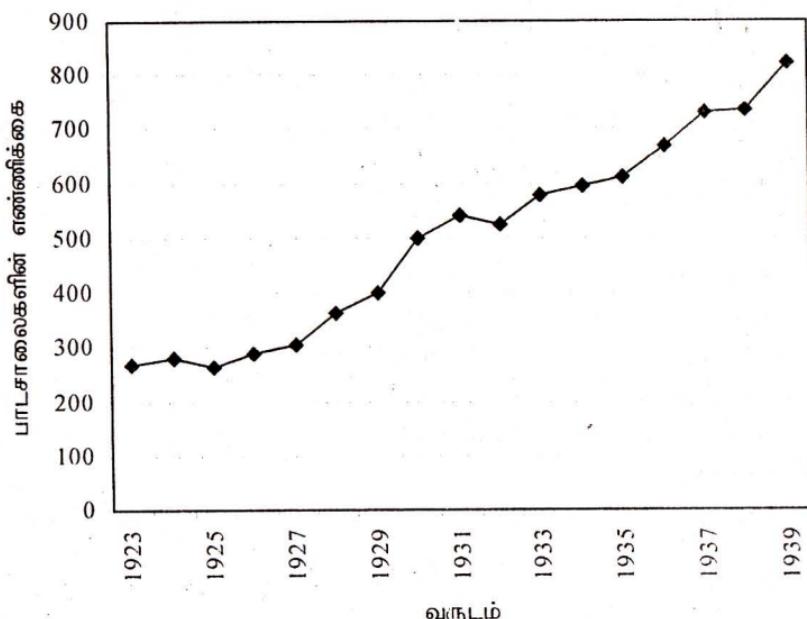
கந்தையா 1924ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். அவர் பிறந்த தோட்டத்தில் 1992இல், நேர்காணல் இடம்பெற்ற காலத்திலும் வசித்தார். இவர் ஓய்வு பெற்ற முன்னாள் கங்காணி ஒருவரால் நடத்தப்பட்ட பாடசாலையில் கல்வி கற்றார். கங்காணியின் லைன் அறை விறாந்தையிலே நாள்தோறும் இரண்டு மணித்தியாலங்கள் வகுப்புகள் நடைபெற்றன. கந்தையா தனது ஒன்பதாவது வயதிலே பாடசாலைக்குச் சென்றதை ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கிறார். அங்கு வகுப்பு முறையோ அல்லது ஒழுங்கான வகுப்பேற்றமோ இருக்கவில்லை. பிள்ளைகள் அவர்களுடைய எழுத்து மற்றும் வாசிப்பு ஆற்றலின் அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டார்கள். அவர் பன்னிரண்டு வயதை அடைந்தபோது, தோட்டத்தில் சில்லறை வேலைகளில் ஈடுபட்டார். அவருடைய மேலதிக வருமானம் பெற்றோருக்கு உதவியாக இருந்தது. இச்சந்தரப்பத்தில் அவர் லைன் பாடசாலையிலிருந்து விலகினார். எனினும், அவரால் வாசிக்க, எழுத, எண்ணக் கூடியதாக இருந்தது. இப்பொழுது தமது 68ஆவது வயதில் அவரால் வாசிக்க, எழுத முடியாவிட்டாலும் ஏனையோரின் உதவியுடன் கணக்குகளைப் பேணக் கூடியவராக உள்ளார்.

லைன் பாடசாலைகளும் கல்வித் தினைக் களத் தில் பதிவுசெய்யப்பட்ட பாடசாலைகளும் கூட்டாக இயங்கியமை சிலகாலம் நீடித்தபோதிலும், 1920ஆம் ஆண்டின் கட்டளைச் சட்டமானது, நன்கொடைக்காகப் பதிவுசெய்து கொண்ட பாடசாலைகளின் தொகையில் அதிகரிப்பை ஏற்படுத்தியது.

பாடசாலைகளின் தொகையில் அதிகரிப்பு, 1920 - 1939

தோட்டங்களில், நன்கொடைக்காக கல்வித் தினைக்களத் தில் பதிவுசெய்து கொண்ட பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை 1920 கட்டளைச்

படம் 4:2 பதிவுசெய்யப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளின் அதிகரிப்பு, 1923-1939

ஆதாரம் : குறித்த வருடங்களுக்குரிய நிருவாக அறிக்கைகள்

சட்டத்தின் பின்னர் அதிகரித்தது. 1923 இற்கும் 1939 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இத்தொகை 272 இலிருந்து 820 ஆக அதிகரித்தது (படம் 4:2). 1925 இற்கும் 1939 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் உண்டான அதிகரிப்பு குறிப்பான கவனத்தை ஈர்க்கிறது. ஆயினும், 1928ஆம் ஆண்டு இறப்பர் சந்தையில் மந்தநிலைக் காலமாகக குறிப்பிடப்படுகிறது. இது ஒரளவுக்குப் பொருத்தமான பாடசாலைக் கட்டடங்களை வழங் குவது தொடர்பாக எதிர்பார்த்தவற்றில் தடையை ஏற்படுத்தியது (AR 1928). 1929இல் கல்வித் திணைக்களம் தனது அறிக்கையில் கூறியதாவது:

1920 கல்விக் கட்டளைச் சட்டத்தின் 37(1) பிரிவானது பாடசாலைக் கட்டடம் நிர்மாணிக்கப்பட்டு அதற்கான செலவுகள் தோட்ட நிருவாகியிடமிருந்து அறவிடப்படல் வேண்டும் என்று கூறியது. இப்பிரிவை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இன்னும் எழவில்லை (AR 1929).

இந்தக் காலத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளில் பெண் பிள்ளைகளின் தொகை படிப்படியாக அதிகரித்துமையை காணக் கூடியதாக இருந்தது. 1903இல் இப்பாடசாலைகளிலிருந்த பெண் பிள்ளைகளின் தொகை 167 ஆகும். இத்தொகை மொத்தச் சேர்வுத் தொகையில் ஏற்குறைய 9.5 சதவீதமாகும். 1920களின் நடுப்பகுதியில் இத்தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. 1924இல் மொத்தத் தொகையில் 15 சதவீதமாக இருந்து 1928இல் 30 சதவீதமாகப் பெண் பிள்ளைகளின் தொகை அதிகரித்தது.

சேர்வு வீதம் என்பது பாடசாலையில் சேர்ந்தோருக்கும் பாடசாலை செல் லும் வயதிலுள் னோருக்குமான சதவீதமாகும். சிலர் பாடசாலைகளில் சேர்ந்து கொள்வர். இன்னுஞ்சிலர் சேராதிருப்பர். இச்சேர்வு வீதம் அதிகரித்தது. 1926 இற்கும் 1928 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இவ்வீதம் ஆண்களில், 48 சதவீதத்திலிருந்து 59 சதவீதமாகவும் பெண்களில், 19 சதவீதத்திலிருந்து 30 சதவீதமாகவும் அதிகரித்தது (குறித்த வருடங்களுக்குரிய நிருவாக அறிக்கைகள்).

தோட்டத்துறையின் சேர்வு வீதத்தில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பானது மொத்தத்தில், குறிப்பிட்ட தோட்டத்தில் அமைந்துள்ள தனிப்பட்ட பாடசாலையின் வளர்ச்சியைக் குறிப்பிடவில்லை. பெரும்பாலான சேர்வு வீத அதிகரிப்பானது புதிய பாடசாலைகளின் தோற்றுத்தினால், புதிய மாணவர் சேர்ந்து கொண்டமையின் விளைவாகும். ஊட்டுவள்ளிப் பதிவேடுகள் இதனை ஊகிக்க வைக்கின்றன. நாம் ஏற்கனவே பார்த்ததுபோல ஊட்டுவள்ளி பாடசாலையிலிருந்து பரீட்சைக்குத் தோற்றியோர் தொகை, 1906 இற்கும் 1928 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அதிகரிக்கவில்லை. இத்தொகை 1926இல் 76 ஆக அதிகரித்துப் பின்னர் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. 1939 இலேயே மீண்டும் 1929 இலுள்ள நிலையை அடைந்தது.

ஆசிரியரும் அவர்களது பயிற்சியும்

1923இற்கும் 1930இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பாடசாலைகளின் தொகையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியானது தமிழில் கற்பிக்கக் கூடியவாறு தராதரம் பெற்ற, தராதரம் பெறாத ஆசிரியரின் பற்றாக்குறையால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது:

தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களை நியமிப்பது தொடர்ந்தும் கடினமாக இருந்தது. நாட்டில் தகைமை பெற்ற,

தகைமை பெறாத தமிழாசிரியர் பற்றாக்குறையானது தோட்டப் பாடசாலைகளின் தொகை அதிகரிப்பினால் மேலும் தீவிரமடைந்தது. இலங்கையின் தொழில் ஆணையாளரும் கண்டியிலிருந்த இந்திய அரசாங்க முகவரும் இவ்விடயத்தில் ஆர் வழுடையவர் களாக இருந்தனர். அவர் களுடைய ஆதரவினாலும் ஒத்துழைப்பினாலும் தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு இந்தியாவிலிருந்து ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டமையானது நிலைமையை ஓரளவுக்கு இலகுபடுத்தியது (நிருவாக அறிக்கை 1928).

பாடசாலைகளின் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆசிரியரை வழங்குதல் மட்டுமே ஒரு தடையாக இருக்கவில்லை. கடமையில் ஈடுபட்டிருந்த ஆசிரியர்கள் பலர் எட்டாந்தரம் வரையுமே கற்றிருந்தனர். பலர் எதுவித பயிற்சியையும் பெற்றிருக்கவில்லை. பலர் ஒரே பாடசாலையிலேயே நீண்டகாலம் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்கள் பெருந்தயக்கத்துடனேயே சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றனர். 1934 செப்ரெம்பரில், உதவிப் பரிசோதகர் ஒருவர் ஊட்டுவள்ளி பாடசாலைக்குச் சென்றபோது, ஓராசிரியர் 33 வருடங்களாக அப்பாடசாலையிலேயே கற்பித்து வருவதையும் அவர் சிறந்த சேவையை நல்கி வந்ததையும் அவதானித்தார். அவருக்கு வயது செல்வது காரணமாக தகுதியுடைய ஒர் உதவியாளர் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்பதையும் அவர் அவதானித்தார். 1935 பெப்ரவரி மாதமளவில் இவ்வாசிரியருக்கு ஐந்தாம் வகுப்புச் சித்தியடைந்த மாணவரொருவர் உதவிசெய்து வந்தார். 1935 செப்ரெம்பரில் அதே பரிசோதகர் குறிப்பிட்ட ஆசிரியரை அவதானித்த போது அவர் மிகவும் மெலிந்து நோய்வாய்ப்பட்டு, பார்வைக் குறைபாட்டுடன் தூண்பமடைவதைக் கண்டார்:

அவரால் தொடர்ந்தும் கற்பிக்க முடியாது போல எனக்குத் தெரிகிறது. தோட்டத்திற்கு வெளியேயுள்ள பாடசாலையில் வேலைசெய்திருந்தால், பத்து வருடங்களுக்கு முன்னதாகவே இளைப்பாற்றுச் சம்பளத்துடன் இவர் ஓய்வு பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இவ்வளவு நீண்டகாலம் பணியாற்றிய இவருக்காக இவருடைய பிற்கால வாழ்க்கையிலும் நிருவாகம் உதவிசெய்ய வேண்டுமென நம்புகிறேன் (பாடசாலை சம்பவத்திற்கட்டுப் புத்தகம்).

ஒராண்டின் பின்னர், அப்பரிசோதகர் இவ்விடயத்தை தோட்ட மேற்பார்வையாளரின் கவனத்துக்கு முதல் தடவையாகக் கொண்டு வந்த இரண்டு வருடத்தின் பின்னரும் அவ்வாசிரியர் பாடசாலையில் இருந்தார்:

திருவாளர் X நல்ல இளைப்பாற்றுச் சம்பளத்துடன் ஓய்வு பெற்றிருப்பாரென நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அவர் தனது தள்ளாத வயதிலும் சாப்பாட்டுக்காக வேலைசெய்வதைக் கண்டேன். அவரை வேலையில் ஈடுபடுத்துவது பரிதாபத்துக்குரியது. எனவே தோட்ட முகாமைத்துவம், வயதுசென்ற காலத்தில் இவருக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும் (பாடசாலை சம்பவத்திற்குப் புத்தகம் 1936).

அந்த ஆசிரியருக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப் பதிவேகுகளிலிருந்து அறியமுடியவில்லை. அவர் ஓய்வு பெற்றாரா? ஓய்வூதியப் பணம் பெற்றாரா? அவர் இறந்துபோனாரா? பரிசோதகருடைய அடுத்த வருடாந்த அறிக்கையில் அந்த ஆசிரியரைப் பற்றி எத்தகைய குறிப்புகளும் இடம்பெற்றிருக்கவில்லை.

1930களில் பாடசாலைச் சேர்வில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி

கல்வித் தினைக் களத் தில் பதிவுசெய்து கொள்ளும் பாடசாலைகளின் தொகை 1930களில் தொடர்ந்து அதிகரித்து வந்தது. ஆயினும் புதிய பதிவுகளின் வளர்ச்சி வீதம் குறைவாகவே இருந்தது. குறிப்பாக 1930 இற்கும் 1934 இற்கும் இடையில் பாடசாலைகளில் பிள்ளைகளின் சேர்வு வீழ்ச்சியடைந்தது. பாடசாலை செல்லும் வயதினர் தொகையில் சடுதியான வீழ்ச்சி காணப்பட்டது. சேர்வு வீதத்திலும் வீழ்ச்சி இருந்தது. தோட்டங்களில் வாழ்ந்த மொத்தச் சனத்தொகையில் வீழ்ச்சியேற்படுவதற்கு இறப்பர் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட மந்தமும் மிதமிஞ்சியிருந்த தொழிலாளர் நாடு திரும்பியதும் காரணமாக இருந்தன. தொழிலாளர் தொகை குறைந்த தோட்டங்களில், மீண்டும் வேலைசெய்வதற்குரிய முன்னேற்றகரமான நிலைமை காணப்படும் வரையும் பெருமளவு தொழிலாளர் வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் வரையும் பாடசாலைகள் முடப்பட்டிருந்தன (நிருவாக அறிக்கை, 1930).

1939இும் ஆண்டுக் கட்டளைச் சட்டம் : தண்டப்பணம் அறிமுகமாதல்

முன்றாவது அத்தியாயத்தில் 1931இல் சர்வசன வாக்குறிமை வழங்கப்பட்ட பின்னர், முதலாவதாகக் கொண்டு வரப்பட்ட 1939இும் ஆண்டின் கல்விக் கட்டளைச்சட்டம் பற்றி விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டளைச் சட்டமானது அதன் தன்மையில் போதுமானதாக இருந்ததுடன், கல்விக் கட்டுப்பாடு மற்றும் அதன் நிருவாகம் போன்றவற்றில் முக்கியமான விளைவுகளைக் கொண்டிருந்தது. தோட்டப் பாடசாலையைப் பொறுத்த வரையில், இக்கட்டளைச்சட்டம் அதிக விளைவுகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆயினும், கொள்கையளவில் தோட்டப் பாடசாலைப் பாடத்திட்டம் மீது கல்விப் பணிப்பாளரின் கட்டுப்பாடு அதிகரிக்கப்பட்டிருந்தது. பாடசாலைகளில் தமது பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளத் தவறிய பெற்றோருக்குத் தோட்ட நிருவாகி, தண்டப்பணம் விதிக்கும் ஏற்பாடுகளை இக்கட்டளைச் சட்டம் கொண்டிருந்தது.

கல்வித் திணைக்களத்தில் பதிவுசெய்து கொண்ட பாடசாலைகளின் தொகை தொடர்ந்தும் 1940களில் அதிகரித்துச் சென்று 1948இல், உச்சநிலையை அடைந்தது. 1907இும், 1920இும் ஆண்டு கட்டளைச் சட்டங்களின்படி பெருந்தோட்டக் கம்பனிகளே தோட்டங்களில் பாடசாலை அறையை நிர்மாணித்து, தகுதிவாய்ந்த ஆசிரியரையும் நியமிக்க வேண்டும். இவற்றைச் செய்யத் தவறிய தோட்டங்களில் சமாந்தரமான லைன் அறை (பாடசாலை) ஏற்பாடுகள் தொடர்ந்தும் 1940களில் இருந்து வந்ததாகத் தொழிலாளர்கள் ஞாபகப்படுத்தினர் (1904 இற்குப் பிறகு அரசாங்கப் பதிவேடுகளில் இவை பற்றி சிறிதளவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன).

கல்வியினதும் பொருளாதார வகுப்பு வீச்சின் மறுமுனையிலும் உத்தியோகத்தர்களின் பிள்ளைகள் சிலர் ஆரம்பத்தில் ஒரு சில வருடங்கள் தோட்டப் பாடசாலைக்குச் சென்ற பின்னர், தோட்டங்களுக்கு வெளியே அமைந்த நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர். உத்தியோகத்தர்களின் பெண் பிள்ளைகளும் இவ்வாறு தோட்டங்களுக்கு வெளியேயுள்ள பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர். இதன் விளைவாகப் பெருந்தோட்ட எல்லைக்குள் வசிக்கும் பிள்ளைகளுக்கான கல்வி ஏற்பாடுகள் முன்று வழிமுறைகளில் இடம்பெறலாயின. அவையாவன: லைன் அறைப்

பாடசாலை, உதவி நன்கொடையின் பொருட்டு திணைக்களத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்த பாடசாலைக் கட்டடம், பெருந்தோட்ட எல்லைக்கப்பால் அமையினும், தோட்டத்தை அண்மித்திருந்த அரசாங்கப் பாடசாலைகள். ஒரு தொழிலாளியின் மகளான மாணாட்சி, பெருந்தோட்ட அலுவலக எழுதுவினைஞரின் மகன் இராமசாமி, மகள் கேசரியம்மா ஆகியோர் வழங்கிய சான்றுகள், அரசாங்கப் பாடசாலை வசதிகளிலும் லயன் அறைப் பாடசாலைகளிலும் நிலவிய வேறுபாடுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. தோட்டத்தை அண்மித்த நகர்ப்புறப் பாடசாலைக்குச் செல்வதில் பெண்கள் அனுபவித்த சில மேலதிகப் பிரச்சினைகளும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன (பெட்டி 4.3).

பெட்டி 4.3 மாணாட்சி, இராமசாமி, கேசரியம்மா

1939 இல் பிறந்த மாணாட்சி பண்டாரவளைப் பிரதேசத்திலுள்ள ஒரு தோட்டத்தில் வசித்து வந்தார். இவர் ஏழு பிள்ளைகளுள் ஒருவர். இவரை நேர்காணும் போது தனது எட்டாவது வயதில் தன்னையும் தனது சகோதரனையும் லைனில் கற்பித்தவரிடம் அழைத்துச் சென்றமையை நினைவுகள்ந்தார். சின்னம்மையால் பிடிக்கப்பட்டு அவரது கல்வி பாதிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் ஒரிரு வருடங்கள் லைன் பாடசாலைக்குச் சென்றார். தான் லைன் பாடசாலையை விட்டு விலகிய காலத்தில் வாசிக்கக் கூடியதாக இருந்தது என்றும் எழுதவோ எண்ணவோ முடியாது என்றும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டார். இன்று அவரால் வாசிக்க முடியாது. கழுதங்களை வாசிக்கவும் எழுதவும் பிற்கு உதவி செய்யவேண்டும். கொள்வனவு செய்தல் மற்றும் கணக்கு வைத்தல் போன்ற பணிகளை அவருடைய மகனும் மருமகளும் செய்கின்றனர்.

இராமசாமி 1931இல் பிறந்தார். இவர் உதவி எழுதுவினைஞர் ஒருவரது மகனாவார். இவர் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் சேர்ந்து கொள்வதற்கு முன்னர் ஒரிரு வருடங்கள் தோட்டப் பாடசாலையில் படித்தார். பாடசாலைக்கு எட்டு மைல் நடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. தோட்டத் தொழிற்சாலையில் வேலையேற்குமுன் எட்டாம்தரம் வரை அங்கு கல்வியைத் தொடர்ந்தார். கேசரியம்மா 1939இல் பிறந்தார். இவர் தோட்ட எழுதுவினைஞரின் மகளாவார். ஏழாவது வயதில் அட்டாம்பிடிய அரசாங்கப் பாடசாலையிற் சேர்ந்து ஆறாம் வகுப்பு வரை அங்கு கற்றார். தோட்டத்துக்கு வெளியே சிறிது தூரம் பயணங்க்கூடிய வேண்டியிருந்தமையை

இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. அவர் 14 வயதை அடைந்தபோது மற்றவரின் வீண்பேச்சுக்கு ஆளானார். இவர் சிறந்த விளையாட்டு வீராங்கனையாக இருந்தமையால், பல விளையாட்டுப் போட்டிகளில் பங்குபற்றுவதற்காக வீட்டிலிருந்து பல இடங்களுக்குப் பயணங்கியிருந்து பெற்றோர் அவரைப் பாடசாலையிலிருந்து நிறுத்திக் கொண்டனர்.

1947 - கட்டளைச்சட்டமும் தோட்ட நிருவாகிகளினது பிரதிபலிப்பும்

கலாந்தி கன்னங்கராவின் இலவசக் கல்வித்திட்டம் பற்றி முன்றாம் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. கன்னங்கராவினுடைய பிரதான அறிக்கையில் தோட்டப் பாடசாலைகள் பற்றி எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கவில்லை. 1944இல் கன்னங்கரா விவாதத்தை ஆரம்பித்த போது அவ்விவாதத்திலே தோட்டப் பாடசாலைகள் பற்றிய பிரச்சினைகள் தற்போதைக்குக் கைவிடப்பட்டுள்ளன என்கூறினார் (Hansard, 30 May 1944, quoted in Jayasuriya 1979:467). விவாதத்தினை முடிக்குந்தறுவாயில், பாராளுமன்றத்திலிருந்த இந்தியத் தமிழ் உறுப்பினரான எஸ்.பி.வைத்திலிங்கம் தோட்டப் பாடசாலைகள் தேசிய கல்விமுறைமையுடன் இணைக்கப்பட வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார். இப்பிரேரணையை ஒரு சிங்களப் பிரதிநிதி வழிமொழிந்தார். இவர் முன்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பாராளுமன்றத்தில் தோட்டக்கல்வி பற்றிய பிரச்சினையை எழுப்பியதுடன், பெருந்தோட்டச் சமுதாயம் நாட்டின் மக்கள் தொகுதியுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டுமெனவும் பிரேரித்தார். 1945இல் இவர் பிரேரணையை வழிமொழிந்த போது சிங்களம் கட்டாயப் பாடமாக்கப்பட வேண்டுமென்றும் தோட்டப் பிள்ளைகள் சமுதாய வாழ்க்கையில் முழுமையாகப் பங்கேற்கும் வகையில், அத்தகைய தரத்திலே சிங்களம் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கருதினார் (quoted in Jayasuriya 1979:467-8). மொழி பற்றிய திருத்தம் தவிர்த்து, பாடசாலைகளை ஒன்றிணைத்தல் பற்றிய திருத்தம் 1945இல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதுடன், 1947ஆம் ஆண்டு கட்டளைச்சட்டத்திலும் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இக்கட்டளைச்சட்டமானது பாடசாலைக் கட்டடம், திருமணமான தலைமை

ஆசிரியருக்கான விடுதி மற்றும் குறைந்தது ஒரு ஏக்கர் நிலம் அரசாங் கத் திடம் வாடகைக்கு வழங் கவேண் டு மென மேற்பார்வையாளரை வேண்டிக் கொண்டது. முக்கியமாகப் பாடசாலைக்கு ஓராசிரியரை வழங்க வேண்டுமென்ற கடப்பாடு நிருவாகத்திடம் இருக்கவில்லையாயினும், பெளதிக வசதிகளை மாத்திரம் வழங்க வேண்டியிருந்தது. இப்பொழுது கல்வியையும் ஆசிரியரையும் வழங் கும் பொறுப் பு அரசாங் கத் திடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. 1947இல் கல்விப்பணிப்பாளர் வருமாறு கூறினார்:

தோட்டப் பிள்ளைகள் தமது கல்வியுறிமையை 1947ஆம் ஆண்டு, 26ஆம் இலக்கத் திருத்தக் கட்டளைச்சட்டத்தின்மூலம் பெற்றுக் கொண்டனர். தோட்டப் பாடசாலை தோடர்பாக இக்கட்டளைச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தல் கட்டாயமாக ஆயினும், மெதுவாகவே இடம் பெறல் வேண்டும். புதிய நிபந்தனைகளை நிறைவுசெய்யும் ஏதாவது ஒரு தோட்டம், உடனடியாக அப்பாடசாலையைச் சுவீகரித்துக் கொள்ளுமாறு அரசாங்கத்தைக் கோரலாம். ஆனால் இந்நிபந்தனைகளை அமுலாக்குவதற்கு அரசாங்கம் தோட்டங்களுக்குக் கால அவகாசம் கொடுக்க வேண்டும் (AR 1947).

ஏலவே 1949இல் பாடசாலைகளைச் சுவீகரிக்கும் திட்டம் தோட்ட நிருவாகியின் எதிர்ப்பைப் பெறும் என்பதைக் கல்வித் திணைக்களம் குறிப்பால் உணர்த்தியிருந்தது:

தோட்டப் பாடசாலைகள் படிப்படியாகச் சுவீகரிக்கப்பட்டு அரசாங்கத்தால் நடாத்தப்படும். ஒரு தோட்டப் பாடசாலையாவது இதுவரையில் கையளிக்கப்படவில்லை. சுவீகரித்தல் திட்டத்தின் மெதுவான போக்குக்கு அரசாங்கத்தின் தயக்கம் காரணமாக எனக் கூறுவதற்கில்லை. இவ்விடயத்தில் தோட்ட நிருவாகிகள் அதிக உற்சாகம் காட்டவில்லையெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், அரசாங்கம் பொறுப் பேற்ற பின் எதுவித அறிவித்தலுமின்றி பரிசோதனை உத்தியோகத்தர்கள், வரவு அதிகாரிகள், சுகாதார அதிகாரிகள் போன்றோர் பாடசாலைகளுக்கு விஜயம் செய்ய முடியும். நாட்டின் ஆரம்பக்கல்வி முறைமையுடன் இப்பாடசாலைகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டாலன்றி, இப்பாடசாலைகளில் அதிக முன்னேற்றத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது (AR 1949).

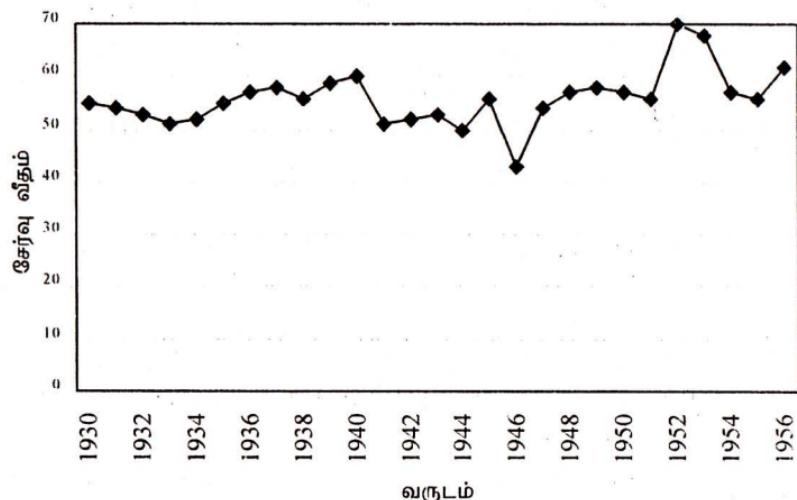
1948இல் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலின் பின்னர் கன்னங்கரா பாரானுமன்றத்துக்கு வரவில்லை. எனினும், அவரைத் தொடர்ந்து வந்த ஈ.ஏ.நுகவெல் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளைச் சுவீகரிப்பதில் அரசாங்கத்துக்கிருந்த ஈடுபாட்டினைத் திரும்புவும் எடுத்துக் கூறினார். 1951இன் 5ஆம் இலக்க கல்வித் திருத்தச்சட்டம், கட்டடம் மற்றும் நிலத்தேவைகளைத் தமது வரவுசெலவுத் திட்டங்களில் தோட்ட நிருவாகிகள் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய கடப்பாட்டை வலியுறுத்தியது.

1947ஆம், 1951ஆம் ஆண்டு கட்டளைச்சட்டங்களில் வலியுறுத்தப்பட விடயங்களைத் தோட்ட நிருவாகிகள் கடுமையாக எதிர்த்தனர். 1952இல் பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத்தின் பொதுக்குமு நிறைவேற்றிய ஒரு தீர்மானத்தில் தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்வித் திட்டமானது அடிப்படையில் செம்மையற்றது என்பதுடன் அன்றைய சூழலில் வேண்டுகோள்களை நிறைவேற்றியதல் நியாயமற்றது என அதில் தெரிவித்தனர். அத்திட்டம் ஒத்திவைக்கப்பட்டு மீளாய்வு செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் ஆலோசனை தெரிவித்தனர். இச் சங்கம் பெறுமதிவாய்ந்த தேயிலை நிலத்தை ஒப்படைக்கவும் அல்லது அரசாங்கத்தின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப கட்டடத் திருத்தங்களை மேற்கொள்ளவும் மறுத்தது (ஞானமுத்து 1976). எனினும், அரசாங்கமானது பின்வாங்கி, தோட்ட நிருவாகிகளுடன் ஒர் உடன்பாட்டுக்கு வந்ததுடன், 1951 இற்கும் 1954 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மொத்தமாக இருந்த 942 பாடசாலைகளுள் 42ஐ, தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தது.

தோட்டப் பாடசாலைகளின் தொகையிலும் மாணவர் சேர்விலும் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி, 1948-1965

இதேவேளையில் தோட்டப் பாடசாலைகள் தொடர்ந்தும் இயங்கி வந்தன. சில தோட்டங்களில் லைன் அறைப் பாடசாலைகளும் நடைபெற்றன. 1948 இற்கும் 1951 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோட்டப் பாடசாலைகளின் தொகை 955 இலிருந்து 720 ஆகக் குறைந்தது. அரசாங்கப் பாடசாலைகளுக்கு அல்லது உதவிபெறும் பாடசாலைகளுக்கு அருகிலிருந்த 80 தோட்டப் பாடசாலைகள் மூடப்பட்டன. மேலும் 273 பாடசாலைகள் இணைக்கப்பட்டு, 118 பாடசாலைகளாக மாற்றப்பட்டன (Satayman 1951). 1951 இற்கும் 1956 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், 1947ஆம் ஆண்டு கட்டளைச்சட்ட விதிகளின்படியும் 1951ஆம் வருட திருத்தச் சட்டப்படியும்

படம் 4.3 மாணவர் சேர்வு வீதங்கள், பெருந்தோட்டத்துறை, 1930 - 1956

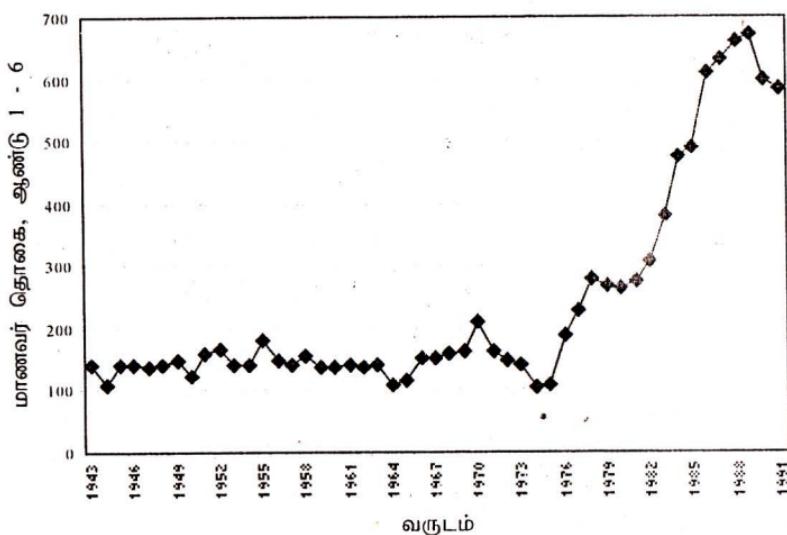
ஆதாரம்: குறித்த வருடங்களின் நிருவாக அறிக்கைகள்

24 பாடசாலைகள் அரசாங்கத்தால் கவீகரிக்கப்பட்டன. கவீகரிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் அரசாங்கப் பாடசாலையென வகைப்படுத்தப்பட்ட பின்னர், அவை மீண்டும் தோட்டப் பாடசாலைகள் எனக் கணிக்கப்படவில்லை.

மொத்தத்தில் தோட்டத்துறையின் மாணவர் சேர்வு வீத அதிகரிப்பைப் பொறுத்தவரையில் 1920களில் அடைந்த அளவானது 1930களுக்கும் 1950களின் நடுப்பகுதிக்கும் இடையே ஒரு மட்டத்தை அடைந்த பண்பை எடுத்துக் காட்டியது. நிருவாக அறிக்கைகளின் தரவுகளின்படி, 1930 இற்கும் 1950 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சேர்வுவீதத்தில் 50 - 60 இற்கு இடையில் தளம்பல்நிலை காணப்பட்டது. (படம் 4:3). ஊட்டுவள்ளிப் பாடசாலைப் பதிவேகுகளின்படி, சேர்வு வீதம் 1945இல் 48 சதவீதத்திலிருந்து 1955இல் 42 சதவீதமாகக் குறைந்தது. மீண்டும் 1963இல் 46 சதவீதமாகக் கூடியது.

இந்நாலாசிரியர் கோணக்கலை பாடசாலையில் மேற்கொண்ட முன்னைய ஆய்விலிருந்து வரலாற்றுரீதியான தரவுகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. இப்பாடசாலை பதுளை மாவட்டத்திலுள்ள பச்சைப் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ளது. இத்தரவுகள் இக்காலப்பகுதியில் மாணவர் சேர்வானது ஒரு மட்டத்தை அடைந்திருப்பதை

படம் 4.4 மாணவர் சேர்வு அதிகரிப்பு - கோணக்கலை பாடசாலை, ஆண்டு 1 - ஆண்டு 6 (1943-1993)

ஆதாரம்: பாடசாலை இடாப்புகள்

உறுதிப்படுத்தியது (லிற்றில், சிவசிதம்பரம் 1993). பாடசாலைகளில் சேர்ந்து கொண்டவருக்கும் கொள்கையளவில் கட்டாயமாக சேரவேண்டியோருக்கும் இடையிலான விகிதத்தைக் கணிக்கத் தேவையான தரவுகள் இல்லையாயினும், கோணக்கலை பாடசாலைப் பதிவேடுகள், 1943 இற்கும் 1970 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இடம்பெற்ற மொத்தச் சேர்வுகள் மாற்றமின்றி இருந்தமையை குறிப்பிடுகின்றன. 1943 தொடக்கம் 1991 வரையில், ஆண்டு 1 தொடக்கம் 6 வரையுள்ள வகுப்புகளில் கோணக்கலை பாடசாலையில் சேர்ந்த மாணவர்களின் தொகை பற்றிய விபரங்கள் படம் 4:4இல், தரப்பட்டுள்ளது. 1943-69 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் சேர்ந்து கொண்ட பிள்ளைகள் தொகை ஏற்கக்கறைய 140ஆக மாறாதிலையில் இருந்ததை எடுத்துக் காட்டியதுடன், 1970 இற்கும் 1977 இற்கும் இடையில் வீழ்ச்சிப் போக்கையும் அதன் பின்னர் மீண்டும் வேகமாக அதிகரிக்கத் தொடங்குவதையும் இத்தரவு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பாடசாலைகளும் தோட்ட நிருவாகிகளும் கல்வி விரிவாக்கம் பற்றிச் சுயமாக அக்கறையற்று இருந்தனர் என்பதைப் பதிவேடுகள்

தெரிவிக்கின்றன. பாடசாலைக் கட்டடம் கிடைத்து, ஆசிரியர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டு, தளபாடங்கள் வழங்கப்பட்டு, வருடாந்தப் பரிசோதனையும் இடம்பெற்றதுடன் அக்கறையின்மையும் தோன்றிற்று. பாடசாலை செல்லும் வயதுடைய பிள்ளைகள் தொகை அதிகரித்த போதிலும், தோட்ட நிருவாகி அல்லது ஆசிரியருக்கு மாணவர் வரவை அதிகரிப்பதற்கு எவ்வித ஊக்குவிப்பும் கிடைக்கவில்லை. அரசாங்கத்தின் வழிகாட்டல்களின்படி, குறிக்கப்பட்ட அளவுக்குமேல் மாணவர் சேர்வுத்தொகை அதிகரித்தால், மேலதிகமாக ஓராசிரியரை நியமிப்பதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. ஆயினும், 100 இற்கு மேற்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு ஒர் ஆசிரியர் பொறுப்பாக இருந்தமை பொதுவாகக் காணப்பட்டது. கல் வித தினைக்களத்தால் தோட்டங்களுக்கு மாணியங்கள் வழங்கப்பட்டமை மாணவர் சேர்வுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்ட போதிலும், ஒரு தோட்டத்தில் பாடசாலை நடத்துவதற்குரிய பிரதான செலவாகிய ஆசிரியர் சம்பளத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதமே மீளக்கொடுக்கப்பட்டது. தனியறைக் கட்டடங்கள் கொண்ட பாடசாலைகள் எப்பொழுதும் சிறிதாக இருந்தன. மாணவர் சேர்விலும் வருகையிலும் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருப்பின், தோட்டத்தின் செலவில் பல கட்டடங்களைக் கட்ட வேண்டியிருந்திருக்கும். தனியறையொன்று வழங்கப்பட்ட பின்னர், தோட்ட நிருவாகிகள் தமது கடமை நிறைவெய்தியதாக திருப்தியடைந்தார்கள்.

ஊட்டுவள்ளி பாடசாலையிலிருந்து தரப்படும் இரண்டு உதாரணங்கள் அக்கறையின்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஒன்று கட்டமைப்புப் பற்றியது; மற்றையது தனியலுவலர் தொடர்பானது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் அப்பாடசாலை கட்டப்பட்ட போது, ஊட்டுவள்ளி பாடசாலை விடுதி பரிசோதகரின் சாதகமான பாராட்டுக்குள்ளானது. இதனுடைய அழகான தோற்றமும் 1917இல் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருந்தது:

பாடசாலைக்கு மட்டுமான மலசலகூடம் நன்கு சுத்தமாகப் பராமரிக்கப்பட்டது. பல தோட்டங்கள் இந்த நிருவாகியிடமிருந்து பாடம் படிக்க வேண்டும். நல்ல பழக்கவழங்கங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டால், கூலி ஸைன்கள் படிப்படியாகச் சுத்தம் மற்றும் சுகாதாரம் கொண்டதாக மாற்றம் பெறும் (பாடசாலை சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகம் 6.10.1917).

1952 அளவில், அந்த மலசலகூடம் இடிந்து போயிருக்க வேண்டும் அல்லது மறைந்திருக்க வேண்டும் அல்லது தோட்டத்தினால் வேறு

தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். 1952 மார்ச்சிலும் பின்னர் 1952 செப்ரெம்பரிலும் பிள்ளைகளின் பாவனைக்காக ஒரு மலசலகூடம் கட்டப்பட வேண்டுமென மேற்பார்வையாளரிடம் பரிசோதகர் வேண்டுகோள் விடுத்தார். அதற்கு மேற்பார்வையாளர், மிகவிரைவில் ஒரு மலசலகூடம் கட்டிக் கொடுக்கப்படும் எனப் பதிலளித்தார். 1953 செப்ரெம்பரில் புதிய பரிசோதகர், பாடசாலைக்கு மலசலகூடம் ஒன்றின் அவசியம் பற்றி முன்னேய பரிசோதகரின் குறிப்பின்மீது மேற்பார்வையாளரின் கவனத்தை ஈர்த்தார்.

1955இல் இப்பாடசாலை மேலதிக ஆசிரியர் ஒருவருக்கு விண்ணப்பிக்குமாறு பரிசோதகர் ஆலோசனை வழங்கினார். இப்பாடசாலையில் சேர்ந்து கொண்ட 74 பேரில், 63 பிள்ளைகள் மாத்திரமே பரிசோதகுக் தோற்றினர். 100 பிள்ளைகளுக்கு மேற்பட்டோர் எவ்விதக் கல்வியுமின்றி அலைந்து கொண்டிருந்தால், தோட்டத்திற்கு நல்ல பெயராக இருக்காது எனப் பரிசோதகர் எச்சரித்தார். இது கட்டளைச்சட்டத்துக்கு எதிரானது. பாடசாலையை இருநேரப் பாடசாலையாக மாற்றினால், இக்குறைபாட்டிக்குப் பரிகாரம் தேடலாம் என்றும் அதில் பால்களுக்கு காலையிலும் வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு மாலையிலும் கற்பிக்கலாம் என்றும் பரிசோதகர் ஆலோசனை வழங்கினார். மேற்பார்வையாளர் விண்ணப்பித்தால், தினைக்களத்திடம் மேலதிக ஆசிரியருக்கான அனுமதியைப் பெற முடியும் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். (வளர்ந்த பெண் பிள்ளைகள் இருந்தமையால், ஒர் ஆசிரியை விரும்பத்தக்கது.) மேலதிக ஆசிரியருக்கான விண்ணப்பத்தை மேற்பார்வையாளர் கொடுக்க வேண்டும் என்ற விடயம் வருடந்தோறும் கற்பப்பட்டிருந்தது. ஆயினும், பதினொரு வருடங்களாக மேற்பார்வையாளர் அதற்கு விண்ணப்பிக்கவில்லை.

1962இன், தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவும் மொழிப் பிரச்சினையும்

பாடசாலைகளைச் சுவீகரிக்கும் செயல்முறை மெதுவாகவே நடைபெறுமென 1947இல் கல்வித் தினைக்களம் எதிர்வகூறியமை பெருமளவுக்குச் சரியாக இருந்தது. 1947 தொடக்கம் உறுதிமொழிகள் தொடர்ச்சியாக வழங்கப்பட்டாலும், அவை செயலிழந்து காணப்பட்டன (ஞானமுத்து 1976:53). 1962இல் தேசிய கல்வி ஆணைக்குழு தோட்டப் பாடசாலைகள் சுவீகரிப்புப் பற்றி மீண்டும் விதந்துரைத்தது. தோட்டத்

தொழிலாளரின் பிள்ளைகள் அயற்கிராமங்களில் வாழும் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து படிக்கலாம் என்றும் தோட்டத்திலுள்ள பிள்ளைகள் சிங்களமொழிமூலம் கற்கவேண்டுமெனவும் இவ்வறிக்கை விதந்துரைத்தது.

முன்றாம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தது போல மொழி பற்றிய விவகாரம், பொதுவாக இந்நாட்டின் கல்வி அபிவிருத்தியில் பலதடவைகள் மேலெழுந்தது. அங்கிலத்திற்கும் சுயமொழிகளுக்கும் இடையே நிலவிய பிரிவினை, பாடசாலையின் அந்தஸ்து மற்றும் தொழில் வாய்ப்புகளுடன் இணைந்திருந்தது. அந்தஸ்து மற்றும் சந்தர்ப்பம் பற்றிய பிரிவினைகள், 1948 இலிருந்து ஆரம்பவகுப்புகளில், சிங்களமொழி அல்லது தமிழ்மொழி வாயிலாகக் கற்பித்தல் வேண்டுமெனக் கோரப்பட்ட பின்னர் மெதுவாக மறையத் தொடங்கின. சிங்களம் அல்லது தமிழில் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கிணங்க 1953 தொடக்கம் இடைநிலைப் பாடசாலைகளிலும் 1961 இலிலிருந்து பல்கலைக்கழகங்களிலும் இக்கொள்கை பின்பற்றப்பட்டது. மேலும், 1956இல், சிங்களம் அரசக்கரும் மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்ற பிரகடனம் காரணமாக, அரசாங்க வேலைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதிலும் தமிழர்கள், சிங்களமொழியில் தேர்ச்சி பெற வேண்டுமெனவும் கூறப்பட்டது. எனினும், ஆரம்பப் பாடசாலை முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை தமிழ்மொழியில் கற்பிக்கப்பட வேண்டுமென்ற தமிழர் உரிமை பற்றியும் பெரும்பாலான தமிழர்கள் மத்தியில் சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

ஆயினும், பெருந்தோட்டத் தமிழர் இவ்விடயத்தில் பாதிப்புக்குள்ளானார்கள். இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் பார்த்தது போல பெருந்தோட்ட சமுதாயத்தினர், சுதந்திரத்தின் பின் 1949இல் நடைபெற்ற முதலாவது பொதுத்தேர்தலின் பின்னர் பெருந்தொகையில் தமது வாக்குறிமையை இழந்திருந்தனர். புதிய தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வர இந்தியா ஏற்படுத்திய தடை, பிரசாவுறிமை பற்றிய விடயத்தில் இரண்டு அரசுகளும் தீர்மானமெடுக்க முடியாத நிலை என்பன பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் அவர்களது குடும்பங்களையும் நிலைக்குள்ளாக்கின. சுதந்திரத்தின் பின்னர் விவசாயம் சாராத நவீன பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு உதவும் வகையில் பெருந்தோட்டத்துறை மீது மேலதிக வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. பொருளாதாரக் கொள்கையில், பெருந்தோட்டத்துறை முக்கியத்துவத்தைப் பெறாத போதிலும்

அதன்மூலம் பெறப்பட்ட வருமானங்கள் புதிய பொருளாதார உத்திகளுக்கு முக்கிய ஆதாரமாக விளங்கின. ஆயினும், தோட்டச் சொத்துக்களைத் தேசியமயமாக்கும் கொள்கை முன்வைக்கப்பட்ட போது வெளிநாட்டு மூலதனம், அநேகமாக பிரித்தானியருடையவை மீளப்பெறப்பட்டன.

அரசாங்கம் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் விடயத்தில் அரை மனதோடிருந்தது. கவீகரித்தலின் நிபந்தனையாக அரசாங்கத்தால் விடுக்கப்பட்ட நிதிக்கோரிக்கைகளுக்குத் தோட்ட நிருவாகிகள் விருப்பம் தெரிவிக்கவில்லை. பாடசாலைகளைச் சுவீகரிக்க வேண்டுமானால், சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் வந்த புதிய அரசாங்கம் தனக்காக சில நன்மைகளையும் கருத்திற் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இந்தியத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தைச் சிங்கள மயப்படுத்தல் இதன் நன்மையெனச் சிலர் கருதியதுடன், தோட்டப் பாடசாலைகளில் சிங்களம் போதனாமொழியாக இருக்க வேண்டுமென விதந்துரைத்தனர். 1962இலும் ஆண்டு ஆணைக்குமுவின் உறுப்பினர்கள் சிலர், பெயர்ந்து வந்த தோட்டத் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளை தோட்டங்களின் அயலில் வாழும் சிங்கள சமுதாயத்துடன் கலாசாரரீதியாக இணைத்துக் கொள்ள மொழி முக்கியமான மூலகமாக விளங்கும் எனக் கருதினர். அத்துடன் தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசு சுவீகரிப்பதற்குச் சிங்களமொழியிற் கற்றல் ஒரு நிபந்தனையாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும் விதந்துரைக்கப்பட்டது.

இவ்விதந்துரை பலத்த எதிர்ப்புக்குள்ளானது. கண்டிய இளைஞர் சங்கம் ஆணைக்குமுவிடம் சமர்ப்பித்த கருத்துரையில் இந்த தேசவிரோத குழுக்கள் ஒட்டுமொத்தமாக ஒழித்துக்கட்டப்படல் வேண்டும்; பாடசாலை செல்லும் மாணவர்கள் அருகிலுள்ள அரசுப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பப்படல் வேண்டும் என்றும் கூறியது (quoted in Gnanamuthu 1976:104).

அது போலவே பெருந்தோட்டத் தமிழர்களும் அவர்களுடைய தலைவர்களும் பெரிதும் ஆத்திரமடைந்தனர். இந்தப் பிள்ளைகளின் போதனாமொழி தமிழ்மொழியாக இருக்கவேண்டுமென இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் (இ.தொ.கா) ஆலோசனை வழங்கியது. ஆயினும், இரண்டாம் மொழி என்ற வகையில் சிங்களம் கற்றல் கட்டாயமாக்கப்படலாம் எனவும் கூறியது. இ.தொ.கா. தலைவர்

பின்வருமாறு எதிர்வாதம் புரிந்தார்:

‘சிங்கள்’ மொழியை ஒரே ‘கல்விமொழி’யாக்குவதன் மூலம் இந்தியத் தமிழர்களை சிங்கள இனத்துடன் இணைத்து ஒன்று கலக்கச் செய்யும் முயற்சி இதுவாகும்; இதனால் இந்தியத் தமிழர்களை கீழ்மட்டத்தில் ஒரு துணைச் சாதியினராக ஆக்க மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சியே இது (தொண்டமான் 1994:21).

ஒன்றிணைப்பு, ஒன்று கலத்தல் என்பன வெவ்வேறு கருத்தாக்கங்கள்; இவை கல்வி, மொழிக் கொள்கை என்பவற்றில் வெவ்வேறு விளைவுகளைக் கொண்டவை என தொண்டமான் வாதிட்டார்.

1964ஆம் ஆண்டின் கல்வி வெள்ளை அறிக்கையில் மீண்டும் கூறப்பட்ட பாடசாலைகளைச் சுவீகரிக்கும் விதந்துரை, சிங்கள மொழியைக் கல் வி மொழியாக கும் அம் சத் துடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டது. (தோட்டத்துறை சாராத பகுதிகளில் வாழும் தமிழர்கள் தமிழ்மொழியில் பயிலும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தனர்). 1962 தேசிய கல்வி ஆணைக்குமுடிவும் 1964இன் கல்வி வெள்ளை அறிக்கையும் முன் வைத்த இவ் விதந் துரை நடைமுறைப் படுத்தப்படவில்லை. சுவீகரிப்பு தொடர்பாக மேலும் உறுதிமொழியை வழங்குவதற்குள் சிலகாலம் கடந்துவிடும்.

1970இன், ஜக்கிய முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம்

இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ.ல.சு.கட்சி தலைமையின் கீழ் ஜக்கிய முன்னணியின் தோற்றும் பற்றி விபரிக்கப்பட்டிருந்தது. 1970இல் நடைபெற்ற தேர்தலுக்கு முன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொழிற்சங்கத் தலைவர்களுள் ஒருவரான திரு.எஸ்.நடேசன், கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவரான பீட்டர் கெனமனை சந்தித்து, ஜக்கிய முன்னணியின் விஞ்ஞாபனத்திலே தோட்டப் பாடசாலைகள் சுவீகரிக்கப்படுதல் பற்றிய விபரத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொண்டார். இவ்விஞ்ஞாபனம், தோட்டப் பாடசாலைகள் சுவீகரிக்கப்படும் என்றும் அவை தேசிய கல்வி முறைமையில் இணைத்துக் கொள்ளப்படும் என்றும் பிரகடனஞ் செய்திருந்தது (நடேசன் 1993:293).

ஜக்கிய முன்னணி 1970இல் ஆட்சிக்கு வந்தது. எனினும், தோட்டப் பாடசாலைகளைச் சுவீகரித்தல் என்ற விடயம் நிறைவேற்றப்படாத

இன்னுமொரு உறுதிமொழியாகவே இருந்தது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த ஜக்கிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் தலைவர் நடேசன், இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் உட்பட பல தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கங்களுடன் பேச்கவார்த்தை நடத்தினார். அக்காலத்தில் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் எதிர்க்கட்சியான ஜக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் சேர்ந்திருந்தது. இச்சங்கங்கள் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் கூறப்பட்ட விடயத்திற்கு மதிப்பளிக்குமாறு அமைச்சரிடம் அறிக்கையொன்றைச் சமர்ப்பித்தன. இதன் பின்பு 1971இல் சுவீகரித்தல் நடவடிக்கைகளுக்கு உதவும் வகையிலும் அமைச்சரவைக்கான சட்டவரைவு ஒன்றைத் தயாரித்து அமைச்சரிடம் சமர்ப்பிக்கவுமாக இந்தியத்தமிழ் ஆசிரியர் ஒருவர் தற்காலிகமாக அமைச்சில் நியமிக்கப்பட்டார். ஆயினும், இந்தச் சட்டவரைவு அமைச்சரவையைச் சென்றடையவில்லை (நடேசன் 1993:293).

பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் அமைச்சராக இருந்த கலாநிதி கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா 1973இல் 800 தோட்டப் பாடசாலைகளுள் 100 பாடசாலைகளை அபிவிருத்தி செய்யத் திட்டம் ஒன்றைத் தயாரிக்குமாறு தோட்டச் சங்கங்களுக்கு அறிவித்திருந்தார். இது 800 சிறிய பாடசாலைகளையும் அபிவிருத்தி செய்தல் பயனற்று என்ற அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. இவ்விடயத்தில் தோட்டச் சங்கங்கள் சிறிது தயக்கம் காட்டின. எனினும், பின்னர் இணக்கம் தெரிவித்தன. ஆயினும், 100 பாடசாலைகள் பற்றிய திட்டமும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை.

நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் 1972இலும் 1975இலும் இரு கட்டங்களாகப் பெருந்தோட்டங்கள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. ஆயினும், தோட்டப் பாடசாலைகளைச் சுவீகரித்தல் தொடர்பில் ஜக்கிய முன்னணிக்கு விருப்பமிருந்ததாகவோ அல்லது சுவீகரிக்கும் ஆற்றலைக் கொண்டிருந்ததாகவோ தெரியவில்லை. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் பார்த்தது போல நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் விளைவாக அரசாங் கத்துக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கங்களுக்கும் இடையில் பதற்ற நிலைமையை தொடரச் செய்தது. நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி சிங்களத் தலைமையைக் கொண்ட அரசாங்கம் சிங்களக் கிராமிய மக்களுக்கு நிலங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் என்பதுவும் பெருந்தோட்டத்தில் கூடுதலான வேலைகளைச் சிங்களவருக்குக் கொடுக்கும் என்பதுவும் பதற்றத்துக்குக் காரணமாயிற்று. 1970-7 இடையே கல்வி வழங்குதல்

தொடர்பாக தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட முக்கிய மாற்றம் என்ற வகையில் 1971இல், இந்தியத் தமிழ் ஆசிரியர் ஒருவர் தற்காலிகமாக கல்வியமைச்சில் நியமிக்கப்பட்டமை, தோட்டப்புற கல்விக்காக தனியான பிரிவு கல்வியமைச்சில் ஏற்படுத்தப்பட்டமை, 1972இல் தோட்டப் பாடசாலைகள் பற்றி ஓராய்வு இடம்பெற்றமை, தோட்டங்களிலிருந்து நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்ற பிள்ளைகளுக்காக 1975இல் 50 மலையகத் தமிழ் ஆசிரியர்கள் நகர்ப்புற பாடசாலைகளில் நியமனம் பெற்றமை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

தோட்டப் பாடசாலைகளைச் சுவீகரித்தல் பற்றிய தேர்தல் வாக்குறுதி அநேகமாக நிறைவேற்றப்படாமலிருந்தது. 1951 இற்கும் 1956 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் 24 பாடசாலைகள் சுவீகரிக்கப்பட்டன. 1956 இற்கும் 1970 இற்கும் இடையே எந்தவொரு பாடசாலையும் சுவீகரிக்கப்படவில்லை. 1972 இற்கும் 1976 இற்கும் இடையில் 14 பாடசாலைகள் மட்டுமே சுவீகரிக்கப்பட்டன. பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமுதாயம் அரசாங்கத்துக்கு எதிராகத் திரும்புகிறது என்பதையும் அண்மையில் தேர்தல் நடைபெறப்போகின்றது என்பதையும் 1976-77 இல் அரசாங்கம் உணர்ந்து கொண்டது. 1977இன் தொடக்கத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சிங்களவரால் இனர்தியாகத் தாக்கப்பட்டனர்; தொழிலாளர்கள் பொலிசாரால் கூடப்பட்டனர். இதன் விளைவாகத் தொழிற்சங்கங்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டன. இதனால் அவசர அவசரமாக அரசாங்கம் பொதுத்தேர்தலுக்குச் சற்றுமுன்னர் 266 பாடசாலைகளைச் சுவீகரித்தது (கல்வியமைச்சு தரவுகள்).

1977இல் சுவீகரிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் ஊட்டுவள்ளி பாடசாலையும் ஒன்றாகும். 1977 ஜூன் மாதம் 16ஆம் திகதி நுவரெலியா கல்வித் திணைக்களத்திலிருந்து ஒர் அலுவலர் ஊட்டுவள்ளி பாடசாலைக்குச் சென்றார். ஊட்டுவள்ளி தோட்டப் பிரதிநிதி ஒருவர் சுவீகரிப்புப் படிவங்களைக் கையளித்தார்:

அப்படிவங்களிலிருந்த விபரங்கள் யாவற்றையும் நான் பரிசோதித்தேன்; அவை யாவும் ஒழுங்காக இருந்தன. பாடசாலைத் தளபாடங்களும் பொருள்களும் பாடசாலை விடுதியிலிருந்த தளபாடங்களும் பொருள்களும் பொருப்பதிவேட்டுப் படியலுடன் சரிபார் க்கப்பட்டன. பாடசாலை ஆவணங்களை நான்

பொறுப்பேற்றேன். NEST படிவத்தில் இடம்பெற்றிருந்த சான்றுப் பத்திரங்கள் யாவற்றிலும் முகாமையாளர், முகாமையாளரின் பிரதிநிதி, தலைமை ஆசிரியர், விடுதியிலிருந்த ஆசிரியர் ஆகியோரும் நானும் முறைப்படி கையெழுத்திட்டோம். தோட்ட முகாமையாளரும் அவரது பிரதிநிதியும் முழுமனதுடன் ஆதரவு நல்கியமைக்காக நான் அவர்களுக்கு நன்றி கூறுகின்றேன் (பாடசாலை சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகம் 16.06.1977).

ஊட்டுவள்ளி பாடசாலையும் அதனைப் போல இன்னும் பல பாடசாலைகளும் 1977இல் கல்விக்கப்பட்டன. தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசு கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருவது பற்றி 30 வருடங்களுக்கு முன்பே கூறப்பட்டு அரசு ஆணையும் வழங்கப்பட்டிருந்தது. இப்பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றும் செயன்முறையானது தன்னுள் துரிதமானதாயினும், அரசாங்காத்திற்கு தாமதமாகவே வந்து சேர்ந்தது. பெருந்தோட்டத் தமிழ்த் தொழிலாளரின் வாக்குகள் எதிர்க்கட்சியான ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் வெற்றிக்கு கணிசமானவுப் பங்களிப்புச் செய்தன.

பொதுக்கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் 1972 - 1977

1972-7 காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற அடிப்படை கல்விச் சீர்திருத்தம் பற்றி மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது பாடசாலையில் சேரும் வயதை ஐந்திலிருந்து ஆறு வயதாக உயர்த்தி, ஆரம்பக்கல்விக்குரிய காலத்தை ஆறு வருடத்திலிருந்து ஐந்து வருடமாகக் குறைத்தது. ஆரம்ப மற்றும் இடைநிலைக் கல்விக்காலம் 12 வருடங்களிலிருந்து 11 வருடங்களாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஆரம்ப மற்றும் இடைநிலைக் கலைத்திட்டத்தில் சீர்திருத்தம் நிகழ்ந்தது. களிட்டநிலை மற்றும் சிரேட்டநிலை முடிவில் பரீட்சை முறைமையில் சீர்திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது.

இச்சீர்திருத்தங்களால் தோட்டப் பாடசாலைகளில் மாற்றங்கள் உண்டாகவில்லை. ஆயினும், அப்பாடசாலைகள் யாவும் முறைப்படி கல்விக்கப்படுவதற்குமுன், மாணவர் அனுமதி மற்றும் தேசிய கலைத்திட்டத்தை பொறுத்தவரை அவற்றை சட்டப்படி பின்பற்ற வேண்டியிருந்தது. தோட்டப் பாடசாலைக்கான அனுமதி வயது எப்பொழுதும் சராசரி 6 வயதுக்கு மேலேயே இருந்தது. ஆரம்பக்கல்விக் கலைத்திட்ட சீர்திருத்தங்களை நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டுமானால், ஆசிரியர்கள் சேவைக்காலப் பயிற்சி பெறவேண்டும். அவர்களில்

அநேகமானோர் அரசாங்க ஆசிரியராக இல்லாமையால், பயிற்சித் திட்டங்களில் அவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. கணிட்டநிலையில் மற்றும் சிரேட்டநிலையில் கொண்டு வரப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் தோட்டப் பாடசாலைகளுக்குப் பொருத்தமற்றவையாக இருந்தன.

ஒரளவு விளைவை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவிருந்த சீர்திருத்தங்களை எதிர்மறையான பெறுபேறுகளையே தோற்றுவித்தது. தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் ஆரம்பப் பாடசாலைகளில், வழமையாக ஆறாம் தரம் வரை மாணவரை சேர்த்துக் கொண்டு வந்தனர். இப்பொழுது பாடசாலைப் பரிசோதகர் ஐந்தாம் வகுப்பு வரையே மாணவரை அனுமதிக்கலாம் என ஆலோசனை கூறினார். ஆறாம் வகுப்பைத் தொடர வேண்டியவர்கள், இப்பொழுது கணிட்ட இடைநிலையின் முதலாம் தரத்துக்கு வகுப்பேற்றஞ் செய்யப்பட்டனர். பல தோட்டப் பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில், ஆறாம் வகுப்பு என்பது அவர்கள் கல்விச் செயற்பாட்டிலிருந்து விலகும் காலமாக இருந்தது என்பதுடன், ஐந்து வருட ஆரம்பக்கல்வியின் பின், ஆறாந் தரத்துக்கு வகுப்பேற்றப்படுதலானது பல மைல்கள் தூரத்திலுள்ள புதிய பாடசாலையொன்றுக்குப் பயணஞ் செய்வதைக் கருதியது. இந் த வகையில் உறுதியான தகவல் கள் கிடைக்கவில்லையாயினும், பாடசாலை ஆசிரியர்கள் சிலர் தமது ஆறு தரங்களைக் கொண்ட வகுப்புகளை ஐந்தாகக் குறைத்துக் கொண்டதுடன், இப்பிள்ளைகள் ஒருவருடம் முன்பதாகவே பாடசாலையை விட்டு விலகிக் கொண்டனர் என்றும் தெரிவித்தனர்.

பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி, 1840-1977: ஒரு பொதுநோக்கு

கங்காணிகள், மிஷனரிமார், தோட்ட நிருவாகிகள் போன்ற பல தனிநபர்கள் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களது பிள்ளைகளின் எதிர்காலக் கல்வி வளர்ச்சிக்குத் துண்டுபெடுத்தப்பட்ட அடித்தளங்களை வழங்கினர் அல்லது பிற்க அவற்றை வழங்கியபோது இத்தனிநபர்கள் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டனர். கல்வி வளர்ச்சிக்கான பிரதான உத்வேகம், பெருந்தோட்டச் சமுதாயத்துக்குள் இருந்த கலாசார் / சமய தேவைகளிலிருந்தும் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே இயங்கிய மிஷனரிமாரின் சமய அபிலாசைகளிலிருந்தும் எழுந்தது. பல ஆய்வாளர்கள் பெருந்தோட்டங்களில் காணப்பட்ட சில முக்கிய

பொருளாதார இயல்புகள் காரணமாகவே அங்கு கல்வி ஏற்பாடுகள் போதுமான எனும் இருக்கவில்லையென வாதிட்டனர்; இவ்வத்தியாயத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பகுப்பாய்வின்படி, மற்றொரு முக்கிய அமைப்புபீதியான தடையிருந்தது. இக்காலப் பகுதியில் அரசாங்கத்தின் தீவிரமான தலையிட்டின்மையால், கல்வி ஏற்பாடுகள் போதுமானவையாக இருக்கவில்லை என்பதே அத்தடையாகும்.

பெருந்தோட்டங்களில் காணப்பட்ட கல்வி நிலையானது அதிகளவில் பொதுவாக நாட்டின் பிரதான கல்வி முறைமையிலும் சமூகத்திலும் காணப்பட்ட வளர்ச்சியையும் பிரதிபலித்தது. முன்றாம் அத்தியாயத்தில் நாம் கண்டவாறு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் குடியேற்றவாத அரசாங்கம் சிறியளவிலேயே கல்வியில் தலையிட்டது. அந்நூற்றாண்டில் சிறுதொகையான பாடசாலைகளையே அரசாங்கம் நிறுவியது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி தொடக்கம் குடியேற்றவாத அரசாங்கம், உதவி நன்கொடை வாயிலாக மின்னரிப் பாடசாலைகளையும் தனியார் பாடசாலைகளையும் நிறுவ உதவியது. 1869 தொடக்கம் இவ்வுதவி, தோட்டப் பாடசாலைகள் உட்பட நாட்டின் சகல பாடசாலைகளுக்கும் கொள்கையளவில் கிடைத்தன. ஆயினும், சில பாடசாலைகளே இவ்வுதவியை ஏற்க முன்வந்தன. பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளும் இவ்வுதவியைப் பெற மறுத்தனர். இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இந்நிலைமை நீடித்தது. அரசாங்க வருமானத்தைப் பொறுத்தவரையில், பெருந்தோட்டங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த அரசாங்கம், பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளுக்கு உதவும் வகையில் கல்விக் கட்டளைச் சட்டங்களில் தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கென சிறப்பு விதிகளை இணைத்துக் கொண்டது. பல பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் அவற்றை அலட்சியம் செய்தனர்.

எனினும், இதற்கு விதிவிலக்குகளும் இருந்தன. சில தோட்ட நிருவாகிகள் ஓரளவில் கல்வி அபிவிருத்திக்கான உதவிகளைச் செய்து வந்தனர். தோட்ட நிருவாகிகளுக்கு ஊடாகப் பணியாற்றிய பல மின்னரிமார் சில வெற்றிகளைப் பெற்றனர். கங்காணிமார் லைன் அறைப் பாடசாலைகளில் மிகச் சாதாரண ஆரம்பக்கல்வியை வழங்கினர். இவ்வாறு அக்கறை செலுத்திய தோட்ட நிருவாகிகள் பலர் தமது வேலைப் பொறுப்புகளுக்கு அப்பால் தமது சமய உணர்வுடன் செயற்பட்டமையால், இவ்வாறு அவர்கள் உதவியதாகக் கூறப்பட்டது. தோட்ட நிருவாகிகளைப் பொறுத்தவரையில்

கல்வியானது தொழிலாளர் நிரம்பலுக்குத் தடையாக இல்லாதபடசத்தில் அவர்களுடைய சமய / மனிதாபிமான உணர்வுகளுக்கு ஏற்பகுறைந்தபடசக் கல்விக்கு ஆதரவு தந்தனர்.

சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் பொதுவாக நாட்டின் கல்வி ஏற்பாடுகளை மேம்படுத்த வேண்டிய தேவை பற்றியும் அதற்கான நிதியைப் பெறுவதற்கான மேலதிக வழிமுறைகள் பற்றியும் விவாதங்கள் நிகழ்ந்தன. இப்பின்புலமானது தோட்டங்களின் கல்வி பற்றி ஆராய்வதற்கான வாய்ப்பினை வழங்கியது. வெஸ்ட்மினிஸ்டர் பாரானுமன்றத்தில் பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்விவசதிகள் பற்றிய பிரச்சினைகள் எழுப்பப்பட்டமையால், இவ்விடயம் பற்றித் தோட்ட நிருவாகிகளும் குடியேற்ற நிருவாகமும் கலந்தாலோசிக்க நேர்ந்தது. இதன் விளைவாக 1906ஆம் ஆண்டின் கிராமப் பாடசாலைகள் கட்டளைச்சட்டத்தில், தோட்டப் பாடசாலைகள் பற்றிய ஏற்பாடுகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. குடியேற்றங்களுக்கான அரசுச் செயலாளரின் புதிய நிர்ப்பந்தம் காரணமாக குடியேற்ற நிருவாகமும் தோட்ட நிருவாகிகளும் தோட்டப் பாடசாலைகளை நிறுவ முற்பட்டனர். அடுத்த 40 ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் அரசாங்க நிதியுதவியுடன் தோட்டப் பாடசாலைகளின் தொகை இருபது மடங்காக அதிகரித்தது.

தோட்டப் பாடசாலைகளுக்குக் குடியேற்ற அரசாங்கத்தின் உதவி கிடைத்திருந்தாலும், 1940களின் இறுதிவரை அவற்றின் தொகை அதிகரித்த போதிலும், குடியேற்ற நிருவாகம் தோட்டப் பாடசாலைகளை பிரதான கிராமியப் பாடசாலை முறைமையிலிருந்து வேறுபட்டவை, புற்பானவை என்றே கருதியது. பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்த சகல பிள்ளைகளும் தோட்ட எல்லைகளுக்குள் அமைந்த பாடசாலைகளுக்கே சென்றனரெனக் கூறமுடியாது. ஏற்கனவே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சில பிள்ளைகள், விசேடமாகப் பதவிநிலை ஊழியர்களின் பிள்ளைகள், பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் உள்ள மாகாண நகரங்களில் இருந்த பாடசாலைகளுக்கு நாளாந்தம் நடந்து சென்று கல்வி கற்றனர். அப்பிள்ளைகள் விடுதிப் பாடசாலைகளிலும் சேர்க்கப்பட்டனர். இப்பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளின் எதிர் காலம் பெருந்தோட்டங்களின் எல்லைகளுக்கு அப்பாலேயே இருப்பதாகக் கருதினர். குடியேற்ற நிருவாகமானது இக்காலப்பகுதி முழுவதும், இலங்கைக் கல்வி அமைச்சர்கள் 1931 தொடக்கம் பெருந்தோட்டங்களின் கல்வி வளர்ச்சிப் பற்றி தெளிவற்ற கருத்தையே கொண்டிருந்தனர். ஒருபுறம் 1931ஆம் ஆண்டில், நாட்டில் வாழ்ந்த ஏனைய மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட

வாக்குரிமை, பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் விரிவாக்கப்பட்டது. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரது உழைப்பினால் உருவாகிய பெருந்தோட்ட வருமானங்கள் நாட்டின் பொருளாதார உறுதிநிலைக்கு வழிவகுத்ததுடன், பிற பகுதிகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் மூலாதாரமாக விளங்கின. மறுபுறம் பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் மலிவான, பயிற்சியற்ற உழைப்பாளர்களது நிரம்பலில் தங்கியிருந்தனர். கல்வி கற்ற தொழிற்படையானது மலிவான, பயிற்சியற்ற உழைப்பாளரின் தொடர்ச்சியான நிரம்பலுக்குரிய உத்தரவாத்தை சீர்குலைத்துவிடும் எனப் பொதுவாக உணரப்பட்டது.

சுதந்திரத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும் பெருந்தோட்டக் கல்வி பற்றி தெளிவற்ற நிலைமையே நீடித்தது; ஆனால் இத்தெளிவற்ற நிலைமை இப்போது பொருளாதாரக் காரணிகளுக்கு அப்பால் வேறு விடயங்களிலும் தங்கியிருந்தது. சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் இலவசக்கல்வித் திட்டத்தைச் சட்டபூர்வமாக நிறைவேற்றியவர்கள், ஒரளவுக் குத் தாமதமாகவேனும் தமிழ் ச் சமூகத் தினரின் நிரப்பந்தத்தின்பேரிலேனும் தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்று, தேசிய கல்வி முறைமையுடன் அவற்றை இணைத்துக் கொள்ளச் சம்மதித்தனர். ஆனால் சுதந்திரத்தின் பின்னர் பெரும்பாலான பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரின் வாக்குரிமை சட்டரீதியாகப் பறிக்கப்பட்டமையானது இவ்வாறான இணைப்பு விடயத்தில் மனப்பாங்கு மாற்றம் பெறுவதை சுட்டிக்காட்டியது. அரசியல்ரீதியாகப் பெருந்தோட்டச் சமூகம் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டது. சுதந்திரம் காரணமாகப் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கைகள் வகுக்கப்படவே பெருந்தோட்டத்துறை அதன் முதன்மை நிலையை இழக்க நேர்ந்தது. பெருந்தோட்டங்களும் அங்கே வேலைசெய்த உழைப்பாளர்களும் மேலும் ஒதுக்கப்பட்டனர். இதேவேளையில் அரசாங்க வருமானத்தில், பெருந்தோட்ட வருமானங்கள் பிரதான இடத்தை வகித்தன. இந்நிலையில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் அவர்களது கோரிக்கைகளையும் முற்றாக அலட்சியம் செய்ய முடியவில்லை.

நாட்டின் பிரதான கல்விமுறையின் மீதான அரசாங்கக் கட்டுப்பாடு முழுமைபெற்றதும் தோட்டப் பாடசாலைகள் வேறாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தமை கண்கூடாகத் தெரிந்தது. மேலும் 1970களின் முற்பகுதியில் பெருந்தோட்ட நிலங்களும் சொத்துக்களும் தேசியமயமாக்கப்படவே தோட்டப் பாடசாலைகளை தனிமைப்படுத்தி வேறாக நடாத்தப்படுவதை நியாயப்படுத்தமுடியாத நிலை தோன்றியது.

இறுதியாக பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட அரசியல்ரீதியான நன்மைகளே (வருகின்ற பொதுத்தேர்தலில் வாக்குகளைப் பெறும் எதிர்பார்ப்புகள்) காரணமாயின. ஆனால் எதிர்பார்த்தபடி, பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குகள் கிடைக்கப் பெறவில்லை. அரசாங்கமும் மாற்றமுற்றது. எனினும், பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்கும் செயற்பாடு தொடங்கிவிட்டமையால், அதில் பின்வாங்குவதற்கு இடமில்லாது போய்விட்டது.

5 பெருந்தோட்டங்களின் சமகால கல்வி வளர்ச்சி: களத்திலிருந்து வரும் கருத்துக்களும் குரல்களும்

இன்று அதிகமான ஆசிரியர்கள் உள்ளனர்; புதிய கட்டடங்களுடன் இலவச பாடநூல்களும் சீருடைகளும் காணப்படுகின்றன; பிள்ளைகள் பாடசாலைகளில் நீடித்து விசேடமாக ஆரம்பப் பாடசாலைகளுக்கு அப்பால் கல்வி கற்கின்றனர்; இன்று நீண்ட காலம் கல்வி கற்க வாய்ப்புகள் உள்ளன; பெற்றோர்களாகிய நாம், எமது பிள்ளைகளின் கல்வியில் அதிக அக்கறை செலுத்துகின்றோம் (நயாபன தோட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தந்தையின் கூற்று, 1994).

இன்று இலவச பாடநூல்களுடன் இலவச சீருடையும் உணவு முத்திரைகளும் வழங்கப்படுகின்றன; பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளின் கல்வியில் அதிக அக்கறை செலுத்துகின்றனர்; உயர்கல்வி பற்றிய விழிப்புணர்வும் அவர்களுக்கு உண்டு; தோட்டப் பாடசாலைகள் தேசிய கல்வி முறைமையின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன; புதிய கற்பித்தல் முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன; ஒப்பீட்டளவில் நல்ல கட்டடங்களும் தளபாடங்களும் சாதனங்களும் உள்ளன (நயாபன தோட்டப் பாடசாலை அதிபரின் கூற்று, 1994).

தேசியமயமாவதற்கு முன்னர் பெருந்தோட்டங்களில் வயது முதிர்ந்த, பொக்கைவாய்ப் பெண்களால் நடாத்தப்பட்ட ‘பிள்ளைக் காம்பரா’ இருந்தது. அது இன்று, கல்வித் தேர்ச்சியும் பயிற்சியும் பெற்றவர்கள் நடாத்தும் பிள்ளைப் பராமரிப்பு நிலையமாக (Crèche) உள்ளது. முன்பு 6-14 வயதுப் பிள்ளைகளுக்காகப் பாடசாலையென்ற பெயரில் ஏதோவான்று ஒரே ஆசிரியரால் நடாத்தப்பட்டு வந்தது. எல்லா வகுப்புக்களுக்கும் அவர் ஒருவரே ஆசிரியராக இருந்தார். அங்கு எத்தகைய கல்வி வழங்கப்பட்டதென்பது ஆண்டவனுக்கு மட்டுமே தெரியும். இன்று அமைந்துள்ள பாடசாலை பல ஆசிரியர்களைக் கொண்டுள்ளது.

பெற்றோர்கள் வேலைக்குச் செல்லும் போது பின்னையைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு பின்னைப் பராமரிப்பு நிலையங்களுக்கும் பாடசாலைகளுக்கும் உரியதாகவுள்ளது. பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை விளக்கிச் சொல்ல நான் சமுகமளித்த வைபவமொன்றைப் பற்றிக் கூற வேண்டும். பிரதிக் கல்வி அமைச்சர் முக்குக்கண்ணாடிகள் வழங்கிய வைபவம் அதுவாகும். நான் அவரிடம் ஒரு பின்னையாவது போசாக்கின்மையுடன் காணப்படவில்லை என்று கூறினேன்; முக்குக்கண்ணாடியைப் பெற வந்த க.பொ.த. சாதாரண தர மாணவனொருவன் அவ்வமைச்சரை விட உயர்மானவனாகக் காணப்பட்டான். அவனது உயரம் சுமார் 5 அடி 6 அங்குலமிருக்கும் என்றும் கூறினேன் (தோட்டக் கூட்டுத்தாபன அதிகாரியொருவரின் கூற்று 1991).

1977இன் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார, கல்வி வளர்ச்சி பற்றிய முன்று அத்தியாயங்களுள் இது முதலாவதாகும். அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சி, சமகால கல்வியின் பெறுமதி பற்றிய நோக்கு, அடிமட்டத்தில் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரின் கருத்துக்கள், குரல்கள் அடிப்படையில் இவ்வத்தியாயம் அமைகிறது. இவ்வொவ்வொரு சமூகக் குழுவினரும் கல்விக் கான நுண்ணளவு நிலைமைகளை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றார்கள். பெற்றோர்கள் கல்விக் கான சமூகத்தேவையை உருவாக்குகின்றார்கள்; பல மட்டங்களில் தமது பின்னைகளின் கல்விக்கு உதவுகின்றார்கள். ஆசிரியர்கள், பாடசாலைகள் செயற்படத் துணை புரிகின்றார்கள்; பின்னைகளின் கல்வி அடைவு மட்டத்திலும் அவர்களுடைய எதிர்காலக் கல்வி மற்றும் தொழில் அபிலாசைகளிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றார்கள். பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் பாடசாலைகளை அமைப்பதற்கு நிலத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் போது கட்டுப்பாடு விதிக்கின்றார்கள்; பாடசாலைகள் செயற்படுவதற்குப் பல்வேறு வழிகளிலும் உதவுகின்றார்கள். 2ஆம், 4ஆம் அத்தியாயங்களில் குறிப்பிட்டவாறு அவர்கள் பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்படுவதற்கு முன்னர் தோட்டங்களில் வழங்கப்பட்ட கல்வி வசதிகளில் ஒரு முக்கிய பங்கினை வகித்தார்கள். தற்போது அவர்களுடைய செல்வாக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளின் செல்வாக்கு முக்கியமானதாகவே உள்ளது.

இவ்வத்தியாயம் கல்வி முன்னேற்றம் பற்றி பெற்றோர்களினதும் ஆசிரியர்களினதும் மற்றும் தோட்ட நிருவாகிகளினதும் விபரிப்பையும் விளக்கத்தையும் தருகிறது. மேலும், இவர்கள் கல்விக்கு வழங்குகின்ற முக்கியத்துவம் பற்றியும் கல்வியை வலுப்படுத்த அவர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பற்றியும் விளக்குகிறது. மாற்றம் ஏற்பட முக்கிய காரணமாக அமைந்த பெற்றோரின் ஆர்வத்தில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு பற்றி, சற்று விபரமாக இவ்வத்தியாயம் ஆராய்கிறது. இவ்வாறான ஆர்வம் எத்தகைய நிலைமையில் எழுச்சியற்றது என்பதையும் பரிசீலனை செய்கிறது. இறுதியாக கல்வி வளர்ச்சிக்குத் தற்போதுள்ள தடைகள் பற்றிய பல்வேறு நோக்குகளையும் இவ்வத்தியாயம் அறிமுகஞ் செய்கிறது.

இவ்வத்தியாயம் பல மூலாதாரங்களிலிருந்து சான்றுகளைத் திரட்டியுள்ளது. நுவரெலியா மாவட்டத்திலுள்ள கோர்ட்டன் தோட்டத்தில் நடைபெற்ற சரஸ்வதி பூசை மற்றும் தனிப்பட்ட மனிதர்களின் வரலாற்றிலிருந்தும் சான்றுகள் திரட்டப்பட்டுள்ளன. கண்டி மாவட்டத்திலுள்ள நயாபன தோட்டத்தில் வாழும் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோருடன் மூன்று மாவட்டங்களில் உள்ள (நுவரெலியா, பதுளை, கஞ்சத்துறை) 19 தோட்டங்களின், தோட்ட நிருவாகிகளும் நேர்முகங்காணப்பட்டனர். இத்தோட்டங்கள் முழுப் பெருந்தோட்டப் பிராந்தியத்தையும் பிரதிநிதிப்படுத்தும் வகையில் தெரிவிசெய்யப்பட்டன. தோட்ட நிருவாகிகள் வழங்கிய கருத்துக்களுக்கு ஆதாரமாக 19 தோட்டங்களிலுமிருந்து ஆவணச் சான்றுகளும் பெறப்பட்டன.

**கல்விசார் மாற்றம் பற்றிய விபரத்தொகுப்பு -
பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவாகிகள்
ஆகியோரது கருத்துக்கள்**

முதலாம் அத்தியாயத்தில் மாற்றம் பற்றிய விபரங்கள் தரப்பட்டன. இவ்வத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்படும் கல்விசார் மாற்றங்கள் அவ்விபரங்களை உறுதிசெய்வதுடன், அதற்கு அப்பாலும் செல்கின்றன. பல்வேறு பகுப்பாய்வு மட்டங்களில் பொதிந்து காணப்படும் மாற்றம் ஏற்பட்டதற்கான காரணங்களைப் பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் தோட்ட நிருவாகிகளும் எடுத்துக் கூறுகின்றனர். சில காரணங்கள் தோட்டத்துடன் தொடரப்பட்டன; வேறு சில

தோட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவை; சில காரணிகள் தனிநபர்களுடன் தொடர்புற்றவை; இன்னுஞ் சில அமைப்புரீதியானவை; சில பொருளாதார, அரசியல், சமூக அல்லது கலாசாரப் பாங்குடையவை.

பெற்றோர்கள்

பாட்டி, தாய், மகள்

கல்விசார் மாற்றம் பற்றிய தெளிவான கருத்து வெளிப்பாடு பெற்றோர்களிடமிருந்தும் அவர்களது பெற்றோர்களிடமிருந்தும் பெறப்பட்டது. இவர்கள் தாம் பெற்ற கல்வி பற்றிக் கூறியவற்றிலிருந்து மாற்றத்தை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது. நுவரேலியா மாவட்டத்திலுள்ள கோர்ட்டன் தோட்டத்தில் வாழும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மூன்று தலைமுறையினரான பெண்கள் முறையான பாடசாலை பற்றிய தமது அனுபவங்களைக் கூறினர்.

கோணகலையிலிருந்து 20 மைல் தூரத்திலுள்ள ஒரு தோட்டத்தில் 1921ஆம் அண்டு பிறந்தவர் பொன்னம்மா ஆவார். அவருடைய தந்தை ஒரு கங்காணியாகப் பணியாற்றியவர். அவர் தனது மகள் திருமணமாகும் முன் ஓரளவு கல்வி பெறுவது முக்கியமானது எனக் கருதினார். பொன்னம்மாவுக்கு எட்டு வயதான போது (1929இல்) அவருடைய தந்தை அவரைப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிச் சென்றார். சமயச் சடங்குகளின்படி, ஆசிரியருக்கு அரிசி, காய்கறி, பழங்கள் என்பன வழங்கப்பட்டன. பின்னர் ஆசிரியர், பொன்னம்மாவின் விரல்களைப் பிடித்து தமிழ் அகரவரிசை எழுத்துக்களை எழுதச் செய்தார் (வித்தியாரம்பம்). இவ்விபரங்களைப் பொன்னம்மா விளக்கிக் கூறினார். அவருக்குப் பாடசாலையில் படிப்பது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகள் வரை அவர் கல்வி பயின்றார். அன்று, தான் பெற்ற கல்வியை இன்றைய மாணவர் பெறும் கல்வியோடு ஒப்பிட்டு தனது அனுபவத்தை விபரித்தார். இன்று அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படுவது போல இலவச பாடநூல்கள், சீருடை, மதிய போசனம் போன்றவை அக்காலத்தில் வழங்கப்படவில்லை. வாசிப்பு நூல்கள் மட்டுமே இருந்தன. இன்று போல் பிள்ளைகள் வெவ்வேறு தரங்களாகப் பிரித்துக் கற்பிக்கப்படவில்லை. பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக வாசித்துப் பயிற்சி பெற்றனர். வாசிக்கும் ஆற்றலின் அடிப்படையிலே அவர்களது மூன்னேற்றம் மதிப்பிடப்பட்டது.

பொன்னம்மாவின் தாய்வழி மாமன் அவரைத் தனது இரண்டாவது மனைவியாகத் திருமணம் செய்து தருமாறு பெற்றோர்களைக் கேட்டுக்

கொண்டமையால், இரண்டாவது வாசிப்பு நாலுடன் அவருடைய கல்வி தடைப்பட நேர்ந்தது. இக்கோரிக்கையால் குடும்பத்தில் சிறு சஞ்சலம் ஏற்பட்டாலும், அவருடைய தந்தை, தமது குடும்ப உறவுகளைக் கருத்திற் கொண்டு மைத்துனரின் வேண்டுகோளை ஏற்க நேர்ந்தது. பெற்றோரின் தோட்டத்தை விட்டு, 4ஆம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட கோணகல தோட்டத்திற்குச் சென்ற போது பொன்னம்மாவின் வயது 11 ஆகும். அவர் பாடசாலையை விட்டு விலகிய போது, கதைப் புத்தகங்களை வாசிக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தார். அவர் மனைவியாகி, தாயாகி, கொழுந்து பறிக்கும் தொழிலாளியானதும் வாசிப்புத்திற்களைப் பேணவோ, அதிகரிக்கவோ வாய்ப்பில்லாது போய்விட்டது. வாசிப்பது இன்று மறந்து போய்விட்டாலும், தனது ஆரம்பகால கல்வி பற்றிய பெருமை அவருக்கு உண்டு.

பொன்னம்மாவின் மகள்மாருள் ஒருவரான வேலாயி, 1949இல் பிறந்தவர். இவர் தோட்டப் பாடசாலையில் ஆறாம் ஆண்டு வரை படித்தவர். ஏழு அல்லது எட்டு வயதில் பாடசாலையில் சேர்ந்து 14 வயது வரை கல்வி கற்றார். அவருடைய பாடசாலையில் இரு ஆசிரியர் இருந்தனர். அக்காலத்தில் 14 வயது வரை பாடசாலைக்குச் சென்றமையானது ஒரு பெண்ணைப் பொறுத்த வரையில் பெரிய விடயமே. அதற்கு மேலும் படிக்க வேண்டுமாயின், நாளாந்தம் சற்று தூரம் பயணஞ்செய்ய வேண்டியிருந்தது. அவர் வயதுக்கு வந்து விட்டபடியால், வீட்டிலேயே இருப்பது நல்லதென பெற்றோர்கள் கருதினர். இவ்வாறான கட்டுப்பாட்டில் அவர் வளர் நேரிட்டாலும், பிற்காலத்தில் ஏனைய தோட்டப் பெண்கள் போன்று ஜோர்டானில் வீட்டுப் பணியாளராக தொழில் தேடிக் கொண்டார். 1980களில், மேற்கு ஆசியா (மத்தியகிழக்கு) நாடுகளில் வேலைக்குச் செல்வது என்பது கிராமப்புறச் சிங்களப் பெண்கள் மத்தியில் பொதுவான வழக்கமாக இருந்தது. தோட்டப்புற பெண்களிடம் இது மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டதுடன், அவர்களுள் பெரும்பாலானேர் தோட்டங்களிலேயே நிரந்தர அல்லது சமயாசமய வேலைகளைப் பெற்றனர். வேலாயி ஜோர்டானில் வேலை பார்த்த போது மாதச் சம்பளமாக 50 டொலர் பெற்றார். தோட்டச் சம்பளத்தைவிட இது பலமடங்கு அதிகமானதாகும். ஆனால் ஜோர்டானின் வாழ்க்கைச் செலவுடன் ஒப்பிடும் போது இது குறைவான சம்பளமாகும். நாம் அவரைச் சந்தித்த போது இரண்டாவது முறை ஜோர்டானில் வேலை பார்த்து விட்டு வந்திருந்ததுடன் மீண்டும் செல்வது பற்றி நிச்சயமற்ற தன்மையிலும் இருந்தார்.

வேலாயியின் மகள் விஜயராணி, பொன்னம்மாவின் பேத்து 1974இல் பிறந்தவள். 1980இும் ஆண்டு அவளுக்கு ஆறு வயதாகும் போது பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டாள். அவளுடைய பாடசாலையில் ஆறு ஆசிரியர் இருந்தனர். ஒவ்வொரு ஆண்டின் முடிவிலும் அவள் வகுப்பேற்றப்பட்டாள். அவள் 15 வயதை அடைந்ததும், ஆண்டு 9 படித்து முடித்துப் பாடசாலையை விட்டு விலகினாள். முத்த பெண் பிள்ளைகள் வீட்டு வேலைகளைப் பொறுப்பேற்க வேண்டும்; பெற்றோரின் கல்விச் செலவைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பின் காரணமாக அவள் கல்வியை நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று. விஜயராணியின் தாய் ஜோர்டானில் வேலை பார்த்தபோது தந்தையின் தோட்ட வேலையினால் கிடைக்கும் சம்பளம் மட்டும் வீட்டுச் செலவுகளுக்குப் போதாது என அவள் உணர்ந்தாள். விஜயராணி பாடசாலையை விட்டு விலகிய போது அவளுடைய படிப்புக்கான செலவு ஆண்டுக்கு 460 ரூபாவாக இருந்தது. அவள் தோட்டத்தில் கொழுந்து பறிக்கும் வேலைக்குச் செல்ல விரும்பவில்லையாதலால், வேலையற்றிருந்தாள். தாய் வெளிநாட்டில் வேலைக்குச் சென்ற போது விஜயராணியே வீட்டுப் பொறுப்புக்களை ஏற்றுக் கொண்டாள். பக்கத்திலிருந்த நகரத்தில் ஆடைத் தொழிற்சாலையொன்று திறக்கப்படவிருப்பதாக அவள் கேள்விப்பட்டாள். அங்கு வேலைக்குச் செல்ல விஜயராணி விருப்பமாக இருக்கிறாள்.

1920களில் பொன்னம்மா பெற்ற ஏறத்தாழ 3 ஆண்டுக் கல்வி, 1950களில் வேலாயி பெற்ற 6 ஆண்டுக்கல்வி, 1980களில் விஜயராணி பெற்ற 9 ஆண்டுக்கல்வி ஆகியவை இன்று அதிகமாக பாடசாலைக் கல்வி கிடைப்பதை எடுத்துக் காட்டுவதுடன், பிள்ளைகள் இளமைக் காலத்திலேயே முறையான கல்வி நிலையத்தில் அனுமதி பெறுவதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பொன்னம்மா 8 அல்லது 9 வயதிலும் வேலாயி 7 வயதிலும் விஜயராணி 6 வயதிலும் பாடசாலைக் கல்வியை ஆரம்பித்தனர் (நேர்காணல் 1993).

தாய், தந்தை

முன்று தலைமுறையான பெண்கள் இவ்வாறு சுட்டிக்காட்டிய கல்விசார் மாற்றங்களை நயாபன தோட்டத்தில் வாழும் பெற்றோர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர். கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களை அவர்கள் ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொண்டனர். 22 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 34 பெற்றோர்கள், இவர்களுள் நால்வர்

அத்தோட்டத்தில் வசிக்கும் சிங்களப் பெற்றோர்கள் ஆவர். இவர்களும் கல்வித்துறையில் முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதை ஏற்றுக் கொண்டனர். அதிக ஆசிரியர்கள், மேற்படிப்புக்கான அதிக வாய்ப்புகள், அரசாங்கத்தில் இருந்து அதிக உதவி என்பவற்றையே முன்னேற்றம் என்பது முக்கியமாக விபரிக்கிறது.

இம் மாற்றத்துக்கான காரணங்களும் குறிப்பாக சட்டிக் காட்டப்பட்டன. அரைப்பங்கிற்கு மேற்பட்டவர்கள் (33பேரில், 18பேர்) எவ்வித தயக்கமுமின்றி மாற்றத்துக்குக் காரணம் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளும் நடவடிக்கைகளுமே என்று கூறினர். மற்றவர்கள் அரசியல்வாதிகளின் செல்வாக்கை, குறிப்பாக திரு. தொண்டமானின் பங்களிப்பை (33பேரில், 2பேர்) வலியுறுத்தினர். சீடா போன்ற வெளிநாட்டு நிறுவனத்தின் பங்களிப்பைப் பற்றி ஒரு சிலரும் (33பேரில், 2பேர்) குறிப்பிட்டனர். இப்பல்வேறு காரணிகளும் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்டது பற்றிச் சிலரும் (33பேரில், 10பேர்) எடுத்துக் கூறினர். தோட்டப்பகுதியில் வேலைவாய்ப்பு கிடைக்காததும், கல்வி முன்னேற்றத்துக்கு ஒரு காரணமென பெற்றோர் ஒருவர் கூறினார். இக்கருத்தைப் பல தோட்ட நிருவாகிகளும் வலியுறுத்தியதைப் பின்னர் விரிவாக நோக்குவோம்.

ஆசிரியர்கள்

இவ்வத்தியாயத்தின் ஆரம்பப் பந்திகளில் பாடசாலை அதிபரும் பெற்றோர்களும் சுட்டிக்காட்டிய கல்வித்துறை முன்னேற்றம் பற்றிய கருத்தை நயாபன பாடசாலையின் சகல எட்டு ஆசிரியர்களும் பிரதிபலித்தனர். அதிபர் சுட்டிக்காட்டிய பெற்றோரின் ஆர்வத்தில் ஏற்பட்டிருந்த முன்னேற்றம், பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றமை, வளங்கள், கற்பித்தல் முறைகள் என்பவற்றில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம், அரசாங்கத்தின் உதவியில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு என்பவற்றுடன் வேறு காரணிகளையும் ஆசிரியர்கள் எடுத்துக் கூறினர். ஆசிரியர் - மாணவர் தொடர்புகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் (இதற்கு முன் ஒரு வகையான பயம் இருந்தது. தற்போது ஆசிரியர் - மாணவர் தொடர்புகளில் சினேகபூர்வமான மன்பாங்கு அதிகரித்திருக்கிறது); பாடசாலை செயற்பாடுகளில் பெற்றோரின் பங்களிப்பு; பயற்சிப் பெற்ற ஆசிரியர்கள்; இணைப்பாட விதானச் செயற்பாடுகள்; ஆண்டு । முதல் ஆங்கிலபாடம் கற்பிக்கும் சாத்தியக்கூறு; மாணவர் தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு என்பவை இவற்றுள் அடங்கும்.

கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்குப் பொறுப்பான பல்வேறு காரணிகளைப் பற்றியும் கருத்தொற்றுமை காணப்பட்டது. பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றமையானது முக்கிய அமைப்புதியான மாற்றமென அதிபர் விபரித்தார். தோட்டப் பாடசாலைகள் பிற பாடசாலைகள் போன்று வளர்ச்சி பெற இது உதவியது. இரு ஆசிரியர்கள், திரு. தொண்டமான், முன்னாள் சனாதிபதி பிரேமதாச ஆகியோரின் தனிப்பட்ட அரசியல் பங்களிப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டனர். மற்றவர்கள், பொதுத் தொடர்புச் சாதனங்களின் செல்வாக்கு பற்றியும் (தொலைக்காட்சி, வானோலி) பெருந்தோட்டங்களுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் வாழ்ந்த மக்களிடையே அதிகளவில் ஏற்பட்ட தொடர்புகளையும் தோட்டங்களில் சார்பளவில் குறைந்து காணப்பட்ட வேலைவாய்ப்புகள், தோட்டங்களுக்கு வெளியே கிடைத்த புதிய வேலைவாய்ப்புகள் ஆகியவை பற்றியும் குறிப்பிட்டனர். பல சந்தர்ப்பங்களில், சீடா (SIDA) வழங்கிய வெளிநாட்டு உதவிகள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டது. பயிற்சி பெறாத ஒர் இளம் ஆசிரியர், அதிபர் மற்றும் ஆசிரியர்களின் செல்வாக்குப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். நயாபன பாடசாலையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்துக்கு இச்செல்வாக்கே காரணம் என்பது அவருடைய கருத்தாகும். பாடசாலை அசிரியர்களின் தொகை அதிகரித்தமை, மாற்றத்துக்கான ஒரு முக்கிய காரணமென யாவருமே தெரிவித்தனர். பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் கல்வியில் பிள்ளைகளின் அக்கறை அதிகரிக்கப் பெற்றோரே காரணம் எனப் பாராட்டினர்.

மாவட்ட அலுவலகம் ஆரம்பித்து வைத்த பாடசாலை அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக 1994இல் நயாபன பாடசாலை அதிபர், பாடசாலையின் வரலாற்றை எழுதுவித்தார் (பார்க்க பெட்டி 5.1). இவ்வரலாறு தமிழில் எழுதப்பட்டுப் பின்னர் தோட்டத்தின் சிரேட்ட வெளிக்கள் அதிகாரி ஒருவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இவர் 40 வருடகால அனுபவமுடையவர்; அதிபர் தயாரித்த வரலாற்று ஆவணத்துக்குத் தேவையான தகவல்களை முக்கியமாக அவரே வழங்கினார்.

பெட்டி 5.1 நயாபன பாடசாலையின் வரலாறு

கரையோரப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலப் பேரரசு கணிசமான சிரமங்களின் பின்னரே கண்டி இராஜதானியைக் கைப்பற்றியது. கோப்பி, தேயிலை பயிர்ச்செய்கை ஆரம்பமாகி,

தோட்டங்களில் வேலைசெய்ய இந்தியத் தமிழர்கள் இலங்கைக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், லெப்டினன்ட் கேர்னலாக இருந்த மரே (Murray) என்பார் பிரித்தானிய இராணுவத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். பிரித்தானிய பேரரசுக்கு அவர் ஆற்றிய சேவையைப் பாராட்டி, கண்டி - நுவரெலியாப் பாதையில் 300 ஏக்கர் நிலம் அவருக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கப்பட்டது. இந்நிலம் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதில் கிடைத்த இலாபத்தில் அவர் சுற்றியுள்ள நிலங்களை வாங்கினார். இதிலேயே நயாபன தோட்டம் அமைந்துள்ளது.

இத்தோட்டத்தில் அமைந்துள்ள தற்போதைய பாடசாலை தொன்றுவதற்கு வண.டேவிட் என்ற கிறித்தவப் பாதிரியாரின் ஆரம்பகால முயற்சிகளே காரணமாயின எனலாம். இவர் இந்தியாவில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது பணிகள் இரு வகைப்படும். முதலாவது பணி, தோட்டத்தொழிலாளர் சமூகத்தை கிறித்தவர்களாக மதம் மாற்றுவது; அவர் பிள்ளைகளையும் பெற்றோர்களையும் ஒன்றுசேர்த்து கிறித்தவப் பாடல்கள், பழமொழிகள், வேதக்கதைகள் என்பவற்றின்மூலம் பைபிள் நூற் கருத்தையும் கிறித்தவ மதத்தையும் அறிமுகஞ் செய்தார். நயாபன தோட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கல்வியின் முதற் கட்டம் இதுவாகும். இரண்டாவது பணி, தோட்ட நிருவாகிகளுக்கும் தொழிலாளருக்கும் இடையே சிறந்த தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதற்காக கேர்னல் மரேயின் பின்வந்த தோட்ட நிருவாகிகளுக்கு தமிழ் கற்பித்தமையாகும்.

1928ஆம் ஆண்டாவில் பிள்ளைகளுக்கான பாடசாலை முறையாகத் தொடங்கிறு. பெற்றோர்களும் பெரியோர்களும் வேலை செல்லும் நேரத்தை உத்தேசித்து, பாடசாலை மு.ப. 7 மணியிலிருந்து பி.ப. 2 மணி வரை நடைபெற்றது. அக்காலத்தில் பிள்ளைகளுக்கு நெத்தலிக்கறி, தேங்காய் சம்பல், சோறு என்பவற்றுடன் பகலுணவு வழங்கப்பட்டதை இப்போதும் வயது முதிர்ந்தவர்கள் நினைவு கூர்கின்றனர். பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு பகலுணவுத் திட்டத்தை ஆரம்பித்து வைத்தவர், தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் திரு. எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் என்று சொல்லப்பட்ட போதிலும், நயாபன தோட்டத்தில் 60-65 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இலவச பகலுணவு

வழங்கப்பட்டதை இவ்விடத்தே குறிப்பிட வேண்டும். ‘வித்யா மாளிகை’, ‘நித்தில் வாசகம், ‘உமா வாசகம்’ என்ற மூன்று நூல்களையும் கொண்டதாகப் பாடத்திட்டம் அமைந்திருந்தது. அப்போது பாடசாலை ஆசிரியராக இருந்த ஒரே ஆசிரியர், யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவராவார். தோட்ட நிருவாகம் அவருக்கு சம்பளத்தை வழங்கியது. பிற்பகல் பாடசாலை முடிவுற்றதும் அவர் தோட்ட அலுவலத்தில் வேலை செய்ய வேண்டும் அல்லது கூட்டுறவு நிலையத்தில் பங்கீடுகளை வழங்க வேண்டும். சர்வாதிகாரி போன்று ஆசிரியர் பணிபுரிந்தார். பின்னைகள் கட்டாயமாக அவருடைய வீட்டில் அல்லது தோட்டத்தில் வேலை செய்ய வேண்டும். ஆரம்ப காலங்களில் தமிழ்ப் பின்னைகளுடன் சிங்களப் பின்னைகளும் பாடசாலைக்கு வந்தனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் அலுவலகத்தில் வேலை செய்த சிங்கள ஊழியர்கள், பாடசாலைக்குச் சென்று சிங்களப் பின்னைகளுக்குச் சிங்களம் கற்பித்தனர்.

ஆரம்ப காலங்களில் தோட்டத்தை மரே குடும்பத்தினர் நடத்தி வந்தனர். அதன் பின்னர், பிரித்தானிய கம்பனிகளின் பிரதிநிதிகளான ஸ்மி஥் (Smith), ஸ்கிரின் (Skrine), விட்டால்ஸ் (Whitalls), பூஸ்ட்ட (Bousted) ஆகியோர் நடத்தி வந்தனர். இத்தோட்டம் தேசியமயமாக்கப்பட்ட போது முதலில் ‘உசவசம்’ பொறுப்பேற்றது. அதன் பின்னர் மக்கள் தோட்ட அபிவிருத்தி சபை (JEDB) பொறுப்பேற்றது. தேசியமயம் நடைபெற்ற சில ஆண்டுகளின் பின்னர், தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்கும் பணி தொடங்கிறது. நயாபன பாடசாலை, 1977 ஜூலை 13 ஆந் திகதியன்று பொறுப்பேற்கப்பட்டது. பழைய குதிரை லாயமான 30' x 50' பரப்பளவைக் கொண்ட பாடசாலைக் கட்டடமும் இரண்டு ஏக்கர் நிலமும் கையளிக்கப்பட்டன. பொறுப்பேற்கப்பட்ட பின்னர், இப்பாடசாலை கம்பளை கல்வி மாவட்டத்தின் கீழ் வந்தது. மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியும் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியும் இதனை மேற்பார்வை செய்தனர். இரு ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டு, கெயார் நிறுவனம் (CARE) பின்னைகளுக்குப் பிஸ்கெற்றுக்களை வழங்கியது. மாணவர் வரவும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. கல்வித் திணைக்களமும் யுனிசேப் நிறுவனமும் (UNICEF) பாடசாலையில் அக்கறை செலுத்தத் தொடங்கின. அதிகாரிகள் பாடசாலைக்கு

வரத் தொடங்கினர். 1980இல் நிலத்திற்கு சீமெந்து பூசப்பட்டு, யன்னல்களும் கதவுகளும் பொருத்தப்பட்டன.

1983, வகுப்புக் கலவரங்களின் போது ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்டமையால், சில காலத்திற்கு இப்பாடசாலை முடப்பட்டது. பாடசாலை மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது தொண்டர் ஆசிரியரோராருவர் அதற்குப் பொறுப்பு வகித்தார். 1986இல் புதிதாக இரு ஆசிரியர் நியமிக்கப்பட்டனர். இப்பெண் ஆசிரியர்கள், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் யயிற்சி வேலைத்திட்டத்தின் கீழ் (PSTP) யயிற்சி பெற்றவர்கள். இவர்களுடைய நியமனத்தின் பின்னர், பாடசாலை மிக வேகமாக முன்னேற்ற தொடங்கியது. இச்சந்தரப்பத்தில், பாடசாலையில் பல அதிபர் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த அதிபருக்கும் பெற்றோருக்கும் ஏற்பட்ட சில பிரச்சினைகளால், அவர் இடமாற்றஞ் செய்யப்பட்டார்; பொறுப்பேற்ற பெண் அதிபர், சில மாதங்களின் பின்னர், போக்குவரத்துச் சிரமங்களினால் இடமாற்றத்தைக் கோரினார். இவ்வேளையில் நான் (தற்போதைய அதிபர்) பாடசாலைக்கு வந்தேன். 1987இல் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. பெற்றோர்கள், பிள்ளைகளுக்காக விளையாட்டுத் திடலொன்றை அமைத்துக் கொடுத்தனர். படிப்படியாக இப்பாடசாலை நகர்ப்புறப் பாடசாலையின் தரத்தையடைந்தது.

இத்தகைய முன்னேற்றம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது?

முதலில், இப்பாடசாலை கம்பனை கல்வி வட்டாரம் ஒழுங்கு செய்த எல்லா செயற்பாடுகளிலும் பங்குபற்றியது. பல மாவட்ட கல்வியதிகாரிகள் இப்பாடசாலையில் அக்கறை செலுத்தினர். பாடசாலைகளை மேற்பார்வை செய்வதற்கென கொத்தனி முறைமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது, நயாபன பாடசாலையானது, சரஸ்வதி பாடசாலை கொத்தனியின் கீழ் வந்தது. இரண்டாவதாக, இப்பாடசாலையானது தன்னைத் தரமுயர்த்திக் கொள்ள கல்வியதிகாரிகளினால் அனுமதிக்கப்பட்டது. இதனால், காலப்போக்கில் ஆறு வகுப்புக்களைக் கொண்ட பாடசாலையாக பதினொரு

வகுப்புகளுடன் இயங்க முடிந்தது; வித்தியாலயமாக இயங்கிய பாடசாலை மகா வித்தியாலயமாக மாற்றும் பெற்றது. முன்றாவதாக, பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கம் பாடசாலையின் வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறையெடுத்துக் கொண்டது. நான்காவதாக, இப்பாடசாலை விளையாட்டுத் துறையில், துடிப்புடன் கவனஞ் செலுத்தியது. பாடசாலை மற்றும் பாடசாலைகளுக்கு இடையிலான விளையாட்டுப் போட்டிகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன; 1991இல் முதலாவது பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டி நடைபெற்றது; பாடசாலையைச் சேர்ந்த ஒரு விளையாட்டு வீரன், கண்டி மாவட்டப் போட்டியில் முன்றாம் இடத்தைப் பெற்றான்; அவன் தீவளாவிய விளையாட்டுப் போட்டியில் பங்குபற்றவும் தெரிவுசெய்யப்பட்டான். ஐந்தாவதாக, பாடசாலையில் பல புதிய செயற்பாடுகள் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டன. 1987இல் பாடசாலை பொறுப்பேற்கப்பட்டு பத்து ஆண்டுகளின் பின்னர், விசேட பாடசாலைக் கைந்நால் ஒன்று தயாரிக்கப்பட்டது; சிவராத்திரி, சரஸ்வதி பூசை என்பன பாடசாலையில் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடப்பட்டன; பிள்ளைகள் ஒவ்வொரு வெள்ளியன்றும் தோட்டத்திலுள்ள கோவிலுக்குச் சென்று பிரார்த்தனை செய்தனர். ஆறாவதாக, சீடாவின் (SIDA) பங்களிப்பு பிரதானதொரு நடவடிக்கையாக அமைந்தது. சீடா நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின்படி புதிய கட்டடங்கள், தளபாடங்கள் மற்றும் வசதிகள் கிடைத்தன; கண்டி மாவட்டத்தில், நயாபன பாடசாலைக்கே முதன்முதலாகப் புதிய பாடசாலைக் கட்டடங்களும் ஆசிரியர் விடுதிகளும் கிடைத்தன; சீடாவைச் சேர்ந்த திரு.சிவசிதம்பரத்தினதும் கண்டி மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி திரு. தர்மலிங்கத்தினதும் விடாமுயற்சியின் காரணமாக ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெறுவதும் கல்வி அபிவிருத்தியில் பங்கு கொள்வதும் சாத்தியமாயிற்று.

ஆதாரம்: பாடசாலை வரலாறு. திரு.தமிழ்சௌல்வன் தமிழில் எழுதியதை திரு.பாலகிருஷ்ணன் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

பெற்றோர்கள் கல்வித்துறை மாற்றும் பற்றி முன்னர் கூறிய விபரங்களும் விளக்கங்களும் நயாபன பாடசாலையின் வரலாற்றினால் உறுதிசெய்யப்படுகின்றது. நான்காம் அத்தியாயத்திலே 1920களில்

ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சி பற்றியும் பாடசாலைகளிலே இலவசமாக வழங்கப்பட்ட மதிய உணவு பற்றியும் கூறப்பட்ட விடயம், இவ்வரலாற்றிலே மேலும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. முன்னேற்றத்துக்கான காரணங்கள் மேலும் விரிவாக இதிலே கூறப்பட்டுள்ளன. 1977இல் பாடசாலை அரசாங்கத்தால் பொறுப்பேற்கப்பட்டதன் விளைவாக, மாவட்டமட்ட கல்வி அதிகாரிகள், பாடசாலையில் கூடிய அக்கறை செலுத்தத் தொடங்கினர். அத்துடன் வெளிநாட்டு உதவி முகவர்களது உதவியும் அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் கெயர் (CARE), யுனிசெப் (UNICEF) ஆகிய நிறுவனங்களும் பின்னர், சீடாவும் (SIDA) அறிமுகமாகின. 1983இல் வகுப்புக் கலவரங்கள் நிகழ்ந்த போது, கல்வி வளர்ச்சி தற்காலிகமாகத் தடைப்பட நேர்ந்ததென இவ்வரலாறு தெளிவுபடுத்துகின்றது. சில ஆண்டுகள் செல்ல பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் பயிற்சி வேலைத்திட்டத்தின் கீழ் (PSTP) இரு இளம் ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டதுடன், நிலைமை சீரடைந்தது. 1987இல் தற்போதைய அதிபர் நியமிக்கப்பட்டதும் பாடசாலை துறிதமாக வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது.

அதிபரின் பார்வையில், கண்டி மாவட்டத்தில் சீடாவின் (SIDA) உதவியுடன் பாடசாலைக் கட்டடத்தையும் ஆசிரியர் விடுதிகளையும் பெற்ற முதலாவது தோட்டப் பாடசாலை இதுவே; மகா வித்தியாலயமாகத் தரமுயர்த்தப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலையும் இதுவே. ஆயின், இவரது இக்கருத்தை உறுதிசெய்யப் போதிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், அதிபரின் பார்வையில், இவை உண்மையாகத் தென்பட்டன. அதிபர் உருவாக்கிய பாடசாலை வரலாற்றில் இவை முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தன. பாடசாலைக்கும் அப்பாடசாலை சேவையாற்றிய சமூகத்துக்கும் இவை பெருமதரும் வரலாற்று அடையாளங்களாகும்.

தோட்ட நிருவாகிகள்

19 தோட்ட நிருவாகிகளின் நேர்காணலினாடாக கல்வி வளர்ச்சி பற்றிய அவர்களுடைய கருத்துக்கள் திரட்டப்பட்டன. பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்கும் முன்பும் பொறுப்பேற்ற பின்பும் அவற்றின் முன்னேற்றம் எவ்வாறு இருந்ததென தமது அனுபவங்களைக் கொண்டு கருத்துரை வங்குமாறு தோட்ட நிருவாகிகளைக் கோரினோம். ஒவ்வொரு பாடசாலையும் வெவ்வேறு ஆண்டுகளில் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. 1977ஆம்

ஆண்டில், தேர்தல் நெருங்கிய சந்தர்ப்பத்திலே ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி (SLFP) அரசாங்கம் முதன் முறையாக சில பாடசாலைளைப் பொறுப்பேற்றது. ஏனையவை 1970களின் இறுதியிலும் 1980களிலும் பொறுப்பேற்கப்பட்டன.

நேர்காணப்பட்ட பொரும்பாலான தோட்ட நிருவாகிகள், தோட்டப் பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்ட விடயத்தில் நேரடி அனுபவங்களைக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு தோட்ட நிருவாகி தற்போது 1991இல் சிரேட்ட நிருவாகியாகப் பணியாற்றுபவர், அதே தோட்டத்தில் 1960களில் கனிட்ட நிருவாகியாக இருந்தவர். எனவே இவர் பாடசாலை பொறுப்பேற்கப் படுவதற்கு முன்னரும் அதன் பின்னரும் உள்ள நிலைமைகளை நன்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியவராக இருந்தார். அவரது கருத்துரை:

தேசியமயமாக்கப்பட்டதன் பின்னர், கல்வியில் பல முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆசிரியர்களின் தொகை அதிகரித்துள்ளது; அவர்கள் போதிய கல்வித் தகுதிகளைக் கொண்டுள்ளனர்; இவர்களது சேவை நிபந்தனைகளும் சிறந்தவை; இளைப்பாற்றுச் சம்பளமும் உண்டு. கட்டடங்கள், உபகரணங்கள், பாடநூல்கள் என்பனவும் நன்றாக உள்ளன. 50 சதவீதமான ஆசிரியர்களுக்கு விடுதிவசதிகளும் உண்டு. மாணவர் வருகையும் பெற்றோர் ஆர்வமும் அதிகரித்துள்ளது. மிக முக்கியமாக, பிள்ளைகளின் தோற்றத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது; அவர்கள் நன்றாக உடையணிந்துள்ளர். முன்னர் கல்வியில் அதிகம் அக்கறை காட்டப்படவில்லை. பாடசாலையை இடையில் விட்டு நீங்குவோர் வீதமும் அதிகமாக இருந்தது. இதற்கு ஒரு காரணம், திருப்தியற்ற கற்பிதலாகும். தற்போது பாடசாலைக்குச் செல்வதால், நன்மைகள் உண்டென தொழிலாளர்கள் நினைக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். கற்பித்தல் நன்றாக உள்ளது; வேலைவாய்ப்புகளும் நன்றாக உள்ளன என நினைக்கின்றனர். தோட்டங்களில் வேலை செய்வது கௌரவமானதல்ல எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கியிட்டனர். மற்றவர்கள் நல்ல வேலைக்குச் செல்வதைப் பார்க்கின்றனர். அவர்களுடைய கல்விவாய்ப்புகள் நன்றாகவே உள்ளன. ஆனால், இவர்களுக்கான ஆசிரியர் பதவிகளோ அல்லது வேறு நல்ல அலுவலக வேலைவாய்ப்புகளோ சற்றுக் குறைவாகவே உள்ளது. ஏனெனில், நாட்டின் பொருளாதார முறையில் பொதுவாகவே

வேலையில்லாப் பிரச்சினை உண்டு. ஆயினும், ஆசிரியர்கள் முன்னர் போல் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டைப் பேண முடியாதுள்ளது (தோட்ட நிருவாகியுடனான நேர்காணல், 1992).

மேலே சொல்லப்பட்ட மாற்றங்களிற் பலவற்றை ஏனைய தோட்ட நிருவாகிகளும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அத்துடன் பாடசாலைகளில் காணப்படும் புதிய நிலைமைகளும் இம்மாற்றங்களுக்குச் சான்று பக்கின்றன. மாணவர் சேர்வு தொகை, ஆசிரியர்கள், வளங்கள், பெற்றோர் ஈடுபாடு என்பன இம்மாற்றங்களை உறுதிசெய்கின்றன. கீழே தரப்பட்டுள்ள சான்றுகளை, 19 தோட்ட நிருவாகிகளும் தமது தோட்டங்களிலுள்ள ஆசிரியர்களிடமிருந்தும் தோட்டப் பாடசாலை ஆவணங்களிலிருந்தும் திரட்டித் தந்தனர். இவ்வத்தியாயத்தின் அரூம்பத்தில், பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் வெளியிட்ட கருத்துக்களையும் பெரும்பாலான பாடசாலைகளிலிருந்து பெறப்பட்ட தரவுகளையும் இத்தோட்ட நிருவாகிகளின் சான்றுகள் உறுதிசெய்கின்றன. இவற்றுள் சில அத்தியாயம் 1இல் விபரிக்கப்பட்டுள்ளதுடன், இன்னுஞ்சில அத்தியாயம் 6 இலே விபரிக்கப்படவுள்ளன.

மாணவர் சேர்வு

பொதுவாக ஒரு தோட்டத்திலிருந்த பாடசாலைகளின் தொகை நிலையாக இருந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பெருந்தோட்டத்திலும் ஒன்று முதல் நான்கு வரையிலான பாடசாலைகள் இருந்தன. சில சந்தர்ப்பங்களிலே தோட்டத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஒரு பாடசாலை இருந்தது. சில சந்தர்ப்பங்களில் இருக்கவில்லை. இந்த 19 தோட்டங்களிலே 46 பாடசாலைகள் தற்போதுள்ளன. பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டதன் பின்னர், புதிய பாடசாலைகள் எவையும் அமைக்கப்படவில்லை. தோட்டத்தில் இருந்த இடத்திலேயே, தோட்டத்தின் பிரிவொன்றிலே இன்றும் பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்ட போது தோட்ட நிருவாகிகள் பாடசாலையைச் சுற்றியுள்ள நிலத்தில் இரண்டு ஏக்கர்கள் வழங்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. எதிர்காலத்தில் பாடசாலையை விரிவுபடுத்தவும் விளையாட்டுத் திடலை அமைக்கவும் இந்நிலம் தேவைப்பட்டது. ஆனால், எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் இவ்விரு ஏக்கர் நிலம் வழங்கப்படவில்லை. சில பாடசாலைகள் உயர்ந்தரக தேவிலைச்செடிகளின் மத்தியில் இயங்கி வருகின்றன. தோட்ட நிருவாகிகள் இவ்வுயர்ரகத் தேயிலையை பெருமையுடன் பாதுகாத்து வருகின்றனர். பாடசாலைகளைச் சூழவுள்ள

நிலப்பகுதி தேயிலைச் செய்கைக்கு அதிக பயனற்றுதெனக் காணும் சந்தர்ப்பங்களிலே தோட்ட நிருவாகிகள், இலகுவாக இரு ஏக்கர் நிலத்தைத் தந்துதவினர். பாடசாலைகளின் தொகை அதிகரிக்கவில்லையாயினும், 46 பாடசாலைகளுள் 8 பாடசாலைகளில் உயர்தர வகுப்புகள் அதிகரித்துச் சென்றுள்ளன. நயாபன பாடசாலையில் இவ்வாறு நிகழ்ந்துள்ளதை ஏற்கனவே விபரித்துள்ளோம். பாடசாலையொன்றில், வகுப்புகள் ஆண்டு 13 வரை விரிவடைந்தன. இதனால் அத்தோட்டத்தில் இருந்த பாடசாலையிலேயே மாணவர்கள் க.பொ.த (உயர் தர)ப் பர்ட்சைக்கு அமர முடிந்தது.

ஒவ்வொரு தோட்ட நிருவாகியும் மாணவரினதும் ஆசிரியரினதும் தொகை அதிகரித்துதென்றே கூட்டிக்காட்டினர். ஒன்பது தோட்டங்களின் நிருவாகிகள், நேர்காணலின் போது பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட முன்னரும் 1993ஆம் ஆண்டிலும் கல்வி கற்ற மாணவர் தொகை பற்றிய தரவுகளைப் பெற்றுத்தர முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். சகல தோட்டங்களிலும் மாணவர் தொகை பெருமளவு கூடியிருந்தது. மாணவர் தொகை அதிகரிப்பு வீதம், 83% தொடக்கம் 1400% வரை காணப்பட்டது! பிற பத்துத் தோட்டங்களின் நிருவாகிகள் மாணவர் தொகையில் தெளிவான முன்னேற்றம் காணப்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டனர்.

ஆசிரியரும் பாடசாலை வசதிகளும்

இத்தோட்ட நிருவாகிகளின் தோட்டங்களில் ஆசிரியர் தொகை அதிகரித்துள்ளது. 1992ஆம் ஆண்டளவில் 46 பாடசாலைகளுள் முன்று மட்டுமே வழமையான ஓராசிரியர் பாடசாலைகளாக இருந்தன. பொறுப்பேற்கப்படுவதற்கு முன் 46 பாடசாலைகளுள் ஓராசிரியரைக் கொண்டவையாக 17 பாடசாலைகள் இருந்தன இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாதளவில் சில பாடசாலைகள் அதிக ஆசிரியர்களைப் பெற்றிருந்தன. தென்மாகாணத்திலுள்ள ஓர் இறப்பர் தோட்டப் பாடசாலையில், மாணவர் தொகையும் ஒன்றிலிருந்து 19 ஆக அதிகரித்தது; பாடசாலையும் 1C ஆக தரமுயர்த்தப்பட்டது. இதனால், க.பொ.த சாதாரணதர வகுப்பில் (ஆண்டு 11) மாணவர் அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆரம்பப்பிரிவு வகுப்புகளைக் கொண்ட வகை 3 பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் தொகை 50 சதவீதத்தாலும் சிலவேளைகளில் அதனிலும் கூடவாகவும் அதிகரித்தது. ஆசிரியர்களின் கல்வித்தகுதி மட்டங்களும் உயர்வாக இருந்தன; பலர் பயிற்சி பெற்றவர்களாக

இருந்தனர். புதிய ஆசிரியர்கள் அனைவருமே க.பொ.த. சாதாரண தரத் தகுதியைக் கொண்டிருந்தனர்.

1980களின் முற்பகுதியில் அரசாங்கம் இலவசப் பாடநூல் விநியோக முறையை அறிமுகஞ் செய்த பின்னர், பாடநூல்கள் அதிகளவில் மாணவர்களுக்குக் கிடைக்கப் பெற்றன. சகல தோட்ட நிருவாகிகளும் இம்முன்னேற்றம், ‘போதுமானது’, ‘திருப்பியானது’, ‘முன்னர் இருந்ததைவிட சிறந்தது’ எனக் குறிப்பிட்டனர். பிற உபகரணங்கள், குறிப்பாக தளபாடங்களைப் பொறுத்த வரையில் வெவ்வேறு கருத்துக்கள் காணப்பட்டன. இரு தோட்ட நிருவாகிகள் மட்டும் வெவ்வேறு வகையான தளபாடங்களில் எதுவித மாற்றமுமில்லை எனக் குறிப்பிட்டனர். முன்று நிருவாகிகள், நிலைமை நிச்சயமாக முன்னேறியுள்ளதாகத் தெரிவித்தனர். ஆனால் எல்லா நிருவாகிகளுமே சில வகையான தளபாடங்கள் அல்லது குறிப்பிட்ட சில உபகரணங்கள் பற்றாக்குறையாக இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டினர். பின்னைகளின் தொகை அதிகரித்த அளவுக்கு பாடசாலைகளுக்குத் தளபாடங்கள் வழங்கப்படவில்லை. பாடசாலைக் கட்டாங்களைப் பொறுத்த வரையில் வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவின. சில பாடசாலைகள் குறிப்பிட்ட அபிவிருத்தித் திட்டங்களில் உள்ளடக்கப்பட்டன (எடுத்துக் காட்டாக: IRDP, PSEDU அல்லது பெருந்தோட்ட நலன்பேண் ஒதுக்கீடு). இப்பாடசாலைகள் புதிய அல்லது புனர்நிருமானங்கு செய்யப்பட்ட கட்டாங்களையும் ஆசிரியர் விடுதிகளையும் நீர் விநியோகம் மற்றும் மலசலகை வசதிகளையும் பெற்றுக் கொண்டன. ஓரிரு பாடசாலைகள், பெருந்தோட்டம் வழங்கிய மின்சார வசதியைப் பெற்றன. பெற்றோர் வழங்கிய நன்கொடைகளிலிருந்து ஆசிரியர் விடுதிகளை நிர்மாணித்துக் கொண்டன. பாடசாலைக் கட்டாங்களைப் பராமரித்துக் கொண்டன. ஆயினும், எல்லாப் பாடசாலைகளும் இந்நன்மைகளைப் பெறவில்லை. சில பாடசாலைகளில் மாணவர் தொகை பெருமளவு அதிகரித்தமையால், இடநெருக்கடி முன்னர் இருந்ததைவிட தீவிரமடைந்தது. மாணவர் தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பை ‘வெற்றி’ எனக் கருதும் போது இவ்வெற்றியானது, சில பாடசாலைகளிலே பாரிய இடநெருக்கடியைத் தோற்றுவித்தது.

பெற்றோரின் ஈடுபாடு

முன்னர் இவர்கள் எதுவித அக்கறையும் காட்டவில்லை... தற்போது இவர்கள் பதிவுசெய்வதற்கு வெகு ஆர்வமாக உள்ளனர்.

நாம் பிள்ளைகளை பாடசாலைக்கு அனுப்புமாறு பெற்றோர்களை வற்புறுத்தியுள்ளோம். ஆனால் இன்று பெற்றோர்கள் கூடிய அவர்வத்தைக் காட்டுகின்றனர்: அவர்களுக்கு ஏதேனும் பிரச்சினைகள் இருப்பின், பண்டாரவளையிலுள்ள கல்வி அலுவலகத்திற்கு நேராகச் சென்று விடுகின்றனர். பெற்றோர்கள் முன்னர் மேலதிக வருமானம் கருதித் தமது பிள்ளைகள் சிறுவயதிலேயே தோட்ட வேலைக்குச் செல்வதை விரும்பினர். ஆனால், இன்று தமது பிள்ளைகள் கல்வி பெறுவதை ஊக்குவிக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம், அவர்களது வருமானம் அதிகரித்தமை மட்டுமல்லாது கல்வியை பெரிதும் விரும்புவதும் கல்வியில் நாட்டங்காட்டி வருவதுமாகும்.

பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்வியில் பெற்றோர்களின் ஈடுபாடு அதிகரித்துள்ளதென்பது பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளின் ஏகக் கருத்தென்பதையும் கல்வியில் முன்னேற்றம் ஏற்பட முக்கிய காரணியாக பெற்றோர்களின் ஈடுபாடே இருந்ததென்பதையும் மேற்கூறிய குறிப்புகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவர்களுடைய இந்த ஈடுபாடு முன்று வகையாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. முதலாவதாக பிள்ளையின் கல்விக்கான செலவுகளை வழங்க அவர்கள் ஆயத்தமாக இருந்தனர். கல்விப் போதனைக்குக் கட்டணங்கள் இல்லை; பாடநூல்களும் இலவசமாக வழங்கப்படுகின்றன. ஆயினும், பெற்றோர்களுக்கு வேறுபல நேரடியான செலவுகளும் உண்டு - சீருடைகள் (இலவச சீருடைத்திட்டம் நடைமுறைக்கு வரும் முன்னர்), காலனிகள், ‘வசதிகள்’, சேவைகள் கட்டணங்கள்’ பயிற்சிப் புத்தகங்கள், எழுதுகருவிகள், பஸ் கட்டணங்கள். தோட்டமொன்றில் வெகுதூரத்தில் அமைந்திருந்த பாடசாலையில் கற்பித்த தொண்டர் ஆசிரியர் ஒருவருக்குப் பெற்றோர்கள் மாதாந்தம் ரூபா 400ஜ, வழங்கி வந்தனர். சில தோட்டங்களில் பாடசாலைகளுக்குத் தமது சிறு பிள்ளைகளைக் கூட்டிச் செல்லும் ஊழியருக்குப் பெற்றோர்களே சம்பளத்தை வழங்கினர்.

ஒரு தோட்ட நிருவாகியின் கூற்றுப்படி, அவருடைய தோட்டத்தில் வாழ்ந்த ‘பல’ பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகள் அருகிலுள்ள தமிழ் மகா வித்தியாலயத்திற்கு பஸ்ஸில் செல்ல மாதாந்தம் 100 ரூபாவைச் செலுத்த ஆயத்தமாக இருந்தனர். 1991ஆம் ஆண்டில், வேலை செய்யும் இரு பெற்றோரையும் பஸ்ஸில் பயணிக்க வேண்டிய ஒரேயோரு பிள்ளையையும் கொண்ட ஒரு பெருந்தோட்டக் குடும்பத்தின் மொத்த

வருமானத்தில், இந்நூறு ரூபாவானது ஏறத்தாழ நான்கு சதவீதமாகவே இருந்தது. பயணச்சீட்டுக்களை சலுகைக் கட்டணத்தில் வாங்க முடியுமென்றாலும், அரசாங்க பஸ்கள் ஒடும் பாதைகளிலேயே இச்சலுகையைப் பெற முடியும். சில பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில், பஸ் சேவையானது தனியார்மயமாகியதன் பின்னர், இ.போ.ச. பஸ் சேவைகள் முற்றாக நிறுத்தப்பட்டனவாகவோ அல்லது குறைக்கப்பட்டனவாகவோ அல்லது திறமையாக இயங்காமலோ இருந்தன. இப்பகுதிகளில், பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கான சலுகைகளைக் கொண்டிராத தனியார் வாகனங்களிலேயே பயணிக்க வேண்டியிருந்தது. இதற்கு இவர்கள், சலுகைக் கட்டணத்தைவிட இரண்டரை மடங்கிலும் அதிகமான கட்டணத்தைச் செலுத்த வேண்டியிருந்தது.

தொலைதூரத்தில் உள்ளதும் குறைந்த போக்குவரத்து வசதிகளை உடையதுமான பெருந்தோட்டமொன்றின் தலைமை நிருவாகியின் மதிப்பிடின்படி, அவரது தோட்டத்தின் இரு பிரிவுகளிலும் வாழ்ந்த பெற்றோர்களில், 70 சதவீதமானவர்கள் தமது பிள்ளைகள் ஜந்தாம் வகுப்பிற்கு அப்பால் கல்வி பயில வேண்டுமென்று விரும்பினர். மற்றொரு பிரிவில் வாழ்ந்த சகல பெற்றோர்களும் தமது பிள்ளைகள் இடைநிலைக் கல்வியைப் பெற வேண்டுமென விரும்புவதாகவும் அவர் மதிப்பிட்டுள்ளார். இப்பிரிவில் வாழ்ந்த பெற்றோர்கள் 1991இல் தொண்டர் ஆசிரியருக்கு மாதாந்தம் ரூபா 400ஜ, சம்பளமாகத் தாமே சேகரித்து வழங்கி வந்தனர். இவர்கள் தமது பிள்ளைகளை தூரத்திலுள்ள நகர்ப்புறப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்ல தமது கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் இலாபப் பணத்தை முதலீடு செய்து, பஸ் ஒன்றை விலைக்கு வாங்குமாறு தோட்ட நிருவாகியைக் கோரினர். இந்நேர்காணல் நடைபெற்ற போது (1992) ஜந்தாம் வகுப்புக்குச் சென்ற மாணவர்களுள் 95 சதவீதமான பிள்ளைகள் ஜந்தாம் வகுப்புக்குப் பின் கல்வி பெற வேறு எந்தவொரு பாடசாலைக்கும் செல்லவில்லையென தோட்ட நிருவாகி தெரிவித்தார். சற்று வசதியான தொழிலாளர்கள், தமது பிள்ளைகளை தோட்டங்களுக்கு வெளியே அழைத்துச் சென்று விடுதிகளில் இருத்தி, கல்வியைத் தொடரச் செய்தனர்.

பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கங்களின் விரிவாக்கத்தில் பெற்றோர்களின் ஈடுபாடு அதிகரித்தமை இரண்டாவதாக வெளிப்படுத்தப்பட்ட கூற்றாகும். இச்சங்கங்கள் எவ்வாறு இயங்குகின்றன என்பது பற்றிய சரியான

தகவல்களை பெருந்தோட்ட நிருவாகிகளிடமிருந்து பெற நாம் முயலவில்லை. ஆனால் பிற சான்றுகளின்படி, அண்மைக் காலங்களில் இச்சங்கங்களில் உறுப்பினர் தொகை அதிகரித்து வந்துள்ளது. அப்புத்தனை, ஹல்துமுல்லை, ஊவாபரணகம, வியலுவ ஆகிய ஊவா மாகாணத்தின் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளில், இச்சங்கங்களின் உறுப்பினர் தொகை இருமடங்காகப் பெருகிறது. 1988இல் 2,104 ஆக இருந்த உறுப்பினர் தொகை, 1992இல் 5,047 ஆக அதிகரித்தது (BIRDP-EC Project Progress Review 1992). மத்திய மாகாணத்திலுள்ள பாடசாலையென்றின் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தில், பெற்றோரின் ஈடுபாடு இவ்வாறு அதிகரித்ததன் விளைவாக, மாகாண கல்வி அமைச்சர் அப்பாடசாலைக்கு விஜயம் செய்த போது பெற்றோர்கள் அவரிடம் சமர்ப்பித்த மனுவில், கல்வி அமைச்ச அப்பாடசாலையின் மீது அக்கறை செலுத்தாமையைப் பற்றி முறையிட்டனர்.

பெற்றோரின் ஈடுபாட்டை எடுத்துக்காட்டும் முன்றாவது கூற்று, ஆசிரியர்கள் மீது தற்போது மேற்கொள்ளப்படும் நிர்ப்பந்தமாகும். ஆசிரியர்கள் பாடசாலைக்கு சமுகமளிக்காது போயின், அதற்கான காரணத்தைப் பெற்றோர் அறிய விரும்புகின்றனர். சில காலத்திற்கு முன் ஒராசிரியர் பாடசாலை நிலத்தைத் தனது சொந்தத் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தி வந்தார். பெற்றோர்கள், அந்நிலப்பகுதியை விளையாட்டுத் திடல் அமைக்க கேட்ட போது, அந்த ஆசிரியர் அதனை விட்டுக் கொடுக்க மறுத்தார். இதனால் ஒரு மோதலே ஏற்பட்டது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தையும் நடத்தினர். இறுதியாக, கல்வி அதிகாரிகளின் இடையீட்டின் பேரில் இத்தகராறு தீர்த்து வைக்கப்பட்டது.

பெற்றோர்களின் ஈடுபாட்டை எடுத்துக்காட்டும் நான்காவது கூற்று, பாடசாலை செல்லும் பிள்ளைகளின் உடற் தோற்றமாகும். பிள்ளைகள் சீருடைகளையும் சப்பாத்துகளையும் அல்லது செருப்புகளையும் அணிந்து பாடசாலை செல்கின்றனர். முன்னர் அவர்கள் தம்மிடமிருந்த ஏதேனும் உடைகளை அணிந்து, வெறுங்காலுடன் பாடசாலைக்கு நடந்து சென்றனர். இன்று பிள்ளைகள் கூடிய போசாக்குடன் காணப்படுகின்றனர். பெரிய உடற் தோற்றத்தையும் கொண்டுள்ளனரென பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபன அதிகாரி ஒருவர் சுட்டிக்காட்டியதை இவ்வத்தியாயத்தின் முற்பகுதியிலே குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

**கல்வியின் முக்கியத்துவம் : பெற்றோர், ஆசிரியர்,
தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரது
கருத்துக்களும் செயற்பாடுகளும்**

பெற்றோர்

எனக்கு நான்கு பிள்ளைகள். ஒரு பிள்ளையின் வயது 17. இன்னொரு பிள்ளையின் வயது 14. மற்ற இருவரும் இளையவர்கள். 17 வயதுப் பிள்ளை க.பொத.(சா/த) பரிசையில் சித்தி பெற்றிருந்தாலும், கணிதத்தில் சித்தி பெறவில்லை. அவனுக்கு வேலையெதுவும் கிடைக்காததால், வீட்டிலேயே இருக்கின்றான். மற்றப் பிள்ளைகள் யாவருமே பாடசாலைக்குச் செல்கிறார்கள். நாங்கள் கல்வியை விரும்புகின்றோம். அதேவேளையில் தொழிலையும் விரும்புகின்றோம். தொழில் இல்லாத போனால், இறுதியில் எதுவுமே பயனற்றது (தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளியான தாயொருவர் கூறியது, ஜன் 1993).

நாம் நேர்கண்ட பெற்றோரில் பெரும்பாலானோர், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளியான தாய் வெளியிட்ட மேற்கூறிய கருத்தினை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். பெற்றோர்கள் கல்வியினால் பெறப்படுகின்ற சான்றிதழ்களே முக்கியமானவை என்றும் அவற்றைக் கொண்டு அரசாங்கத்திலும் வேறு தொழிற்றுறைகளிலும் தொழில் வாய்ப்புகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாமென நம்புகின்றனர். பெருந்தோட்டங்களில் வசிக்கும் சகல பெற்றோர்களுக்கும் அவர்களுடைய வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கும் சம்பளம் பெறும் தொழில்களுண்டு. ஆயின், இத்தொழில்களுக்கு கல்வி என்னும் கடவுச்சீட்டு தேவைப்பட மாட்டாது. இவை பெரும்பாலான பெற்றோர்கள் புரியும் உடல் உழைப்பு தொழில்களிலிருந்தும் பெரிதும் வேறுபட்டவையாகும். ஒரு பெற்றோர் கூறியதாவது: ‘கல்வித்தகுதிகளைப் பெற்றால், தோட்ட வேலையை விட்டுவிட்டு வேறொரு தொழிலைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இதனைத்தான் கல்வியாக நாம் கருதுகிறோம்’. 34பேரில், 19பேர் தொழில்களைப் பற்றிப் பொதுவாகவே கருத்துத் தெரிவித்தனர். சிலர் மட்டும் கல்வியென்பது அரசாங்கத் தொழிலைப் பெற்றுத் தருவது என விசேடமாகக் குறிப்பிட்டனர் (34பேரில், 4பேர்). அன்மைக் காலங்களிலே தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஏராளமானவர்களுக்கு ஆசிரியர் பதவி வழங்கப்பட்டதன் காரணமாக இவ்வாறான கருத்து யதார்த்தமானதாகவே இருந்தது. முன்றாம் அத்தியாயத்தில் கூறியவாறு, 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே

பொதுப் பரீட்சைக்கும் கல்விச் சான்றிதழுக்கும் அரசாங்க வேலைவாய்ப்புக்கும் இடையே தொடர்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் கல்விச் சான்றிதழ்களினுடாக அரசாங்கத் தொழில்களைப் பெறலாமென்ற எதிர்பார்ப்பு மக்களிடையே நன்கு பரவிற்று. அதேவேளையில், பாடசாலைக்கல்வி வாய்ப்புகளும் தொகைத்தியாக அதிகரித்தன. பெருந்தோட்டப் பெற்றோர்கள் ஓரளவுக்கு கல்வியின் பெறுமதி பற்றி பொதுவாகவே கருத்துத் தெரிவித்தனர். உண்மையில், இலங்கைப் பெற்றோர்கள் நீண்ட காலமாக இக்கருத்தையே கொண்டிருந்தனர்.

பெரும்பாலான பெருந்தோட்டப் பெற்றோர்கள் வேலைவாய்ப்புகளில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களை கண்டு கொண்டுள்ளனர். பெரும்பாலான பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளுக்கு அரசாங்க வேலைகள் கிடைக்கக் கூடிய புதிய சந்தர்ப்பத்தைப் பற்றி பேசிய அதேவேளையில், வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்புக்கான சாத்தியக்கூறு பற்றியும் பேசினர். மேலே விபரிக்கப்பட்ட வேலாயி கதையில் கூறப்பட்டவாறு, 1980களின் இறுதியில், பெருந்தோட்டப் பெண்கள் மேற்காசியாவில் வீட்டு வேலையாட்களாகப் பணியாற்றத் தொடங்கி விட்டனர். இத்தகைய வேலைகளுக்குச் செல்வோரின் தொகை சிறியதென்றாலும், இவ்வாய்ப்பு பற்றிய எண்ணம் மக்களிடையே நன்கு பரவி வருகிறது. 1980களின் இறுதியில், பெருந்தோட்டத் தமிழர்களுக்கு இலங்கை குடியிருமை வழங்கப்பட்டதன் பின்னரே இத்தகைய வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு சாத்தியமானதென்ற கருத்தை பெற்றோர்கள் அக்கறையோடு தெரிவித்தனர் (அத்தியாயம் 7ஜெப் பார்க்க). சில பெற்றோர்கள் இத்தகைய வேலைவாய்ப்புகள் அதிகரித்தமைக்கு, அரசியல் வாதிகளுக்கும் பங்கு உண்டென்று கூறியதுடன், பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டுள்ள விழிப்புணர்வு பற்றியும் குறிப்பிட்டனர். மேலும், தோட்டங்களைவிட்டு வெளியேறி நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்தவர்களின் வெளிப்பகட்டு விளைவின் காரணமாகவும் இத்தகைய புதிய வாய்ப்புகள் பற்றிய எண்ணம் தோன்றியுள்ளதாகப் பெற்றோர்கள் கூறினர். பெற்றோர்களின் இத்தகைய கருத்துக்களையே பெரும்பாலான ஆசிரியர்களும் தோட்ட நிருவாகிகளும் கொண்டிருந்தனர். இது பற்றிப் பின்னர் பார்ப்போம்.

நயாபன தோட்டத்தில் நேர்கண்ட 34 பெற்றோரில் நால்வர் சிங்களப் பெற்றோர்களாவர். இவர்களும் பெருந்தோட்டக் கல்வி

முறைமையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருவதை ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆயினும், கல்வியின் பயன்கள் மற்றும் நன்மைகள் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், தொழில் வாய்ப்புகள் பற்றி அதிகம் பேசுவதைவிட, அவர்கள் கல்வியினால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை பற்றி ‘அதிகம் தெரிந்து கொள்ளலாம்’, ‘நன்கு கற்றுக் கொள்ளலாம்’ என்றே தெரிவித்தனர். இவ்வாறு சிங்களப் பெற்றோர்கள் வேறுபட்ட ஒரு கருத்தைக் கூறும்போது பெருந்தோட்டங்களில் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கான கல்வி வாய்ப்புகள் துரிதமாக விரிவடைந்ததைப் போன்று சிங்களப் பிள்ளைகளுக்கான வாய்ப்புகள் விரிவடையவில்லை என்ற உண்மை அதில் பிரதிபலித்தது. பாடசாலைக் கட்டடத்தின் ஒரு பகுதியிலிருந்த அறையில் கல்வி கற்ற 17 சிங்களமொழிமூல மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க இரு சிங்கள ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆயினும், சிங்களப் பிள்ளைகள் அப்பாடசாலையில், ஐந்தாம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் கல்விபெற வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. இவர்கள் தொடர்ந்து கற்பதாயின், பெருந்தோட்டத்துக்கு வெளியேயுள்ள பாடசாலைக்கே செல்ல வேண்டியிருந்தது. குறிப்பிடத்தக்களவு சிங்களப் பிள்ளைகள் ஏற்கனவே தோட்டத்திற்கு வெளியேயுள்ள சிங்களமொழிப் பாடசாலை ஒன்றிற்கு சென்று கொண்டிருந்தனர். இப்பாடசாலைகளில் காணப்பட்ட வசதிகள், பெருந்தோட்டப் பாடசாலையின் வசதிகளைவிட மிகவும் சிறந்தவை. ஆயினும், அண்மைக் காலங்களில் இவ்வசதிகளில் சிறிய மாற்றங்களே ஏற்பட்டிருந்தன. எனவேதான் பெருந்தோட்டத் தமிழ்ப் பெற்றோருக்கு மாறுபட்ட வகையில், சிங்களப் பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளின் கல்வியில் தம் மிடம் இருப்பதைவிட வித்தியாசமான ஒரு நன்மையை எதிர்பார்க்கவில்லை.

கல்வியின் சம்பிரதாயர்தியான முக்கியத்துவம்

பெருந்தோட்டங்களில் வாழும் பல பெற்றோர்களைப் பொறுத்த வரையில் முறைசார் கல்வியில் பங்குபற்றியிருந்தமை குறைந்த மட்டத்திலிருந்தாலும், பெருந்தோட்ட கலாசாரத்தில் காணப்படும் சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் கல்வியின் மீது அவர்களுக்கு இருக்கும் பாரம்பரிய மதிப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வருடாந்தம் நடைபெறும் சரஸ்வதி பூசை பெருந்தோட்ட சமூகம், கல்விக்கு வழங்கும் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்கூறும் ஒரு முக்கிய உதாரணமாகும். இவ்வைபவம் சமயரீதியாகவும் கலாசாரரீதியாகவும் முக்கியத்துவமுடையது. மேலும், இவ்வைபவமானது பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் பொது அடையாளத்தை மீண்டும் செய்வதாகவும் உள்ளது. இவ்வைபவமானது பாரம்பரிய சமய, இசை மற்றும் கலைத்துவப்

பண்புடைய அனுட்டானங்களைக் கொண்டதாக அச்சமூகத்தைக் கடந்த காலத்துடன் பின்னிப் பிணைக்கின்றது. அத்துடன் பிள்ளைகள் சரஸ்வதி பூசையின் போது பாடசாலையினுராடாக தமது எதிர்காலத்தில் காலடியெடுத்து வைக்கின்றனர். சகல தமிழ்மொழிமலத் தோட்டப் பாடசாலைகளும் இவ்வைபவத்தைக் கொண்டாடுகின்றன. நயாபன தோட்டப் பாடசாலை இதற்கு விதிவிலக்கன்று. நாம் நேர்கண்ட பெற்றோர்களில், 41 சதவீதமானோர் தாம் பாடசாலையில் நடைபெற்ற சரஸ்வதி பூசைக்குச் சமுகமளித்ததாக கூறினர். தாய்மாரைவிட சற்று அதிகமாக தந்தையர் இதில் கலந்து கொள்கின்றனர். நாம் நேர்கண்ட சிங்களப் பெற்றோர்கள் நால்வருமே பாடசாலையில் நடைபெறும் சரஸ்வதி பூசையில் கலந்து கொள்வதாகக் கூறினர்.

பாடசாலையில் நடைபெறும் சரஸ்வதி பூசை நடவடிக்கைகளை ஆசிரியர்களே ஒழுங்குசெய்தும் ஒருங்கிணைத்தும் வருகின்றனர். பெற்றோர்களும் தோட்டக் கோவிற் குழுவும், பத்து நாட்களுக்கும் ஒன்பது இரவுகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்யும் சமய வைபவங்களின் ஒரு பகுதியாகவே பாடசாலைப் பூசை அமைகிறது. இம்முழு விழாவும் சக்தியின் தோற்றுவாயான தேவதையின் பெயரால் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்நவராத்திரிக் கொண்டாட்டங்களின் போது, சக்தி தேவதை முன்று வடிவங்களை எடுக்கின்றாள். வீரத்துக்கு தூர்க்கையாகவும் செல்வத்துக்கு இலக்குமியாகவும் பேச்சு, பாடல், அறிவு என்பவற்றின் வெளிப்பாட்டிற்கு சரஸ்வதியாகவும் அவள் வடிவமெடுக்கின்றாள். சரஸ்வதிதேவி ஆக்கபூர்வமான அறிவியல் கடவுளாகக் கருதப்படுகின்றாள். இம்முன்று பெண் தெய்வங்களின் வலிமையைக் கொண்டாடுவதே நவராத்திரியாகும். வைபவத்தின் இறுதியிலே சரஸ்வதி பூசை நடைபெறுகின்றது.

பத்தாம் நாளில் நடைபெறும் இறுதி விழா, பாவங்கள் தோற்றுப் புண்ணியங்கள் வெற்றி பெறுவதைக் கொண்டாடும் வைபவமாகிறது. அந்நாள் எதிர்கால வெற்றிகளைப் பொறுத்தவரையில் நன்நாள் என்பதானால், சிறுபிள்ளைகளின் கல்வியைத் தொடங்க இந்நாளையே பாடசாலை தெரிவு செய்கின்றது. வித்தியாரம்பம் எனப்படும் இச்சடங்கின் போது பிள்ளையின் வலதுகை ஆட்காட்டி விரலைக் கொண்டு தமிழ் ஆரம்ப எழுத்துக்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. பெருந்தோட்டச் சமுகங்கள் பல்வேறு வழிகளில் இச்சடங்கை மேற்கொள்கின்றன. பெரும்பாலான பாடசாலைகள் எதிர்வரும் சனவரி மாதத்தில் புதிதாக அனுமதி பெறும்

மாணவர்களுக்கு இவ்வித்தியாரம்பச் சடங்கை நடத்துகின்றன. எனினும், பிள்ளைகள் பாடசாலை செல்லும் வயதை அடையும் முன்னரே சில பெற்றோர்கள் ஆசிரியரை அல்லது சமூகத்திலுள்ள கற்றவரைக் கொண்டு இச்சடங்கை நடாத்துகின்றனர்.

பல தோட்டங்களில், பாடசாலைகளிலும் கோவில்களிலும் நவராத்திரி கொண்டாடப்படுகின்றது. அதற்கான செலவுகளை தோட்ட நிருவாகம் உட்பட முழுச் சமூகமும் ஏற்றுக் கொள்கிறது. நயாபன தோட்டத்திற்கு முப்பது மைல் அப்பாலுள்ள கோர்டன் தோட்டப் பாடசாலையில் நடைபெற்ற சரஸ்வதி பூசை பற்றிய விபரம், பெட்டி 5.2இல், தரப்பட்டுள்ளது.

பெட்டி 5.2 சரஸ்வதி பூசை

பாடசாலை அதிபர், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோர் பாடசாலை வைபவங்களை ஒழுங்கு செய்தனர். பாடசாலை மண்டபத்தின் ஒரு பகுதி வைபவத்துக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. வைபவ நிகழ்ச்சிகள், ஒத்திகைகள் என்பவற்றுக்காகப் பத்து நாள்களுக்கும் பாடசாலைக் கால அட்டவணை மாற்றியமைக்கப்பட்டது. விநாயகக்கடவுள் படத்துடன் சரஸ்வதி, இலக்குமி படங்களும் வைக்கப்பட்டு மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. கோவில் குருக்கள் மங்கல விளக்கேற்றி பூரண கும்பம் வைத்து வைபவத்தை ஆரம்பித்து கைவத்தார். தெய்வங்களின் ஆசி வேண்டி மாணவர் பிரார்த்தனை கீதங்களைப் பாடினர். பெரிய பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களும் இந்நாட்களில் விரதமிருப்பர். பிள்ளைகள் பூசை அறையை அலங்கரித்து தெய்வங்களுக்குப் படைக்க இனிப்புப் பதார்த்தங்கள் செய்வர். மாணவரும் மாணவியரும் வழைமையான முறையில் தமக்குரிய பணிகளைச் செய்வர். பெண் பிள்ளைகள் இனிப்புப் பதார்த்தங்களை தமது தாய்மாரின் உதவியுடன் செய்வர். ஆண் பிள்ளைகள் பூசை அறையை அலங்கரிப்பது, தளபாடங்களை ஒழுங்குபடுத்துவது போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுவர்.

இரண்டாம் நாள் தொடக்கம் ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவராக கோவில் குருக்கள் செய்யும் பணியில் ஈடுபடுவர். பிரார்த்தனை

கீதங்கள் அவர்கள் தலைமையில் மாணவர்களால் பாடப்படும். மாணவர்கள் நாடகங்களிலும் பட்டினரங்களிலும் பங்கு கொள்வர். மாணவிகள் கும்மி நடனத்திலும் மாணவர்கள் கோலாட்டத்திலும் பயிற்சி பெறுவர். ஒன்பதாம் நாள் நடைபெறும் கலாசார நிகழ்ச்சியில் இவை மேடையேற்றப்படும். இந்நிகழ்ச்சிக்கு சிரேட்ட கல்வி அதிகாரிகள், அரசாங்க அதிகாரிகள், பெற்றோர் மற்றும் நலன்விரும்பிகள் அழைக்கப்படுவர். பத்தாம் நாள் நடைபெறும் சரஸ்வதி பூசையையும் வித்தியாரம்ப வைபவத்தையும் நடாத்த மீண்டும் கோவில் குருக்கள் வருவார். பெற்றோர்கள் பாடசாலை அதிபருக்கு அரிசி, தேன், காய்கறிகள், பழங்கள், தேங்காய், பணம் என்பனவற்றை வழங்குவர். கோவில் குருக்கள் சரஸ்வதி பூசையை நடாத்த, அதனைத் தொடர்ந்து அதிபர் வித்தியாரம்பத்தை நடாத்தி வைப்பார். அதிபர் பிள்ளையுடன் தரையிலுள்ள பாயில் அமர்வார். அவருக்கு முன்னால் ஒரு தாம்பாளத்தில் அரிசி பரப்பப்பட்டிருக்கும். அதிபர் ஒரு குச்சியைத் தேனில் தோய்த்துப் பிள்ளையின் நாக்கில் தமிழ் அகர எழுத்தை எழுதுவார். பின்னர் பிள்ளையின் வலதுகை ஆட்காட்சி விரலைப் பிடித்து, அவ்வெழுத்தை அரிசியில் எழுதுவார். எழுதும் போது அவர் அவ்வெழுத்தை உச்சரிக்கப் பிள்ளையும் அவ்வாறே தொடர்ந்து உச்சரிக்குமாறு கேட்கப்படும். பிள்ளை, அதிபரையும் பெற்றோரையும் தாழ் பணிந்து வணங்கும். சரஸ்வதி, இலக்குமி, விநாயகர் ஆகிய தெய்வங்களுக்குப் படைத்த பொங்கல், இனிப்புப் பதார்த்தங்கள், அவித்த கடலை மற்றும் விபூதி என்பன யாவருக்கும் வழங்கப்படும்.

தோட்டக் கோவிற் குழுவினர், இவ்விழாவை கோவிலிலே ஏற்பாடு செய்வர். இவ்விழா பத்து நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து நடைபெறும். ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் மூன்று பெண் தெய்வங்களுக்கும் பூசைகள் நடாத்தப்படும். தோட்டத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் பிரார்த்தனை கீதங்களைப் பாடுவர். பத்தாவது நாளன்று, பாடசாலையில் வித்தியாரம்ப வைபவம் முடிவடைந்த பின்னர், கோவிலில் பெரிய பூசை நடைபெறும். தோட்ட மேற்பார்வையாளர், அலுவலகப் பதவியாளர்கள் மற்றும் நலன்விரும்பிகள் அனைவரும் இவ்வைபவத்தின் போது தொழிலாளர்களுடன் கலந்து கொள்வர். பூசையின்பின்னர்துர்க்கை மகிழாகரனை அழிக்கும் காட்சியைக் கொண்ட நாடகம் மேடையேற்றப்படும். தோட்ட மேற்பார்வையாளரும்

உதவி மேற்பார்வையாளர்களும் பூரண கும்பத்தையும் கடவுட் படங்களையும் ஒரு டிராக்ட்ரில் கட்டப்பட்டிருக்கும் இரதத்தில் முறையாக வைப்பர். மரபு சார்ந்த நடைமுறைகளின் ஒரு சேர்க்கையாக இரதத்தை தொழிலாளர்கள் ஓவ்வொரு தோட்டப் பிரிவுக்கும் எடுத்துச் செல்வர். அச்சமயம் அங்கிருக்கும் சகலரும் கடவுளை வணங்கிப் பூசை செய்வர். இரதத்தின் பின்னால் இளைஞர்களும் பிள்ளைகளும் பிரார்த்தனை கீதங்களைப் பாடியவண்ணம் செல்வர். இரதம் தோட்ட மேற்பார்வையாளர் மற்றும் அலுவலகப் பதவியாளர் இல்லங்களுக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டு, மறுநாள் காலை 9 மணியளவில் மீண்டும் கோவிலை வந்தடையும். கோவிலில் பூசை நடைபெற்றுப் பின்னர் கடவுளர் படங்கள், பூரண கும்பம் ஆகியன உரிய இடங்களில் வைக்கப்படுவதுடன் வைபவம் முடிவுறும்.

கோவிலிலும் பாடசாலையிலும் நடைபெறும் இப்பத்து நாள் கொண்டாட்டம் பல நோக்கங்களை நிறைவேற்றுகின்றது. பெருந்தோட்டத்தின் பிரதான இந்திய, இந்து தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமய, கலாசார அடையாளத்தை இக்கொண்டாட்டம் உறுதிசெய்கிறது. மேலும், குறிப்பிட்ட சமய, கலை, இசை சார்ந்த நடைமுறைகளுடன் தொடர்புடைய பாரம்பரிய விழுமியங்களை இக்கொண்டாட்டங்கள் உறுதிசெய்கின்றன. அத்துடன் சமூகத்திலுள்ள சகல உறுப்பினர்களும் தமது கலாசார அடையாளங்களையும் திறன் களையும் வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு தளத்தையும் இது வழங்குகின்றது. தோட்ட சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு வகுப்பினர் மத்தியில் ஒர் ஒற்றுமையுணர்வு ஏற்படுவதையும் இது உறுதிசெய்கிறது. சாதாரணமாகத் தோட்டங்களில் நாளாந்த வாழ்க்கையில் தொழில்ரீதியாக சில பினக்குகள் ஏற்பட இடமுண்டு. இந்நிலையில் இவ்வைபவமானது இம்மக்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வை ஏற்படுத்த உதவுகிறது. தோட்ட நிருவாகிகள் பெரும்பாலும் சிங்கள பெளத்தர்களாக அல்லது சிங்கள கிறித்தவர்களாக வேறுபட்ட சமய, கலாசார அடையாளங்களைக் கொண்டவர்கள். ஆயினும், பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் உறுப்பினர் என்ற வகையில் தோட்ட நிருவாகிகளும் இக்கொண்டாட்டங்களிலே பங்குபற்றுகின்றனர். அருகிலுள்ள கிராமங்களிலிருந்தும் நகர்ப்புறங்களிலிருந்தும் பலர் இதில் கலந்து கொள்வதால், இவ்வைபவம் வெளியார்களுடனான

தொடர்புகளை மேம்படுத்தவும் உதவுகின்றது. சமரசம், நல்லெண்ணம் என்ற உணர்வுகளை நிலைநிறுத்துவதுடன், ஒரு சமூகம் தொடர்ந்து செயற்படுவதையும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

மேலும், இவ்வைவும் முறைசார்ந்த கல்வி நிறுவனங்கள் பாடசாலைக்கு உரிய அங்கீகாரத்தை வழங்கி, பாடசாலைக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையே தொடர்பையும் ஏற்படுத்துகின்றது. பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் ஒரு முகவராகப் பாடசாலையைப் பார்க்கின்றனர். அத்துடன் தமது வாழ்க்கை அனுபவத்திலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு எதிர்காலத்தை, தமது பிள்ளைகளுக்குப் பாடசாலைகள் உருவாக்குமென நம்புகின்றனர். இதனை, பாடசாலையின் நவீனமயப்படுத்தும் ஓரம்சமாக கருதமுடியும். இவ்வகையில் பாடசாலையானது பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் தொடர்ச்சியை நல்லவடையச் செய்யும் ஒரு நிறுவனங்களும் பாடசாலைக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையேயான தொடர்பின்மையையும் பிரதிபலிப்பதாகக் கருத வேண்டும். ஆனால் ஒரு சில பெற்றோர்களே இத்தகைய முரண்பாட்டைப் பற்றி கருத்து வெளிப்படிருந்தனர். பாடசாலையானது பாரம்பரிய கலாசார அடையாளங்களை உறுதிசெய்யும் ஒரு தளமாகவும் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கான அபிலாசைகளை உருவாக்கும் ஒரு நிறுவனங்களும் விளங்குகின்றது.

பிள்ளைகளின் கல்வி மற்றும் தொழில் தொடர்பான அபிலாசைகள்

பிள்ளைகளின் எதிர்காலக் கல்வி மற்றும் தொழில்கள் தொடர்பான தமது அபிலாசைகளைப் பெற்றோர் தெளிவாக வெளியிட்டனர். மலையகத் தோட்டப்புற நகரான பதுளை நகருக்கு அருகிலுள்ள ஸ்பிரிங் வெலி தோட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தந்தை தனது அபிலாசையைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

கல்வி முக்கியத்துவமற்றதென எவரும் கூறிவிட முடியாது. வாழ்க்கைக்கு அதுவே மிகவும் முக்கியமானது. நன்றாகக் கற்றால் மட்டுமே அவர்கள் வாழ்க்கையில் நன்கு முன்னேற முடியும். அவர்கள் நன்றாகப் படித்து, நன்றாக வாழ வேண்டும் என்பதே எனது ஆசை. பதினோராம் ஆண்டின் பின்னரும் அவர்கள் படிக்க வேண்டும். இதுவே எனது ஆசை. எனது மகன் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று புகழ் பெற்ற மருத்துவராக வரவேண்டுமென்று விரும்புகின்றேன். எனக்கு அத்தகைய விருப்பம்

உண்டு. ஆனால் சித்தி பெற வேண்டுமென்ற எண்ணமும் விருப்பமும் அவர்களுக்கும் இருத்தல் வேண்டும். நாம் மட்டும் அப்படி ஆசைப்படுவதில் பயனில்லை. அவர்களும் அதனை அடையக் கற்க வேண்டும்.

நயாபன தோட்டத்தைச் சேர்ந்த பெற்றோர்களும், தமது மகன்மாரையும் மகள்மாரையும் பொறுத்த வரையில் இத்தகைய உயர்ந்த அபிலாசைகளைக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு சிலர் மட்டும் தமது மகன்மாரைப் பொறுத்த வரையிலும் (31பேரில், 6பேர்) மகன்மார்களைப் பொறுத்தவரையிலும் (30பேரில், 3 பேர்) எதுவித எதிர்பார்ப்புகளையும் அபிலாசைகளையும் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆயினும், பெரும்பான்மையோர் உயர் அபிலாசைகளைக் கொண்டிருந்தனர். மூன்றில் இரண்டிற்கும் கூடிய பங்கினர் தமது மகன்மாரும் மகள்மாரும் க.பொ.த. சாதாரண தரத்திற்கு அப்பால், ஆண்டு 12-13 வரை அல்லது பல்கலைக்கழகம் வரை சென்று கல்வி பெற வேண்டுமென்று விரும்பினர். ஓரிருவர் வகுப்பைக் குறிப்பிடாது, முடிந்தளவு அதிகமாக கற்க வேண்டும் அல்லது தமது தொழில் தவிர்ந்த வேறு தொழிலைப் பெறக்கூடிய மட்டத்திற்கு கற்க வேண்டுமென விரும்பினர். இப்பெற்றோர்களின் மகன்மாரும் மகள்மாரும் இத்தகைய உயர்ந்த கல்வி எதிர்பார்ப்புகளைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் க.பொ.த. சாதாரண தரம் வரை அல்லது அதற்கு மேலும் கல்வி பெற விரும்பினர். தற்போது ஆரம்ப நிலையில் கல்வி பெறுபவர்களைவிட ஆறாம் ஆண்டிலும் அதற்கு மேற்பட்ட தரங்களிலும் கல்வி பயில்வோரே க.பொ.த. சாதாரண தரத்திற்கு மேலும் கல்வி பயில விரும்பினர்.

இவ்வாறாக தொழில் தொடர்பான அபிலாசைகள், கல்வி தொடர்பான அபிலாசைகளைப் பிரதிபலித்தன. இவ்வபிலாசைகள், மகள்மாரைவிட மகன்மாரில் சற்று பரந்த நம்பிக்கைகள் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டின. அட்வணை 5.1 ஆனது பெரும்பாலான பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகள் ஆசிரியர் தொழிலைப் பெறுவர் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இன்றைய நிலையில் இது யதார்த்தத்திற்கு முரணான எதிர்பார்ப்பு அன்று. அண்மைக் காலங்களில், நயாபன தோட்டத்தில் ஏற்பட்டு வந்துள்ள கல்வி முன்னேற்றத்தையே இந்த எதிர்பார்ப்பு எடுத்துக் காட்டுகிறது. பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் கல்வி வாய்ப்புகளில் ஏற்பட்ட துரிதமான அதிகரிப்பானது ஆசிரியர்களுக்கான தேவையை

அட்டவணை 5.1 தோட்டத் தொழிலாளர் பெற்றோர் களின் மகன் மாரினதும் மகள் மாரினதும் தொழில் எதிர்பார்ப்புகள்

	மகள்	மகன்
ஆசிரியர்	22	16
வைத்தியர்	4	
இராணுவம்/பொலிஸ்	2	
தோட்டத்தில் தட்டச்சாளர்/எழுதுவினைஞர்	3	1
தோட்டத்தில் கங்காணி	2	
கடையில் வேலை	1	
தன்னைப் பராமரிக்கத்தக்க ஒரு வேலை	1	
வயதுபோன காலத்தில் பெற்றோரைப் பாராமரிக்க ஒரு வேலை		1
தையல் வேலை	2	
‘அவர்களது விதிப்படி’ ஒரு வேலை	1	1
எதிர்பார்ப்பு எதுவுமில்லை	3	2
இல்லை / பொருத்தமில்லை	2	4
மொத்தம்	34	34

அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது. இன்று பாடசாலைகளில் பெருமளவு ஆசிரியர்கள் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் புதிதாகத் தகுதிபெற்ற இளைஞர், யுவதிகள் ஆவர். எனவே பொருத்தமான கல்வித்தகுதிகளுடன் தமது பிள்ளைகள் ஆசிரியர்களாக வர வேண்டுமென்ற பெற்றோரின் எதிர்பார்ப்பு சரியானதேயாகும். ஒரு சில பெற்றோர்கள் தமது மகன்மாரைப் பொறுத்த வரையில், உயர்ந்த தொழில் எதிர்பார்ப்புகளைக் கொண்டிருந்தனர். நான்கு பெற்றோர் தமது மகன்மார் வைத்தியராக வேண்டுமென எதிர்பார்த்தனர். மகன்மாரைப் பொறுத்த வரையில், எந்தப் பெற்றோருக்கும் இத்தகைய எதிர்பார்ப்பு இருக்கவில்லை. தோட்ட அலுவலகத்தில் தட்டெழுத்தாளர் அல்லது இலிகிதர் போன்ற தொழில்களும் இராணுவம், காவற்றுறை போன்ற தொழில்களும் பெற்றோர்களால் குறிப்பிடப்பட்டன (மகன்மாருக்கு மட்டும்). இரு பெற்றோர் மட்டும் தமது மகன்மார் தோட்டத்தில் கங்காணி போன்ற மேற்பார்வைப் பணிகளை விரும்பினர். மேலும் இரு பெற்றோர்கள்

ஒரு தொழிலையும் குறிப்பிடாது, பிள்ளைகள் தமது குடும்பக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு முக்கியத்துவமளித்தனர். அதாவது, பெற்றோர்களை வயோதிப் காலத்தில் மகன் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மகளைப் பொறுத்த வரையில், தன்னைத்தானே பேணிக் கொள்ளவும் குடும்பத்துக்குச் சமையாக அமையாதவாறும் ஒரு வேலையைத் தேடிக் கொண்டால் நல்லதென்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. மகள்மார் கல்வி கற்றுத் தனது கணவனின் குடும்பத்துக்கு தன்னுடைய கல்வித் தகைமைகள்மூலம் வருமானம் ஈட்டிக் கொடுக்கும் தகுதிகளைப் பெற்றால், திருமணம் செய்து கணவன் வீட்டுக்குச் செல்லும் போது சீதனத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்ள முடியுமெனப் பெற்றோர்கள் விளக்கிக் கூறினர்.

பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய பெற்றோர்களின் இந்த உயர்ந்த அபிலாசைகள், தோட்டப் பாடசாலை மாணவர்கள் பற்றிய பிற ஆய்வு முடிவுகளை உறுதிசெய்வதாக உள்ளன. 1990இல் பதுளை மாவட்டத்தில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டத்தின் கீழ் 1983 முதல் செயற்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளில் மாணவர்கள் பற்றிய ஆய் வொன்றின்படி, பெற்றோர்களில், 70 சதவீதமானவர்கள் தமது மகன்மாருக்கும் மகள்மாருக்கும் ‘நல்ல அரசாங்க வேலைகள்’ கிடைக்க வேண்டுமென எதிர்பார்த்தனர் (ஜெயவீர் 1990).

பிள்ளைகளின் அபிலாசைகள்

பிள்ளைகளின் அபிலாசைகள், எந்த அளவுக்கு பெற்றோர்களின் அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன? மகன்மாரும் மகள்மாரும் எத் தகைய அபிலாசைகளைக் கொண்டிருக்கின்றனர்? 34 பிள்ளைகளுடனான நேர்காணலிலிருந்து அவர்களும் பெற்றோர்களின் எதிர்பார்ப்பையே பிரதிபலிக்கின்றனர் என அறிய முடிகிறது. 34 பிள்ளைகளுள் இருவர் மட்டுமே தாம் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக வேலைசெய்ய விரும்புவதாகக் குறிப்பிட்டனர். இன்னுஞ் சிலர் கடைகளில் வேலை செய்வதை அல்லது சுயமாக விவசாயம் செய்வதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டனர். பெரும்பாலானோர் ஆசிரியர், வைத்தியர், அல்லது வங்கி முகாமையாளர் போன்ற உயர் தொழில்களைக் குறிப்பிட்டனர். மலையகப் பிரதேசங்களில் தற்போது வளர்ந்து வரும் ஆடைத் தொழிற்சாலைகள் காரணமாகவோ என்னவோ ஒருவர் மட்டும் புடைவைத் தொழிலை விரும்புவதாகக் குறிப்பிட்டார். ஆறாம் ஆண்டிலும் அதற்கு மேற்பட்ட வகுப்புகளிலும்

படிக்கும் மாணவர்கள் ஏகமனதாக சம்பளம் பெறும் உயர்தொழில்களையும் வேறு உத்தியோகங்களையும் குறிப்பிட்டனர்.

நயாபன தோட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளிலிருந்து கண்டறிந்த இம்முடிவுகள் ஏற்கனவே பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் பயின்ற பெண் பிள்ளைகள் பற்றி ஜயவீர் மேற்கொண்ட ஆய்வின் முடிவுகளுடன் ஒத்துச் செல்கின்றன (ஜயவீர் 1990). பெருந்தோட்டத் துறைக்கு வெளியேயுள்ள ஏனைய பாடசாலைகளில் பயிலும் இலங்கை மாணவர்களின் அபிலாசைகள் / எதிர்பார்ப்புகள் பற்றிய ஆய்வுகள், பல காலமாக ஆண் பிள்ளைகள், பெண் பிள்ளைகள் இருவரினதும் உயர்ந்த அபிலாசைகளையே சுட்டிக்காட்டின. அதாவது பெருந்தோட்டப் பாடசாலை மாணவரின் வாழ்க்கை எதிர்பார்ப்புகள், தேசியளவில் மாணவர்களில் காணப்படுகின்ற எதிர்பார்ப்புகளை மிகத் துரிதமாக அண்மித்து செல்வதாகத் தோற்றுகிறது.

கல்வியில் நீதி முதலீடு

பல பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளின் கல்விக்குப் பல்வேறு வழிகளில் ஆதரவு தர விரும்புவதாகக் குறிப்பிட்டனர். தமது குறைந்த வருமானங்களிலிருந்து பிள்ளைகள் பிரத்தியேகக் கல்விப் போதனை பெற, பண உதவி செய்வதாக அவர்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினர். இன்று, அரசாங்கக் கல்வி முறைமையில் கட்டணம் செலுத்தாது பெருமளவு பெற்றோர்கள் பங்கு கொண்ட போதிலும், தோட்டப் பாடசாலைகளிலும் ஏனைய பிரதான கல்வி முறைமையிலும் சேர்ந்து பயிலும் பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள், தமது பிள்ளைகளுக்குப் பிரத்தியேகக் கல்விப் போதனை பெற உதவ வேண்டியுள்ளது. இத்தகைய போதனைகள் பல்வகைப்படும். பிள்ளைகளுக்குத் தனியாளாகவும் சிறுசிறு குழுக்களாகவும் பெரிய குழுக்களாகவும் பிரத்தியேகப் போதனை நடைபெறுகிறது. இவை வீடுகளை, பாடசாலைகளை, கோவில் மண்டபங்களை அல்லது விசாலமான தனியார் கட்டடங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கலாம். பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில், பாடசாலை முடிவடைந்த பின்னர், அக்கட்டாத்திலேயே அல்லது சிலவேளைகளில் தோட்டத்திலுள்ள பொதுவான ஓரிடத்திலே இவ்வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன (எடுத்துக்காட்டாக கொழுந்து பறிப்போரும் ஏனைய தொழிலாளரும் நாளாந்தம் காலையில் சந்திக்கும் வேலைத்தள விறாந்தைகள்) சிலவேளைகளில் லைன் அறை விறாந்தையில் இவ்வகுப்புக்கள்

நடைபெறுகின்றன. பொதுவாக மாலை ஜந்து மணி தொடக்கம் இரவு எட்டு மணி வரை இவ்வகுப்புக்கள் நடைபெறுகின்றன. பாடசாலையில் கொடுப்பனவு ஏதுமற்ற அல்லது குறைவானதொரு கொடுப்பனவைப் பெறும் தொண்டர் ஆசிரியராகக் கற்பிப்போரே இவ்வகுப்புக்களிலும் போதானா ஆசிரியர்களாக இருக்கின்றனர். இதனால் இவர்களுக்கு சிறிதளவு வருமானம் கிட்டுகிறது. இடைநிலையில் பயிலும் மாணவர்களும் இளைப்பாறியவர்களும் கூட போதனாசிரியர்களாகப் பணிபுரிவது உண்டு. நாம் நாலாம் அத்தியாயத்தில் கண்ட லைன் பாடசாலை முறையே விறாந்தைகளில் நடைபெறும் பிரத்தியேக வகுப்புகளின் தோற்றுவாய் எனலாம். இவை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பொதுவாக பல இடங்களில் காணப்பட்டன. 1920ஆம் ஆண்டு கல்விச் சட்டம் இவற்றைத் தடை செய்தது.

நயாபன தோட்டத்தைச் சேர்ந்த இருபத்தொன்பது மாணவர்களுள் பதினெட்டுப் பேர் (62%) ஏதேனுமொரு வகையில் பிரத்தியேகப் போதனை பெற்றனர். வயது 7 - 17 வருடங்களுக்கு இடைப்பட்ட இவர்கள் லைன் அறை விறாந்தைகளில், தோட்டப் பாடசாலைகளில் அல்லது தோட்டத்துக்கு வெளியே இவ்வாறு பிரத்தியேக வகுப்புகளுக்குச் சென்றனர். பிரத்தியேக வகுப்புகளுக்குப் பரந்தளவில் பெற்றோர் ஆதரவளித்தனர் என்பதற்கு மேலும் ஆதாரம் உண்டு. பதுளை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தோட்டத்தில் 1993ஆம் ஆண்டு, 12 விறாந்தை வகுப்புக்கள் இருந்தன. இவற்றை வெவ்வேறு நுபர்கள் நடாத்தினர். நான்கு மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள மகா வித்தியாலயத்தில், க.பொ.த வகுப்பில் பயிலும் ஒரு பதினாறு வயது மாணவன், ஆங்கிலம் தெரிந்த ஓர் அலுவலர், தமிழ் அகரவரிசை தெரிந்த ஒரு பெரியவர் ஆகியோர் இப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இரவில் நடந்த இந்த வகுப்புக்களில் ஆறு வயதுப் பிள்ளைகளும் பங்குபற்றினர். ஆண்டு 2இல் கற்கும் எழுபது பிள்ளைகளுள் அரைவாசிக்கும் அதிகமானவர்கள் இரவுப் பாடசாலைக்குச் செல்வதாகக் கூறினர். இவர்களுடைய பெற்றோர்கள் நாளாந்தம் நடைபெறும் இவ்வகுப்புகளுக்காக வார விடுமுறை நாள்கள் உட்பட மாதாந்தம் பத்து ரூபாவைக் கட்டணமாகச் செலுத்தினர். வயது 7 - 10 வருடங்களுடைய ஆண்டு 3 பிள்ளைகள், ஆண்டு 2 பிள்ளைகளைவிட அதிகமாக இவ்வகுப்புகளுக்குச் சென்றனர். என்பது மாணவருள் ஐம்பத்து மூன்று பேர், இரவுப் பாடசாலைகளுக்குச் சமூகமளிக்க தமது பெற்றோர் செலவிடுவதாகக் கூறினர். நான்கு

பாடங்களுக்கு மாதாந்தம் இருபது ரூபாவைக் கட்டணமாகச் செலுத்தியதாக மாணவர் கூறினர். வகுப்புரீதியிலான சில பெரிய இரவுப் பாடசாலைகளின் ஒழுங்கமைப்பானது சமகால பெருந்தோட்டப் பாடசாலையைப் பிரதிபலிப்பதாவும் குறைந்தளவு பிள்ளைகளைக் கொண்ட இரவுப் பாடசாலைகளில் வாசிப்பு, எழுத்து ஆகியவற்றைப் பிள்ளைகளுக்கு தனியாகவும் சிறுகுழுக்களாகவும் கற்பிக்கின்ற ஒழுங்கமைப்பானது இந்நாற்றாண்டின் முற்பகுதியில் காணப்பட்ட லைன் பாடசாலையைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் இருந்தது.

ஆசிரியர்கள்

பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்விப் பெறுமானம் பற்றிய ஆசிரியர்களது கருத்துக்கள், பெற்றோர்களது எதிர்பார்க்கைகளுடன் இசைந் திருந்தன. கல் வியின் மூலம் பெறக் கூடிய தொழில் வாய்ப்புகளிலேயே கல்வியின் பெறுமானம் தங்கியிருந்தது. பாடசாலைக்கு வருகை தருவதன்மூலம் ஆகக்குறைந்த வயதுடைய பிள்ளைகள் தமது பெற்றோர்களின் எதிர்பார்ப்புகளை பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்கே பிள்ளைகளின் கல்வி பற்றிய பெறுமானம் தங்கியுள்ளதென ஆசிரியர்கள் உணர்ந்தனர். தமது பெற்றோராலும் ஆசிரியராலும் பாராட்டப்படுவதற்காகப் பரீட்சைகளில் சித்தியடைதலே இவர்களது கல்வி பற்றிய பெறுமானமே தவிர வேறு எந்த விசேட பெறுமானமும் இல்லையென ஆசிரியர்கள் கருதினர். வயது வந்த பிள்ளைகள், கல்வியை அந்துஸ்துக்கான அடையாளமாக, குறிப்பாக அலுவலக தொழில்களுக்குரிய அந்துஸ்துடன் தொடர்புடைய முறையிலேயே சிந்தப்பதாக ஆசிரியர்கள் தெரிவித்தனர். ஆயினும், பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகள் எத்தகைய அலுவலகத் தொழில்களை எதிர்பார்க்க முடியும் என்ற வினா எழுகின்றது. சகல ஆசிரியர்களும் தங்களது சொந்த வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கொண்டு ஆசிரியர் தொழிலையே குறிப்பிட்டனர். தனியார் துறையில், இடைநிலை தொழில்கள் பற்றியும் அவர்கள் பேசினர். அரசாங்கத் தொழில்களில் ஆசிரியர் தொழில் ஒன்றைப் பற்றியே ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டனர். சில ஆசிரியர்கள் மத்திய கிழக்கு நாடுகளின் தொழில்வாய்ப்புக்கான சாத்தியக்கூறுகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டனர்.

பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள்

பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்விப் பெறுமானம் பற்றிய தோட்ட நிருவாகிகளது கருத்து முன்னைய காலத்தில் தெரிவித்ததைவிட

சற்று கூடுதலான நல்லபிப்பிராயமாக இருந்தது (அத்தியாயம் 4ஜப் பார்க்க). பல தோட்ட நிருவாகிகள் (19பேரில், 5பேர்) ‘கல்வி எப்பொழுதுமே நல்ல விடயம்’ என எவ்வித தயக்கமுமின்றி கல்வியின் பெறுமதி பற்றிக் குறிப்பிட்டனர். இவ்வாறு கூறிய பொழுது பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளுக்கான கல்வியையும் ஏனையோருக்கான கல்வியையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்கவில்லை. ‘கல்வி யாவருக்கும் நல்லது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இதற்குப் பூம்பானவர்கள் அல்லர்’ எனக் கூறினர். பொதுவாக தோட்டத்தை நடத்துவதற்கு கல்வியொரு சாதனமாகப் பயன்படுவதைப் பலர் (19பேரில், 7பேர்) குறிப்பிட்டனர். பாடசாலைகள், பிள்ளைகள் குறும்பு செய்வதைத் தடுக்கிறது. மேலும் கல்வியானது தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஒத்துழைப்பை ஏற்படுத்தவும் சுதந்திரமாக, சுயாதீனமாக இயங்கவும் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்தவும் நல்ல கழிவறை வசதிகளின் தேவைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் உதவுகிறது. கல்வியின்மூலம் இவ்வாறான சாதகமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்த முடியும் என்றனர்.

தோட்ட நிருவாகிகளினது கல்வியின் பெறுமானம் பற்றிய கருத்து வெளிப்பாடானது தொழிலாளர்கள் மீதான கட்டுப்பாடு, தொழிலாளர் நிரம்பல் தொடர்பாக அவர்களுடைய ஊன்றிய நலன் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி இருந்தன. ஒரு நிருவாகி கல்வியானது தோட்டப் பகுதிகளில் சிறந்த ஒழுக்காற்றலை வளர்க்க உதவும் என்றார். ஏனெனில், கல்வியினாடாக தொழிலாளர்கள் முகாமைத்துவத்தின் குறிக்கோள்களை நன்கு புரிந்து கொண்டு கடுமையான கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படத் தம்மை ஆயத்தம் செய்து கொள்வர். மற்றொரு நிருவாகி, ‘அரைகுறையாகப்’ படித்தவர்களைக் காட்டிலும் நன்கு கற்ற தொழிலாளர்கள் விரும்பத்தக்கவர்கள்’. ஏனெனில், அவர்களுக்கு நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்ல முடியும் என்றார். ஆயினும், கல்வியின் பெறுமதி பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்தவர்கள் அடிக்கடி வலியுறுத்திக் கூறிய விடயம் பொதுவாக தோட்டப்பகுதிகளில் தற்போது காணப்படும் மேலதிக உழைப்பினர் தொகையாகும். இவ்விடயத்தைப் பொறுத்த வரையில், தோட்ட நிருவாகிகள் மிகைதொழிலாளர், பற்றாக்குறை பற்றிய தமது வழமையான அக்கறையை மீண்டும் எடுத்துக் கூறினர். ஒரு தோட்ட நிருவாகி தனது கருத்தைத் தெளிவாகக் கூறினார்:

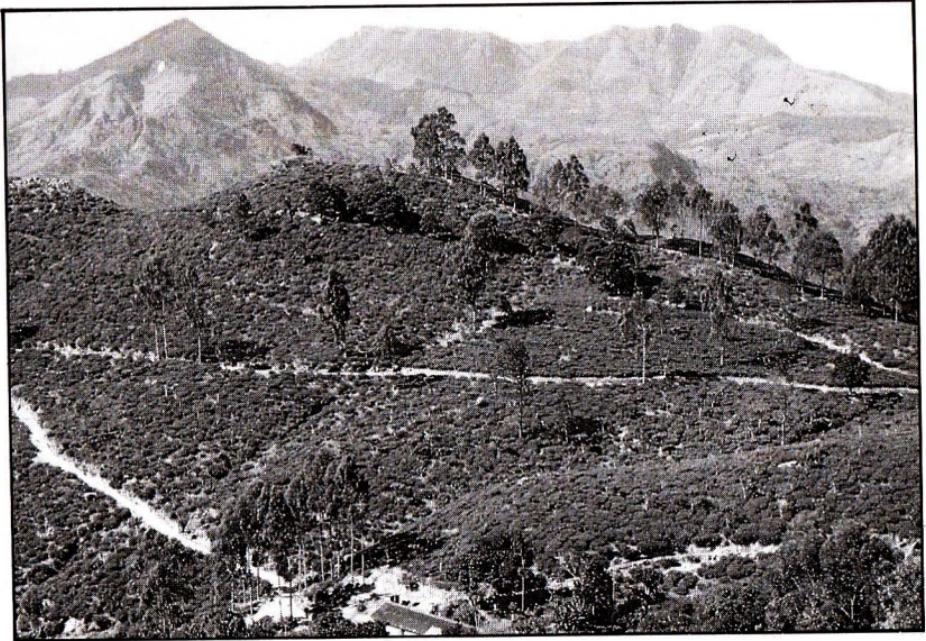
முன்பு கல்வியினால் அதிக பயனிருக்கவில்லை. தொழிலாளர்கள் தாயகம் திரும்பியமையால் ஏற்பட்ட பற்றாக்குறையைச்

3. தோட்ட நிறுவாகமின் வாசல்தலம்

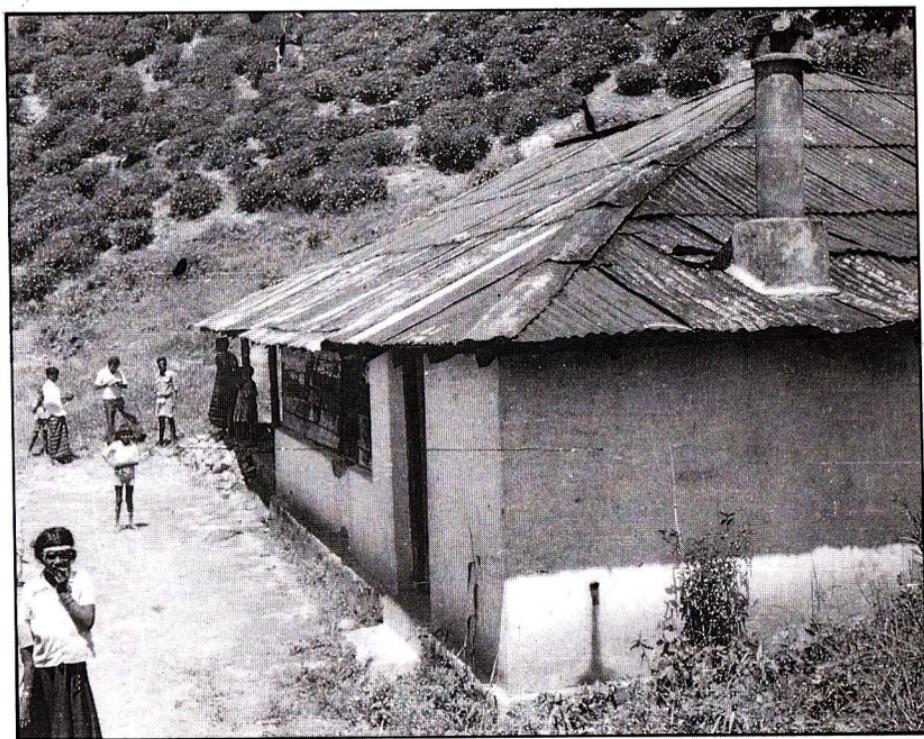
4. 'ஸயன்' வீடுகளுக்குத் திறும்பும் பாடசாலை மாணவர்கள்

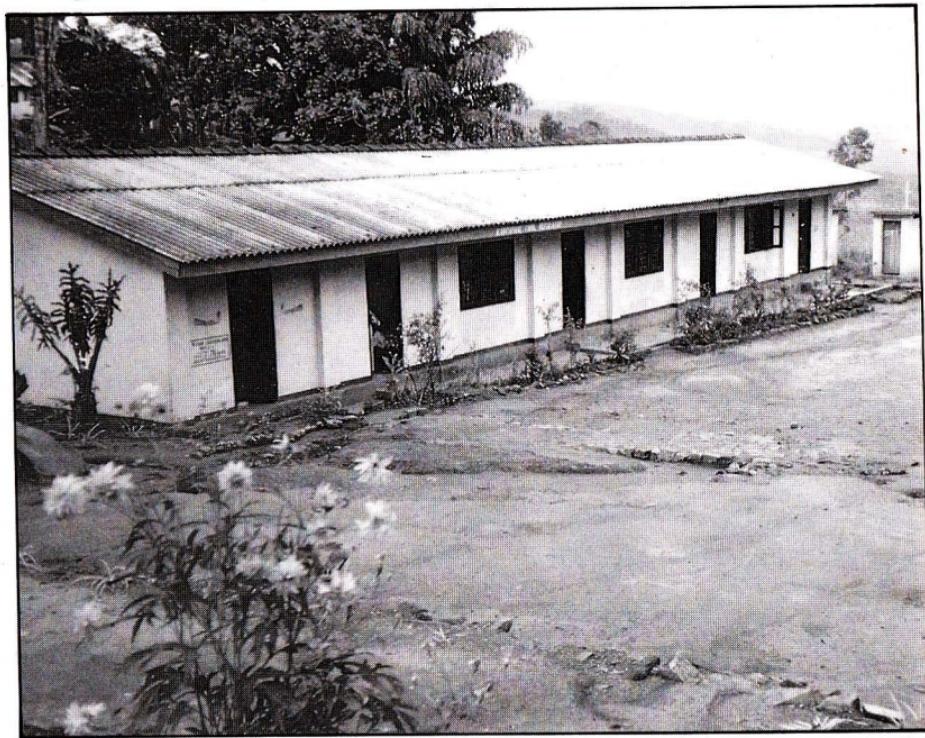
1. பெருந்தோட்டம்

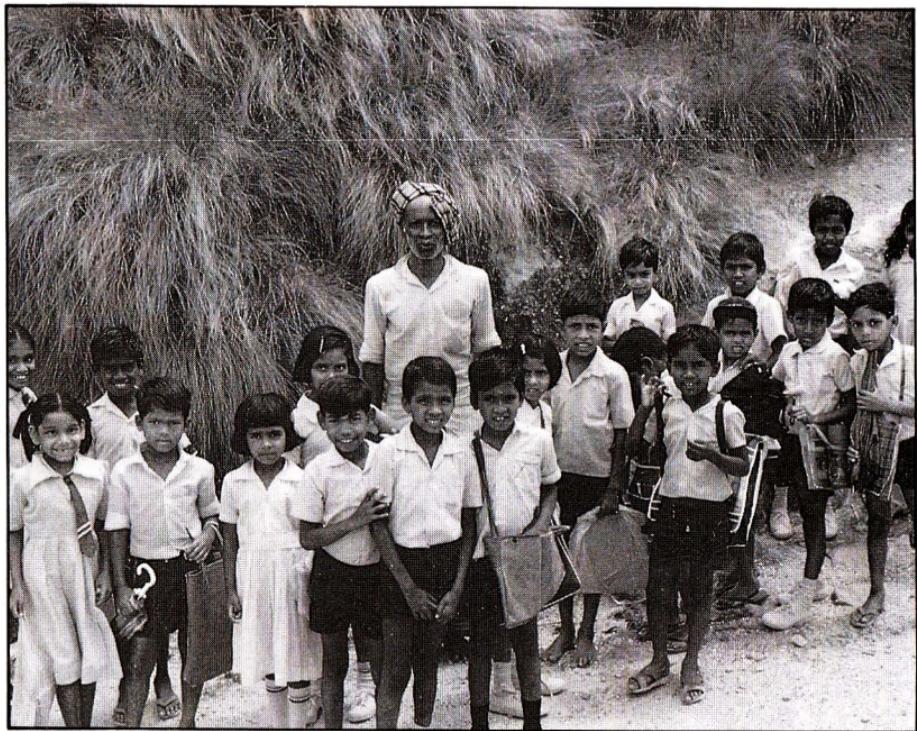
2. தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கும் பெண் வீடு திரும்புகிறார்

5. பழைய பானீமிலான் தோட்டப் பாடசாலை, 1982

6. புதிய பானீமிலான் தோட்டப் பாடசாலை

7. பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்ல நியமிக்கப்பட்ட, ஓய்வு பெற்ற தோட்டத் தொழிலாளி

8. நயாபன பாடசாலை ஆசிரியர்கள்

சமாளிக்கப் பிள்ளைகளை வேலைக்கு அமர்த்தினோம். தற்போது தாயகம் திரும்புவது நின்றுவிட்டது. இதனால் மிகைதொழிலாளர் நிலைமை காணப்படுகின்றது. ஆகையால், கல்வியினால் அதிக பயனுண்டு. வேலை செய்யும் பிள்ளைகளின் வயது 14 இலிருந்து 16ஆக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தோட்டத்தில், தொழிலாளர்/ நிலம் என்ற விகிதம் உயர்வடைந்துள்ளது (3.21:1). மிகைதொழிலாளரை சமாளிக்கும் வகையில் காய்கறிப் பயிர்ச்செய்கையை ஊக்குவிக்கிறோம்.

மற்றவர்களும் மிகைதொழிலாளர் பற்றிய பிரச்சினையைக் குறிப்பிடுகையில், சில அரசாங்கப் பணிப்புரைகளினால் உருவாகியுள்ள நெருக்கடிகளை எடுத்துக் கூறினர். அரசாங்கம் தொழிற்சங்கங்களுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின்படி, கிழமைக்கு ஆறு நாள் வேலை வழங்க வேண்டியுள்ளது. ‘வரட்சி காரணமாக இவ்வாறு வேலை வழங்குவது சிக்கனமற்றதாயினும்’ அரசாங்கப் பணிப்புரையின்படி, நடக்க வேண்டியுள்ளது. மற்றொரு பணிப்புரையின்படி, தாழ்நில இறப்பர் தோட்டங்களில், தோட்டம்:கிராமம் என்ற அடிப்படையில் 50:50 ஆட்களை வேலைக்கு அமர்த்த வேண்டியுள்ளது.

கட்டிளமைப்பருவம் பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதில் ஈடுபடாவிட்டால், 14 வயதாகும் போது வேலைக்குச் சென்று விடுவர். ஆனால் 16 வயது வரை அவர்களுடைய உழைப்பு தோட்டங்களில் தேவைப்படுவதில்லை. கல்வியானது அவர்களுக்கு மாற்று வேலைவாய்ப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றது. இல்லாதுவிடில், அவர்கள் தொழில் இல்லாதிருக்க நேரிடும். கல்வி ஏற்பாடுகளில் எதுவித நேரடி அதிகாரமோ, எதுவித நிதி முதலே தோட்ட நிருவாகிகளுக்கு தற்போது இல்லையாயினும், வேலையற்ற மிதமிஞ்சிய தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை பயக்கும் என்பதால் நிருவாகிகள் கல்வி ஏற்பாடுகளை நியாயப்படுத்தினர். வேலையற்றவர்கள் தொகை அதிகமாக இருக்கும் போது அவர்கள் தோட்டத்தில் உறுதியற்ற நிலைமையைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தியாக மாறிவிடுவார்கள் என்றும் கருதினர்.

ஆயின், கல்வித்தகுதியைக் கொண்டவர்களுக்கும் கூட தோட்டங்களுக்கு வெளியே எத்தகைய வேலைவாய்ப்புகள் உண்டு? ஒரு தோட்ட நிருவாகியின் கருத்துப்படி, சரியான அல்லது பொருத்தமான கல்வித்தகுதிகளுடன் வேலைவாய்ப்புகளும் இருந்தால்,

‘எல்லாம் நன்றாக இருக்கும்’. பல நிருவாகிகள் தோட்டங்களுக்கு வெளியே பரந்தளவில் வேலையில்லாப் பிரச்சினை இருப்பதையிட்டு எச்சரித்தனர்:

முக்கியமான ஒரு விடயம், வேலைவாய்ப்புகள் எங்கே கிடைக்கின்றன? சில தோட்டங்களில் தொழிலாளர் பற்றாக்குறை காணப்படுவது உண்மையே. ஆனால் வெளியிடங்களில் வேலைவாய்ப்புகள் இல்லை. ஒரு நெருக்கடியான நிலை உருவாகும் என்பதை எவரும் உணரவில்லை. எதிர்காலத்துக்கான திட்டம் எதுவுமில்லை.

சில நிருவாகிகள் இவ்வாறு பிரதிகூலமாக சிந்தித்த போது பெரும் பாலானவர்கள் தோட்டங்களுக்கு வெளியேயுள்ள வேலைவாய்ப்புப் பற்றிய தமது மதிப்பீட்டைச் சற்றுக் கவனமாகச் செய்தனர். பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களுக்கான வேலைவாய்ப்புகள் தற்போது தற்காலிகமாகவேனும் தென்படுவதாக அவர்கள் குறிப்பிட்டனர். அரசாங்க எழுதுவினைஞர், மற்றும் செயலாளர் நிலைப் பதவிகளுக்கு விண்ணப்பிக்கும் இந்தியத் தமிழர்களுக்கு அரசாங்க வேலைகளை வழங்குவதில் இன விகிதாசாரம் பின்பற்றப்படுவதால், ஒரு தற்காலிக அநுகூலம் உண்டெனப் பலர் சிந்தித்தனர். கொழும்பிலுள்ள கடைகளிலும் தனியார் துறைகளிலும் மாகாண நகரங்களிலும் ஒரளவு பயிற் சி தேவைப்படும் தொழில்வாய்ப்புகளும் சாத்தியமானவையாகக் குறிப்பிடப்பட்டன. அவ்வாறே நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலும் உள்ள சுதந்திர வர்த்தக வலயம், மலைநாட்டில் உருவாகி வரும் ஆடைத் தொழிற்சாலைகள் வழங்கும் வேலைவாய்ப்புகள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டது. யாவரும் நாட்டில் பொதுவாகக் காணப்படும் வேலையில்லாப் பிரச்சினை, தற்காலிகமாகக் கிடைக்கக் கூடிய ஆசிரியர் பதவி மற்றும் அரசாங்க வேலைகள் பற்றியே குறிப்பிட்டனர். சில நிருவாகிகள் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே இந்தியத் தமிழர்களுக்கு வேலை வழங்குவதில் காட்டப்பட்ட பாகுபாடு குறைந்து விட்டதென்றும் 1983ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற வன்செயல்களின் போது பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் நியாயமற்றவாறு தாக்கப்பட்டதையிட்டு சிங்கள மக்கள் தற்போது வெட்கப்படுவதாகவும் கருதினர். தோட்டங்களைச் சூழவுள்ள வசதி குறைந்த கிராமங்களில் வாழும் சிங்களவர்கள், தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ‘விசேட சலுகைகள்’ வழங்கப்படுவதாகக் கருதி, எதிர்ப்புக்காட்ட முனைவர் எனச் சிலர் கருதினர்.

கல்வி கற்ற பெருந்தோட்டத் தமிழர்களுக்கு தோட்டங்களின் உள்ளே வேலைவாய்ப்புகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. ஏனெனில், தோட்டங்களில் கல்வித்தகுதிகள் தேவைப்படும் வேலைவாய்ப்புகள் குறைவாகவே இருந்தன. இதைவிடச் சாதி மற்றும் அரசியல்ரீதியான தடைகளும் இருந்தன. தகுதியும் அனுபவமும் உடைய தமிழர்கள், உயர் சாதித் தொழிலாளர் மீது அதிகாரம் செலுத்தும் நிலை ஏற்படும் வகையில், அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு வழங்குவதில் சில சந்தர்ப்பங்களில் பிரச்சினைகள் உண்டு என்றும் அவர்கள் தெரிவித்தனர். மேலும், அரசியல் தலையீடுகள் காரணமாக சிலவேளாககளில் நிருவாகிகள், அலுவலக வேலைகளுக்குத் தகுதியுள்ள பெருந்தோட்டத் தமிழர்களை தவிர்த்து சிங்களவர்களை நியமிக்க வேண்டியிருப்பதாகக் கூறினர். நிருவாகிகளுக்கு நியமனங்களில் அதிகாரம் இல்லை. வேலைவாய்ப்புகள் பரவலாக விளம்பரம் செய்யப்படுவதில்லை. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் கையாட்கள், அலுவலகத்தில் வேலைசெய்வோரின் உறவினர்கள் அல்லது நண்பர்களுக்கே இவ்வேலைகள் வழங்கப்படுகின்றன.

விவசாயம் சார்ந்த சிறு வர்த்தகம், சிறுகைத்தொழிற்றுறை போன்றவற்றில் வேலைவாய்ப்புகள் உருவாக்கப்படலாம் எனப் பல நிருவாகிகள் தெரிவித்தனர். உள்ளூர் கேள்வியில் 40-50 சதவீதம் வரையுமே தற்போது வழங்கக் கூடிய பாற்பண்ணைத்துறை ஒர் உதாரணமாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. இத்தகைய வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்குவதற்கும் சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்துவதற்குமான பொறுப்பு அரசாங்கத்திடமே இருப்பதாக நிருவாகிகள் கருதினர்.

கல்வி கற்ற பெருந்தோட்ட இளைஞர்களுக்குள்ள வேலை வாய்ப்புகளைப் பொறுத்த வரையில், தோட்டங்களுக்கு வெளியே அவை படிப்படியாகப் பல்வகைப்பட்டதாக விரிவடையலாம் என்பதையும் அதிலுள்ள தடைகளையும் பற்றி குறிப்பிட்ட தோட்ட நிருவாகிகள், பொதுவாக தோட்டங்களுக்கு உள்ளே கிடைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் மிகக் குறைவாக இருப்பதாகவே எதிர்வுகூறினர். ‘எழுத்தறிவும் கல்வியும் தோட்டங்களில் ஒரு கொதிப்பான நிலையையே ஏற்படுத்தியுள்ளது’ என ஒரு நிருவாகி கருத்துத் தெரிவித்தார். வேறு சிலர் தேவைகள் பற்றித் தெரிந்தாலும், எதுவித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படுவதற்கில்லை எனத் தெரிவித்தனர்:

தோட்டங்களுக்குள் நிலைமை பாரதுரமாக உள்ளது. நிலப்பரப்பும் உற்பத்தியும் அதிகரிக்கவில்லை. தாயகம் திரும்ப

வேண்டியவர்கள் இந்தியா செல்லப் போவதில்லை. கிழமைக்கு ஆறு நாள் வேலையாக தொழிற்சங்கங்கள் கொண்டுள்ளன. தொழிலார்களின் தொகையும் குறைந்து வருகின்றது. நாம் வேலைவாய்ப்புகளைப் பன்முகப்படுத்த வேண்டும். இதுவரை வெளிப்படையாகக் கிளர்ச்சி எதுவும் நிகழவில்லை. ஆயினும், நாம் எம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். தேவைகள் எவையெனத் தெரியும். ஆனால் நடவடிக்கைகள் எவையுமில.

தோட்டப் பிள்ளைகளின் எதிர்கால வேலைவாய்ப்புகள் பற்றிய தோட்ட நிருவாகிகளின் கருத்துக்கள் பிரதிகூலமானவையாக இருந்தவிடத்தும், எதிர்காலக் கல்வி வாய்ப்புகள் பற்றிய அவர்களுடைய கருத்துக்கள் அநுகூலமானவையாக இருந்தன. கல்வியின் எதிர்காலம் பற்றிய அவர்களது கருத்து ‘ஒரளவு சிறந்தது’, ‘சிறந்தது’, ‘மிகவும் சிறந்தது’, என்ற வகையில் ஏகமனதாக இருந்தது: முக்கியமாக, ‘முன்னர் இருந்ததைவிட சிறந்தது’ என்பது அவர்களது கருத்தாக அமைந்தது. பெரும்பாலான தோட்டப் பிள்ளைகள், இடைநிலைப் பாடசாலைக்கு சிறிது தூரம் பயணம் செய்தும்கூட க.பொ.த. (சாதாரண தர)ப் பரீட்சைக்கு அமர விரும்பலாம் என்றனர். கல்வி வாய்ப்புகளில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் பற்றி நன்முறையில் சிந்தித்த நிருவாகி ஒருவர், ‘தற்போது பல்கலைக்கழகக் கல்விகூட சாத்தியமானதே. ஆனால், அதற்குச் செலவு செய்ய அவர்களுக்கு வசதியிருக்க வேண்டும்’ என்றார். மற்றொருவர் குறிப்பிட்டதாவது:

முன்பு அவர்களுக்கு இவ்வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் பெற்றோருடனேயே அவர்கள் சேர்ந்து கொண்டனர். தற்போது அவர்களுடைய வாய்ப்புகள் அதிகரித்துள்ளன. அவர்கள் கல்வி முறைமையின் எம்மட்டத்திலும் சேர்ந்து கொள்ள முடியும்.

சுருங்கக்கூறின், தோட்டப் பிள்ளைகளுக்கான கல்வியின் பெறுமதி பற்றிய தோட்ட நிருவாகிகளின் கருத்து தெளிவானதாகவும் பன்முகத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் இருந்தது. ஆசிரியர்களும் பெற்றோர்களும் கல்வியின் தொழில்வாய்ப்புப் பயன் பற்றிக் கூறியபோது, நிருவாகிகளின் கணிப்பீடு மேலதிகமான நோக்குகளைக் கொண்டிருந்தது. இவை நிருவாகியின் தொழிலாளர் மீதான கட்டுப்பாடு, வாழ்க்கைத் தரம் என்பவை தொடர்பானதாக அமைந்தன.

நிருவாகிகளின் இம்மேலதிக நியாயங்கள், கல்வி கற்ற தோட்ட இளைஞர்களின் வேலைவாய்ப்புகள் பற்றிய அவர்களுடைய பிரதிகலமான கருத்துக்களை ஈடு செய்யும் வகையில் அமைந்தன. தோட்டங்களுக்கு வெளியே கிடைக்கக் கூடிய வேலைவாய்ப்புகள் பற்றிப் பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் நம்பிக்கை தெரிவித்தவிடத்து, நிருவாகிகள் இவ்விடயத்தைச் சற்று அவதானமாகவே சிந்தித்தனர். அவர்கள் நாட்டில் பொதுவாக நிலவிய வேலையில்லாப் பிரச்சினையைப் பற்றி அதிகம் தெரிந்தவர்களாக இருந்தனர். நிருவாகிகள் கல்வியின் பெறுமதி மற்றும் பயன்பற்றித் தெரிவித்த கருத்தின் முக்கிய அம்சம், தோட்டங்களில் நிலவிய மிகைதொழிலாளர் நிரம்பலிலிருந்து எழுந்ததொன்றாம். முன்னொரு காலத்தில் இதற்கு மாறுபட்ட முறையில் அவர்கள் தொழிலாளர் பற்றாக்குறைப் பிரச்சினையில் அக்கறை செலுத்தி வந்தனர். ஆனால் தற்போதைய பிரச்சினை மிகையான தொழிலாளராகும். தோட்டங்களில் வேலைவாய்ப்புகள் குறைந்து செல்லும் நிலையில், அதிலிருந்து விடுபட கல்வியோரு வாய்ப்பினை வழங்கியது. ஆனால் அவ்வாய்ப்பு நடைமுறையில் உறுதியாகக்கிட்டுமெனக் கூறுவதற்கில்லை.

கல்வி முன்னேற்றத்தின் பரந்துபட்ட நிலைமை

கல்வியின் முன்னேற்றம் பற்றி மேலே தரப்பட்டுள்ள விபரங்களிலும் கல்வியுடன் இணைந்துள்ள பெறுமதியில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களிலும் பெற்றோர், ஆசிரியர், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோர் இம்மாற்றங்களுக்கான பல காரணங்களைக் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டினர். இவற்றுள் பிரதானமானவையாவன: பெற்றோர்கள் கல்வியில் காட்டிய கூடுதலான அக்கறை (ஆசிரியர்களும் தோட்ட நிருவாகிகளும் இதனை இனங்கண்டனர்); தேசிய கல்வியமைப்புடன் தோட்டப் பாடசாலைகள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டமை (ஆசிரியரும் பெற்றோரும் இனங்கண்டனர்); அரசாங்கத்தினதும் வெளிநாட்டு நிறுவனங்களினதும் பங்களிப்பு (பெற்றோரும் ஆசிரியரும் இனங்கண்டனர்); தோட்டப்பகுதிகளில் வேலைவாய்ப்புகள் வீழ்ச்சியற்று, தோட்டங்களுக்கு வெளியே வாய்ப்புகள் அதிகரித்தமை (நிருவாகிகள், ஆசிரியர், பெற்றோர் ஆகியோர் இனங்கண்டனர்); பாடசாலைகளின் உள்ளக இயக்கத்திலும் பாடசாலை முறைமையிலும் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் (ஆசிரியர் இனங்கண்டனர்).

மாற்றம் பற்றிய இந்த அகவயமான விபரங்கள், தொடர்பற்ற காரணிகள் பலவற்றைப் பட்டியலிடுவதுடன் நின்றுவிடவில்லை.

சிக்கலான பொருளாதார, சமூக நிலைமைகளிலிருந்து சில விளக்கங்களைப் பிரித்தெடுத்துக் கொள்ள முடியுமென்ற வகையிலும் இக்கருத்துக்கள் அமையவில்லை. பெற்றோர், ஆசிரியர், நிருவாகிகள் ஆகியோர் தோட்டத்துக்குள் ஏற்பட்ட கல்வி முன்னேற்றமானது மேலே சொல்லப்பட்ட காரணிகளுடன் தொடர்புடைய பல கூட்டுச் சக்திகளுடன் தொடர்புடையது எனச் சுட்டிக்காட்டினர்.

கல்வியில் பெற்றோர்களின் அக்கறை அதிகரித்துள்ளமை பற்றிய விளக்கங்கள் ஒரு முக்கிய விடயத்தைச் சுட்டுகின்றன. பெற்றோர்களின் அக்கறையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு பற்றி தோட்ட நிருவாகிகள் தெரிவித்த விபரங்கள் குறிப்பாகத் தெளிவானாலே. அவை பரந்தளவில் நான்கு பிரிவுகளுக்குள் அடங்கும்: தோட்டங்களுக்கு வெளியேயுள்ள வாழ்க்கை முறையுடன் ஏற்பட்டுள்ள விரிவான தொடர்பு; குடியிருமைச் சட்டமானது இவ்வாறான தொடர்புகளுக்கான சாத்தியக்கூறுகளை, குறிப்பாக வேலைவாய்ப்புகள் தொடர்பாக அதிகரித்திருந்தமை; எதுமான மட்டங்களில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு; பெற்றோர்கள் கல்வி தொடர்பான தமது மனப்பாங்குகளை மாற்றிக் கொள்ள ஊக்கமளித்த குறிப்பான சில நபர்களின் செல்வாக்கு.

தொடர்புகள் வீரவூற்றுமை

தோட்டங்களுக்கு வெளியேயுள்ள வாழ்க்கை முறைமையுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு இருவகையான அனுபவங்களிலிருந்து எழுந்தது. தொலைக்காட்சி, வாணோலி என்பவற்றினாடாக நேரடியற்ற முறையில் பெற்ற அனுபவங்கள் முதலாவதாகும். கடந்த சில ஆண்டுகளாக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சொந்தமாகத் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளைப் பெறுவது அதிகரித்துள்ளது. இதனால் மறைமுகமாக அவர்கள் வெளியிலகுடன் தொடர்பு கொள்ள முடின்றது. தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளை வைத்திராதவர்கள் கூட அயலிலுள்ளவர்களின் தொலைக்காட்சியைப் பார்க்க முடியும். மின்சார வசதியற்ற லைன் அறைகளில் வசிப்பவர்கள் பற்றிமுலம் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளை இயக்க முடியும். அவற்றை வைத்திருப்பவர்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் தொலைக்காட்சி பார்க்க வருபவர்களிடம் ஓரிரு ரூபாய்களை கட்டணமாகப் பெற்றுத் தமது செலவுகளை ஈடுசெய்து கொள்ள முடியும். புதன்கிழமை மாலையில் காட்டப்படும் இந்திப் படங்கள் யாவராலும் விரும்பப்படும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். ஓரிரு தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் கூட்டுச் சேர்ந்து தொலைக்காட்சிப் பெட்டியை வாங்கி,

சமூக நிலையமொன்றில் பொதுவாக வைக்கின்றனர். தோட்டங்களுக்கும் அண்மித்த நகரங்களுக்கும் அப்பாலுள்ள உலகை, தொழிலாளர்காண்பதற்கு தொலைக்காட்சி உதவுகிறது. அச்சுச் சாதனங்களால் இப்பணியைச் செய்ய முடியாது. செய்திகள், நாடகங்கள், விவரணப்படங்கள் என்பவற்றினாடாக இலங்கையிலுள்ள பிற சமூகத்தவர்களும் தொலைவிலுள்ள நாடுகளில் வாழும் மனிதர்களும் எவ்வாறு வாழ்க்கையை நடத்துகின்றார்கள் என்பதை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அறிய முடிகிறது.

தொழிலாளர்களின் இரண்டாவது வகையான அனுபவம் தோட்டங்களுக்கு வெளியே கல்வி கற்றும் வேலை செய்தும் வசித்தவர்களுடனான தொடர்புகளிலிருந்து எழுகின்றது. அத்தகைய நபர்கள் சில ‘வெற்றிகளை’ ஈட்டும்போது, அவர்கள் கல்வியில் விளையும் நன்மைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். அவர்கள் பெற்றேராக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் முன்மாதிரியாக விளங்குகின்றனர். இவர்களுடைய அனுபவங்களும் கதைகளும் ஏற்படுத்திய விளைவுகள் பற்றிப் பல தோட்ட நிருவாகிகள் (19 பேரில் 7 பேர்) குறிப்பிட்டனர். அவர்கள் இவ்வாறான விளைவுக்கு இரு குறிப்பிட்ட உதாரணங்களைத் தந்தனர். தோட்டத்துக்கு வெளியே சென்று கல்வி கற்ற பிள்ளைகள் (பெரும்பாலும் கங்காணியின் பிள்ளை) இதற்கு முதலாவது உதாரணமாக இருந்தனர். அவர்கள் சிறந்த கல்வித்தகுதிகளைப் பெற்று நல்ல ஒரு வேலையையும் பெற்றுக் கொண்டவர்கள். இரண்டாவது உதாரணமாக உள்ளூர் அரசியலில் வாய்ப்புகளைப் பெற்ற தோட்டத் தொழிலாளி இருந்தார். அருகிலுள்ள தோட்டங்களைச் சேர்ந்த இரு தொழிலாளர்கள் மாகாணசபையின் உறுப்பினர்களாக வந்தமை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. அவர்களுடைய பதவிக்கு நல்ல சம்பளமும் உத்தியோகபூர்வ வாகனமும் பல அதிகாரங்களும் கிடைத்தன. இவை தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மனப்பதிவை ஏற்படுத்தின. இந்த உறுப்பினர்கள், 8ஆம் வகுப்பு வரையே படித்தவர்கள் என்பதும் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தியது. தொழிலாளர்கள் பொதுவாக 5ஆம் வகுப்புக்கு அப்பால் செல்லாதவர்கள். இந்நிலையில் தமது பிள்ளைகள் குறித்து பெற்றோர் மனதில், உயர்கல்வி மட்டங்கள், அதிகரித்த வாய்ப்புகள், உயர் அந்தஸ்து ஆகியவற்றிற்கு இடையேயுள்ள தொடர்புகள் நன்கு பதிந்து கொண்டன.

நேரடி அனுபவங்களின் ஊடாகவும் தொழிலாளர்களுடைய வெளியுலகத் தொடர்புகள் விரிவடைந்தன. அண்மைக் காலங்களில் பொருள்கள் வாங்க நகரங்களுக்குச் செல்லல், நகரவாசிகளுடனான தொடர்பு, உறவினர்களைப் பார்க்கச் செல்லல் போன்ற சந்தர்ப்பங்கள் அதிகரித்துள்ளன. இவை தோட்டங்களுக்கு வெளியே தொழிலாளர்களின் சமூக, பொருளாதாரத் தொடர்புகளையும் அவர்களுடைய உலக நோக்கையும் விரிவாக்க உதவின. சில சந்தர்ப்பங்களில், பாடசாலைகள் மலையக நகரங்களுக்கு ஒரு நாள் சுற்றுலாக்களை ஒழுங்கு செய்கின்றன. சில பெற்றோர்களும் இதில் சேருவதுண்டு. பதுளை அல்லது பண்டாரவளையிலிருந்து பஸ் நிலையம் அல்லது புகையிரத நிலையம் செல்ல தோட்ட நிருவாகம் வாகன வசதிகளை செய்து தருமாறு கேட்கப்படுவது உண்டு. பிள்ளைகள், விளையாட்டுத் திடல், கடைவீதி போன்ற இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவர். வாடைக வாகனத்தில் வீடு திரும்புமுன், ஒரு பாடசாலைக்குச் சென்று நண்பகல் உணவருந்தவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும். உயர் வகுப்புகளைக் கொண்ட பாடசாலைகள் (6-11 வகுப்புகள்) மேலும் சில தூர இடங்களுக்குப் பயணங்களை ஒழுங்கு செய்வதுடன், ஒரு பாடசாலை விடுதியில் மாணவர் இரவைக் கழிப்பதும் உண்டு.

குடியுரிமை

பெற்றோர்களும் தோட்ட நிருவாகிகளும் கல்வியின் மீது பெற்றோருக்கு ஏற்பட்டுள்ள அக்கறையை, குடியுரிமைச் சட்டத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களுடன் தொடர்புபடுத்தினர். இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் 1977ஆம் ஆண்டு வரை குடியுரிமைப் பிரச்சினை எவ்வாறிருந்தது என விபரிக்கப்பட்டது. 1960களில் சிறிமாவோ-சாஸ்திரி ஒப்பந்தப்படி, இந்தியா திரும்பும் இரு தொழிலாளிகளைப் பொறுத்து ஒருவருக்கு இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கப்பட வேண்டுமென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. 1980களின் நடுப்பகுதியில் 100,000 பேர் நாடற்றவர்கள் என மதிப்பிடப்பட்டது. இந்தியக் குடியுரிமைக்கு விண்ணப்பித்த பெருந்தொகையானோர் இந்தியா செல்ல முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது. இலங்கையில் ஏற்பட்ட சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும் இடையேயான இனப் பிரச்சினையும் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலான கப்பல் போக்குவரத்து நிறுத்தப்பட்டமையும் இதற்கான காரணங்களாகும். சில காலமாகவே பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரைக் குடியுரிமைப் பிரச்சினை பாதித்து வந்துள்ளது.

1988ஆம் ஆண்டின் குடியுரிமைச் சட்டம், இம்மக்கள் அனுபவித்து வந்த சில பிரச்சினைகளையும் விரக்திகளையும் தீர்த்து வைத்தது (அந்தியாயம் 7ஜூப் பார்க்க). 1983ஆம் ஆண்டுக் கலவரங்களின் பின்னர் இந்தியா சென்று குடியேறிய இந்தியத் தமிழர்களுக்கு இந்தியக் குடியுரிமையும் இந்தியக் குடியுரிமை பெற்று இந்தியாவுக்கு திரும்பிச் செல்லாமல் இலங்கையில் தங்கியிருப்போருக்கு இலங்கைக் குடியுரிமையும் வழங்கும் ஒரு பரஸ்பர ஏற்பாடு பற்றிய கருத்தொற்றுமை உருவாயிற்று. இது பற்றி ஒரு தோட்ட நிருவாகி கூறியதாவது:

முன்பு அநேக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் குடியுரிமை பற்றி எதுவித முடிவுகளையும் செய்யாதிருந்தனர். தாயகம் திரும்புவதைத் தெரிவு செய்வதா என அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. எஞ்சியவர்கள் நாட்றுவர்களாயினர். அவர்களுக்குக் கல்வி குறிப்பாக பயனுள்ளதாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் அங்கீகரிக்கப்படாமையால், தோட்டங்களுக்கு வெளியே வேலைவாய்ப்புகளையும் பெற முடியாமல் இருந்தது. அவர்களுடைய முன்னேற்றத்துக்கு சமுகர்தியாக பெருந்தடைகள் இருந்தன. இத்தடைகள் தற்போது அகன்று வருகின்றன. தாம் முன்னேற வாய்ப்புகள் உண்டென அவர்கள் உணர்கின்றனர்.

குடியுரிமைச் சட்டத்தினால் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றிய பெற்றோர்களின் கருத்து, வேலைவாய்ப்புகள் பற்றியதாக அமைந்தது. நேர்கண்ட சகல தமிழ் பெற்றோர்களும் வேலைவாய்ப்புகளில் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு மாற்றம் பற்றியே குறிப்பிட்டனர். அவர்களுள் பெரும்பாலானவர்கள் அரசாங்க வேலைகளையும் அல்லது மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் கிடைக்கக்கூடிய வேலைவாய்ப்புகளையும் கொண்டே இவ்வாய்ப்புகளை விவரித்தனர். வேலைவாய்ப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றத்துக்குப் பெரும்பாலானோர் (34 பேரில் 25 பேர்) குடியுரிமையே காரணமெனக் குறிப்பிட்டனர். குடியுரிமையும் கல்வியும் வேலை வாய்ப்புக்கான இரட்டை கடவுச்சீட்டாக விளங்கின.

1980களின் இறுதியிலேயே குடியுரிமைப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1990களின் முற்பகுதியில் மக்கள் பார்வையில் குடியுரிமை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓரம்சமாக விளங்கியவிடத்து 1977-88 காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட கல்வித்துறை மாற்றங்களுக்குக் குடியுரிமையை ஒரு முக்கிய காரணியாகக் கொள்வதற்கில்லை.

வருமானம்

கல்வியில் பெற்றோர்களின் ஆர்வம் அதிகரித்தமைக்கு அவர்களுடைய வருமானங்களில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு ஒரு காரணம் எனப் பெற்றோர்களோ ஆசிரியர்களோ குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், தோட்ட நிருவாகிகளின் நோக்கில் காய்கறிப் பயிர்ச்செய்கையில் தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டமை மற்றும் வருமானம் தரும் உபதொழில்களில் அவர்களது ஈடுபாடு என்பன பல இடங்களில் அபிவிருத்திக்கான வளங்களில் கூடிய கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தியது என்றும் அவ்வளங்களில் கல்வியும் அடங்கும் என்றும் குறிப்பிட்டனர். பின்னைகளின் கல்வியில் அதிக முதலீட்டைச் செய்யவும் பாடசாலை அபிவிருத்தி நிதிக்கும் மற்றும் கோயில் நிதி, மரணச்சடங்கு நிதி, மின்சார வசதிக்கான நிதி என்பவற்றுக்குப் பங்களிப்புச் செய்யவும் பெற்றோரிடம் அதிக பணம் இருந்தது. நிருவாகிகளின் இக்கருத்தை முன்னர் குறிப்பிட்டபடி, தோட்டங்களில் பிரத்தியேகப் போதனையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பும் வலியுறுத்துகிறது.

மாற்றத்துக்கான குறிப்பான முகவர்கள்

பெற்றோரின் மனப்பாங்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு ஒரு காரணமாகச் சில குறிப்பிட்ட முகவர்களை தோட்ட நிருவாகிகள் குறிப்பிட்டனர். விசேடமாக அவர்கள் குறிப்பிட்ட மாற்றத்துக்கான முகவர்களாக ஆசிரியர்கள், கல்வி அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகள் போன்றோர் இருந்தனர். சில ஆசிரியர்கள் வினைத்திறன் மிக்கவர்களாக இருந்தனர். பெருமளவு ஆசிரியர்கள் தகுதியுடையவர்களாக இருந்ததாக பெற்றோர்கள் உணர்ந்தனர். குறிப்பிட்ட அமைச்சின் கல்வி அதிகாரிகள், பாடசாலை அபிவிருத்தித் திட்டங்களை கவனமாக மேற்பார்வை செய்து வந்தமையும் குடும்பநல் அதிகாரி கல்வியில் அக்கறை செலுத்தி வந்தமையும் தெரியவந்தது.

தோட்ட நிருவாகிகள், பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள் ஆகியோர் எடுத்துரைத்த கருத்துக்களின் எதிரொலியாக இலங்கை தொழிலாளர்காங்கிரஸின் தலைவரும் அமைச்சருமான திரு. தொண்டமானின் தலைமைத்துவத்தின் தாக்கம் இருந்தது. 1977 முதல் அவர் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடம் தற்போது கிடைத்துள்ள சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். திரு. தொண்டமானின் தாக்கம், கல்வித்துறைக்கு அப்பால் வேறு பல விடயங்களிலும் செறிந்து

காணப்பட்டது. அவருடைய நிர்ப்பந்தம் காரணமாக அரசாங்கம் குடியிருமைச் சட்டத்தைப் பாரானுமன்றத்தில் நிறைவேற்றியது. கிழமைக்கு ஆறு நாள் வேலைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டது. குறைந்தபட்ச நாள் சம்பளம் வழங்கப்பட்டது. இவை யாவும் பெற்றோர்களின் கல்வி தொடர்பான மனப்பாங்குகளில் மாற்றம் ஏற்பட ஏதுவாகின.

தொழிற்சங்கத் தலைவர், அமைச்சர் என்ற வகையில் திரு.தொண்டமானின் தேசியர்த்தியான பங்களிப்புப் பற்றி ஆறு தோட்ட நிருவாகிகள் வேறுபட்ட கருத்தைத் தெரிவித்தனர்: அவர்கள் பிராந்திய மற்றும் தோட்டமட்ட தலைவர்களின் பணியானது எதிர்மறைத் தன்மை வாய்ந்ததாகவும் மந்தமானதாகவும் இருந்தது என்றனர். இந்நிருவாகிகளின் கருத்துப்படி பிராந்தியமட்ட, தோட்டமட்டத் தலைவர்கள் கல்வி தொடர்பான விடயங்களில் அக்கறை செலுத்தவில்லை. அவர்கள் வேலைவாய்ப்பு, வதிவிடம், நீர்விநியோகம், காய்கறிப் பயிர்ச் செய்கைக்கான நிலம் முதலியவற்றிலேயே கூடிய அக்கறை செலுத்தினர் என்றனர். திரு. தொண்டமானின் தேசியப் பணி பற்றி 7ஆம் அத்தியாயத்தில் மீண்டும் நோக்குவோம்.

களத்திலுள்ள தடைகள்

இவ்வத்தியாயத்தில் இதுவரை அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சிக்கான காரணங்களை பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோர் இனங்கண்டனர். ஆனால் மாற்றங்களின் மீதான செல்வாக்கானது அடிக்கடி தொடர்ந்து செல்வதுடன் மாற்றத்துக்கான தடைகளுடன் முரண்படவும் செய்தது. மேலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் அதே சக்திகள் புதிய தடைகளையும் உருவாக்குகின்றன. தோட்டப் பாடசாலைகளில் கல்வி மாற்றங்கள் ஏற்படுவதைத் தற்போது தடை செய்யும் காரணிகள் இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதிப்பகுதியாக அமையும்.

கல்வி முன்னேற்றம் மீது தற்போதுள்ள தடைகளை நயாபன தோட்ட ஆசிரியர்கள் ஆர்வத்துடன் எடுத்துரைத்தனர். பாடசாலைக் கல்வியின் நாளாந்த நடவடிக்கைகளில் அவர்கள் நெருக்கமாக ஈடுபட்டமையால், பெற்றோரும் தோட்ட நிருவாகிகளும் அவர்களே கல்வியை வழங்க வேண்டுமென எதிர்பார்த்தமையினாலும் முன்னேற்றம் மீதான தடைகள் பற்றி இவ்வாசிரியர்கள் அறிந்திருப்பது தவிர்க்க முடியாததொன்றாக இருந்தது.

பெற்றோரின் அக்கறை

கல்வி வளர்ச்சியில் செல்வாக்குச் செலுத்திய ஒரு காரணியாக பெற்றோரின் அக்கறை பற்றிப் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவர்கிள் ஆகியோர் எடுத்து கூறிய போதிலும், ஆசிரியர்கள், பாடசாலை அதிபர்கள், கல்வி அதிகாரிகள் ஆகியோர் தமக்கும் சில பெற்றோர்களுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புகளில் நிலவும் பதட்டங்களை எடுத்துக் கூறுவதில் அக்கறையாக இருந்தனர். நுவரெலியா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பாடசாலை அதிபரொருவர் இதுபற்றிக் கூறியதாவது:

எமது முக்கிய பிரச்சினை பெற்றோரின் அக்கறை இன்மையாகும். அவர்கள் கல்வி கற்காதவர்கள். எவ்வளவுதான் நாம் முயற்சி எடுத்தாலும், அவர்களுடைய மன்பாங்குளை மாற்ற முடியவில்லை. அவர்கள் பிள்ளைகளைப் பாடசாலையில் சேர்க்கின்றனர். ஆனால் பிள்ளைகளின் வரவு மிகவும் குறைவு. பாடசாலை அபிவிருத்தி சங்கக் கூட்டங்களுக்கு அழைக்கும் போது அவர்கள் வருகின்றார்கள். அப்போது இப்பிரச்சினை பற்றி அவர்களுடன் கலந்துரையாடுவோம். ஆயினும், மாணவர் வரவு இன்னும் குறைவாகவே உள்ளது (தோட்டப் பாடசாலை அதிபர், 1993).

ஆசிரியர்களுக்கான வீட்டுவசதி

ஆசிரியர்களுக்கான வீட்டுவசதி ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாக உள்ளது. நயாபன தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களின் வீட்டுப் பிரச்சினை வழுமைக்கு மாறானது எனக் கூறமுடியாது. 1994இல் 12 நயாபன ஆசிரியர்களுள், 3பேர் மட்டுமே பாடசாலைக்கு அருகில் வீட்டு வசதிகளைக் கொண்டிருந்தனர். இதற்கு அவர்கள் கல்வித் திணைக்களைத்துக்கு வாடகை செலுத்தினர். இம்முவரும் பாடசாலையில் கற்பித்த முத்த ஆசிரியர்களாவர். தோட்டக் கம்பனிகள், தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கத்திடம் கையளித்த போது விதிக்கப்பட்ட ஒரு நிபந்தனை, ஆசிரியர் ஒருவருக்கு வீட்டுவசதி வழங்கப்பட வேண்டுமென்பதாகும். ஆனால், பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்ட பின்னர், தூரப் பிரதேசங்களில் இருந்த பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் தொகையானது, வீடுகளின் தொகையை மிஞ்சிவிட்டது. ஆசிரியர் விடுதிகளுக்கான கல்வி அமைச்சின் நிதி குறைந்தபட்ச அளவிலேயே

இருந்தது. அடிப்படை வசதிகளை விருத்தி செய்வதற்கு வெளிநாட்டு உதவிகள் பெறப்பட்டபோது, ஒரிரண் டு வீடுகள் மட்டுமே நிர்மாணிக்கப்பட்டன. தூரப் பிரதேசப் பாடசாலை ஒன்றுக்கு எத்தனை விடுதிகள் வழங்கப்பட வேண்டுமென கல்வி அமைச்சின் வழிகாட்டல் எதுவும் இருக்கவில்லை. பெரும்பாலான தோட்டப் பாடசாலைகள் தூரப் பிரதேசங்களிலேயே இருந்தன. தோட்டங்களுக்குள் வீடுகளை வாடகைக்குப் பெற முடியாது. ஸைன் அறைகள், அலுவலர் விடுதிகள் என்பவற்றில் போதிய இடவசதி இருக்கவில்லை. பாடசாலையிலிருந்து பிரதான பாதை ஏற்ததாழ முன்று மைல் தொலைவில் இருந்தது: தனியார் பஸ் சேவை ஒழுங்கற்றிருந்தது. அடிக்கடி பஸ்கள் அப்பாதைகளில் ஓடுவதில்லை. வீடு செல்லப் பிரதான பாதையில் பஸ்களுக்காக ஆசிரியர் காத்திராது மேலும் 5-10 மைல்கள் நடந்து செல்வதுண்டு. தோட்டங்களுக்கு வெளியே வாழும் ஆசிரியர்கள், பாடசாலை சென்றுவர நாளாந்தம் நான்கு மணிநேரத்தைச் செலவிட வேண்டும். கண்டியில் நடைபெற்ற மாலைநேர சுயகற்றல் மற்றும் வார இறுதி வகுப்புகளுக்குச் சென்ற பயிற்சியற்ற, இளம் ஆசிரியர்கள் அப்பயிற்சி நெறியானது ‘களைப்பைத் தருகின்றது’ எனக் குறிப்பிட்டதில் ஆசிரியம் எதுவுமில்லை. அவர்கள் பஸ்ஸில் இரண்டு மணி நேரமாவது பயணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

மாணவரினதும் ஆசிரியரினதும் கிடநெருக்கடி மிக்க வேலை நிலைமைகள்

ஆசிரியர்களின் தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்புக்கு ஏற்ப இருப்பிட வசதிகள் அதிகரிக்காதவிடத்து, பாடசாலை மாணவர் தொகைக்கு ஏற்ப பாடசாலை இடவசதியும் அதிகரிக்கவில்லை. நயாபன பாடசாலையில் ஆசிரியர்கள் க.பொ.த சாதாரணதர வகுப்பு வரை (ஆண்டு 11) கற்பித்தனர். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 2,000 சதுரஅடி பரப்பளவைக் கொண்ட கட்டடம் இப்பாடசாலைக்குக் கிடைத்தது. ஆண்டு 1-5 மாணவர்களுக்கும் சிங்களப் பிரிவுக்கும் அதில் இடம் வழங்கப்பட்டது. முன்னைய பாடசாலைக் கட்டடம், ஆண்டு 6-11 மாணவர்களுக்கு இடமளித்தது. அங்கு மாணவர் தொகை மிதமிஞ்சிக் காணப்பட்டதுடன், வகுப்பறைகள் தடுக்கப்பட்டும் இருக்கவில்லை. இதனால், கற்றல்கற்பித்தல் செயற்பாட்டின் தரம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. மாணவர்கள் பாடசாலைக்குப் புறப்படுகையில், கடும் மழை பெய்து வரவு அரைப்பங்காகக் குறையும் போது மட்டுமே பாடசாலையில் போதியளவு இடம் இருக்கும்.

ஆண்டு 6-11 மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞானம் ஒரு கட்டாயப் பாடமாகும். 1997 வரை இப்பாடத்தைக் கற்பிக்க ஆய்வுகூடம் இருக்கவில்லை. 1997 இலேயே உலகவங்கியின் உதவியுடன் சிறு ஆய்வுகூடம், உபகரணங்கள், இரசாயனப் பதார்த்தங்களை வைப்பதற்கான அலுமாரிகள் ஆகியன கிடைத்தன. 2,000 சதுரஅடி பரப்பளவான கட்டத்தின் சிறிய அறையோன்றிலே இச்சிறு ஆய்வுகூடம், இரு உருக்கு அலுமாரிகள், பத்து கதிரைகள், ஒரு கரும்பலகை என்பன வைக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு 10 பிள்ளைகளே அமரலாம் என்பதால், ஆண்டு 11இல் பயிலும் பிள்ளைகள் மட்டுமே இவ்வாய்வுகூட வசதிகளைப் பயன்படுத்த முடியும்.

மேற்பார்வை

கடந்த 20 ஆண்டு காலப்பகுதியில் தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களின் பங்களிப்பில் ஏற்பட்ட மிக முக்கிய மாற்றும் பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டமையின் விளைவாகும். பொறுப்பேற்கப்படுவதற்கு முன்னர் பிராந்திய கல்வி அலுவலகத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரி ஒருவர் ஆண்டுக்கொரு முறை ஆசிரியர்களைப் பரிசோதித்தார். அத்தியாயம் 4 இலே பரிசோதகர்களது அறிக்கையின் சில பகுதிகள் ஒரளவு விபரமாகத் தூய்பட்டுள்ளன. இவ்வரிக்கைகளில் தோட்ட நிருவாகியும் ஓய்யமிட்டிருந்தார். ஆசிரியரின் உத்தியோகபூர்வமான மேலதிகாரி என்ற வகையில் அவரே ஆசிரியரின் பிரதான மேற்பார்வையாளராக இருந்தார். அவரே ஆசிரியருக்கு வீபு வழங்கினார்; பாடசாலை உபகரணங்களை வழங்கினார்; பாடசாலைக் கட்டடங்கள், உபகரணங்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகள் அவரிடமே முறையிடப்பட்டன; லைன் வீடுகளிலிருந்து பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிச் செல்லும் ஊழியரை அவரே வழங்கினார்; மாணவர் வரவு இடாப்புகளை அவரே பரிசோதித்தார். பல ஆசிரியர்களின் கருத்துப்படி, பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்ட பின்னர் தோட்டப்பகுதிகளில் ஏற்பட்ட கல்வித்துறை மாற்றத்துக்கு தோட்ட நிருவாகிகளது பாடசாலை மீதான கட்டுப்பாடு நீங்கியமையே பிரதான காரணமாகும்.

பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்படுவதற்கு முன்னர் தோட்ட நிருவாகிக்கும் ஆசிரியருக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் அதிகாரபூர்வமாகவும் கண்டிப்பானதாகவும் இருந்தன. ஒரு தோட்ட நிருவாகி, இரு ஆசிரியர் பற்றி மற்றொருவருக்கு அனுப்பிய குறிப்பொன்று

கீழே தரப்பட்டுள்ளது. அக்குறிப்பில் அடங்கிய செய்தி, அடிப்படையில் உடன்பாடானதாக இருந்தாலும், தோட்ட நிருவாகிகள், ஆசிரியர்கள் பற்றி எதிர்மறையான கருத்துக்களையே தமக்குள் பரிமாறிக் கொண்டனர்: ‘பாதகமான எவ்வித கருத்துக்களையும் நான் கூறுவதற்கில்லை. அவர்களுடைய நடத்தை பற்றி எதையும் பாரதூரமாக கூறுவதற்கில்லை’ (கமவெல்ல தேயிலை, இறப்பர் கம்பனி 10.12.68).

1972-3இல் கோணகலை தோட்ட நிருவாகிக்கும் ஒர் ஆசிரிய தம்பதிகளுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த கடிதப் போக்குவரத்து, இரு சாராருக்கும் இடையேயான தொடர்பு எந்தளவுக்கு சர்வாதிகாரப் பாணியில் அமைந்திருந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது. ஆசிரியராகிய மனைவி சிகிச்சைக்காக மருத்துவ நிலையத்துக்குச் செல்ல வீவு கோரி விண்ணப்பித்தார். அதற்கு நிருவாகி அக்கோரிக்கை ‘மிகவும் ஒழுங்கற்றது’ என்றும் திரும்பவும் அவர் வீவு கோரினால் ‘சம்பளமற்ற வீதான்’ வழங்கப்படும் என்றும் வகுப்புகளை நடாத்த வேறொருவர் நியமிக்கப்படுவார் என்றும் பதிலளித்தார். இரு ஆசிரியர்களைக் கொண்ட அப்பாடசாலை அதிபராகிய கணவருக்கு நிருவாகி எழுதிய கடிதத்தில், அவருடைய மனைவியின் வீவு காரணமாகக் கற்பிக்கப்படாத பாடங்களை சனிக்கிழமைகளில் கற்பித்து முடிப்பதாக உறுதி வழங்குமாறும் கேட்டிருந்தார். இதற்குக் கணவன் எழுதிய பதில் கடிதத்தில், தனது மனைவிக்கு 42 நாள்கள் மருத்துவ வீவு பெற உரிமை உண்டென்றும் அவற்றில் 35 நாட்களையே பயன்படுத்தியுள்ளதாகவும் குறிப்பிட்டார். மனைவி வீவு பெற்றிருந்த போதிலும், பாடத்திட்டத்தை முழுமையாகக் கற்பித்து விட்டதாகவும் அதன் காரணமாக சனிக்கிழமை வகுப்புகள் தேவையற்றவை என்றும் குறிப்பிட்டார். எவ்வாறாயினும், ‘நீங்கள் விரும்பினால் சனிக்கிழமைகளில் நான் வகுப்புகளை நடாத்துகின்றேன்’ என்றும் அவர் அக்கடிதத்தில் எழுதியிருந்தார். இதற்கு தோட்ட நிருவாகி தனது பதில் கடிதத்தில் திட்டவட்டமான முறையில் எழுதியதாவது:

ஒரு பதவியாளருக்கு எத்தனை நாள்கள் மருத்துவ வீவு பெற உரிமையுண்டு என்பதை நான் அறிவேன் என்பதை உமக்குத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகின்றேன். உமது கடிதத்தின் பிரகாரம் பாடத்திட்டம் ஏற்கனவே கற்பிக்கப்பட்டு விட்டது என்பதால், சனிக்கிழமை வகுப்புகள் தேவையில்லை என்று நீர் கருதுவதை நான் அவதானித்தேன். இதுதான் நிலைமையானால், சகல

கற்பித்தலையும் கவனிக்க ஒரசிரியரே போதுமானதெனத் தெரிகிறது... இழக்கப்பட்ட நாள்களை ஈடுசெய்யுமாறு உமக்குக் கட்டளையிடப்பட்டுள்ளது என்பதை நீர் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இதுபற்றி பதில் கடிதம் அனுப்பவும் (கோணக்கலை அலுவலகக் கோப்புகள், 12.02.73).

பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்படுவதற்கு முன்னர் நிருவாகியே ஆசிரியரை வேலைக்கு அமர்த்தி அவரைக் கட்டுப்படுத்தினார். பொறுப்பேற்கப்பட்ட பின்னர், ஆசிரியர் அரசாங்க ஊழியரானார். அவருக்கும் தோட்ட நிருவாகிக்கும் எதுவித உத்தியோகபூர்வ தொடர்புகளும் இல்லை. பாட ஏற்பாடு மற்றும் தேசிய கல்விமுறைமையின் பிற தேவைகளுக்கேற்ப பாடசாலையின் நாளாந்தக் கருமங்கள் ஆசிரியரின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தன.

ஆசிரியர்கள் அரசாங்கக் கல்வி அமைப்பின் கீழ் ஊழியர்களாக வந்த பின்னர், கல்வி அதிகாரியே அவர்களுடைய முதனிலை மேலதிகாரியானார். இதனால் ஆரம்பத்தில், விசேடமாக 1978-85 காலப்பகுதியில் பல பிரச்சினைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் முகங்கொடுத்தனர். பெருந்தோட்டப் பகுதியில் பெருமளவு பாடசாலைகள் அரசால் பொறுப்பேற்கப்படுவதற்கு ஏற்ப, தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளை மேற்பார்வை செய்யப் போதிய துணை அதிகாரிகள் இருக்கவில்லை. தமிழ்மொழி ‘கல்வி வட்டாரங்கள்’ (கல்வி நிருவாகத்துக்கான புவியியற் பிரதேசம்) பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் அளவில் பெரிதாக, சிங்கள் கல்வி வட்டாரங்களைவிட அதிகமான பாடசாலைகளைக் கொண்டிருந்தன. உதாரணமாக, 1985இல் நுவரெலியா மாவட்டத்திலிருந்த மஸ்கெலியா தமிழ் வட்டாரம் 90 பாடசாலைகளையும் அதே மாவட்டத்திலிருந்த சிங்கள வட்டாரம் 35 பாடசாலைகளை மட்டுமே கொண்டிருந்தது.

90 பாடசாலைகளைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு கல்வி அதிகாரியே இருந்தமையால், தேவைப்பட்ட போது உதவியை நாட எவருமிருக்கவில்லை. தூரப் பிரதேசங்களில் கற்பித்த ஆசிரியர்கள் அல்லது பெருந்தொகையான பாடசாலைகளுக்கு ஒரு வட்டார அதிகாரியே இருந்த பகுதிகளிலுள்ள ஆசிரியர்கள் கல்வி அதிகாரியை அதிகம் சந்திக்க முடியவில்லை என்பதுடன் கல்வி அதிகாரி பாடசாலைகளுக்கு விஜயம் செய்வதும் குறைவாக இருந்தது. ஆயினும், இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் மாதாந்தம் நடைபெறும் குழக்

கூட்டங்களுக்கு ஆசிரியர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். அங்கு அவர்கள் கல்வி அதிகாரியைச் சந்தித்தனர். ஒரு தடை அகற்றப்பட்டாலும் (தோட்ட நிருவாகியின் கட்டுப்பாடு) அதனைத் தொடர்ந்து, மாற்று ஏற்பாடு இல்லாமல் போன்றை மற்றொரு தடையாயிற்று.

பதுளை மாவட்டத்தில் இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வொன்று காணப்பட்டது. அங்கு 1984இல் 100 பின்தங்கிய பாடசாலைகளுக்கான மேற்பார்வை நிகழ்ச்சித்திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இவற்றுள் ஏறத்தாழ அரைப்பங்குப் பாடசாலைகள் பெருந்தோட்டத் தமிழ் பாடசாலைகளாகவும் எஞ்சியவை தூரப்பிரதேச, கிராமப்புற சிங்களப் பாடசாலைகளாகவும் இருந்தன. விரிவான ஆராய்வுக்காக இரு தோட்டப்புற தமிழ் பாடசாலைகளும் இரு கிராமப்புற சிங்களப் பாடசாலைகளும் தெரிவு செய்யப்பட்டன. ஒவ்வொரு பாடசாலையும் பருமனிலும் சமூகச் சுற்றாடலிலும் சமமானவையாகவும் புவியியல்தீயாக அருகருகேயும் அமைந்திருந்தன. ஒரேயொரு கிராமப்புறப் பாடசாலை பஸ்சேவையைக் கொண்ட பிரதான பாதையில் அமைந்திருந்தது. அங்கு பஸ்சேவை அடிக்கடி நிகழவில்லை. பிற முன்று பாடசாலைகளுக்கும் செல்வோர் 2-3 மைல்கள் வாகனத்தில் அல்லது நடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. நாலாண்டு காலப்பகுதியில் பாடசாலைக்கு வந்து சென்றவர்கள் பற்றிய விபரம் அறிய பாடசாலையின் சம்பவ பதிவுப் புத்தகங்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டன. வட்டாரக்கல்வி அதிகாரி, ஆசிரியர் ஆலோசகர்கள், விசேட துணை நிகழ்ச்சித்திட்டம், பதுளை ஒன்றினைக்கப்பட்ட கிராம அபிவிருத்தித் திட்டம் என்பவற்றின் அதிகாரிகள் போன்றோர் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றிருந்தனர். நான்காண்டு காலப்பகுதியில், இரு சிங்களப் பாடசாலைகளுக்கும் முறையே 42, 27 பேர் சென்றிருந்தனர். இரு தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கும் முறையே 20, 6 பேர் சென்றிருந்தனர். மேற்பார்வை அதிகாரிகளுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு முற்றாக ஒருவழித் தொடர்பாக இருக்கவில்லை. விசேட அக்கறையுள்ள ஆசிரியர்கள், அதிகாரிகளினதும் ஆசிரியர் ஆலோசகர்களினதும் உதவியை நாட சுதந்திரமாக அவர்களுடைய அலுவலகம் செல்ல முடிந்தது. இந்நான்கு பாடசாலைகளில் முதலாவது தொகுதி தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் தாம் இம்முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர் (விற்றில், சிறில், சாமுவேல் 1991). இப்பாடசாலைகள் மேற்பார்வைத்துறையில் பெற்ற ஆதரவில் கணிசமானளவு வேறுபாடு காணப்பட்டமை தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மேற்பார்வை உதவியின் அளவு போன்று அதன் தரமும் இரண்டு அம்சங்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஆரம்பக்கல்வி நிலையில் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு நடைமுறையில் பயன்படக் கூடிய ஆலோசனையை வழங்க மேற்பார்வையாளருக்கு இருந்த தகைமை இதில் முதலாவது அம்சமாகும். மேற்பார்வைப் பணியானது உதவி செய்யும் முறையில் அமைந்ததா அல்லது அதிகாரத்தொனியில் அமைந்ததா என்பது இரண்டாவது அம்சமாகும். ஆரம்பக்கல்விப் பிரிவு ஆசிரியர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கிய பல மேற்பார்வையாளர்கள், ஆரம்பப்பருவ மாணவர்களுக்குக் கற்பித்த அனுபவமுடையவர்கள் அல்லர் அல்லது சிறிதளவே அனுபவம் பெற்றிருப்பர். அவர்கள் பல பயிற்சி வகுப்புகளுக்குச் சென்றிருப்பர்; வகுப்பறைகளில் இளம் ஆசிரியர்களும் பயிலுநர்களும் கற்பித்ததை அவதானித்திருப்பர். சிறுபிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்து நேரடி அனுபவம் எதனையும் பெறாத மேற்பார்வையாளர்கள், வகுப்பறைக் கற்பித்தலை அவதானித்து ஆசிரியர்களுக்குக் கற்பித்தல்முறை தொடர்பான ஆலோசனைகளை வழங்குவதைவிட அதிபரின் அறையில் அமர்ந்து மாணவர் வரவு பற்றிய பதிவுகளைப் பரிசோதிப்பதையே பெரிதும் விரும்புவர். மேற்பார்வையாளரிடம் நிபுணத்துவ அறிவு இருந்தாலும் அதனை வழங்கும் முறையில் அவ்வறிவு பயனற்றுப் போகின்றது. இலங்கையில் பாடசாலைப் பரிசோதனை தொடர்பாக நீண்ட பாரம்பரியம் ஒன்றுண்டு. வழமையாக கல்வி அதிகாரிகளைக் கொண்ட பெரிய குழு முழுநாளும் இப்பணியில் ஈடுபடும். இக்குழு தாம் அவதானித்தவற்றை மேலதிகாரிகளுக்கு அறிக்கையாகச் சமரப்பிக்கும். பாடசாலையின் செயற்றிறன் பற்றிய விபரங்கள் இதில் அடங்கியிருக்கும். இவ்வாறான குழுக்கள், ஆசிரியரால் ‘பறக்கும்படை’ என வர்ணிக்கப்பட்டது. ஆசிரியர்களும் அதிபர்களும் இக்குழுக்களின் வருகையையிட்டு அதிக மகிழ்ச்சி அடைவதில்லை. ஏற்கனவே 4ஆம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டபடி, பொறுப்பேற்கப்படும் முன்னர், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளை கல்வி அதிகாரிகள் ஆண்டுதோறும் பரிசோதித்து வந்தனர். அச்சந்தர்ப்பங்கள் ஆசிரியருக்கு ஒரு சங்கடமான நிலைமையாக இருந்தது. பாடசாலைப் பதிவேட்டுப் புத்தகத்தில் அப்போது எழுதப்படும் சிறிய அறிக்கைகள் கற்பித்தலில் எதுவித ஆலோசனைகளையும் வழங்குவதாயில்லை. தற்போது பல இளம் கல்வி அதிகாரிகள், முன்னைய ‘பொலிஸ்’ பாணி மேற்பார்வையிலிருந்து ‘துணை புரியும் வழிகாட்டி’ என்றவாறு தமது பணியைப் புரிந்தாலும், சில ஆசிரியர்கள் பெறுகின்ற மேற்பார்வை அனுபவங்கள், பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்படும் முன்னர் தோட்ட நிருவாகி, கல்விப் பரிசோதகர்

ஆகியோரிடம் பெற்றவை போன்றே அமைந்துள்ளன. தற்போதும் அம்மேற்பார்வை முறையில் அதிக மாற்றம் ஏற்படவில்லை.

சுருங்கக் கூறுவதாயின், தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியரின் ஒரு தடை - தோட்ட நிருவாகியின் அதிகாரபூர்வமான, கண்டிப்பான கட்டுப்பாடுடைய மேற்பார்வை அகற்றப்பட்டு அதற்குப் பதிலாகப் பல தோட்டங்களில் எதுவித மேற்பார்வையும் இல்லாத நிலைமை ஏற்பட்டது. எப்பாடசாலையிலாவது மேற்பார்வை இடம்பெற்றிருந்தால், அதனை ஆசிரியர்கள் தமக்கு உதவியாக இருந்ததெனக் கருதவில்லை. பல பாடசாலைகளில் பொதுவாகவும் தோட்டப் பாடசாலைகளில் ‘பொலிஸ்’ பாணியிலான மேற்பார்வையுமே தொடர்ந்து இடம்பெற்றது. முன்னைய காலப்பகுதியில் அதிகாரத்துவ முறையிலமைந்த தோட்ட நிருவாகிகளின் பாடசாலை மேற்பார்வை முறையிலிருந்து இது சிறிதளவே வேறுபட்டிருந்தது.

தொடர்ந்து இருந்து வரும் நிலப்பிரச்சினை

பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்ட பின்னர் தோட்ட நிருவாகிகள் பாடசாலைகள் மீது கொண்டிருந்த உத்தியோகபூர்வ கட்டுப்பாடு நீக்கப்பட்டுவிட்தாயினும், நிலம் அவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதனால், அதனைப்படையில் அவர்கள் தோட்டப்பூர்க் கல்விக்கு ஆதரவை அல்லது எதிர்ப்பை வழங்க முடிகின்றது. பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்ற போது பிரதம மந்திரியின் பணிப்புரையின் பேரிலும் பின்னர், சனாதிபதியின் பணிப்புரையின் பேரிலும் பாடசாலையைச் சூழவுள்ள நிலப்பகுதியில் இரு ஏக்கர் நிலத்தை பாடசாலையின் எதிர்கால அபிவிருத்திக்காகவும் விண்ணயாட்டுத் திடலுக்காகவும் தோட்ட நிருவாகிகள் ஒதுக்க வேண்டியிருந்தது. பல இடங்களில் பாடசாலைகளைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் உயர்கத் தேயிலைச் செடிகள் இருந்தன. பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபன நிருவாகம் தொடர்ச்சியாக உற்பத்தியைப் பெருக்குமாறு நிருவாகிகளை நிர்ப்பந்தித்து வந்தது. இந்நிலையில் பாடசாலை அதிபர்கள், உள்ளூர் கல்வி அதிகாரிகள் ஆகியோரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி நிலங்களை ஒதுக்க நிருவாகிகள் தயங்கினர். பல சந்தர்ப்பங்களில் நிலங்கள் முறையாக வழங்கப்படும் முன்னர், பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இறுதியாக எப்படியும் நிலங்கள் வழங்கப்பட்டுவிடும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தாலும், சிலவேளைகளில் மட்டுமே இது சாத்தியமானதுடன் மற்றைய வேளைகளில் விரக்தியைத் தந்தது.

பல பாடசாலைகளைப் பொறுத்த வரையில், 1970களின் நடுப்பகுதியில் பாடசாலைகளைத் தேசியமயமாக்கும் அரசாங்கத்தின் நோக்கம் முறையாக நிறைவெய்தியமைக்கும் ஏற்கனவே தேசியமயமாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனங்கள் இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தைக் ‘கையளிப்பதற்கும்’ இடையிலுள்ள கால இடைவெளி நீண்டதாக இருந்தது. பல சந்தர்ப்பங்களில், கல்வி அமைச்ச அதிகாரிகள் சனாதிபதிக்கு மனுச் செய்து, இ.தொ.கா. தலைவரும் அமைச்சருமான திரு. தொண்டமானின் ஆதரவு மற்றும் வலியுறுத்தலின் பின்னரே நிலங்கள் வழங்கப்பட்டன. நிலத்தை வழங்குவதற்கான கடிதங்கள் சனாதிபதியினால் கையொப்பமிடப்பட்டு குறிப்பிட்ட அரசாங்கப் பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனத்தினூடாகத் தோட்ட நிருவாகிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

நீண்ட காலமாக நடந்த பேச்சுவார்த்தைகள் தடைப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. சில சந்தர்ப்பங்களில் பாடசாலைக் கட்டங்களைச் சுற்றி உயர்கத் தேயிலை பயிரிடப்பட்டிருந்தது; அல்லது வைன் அறைகள், மருத்துவ நிலையம், தொழிலாளர் வேலைக்குச் செல்லக் கூடுகின்ற கூடம் போன்ற தோட்டச் சொத்து ஏதேனும் இருந்தது; வைன் அறைகளில் இடம் போதாமையால் தொழிலாளர்கள் பலவந்தமாக நிர்மாணித்துக் கொண்ட கட்டங்களும் அங்கிருந்தன. அச்சந்துர்யங்களில் பாடசாலைக் கட்டங்களுக்குத் தொலைவிலுள்ள இடத்தில் இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தை தோட்ட நிருவாகி வழங்கினார். இதனை கல்வி அதிகாரிகள் விரும்புவதில்லை. ஏனெனில், பழைய பாடசாலைக் கட்டங்களுக்குப் பதிலாகப் புதிய கட்டங்களைக் கட்ட ஏற்படும் செலவுகளை அவர்கள் கருத்திற் கொண்டனர். பழைய கட்டங்களுக்கு மாற்றீடாகப் புதிய கட்டங்களை நிர்மாணிக்க தோட்ட நிருவாகிக்கு அதிகாரம் இருக்கவில்லை. பேச்சுவார்த்தைகள் நீண்டு கொண்டு போகப் பாடசாலை மாணவர்களின் தொகையும் அதிகரித்துச் சென்றது. இந்நிலையில் ஓவ்வொரு பிள்ளையும் கற்பதற்குரிய பெளதிக் கூடவைக்கு குறைந்து சென்றது. இதன் இறுதி விளைவாக, பாடசாலைக் கல்வியைச் சமூக தேவைக்கு ஏற்ப ஈடுகொடுக்க முடியாமல் பாடசாலைகள் தோல்வியடைந்தன.

நிலத்தைக் கையேற்றல், அதற்காக தோட்ட நிருவாகிகள் மற்றும் அவர்களுடன் தொடர்புடைய உயர் அதிகாரிகள் ஆகியோருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதில் தமக்குள்ள திறமையையிட்டு சில கல்வி

அதிகாரிகள் பெருமிதம் தெரிவித்தனர். 1992ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டங்களின் நிருவாகத்திலிருந்த அரசாங்கக் கட்டுப்பாடு அகற்றப்பட்ட போது கல்வி அமைச்சில் நிலங்களைக் கையேற்பதில் பொறுப்பு வகித்த அதிகாரிகள், நிலம் தொடர்பான பேச்கவார்த்தைகள் சிரமாக அமையுமெனக் கருதினர். அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபன நிருவாகம் தனியார் துறைக்கு மாற்றப்படுவதை மேற்பார்வை செய்வதற்கு பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் அமைச்சின் கீழ் பெருந்தோட்ட மறுசீரமைப்புப் பிரிவொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. தனியார்மயப்படுத்தப்பாத நிலங்கள் அரசின் உறுதியான கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதை நிச்சயப்படுத்துவதும் இப்பிரிவின் பணியாகும். ‘நிலம் தொடர்பான விடயங்களில் நிபுணர்’ எனத் தம்மை வர்ணித்துக் கொண்ட கல்வி அதிகாரி ஒருவர், புதிய அதிகாரத்துவத்திடம் தான் பேச்கவார்த்தை நடத்திக் கண்ட வெற்றியை மிக விபரமாக எடுத்துரைத்தார்:

நான் பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் அமைச்சக்குச் சென்றபோது என்னை பெருந்தோட்ட மறுசீரமைப்புப் பிரிவுக்கு அனுப்பினார்கள். முதலில் அவர்கள் என்னைச் சரியாகக் கவனிக்கவில்லை. ‘பலரும் பல நோக்கங்களுக்காக நிலம் கேட்கின்றார்கள்’ என்று கூறி என்னை வெளியே அனுப்ப முயற்சித்தார்கள். ஆனால் நான் போக மறுத்து எனது பணியில் ஈடுபட்டேன். இறுதியில் நான் கேட்ட விடயம் தொடர்பாக ஆவணங்கள் எவ்வயேனும் உண்டா எனக் கேட்டார்கள். நான் கல்வி அமைச்சக்கும் பாடசாலை அபிவிருத்திக்கு உதவிவரும் வெளிநாட்டு நிறுவனத்துக்கும் இடையில் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தக் குறிப்புக்களைக் கொண்ட புகைப்படப் பிரதியை எடுத்துக் காட்டினேன். உடனடியாக அவர் களுடைய மனப்பாங்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. பேச்கவார்த்தைக்கு எனது பணிப்பாளரை மறுசீரமைப்புப் பிரிவுக்கு அழைத்து வருமாறு கேட்டார்கள். சில நாட்களின் பின்னர் நாம் அங்கு சென்றோம். மறுசீரமைப்புப் பிரிவின் அலுவலகம், அமெரிக்க நாட்டு அலுவலகம் போன்று குளிருட்டி வசதியுடன் ‘பகட்டாக’ இருந்தது. நாங்கள் வெளியே ஒரு அறையில் காத்திருந்தோம். அப்போது தேநீர் உள்ளே எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. உள்ளே இருக்கும் முக்கியத்தர்கள் தேநீர் அருந்த நாங்கள் வெளியே காத்திருக்க வேண்டுமென நாங்கள் நினைத்தோம். அடுத்த கணம் எங்களை உள்ளே அழைத்தார்கள். அதன்பின் தேநீர்

எங்களுக்குத்தான் என விளங்கிக் கொண்டோம். எங்களுக்கு முக்கிய பிரமுகர்களுக்குரிய உபசாரம் கிடைத்தது! இப்போது மறுசீரமைப்புப் பிரிவு முடப்பட்டு பொறுப்புகள் பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் அமைச்சிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட எங்களுக்கு நிலப்பிரச்சினை என்று எதுவும் கிடையாது.

இவ்வாறாக கல்வி அதிகாரி ஒருவர் சக்தி பெற்றவராக தோட்ட நிருவாகிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தி வெற்றிப் பெருமிதம் மிக்கவராய் இருந்த போதிலும், இன்னும் தீர்க்கப்படாத நிலப்பிரச்சினைகள் சில உண்டு. பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் நடவடிக்கை 1977இல் ஆரம்பமாகித் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், 1997ஆம் ஆண்டில் முன்று தோட்டப் பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்படாதிருந்தன. மேலும், 1992ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டங்களின் நிருவாகம் தனியார்மயமானதன் பின்னர், சில கம்பனிகள் தாம் வழங்கும் நிலங்களுக்கு சந்தை விலைப்படி கல்வியமைச்சு கொடுப்பனவுகளைச் செய்ய வேண்டுமெனக் கோரின. உண்மையில் உரிமை அடிப்படையில் இந்நிலங்கள் பாடசாலையிடமும் கல்வியமைச்சிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டியனவாகும்.

பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரது கருத்துக்கள்: ஒரு தொகுப்பு

இந்த அத்தியாயத்தில் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரின் கருத்துக்கள் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டதிலிருந்து 1990களின் நடுப்புகுதி வரை தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி வசதிகளில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தை நன்கு உறுதி செய்கின்றன. தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் பற்றிய விவரணம், அவை பிரதான கல்வி முறைமையுடன் இறுதியாக ஒன்றினைக்கப்பட்டுள்ளது என்ற நோக்கு என்பவற்றுக்கு ஆதரவான, திட்டவட்டமான பல்வேறு சான்றுகளை முன்று சாராரும் எடுத்துக் கூறினர். பாடசாலையில் சேரும் மாணவர் தொகை, சராசரி கல்வி அடைவு மட்டம், ஆசிரியர் தொகை, கட்டடங்களின் தொகை, வசதிகள், பெற்றோரின் அக்கறை, கல்வித்துறை உயர் அதிகாரிகளின் அக்கறை எனக் காட்டுகள் பலவகையினதாயினும், முன்னேற்றம் மீதான அவர்களின் புலக்காட்சி ஒரே மாதிரியாகவே இருந்தது.

தோட்டப் பிள்ளைகளைப் பொறுத்த வரையில், கல்வியின் பெறுமானம் பற்றி வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்கள் உடன்பாடாகவே இருந்தன. மேலும், அவை நாட்டில் பொதுவாகக் காணப்பட்ட பெற்றோர் களின் சிந்தனை வெளிப்பாட்டுடன் ஒத்திசைந்தன. கல்வியானது மேலும் கல்வி பெறவும் வேலைவாய்ப்புகளைத் தரவும் வழிகோலுகிறது. விசேடமாக அரசாங்க வேலைவாய்ப்புகளைக் குறிப்பிட வேண்டும். பெருந்தோட்டப் பெற்றோரைப் பொறுத்த வரையில், இது அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு தோட்டங்களுக்கு வெளியே கிடைக்கக் கூடிய வேலைவாய்ப்புகளைக் குறிக்கிறது. ஆசிரியர்களும் கூட புதிய வேலைவாய்ப்புகளின் நன்மைகளை எடுத்துக் கூறினர். விசேடமாக, அவர்கள் அன்மைக் காலங்களில் தோட்டப் பாடசாலைகளில் விரிவடைந்து சென்ற அரசாங்க ஆசிரியர்களுக்கான வேலைவாய்ப்புகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டனர். இவ்வாசிரியர்களுள் பெரும்பாலானோர் தோட்டப் பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாவர். கல்வி கற்ற தோட்ட இளைஞர்களுக்கு கிடைத்த விரிவாக்கமுறும் வேலைவாய்ப்புகளை தோட்ட நிருவாகிகள் மிக விரைவாக ஏற்றுக் கொள்ளத் தலையிட்டனர். அவ்வாறே, நாட்டிலுள்ள ஏனைய பிள்ளைகள் போன்று தோட்டப்புறப் பிள்ளைகளும் பின்னர் வேலையில்லாப் பிரச்சினையை எதிர்நோக்கவுள்ளனர் என்றும் துரிதமாகக் குறிப்பிட்டனர். தோட்ட நிருவாகிகள் நீண்ட காலமாகவே கல்வி வளர்ச்சிக்கு எதிர்ப்புக் காட்டி வந்தனர். இந்நிலையில் இவர்கள் கல்வி வளர்ச்சியை இப்போது ஏற்றுக் கொண்டமைக்கு பாடசாலைகளுக்கான நிதிச்சமை அவர்களிடம் தற்போது இல்லை என்பதுடன், தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் மிகையாகக் காணப்பட்டமையும் காரணமாகும். மேலும் தோட்டங்களில் வேலையில்லாப் பிரச்சினை உருவாகியமை மற்றுமொரு காரணமாகும். தற்போது தோட்டப் பிள்ளைகளில் ஒரு பகுதியினர் தோட்டங்களுக்கு வெளியே வேலை தேடிக்கொள்வது இம்மேற்பார்வையாளர்களின் நலன்களுக்கு உகந்ததாகும். தமது எதிர்காலம் பற்றிய பிள்ளைகளின் அபிலாசைகள், பெற்றோர்களின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலித்தன. அவர்களுடைய தொழில்ரீதியான அபிலாசைகள், நாட்டின் பிறபகுதிகளில் வசித்த பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் உயர்மட்ட அபிலாசைகளைப் போன்று உயர்வாகவே இருந்தன.

சகல தரப்பினரும் எடுத்துரைத்த சுற்றாடலில் ஏற்பட்ட நேரானதும் இயக்கத் திறனுடையதுமான மாற்றமானது எதுவித பிரச்சினைகளையும்

கொண்டிருக்கவில்லை என்பது தவறானதாகும். குறிப்பாக ஆசிரியர்கள், தற்போது பாடசாலைகள் தொழிற்படுவதிலுள்ள பிரச்சினைகள் பலவற்றை இனங்கண்டனர். சில தோட்டங்களில், பாடசாலைகளின் அபிவிருத்திக்கு நிலங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதில் தோட்ட நிருவாகிகள் பல இடையூறுகளைத் தொடர்ந்து ஏற்படுத்தி வந்தனர். ஆசிரியர்களின் இடமாற்றம், வீட்டுவசதி போன்றன திருப்திகரமானதாக இருக்கவில்லை. வகுப்பறையில் கற்றல் - கற்பித்தல் நிலைமைகள் நெருக்கடியும் இரைச்சலும் நிறைந்து காணப்பட்டன. எவ்வாறு ஒரு பிரச்சினை (குறைந்த மாணவர் சேர்வு விகிதங்கள்) தீர்க்கப்படும்போது மற்றொரு புதிய பிரச்சினை (அளவுக்கு மீறிய மாணவரைக் கொண்ட வகுப்பறைகள்) உருவாகியது என்பதற்கு இதுவொரு நல்ல உதாரணமாகும்.

கல்வி நிலைமைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு, பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் தோட்ட நிருவாகிகளும் தந்த விளக்கங்கள் அவர்களது உணர்வுகளைப் புலப்படுத்தின; அவை பல்வகையினதாயும் வெவ்வேறு செல்வாக்குக்கு ஆட்பட்டவையாயும் இருந்தன. எந்தப் பிரிவினரும் மாற்றத்துக்குத் தாமே காரணமென உரிமை பாராட்ட முன்வரவில்லை. தோட்ட நிருவாகிகளும் ஆசிரியர்களும் அதிகரித்த மாற்றத்துக்கான காரணம் பெற்றோர்கள் கல்வியின்பால் காட்டிய அக்கறையே என்றனர். பெற்றோரும் ஆசிரியரும் பெருமளவு மாற்றத்துக்கான காரணங்களாக பாடசாலைகள் தேசிய கல்வி முறைமையுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டமை, அரசாங்கம் கல்விக்காகத் தொடர்ந்தும் மானியங்கள் வழங்கியமை (பாடநால்கள், சீருடைகள், சீருடைக்கான துணி போன்றவை), தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான விசேட அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தியமை போன்றவற்றைக் குறிப்பிட்டனர். விசேட அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்கான பெருமளவு நிதிவளங்கள் வெளிநாட்டு முகவர் நிலையங்களால் வழங்கப்பட்டமை பற்றிப் பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் அறிந்திருந்தனர். தோட்ட நிருவாகிகள், பெற்றோர்கள் பெருந்தோட்டங்களுக்கு அப்பால் வெளியிலகுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களுக்கு முக்கியத்துவமளித்தனர். இத்தகைய தொடர்புகள் தொலைக்காட்சி, இலங்கைக்கு உள்ளும் வெளியிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பயணங்கள், தோட்டங்களுக்கு வெளியே வேலை பார்த்துத் திரும்பி வருவோரின் அனுபவங்கள் என்பவற்றுக்கூடாக ஏற்பட்டவை என்பது நிருவாகிகளின் கருத்து. மேலும், ஓரளவுக்குப் பெற்றோரின் அக்கறையில் ஏற்பட்ட விரிவுக்கு அவர்களுடைய வருமானங்களில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பும் காரணமெனக்

கூறினர். இம்முன்று சாராரும் தோட்டங்களுக்குள் வேலைவாய்ப்புகளில் ஏற்பட்டனவே மீழ் ச் சியையும் வெளியிடங் களில் உருவாகிய வேலைவாய்ப்புகளையும் கல்விநிலை மாற்றத்துக்கான உந்துசக்தியாக இனங்கண்டனர். இம்முன்று சாராரும் பிரதான பெருந்தோட்டத் தொழிற்சங்கமான இ.தொ.காவின் தேசியமட்டத்திலான முக்கிய பங்களிப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டனர். இவர்கள் அனைவருமே பெருந்தோட்டத்தைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த சகலருக்கும் கிடைத்த குடியுரிமையின் அன்மைக்கால விளைவுகளை ஏற்றுக் கொண்டனர். குடியுரிமையைப் பெற்றதன் காரணமாக அரசாங்கத்துறையில் அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக்கான கதவு திறக்கப்பட்டதையும் இலங்கைக்குள் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் எதிர்காலம் உறுதி பெற்றதையும் அவர்கள் கட்டிக்காட்டினர். தலைமைத்துவம் மற்றும் குறிப்பான தலைவர்களின் பங்களிப்பைப் பற்றியும் அவர்கள் விசேடமாக எடுத்துரைத்தனர். சகல தரப்பினரும் திரு. தொண்டமான் அவர்கள் இ.தொ.கா. தலைவர் என்ற வகையில், ஆற்றிய முக்கிய அரசியல் பணியை எடுத்துக் கூறினர். பிராந்திய, தேசிய மட்டங்களில் செல்வாக்குப் பெற்ற பல கல்வி அதிகாரிகளின் பெயர்களை ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டனர்.

மிக அன்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட கல்வி முன்னேற்றம் பற்றி பெற்றோர், ஆசிரியர், தோட்டநிருவாகிகள் ஆகியோரின் பொதுவான கருத்து, இப்பிரிவினருக்கிடையே காணப்பட்ட ஒத்துழைப்பும் ஒருமைப்பாடான குறிக்கோருமாகும். இவர்களுக்கு தேசியமட்டத்தில் அரசியல் தலைமைத்துவத்தின் ஆதரவும் கல்வி அதிகாரிப்பை தலைமைத்துவத்தின் ஒத்துழைப்பும் கிடைத்தன. தற்போது பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள், தனியொரு ஆசிரியர் கற்பிக்கும் பாடசாலைகளில் ஒதுங்கிப் பணிபுரியும் நிலையில் இல்லை. ஓரிரு ஆண்டுகளில் பின்னைகளைப் பெற்றோர்கள் பாடசாலைகளிலிருந்து விலக்கிக்கொள்ளும் நிலையில் இல்லை. பெருந்தோட்டப் பின்னைகளின் கல்வியைத் தோட்டநிருவாகிகள் எதிர்க்கும் நிலையில் இல்லை. உண்மையில், 1977இற்கும் 1990களின் நடுப்பகுதிக்கும் கிடைப்பட்டபாகாலமானது, கல்விவளர்ச்சியின் இயல்புகள் பற்றிய ஆர்ச்சரின் விவரணத்துடன் (1981) பெரிதும் பொருந்துகிறது (அத்தியாயம் |ஜப் பார்க்க). முதன்மைப் பாத்திரங்கள் (Primary Actors) வகிப்போர் எப்போதும் தனித்துச் செயற்பாடுது கூட்டாகவே செயற்படுவெர்பாடசாலைகள் தனியார் துறையினரிடமிருந்து தேசிய கல்வி, கட்டமைப்புக்குள் அரசாங்கப் பாடசாலைகளாக மாறும்;

கல்வியானது பெறுமதியுடையது; தொழில்ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் பல நன்மைகளைக் கொண்டதென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு கருத்தொற்றுமை உருவாகிறது. பெருந்தோட்டங்களில் வளர்ந்து வரும் அரசாங்கப் பாடசாலை முறைமையுடன் பிரத்தியேகப் போதனை வழங்கும் கல்வி முறைமையானது இணைந்து செயற்படும் நிலைமை, ஆர்ச்சரின் விவரணத்திலிருந்து வேறுபடுகிறது: இந்நிலைமையானது, பெற்றோரின் ஒத்துழைப்பு என்ற பொதுப் போக்கிற்கு இடையூறாக அமையாது. உண்மையில் பல பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளின் நீண்டகால கல்விவாய்ப்பு, தொழில்வாய்ப்பு வெற்றிகளைக் கருத்திற் கொண்டு இம் மேலதிக பாடசாலை முறைமையை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். பிரத்தியேகப் போதனையானது மாணவர்களுக்கும் குடும்பங்களுக்கும் இடையே போட்டியை வலுப்படுத்துவது போலத் தோன்றினாலும், பெருந்தோட்டங்களில் அரசாங்கப் பாடசாலை முறைமையும் பிரத்தியேகப் போதனை முறைமையும் தொடர்ந்து வளர்ச்சியுறும் போது தனிநபர்களுக்கும் குடும்பங்களுக்கும் இடையே போட்டி உணர்வு அதிகரிக்க நேரிடும். இத்தகைய போட்டியிருக்கும் போது, அது பெருந்தோட்ட மாணவர்களுக்கும் பரீட்சை முறைமைக்கும் இடையில் என்றோ அல்லது அவர்களுக்கும் பிற இனங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கும் இடையில் உள்ளதென்றோ நோக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

கல்வி முன்னேற்றம் பற்றிப் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரின் விளக்கங்களும் விவரணங்களும் பெருந்தோட்டத்துறையில் ஏற்பட்ட பரந்தளவிலான மாற்றத்தை மேலும் உறுதிசெய்ய, நாடளாவியரீதியில் கல்வித் துறையில் பொதுவாக ஏற்பட்ட வளர்ச்சியைப் பகுப்பாய்வு செய்யுமாறு எம்மை அறிவுறுத்துகின்றன. ஆறாம் அத்தியாயத்தில் இதனை யாம் செய்துள்ளோம். மேலும், இவ்விளக்கங்களும் விவரணங்களும் கடந்த இரு தசாப்த காலத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார, அரசியல் வளர்ச்சியையும் அபிவிருத்தியையும் அவை பெருந்தோட்டங்களின் கல்வி நிலைமையில் ஏற்படுத்திய விளைவுகளையும் ஆராயுமாறு அறிவுறுத்துகின்றன. ஏழாம் அத்தியாயத்தில் இதனை யாம் செய்துள்ளோம்.

6. 1977 முதல் பிரதான கல்வி முறையிலும் பெருந்தோட்டக் கல்வியிலும் ஏற்பட்ட அமைப்பு மாற்றங்கள்

1977-1994 காலப்பகுதியில் கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள் பற்றிப் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோர் விபரித்திருந்தனர். அவர்கள் தந்த விபரங்களில் மாற்றத்துக்கான விளக்கங்களும் காணப்பட்டன. இவற்றில் பல உள்ளூர் நிலைமைகளிலும் குறிப்பிட்ட செல்வாக்குடைய தனிநபர் பாத்திரங்களிலும் தங்கியிருந்தன. வேறு சில விளக்கங்கள் நாடு முழுவதிலும் பொதுவாகச் செல்வாக்குச் செலுத்திய நிலைமைகளிலும் தனிநபர் பாத்திரங்களிலும் தங்கியிருந்தன. சில செல்வாக்குகள் பரந்தளவில் கல்வி சார்பானதாகவும் ஏனையவை அரசியல், பொருளாதாரம் மற்றும் சமூகம் சார்ந்தனவையாகவும் இருந்தன. இவ்வத்தியாயம், 1977 முதல் பிரதான கல்வி முறையிலும் தோட்டப்புறப் பாடசாலை முறையிலும் கல்வி வழங்கலிலும் ஏற்பட்ட அமைப்புத்தியான மாற்றங்களை மையப்படுத்தியதாக அமைந்துள்ளது. இதன்பொருட்டு பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரது விவரணங்கள், விளக்கங்கள் என்பவற்றை விரித்து அதன்மூலம் பேரளவு மட்டத்தில் (Macro Level) கல்விக் கொள்கையிலும் கல்வி வழங்கலிலும் எழுந்த மாற்றங்களை மீளாய்வு செய்கிறது. ஏழாம் அத்தியாயம் அரசியல், பொருளாதார, சமூகத்தியாக பேரளவு மட்டத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கான விவரணத்தையும் விளக்கத்தையும் விரித்துரைப்பதாக அமையும்.

பிரதான கல்வி முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றம்

முன்றாவது அத்தியாயத்தில், 1970களின் நடுப்பகுதியில் எழுந்த கல்விக் கொள்கை அமுலாக்கத்தின் போது பொதுமக்கள் மத்தியில்

ஏற்பட்ட அதிருப்தி பற்றி விபரிக்கப்பட்டது. 1977இும் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலின் போது கல்விச் சீர்திருத்தம் பிரதான விவகாரமாக முன்வைக்கப்பட்டது. புதிய அரசாங்கமானது 'சர்வதேசர்தியாக ஒப்பிடக்கூடியவாறான' கல்வித் தராதரங்களை மீண்டும் ஏற்படுத்துவதாக அளித்த வாக்குறுதியின் பேரில், க.பொ.த சாதாரண தரம் மற்றும் க.பொ.த உயர் தரப் பரிட்சைகளை மீண்டும் அறிமுகங் செய்தது. ஆயினும், 1972-7 காலப்பகுதியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பாடஏற்பாட்டுச் சீர்திருத்தங்கள் பல அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. ஆண்டு 11 வரை சகல மாணவர்களுக்கும் பொதுப் பாடஏற்பாடு தொடர்ந்து பேணப்பட்டாலும், கருத்து வேறுபாடுகளுக்குப்படிருந்த கட்டாயமான, பரிட்சைக்குரிய தொழில்முன்னிலைப்பாடம் கைவிடப்பட்டது. பாடசாலை அனுமதி பெறும் வயதெல்லை ஐந்தாகக் குறைக்கப்பட்டது.

1977-94 காலப்பகுதியில் ஆரம்ப, ஆரம்பப் பின்னிலை வகுப்புகளின் தர விருத்திக்கு எதுவாகப் பல நிகழ்ச்சித்திட்டங்களை கல்வி அமைச்ச அறிமுகங் செய்தது. ஆசிரியர் தொகை அதிகரிக்கப்பட்டு பயிற்சியிலும் முன்னேற்றம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இவற்றுடன் பல முகாமைத்துவ சீர்திருத்தங்களும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இவை கல்வி அதிகாரபீடத்தினதும் பாடசாலை நிறுவனங்களின் உள்ளக முகாமைத்துவத்தினதும் வினைத்திறனையும் விளைதிறனையும் மேம்படுத்தும் நோக்குடையனவாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன. இக்காலப்பகுதியில் கல்வித்துறையில் பலமும் அதிகாரமும் கொண்ட பல அமைப்புகள் நிறுவப்பட்டன. 1986இல் தேசிய கல்வி நிறுவகம் தாபிக்கப்பட்டது. 1992இல் தேசிய கல்வி ஆணைக்கும் தாபிக்கப்பட்டது. உயர் கல்வித்துறையானது 1980களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து விரிவாக்கம் பெற்றது. க.பொ.த உயர்தரத் தகுதிகளைக் கொண்டோரை அனுமதித்த உயர்தரமான கல்வியில் கல்லூரிகள் 1984 முதல் தாபிக்கப்பட்டன. விசேஸ்மாக 1980களின் இறுதியில் பல பல்கலைக்கழகங்களும் இணைப்புக் கல்லூரிகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

கல்வியின் விரிவு

1981 இற்கும் 1992 இற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் பொதுக்கல்வி முறைமையிலுள்ள பாடசாலைகளின் தொகை 9,867 இலிருந்து 10,590 ஆக அதிகரித்தது. அரசாங்கம், தனியார், பிரிவேனா

என முன்று வகையாகப் பாடசாலைகள் அமைந்தன. அரசாங்கப் பாடசாலைகள் கட்டணம் அறவிடுவதில்லை என்பதுடன் இலவசமாகப் பாடநால்களையும் சீருடைகளையும் வழங்குகின்றன. அரசாங்கப் பாடசாலைகள், சிங்களத்தை அல்லது தமிழைப் போதானா மொழியாகக் கொண்டு கல்வி வழங்குகின்றன. சிறியளவிலான பாடசாலைகள் சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு பிரிவுகளையும் கொண்டுள்ளன. தனியார் பாடசாலைகள், அரசாங்க உதவி ஏதனையும் பெறுவதில்லை. ஆயினும், அப்பாடசாலை ஆசிரியர் களுக்கு அரசு செலவில் பயிற் சி வழங்கப்படுகின்றது. அவர்கள் ஆங்கிலமொழிமூலம் கல்வி வழங்க அனுமதியிட்டு, பிரிவேனாக்கள் என்பவை அரசு உதவி பெறும் பொதுத்தசமய, சிங்களமொழிக் கோயிற் பாடசாலைகளாகும்.

1981இல் மொத்தப் பாடசாலைகளில் அரசாங்கப் பாடசாலைகள் 96 சதவீதமாகவும், 1992இல் 94.8சதவீதமாகவும் இருந்தன. பதிவுசெய்யப்பட்ட தனியார் பாடசாலைகளின் தொகை பெரும்பாலும் நிலையானதாக 1981இல் 71 ஆகவும் 1992இல் 70 ஆகவும் இருந்தன. பொருளாதார தாராளமயமாக்கத்தினால், 1977 முதல் ‘சர்வதேசப் பாடசாலைகள்’ எனக் கூறப்படுகின்ற தனியார் பாடசாலைகள் பல கல்வி அமைச்சின் மேற்பார்வை வரம்புக்கு அப்பாற்பட்டனவாகத் தோன்றத் தொடங்கின. இச்சர்வதேசப் பாடசாலைகள், 1982ஆம் ஆண்டின் 17ஆம் இலக்க கம்பனிகள் சட்டத்தின் கீழ் நிறுவப்பட்டன. இவை ஆங்கிலத்தைப் போதனா மொழியாகக் கொண்டும் இலாபகரமான கட்டணங்களை அறவிட்டு, ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல வேதனம் வழங்குவதுடன் செல்வந்த மத்திய வகுப்புப் பிள்ளைகளைப் பெரிதும் கவர்வனவாகவும் உள்ளன. 1995ஆம் ஆண்டளவில், ஏறத்தாழ 60-70 சர்வதேசப் பாடசாலைகள் இருந்தன (கல்வி அமைச்சு, தனிப்பட்ட தகவல்). 1981 இற்கும் 1992 இற்கும் இடையில் பிரிவேனாக்களின் தொகை 74 சதவீதத்தால், 275 இலிருந்து 478 ஆக அதிகரித்தது. 1981-1994 காலப்பகுதியில் நாட்டின் மொத்த மாணவர் தொகை 3.5 மில்லியனிலிருந்து 4.3 மில்லியனாக அதிகரித்தது. பிரிவேனாக்களின் மாணவர் தொகை, இருமடங்கிலும் கூடவாக 22,735 இலிருந்து 49,710 ஆக அதிகரித்தது. பதிவுசெய்யப்பட்ட தனியார் பாடசாலைகளில் மாணவர் தொகை, 58,929 இலிருந்து 84,110 ஆக அதிகரித்தது. பிரதானமான அரசாங்கத்துறைப் பாடசாலைகளிலே மாணவர் தொகை 3.4 மில்லியனிலிருந்து 4.2 மில்லியனாக அதிகரித்தது.

பல ஆசிய நாடுகளில் உள்ளவாறு இலங்கையில் பாடசாலை மாணவர் சேர்வுத்தொகை அதிகரிப்புக்கு சனத்தொகை அதிகரிப்பு முக்கிய காரணமாக இருக்கவில்லை. 1970களின் இறுதியிலிருந்து பிறப்பு வீதம் உறுதியாக வீழ்ச்சிடையத் தொடங்கியது. இவ்வீதம் 1979இல் ஆயிரத்துக்கு 28.9 ஆக, இருந்து 1990இல் ஆயிரத்துக்கு 20.1 ஆக வீழ்ச்சியடைந்தது. கல்வி முறைமையில் சேர்ந்து கொள்ளும் 5 வயதுப் பிள்ளைகளின் தொகை 1981இல் 285,996 ஆக இருந்து 1986இல் 340,888 ஆக அதிகரித்தது. ஆனால், இத்தொகை 1991இல் 255,186 ஆக 1981இல் இருந்ததை விடக் குறைந்தது. தேசிய கல்வி முறைமையில் மாணவர் சேர்வில் ஏற்பட்ட பெருமளவு சதவீத அதிகரிப்பு, க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரீட்சைக்கும் அதற்கு அப்பாலுமான கல்விப் பிரிவின் 14-16 வயதில் உள்ளோரிடையே ஏற்பட்டது.

அரசாங்கப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் தொகை, 1981இல் 135,869 ஆக இருந்து 1992இல் 182,597 ஆகவும் 1994இல் 186,927 ஆகவும் அதிகரித்தது. 1981-1992 காலப்பகுதியில் அரசாங்கத்துறை வேலைவாய்ப்புகள் வழங்குவதைப் பொறுத்த வரையில், அரசாங்க பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனங்களுக்கு அடுத்தபடியாக கல்வி அமைச்சு இருந்தது. மேலும், அரசாங்கத்துறையில் ‘வெள்ளை ஆடை’ வேலைகளை வழங்குவதில் கல்வி அமைச்சே முதலிடத்தைப் பெற்றது. தொடர்ச்சியான பல அரசியல் தீர்மானங்கள், பெருமளவு ஆசிரியர் பதவி பெறக் காரணமாக இருந்தன. உதாரணமாக 1989இல் கஷ்டப்பிரதேசப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பயிலுநர்களாகப் பணிபுரிய 25,000 இளைஞர், யுவதிகள் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டனர்.

1981-1994 காலப்பகுதியில் நாட்டிலிருந்த ஆசிரியர் தொகையில் ஏற்பட்ட மொத்த அதிகரிப்பானது, தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் நிரம்பலில் உடன்பாடான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. எவ்வாறாயினும், தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஆரம்பப் பின்னிலை வகுப்புகளிலே விஞ்ஞானம், கணிதம், ஆங்கிலம் ஆகிய பாபங்களில் மிகக் கூடுதலான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை நிலவியது.

கல்வி அமைச்சானது சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF), உலகவங்கி என்பவற்றின் ‘அமைப்புச் சீராக்க’ அமுத்தங்களுக்கு ஆட்பட்டது. அரசாங்க ஊழியரின், குறிப்பாக ஆசிரியரின் தொகையைக் குறைக்க வேண்டுமென்பதும் அவ்வாறான அமுத்தங்களுள் ஒன்றாகும்.

1990களின் முற்பகுதியில் ஆசிரியர்கள் முன்னதாக ஓய்வுபெற வழி செய்யும் திட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இதனால் கிடைத்த சில பெறுபேறுகள் எதிர்விளைவுகளை ஏற்படுத்தின. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை நிலவிய கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம் ஆகிய பாடங்களில் உயர்தகுதியும் அனுபவமும் பெற்ற பல சிறந்த ஆசிரியர்களை இந்த முன்னதாக இளைப்பாறும் திட்டம் கவர்ந்தது. விரைவிலேயே அரசாங்கத்தினால் நடாத்தப்படும் 96 சதவீதமான பாடசாலைகளிலிருந்து இளைப்பாறிய ஆசிரியர்களின் இடத்திற்கு பெருமளவு புதிய ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டிய தேவை எழுந்தது. இப்பாடசாலைகளில் மாணவர் தொகையும் வருடாந்தம் அதிகரித்துச் சென்றது. 1992இலும் 1993இலும் மேலும், 26,000 பேர் முன்னதாக இளைப்பாறிய ஆசிரியர்களுக்குப் பதிலீடாக நியமிக்கப்பட்டனர் (உலகவங்கி 1994:38). 1993ஆம் ஆண்டளவில் ஆசிரியர் தொகையில் 48 சதவீதமானவர்கள் தராதரமற்றவர்களாகக் (அதாவது தராதர பத்திரமற்ற, பயிற்சியற்ற அல்லது பட்டதாரிகளல்லாத) காணப்பட்டனர்; 1981இல் இது 24 சதவீத மட்டுமாகவே இருந்தது (கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சு 1992:40, உலகவங்கி / கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சு 1995b:ii).

பாடஏற்பாடும் கணிப்பீடும்

1970களின் முற்பகுதியிலிருந்து ஆரம்பநிலை அல்லது ஆரம்பப் பின்னிலை வகுப்புகளுக்கான பாடஏற்பாட்டில் அடிப்படையான மாற்றங்கள் எவ்வும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. 1972-7 காலப்பகுதியில், ஆரம்பப் பாடசாலைப் பாடஏற்பாடு புதிய பாடஏற்பாட்டுச் சீர்திருத்தங்களுக்கு உட்பட்டது. ஆண்டு 3 இலிருந்து ஆங்கிலம் கற்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்ப விஞ்ஞானமும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1970களின் முற்பகுதியைவிட 1977-94 காலப்பகுதியில் இரண்டாம் மொழியாக ஆங்கிலம் கற்பதற்குப் பெரும் முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது. இது பொருளாதாரத் தாராளமயக் கொள்கைக்கும் மேற்கு நாடுகளுடன் மீண்டும் ஏற்படுத்தப்பட்ட தொடர்புகளுக்கும் இசைவாக அமைந்தது. முன்னரைவிட ஆரம்ப, ஆரம்பப் பின்னிலை வகுப்புகளில் அழகியல், சமயம் மற்றும் இணைப்பாட ஏற்பாட்டுச் செயற்பாடுகள் அதிகமாக வலியுறுத்தப்பட்டன. ஆரம்பப்பின்னிலைக் கல்விப்பிரிவில் கருத்து வேறுபாடுகளுக்குப்பட்ட ‘தொழில் முன்னிலைப் பாடம்’ 1977இல் கைவிடப்பட்டு சில ஆண்டுகளின் பின்னர், ‘தொழினுப்பப் பாடங்கள்’, ‘வாழ்க்கைத் திறன்கள்’ ஆகியவை அறிமுகமாகின.

தமிழ்மொழிமூல தோட்டப் பாடசாலைகள், சகல தமிழ்மொழிமூலப் பாடசாலைகளுக்குமாக விதிக் கப்பெற்ற பாடஞ்பாட்டையும் சிங்களமொழிமூல தோட்டப் பாடசாலைகள் அல்லது தமிழ்மொழிமூலப் பாடசாலைகளிலேயுள்ள சிங்களமொழிப் பிரிவுகள், சகல சிங்களமொழிமூலப் பாடசாலைகளுக்குமான பாடஞ்பாட்டையும் பின்பற்றுகின்றன.

1981இன் கல்வி வெள்ளை அறிக்கை க.பொ.த சாதாரண தரப் பரிட்சைக் கணிப்பீட்டில் தீவிரமான பல மாற்றங்களை முன்மொழிந்தது. சில பாடங்கள் தொடர்பான செயற்றிட்டப் பணிகளுக்கு ஆசிரியர்கள் தொடர்மதிப்பீட்டின்படி, வழங்கும் புள்ளிகளும் இப்பரிட்சையிலே சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் என்பதும் ஒர் ஆலோசனையாகும். இது சகல பாடசாலை மாணவரையும் பாதித்தது போன்றே தோட்டப் பாடசாலைகளிலேயுள்ள ஆரம்பப்பின்னிலை மாணவரையும் பாதித்தது. 1987இல் தொடர் மதிப்பீடு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதுடன் ஓராண்டு காலம் மட்டுமே அது நீடிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. இதற்கான எதுவித ஆயத்தமுமில்லை என ஆசிரியர்களும் ஆசிரியர்கள் மீது நுழிக்கையின்மையால் பெற்றோர்களும் இதனை எதிர்த்தனர். சிங்கள ஜே.வி.பி கிளர்ச்சி இயக்கம் இவ்வகையான மதிப்பீட்டுத்திட்டம், கிராமப்புறப் பிள்ளைகளைப் பாகுபாடாக நடத்துமென வாதிட்டு இச்சீர்த்திருத்தத்தைக் கைவிடுமாறு அரசாங்கத்தை அரசியல்ரீதியாக நிர்ப்பந்தித்தது. ஆயினும், அப்போதைய கல்வி அமைச்சர் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் சுட்டிக்காட்டியது போன்று இதில் வேறு விடயங்களும் தொடர்புற்றிருந்தன:

அப்போது ஜே.வி.பி விவகாரம் இருந்தது உண்மையே. அத்துடன் சில ஆசிரியர்களிடமிருந்தும் எதிர்ப்புகள் வந்தன. பிரத்தியேகப் போதனை நிலையங்களும் இச்சீர்த்திருத்தத்தால் இழப்புகளை எதிர்நோக்கின. பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் மத்தியிலும் பிளவுகள் காணப்பட்டன. ஒரு சாரார் ஆதரவு தந்தனர் மற்றொரு சாரார் தீவிரமாக எதிர்த்தனர். ஆனால் நாம் இதனைத் தொடங்கிய போது நாட்டில் குழப்பநிலை ஏற்பட்டது. நாமும் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியதாயிற்று (நேர்காணல் பெற்றவரி 1993).

க.பொ.த. உயர் தர விஞ்ஞானப் பாடநெறியின் செயன்முறைத் திறன்கள் அம்சத்தையும் கைவிட வேண்டியதாயிற்று. ஏனெனில் செயன்முறைத் திறன்களில் ஆசிரியரின் கணிப்பீட்டை நிதானப்படுத்துவதில் பிரச்சினைகள் எழுந்தன.

ஆரம்பக்கல்வி நிலையில் 1944இல் முதன்முதலாக அறிமுகம் செய்யப்பட்ட 5ஆம் ஆண்டுப் புலமைப்பரிசில் பரீட்சை, வறிய பிள்ளைகளும் ஆற்றல்மிக்க பிள்ளைகளும் தரமான கல்வி வழங்கிய கிராமப்புற மத்திய பாடசாலைகளில் அனுமதி பெறசெய்யும் நோக்குடையது. இப்பரீட்சை நன்கு பிரசித்தி பெறத் தொடங்கியதுடன் பல ஆரம்பப் பாடசாலைகளின் கற்றல் - கற்பித்தல் செயற்பாட்டில் தொடர்ச்சியான ஆதிக்கத்தையும் செலுத்தியது. இப்பரீட்சையின் சித்தியானது வருமானத்தைப் பரிசீலித்து பணக் கொடுப்பனவைப் பெறவும் பிரசித்திப் பெற்ற தேசியப் பாடசாலையொன்றில் சலுகையுடன் அனுமதி பெறவும் வழிவகுத்தது. கல்வி அமைச்சினால் தேசியப் பாடசாலைகள் எனக் குறிப்பிடப்பட்ட பல பாடசாலைகள், 5ஆம் ஆண்டுப் புலமைப்பரிசில் பரீட்சையின்மூலம் பல மாணவரை அனுமதித்திருந்தன. 1940களில் மத்திய பாடசாலைகள் பெற்றிருந்த இடத்தை 1980களின் இறுதியிலே தேசியப் பாடசாலைகள் பெற்றுக் கொண்டன. 1977 இற்கும் 1994 இற்கும் இடையில் இப்பரீட்சையின் அமைப்பில் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. புலமைப்பரிசில்களின் தொகை, மிகக் குறிப்பாக 1997இல் 3,629 இலிருந்து 1994இல் 22,000 ஆக உயர்த்தப்பட்டது (கொத்தலாவல் 1994). 1970களில், தோட்டப் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் மிக அழுர்வமாகவே இப்புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்குத் தோற்றினர். 1980களின் நடுப்பகுதியில் இப்பரீட்சைக்குத் தோற்றுவோர் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இப்பரீட்சையில் சித்தியடைந்த சிலர் கொழும்பில் அல்லது கண்டியில் உயர்தரமான தேசியப் பாடசாலைகளிலே அனுமதி பெற்றனர். சித்தியடைந்த பலர் மலையகத் தோட்டப் பகுதிகளிலேயுள்ள தேசிய பாடசாலைகளிலே அனுமதி பெற்றனர்.

இலங்கையின் கல்வி முறைமையில், உயர் கல்வியும் வேலைவாய்ப்பும் பெற மாணவரைத் தெரிவுசெய்வதில் கவனஞ்செலுத்துவதாகவே கணிப்பீடு வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. இக் கணிப்பீடானது கல்வித் தரத்தைக் கண்காணித்தல் அல்லது ஆசிரியர், பெற்றோர், மாணவர் ஆகியோருக்கு கண்டறி பின்னாட்டலை வழங்குவதில் மிகக் குறைந்தளவே கவனஞ்செலுத்துவதாக இருந்தது. எனினும், 1980களில் தேசிய கல்வி நிறுவகமானது கல்வித்தரங்களைக் கண்காணிக்கவும் கற்றல் பிரச்சினைகளை கண்டறியவுமாகப் பல கணிப்பீட்டுத் திட்டங்களைத் தொடங்கியது. இவற்றுள் சிலவே சிறியளவில் தோட்டப் பாடசாலைகளில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன.

முகாமைத்துவ சீர்திருத்தங்கள்

1980களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பல முகாமைத்துவ சீர்திருத்தங்கள் கொள்கையளவில் சிறந்தவையாகக் காணப்பட்டன. ஆனால், அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பல பிரச்சினைகள் இருந்தன. பல சந்தர்ப்பங்களில் விரிவான திட்டங்கள் வகுக்கப்படவில்லை; போதியளவு வளங்கள் இருக்கவில்லை. பதவியாளரின் ஒப்பந்தங்களில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. 1981ஆம் ஆண்டின் கல்வி வெள்ளை அறிக்கை, பாடசாலைக் கொத்தணி முறைமை ஒன்றை அறிமுகம் செய்தது. பாடசாலைகளுக்கு இடையில் வளங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளல், தனிப்பட்ட பாடசாலைகள் பெறும் மேற்பார்வை சேவையை மேம்படுத்தல் போன்ற நோக்கங்களுக்காக இத்திட்டம் 1982இல் அறிமுகமாகியது. பாடசாலைகளைக் குழுக்களாக்கிக் கொத்தணிப் பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. குறித்தவொரு பாடசாலைக் கொத்தணியின் தலைமைப் பாடசாலையின் அதிபர் கொத்தணிப் பாடசாலைகளின் கற்றல் - கற்பித்தல் செயற்பாடுகளுக்கு உதவுதல், பாடசாலைகளுக்கு இடையே வளங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளல் என்பவற்றுக்குப் பொறுப்பு வகித்தார். இதுவரையில் பாடசாலைகளின் மேற்பார்வைப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்த வட்டாரக் கல்வி அதிகாரிக்குப் பதில்டாக இவர் இருந்தார். பல பிரதேசங்களில் உற்சாகத்துடன் கொத்தணிகள் உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், இத்திட்டம் முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. பிரச்சினைகளும் தீர்க்கப்படவில்லை (கல்வி அமைச்சு 1984).

தமிழ்மொழி மற்றும் சிங்களமொழிப் பாடசாலைகள் ஒரே கொத்தணியில் அமையப் பெற்ற புவியியல் பிரதேசங்களிலே பிரச்சினைகள் எழுந்தன. கொத்தணி தலைமைப் பாடசாலையும் அதன் அதிபரும் எப்போதனா மொழியில் பணிபுரிவது? இருமொழிக் கொத்தணிகள் பலவற்றில் பிரச்சினைகள் தோன்றினாலும், ஓரிரு விதிவிலக்குகளும் இருந்தன. எடுத்துக்காட்டாக மலையகத்திலுள்ள நுவரெலியா மாவட்டத்தில், கொட்டகலை கொத்தணியிலுள்ள தமிழ்மொழி-சிங்களமொழிப் பாடசாலைகள் ஒத்துழைப்பிலும் அபிவிருத்தியிலும் ஒருமுகமாகவிருந்தன. ஆயினும், இக்கொத்தணி மலையகத் தோட்டப்புறங்களிலிருந்த சிங்களமொழி - தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளில் ஆரம்பக்கல்வியை மேம்படுத்தும் விசேட அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இயங்கியது. இக்கொத்தணி வெற்றி

காண்த தேவையானவற்றை இவ்விசேடத் திட்டத்திடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டது.

1984இல் கல்வி நிருவாகம் தொடர்பாக விரிவான சீர்திருத்தத்திட்டம் ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இச்சீர்திருத்தங்களில் பிராந்திய அலுவலங்களின் கீழ் பணிபுரியுமாறு பிரிவுக் கல்வி அலுவலகங்கள் தாபிக்கப்பட்டமை; கல்வித்திட்டமிடல் நோக்கங்களுக்காக புவியியல்ரீதியான கல்வி வலயங்கள் அறிமுகமாகியமை; அதிகாரப்பீட்தின் பல்வேறு மட்டங்களில் நிருவாக அதிகாரிகளின் பாத்திரம், பொறுப்புகள் என்பனவற்றில் பல மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டமை போன்றவை உள்ளடங்கியிருந்தன. 1988இல் மாகாண அரசாங்க முறைமை அறிமுகமான போது கல்வியானது மாகாண அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்ததுடன், 1992 இலும் 1994 இலும் நிருவாக அலகுகளிலும் பொறுப்புகளிலும் மேலும் சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டன. பல முகாமைத்துவ சீர்திருத்தங்கள் முன்னதாக நன்கு திட்டமிடப்படாமலும் வளங்களில்லாமலும் ஆரம்பமாகின. 1983-4இல் கல்வித்திட்டமிடலுக்காக அறிமுகமாகிய கல்வி வலயங்கள் அவை தாபிக்கப்பட்ட பின்னர் விரைவிலேயே மறைந்தும் போயின. பின்னர் 1992இல் வலயங்கள் தாபிக்கப்பட்டன. ஆயின், இப்போது தொழிற்றகைமை விருத்திக்கான நிருவாக அலகுகளாக இவை இருக்கின்றன. 1994இல் இவற்றின் தொழிற்பாடுகளில் மீண்டும் மாற்றம் ஏற்பட்டது; பொது நிருவாக விடயங்களுக்கான கூடுதல் பொறுப்புகள் வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறான சகல மாற்றங்களிலும் ஒரே புவியியல் பிரதேசத்தில் இணைந்து செயற்படும் சிங்களமொழி, தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளுக்கான வளங்கள், அமைப்பு தொடர்பில் தேசிய கல்வியமைச்சு மட்டத்திலும் மாகாணக் கல்வியமைச்சு மட்டத்திலும் குறைந் தளவு கவனமே செலுத்தப்பட்டது. பாத்திரங்களின் வரைவிலக்கணம், வகைசூறவு, அதிகார வரிசை என்பன தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை. தேசியமட்டத்தில் அல்லாமல் மாகாண மட்டத்திலேயே ஆசிரியர் ஆளணி பற்றித் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆரம்ப ஆட்சேர்ப்புகளை கல்விச் சேவைகள் ஆணைக்கும் பொறுப்பேற்றிருந்தது. ஆயினும், பதவி உயர்வுகளுக்கும் இடமாற்றங்களுக்குமான ஒப்புதல் மாகாண மட்டத்திலே வழங்கப்பட்டது.

அரசியல் தலையீட்டைக் கடுத்தல்

1980கள் முழுவதும் கல்வி அதிகாரபீட்டத்தின் கீழ்மட்ட தீர்மானமெடுத்தலில் அரசியல்வாதிகளின் தலையீடுகளைத் தடைசெய்யும் முயற்சிகள் தொடங்கின. 1980களின் முற்பகுதியில் அரசியல் தலையீடுகள் பரவலாக தீவிரமான நிலையை அடைந்திருந்தன. 1980களின் பெரும்பாலான காலப்பகுதியில் அப்போதைய கல்வி அமைச்சர் ரணில் விக்கிரமசிங்க குறிப்பாக ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு, பதவி உயர்வு, இடமாற்றம் என்பவற்றில் தலையீட்டைக் குறைக்க கடுமையாக உழைத்தார். ஆட்சேர்ப்பு, பதவி உயர்வு பற்றிய தீர்மானங்களில் பயன்படுத்துமாறு அதிகாரபூர்வமான பிரமாணங்கள் (எடுத்துக்காட்டாக கல்வித்தகுதி, தொழில் அனுபவம்) பயன்படுத்தப்பட்டன. மாகாணங்களுக்கு அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டதும் தேசிய அமைச்சு மட்டத்திலிருந்த அரசியல் தலையீடுகள் மறைந்து மாகாண, பிரிவு மட்டங்களில் அதிகரித்த வடிவத்தில் அவை மீண்டும் தலைதூக்கின.

அரசியல் தலையீட்டினால் தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களும் பாதிக்கப்பட்டனர். அவர்களும் தமது தேவைக்கு அதனைப் பயன்படுத்த தொடங்கினர். ஆயினும், உள்ளூர் அரசியலில் காணப்பட்ட அரசியல், இனத்துவ நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப அரசியல் தலையீட்டின் பயன்பாடு அமைந்தது. மத்திய மாகாணத்தில் அதிக விகிதாசாரத்தில் ஆசிரியர் களாக தோட்டத் தமிழர்கள் இருந்தனர். மாகாண அரசியல்வாதிகளும் தோட்டங்களைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தனர். இந்நிலையில் தமிழாசிரியர்கள் தூரப்பகுதிப் பாடசாலைகளிலிருந்து ஒரளவு வசதியான பாடசாலைகளுக்கு இடமாற்றம் பெற அரசியல்வாதிகள், கல்வி அதிகாரிகள் ஆகியோரின் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தினர். இவ்வாறே சிங்கள அரசியல்வாதிகள் அதிகமாகக் காணப்பட்ட பகுதிகளிலே சிங்கள ஆசிரியர்களும் அரசியல் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தினர். பிற பகுதிகளில் தோட்டப்பட்ட ஆசிரியர்கள் சாதகமான இடமாற்றங்களை பெறுவது குறைவாக இருந்ததுடன், அரசியல்வாதிகளால் வழங்க முற்படும் ‘தண்டனை’ இடமாற்றங்களாலும் அவர்கள் பாதிக்கப்படுவது மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக பதுளை மாவட்டத்தில் 1980களின் நடுப்பகுதியில் தோட்டப் பாடசாலை தமிழாசிரியர்கள், ஐ.தே.கட்சியின் சக்தி வாய்ந்த சிங்கள அரசியல்வாதியினால் அதிகம் பாதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் தோட்டங்களுக்கு வெளியே பணிபுரிந்த சிங்கள ஆசிரியர்கள்

இப்பாதிப்புக்கு உள்ளானார்கள். அதாவது சிங்கள ஆசிரியர்களுடன் ஒப்பிடும் போது தமிழ் ஆசிரியர்களின் சிறந்த பாடசாலைகளுக்கான இடமாற்ற வேண்டுகோள்கள் நிறைவேறுவதும் தண்டனையாக திருப்தியற்ற பாடசாலைகளுக்கு இடமாற்றம் பெறுவதும் குறைவாக இருந்தது. இந்த அரசியல்வாதி தேசியமட்டத்தில் கல்வியிலே அக்கறை செலுத்தினாலும், உள்ளூர் மட்டத்தில் அவரது நடவடிக்கைகள் காரணமாக சொந்தத் தொகுதி ஆசிரியர்களே பெரும்பாலும் பாதிப்படைந்தனர். தோட்டப்பறுப் பாடசாலைகளும் ஆசிரியர்களும் பெரும்பாலும் இந்த அரசியல்வாதியின் தொகுதிக்கு அப்பால் இருந்தமையால், அவரது செல்வாக்குக்கும் அக்கறைக்கும் ஆட்படவில்லை.

பொதுவாக 1977-94 காலப்பகுதியில் வளர்ச்சி பெற்று வந்த கல்வி அதிகாரப்பீட்டும் ஆட்சேர்ப்பு, பதவி உயர்வு என்பவைகளில் அதிகாரபூர்வ பிரமாணங்களை அதிகரித்தளவில் பயன்படுத்தி அரசியல் தலையீட்டைக் குறைத்து தொழிலாண்மைத் தார்மீகத்தை விருத்தியாக்கியது. இவ்விரண்டினதும் சமநிலை நகர்ச்சியானது தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கு அநுகூலமாகவிருந்தது.

ஒரு சமாந்தர கல்வி முறைமையின் வளர்ச்சி : பிரத்தியேகப் போதனை

1970களின் பிற்பகுதியில் கல்வி அமைச்சானது பாடசாலை ஆசிரியர்கள் பாடசாலை வேளையின் பின்னர், பிரத்தியேகப் போதனைகளில் ஈடுபடுவதைத் தடைசெய்ய முயன்றது. இது தோல்வியில் முடிந்த ஒரு போராட்டமாக அமைந்தது. 1990களில் பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் பிரத்தியேகப் போதனையின் அவசியம், அதற்கான செலவுகள், மாணவர் மீதான அழுத்தங்கள் பற்றி வெளிப்படையாகவே பேசினர். பிரத்தியேகப் போதனையானது வியாபாரமாக வலுப்பெற்று வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. பெரும்பாலான பெரியதும் வெற்றிகரமானதுமான பிரத்தியேகப் போதனை நிறுவனங்கள் பெரிய வெற்றிகரமான பாடசாலைகளின் முன்னாள் அதிபர்களால் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வியாபாரமானது முறைசார்ந்த கல்வி முறைமையுடன் சமாந்தரமாக இயங்கி வருகின்றது. பிள்ளைகள் ஒரே சமயத்தில் இருவகை முறைமைகளிலும் அனுமதி பெற்கின்றனர்.

பிரத்தியேகப் போதனை பல்வேறு வடிவங்களில் காணப்படுகிறது. நகர்ப்புறங்களில் தனியார் இடங்களில் பெரிய போதனை நிலையங்கள்

உள்ளன. இவை பாடசாலைகள் போன்று முகாமையாளர்களாலும் உயர்ந்த தகுதி வாய்ந்த போதனாசிரியர்களாலும் நடாத்தப்படுகின்றன. வகுப்புகள் அளவில் பெரிதாக இருந்தன. நகர்ப்புறங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் சிறிய போதனா நிலையங்கள், பாடசாலைகளைப் போன்றே அமைந்து குறைந்த தகைமையுடைய போதனாசிரியர்களால் நடாத்தப்பட்டன. சில நிலையங்கள் பாடசாலை வேளையின் பின்னர், பாடசாலைகளிலேயே நடாத்தப்பட்டன. இங்கு கற்பிக்கும் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் கட்டணம் அறவிடுவதும் உண்டு. அறவிடாமல் விடுவதும் உண்டு. இவற்றைவிட நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்படாத மிகச்சிறிய பிரத்தியேகப் போதனை ஏற்பாடுகள் பொது இடங்களிலும் (எடுத்துக்காட்டாக கோயிற்றிடல், பொது விறாந்தைகள்) ஏனையவை தனியார் வீடுகளிலும் நடைபெறுவதுண்டு. பெரும்பாலும் இச்சிறிய வகுப்புகளை நடத்துவோர் தாம் கற்பிக்கும் மாணவர்விடச் சற்று வயதில் கூடியவர்களாவர். கொழும்பிலும் கண்டியிலும் வாழும் செல்வந்தப் பெற்றோர்கள், உயர் தகுதி பெற்ற ஆசிரியர்களைக் கொண்டு வீடுகளிலே தமது பிள்ளைகள் ஒருவருக்கு ஒரு போதனாசிரியர் என்றவாறு போதனை வழங்குகின்றனர்.

அத்தியாயம் 5 இல் தோட்டங்களில் இடம்பெறும் பல வகையான பிரத்தியேகப் போதனை பற்றி விபரிக்கப்பட்டது. இப்பிரத்தியேகப் போதனைகள், பாடசாலை முடிவடைந்த பின்னர் பாடசாலையிலும் மாலைவேளைகளில், ‘மஸ்டர்’ நிலையத்திலும் லைன் வீட்டு விறாந்தையிலும் நடைபெறுகின்றன. தோட்டங்களுக்குள் பிரத்தியேகப் போதனை பரந்தளவில் காணப்படுகின்றது. ஆனால், பல தோட்டப் பெற்றோர்கள் இதனையொரு புதிய அல்லது அண்மைக்கால முறைமையாக குறிப்பாக, லைன் அறைகளிலும் விறாந்தைகளிலும் இடம்பெறும் போதனைகளைக் கருதுவதில்லை. மாலைவேளைகளிலே விறாந்தைகளில் இடம்பெறும் பிரத்தியேகப் போதனையை, 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் கங்காணிகள் நடாத்திய லைன் அறைப் பாடசாலைகளின் நவீன வடிவம் என்றே பலரும் கருதினர்.

உயர்கல்வி அனுமதி

நான்காம் அத்தியாயத்தில் பல்கலைக்கழக முறைமையின் தோற்றும் விபரிக்கப்பட்டது. 1977இல் தனியொரு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் நாடளாவியர்த்தியில் ஆறு வளாகங்களைக் கொண்டிருந்தது. 1978இல்

ஆறு வளாகங்களும் சுயாட்சி கொண்ட பல்கலைக்கழகங்களாகின. பல்கலைக்கழகத்துறையை மேலும் விரிவாக்க ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன. 1984இல் மாகாணசபைகள் அறிமுகமாகிய பின்னர், ஒன்பது மாகாணங்களுள் எட்டில், இணைந்த பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகள் நிறுவப்பட்டன. 1994இல் நாட்டில் 9 முழுமையான (திறந்த பல்கலைக்கழகம் உட்பட) பல்கலைக்கழகங்களுடன், பட்டமேற்படிப்பு நிறுவகங்கள் ஜந்தும் இணைந்த உயர்கல்வி நிறுவகங்கள் நாலும் இருந்தன. ஜே.வி.பி கிளர்ச்சி உச்சக்கட்டத்தில் இருந்த போதும் 1980களின் பிற்பகுதியில் இடம்பெற்ற எதிர்க்கிளர்ச்சியின் போதும் பல்கலைக்கழகங்கள் அடிக்கடி முடப்பட்டன. இதனால், இடைநிலைப் பாடசாலை மாணவர் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறுவது தாமதமாயிற்று.

முன்றாம் அத்தியாயத்தில் 1970களின் முற்பகுதியில் உயர்கல்வி அனுமதிக் கொள்கையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் ஆராயப்பட்டன. ஐ.தே.க அரசாங்கம், 1978ஆம் ஆண்டில் க.பொ.த உயர்தரப் பரிசீலப்புள்ளிகளை போதனாமொழி அடிப்படையில் தரப்படுத்தும் கருத்துவேறுபாட்டுக்குரிய முறையை முற்றாக மாற்றியமைத்தது. புதிய ஏற்பாட்டின்படி, திறமை சித்திக்கு மூலப்புள்ளிகளின் அடிப்படையில் 30 சதவீத இடங்களும் மாவட்ட மக்கள் தொகையின் அடிப்படையில் 55 சதவீத இடங்களும் கல்வியில் பின்தங்கிய மாவட்டங்களுக்கு 15 சதவீத இடங்களும் ஒதுக்கப்பட்டன. 1980-81 ஆண்டளவில் மொத்தப் பல்கலைக்கழக மாணவர் தொகையில், சிங்களவரின் பிரதிநிதித்துவம் சற்று அதிகமாக இருந்தது. பொறியியல், பெளதிக விஞ்ஞானம், கணிதம், புள்ளிவிபரவியல், பல் மருத்துவம், விலங்கியல் விஞ்ஞானம் முதலிய பிரசித்தி பெற்ற பாடத்துறைகளில் தமிழர் தொடர்ந்தும் அதிக பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டிருந்தனர். கலைத்துறையிலே தமிழர் பிரதிநிதித்துவம் குறைவாக இருந்தது. பெரும்பாலான பாடத்துறைகளில் முஸ்லீம், பறங்கியர் ஆகியோரின் பிரதிநிதித்துவம் குறைவாக இருந்தது. தமிழ் மாணவர் பற்றிய புள்ளிவிபரங்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழரை இந்தியத் தமிழரிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டத் தவறியது. 1980களில் இந்தியத் தமிழ் மாணவர்களின் பல்கலைக்கழக அனுமதி மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது. பல்கலைக்கழக அனுமதிப் பிரமாணங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் பெருந்தோட்ட மாணவர் ஒருசிலரையே பாதித்தது. ஆயினும், பல பெருந்தோட்ட மாணவருக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதியானது கலங்கரை விளக்காக வலுவான நம்பிக்கையுடியது.

1985 இலும் 1990களின் முற்பகுதியிலும் பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கோட்டா மீண்டும் ஒருதடவை மீளாய்வு செய்யப்பட்டு திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. திறமை அடிப்படையில் 30 சதவீதம், மாவட்ட மக்கட்தொகையின்படி 65 சதவீதம், பின்தங்கிய மாவட்டங்களுக்கு மக்கட்தொகையின்படி 5 சதவீதம் என்றவாறு அனுமதியில் மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. 1985இல் பின்தங்கிய மாவட்டங்களாக பதுளை, அம்பாந்தோட்டை, அம்பாறை, மன்னார் மூல்லைத்தீவு ஆகியவை இருந்தன. 1990இல் பல தோட்டப் பாடசாலைகளைக் கொண்டிருந்த நுவரெலியா மாவட்டமும் பின்தங்கிய மாவட்டமாக உள்ளடக்கப்பட்டது. அனுமதிக் கோட்டா மீளவும் திருத்தியமைக்கப்பட்டு திறமைக்கு 40 சதவீதம், மாவட்டங்களுக்கு 55 சதவீதம், பின்தங்கிய மாவட்டங்களுக்கு 5 சதவீதம் ஆக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. 1990 முதல் கலைப்பித்துக்கான அனுமதி முற்றிலும் திறமையின் அடிப்படையிலேயே வழங்கப்பட்டது. 1990களின் முற்பகுதியில், சகல பீடங்களுக்குமான அனுமதி 1973 இற்கு முன்னர் இருந்தது போன்று பழைய நிலைக்கு கொண்டுவரப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை வலுப்பெற்றது (பார்க்க, உதாரணமாக 2.3.1991 *Sunday Observer*).

1980கள் முழுவதும் தோட்டப் பகுதிகளிலிருந்து பல்கலைக்கழக அனுமதிப் பெற்ற தமிழ்மொழிமூல மாணவர் தொகை குறைவாகவே இருந்தது. பல்கலைக்கழக மாணியங்கள் ஆணைக்குழுவின் புள்ளிவிபரங்கள் மாணவர் தொகையை இன அடிப்படையில் பதிவுசெய்வதில்லை. ஆயினும் மாவட்டத்தியாக தமிழ்மொழிமூல, சிங்களமொழிமூல பயிற்சிநெறிகளுக்கான அனுமதித் தொகைகள் சில விபரங்களைத் தருகின்றன. கலைத்துறை கூடியளவு மாணவரை அனுமதிக்கிறது. அனுமதி பெறும் தோட்டப்புற தமிழ்ப் பிள்ளைகளுள் பலர் இத்துறையிலேயே அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். நுவரெலியா மாவட்ட மக்கட்தொகையில் இந்தியத்தமிழர் 48 சதவீதம், இலங்கைத் தமிழர் 13.5 சதவீதம் ஆகும். இம்மாவட்டத்திலிருந்து 1982-3இல் 6 பேரும் 1984-5இல் 5 பேரும் 1985-6இல் 2 பேரும் 1986-7இல் ஒருவரும் 1987-8இல் 8 பேரும் அனுமதி பெற்றனர். 40 சதவீதமான சிங்கள மக்களைக் கொண்ட இம்மாவட்டத்திலிருந்து அனுமதி பெற்ற மாணவர் தொகை முறையே 73, 66, 48, 52, 37 ஆகும் (பல்கலைக்கழக மாணியங்கள் ஆணைக்குழுவின் வருடாந்த அறிக்கை). தமிழ்மொழிமூலமான பாடநெறிக்கு மிகக் குறைந்தளவு மாணவரே நுவரெலியாவிலிருந்து அனுமதி பெறுவதாகத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் பாடசாலை

முறைமையில் ஆண்டு 13 வரை கல்வி பயிலும் தமிழ் மாணவர் தொகை குறைவாக இருப்பதேயாகும்.

சனநாயகப்படுத்துதல் மற்றும் மொழிக்கொள்கைகள் கல்வியில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம்

1977 இற்குப் பின்னர் சுதந்திரத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் கல்வியை சனநாயகப்படுத்தும் கொள்கைகளும் கல்வியின் சகல நிலைகளிலும் ஏற்பட்ட மொழிக் கொள்கை தொடர்பான மாற்றங்களும் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தன. 1946இல் சுதந்திரத்துக்குச் சற்று முன்னர், எழுத்தறிவு வீதம் 58 ஆக (ஆண்கள் 70 சதவீதம், பெண்கள் 44 சதவீதம்) இருந்தது. 1980 அளவில் எழுத்தறிவு வீதம் 87 ஆக (ஆண்கள் 91 சதவீதம், பெண்கள் 83 சதவீதம்) இருந்தது. நாம் மேலே பார்த்ததைப் போல பின்தங்கிய, தூரப்பிரதேசங்களிலிருந்து உயர் இடைநிலை வகுப்புகளுக்கும் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் அனுமதி பெற்ற மாணவர் தொகை அதிகரித்திருந்தது.

மொழிக் கொள்கையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றத்தின் விளைவு இவ்வாறு தெளிவாகத் தெரிந்தது. பல்கலைக்கழகங்களில் பெரும்பாலான மாணவரின் ஆங்கில எழுத்து, உரையாடல் ஆற்றலிலும் தூரித வீழ்ச்சி காணப்பட்டது. அரசாங்க உயர்மட்ட அதிகாரிகளாக இருந்தவர்களும் கல்வியில் ஒரு பகுதியை ஆங்கிலத்தில் கற்றவர்களும் அல்லது ஆங்கிலம் பேசும் சமூகப் பின்னணியைச் சேர்ந்தவர்களுமே ஆங்கிலத்தில் திறம்பட செயற்படக் கூடியவர்களாக இருந்தனர்.

சுதந்திரத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட கல்விசார் சனநாயகப்படுத்துதல் மற்றும் மொழிக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அரசியல் உயர் குழாத்தினரின் சமூகக்கூட்டிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தன. 1947, 1986 ஆகிய ஆண்டுகளிலே அரசாங்கங்களின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்களின் கல்விப் பின்னணியை ஒப்பு நோக்கும் போது பின்னணிய ஆண்டின் அரசாங்க உறுப்பினர்கள் முன்னணியவர்களை விட, பலதரப்பட்ட பாடசாலைகளிலிருந்து வந்தவர்களாக இருந்தனர். பாடசாலைகளின் கீர்த்தி, அமைவிடம் என்பன பல்வகைத் தன்மையுடையனவாகவும்

இருந்தன. இவர்களுள் பலர் குறைந்த அந்தஸ்துடைய பாடசாலைகளில் கல்வி பயிலத் தொடங்கிப் படிப்படியாக உயர் அந்தஸ்தைக் கொண்ட பாடசாலைகளில் பயின்றவர்கள். ஏனையோர் தொடர்ந்து குறைந்த அந்தஸ்துடைய பாடசாலைகளிலேயே பயின்றவர்கள். 1947 ஆம் ஆண்டில் ஐ.தே.க அரசாங்க அமைச்சர்களாக இருந்தவர்களில் 64 சதவீதமானவர்கள் உயர் அந்தஸ்துடைய பாடசாலைகளிலே கற்றுச் சித்தியடைந்தவர்கள். இது 1965இல் 59 சதவீதமாகவும் 1986இல் 45 சதவீதமாகவும் வீழ்ச்சியடைந்தது. 1986இல் பெரும்பாலான பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்கள் தமிழில் அல்லது சிங்களத்தில் கல்வி பயின்றவர்கள். ஆனால் 1947இல் பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்கள் முற்றாக அல்லது பெரும்பாலும் ஆங்கிலமொழியில் கல்வி பயின்றவர்களாக இருந்தனர் (குமாரகவாமி 1988).

1977 முதல் கல்விச் செலவினம்

1982-1994 இடையில் மொத்த அரசாங்கச் செலவினத்தில் கல்விச் செலவினமானது 7.5 சதவீதத்திலிருந்து 10.6 சதவீதமாக அதிகரித்தது. 1982-91 காலப்பகுதியில் மொத்தக் கல்விச் செலவினத்தின் ஆண்டுச்சராசரி அதிகரிப்பு, நிலைத்த விலைகளின் 3.8 சதவீதமாகவும் 1985-91 காலப்பகுதியில் இவ்வதிகரிப்பு 1.25 சதவீதமாகவும் இருந்தது (உலகவங்கி 1994). 1982-94 காலப்பகுதியில் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில், அரசாங்கத்தின் கல்விச் செலவினம் சராசரியாக 3 சதவீதமாக இருந்தது. இது 1970-77 அரசாங்க காலத்தைவிட அதிகமானதாகும். ஆனால், 1960-70 காலப்பகுதிக்கான சராசரி 4.7 சதவீதத்துடன் ஒப்பிடும் போது குறைவானதாகும் (NEC 1992:68). பாதுகாப்புச் செலவினங்களில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பின் காரணமாக சகல அரசாங்க வரவுசெலவுத் திட்டங்களும் நெருக்கடிக்குள்ளாயின. அதேவேளையில், பொதுவான பொருளாதார வளர்ச்சியானது கல்விச் செலவினத்தை மெதுவாகவே அதிகரிக்க அனுமதித்தது.

அதிகரித்த கல்விச் செலவினத்தின் பெரும்பகுதி ஆசிரியர்களின் சம்பளத்திற்காக செலவிடப்பட்டதுடன் பாடநூல்கள், சீருடை, மதிய உணவு என்பவற்றுக்கு மானியங்களாகவும் நிதி செலவிடப்பட்டது. ஒவ்வொரு பாடசாலை வருடத்தின் ஆரம்பத்திலும் ஆசிரியர்கள், பிள்ளைகளுக்கு இலவச பாடநூல்களை விநியோகிப்பர். இத்திட்டம் சகல பிள்ளைகளும் அடிப்படையில் குறைந்தபட்ச பாடநூல்களைப்

பெற உதவியதால், அதிகளவில் வெற்றி பெற்றது. மேலும் கீழ்வகுப்புப் பிள்ளைகள் ஆரம்பக்கணிதம் போன்று சில பாடங்களில் பயிற்சி நூல்களையும் இலவசமாகப் பெற்றனர். இலவச பாடநூல் திட்டம் 1982 ஆண்டு அறிமுகமாகியது. ஆயினும், இத்திட்டம் கிராமப்புறங்களில் 1870இல் தொடங்கப்பெற்ற கட்டணமற்ற இலவச அரசாங்கப் பாடசாலைக் கல்வியின் நீசியாகவே அமைந்தது. 1980களின் இறுதியில், மதிய போசன மாணியத் திட்டமொன்று (ஒரு நாளைக்கு ரூபா 3 ஆக) அறிமுகமானது. 1990களின் முற்பகுதியில் பாடசாலைச் சீருடைக்கான துணி இலவசமாக வழங்கப்பட்டது. தோட்டப் பாடசாலைப் பிள்ளைகளும் இம்மானிய உதவிகள் அனைத்தையும் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதும் பெறத் தொடங்கினர்.

கல்விக்கான வெளிநாட்டு உதவி

1977-94 காலப்பகுதியில் இலங்கையின் கல்விக்கான நிதியில் இரு முக்கிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. முதலாவதாக தனியார் கல்விச் செலவினங் களில் குறிப் பாக, முறைசாரா பிரத் தியேகப் போதனைத்துறையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பாகும். இது பற்றி மேலே விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது மாற்றம் சர்வதேச உதவிவழங்குநர் சமூகத்தின் நிதிப் பங்களிப்பில் ஏற்பட்ட திட்டவட்டமான அதிகரிப்பாகும். 1985இல் மொத்த வெளிநாட்டு உதவியில் 8 சதவீதம் கல்விக்குச் செலவிடப்பட்டது. இக்காலப் பகுதியில் அரசாங்க மொத்தச் செலவில், கல்விக்கும் பயிற்சிக்குமான செலவினம் 10 சதவீதத்துக்குச் சற்று கூடுதலாகும் (Lofstedt, Jayaweera and Little 1985). 1994ஆம் ஆண்டளவில் இவ்வீதம் இவ்வாறே இருந்ததாயினும், செலவிடப்பட்ட தொகை மிக அதிகமாக இருந்தது. அட்டவணை 6.1 இன் படி, 1982-1995 இற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் கல்விக்கான உதவி நிதி 2 மில்லியன் அமெரிக்க டொலரிலிருந்து 33 மில்லியன் அமெரிக்க டொலராக அதிகரித்தது (Alailima 1995).

1994ஆம் ஆண்டளவில் பெரியளவிலான தொழினுட்பக்கல்வி மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களை தரமுயர்த்தும் செயற்றிடங்களுக்கான வெளிநாட்டு உதவி மற்றுப்பெற்றது. 1990களில் வழங்கப்பட்ட பிரதான கடன்களும் மாணியங்களும் ஆரம்ப, இடைநிலைக் கல்விக்குப் பயன் படுத்தப்பட்டன. கல்விக் கான நிதியுதவி பிரதானமாக சீடாவினுடையதாகும் (SIDA). 1994இல் சீடா வழங்கிய உதவிநிதி

ஆட்டவணை 6.1 கல்வி, உயர் கல்வி அமைச்சக்கான வெளிநாட்டு நிதியுதவி, 1982-1995 (US \$000)

ஆ. தலைவர்கள்	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995
SIDA/UNDP	170													
SIDA	1 340	740			470	840	1 440	1 570	2 540	6 291	8 570	6 364	3 938	3 178
UNICEF	100	150			70			70	60	25	198		82	468
UNFPA	110	230			20			50	10				101	141
ஐப்பான்	20				40	6 170	3 900	2 800	280	574	4 940			
இந்தியா	300	30												
பிரான்சு			120											
UNFPA/UNDP		20												
SIDA/UNICEF			1 490											
ADB			810											
கனிடா			50											
இந்தியாந்து			7 480											
UNESCO			60		30	30		20				104	102	20
UNDP					70	10	40							
மேற்கு ஜோர்ஜியா					130	1 630	710	624	617	595		102	102	302
உ. கவங்கி														
ஹொந்தாம்	2 040	1 290	4 640	16 410	11 280	9 620	8 720	4 700	11 383	25 019	22 503	18 901	17 518	33 360

ஆதாரம் : நிதி ஒதுக்கீடு, அமைலீமா (1995)

150 மில் லியன் ரூபாவாகும். இவ் வுதவியின் பெரும்பகுதி தோட்டங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் இருந்த பின்தங்கிய ஆரம்பப் பாடசாலைகளின் அபிவிருத்திக்கும் தொலைக்கல்வி, விசேடகல்வி, கல்வி முகாமைத்துவம் ஆகியவற்றிற்கும் செலவிடப்பட்டன. ஜேர்மனிய முகவாண்மை (GTZ - தொழினுட்பக் கூட்டுறவுக்கான ஜேர்மனிய முகவாண்மை) தோட்டப்புறங்களிலே, பிரதானமாக ஆசிரியர் கல்விக்கும் ஆரம்பப் பாடசாலை அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டத்திற்கும் ஆதரவு வழங்கியது. 1994இல் ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி வழங்கிய கடன், பிற பிரதான வெளிநாட்டு உதவியாக இருந்தது. கலைத்திட்ட அபிவிருத்தி, பரிட்சைகள், ஆசிரியர் கல்வி, இடைநிலைக் கல்விக்கான கட்டமைப்பு வசதிகள் என்பவற்றிற்கு இக்கடனுதவி பயன்பட்டது. IDA மற்றும் உலகவங்கியின் கடனுதவியானது கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி, திட்பமிடலும் முகாமைத்துவமும், மாகாண மட்ட இயலளவு அபிவிருத்தி என்பவற்றிற்குப் பயன்பட்டது. முதன் முதலாக கல்விக்காக உலகவங்கியினால் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு வழங்கப்பட்ட கடனுதவி 1989 இலிருந்து ஆரம்பமாகியது. இதுபற்றி 'ஜலண்ட்' பத்திரிகை ஒரு வருடத்திற்கு முன் (*Island 27.9.88*) 'எமது கல்வி முறைமையை மறுசீரமைக்க முன்வரும் உலகவங்கி' எனத் தலைப்புச்செய்தி வெளியிட்டது. கல்விக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகரித்த வெளிநாட்டு உதவியானது, நாம் பின்னர் பார்க்கவிருப்பதைப் போல் பொதுவாக தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கும் அநுகூலமாக இருந்தது.

பெருந்தோட்டக் கல்வி அபிவிருத்தி

பெருந்தோட்டங்களிலே 1977-94 காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட கல்வி அபிவிருத்தியின் பல அம்சங்கள் மேலே விவரணப்படுத்தியவாறு பொதுவான மாற்றங்களையே பிரதிபலிப்பனவாக இருந்தன. எடுத்துக்காட்டாக அதிகரித்த ஆசிரியர் தொகை. ஏனைய அபிவிருத்திகள் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கும் அதிகார பீடத்தினருக்கும் இடையேயான அமைப்புமட்ட ஏற்பாடுகளுடன் தொடர்பானவையாகும்.

பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றலும் தேசியகல்வி முறைமையுடன் ஒன்றிணைத்தலும்

அத்தியாயம் 4இல், தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றது பற்றிய நீண்ட வரலாறு கூறப்பட்டது. பாடசாலைகளை

**அட்டவணை 6.2 பொறுப்பேற்கப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள்
(வருடங்களின் அடிப்படையில்)**

வருடம்	ஊவா மாகாணம்	மத்திய மாகாணம்	சப்ரகமுவ மாகாணம்	தென் மாகாணம்	மேல் மாகாணம்	வடமேல் மாகாணம்	மொத்தம்
1977வரை	45	151	56	11	40	1	304
1978	-	-	-	-	-	-	-
1979	-	1	-	-	-	-	1
1980	70	226	49	-	-	1	346
1981	1	1	-	-	-	-	2
1982	1	1	5	-	-	-	7
1983	3	3	3	-	-	-	9
1984	-	2	1	-	-	-	3
1985	5	4	1	-	-	-	10
1986	12	4	3	-	-	-	19
1987	7	4	2	-	-	-	13
1988	-	1	1	-	1	-	3
1989	2	-	-	-	-	-	2
1990	2	-	-	-	-	-	2

குறிப்பு : 1977 வரையிலான எண்ணிக்கை, 1951-2 இடையில் பொறுப்பேற்கப்பட்ட 24 பாடசாலைகளையும் 1972-6 இடையில் பொறுப்பேற்கப்பட்ட 14 பாடசாலைகளையும் குறிக்கிறது. 1977இல் ஒரே தடவையில் 266 பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டன.

ஆதாரம் : பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் பிரிவு, கல்வியமைச்சு.

அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றல் தொடர்பாக 1945 களிலேயே விவாதிக்கப்பட்ட போதிலும், ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் தோட்டப் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் தனது பற்றியுறுதியை 1970 தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் வெளிப்படுத்தும் வரையில் சாத்தியமான ஒரு நிலைமை தோன்றவில்லை. ஆயினும், ஏனைய அரசாங்கங்களைப் போலவே ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கமும் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றல் தொடர்பில் ஒர் அரசியல் உறுதிப்பாட்டினை வெளிப்படுத்தவில்லை. 1972-5 காலப்பகுதியில் 14 பாடசாலைகள் மட்டுமே பொறுப்பேற்கப்பட்டன. எனினும் 1977 ஜூலை தேர்தலுக்கு இரு மாதங்களுக்கு முன்பதாக இந்த அரசியல் உறுதி சுடுகியாக அதிகரித்ததைக் காணலாம். அரசாங்கத்தால் 266 தோட்டப் பாடசாலைகள் அவசர அவசரமாக பொறுப்பேற்கப்பட்டன. 1980இல் இதேபோல் தொகையான பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. அதன்

பின்னர் ஒவ்வொரு வருடமும் சிறு தொகை பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. அட்வணை 6.2 இதனைக் காட்டுகிறது. 1990களில் பொறுப்பேற்கப்பட வேண்டிய பாடசாலைகள் ஒரு சிலவே இருந்தன. பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் விடயத்தில் பெருந்தடையாக காணி சுவீகரிப்பு இருந்தது. தோட்ட நிருவாகிகளும் அன்மையில் தனியார்மயமான தோட்டங்களின் முகாமைத்துவக் கம்பனிகளும் பாடசாலைக்கு அருகில் அவசியமான இரு ஏக்கர் காணியை தர மறுத்தன.

ஆரம்ப காலத்தில் ‘பதிவுசெய்யப்பட்ட’ பாடசாலைகளே பொறுப்பேற்கப்பட்டன. பதிவுசெய்யப்பட்ட பாடசாலைகள் எனப்பட்டவை, கல்விச் சட்டங்களால் குறித்துரைக்கப்பட்ட குறைந்தபட்ச பிரமாணங்களையேனும் பூர்த்தி செய்து, பராமரிப்பின் பொருட்டு அரசாங்கத்திடமிருந்து சிறியளவில் உதவி நன்கொடை பெற்றவைகளாகும். 1981இல் வேறு வகையினதான் 50 பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட வேண்டியிருப்பதாக கல்வி அமைச்சு இனங்கண்டது. இவை குறைந்தபட்ச நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்யாததும் பதிவு செய்யப்படாதவையுமாகும். இப்பாடசாலைகளில் சுமார் 3,500 மாணவரும் 100 ஆசிரியரும் இருந்தனர். தோட்ட முகாமைத்துவமானது கட்டடங்கள் தொடர்பில் குறைந்தபட்ச நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்ததும் ஆசிரியர்களையும் உள்வாங்கி பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்பதற்கான அனுமதியை அமைச்சரவை 1981இல் வழங்கியது.

பாட ஏற்பாடு

பொறுப்பேற்கப்பட்ட பாடசாலைகளின் ஆசிரியர்களும் ஏனைய பாடசாலைகளைப் போலவே தேசிய பாட ஏற்பாட்டைப் பின்பற்றினர். 1970களில் பாட ஏற்பாட்டு அபிவிருத்தி நிலையம் நிறுவப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஆரம்பக்கல்வியிலும் கணிட்ட இடைக்கல்வியிலும் பாரிய பாட ஏற்பாட்டு மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. தேடியறிதலும் தொழிற்பாட்டுதனுமான கற்றலை மேம்படுத்தல், பாடநூல் மீளாய்வு, சேவைமுன் மற்றும் சேவைக்கால ஆசிரியர் பயிற்சி, மாணவர் கணிப்பீடு, மேற்பார்வை ஆளுணியினரை திசைமுகப்படுத்தல் என்பவை பாட ஏற்பாட்டுச் சீர்திருத்தத்தின் பிரதான கூறுகளாக இருந்தன. ஆரம்பக்கல்வியில் மாணவரின் தொழிற்பாட்டுடன் கூடிய கற்றல் தத்துவங்களை ஏற்று அவற்றைப் பிரயோகிக்குமாறு ஆசிரியரை ஊக்கப்படுத்துவதற்கான குழலை உருவாக்குவதே அப்போதைய சீர்திருத்தத்தின் இலக்காக இருந்தது. பாடத்திட்டங்கள் படிப்படியாக

மாற்றப்பட்டன. ஆரம்பக்கல்வி சீர்திருத்தமானது பரந்தளவிலான ஆசிரியர் சேவைக்காலப் பயிற்சி வேலைத்திட்டங்களுடன் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது (பிரீஸ் 1983). பாட ஏற்பாடு வெகுவாகக் கவர்ந்து கவனத்தை ஈர்த்ததாயினும், தோட்டப் பாடசாலைகளிலுள்ள பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் இச்சந்தரப்பத்தைத் தவறவிட்டிருந்தனர். ஏனெனில், அப்போது 1970களின் நடுப்பகுதி பில் பெரும்பான்மையான பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்படாததுடன், ஆசிரியரும் ‘பொறுப்பேற்கப்படவில்லை’ என்ற நிலையிலிருந்தனர்.

1980களின் நடுப்பகுதிகளில், பாடத் திட்டங்கள் மேலும் திருத்தப்பட்டதுடன் ஓவ்வொரு வகுப்புக்குமான ஆசிரியர் கைந்நால்களும் தயாரிக்கப்பட்டன. பொறுப்பேற்கப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளிலுள்ள ஆசிரியர்களும் தமிழ்மொழிமூலமான சேவைக்காலப் பயிற்சியைப் பெற்றுப் பயன்தைந்தனர். பாடத் திட்டங்கள் அனுபவமுள்ள ஆசிரியர்களையும் ஆசிரியர் பயிற்றுநர்களையும் உள்ளடக்கிய குழுவினரால் உருவாக்கப்பட்டு திருத்தி அமைக்கப்பட்டன. தமிழ்மொழி மற்றும் அழகியற்கல்வி பாடங்களுக்கான பாடத் திட்டங்கள் மொழிமூல அடிப்படையில் வெவ்வேறாகத் தயாரிக்கப்பட்டன. எவ்வாறாயினும், ஏனைய பெரும்பாலான பாடங்களுக்குரிய பாடத் திட்டங்கள் சிங்களமொழியின் துமிழாக்கமாக இருந்தன. கற்றல் துணைச் சாதனங்கள் தமிழில் அரிதாகவே இருந்தன. எடுத்துக்காட்டாக, 1980களின் முற்பகுதியில் ஆரம்ப்பெற விஸ்ளைகளுக்கு தமிழ்மொழியிலான கதைப் புத்தகங்கள் இலங்கையில் உருவாக்கப்படவில்லை; அவை தமிழ்நாட்டிலிருந்தே இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

1977-94 காலப்பகுதி முழுவதுமாக ஆரம்பக்கல்வி ஆசிரியர்கள், ஆண்டு 1 இலிருந்து ஏழு பாடங்களைக் கற்பிக்க வேண்டியதாக இருந்தனர் (தமிழ்மொழி, கணிதம், சுற்றாடற்கல்வி, ஆக்கத் தொழிற்பாடுகள், அழகியற்கல்வி, உடற்கல்வி, சமயம்). ஆங்கிலமொழி ஆண்டு 3இல் அறிமுகமானது. ஆரம்ப விஞ்ஞானமும் மூன்றாம் மொழியும் (தமிழ் அல்லது சிங்களம்) ஆரம்பக்கல்வியின் இறுதி இரு ஆண்டுகளிலும் கற்பிக்கப்பட்டன.

முறைசார் கற்றலுக்கான காலம் : குறித்துரைப்பும் நடைமுறையும்

ஆண்டு 1 - 3 வரையிலான மாணவர் தொடர்பில் விசேட பொறுப்புகளுடைய ஆசிரியர், வாரத்துக்கு 20 மணித்தியாலங்கள்

கற்பித்தனர்; ஆண்டு 4 மற்றும் ஆண்டு 5 இல் உள்ளவர்கள் வாரத்திற்கு 30 மணித்தியாலங்கள் கற்பித்தனர் (காலைக்கூட்டம் உட்பட). ஆரம்பப் பிரிவின் கீழ் வகுப்புகளில் கற்பித்த ஆசிரியர்கள், அப்பிள்ளைகள் 11.30 மணியளவில் பாடசாலையை விட்டுச் சென்ற பின்னர், உயர் வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்குமாறு எதிர்பார்க்கப்பட்டனர். இதுவே முறைசார் அமைப்பின் நிலையாக இருந்தது. ஆனால், நடைமுறையில் எங்கும் உள்ளவாறு பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர்களும் முழு அளவில் இப்பாடங்களை கற்பிக்க முடியவில்லை அல்லது அவ்வாறே வாரமொன்றுக்காகக் குறித்துரைக்கப்பட்ட மணித்தியாலங்களில் கற்பித்து முடித்தனர். கற்றல்-கற்பித்தல் கருமங்களுக்காக உண்மையில் செலவு செய்த நேரம் குறித்துரைக்கப்பட்ட நேரத்தைவிட மிகவும் குறைவானதாகவே இருந்தது.

1994இல் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர்களுடன் பணியாற்றும் ஆசிரியர் ஆலோசகர்கள் பன்னிப்பிடிய வள நிலையத்தில் நடைபெற்ற செயலாய்வு (Action Research) சார்பான் செயலமர்வில் நூலாசிரியருடன் பங்குபற்றினர். ஆண்டு 4 மாணவர் ஓராண்டில் முறைசார் கற்றலில் ஈடுபெடும் நேரம் பற்றிய கற்கையொன்றை அவர்கள் மேற்கொண்டனர். 1993ஆம் ஆண்டுக்குரிய மாணவர் வரவு இடாப்பு, வகுப்புப் பதிவேட்டுப் புத்தகம், ஆசிரியர் லீவு விபரம் ஆகிய ஆவணங் களிலிருந் தும் பாடசாலை ஆசிரியர், அதிபர், மேற்பார்வையாளர் என்ற வகையில் தாம் பெற்ற அனுபவங்களிலிருந்தும் பெற்ற தகவல்களின் அடிப்படையில் இக்கற்கை அமைந்திருந்தது (பெட்டி 6.1). குறித்துரைக்கப்பட்ட நேரம் 1008 பாடசாலை மணித்தியாலங்களுள் அரைவாசிக்கும் சற்று குறைவான நேரமே முறைசார் கற்பித்தலுக்கு உள்ளதாக அவர்களது இக்கற்கையில் இருந்து அறிய முடிகிறது.

பெட்டி 6.1 ஆண்டு 4 மாணவரின் முறைசார் கற்றல் நேரம் தொடர்பில் ஆசிரியர் மதிப்பீடு

1993இல் உத்தியோகபூர்வமான பாடசாலை நாட்கள் 189 ஆகும். நாளோன்றில் 40 நிமிடங்களைக் கொண்ட 8 பாடவேளைகள் இருந்தன. இது நாளோன்றின் 320 நிமிடங்கள் அல்லது 5.33 மணித்தியாலங்கள் ஆகும். இதன்படி உத்தியோகபூர்வ பாடசாலை வருடத்தின் பாடசாலை நாட்கள், 1008 பாடசாலை மணித்தியாலங்கள் ஆகும். ஆனால்

வகுப்பறைப் பதிவேடுகளின்படி, பல நாட்கள் வகுப்பறைக்கு வெளிபிளான் செயற்பாடுகளுக்கே ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. உதாரணமாக விளையாட்டுப் போட்டி (5 நாட்கள்), சுகாதார தினமும் பெற்றார் தினமும் (10 நாட்கள்), ஆசிரியருக்கான சேவைக்காலப் பயிற்சி நாட்கள் (3 நாட்கள்). மேலும், பரிட்சைகள், விடைத்தாள்களுக்குப் புள்ளியிடல் போன்றவற்றுக்கும் நேரம் ஒதுக்கப்பட்டது. மாதப் பரிட்சைக்கு 6 நாட்கள் என்றும் தவணைப் பரிட்சைக்கு 15 நாட்கள் என்றும் ஆசிரியர்களால் மதிப்பிடப்பட்டது. இதன்படி மொத்தமாக 39 நாட்கள் வகுப்பறைக்குப் புறம்பான வேறு செயற்பாடுகளுக்கும் 150 நாட்கள் வகுப்பறைக் கற்றலுக்கும் உள்ளன.

ஆசிரியரினதும் மாணவரினதும் வரவின்மை வீதம் உயர்வாகக் காணப்பட்டது. வரவின் மையின் சில நாட்கள் மேலே குறிப்பிடப்பட்டவைகளுள் அடங்கியிருக்கலாம். ஆசிரியரினதும் மாணவரினதும் வரவின்மையின் சில நாட்கள், வருடத்தின் எஞ்சிய கற்பித்தல் நடைபெற்ற நாட்களுள் அடங்கியிருக்கலாம். தோட்டப் பாடசாலையைப் பொறுத்த வரையில், சராசரி மாணவர் வரவின்மை 15 சதவீதமாகும். ஆயின், சராசரி ஆசிரியர் வரவின்மை வீதம் இருமடங்கிலும் அதிகமாக 32 சதவீதமாக இருந்தது. இவ்விரு வீதங்களினதும் சராசரி 20 சதவீதத்தையும் ஆசிரியரினதும் மாணவரினதும் வரவின்மை மேலே கூறப்பட்டுள்ளவாறு அடங்குவனவாக அல்லது அவை ஒரே நாளாக இருப்பதாகக் கொண்டும் 150 நாட்களிலிருந்து கழிக்க, வகுப்பறைக் கற்பித்தலுக்கான நாட்கள் 120 ஆகக் குறையும்.

இந்த 120 நாட்கள் அல்லது 639.6 மணித்தியாலங்கள் கொண்ட முறைசார் கற்றல் நேரம், மேலும் குறைய நேர்கிறது. பாடம் முடிவடைந்த பின் ஆசிரியர் வகுப்புகளுக்கிடையே செல்லும் பொருட்டு எடுக்கும் நேரம் (நாளொன்றுக்கு 35 நிமிடம்), பகலுணவுக்கான நேரம் 10 நிமிடம், கடைசி பாடவேளையில் 10 நிமிடம் ஆக இது இருந்தது. பின்னர் மாணவர் பாடத்தில் பங்குபற்றாதிருக்கும் நிலைமையும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டது. இங்கு ஆசிரியர் ஆலோசகர்கள், முறைசார் கற்பித்தல் நேரம் என்பதைவிட முறைசார் கற்றல் நேரம் என்பதையே கருதினர். ஓராசிரியர் கற்பிக்கும் போது சகல மாணவரும் கற்றல் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடாதிருக்கலாம். ஆசிரியர், குறித்த மாணவர்

குமு ஒன்றின் மீது தனது கவனத்தைச் செலுத்தும் போது மற்றுமொரு குழுவின் சுயகற்றல் செயற்பாடுகளுக்கான வழிகாட்டல் கவனிக்கப்படாதிருக்கக் கூடும். இவ்வாறாக கற்றலில் பங்குபற்றாத மாணவர் செலவிடும் நேரம், நாளொன்றுக்கு 30 நிமிடமாக ஆசிரியர் கணிப்பிட்டனர். மறுபுறமாக முறைசார் கற்பித்தல் நடைபெறாத போதும் மாணவர் கற்கலாம். எவ்வாறாயினும், ஆசிரியர்கள் முறைசார் கற்பித்தலிலேயே ஆர்வமாயிருந்தனர். ஆகவே இதுகணிப்பிடுகளிலிருந்து நீக்கப்பட்டது.

இவ்வாறாக மேலதிக இழப்புகள் நாளொன்றுக்கு 85 நிமிடங்கள் அல்லது 1.42 மணித்தியாலங்கள் ஆகும். ஆகவே, 120 நாட்களுக்கும் முறைசார் கற்றல் நேரம் 469.2 மணித்தியாலங்களாகக் குறைவடைந்தது. எனவே உத்தியோகபூர்வமாக முறைசார் கற்றலுக்கு 1008 மணித்தியாலங்கள் இருந்த போதும், அரைவாசிக்கும் சற்றுக் குறைவான நேரமே முறைசார் கற்றலுக்கும் கற்பித்தலுக்குமாகப் பயன்படுகிறது. இது முழு வருடத்திற்கும் சராசரியாக நாளொன்றுக்கு 1.29 மணித்தியாலங்களாகும்.

இப்பெறுமானங்கள் தமிழ் மொழிமூலப் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு அல்லது அநேகமாக இலங்கையிலுள்ள பாடசாலைகளுக்குப் பொருத்தமானவை எனக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. பதுளை மாவட்டத்திலுள்ள சிங்களமொழிமூலமான பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் ஆலோசகர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வாறான கற்கையொன்றும் இதே முடிவையே தந்தது. இக்கற்கையில், மாணவர் வீட்டில் சுயகற்றலுக்காக செலவிடும் நேரமும் பாடசாலை நிறுவனத்தில் தானொரு அங்கமாக இருப்பதன்மூலம் சாதாரணமாகவே பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய திறன்களும் மனப்பாங்குகளும் உள்ளடங்கவில்லை. இவை பாடசாலையில் முறைசார் கற்றலுக்கென வழங்கப்படுகின்ற நேரத்தின் பெரும்பகுதி குறைவாகப் பயன்படுத்தப்படுவதைக் காட்டுகின்றன. இதனால் பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளின் முறைசார் கற்றல் நேரத்தை ஈடுசெய்யும் பொருட்டு பணம் கொடுத்து பிரத்தியேகப் போதனையை நாடுவதில் வியப்பில்லை.

பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் எண்ணிக்கையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு

1977-94 காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் அவதானிக்கப்பட்ட குறிப்பித்தக்க ஒரு மாற்றும், ஆசிரியர் எண்ணிக்கையின் பெருமளவு அதிகரிப்பாகும். ஆரம்பத்தில் அதிகரிப்பு படிப்படியானதாகவே இருந்தது. ஆயினும், ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு, பயிற்சி என்பவைகளில் அரசு புகுத்திய பல மாற்றங்கள் ஆசிரியர் தொகை தூரிதமாக அதிகரிக்க ஏதுவாகியது.

ஆரம்ப காலப்பகுதி

4ஆம் அத்தியாயத்தில், 1930களின் நடுப்பகுதியிலே 70 இற்கும் அதிகமான மாணவருக்கு கற்பிப்பதில் வயது முதிர்ந்த தனியொரு ஆசிரியரது போராட்டம் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. 1966 இலும் கூட அதே பாடசாலையில் தனியொரு ஆசிரியரும் 70 மாணவருமே இருந்தனர். 1980களின் ஆரம்பப் பகுதிகளிலே ஓராசிரியரைக் கொண்ட பாடசாலைகள் பொதுவான ஓரம்சமாகவே இருந்தது.

ஓராசிரியர் பாடசாலைகள்: 1982இல் பதுளை மாவட்டத்திலிருந்த 109 தோட்டப் பாடசாலைகளும் 1970களின் முற்பகுதியிலிருந்து பொறுப்பேற்கப்பட்டவையாக இருந்ததுடன், 11 பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்படாமலும் இருந்தன. இந்த 109 பாடசாலைகளுள் 107 பாடசாலைகள் தரம் 1 முதல் 5 வரையில் மாணவரை அனுமதித்தன. இரு பாடசாலைகள் மட்டுமே தரம் 6 முதல் மாணவரை அனுமதித்தன. இப்பாடசாலைகளுள் 77, ஓராசிரியர் பாடசாலைகளாக இருந்தன. பொறுப்பேற்கப்பட்ட பாடசாலைகளின் மொத்த மாணவர் தொகை 11,569 ஆகவும் ஆசிரியர் தொகை 169 ஆகவும் இருந்ததுடன், சராசரி ஆசிரியர்-மாணவர் விகிதம் 1:68 ஆகவும் இருந்தது. ஆயினும், இவ்விகிதம் பாடசாலைக்குப் பாடசாலை காணப்பட்ட பாரந்தளவிலான வேறுபாடுகளை மறைத்து விட்டது. 1982இலும் ஓராசிரியருடன் இருந்த பாடசாலைகளின் மாணவர் தொகையை அட்டவணை 6.3 காட்டுகிறது. 21 ஓராசிரியர் பாடசாலைகளில் (28 சதவீதம்) 100 மாணவருக்கும் கூடுதலாக இருந்தனர்; மேலும், 25 பாடசாலைகளில் (32 சதவீதம்) 70-99 மாணவர் இருந்தனர். ஒன்பது பாடசாலைகளிலே மாணவர் தொகை 130 இற்கும் கூடுதலாக இருந்ததுடன், ஒரு பாடசாலையில் 255 மாணவர் இருந்தனர். பெரும்பான்மையான (67 சதவீதம்) ஓராசிரியர்

அட்டவணை 6.3 மாணவர் அடிப்படையில் ஓராசிரியர் தோட்டப் பாடசாலைகள், பதுளை மாவட்டம் 1982

	மாணவர் தொகை				
	<40	40-69	70-99	100-129	130+
பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை	4 (5%)	27 (35%)	25 (32%)	12 (16%)	9 (12%)

ஆதாரம் : பண்டாரவளை கல்வியலுவலகம், 1982.

பாடசாலைகளிலே மாணவர் தொகை 40இற்கும் 99இற்கும் இடையிலிருந்தது. ஓராசிரியர் பாடசாலைகளிலே உள்ள மாணவர் தொகை பற்றிய ஒப்பீட்டுத்தீயான தேசியமட்டத் தரவுகள் கிடைக்கவில்லை. அதேபோல் தரங்கள் 1-5 ஜி, மட்டும் கொண்ட பாடசாலைகளின் ஆசிரியர்-மாணவர் விகிதம் விகிதம் 1:24 ஆக இருந்தது (பாடசாலை தொகை மதிப்பீடு 1980). 1982இல் பதுளை மாவட்டத்தில் தரங்கள் 1-5 ஜி கொண்ட பாடசாலைகளினது சராசரி ஆசிரியர்- மாணவர் விகிதம் 1:39 ஆக இருந்தது (BIRDP 1983).

தொண்டராசிரியர்: 1977-1983 காலப்பகுதிகளில், தோட்டப் பாடசாலைகளின் சிறப்பான முகாமைத்துவத்திற்கு பெறக்கூடிய எந்தவொரு மேலதிக உதவியும் தேடிப்பெற வேண்டியதாக இருந்தது. அச்சமயம் அதிகளவில் தொண்டர் ஆசிரியர்கள் இருந்தனர். இவர்களுள் சிலர் இளைஞர்களாகவும் சிலர் வயது கூடியவர்களாகவும் இருந்தனர். பல பாடசாலைகள் தொண்டர் ஆசிரியர்களைக் கொண்டே இயங்கின. இவர்களுக்கு சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை. சிலர் தாம் சார்ந்த மத அமைப்புக்கள் அல்லது அரசு சாரா நிறுவனங்கள் வழங்கிய சிறு உதவித் தொகையைப் பெற்றனர். சிலர், பெற்றோரின் தயாள குணத்தினால் பண்ததை அல்லது பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் உணவுப்பங்கீட்டைப் பெற்றனர். 1978இல் நுவரெலியா மாவட்ட தொண்டராசிரியர்கள், ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு விண்ணப்பித்து அவை இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசத்திலுள்ள இலங்கைத் தமிழருக்கு வழங்கப்பட்ட போது ஏமாற்றமடைந்தனர். மலையகத்திலிருந்த ஆசிரியர் பதவிகளுக்கு வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் இளைஞர்களின் போட்டி காரணமாக பெருந்தோட்டத் தமிழருக்கும் இலங்கைத் தமிழருக்கும் இடையேயான உறவில் விரிசல் ஏற்படத் தொடங்கியது. 1979இல் தொண்டராசிரியர்கள்,

அட்டனிலுள்ள இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் அலுவலகத்துக்கு வெளியே சத்தியாக்கிரகம் செய்தனர். தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் தொண்டர் நிறுவனங்களின் ஆதரவுடன் இரு பிரதான பெருந்தோட்ட தொழிற் சங்கங்களின் தலைவர் களும் அமைச்சர் களுமான தொண்டமான், திசாநாயக்கா ஆகியோருக்கு இது பற்றி முறையீடும் செய்தனர் (நடேசன் 1993:299-300).

உள்ளுர் அரசுசாரா நிறுவனங்களின் இடையீடு : 1970களின் இறுதிப்பகுதிகளில் பொதுவாக தொழிற்சங்கங்களும் அரசுசாரா நிறுவனங்களும் பாடசாலை மற்றும் ஆசிரியர் விடயங்களில் தீவிரமாக ஈடுபடத் தொடங்கின. 1983 அளவில் பல அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் தோட்டங்களில் பணியாற்றத் தொடங்கின. சக்திமிக்கதும் அதிகளவில் சிங்களவர்களைக் கொண்டதுமான சர்வோதய நிறுவனம், தீவளாவியர்த்தியில் பல்வேறு சமூக அபிவிருத்திப் பணிகளில் ஈடுபடத் தொடங்கியது. சத்தியோதயா மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய பெருந்தோட்டங்களுக்கான இணைப்புச் செயலகம் போன்ற சிறியளவிலான சமூக அபிவிருத்தி நிறுவனங்கள் சிங்கள, தமிழ் சமூகங்களிடையே பிரதானமாக மலைநாட்டில் பணியாற்றின. இவை கண்டியைத் தளமாகக் கொண்டு இயங்கின.

ஊவா சமூகப் பொருளாதார அபிவிருத்தி நிலையம் (USCOD) பதுளையைத் தளமாகக் கொண்டு, அம்மாவட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளிலே உள்ள தொண்டராசிரியரின் பணிகளை ஒருங்கிணைத்து, அவர்களுக்கு உதவிப் பணமும் வழங்கி வந்தது. 1982 இறுதியிலும் 1983 முற்பகுதியிலும் கல்வி அமைச்சக்கும் பண்டாரவளையிலுள்ள அதன் பதுளை பிரதேசத்துக்கான கல்வித் திணைக்களத்திற்கும் தொண்டராசிரியர்களுள் சிலர் பிரிவினைவாத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதாக முறைப்பாடுகள் கிடைத்தன. பெருந்தோட்டங்களில் தீவிரவாத நிலைமையைத் தோற்றுவிக்கிறார் என்ற பொலிசாரின் சந்தேகத்தின்பேரில், வட்டார கல்வி அதிகாரி ஒருவர் வேறொரு மாவட்டத்திற்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். அவரது குற்றங்களிலொன்று பெருந்தோட்டப் பிரதேச இளைஞர்களினதும் யுவதிகளினதும் பெயர், தகைமை முதலிய விபரங்களை, எதிர்காலத்தில் ஆசிரியர் பயிற்சிநெறிகளுக்கு விண்ணப்பிக்க அவர்களை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு திரட்டியமையாகும். அவர் தயாரித்த இந்த இடாப்பு வேறு தேவைகளுக்கும் பயன்படுத்தப்படலாம் என சந்தேகிக்கப்பட்டது. 1983

ஜன் மாதத்தில் தொண்டர் ஆசிரியர்கள் கல்வி அமைச்சினால் இடைநிறுத்தப்பட்டனர். 1983 ஜூலையில் நிகழ்ந்த தமிழர் விரோத வன்முறைகள் கொழும்பிலிருந்து மலையகம் வரை பரவியது. அப்போது 'உஸ்கோட்' நிலையம் (USCOD), சிங்களக் குழபல் ஒன்றால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது.

1983 ஜூலையில் நிகழ்ந்த இந்தத் தமிழர் விரோத வன்முறையின் பின்னர், வடக்கு அல்லது கிழக்கு திரும்பிய யாழ்ப்பாணத் தமிழாசிரியர்களில் பலர், பெருந்தோட்டப் பகுதிகளுக்குத் திரும்பவே இல்லை. ஏனையோர் - பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள், வன்முறையின் போது ஒடி ஒளித்தவர்கள்; அகதி முகாமிலே தஞ்சமடைந்தவர்கள்; பாதுகாப்புக்காக இந்தியாவில் உறவினர்களுடன் தங்கியவர்கள் மெதுமெதுவாகத் திரும்பினர்.

ஜூலை கலவரம் பாடசாலைகள் இரண்டாந்தவணை விடுமுறைக்காக முடிப்பதற்கு சற்று முன்னரே நிகழ்ந்தது. இக்காலத்தில் பிள்ளைகளுக்கு, தற்காலிக வீடுகளாக பாடசாலைகள் மாறுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன அல்லது தமது ஆசிரியர் இடம்பெயர்ந்தனர் என்பதால் அவர்களது பாடசாலை ஏதோ ஒருவகையில் பாதிப்படைந்தது. 1983 செப்தெம்பரில் முன்றாந் தவணைக்காகப் பாடசாலைகள் மீண்டும் திறக்கப்பட்டபோது 630 தோட்டப் பாடசாலைகளில் 94 மூடப்பட்டிருந்தன. 17 சதவீதமான ஆசிரியர்கள் சமூகந்தரவில்லை. அண்ணளவாக 9,500 பிள்ளைகள், பாடசாலை மூடப்பட்டதால் பாதிப்படைந்தனர் (கல்வி அமைச்சு, 1983). 1983-1984 இறுதிப்பகுதியிலே பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் தத்தமது பாடசாலைகளுக்குப் படிப்படியாகத் திரும்பினர். பல தொண்டர் ஆசிரியர்கள் 1983இற்குப் பின் பாடசாலைக்கு செல்வதை நிறுத்திக் கொண்ட போதும், பலர் தொடர்ந்தும் சேவையாற்றினர். கல்வி அமைச்சின் தரவுகளின்படி, 1984இல் மொத்தமாக 1,484 ஆசிரியர்கள் தோட்டப் பாடசாலைகளிலே கடமையாற்றினர். இவர்களுள் கால்வாசிக்கும் சற்றுக் குறைவானோர் தொண்டராசிரியராக இருந்தனர்.

இறுதிக் காலப்பகுதி

1980களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் தொகையில் மாற்றம் ஏற்படலாயிற்று 1984-94 காலப்பகுதியில் தோட்டப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் தொகை 1,148 இலிருந்து 4,843 ஆக அதிகரித்தது. இவ்வதிகரிப்பு, மத்திய கல்வி

அமைச்சு அறிமுகப்படுத்திய மாற்றங்களினாலும் பாடசாலைகளுக்கான சமூகத் தேவைகளினாலும் ஏற்பட்டது. அரசு ஆரம்பித்த முதலாவது மாற்றமாக சகல அரசாங்கப் பாடசாலைகளும் அவற்றிற்குத் தேவையான ஆசிரியர் தொகையைக் கணக்கிட்டுக் கொள்வதற்கு ஏதுவாக கல்வி அமைச்சு அறிமுகப்படுத்திய உடன்கணிப்பான் (ready reckoner) அமைந்திருந்தது. இரண்டாவதாக தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கான விசேடப் பயிற்சி மற்றும் ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்கள் அமைந்தன. முன்றாவதாக ஆசிரியர் பயிற்சி முறைமையில் அறிமுகஞ் செய்த கல்வியியல் கல்லூரிகள் அமைந்திருந்தன. முதலாவது, முன்றாவது மாற்றங்கள் நாட்டிலுள்ள சகல பாடசாலைகளுடனும் தொடர்புற்றிருக்க, இரண்டாவது மாற்றம் தோட்டப் பாடசாலைகளுடன் மட்டுமே தொடர்புறுவதாக இருந்தது.

பாடசாலைகளின் பருமனும் ஆசிரியர் தொகையும் : முதலாவதாக சகல பாடசாலைகளையும் பாதித்ததாக, பருமனில் வேறுபட்ட ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும் தேவையான ஆகக்குறைந்த ஆசிரியர் தொகையைத் தீர்மானிக்கும் 1983ஆம் ஆண்டின் சுற்றறிக்கை அமைந்தது. அமைச்சின் சுற்றறிக்கையின்படி, 45 பிள்ளைகளுக்கும் குறைவான எண்ணிக்கையைக் கொண்ட பாடசாலைகளிலும் கூட முன்று ஆசிரியர்கள் தேவைப்பட்டனர். பாடசாலைகளில் ஏற்படும் ஆசிரியர் வெற்றிடங்களை, தேவையான ஆசிரியர் தொடர்பில் இனங்காணப்பதற்கு 1983 முதல் உடன்கணிப்பான் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதனால், ஆசிரியர் ஆளணியினர் நிலைமையில் ஓரளவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது.

கல்வி அமைச்சின் 1984ஆம் ஆண்டு தரவுகளின்படி, தோட்டப் பாடசாலைகளில் சேவையாற்றிய 1,148 அரசு ஆசிரியர்களுக்கு (தொண்டராசிரியர் புறநீங்கலாக) மேலதிகமாக 3,271 ஆசிரியர்கள் தேவைப்பட்டனர். இப்பற்றாக்குறைக்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தன. வரலாற்றுத்தியாகக் காணப்பட்ட குறைந்த ஆசிரியர்- மாணவர் விகிதமும் அவற்றுள் அடங்கியிருந்தது. ஒரு தோட்டப் பாடசாலை அரசாங்கத்தினால் பொறுப்பேற்கப்படும் போது அதன் ஆசிரியர்களும் இடமாற்றம் பெறக் கூடிய அரசு சேவையில் உள்ளாங்கப்பட்டனர். பின்னர் இவ்வாசிரியர்கள் எந்தவொரு அரசு பாடசாலைக்கும் வசதியான இடங்களிலேயுள்ள பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் அடங்கலாக, இடமாற்றம் கோரும் உரிமையைப் பெற்றனர். இரு வருட பயிற்சியின் பொருட்டு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளுக்குச் சென்ற தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்கள்,

பயிற்சியின் முடிவில் இடமாற்றத்திற்கு விண்ணப்பித்து தமது ஆரம்பப் பாடசாலைகளுக்கு பெரும்பாலும் திரும்புவதில்லை. சாதாரணமாகப் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளுக்கு வெளியே வதிவிடத்தைக் கொண்ட ஆசிரியர்கள் பெருந்தோட்டங்களுக்குள்ளே வேலைக்கு விண்ணப்பித்து தொழில் பெற்றுப் பயனடைந்து பின்னர், இந்நியமனத்தை தற்காலிகமானதாகவும் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே நியமனம் பெறுவதையே தமது இரண்டவது சிறந்த தேர்வாகவும் கருத்தலைப்பட்டனர்.

விசேட ஆட்சேர்ப்பும் பயிற்சித் திட்டங்களும்: இரண்டாவது மாற்றமாக தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான விசேட ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் பயிற்சித் திட்டங்கள் அறிமுகம் என்பவை அமைகிறது. பெருந்தோட்டப் பிரதேசத்தை நிரந்தர வதிவிடமாகக் கொண்டவர்களிலிருந்து தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் ஆளனியைக் கட்டியெழுப்புவது அவசியமானதென கல்வியமைச்சு தீர்மானித்தது. 1983இல் கல்வி அமைச்சு பல விசேட ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்களில், முதலாவதாக பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் பயிற்சி வேலைத்திட்டத்தை (PSTP) முன்மொழிந்தது. ஆரம்பத்திட்டத்துக்கான ஆரம்பத்திட்டமிடலைத் தொடர்ந்து வந்த 1983 ஜூலையின் தமிழர் விரோத வன்முறை நிகழ்வுகள், இத்திட்டத்தைத் துரிதப்படுத்த நிச்சயமாக பங்களிப்புச் செலுத்தின எனலாம்.

பெருந்தோட்டத்துறை ஆசிரியர் பயிற்சித்திட்டம் (PSTP) ஆசிரியர்களை நியமிப்பதற்கு முன்பதாக ஆறு மாத காலப் பயிற்சியை வழங்கியது. இது இலங்கையில் அப்போது நடைமுறையிலிருந்த வழமையான ஆசிரியர் பயிற்சித் திட்டங்களைவிட வித்தியாசமானது. அப்போதைய முறையின் படி ஆசிரியர் கள் பயிற்சிக் குத் தெரிவுசெய்யப்படுவதற்கு முன்பதாகக் குறைந்தது ஈராண்டு கற்பித்தல் அனுபவத்தைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். பெருந்தோட்டத்துறை ஆசிரியர் பயிற்சித்திட்டத்தில் நியமிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கான தகைமை, அப்போது நடைமுறையிலிருந்த குறைந்தபட்ச தகைமையான க.பொ.த. (உயர் தர)த்திலிருந்து ஆறு பாடங்களில் சித்திகளுடனான க.பொ.த (சாதாரண தர)மாகக் குறைக்கப்பட்டிருந்தது. விண்ணப்பதாரிகள், பெருந்தோட்டங்களில் நிரந்தர வதிவிடத்தைக் கொண்டவர்கள் இருக்க வேண்டுமென்ற கல்வியமைச்சின் ஆரம்ப நிபந்தனை பின்னர் தளர்த்தப்பட்டு, பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே வாழ்ந்த தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் இப்பதவிகளுக்கு விண்ணப்பிக்க வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது.

விண்ணப்பதாரிகள், நியமனப் பரீட்சையில் பொது அறிவு, பொது உள்சார்பு, தமிழ்மொழி, எண்கணிதம் ஆகிய வினாத்தாள்களுக்குத் தோற்றி சித்தி பெற வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டனர். நியமனத்துக்கு முன்னரான பயிற்சிக்காலத்தின் போது பயிலுநர்களுக்கு மாதாந்தம் ரூபா 500 படியாக வழங்கப்பட்டது. (1983 விலைகளின்படி, 15£) பயிற்சிநெறியானது தமிழ்மொழி, கணிதம், சுற்றாடற்கல்வி, சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய பாடங்களுடன் சிறியளவில் கற்பித்தல்முறையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. பயிலுநர்களது பொதுக்கல்வி மட்டத்தை விரிவுபடுத்தும் பொருட்டு பயிற்சிநெறி வடிவமைக்கப்பட்டிருந்த போதும், அதிகாரப்பீட்த்தின் தீர்மானமானது அதன் உடனடி அமுலாக்கத்தை உறுதிசெய்வதாக அமையவில்லை. பெட்டி 6.2, PSTP இனதும் அதன் பின்வந்த திட்டங்களினதும் ஆட்சேர்ப்பு நடைமுறைகளை விவரணப்படுத்துகிறது.

பெட்டி 6.2 PSTP நியமனத் திட்டத்தின் அமுலாக்கம்

1000 பயிலுநர்களை ஆட்சேர்ப்பதற்கான வர்த்தமானி அறிவித்தலான்று 1983 இறுதிப்பகுதியில் வெளிவந்தது. 1984இல் தெரிவுப் பரீட்சை நடாத்தப்பட்டது. இப்பரீட்சையில் 1017 பேர் சித்தியடைந்தனர் என்றும் அவர்களுள் 63 சதவீதமானோர் பெருந்தோட்டப்பகுதியைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும் யுவதிகளும் ஆவரென மதிப்பிடப்பட்டது. இவர்களுள் தமிழர் 59 சதவீதம், முஸ்லிம் 39 சதவீதம், சிங்களவர் 1.5 சதவீதம் ஆக இருந்தனர். இந்நியமனங்கள் பெருந்தோட்டங்களில் வதிபவர்களுக்கே வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற அரசியல் கோரிக்கைகளினால், பெருந்தோட்டப் பகுதிகளுக்கு வெளியே வதிபவர்கள் நியமனத்திலிருந்து தவிர்க்கப்பட்டனர்.

பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் நிரந்தரமாக வதிபவர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கும் பொருட்டு தெரிவுப் பரீட்சையின் சித்திப்புள்ளி குறைக்கப்பட்டது. தேவையான சித்திப் புள்ளியைப் பெற்றுத் தெறியவர்கள் நேர் முகத் தேர்வுக்கு அழைக்கப்பட்டனர். பெருந்தோட்டத்தில் நிரந்தர வசிப்பிடத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது நியமனப் பிரமாணங்களில் இருந்து நீக்கப்பட்டிருப்பினும், நேர்முகத் தேர்வின் போது முக்கிய அம்சமாக கருத்திற் கொள்ளப்பட்டது. நேர்முகங்காணும் குழு 150 புள்ளிகளை

வருமாறு வழங்க அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது: பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் ஆரம்பக்கல்வி 15; பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் இடைநிலைக்கல்வி 15; தோட்டத்தில் நிரந்தர வதிவிடம் 25; பெருந்தோட்டத்துறையில் சமூக அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றியிருத்தல் 25; பெருந்தோட்ட மக்களுடனான கலாசார உறவும் அவர்களது சமயத்தைக் கற்பிக்கும் ஆற்றலும் 25; தொண்டராசிரியராக முன்னுபவம் 10; ஆளுமையும் நடத்தையும் 35. நேர்முகத்தேர்வின் பின்னர், பெருந்தோட்டப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த 708 மாணவர்கள் பயிற்சிநெறியைப் பின்பற்ற தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இவ்வாறு தெரிவுசெய்யப்பட்டவர்களுள் பெரும்பாலானோர் நுவரெலியா, கண்டி, பதுளை ஆகிய மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். தெரிவுசெய்யப்பட்ட 708இல் 535 பேர் பயிற்சிநெறியின் இறுதிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றி, சித்தியடைந்த 526 பேர் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளிலே 1986ஆம் ஆண்டு ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றனர்.

ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்கள் எங்ஙனம் அதிகாரபீடத்தினரால் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன என்பதை விளங்கிக் கொள்வதற்கு பெட்ட 6.2இல் விவரணப்படுத்திய ஆட்சேர்ப்பு கருமத்தோடின் பல்வேறு அம் சங்கள் முக்கியமானவையாக உள்ளன. முதலாவது, உருவாக்கப்பட்ட புதிய ஆட்சேர்ப்பு திட்டத்திற்கான அமைச்சின் அங்கீகாரத்துக்கும் பாடசாலைகளிலே ஆசிரியர்களை சேவையில் அமர்த்தலுக்கும் இடையேயான நீண்டகால இடைவெளியாகும். இந்நியமனங்களைப் பொறுத்தவரையில் இக்கால இடைவெளி 3 வருடங்களாக இருந்தது. இரண்டாவது, அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆட்சேர்ப்புத் தொகைக்கும் பாடசாலை நியமனத் தொகைக்கும் இடையே நிலவிய வேறுபாடாகும். இவ்விடயத்தைப் பொறுத்த வரையில் அங்கீகாரத் தொகை 1,000 ஆகவும் நியமனத் தொகை 526 ஆகவும் இருந்தது. ஆட்சேர்ப்புப் பரீட்சை, தெரிவு, பயிற்சியும் பரீட்சையும் கொண்ட பல்வேறு கட்டங்களில் எண்ணிக்கையில் குறைவு ஏற்படுவது இயல்பாகும். ஆரம்பத்தில் ஆட்சேர்ப்புக்கான சித்திப்புள்ளியை 1,017 பேரை தெரிவுசெய்யும் வகையில் அமைச்ச தீர்மானித்திருந்ததுடன், இது அங்கீகரிக்கப்பட்ட திட்டத்தின் பிரகாரம் நியமிக்கப்பட வேண்டிய ஆசிரியர் எண்ணிக்கையுடனும் ஒத்திருந்தது (1,000). மூன்றாவது, ஆட்சேர்ப்பு, தெரிவு ஆகிய கட்டங்களுக்கான பிரமாணங்களை

தெரிவுசெய்தலாகும். ஆசிரியர் பணியென்பது அரசாங்கப் பதவி என்பதால், பலர் இதனை நாடி நிற்கின்றனர். வரலாற்று அடிப்படையில் ஏற்கத்தக்க காரணங்களுக்காக ஒரு சமூகத்திற்கு அல்லது இனக்குமுமத்திற்கு அநுசூலமேற்படுத்தும் ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்களினால், அப்பிரமாணங்களுக்குள் உள்ளடங்காத குழுக்கள் பெரும்பாலும் அதனை எதிர்க்க முற்படும். ஆரம்பத்தில் சகல குழுக்களையும் இணைத்துக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் முன் மொழிவுகள் அமைந்தாலும், ஆட்சேர்ப்பு கருமத்தொடரின் அடுத்தடுத்த கட்டங்களில் அவற்றுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப்படலாம்.

ஆயினும், இத்திட்டம் தொடர்ந்து நீடித்தது. 1989இல் மேலும் 743 பேரும் 1991இல் 629 பேரும் நியமனம் பெற்றனர். இவ்வொவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் 1,000 நியமனங்களுக்கான அங்கீகாரத்தை அமைச்சரவை வழங்கியிருந்தது. எவ்வாறாயினும், 1983-1990 காலப்பகுதியில் மொத்தமாக 3,000 நியமனங்களுக்கு அமைச்சரவை அங்கீகாரம் வழங்கியிருந்தும் 1,898 அல்லது 63 சதவீதத்தினரே நியமனம் பெற்றனர்.

பின்னர் வந்த காலங்களிலும் இத்திட்டம் தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. 1988இல் மேலும், 1,000 நியமனங்களுக்கான அங்கீகாரத்தை அமைச்சரவை வழங்கியது. அதன்படி, 1989இல் 743 பேர் ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றனர். 1990இல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட 1,000 நியமனங்களில் இறுதியாக 629 ஆசிரியர் நியமனங்களே 1991இல் வழங்கப்பட்டன.

1983 இற்கும் 1990 இற்கும் இடையில் 3,000 ஆசிரியர் நியமனங்களுக்கான அங்கீகாரத்தை அமைச்சரவை வழங்கியிருந்தது. இம்முன்று சந்தர்ப்பங்களிலும், அங்கீகரித்த நியமனத்துக்கும் வழங்கிய நியமனத்துக்கும் இடையே கணிசமானவு இடைவெளி இருந்தது. 63 சதவீதமான இடங்கள் மட்டுமே அரசாங்கத்தால் நிரப்பப்பட்டது.

PSTP பயிற்சி பெற்ற ஓராசிரியர், சம்பளம் அல்லது அந்தஸ்து என்பவைகளில், பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரின் நிலைமைக் கு ஸ்டாகவில்லையாயினும், இப்பயிற்சியின்மூலம் ஆசிரியர்கள் தமது பொதுவான அறிவு மட்டத்தை உயர்த்திக் கொண்டு, பொதுவான ஆசிரியத்துவங்களிலும் திசைமுகப்படுத்தப்படுவேர் என கல்வி அமைச்சு கருதியது. தோட்டப் பாடசாலையில் நாளாந்தம் மேற்பார்வை செய்யப்படாத கற்பித்தல் செயற்பாடுகளினாடாகவே ஆசிரியத்துவப்

'பயிற்சி' பெறப்பட்டது. PSTP பயிற்சிநெறியைப் பின்பற்றிய, 'PSTP ஆசிரியர்கள்' என்றவாறு அறியப்பட்ட இவர்கள், சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர், ஆசிரியர் பயிற்சி சான்றிதழைப் பெறும் பொருட்டாக ஈராண்டு பயிற்சியை ஏதேனுமொரு ஆசிரியர் கலாசாலையில் மேற்கொள்ள வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

காலத்துக்குக் காலம் தேசியீதியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்புகளினால் தோட்டப் பாடசாலைகளும் நன்மை அடைந்தன. நாம் பின்னர் பார்க்கவுள்ள கோட்பாட்டை அடியொற்றியதாக தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் நியமனங்கள், PSTP சான்றிதழ் முதல் பட்டப்பின்படிப்பு கல்வி டிப்ளோமா வரையிலான ஆறு வெவ்வேறு தகைமைகளினுரூடாக வழங்கப்பெறக் கூடியனவாக இருந்தன. எனினும், ஆசிரியர் நியமனம் பெற விரும்பிய தமிழ்மொழிமூலம் கல்வி கற்ற பெரும்பாலான இளைஞர்களும் யுவதிகளும் தோட்டப் பாடசாலைகளில் நியமனம் பெற விரும்பவில்லை. இது ஆசிரியர்களாக தோட்டப் பாடசாலைகளில் நியமிக்கப்பட்வர்கள் கல்வி மற்றும் பயிற்சிச் சான்றிதழ் என்பவற்றை கல்வி ஏணியின் கீழ்மட்டப் படியிலிருந்தே பெற்றவர்களெனக் கருத இடமளிக்கிறது.

1977 முதல் தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் நியமனத்தின் பெரும்பகுதி, விசேட PSTP திட்டத்தின் வாயிலாகவே கிடைத்து வந்தது. அரசு அங்கீராத் தீர்மானங்களைப் பல கட்டங்களினுரூடாக நடைமுறைப்படுத்துகையில், ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் எண்ணிக்கையில் குறைவு ஏற்பட்டிருக்காதாயின், ஆசிரியர் தொகையில் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருக்கும். அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆசிரியர் நியமனங்களின் எண்ணிக்கைக்குச் சமமாக, வழங்கப்படும் ஆசிரியர் நியமனங்களும் இருக்குமென்றே ஆட்சேர்ப்பு, தெரிவு, பயிற்சி ஆகிய கட்டங்களில் ஏற்படக் கூடிய எண்ணிக்கைக் குறைவை கருத்திற் கொள்ளாது அதிகாரப்பீட்டத்தினர் அனுமானித்திருந்தனர். சில அனுபவமிக்க அதிகாரிகள் உண்மை நிலைமையை அறிந்தவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் 1,000 பேரிலும் கூடிய தொகையினரை ஆட்சேர்த்து, தெரிவுசெய்து அல்லது பயிற்சியளித்திருக்க முடியும். ஆயினும், உயர் அதிகாரப்பீடும் அரசியல் அதிகாரமும் இதனை அங்கீகரிக்காது என அஞ்சி அனுபவமுள்ள அதிகாரிகள் இவ்வாறு செய்வதில்லை. இதனால் ஏற்படக் கூடிய இழப் பினால் ஈற் றில் பாதிக் கப்படுவது பாடசாலைகளேயாகும். அதிகாரபீட்த்தினரோ அன்றி அரசியல்வாதிகளோ அல்லர்.

பெருந்தோட்டத்துறை பயிற்சித்திட்ட (PSTP) ஆசிரியர் நியமனத்தினால் ஏற்பட்டதொரு பக்கவிளைவு, பெருந்தோட்ட ஆசிரியர்களுக்கிடையில் எழுந்த ஒற்றுமை உணர்வாகும். பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் நியமன அதிகரிப்பு வீதம் திட்டமிட்டதைப் போல துரிதமாக இல்லையாயினும், வளர்ச்சி ஏற்பட்டதென்பது உண்மையே. பெருந்தோகையாக நியமிக்கப்பட்ட இளம் ஆசிரியர்களுடன் அவர்களைப் பயிற்றுவித்த ஆசிரியர்களும் தேசிய மற்றும் மாவட்டத் திணைக்களங்களில் பணியாற்றிய கல்வி அதிகாரிகளும் ஜக்கிய உணர்வையும் பொதுவான நோக்கத்தையும் தமக்குள் வளர்த்துக் கொண்டனர். (பார்க்க விற்றில், சிவசிதம்பரம் 1993) ஆசிரியர் பயிலுந்தோக்கிடையிலும் ஆசிரியர்களுக்கிடையிலும் ஆசிரியர்களுக்கும் அதிபர்களுக்கும் இடையிலும் அதிபர்களுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் இடையிலும் பதற்றங்களும் முரண்பாடுகளும் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. எனினும், இச்சந்தரப்பங்களின் போது பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களின் நடத்தையானது போட்டியைத் தவிர்த்து ஒத்துழைப்புடன் இணைந்து செயற்படுவதாகவே இருந்தது. இந்நூலாசிரியரின் மேற்படி அவதானத்தை சிங்கள ஆசிரியர்களும் கல்வி அதிகாரிகளும் பல்வேறு சந்தரப்பங்களில் மீளவியறுத்தியுள்ளனர். ஒரு தசாப்தத்துக்கு முன்னரே சிங்களக் கிராமிய கல்வி விரிவடைந்திருந்த போதிலும், பெருந்தோட்டத் தமிழ் கல்விசார் முயற்சியிலே காணப்படுகின்ற ஒருமித்த நோக்கம் கிராமிய சிங்கள ஆசிரியர் மத்தியிலே இல்லையென அவர்கள் பொதுவாகக் குறிப்பிடுவதுண்டு.

கல்வியியல் கல்லூரிகள்: கல்வியியல் கல்லூரிகள் ஊடாக ஆசிரியர் பயிற்சிக்கான புதிய வழிமுறையொன்று நிறுவப்பட்டமை மூன்றாவது மாற்றமாகும். க.பொ.த. உயர்தர தகைமை பெற்ற இளைஞர்களுக்கும் யுவதிகளுக்கும் அருமப்ப பயிற்சியும் சேவைமுன் பயிற்சியும் வழங்கும் பொருட்டு கல்வியியல் கல்லூரிகள் தாபிக்கப்பட்டன. ஆசிரியர் பயிற்சி முறைமையில் இக்கல்லூரிகள் உயர் இடத்தை வகித்தன. இவை இளம் ஆசிரியர் தலைமுறையினரின் பொதுக்கல்வி மற்றும் பயிற்சி மட்டங்களை மேம்படுத்த வழியேற்படுத்தும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டன. 1986-1994 காலப்பகுதியில் நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் கல்வியியல் கல்லூரிகள் தாபிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் ஆறு சிங்களமொழி மூலமாகவும் ஒன்று தமிழ்மொழிமூலமாகவும் இருந்ததுடன் தமிழ், சிங்களம் ஆகியவற்றைப் போதனா மொழிகளாகக் கொண்டவையாக இரண்டும் இருந்தன. இக்கல்லூரிகளின் உள்ளகக் கட்டமைப்பு உயர்தரத்தில் இருந்தது. இதனால் கவரப்பட்ட வெளிநாட்டு

உதவிநிதி வழங்குநர்கள் மூலதனச் செலவுகளை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்தனர்.

ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரி : பெருந்தோட்டப் பகுதிகளின் எதிர்கால ஆசிரியர் தேவைகளைக் கருத்திற் கொண்டு மத்திய மாகாணத்தில் ஸ்ரீபாத கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. இக்கல்லூரியின் அபிவிருத்திக்கு ஜெர்மனிய அபிவிருத்தி முகவாண்மை (Deutsche Gesellschaft für Technische Zusammenarbeit, GTZ) நீண்டகால அடிப்படையில் பெருமளவு நிதியுதவி செய்தது. 1986ஆம் ஆண்டு ஆரம்பமாகிய உதவி நன்கொடை நிதி அடுத்து வந்த பத்து ஆண்டுகளில் மொத்தமாக 28 மில்லியன் ஜெர்மனிய டொயிஷ் மார்க் (644 மில்லியன் ரூபா) ஆக இருந்தது. 1992இல் இக்கல்லூரி உத்தியோகபூர்வமாகத் திறக்கப் பெற்றது.

மலைநாட்டுப் பகுதிகளில் பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் எதிர்நோக்கிய இனப்பிரச்சினைகளில் இக்கல்லூரி தோற்றம் பெறுவதற்கான காரணங்கள் பொதிந்து காணப்பட்டன. தொடர்ந்து ஏற்பட்ட இக்கல்லூரியின் அபிவிருத்தியில் இதே பிரச்சினைகள் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. இக்கல்லூரி தோற்றம் பெற்றதை பண்டாரவளை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க முடியும். இக்கல்லூரியில் 1980களின் முற்பகுதியில் சிங்கள, தமிழ் மாணவர்கள் பயிலுநர்களாக அனுமதிக்கப்பட்டனர். 1970கள் முழுவதும் ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு முக்கிய மார்க்கமாக நாட்டிலிருந்த 16 ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் விளங்கின. 1983இன் இன, வகுப்புக் கலவரங்களின் விளைவாக பண்டாரவளை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியின் தமிழ் மாணவர்கள் இடம்பெயர்ந்து தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்த நுவரெலியா மாவட்டத்தின் தலவாக்கொல்லை நகரிலுள்ள செயற்பாத தேயிலைத் தொழிற்சாலையை ஒரு மாடியில் ஏற்கனவே தலவாக்கொல்லை தமிழ்மகாவித்தியாலயம் ஆண்டு 1 - 13 வகுப்புகளைக் கொண்டு இயங்கி வந்தது.

ஜெர்மனிய முகவாண்மை (GTZ) தலவாக்கொல்லை ஆசிரியர் பயற்சிக் கல்லூரியை ஒரு புதிய இடத்தில் அபிவிருத்தி செய்வதில் தனது அக்கறையை வெளிப்படுத்தியதைத் தொடர்ந்து, கல்வி அமைச்ச நாடெங்கும் கல்வியியல் கல்லூரிகளை அமைக்கும் தனது திட்டத்தை அறிவித்தது. தலவாக்கொல்லையிலிருந்து சில மைல்கள்

தொலைவில் அபிவிருத்திக்கான இடம் இனங்காணப்பட்டது. சிறிய நகரமான கொட்டகலைக்கு வெளியேயிருந்த பெருந்தோட்டப் பகுதியிலுள்ள ஒரு பாதுகாப்பான இடமாக அது அமைந்தது. தலவாக்கொல்லை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி செயற்றிட்டமானது கொட்டகலை கல்வியியல் கல்லூரி செயற்றிட்டமாக மாறியது. 1985இல் இச்செயற்றிட்டத்தை அரசாங்கம் அங்கீரித்தது. அதேவேளையில் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி மாணவரின் கல்வியும் தொடர வேண்டியிருந்தது. இன்னுமொரு செயற்படாத தொழிற்சாலை யதன்சைட்டில் காணப்பட்டு, அங்கே வகுப்புகளும் தங்குமிட வசதிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஓரளவு போக்குவரத்து வசதியற்ற யதன்சைட், கொட்டகலை கல்லூரியிலிருந்து சில மைல் தூரத்திலுள்ளது. 1987இல் கொட்டகலை கல்வியியல் கல்லூரி செயற்றிட்டத்தினால் உருவான இக்கல்லூரியானது அருகே உள்ளதும் இலங்கையிலுள்ள சகல மதத்தினரும் ஒருங்கே வழிபடுகின்றதுமான சிவனெளிபாத மலையின் சிங்களப் பெயரை ஏற்று, ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரியாக மாறியது.

ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரியின் கட்டடங்கள் மிகவும் உயர்ந்த தரத்தைக் கொண்டனவாக நிர்மாணிக்கப்பட்டன. இடவசதிமிக்க விரிவுரை மண்டபங்கள், கருத்தரங்கு அறைகள், நூல்நிலையம், ஆய்வுகூடங்கள், சகல சாதனங்களையும் கொண்ட மாணவர் விடுதிகளும் சமையற் கூடங்களும், விரிவுரையாளர்களுக்கான அழகிய விடுதிகள், நில அமைப்புக்கு ஏற்றவாறான பூந்தோட்டங்கள் என்பவற்றுடன் நீச்சற் குளம் ஒன்றும்கூட நிர்மாணிக்கப்பட்டன. 1991இல் முதலாவது தொகுதி மாணவர் அனுமதிக்கப்பட்டபோது கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்தன. ஆசிரியர் பயிலுநர்களுக்கான ஆட்சேர்ப்பு, தமிழர் 75 சதவீதம், சிங்களவர் 25 சதவீதம் என்றவாறு அனுமதி வீத அடிப்படையில் அமைந்தது. முதலாவது தொகுதி மாணவர் 250 பேரில் அரைப்பாங்கினர் இந்தியத் தமிழராகவும் அவர்களுள் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படும் என்றும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. மொத்தமாகவுள்ள ஆசிரியர் பயிலுநரில் மற்றுமொரு 25 சதவீதம் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிள்ளைகள் அல்லாத தமிழ் பேசும் ஏனைய பிள்ளைகளுக்கு எனவும் சிங்கள தோட்டத் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கு முன்னுரிமையென எஞ்சிய 25 சதவீதம் சிங்களம் பேசுபவர்களுக்கு என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. முதலாவது தொகுதி மாணவர், தேசிய பிரமாணங்களுக்கு அமைய க.பொ.த. உயர்தரத்தில் 3A சித்திகள் என்றவாறு தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

உயர்மட்டத்திலான இந்த குறைந்தபட்ச தகைமைகளைப் பெற்ற பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகள் ஒரு சிலரே இருந்தனர் என்பதில் எதுவித ஆச்சரியமும் இல்லை. முதல் தொகுதி மாணவர் 222 பேரில், பெருந்தோட்ட மாணவர் 14 பேருக்கு மட்டுமே இத்தகைமைகள் இருந்ததுடன், தமிழ் பேசுவோரில் கூடிய தொகையினராக மூஸ்லிம் மாணவரும் இருந்தனர். இதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் மாணவர் அனுமதிக்கான தகைமைகள் குறைக்கப்பட்டன.

அனுமதிக் கோட்டா மற்றும் பிரமாணம் என்பன தொடர்ந்தும் தமிழ், சிங்கள சமூகங்களினால் எதிர்க்கப்பட்டன. 1994 ஜூலை மாதமளவில், ஒரேயொரு தொகுதி மாணவரை அனுமதிப்பதில் கல்லூரி வெற்றியடைந்தது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் மாணவர்கள் மூன்றாம் ஆண்டில், பாடசாலைகளில் உள்ளகப் பயில்விலிருந்தனர். கல்லூரி வெறுமையாகக் காணப்பட்டது. இயங்காத தேயிலைத் தொழிற்சாலை போன்று அங்கு அமைதி நிலவியது. விரிவுரையாளர்களும் துணைநிலை ஊழியர்களும் வேலையின்றி மிகுந்த மனச்சோர்வுற்று, சஞ்சலத்துடன் காணப்பட்டனர். கல்லூரியில் சிங்கள, தமிழ் மாணவர்களுக்கு இடையிலும் சிங்கள, தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு இடையிலும் பிரச்சினைகள் தோன்றின. மூன்று சிரேட்ட யாழ்ப்பானத் தமிழ்ப் பெண் பீடாதிபதிகள், முதலாமர் பதவியேற்று நாலு வருடத்துக்குள்ளேயே பதவியை விட்டு விலக நேர்ந்தது.

அனுமதிக்கான போட்டி, ஒருபுறம் சமூக ஒருங்கிணைப்பை நாடும் பின்தங்கிய சமூகங்கள் கடுமையாக எதிர்கொள்ள வேண்டிய போராட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பதாயும் மறுபுறம் சார்பளவில் சாதகமான நிலைமையிலிருந்த சமூகங்கள் அது சிறிதளவு அநுகூலமாயினும், அதனைப் பேணப் போராடுவதையும் பிரதிபலிப்பதாக இருந்தது. இரு மொழிக் கல்லூரியிலிருந்து இடம்பெயர்ந்த பின்னர் வழங்கப்பெற்ற தற்காலிக இடமொன்றுக்குப் பதிலீடாகவே கல்லூரி உருவானதென பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினர் தமது வாதத்தை முன்வைத்தனர். சிங்களத்தை மட்டும் கொண்ட கல்வியியல் கல்லூரியொன்று மத்திய மாகாணத்தில் உள்ளதாகவும் அங்கே சிங்கள மாணவர் அனுமதி பெற முடியுமெனவும் வாதிட்டனர். மேலும் கல்லூரியில் தமிழ் பேசும் மாணவருக்கான 25 சதவீத ஒதுக்கீடில் பெரும் பகுதியை மூஸ்லிம்கள் கொண்டுள்ளனர் என்றும் மூஸ்லிம்களுக்கு மட்டுமே என்றுள்ள கல்வியியல் கல்லூரியில் இவர்கள் அனுமதி பெற முடியுமெனவும்

சுறினர். சிங்களவர்களுக்கு என்று ஆறு கல்வியியல் கல்லூரிகள் இருந்தபோது தமிழர்களுக்கு என்று இருப்பது ஒரேயொரு கல்லூரி, அதுவும் தீவகத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலேயே இருக்கின்றது என்றும் வாதிட்டனர்.

மறுபுறம் சிங்களவர்கள், கல்லூரி அனுமதிக்கு இனத்துவ கோட்டா முறையைப் பயன்படுத்துவது சிங்கள மக்களைப் பாகுபாடாக நடத்தும் முயற்சியாகும் என்பதுடன் இவை அடிப்படை மனித உரிமைகளை மீறுவன் எனவும் வாதிட்டனர். 1992இல் அடிப்படை உரிமைகளைக் கண்காணித்தல் மற்றும் பாகுபாடுகளை அகற்றுதல் என்பவற்றுக்கான ஆணைக்குமுலிடம் இவ்விடயம் பற்றி முறைப்பாடும் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரி ஒரு தேசிய பயிற்சிக் கல்லூரியாகப் பேணப்பட வேண்டும் என்றும் அனுமதியானது முழுவதும் திறமையின் அடிப்படையிலேயே அன்றி இனத்துவ கோட்டா முறையால் அல்ல என்றும் முறையிடப்பட்டது. சிங்கள மாணவரைவிட குறைந்த தகைமைகளுடன் தமிழ் மாணவருக்கு கல்லூரியில் அனுமதி வழங்கக் கூடாது என்பதும் அவர்களுடைய வாதமாக இருந்தது.

ஆணைக்கும் இம்முறைப்பாட்டை நிராகரித்தது. இனத்துவ கோட்டா முறைமை நடைமுறைப்படுத்தப்படுவது விரும்பத்தக்கதன்று. எனினும், குறுங்கால நடவடிக்கையாக இது தேவையானதே. கல்வியில் ஒரு பிரிவினர் - இச் சந்தர்ப்பத்தில் பெருந் தோட்டத் தமிழர்கள் பின்தங்கியுள்ளனர். பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகள் வெளியிடங்களில் இருந்தே ஆசிரியர்களைப் பெற வேண்டியுள்ளது. இந்நிலையில் கோட்டா முறைமையைப் பின்பற்றுவது நியாயமானதே என்று ஆணைக் குழு தனது முடிவைத் தெரிவித்தது. மேலும், அட்டாளைச்சேனையில் முஸ்லிம் கல்வியியல் கல்லூரி அமைக்கப்பட்ட அதே அடிப்படையில் ஒரு விசேட நிறுவனமாக இக்கல்லூரி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே மாணவர் அனுமதி பெருந் தோட்டத் தமிழர்களுக்கே மட்டுப்படுத்தப்படல் வேண்டும். பாகுபாட்டுக்கான எந்த அம் சமும் இங் கே காணப்படவில் வையென ஆணைக் குழு குறிப்பிட்டிருந்தது (Commission for the Elimination of Discrimination and Monitoring of Fundamental Rights, AR 1992:51-3).

பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகள் அல்லாத ஏனைய ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெறுவதற்கான ஒரு தனியுயர் வழிமுறையை இக்கல்லூரிகள் வழங்குகின்றன. இங்குள்ள வசதிகள் சிறந்தவையாக இருப்பதுடன்,

மாணவரின் கற்பித்தல் அடைவுக்காகப் பெறும் திப்ளோமா சான்றிதழானது, ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியின் கற்பித்தல் அடைவுக்காக வழங்கப்பெறும் சான்றிதழைவிட உயர் தரத்திலுள்ளது. யதன்செட் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் சேருவதற்குப் போட்டி எதுவும் இல்லை. ஆரம்ப நாட்களிலேயே ஸ்பாத கல்லூரி செயற்றிட்டத்தினின்றும் விடுபட்டுப்போன இப்பயிற்சிக் கல்லூரியானது 1994 இலிருந்து எஞ்சியுள்ள கல்லூரிகளுள் ஒன்றாக தொடர்ந்தும் இயங்கி வருகிறது.

பிற பயிற்சி மார்க்கங்கள்: 1980களில் ஆசிரியர்களுக்கான பிற பயிற்சி மார்க்கங்கள் உருவாகின. முழு நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலும் அவ்வப்போது பரந்தளவிலான பயிற்சித் திட்டங்கள் பல க.பொ.த. உயர் தரத் தகைமைகளையுடைய இளைஞர், யுவதிகளுக்கென அறிமுகமாகின. தொலைக்கல்வியினாடாக ஆசிரியர் கல்வி துரிதமாக அபிவிருத்தியடைந்தது. 1990-1களில் கல்வி முறைமையில் உள்வாங்கப்பட்ட பெருந்தொகையான பயிற்சியற்ற ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி வழங்கும் நடைமுறைப் பிரச்சினை, தொலைக்கல்வியின் அபிவிருத்திக்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தது. இது பரந்தளவில் பிரசித்தி பெற்று, இன்று ஆசிரியர் கல்வி ஏற்பாட்டில் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியாக உள்ளது. தொலைக்கல்விப் பயிற்சிநெறிகள், சாராம்சு கற்கைப் பொதிகளாகவும் தொலைக்கல்வித் தொடர்புகள், செய்முறைப் பயிற்சிக்கான நேரடி அமர்வுகள் என்றவாறு பல துணையம்சங்களையும் கொண்டிருந்தது. 1994இும் ஆண்டளவில் முழு நாட்டிலும் மொத்தமாகப் பயிற்சி பெற்று கொண்டிருந்த ஆசிரியர் பயிலுநர்கள் 66,930 பேரில், 49,140 ஆசிரியர் பயிலுநர்கள் தொலைக் கல்வி நெறியைப் பின்பற்றுபவர்களாயிருந்தனர் (உலகவங்கி, 1995b: அட்டவணை 5.1). இவர்களுள் எத்தனை பயிலுநர்கள் தோட்டப் பாடசாலைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என அறிய முடியவில்லையாயினும், 1993இல் 36 சதவீதமான புதிய பயிலுநர்கள் தமிழ்மொழிமூலப் பாடநெறியில் சேர்ந்திருந்தனர் (உலகவங்கி, 1995b: அட்டவணை 5.1இம், பின்னினைப்பு 14இம்).

இங்கு ஆராயப்படும் காலத்தின் இறுதிப் பகுதியில் தோட்டப் பாடசாலைகளைச் சேர்ந்த புதிய ஆசிரியர்களின் பயிற்சியானது இரு பிரதான வழிகளில் நடைபெற்றது. முதலாவது வழிமுறையாக அவ்வப்போதான விசேடத் திட்டம் அமைந்தது. தோட்டப் பாடசாலைக்கான ஆசிரியர்கள், விசேடமாக உருவாக்கப்பட்ட

அட்டவணை 6.4 ஆசிரியர் தகைமைகளுக்கான வழிமுறைகள் (வகை, இடம், மூலம், காலம், அனுமதி அடிப்படையில்), 1994

வகை	இடம்	மூலம்	காலம்	அனுமதி
PSTP சான்றிதழ்	பயிற்சி நிலையம்	பகுதினேரம் / நேரடி	1	சா / த
உயர்தர ஆட்சேர்ப்புத் திட்டம்	பயிற்சி நிலையம்	அழும்ப நிசைமுகம்	3-4 வாரங்கள்	உ / த
கற்பித்தல் சான்றிதழ்	ஆசிரியர் கலாசாலை	முழுநேரம் / நேரடி	2	உ / த
	தேசிய கல்வி நிறுவகம் (தொலைக்கல்வி)	பகுதினேரம்/ தொலை	3	உ / த
கற்பித்தல் டிப்ளோமா	கல்வியியல் கல்லூரி	முழுநேரம் / நேரடி	2 + 1 உள்ளகப்பயின்சு	உ / த 3 சித்தி
கல்விமாணி	தேசிய கல்வி நிறுவகம் (ஆசிரியர் கல்வி)	பகுதினேரம் / நேரடி	3	ஆசிரியர் சான்றிதழ்
	திறந்த பல்கலைக்கழகம்	பகுதினேரம்/ தொலை	3	ஆசிரியர் சான்றிதழ்
	கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்	முழுநேரம் / நேரடி	3	உ / த 3 சித்தி
பட்டப்பின் படிப்பு (கல்வி டிப்ளோமா)	தேசிய கல்வி நிறுவகம் (ஆசிரியர் கல்வி)	பகுதினேரம்/ தொலை	2	பட்டம்
	திறந்த பல்கலைக்கழகம்	பகுதினேரம்/ தொலை	2	பட்டம்
	பல்கலைக்கழகம் கொழும்பு	முழுநேரம் / நேரடி	1	பட்டம்
	பேராதெனிய யாழ்ப்பாணம்	பகுதினேரம்/ தொலை	2	பட்டம்

ஆதாரம்: உலகவங்கி 1995b இலிருந்து தமுவியது. Little, Flavell, Peiris and Theobald 1995.

பெருந்தோட்ட பயிற்சி நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் ஊடாக (PSTP) அல்லது க.பொ.த. உயர்தர தகைமைகளுடன் பொதுவாக ஆசிரியர்கள் பாடசாலைகளுக்கு உள்வாங்கப்படும் போது நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் வார நாட்கள் முழுவதும் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றி வார இறுதியில் ஆசிரியர் பயிலுநர்களாகப் பயின்றனர். இதனை சேவைக்கால பயிற்சியெனவும் கருதமுடியும். இவ்வாசிரியர்கள் பின்னர் வதிவிடத்துடன் கூடிய ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளின் கற்பித்தல் சான்றிதழ் பயிற்சிநெறிகளில் சேர்ந்து கொள்ள முடியும் அல்லது தொலைக்கல்வியின் கற்பித்தல் சான்றிதழ் பயிற்சிநெறிகளில் சேர்ந்து கொள்ள முடியும். இதன் பின்னர் இவர்கள் கல்விமாணிப்

பட்டப்படிப்பையும் மேற்கொண்டு தமது கல்வித் தகைமைகளை உயர்த்திக் கொள்ள முடியும். இரண்டாவது வழிமுறை ஸ்பாத கல்வியியல் கல்லூரியில் சேவைக்காலப் பயிற்சியைப் பெறுவதாகும். பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் க.பொ.த. உயர்தரத்தில் 3A சித்திகளைப் பெற்றுள்ளவர்கள் ஈராண்டு விடுதி வசதிகளுடனும் ஒராண்டு பாடசாலையில் உள்ளகப் பயில்வுடனும் பயிற்சி பெறமுடியும்.

அட்டவணை 6.1 சுட்டிக்காட்டுவது போல 1980களின் நடுப்பகுதிகளில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பாடசாலை பயிற்சித் திட்டமானது (PSTP), தோட்டப்பகுதி இளைஞர், யுவதிகள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற உதவும் பொருட்டு உருவாக்கப்பட்டதாகும். அனுமதித் தகைமைகளைப் பொறுத்த வரையில், இவ்வாசிரியர்கள் பயிற்சிப் படிநிலை வரிசையின் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவர்களாவர். ஆசிரியர் பயிற்சிநெறிகளில் பெரிதும் மதிக்கப்படும் பட்டமேற்படிப்புக் கல்வி டிப்ளோமா பயிற்சிநெறியைப் பல்கலைக்கழகங்களும் தேசிய கல்வி நிறுவகமும் நடாத்தி வருகின்றன. இப்பயிற்சிநெறியில் சேர்ந்து கொள்வதற்கான குறைந்தபட்ச தகைமை, பல்கலைக்கழகப் பட்டமாகும். பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து குறைந்த தொகையினாலே பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெறுகின்றனர். அவர்களுள் ஒரு சிலரே ஆசிரியர்களாகின்றனர். பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெறாதவர்கள் கல்விச் சான்றிதழுடன் அனுமதி பெற்று கல்விமாணிப் பட்டப் பயிற்சிநெறியைப் பின்பற்றலாம். 1994இல் கல்விமாணிப் பட்டக் கற்கைநெறி சிங்களமொழியில் மட்டுமே நடைபெற்றது. பட்டமொன்றைப் பெற்றுத் தமது கல்வித் தகைமைகளை உயர்த்த விரும்பும் பெருந்தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்கள், தமிழ்மொழிப் பாடத்தில் கற்பித்தல் தொடர்பான பட்டப் படிப்பை மட்டுமே பின்பற்றக் கூடியதாக இருந்தது. இப்பயிற்சிநெறி இடைநிலை வகுப்புகளில் கற்பிப்பவர்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக இருந்தது.

பாடசாலை ஒன்றுக்கு தேவையான ஆசிரியர் தொகையைத் தீர்மானிக்கும் அதிகார நடைமுறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம், தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கான விசேட ஆட்சேர்ப்புத் திட்டம், பயிற்சித் திட்டம் அறிமுகமாகியமை, கல்வியியல் கல்லூரிகள் தாபிக்கப்பட்டமை போன்றன தோட்டப் பாடசாலையில் ஆசிரியர் தொகை அதிகரிப்பதற்கு பங்களிப்புச் செலுத்தின. 1984இல் தோட்டப் பாடசாலைகளிலுள்ள ஆசிரியர் தொகை 1,146 ஆக இருந்தது. 1994இல் இது 4,843 ஆக இருந்தது. முதலாம் அத்தியாயத்தில்

விபரித்துள்ளபடி, மாணவர் சேர்வில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு பற்றி 539 தோட்டப் பாடசாலைகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வொன்றின் பிரகாரம், 1987 முதல் 1992 வரையிலான ஜந்தாண்டு காலப்பகுதியில், ஆசிரியர் தொகை இருமடங்கிலும் கூடவாக 1,463 இலிருந்து 3,071 ஆக அதிகரித்திருந்தது. பெண் ஆசிரியர்களின் விகிதாசார அதிகரிப்பு 1987இல் 55.5 சதவீதத்திலிருந்து 1992இல் 58.8 சதவீதமாக சற்று அதிகரித்திருந்தது. இச்சதவீத அதிகரிப்பு தேசியளவு சராசரியிலும் குறைவாக இருந்த அதேவேளையில் கல்விமுறைமையில் 70 சதவீதமானோர் பெண்களாகவும் தேசிய கல்வி முறைமையின் ஆரம்பக்கல்விப் பிரிவில் 82 சதவீதமானவர்கள் பெண்களாகவும் இருந்தனர்.

மாணவர் சேர்வின் விரவாக்கம்

முதலாம் அத்தியாயத் தில், பெருந் தோட்டத் துறைப் பாடசாலைகளிலே 1987-92 காலப்பகுதிகளில் ஆரம்ப மற்றும் பின்னாரம்ப வகுப்புகளில் சேர்ந்து கொண்ட மாணவர் தொகை கூடியளவு அதிகரித்திருந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டது (அட்டவணை 1.1ஐப் பார்க்க). ஜந்தாண்டு காலத்திலேயே மாணவர் தொகை, ஆரம்ப வகுப்புகளில் 29 சதவீதமாகவும் பின்னாரம்ப வகுப்புகளில் 115 சதவீதமாகவும் அதிகரித்திருந்தது.

அட்டவணை 1.1 இல் தரப்பட்ட தரவுகளை பால் அடிப்படையில், அட்டவணை 6.5 மீளத் தருகிறது. மாணவர் சேர்வில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு, ஆண்களிலும் பார்க்க பெண்களில் கூடுதலாக இருந்தது. ஆரம்ப வகுப்புகள் முழுவதுமாக மாணவர் தொகை, பெண்களில், 30,903 இலிருந்து 41,993 ஆக 36 சதவீத அதிகரிப்பையும் ஆண்களில், 37,925 இலிருந்து 46,890 ஆக 24 சதவீத அதிகரிப்பையும் கொண்டிருந்தது. பின்னாரம்ப வகுப்புகளில் மாணவர் தொகை, பெண்களில், 4,108 இலிருந்து 9,646 ஆக 135 சதவீத அதிகரிப்பையும் ஆண்களில், 5,501 இலிருந்து 10,992 ஆக 100 சதவீத அதிகரிப்பையும் கொண்டிருந்தது. ஆரம்பப் பிரிவிலுள்ள ஜந்து வகுப்புகளிலும் இடைநிலைப்பிரிவிலுள்ள ஆறு வகுப்புகளிலும் பெண்களின் சேர்வுத் தொகை, ஆண்களிலும் கூடுதலாக இருந்தது.

ஆரம்ப நிலைகளுக்கு சார்பானதாக வளர்ச்சி வீதம் இருப்பதுடன், வெவ்வேறு தளங்களிலிருந்து ஒரேயளவு அதிகரிப்பைக் கொண்ட-

அட்டவணை 6.5 மாணவர் சேர்வத் தொகை அதிகரிப்பு (வகுப்பு, பால் அடிப்படையில்), 1987-1992
(539 பாடசாலைகள்)

தரம்	ஆண்	மாணவர் சேர்வத் தொகை					மாணவர் சேர்வத் தொகை அதிகரிப்பு %					
		1987	பெண்	மொத்தம்	ஆண்	பெண்	மொத்தம்	ஆண்	பெண்	மொத்தம்	ஆண்	
ஆண் 1	10 568	9 074	19 642	10 370	9 745	20 115	-198	671	473	-2	7	2
ஆண் 2	8 803	7 459	16 262	10 668	10 025	20 693	1 865	2 566	4 431	21	34	27
ஆண் 3	7 640	6 136	13 776	9 955	8 742	18 697	2 315	2 606	4 921	30	43	36
ஆண் 4	6 301	4 838	11 139	8 605	7 214	15 819	2 304	2 376	4 680	37	49	42
ஆண் 5	4 613	3 396	8 009	7 292	6 267	13 559	2 679	2 871	5 550	58	85	69
ஆண் 6-5	37 925	30 903	68 828	46 890	41 993	88 883	8 965	11 090	20 055	24	36	29
ஆண் 6	2 986	2 231	5 217	4 221	3 509	7 730	1 235	1 278	2 513	41	57	48
ஆண் 7	1 014	752	1 766	2 787	2 317	5 104	1 773	1 565	3 338	175	208	189
ஆண் 8	569	433	1 002	1 697	1 623	3 320	1 128	1 190	2 318	198	275	231
ஆண் 9	388	266	654	1 055	1 052	2 107	667	786	1 453	172	296	227
ஆண் 10	281	227	508	669	622	1 291	388	395	783	138	174	154
ஆண் 11	263	199	462	563	522	1 085	300	323	623	114	162	135
ஆண் 6-11	5 501	4 108	9 609	10 992	9 646	20 638	5 491	5 538	11 029	100	135	115
ஆண் 1-11	43 426	35 011	78 437	57 882	51 639	109 521	14 456	16 628	31 084	33	47	40

அட்டவணை 6.6 தோட்டப் பாடசாலைகளில் குறித்த வயதிலான மாணவர் தேறிய சேர்வு வீதம் சப்பிரகமுவ மாகாணம், 1992

பாடசாலைப் பெயர்	பால்தியாக தேறிய சேர்வு வீதம்					
	5+	6+	7+	8+	9+	10+
சென்.ஜோனஸ்	97	100	100	98	98	100
ஸ்பிரிங்வூட்	100	100	100	100	100	88
மாதம்பே (இல.1)	100	94	89	100	89	75
பலமெகாட்டா	100	100	100	100	94	92
கஹாவத்த	100	100	100	100	100	100
கலலெல்ல	90	86	96	100	91	-
வெலந்துர	82	89	63	94	87	95
எந்தன (இல.1)	84	25	55	50	56	74
எந்தன (இல.2)	100	77	95	87	93	-
நஹாவின	98	98	100	100	100	100
ஹோப்	100	100	84	83	93	-
தலுக்கல	77	94	86	97	92	86
மாதம்பே (இல.2)	69	72	79	75	63	83
ஹொரமுல்ல	100	100	97	100	100	83
ஓபாத (இல.1)	96	100	81	100	87	100
ஓபாத (இல.2)	97	100	78	88	77	100
ஓபாத (இல.3)	75	88	90	96	100	92
பாத்தகட	100	100	100	100	100	100
பலுகம்பொல்ல	58	69	32	60	89	-
தேனாவாக்க	97	100	95	98	97	100
நீலகம	93	85	96	90	96	94
பெல்மதுளை	75	96	96	97	100	83
பொறனுவ	84	71	79	100	100	77
உணுவில்ல	100	100	100	100	100	-
ஹல்லினா	100	100	100	100	100	93
அுக்கரெல்ல	89	82	86	100	75	90
எக்பேர்த்	69	92	98	94	85	89
லங்காபேரிய	100	100	75	89	70	100
தெப்தென	78	86	100	100	82	-
ஹேயிஸ்	70	72	83	80	67	54
சுகல பாடசாலைகளும்	91	89	91	90	89	88

மாணவர் சேர்வானது கீழ் தளத்திலுள்ள மாணவர் சேர்வில் உயர்வான அதிகரிப்பை உருவாக்கும். 1987இல் பெண்களின் சேர்வுத் தொகை ஆண்களிலும் குறைவாக இருப்பின், ஒத்த மாணவர் சேர்வு அதிகரிப்பானது பெண்களின் வளர்ச்சி வீதத்தில் கூடியளவு அதிகரிப்பை உருவாக்கியிருக்கும். எவ்வாறாயினும், அட்டவணை 6.5 குறித்துக் காட்டுவது போல் மாணவர் சேர்வுத் தொகையும் ஆண்களிலும் பார்க்க பெண்களில், ஆண்டு 7ஜூத் தவிர ஏனைய எல்லா வகுப்புகளிலும் கூடுதலாக இருக்கின்றது.

ஆண்டு 1இல் பெண்களின் மிகக்குறைந்த வளர்ச்சி வீதமும் ஆண்களின் எதிர்மறை வளர்ச்சி வீதமும் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினது பிறப்பு வீதத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கின்றது. மேலும், பாடசாலை புகும் தகுதியுடைய பெரும்பாலான ஆண்களும் பெண்களும் பாடசாலை அனுமதி பெறுகின்றனர் என்பதையும் தொடர்ந்து அவர்களுள் சிலர் இடைவிலகுகின்றனர் என்பதையும் பிரதிபலிக்கின்றது. சனத்தொகையின் பிறப்பு வீதத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியை, ஆண்டு 1இன் குறைந்த மாணவர் தொகை 1980இன் முதற்பகுதியிலிருந்தே எடுத்துக்காட்டி வருகிறது. இதே போக்கு 1990களின் ஆரம்பத்திலிருந்து பெருந்தோட்டச் சமூகத்திலும் வெளிப்படையாகத் தோற்றுகிறது.

பாடசாலை புகும்நிலையில் விருத்தியற்றுக் காணப்பட்ட மாணவர் சேர்வு வீதங்கள் அதிகரிக்கின்றன எனக் கொள்ள முடியாது. முழுப் பாடசாலைச் சுற்றிலும் இடைவிலகாது தங்கியிருத்தவில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றமும் ஆரம்பப் பிரிவிலிருந்து இடைநிலைப் பிரிவிக்குச் செல்லுகின்ற நிலைமையில் காணப்பட்ட முன்னேற்றமும் மாணவர் சேர்வு வீதங்களில் காணப்பட்ட அதிகரிப்புக்கு பெருமளவு உதவியிருக்கின்றன. மாணவர் சேர்வில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு, ஆண்டு 3-5 வகுப்புகளில் மிக உயர்வாக இருந்தது (அதிகரிப்பு 4,921, 4,680, 5,550 அல்லது சதவீத அதிகரிப்பு முறையே 36, 42, 69). ஆரம்பநிலையில் குறைவான மாணவர் தொகையைக் கொண்டிருந்த ஆண்டு 7-11 வகுப்புகளில், சார்பளவில் மிக உயர்வான அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வகுப்புகளின் மாணவர் தொகை அதிகரிப்பு 135 சதவீதத்திலிருந்து 231 சதவீதம் வரை வேறுபட்டிருந்தது.

தங்கியிருந்து கற்றலை உறுதிசெய்யும் வகையில், குறித்த வயதிலான மாணவர் சேர்வு தொகை வீதங்களில் ஏற்றபட்ட அதிகரிப்பு

எடுத்துக் காட்டுகிறது. இந்நாலாசிரியர் 1992இல் கஹாவத்தை கல்வி அலுவலக உத்தியோகத்தர்கள் மற்றும் அதிபர், ஆசிரியருடன் மேற்கொண்ட ஆய்வுவொன்றிலிருந்து இது தெரியவருகிறது. இரு மைல் சுற்றுவட்டாரத்திலுள்ள 31 தோட்டப் பாடசாலைகள் இனங்காணப்பட்டு, வீடுகளிலுள்ள பிள்ளைகளின் வயது மற்றும் பாடசாலை செல்கை பற்றிய விபரங்கள் அவ்வளவிட்டு உறுப்பினர்களிடமிருந்து சேகரிக்கப்பட்டன. இக்குறித்த வயதிலான மாணவர் சேர்வு வீதமானது, இரண்டு மைல் சுற்றுவட்டாரத்திலே ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட 31 பாடசாலைகளில் ஏதேனுமொரு பாடசாலையில் 5-11 வயதெல்லையிலுள்ள பாடசாலைப் பிள்ளைகளை, குறிப்பிட்ட இதே இரு மைல் சுற்றுவட்டாரத்திலுள்ள 5-11 வயதெல்லையிலுள்ள சகல பிள்ளைகளினதும் தொகையுடன் ஒப்பிட்டுக் கணிக்கிறது.

பெரும்பாலான பாடசாலைகளில் மாணவர் சேர்வு வீதம், 5-11 வயதெல்லையிலுள்ள சகல பிரிவினரிடையேயும் 90 சதவீதத்திற்கும் மேலாக இருப்பதை அட்வணை 6.6 குறிப்பிடுகிறது. இரண்டொரு தோட்டங்களில் இச்சேர்வு வீதம் குறைவாக உள்ளதாயினும், மாணவரின் சேர்வுத் தொகையில் காணப்படும் கோலமானது 1950களிலும் 1960களிலும் அநேகமான தோட்டப் பாடசாலைகளின் கீழ் வகுப்புகளில் சாதாரணமாகவிருந்த மாணவர் தொகை, மேல் வகுப்புகளில் சடுதியாக குறைந்து செல்லுகின்ற போக்கினைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது (விற்றில் 1996).

வளர்ச்சி மற்றும் பற்றாக்குறையும் சமத்துவமின்மையும்

பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் மற்றும் மாணவர் தொடர்பாக மேலே தரப்பட்ட தரவுகள் அவற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கினை குறிப்பாக, 1980கள் தொடக்கம் ஏற்பட்ட குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மேலும் அதிகரித்த மாணவர் தொகையுடன் ஒத்திசைவதாக ஆசிரியர் வழங்கலும் அமைந்திருந்தமையைக் காணலாம். 1987-92 இற்கு இடைப்பட்ட காலாப்பகுதியில், 539 பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் - மாணவர் விகிதத்தை ஒப்பிடுகையில், அது 53.7 இலிருந்து 35.7 ஆக வீழ் ச் சியடைந் து, மாணவனொருவனுக்கான ஆசிரியர் வளத்தின் விருத்தியற்ற நிலைமையை எடுத்துக் காட்டியது. எவ்வாறாயினும், 1992இன், ஆசிரியர் - மாணவர் விகிதம் 35.7ஆனது இதன் தேசிய விகிதத்திலும்

உயர்வானதாகும் (1993இல் சகல பாடசாலைகளிலும் இவ்விகிதம் 22.3 ஆகவும் தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளில் 28.6 ஆகவும் இருந்தது). ஜந்தாண்டு காலப்பகுதியில், மாணவர் தொகை அதிகரிக்கையில் இவ்விகிதத்தின் வீழ்ச்சிப் போக்கானது அதிகார பீத்தின் ஆட்சேர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் காணப்பட்ட உறுதிநிலைமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மாணவன் ஒருவனுக்கான ஆசிரியர் வளம் அதிகரித்துள்ளமை தென்படுகின்ற போதிலும், முனைப்பான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை சில வகுப்புகளிலும் பாடங்களிலும் காணப்படுகிறது. 1985இல் தோட்டப் பாடசாலைகளில் நிலவுகிற ஆசிரியர் பற்றாக்குறை 3,311 ஆக அமைச்சு அனுமானித்திருந்தது. 1990இல் இப்பற்றாக்குறை 2,322 ஆக இருக்குமென ஆசிரியர் தொகை மீதான முன்னீட்சியின் எதிர்வகூறல் அமைந்தது (PSEDP 1986). ஆயினும், 1990ஆம் ஆண்டிலே ஆரம்பப் பிரிவு ஆசிரியர்கள் 2,275, ஆங்கில ஆசிரியர்கள் 810, கணித, விஞ்ஞான ஆசிரியர்கள் 310, ஏனைய ஆசிரியர்கள் 29 ஆக, மொத்தமாக ஆசிரியர் பற்றாக்குறை 3,424 ஆக இருந்தது. இப்பற்றாக்குறை ஆரம்ப முன்னீட்சியின் ஒரு பகுதியாக உள்ளது. ஏனெனில், மாணவர் சேர்வின் வளர்ச்சியை உள்ளதைவிட குறைத்து அனுமானித்தமையாகும். மேலும், ஆசிரியர்களை ஆட்சேர்த்து, பயிற்சியளித்துப் பின்னர் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புவதற்கு கல்வியமைச்சு எதிர்பார்த்ததைவிடக் கூடிய காலம் எடுத்தது. 1992இல் தோட்டத்திலுள்ள ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் 2,005 ஆசிரியர் வெற்றிடங்கள் இருந்ததாக மதிப்பிடப்பட்டது. 1994இல் மதிப்பிடப்பட்ட பற்றாக்குறை 4,367 ஆகவும் இத்தொகையில் 75 சதவீதம் ஆரம்பப் பிரிவில் (ஆண்டு 1-5) பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு இருந்ததாகவும் கண்டுகொள்ளப்பட்டது. அட்டவணை 6.7 மதிப்பிடப்பட்ட பற்றாக்குறையை பாடப்புலம், மாவட்ட அடிப்படையில் விபரிக்கின்றது (கல்வி உயர் கல்வி அமைச்சு 1994). இவற்றுடன் பெருந்தோட்டத்துறை பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் நிரம்பலில் தொடர்ந்தும் நிலவிய பற்றாக்குறையை பாடசாலைகளின் வேறுபட்ட ஆசிரியர்:மாணவர் விகிதங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 1989இல் நுவரெவியா மாவட்டத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட 120 பாடசாலைகள் பற்றிய தரவுகளை அட்டவணை 6.8 எடுத்துக் காட்டுகிறது. இப்பாடசாலைகள் அச்சமயம் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி வேலைத் திட்டத் தில் (PSEDP) பங்குபற் றியவையாகும். அட்டவணையானது ஆசிரியர் : மாணவர் விகிதம் உயர்வாகவுள்ள

20 பாடசாலைகளுடன் குறைவாகவுள்ள 20 பாடசாலைகளையும் பட்டியற்படுத்துகிறது. ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட 120 பாடசாலைகளில் சராசரி விகிதமானது 56:1 ஆகக் காணப்பட்ட போது, மேல்மட்ட 20 பாடசாலைகளில் விகிதம் 40:1 ஆகவும் கீழ்மட்ட பாடசாலைகளிலே 99:1 அல்லது அதனிலும் கூடுதலாகவும் இருந்தது. ஒவ்வொரு பாடசாலைக்குமான ஆசிரியர்மாணவர் விகிதத்தைத் தீர்மானிப்பதில் பல காரணிகள் பங்களிப்புச் செலுத்திய போதிலும், அவற்றுள் பாடசாலைகளின் தொலைதூர அமைவிடம் மற்றும் ஆசிரியர் சென்றடைவதிலுள்ள சிரமங்கள் என்பன மிகப் பிரதானமானவையாக இருந்தன.

பிற பாடசாலை ஆசிரியர்களைப் போலவே தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களும் நகர்ப்புறங்களிலிருந்த வசதிமிக்க பாடசாலைகளுக்கு இடமாற்றம் பெற விரும்பினர். பிரதேசக் கல்விக் காரியாலயங்களில் கடமையாற்றிய ஓரிரு கல்வியதிகாரிகள் ஆசிரியர்களிடமிருந்து வரும் இடமாற்றம் பற்றிய வேண்டுகோள்களை கவனிப்பதில், அவற்றிற்கு ஆதரவாக அரசியல்வாதிகளிடமிருந்து அடிக்கடிவரும் கடிதங்கள், தொலைபேசி அழைப்புகள் மற்றும் பிற சான்றுகளுக்கும் மத்தியில் கணிசமானவு நேரத்தை செலவிட்டனர். ஆசிரியர்களும் கூட பாடசாலை நேரத்திற்குப் பின்னரும் விடுமுறை நாள்களிலும் தமது இடமாற்றம் பற்றிப் பேசுவதில் ஈடுபட்டனர்.

ஆசிரியர்ன் பதவியுயர்வு வாய்ப்புகள்

பதவியுயர்வு பற்றிய ஆர்வத்தைப் பொறுத்த வரையில், பெருந்தோட்ட ஆசிரியர்களும் ஏனைய ஆசிரியர்களைப் போலவே நடந்து கொண்டனர். ஆசிரியர்களுடைய முதல் நியமனம் உதவி ஆசிரியராகவே அமைகிறது. இத்தரத்தில், பயிற்றப்படாத ஆசிரியர், கற்பித்தலில் டிப்ளோமா அல்லது சான்றிதழ் பெற்ற பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர், பட்டதாரி ஆசிரியர் என 3 வகைகள் உள்ளன. 1980களில், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைப் பயிற்சித் திட்டத்தின் கீழ் (PSTP) பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் பயிற் சியின் போது பயிலுநர் களாக வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், ஓராண்டுப் பயிற்சியைப் பூர்த்தி செய்த பின்னர், ‘பயிற்றப்படாத’ ஆசிரியர்களாகவே கருதப்பட்டனர்.

அதிபர் சேவை பதவியுயர்வுக்காகப் போட்டியிடும் ஆசிரியர்கள் (1991இல் இதில் 3 தரங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் முதலாந்தரம் அதியுயர்வானது), இலங்கை கல்வி நிருவாகச் சேவையில்

அட்டவணை 6.7 மாவட்ட அடிப்படையில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பிரம்பம், 1994

மாவட்டம்	தேவையான ஆசிரியர்						உள்ள ஆசிரியர்						மேலதிகம் / பற்றாக்குறை							
	ஆக.	க.வி.	ஆங்க.	மீற	பத	அதி	கொ	ஆக.	க.வி.	ஆங்க.	மீற	பத	அதி	கொ	ஆக.	க.வி.	ஆங்க.	மீற	பத	அதி
கன்னியாகிரி	679	143	186	222	66	106	1 402	140	50	62	398	66	106	822	-539	-93	-124	176	176	-580
மதுரை	173	50	63	77	19	34	416	42	21	22	123	19	34	261	-131	-29	-41	46	-155	
நிர்த்தங்கிரி	450	96	155	141	42	90	974	142	17	30	162	42	90	483	-308	-79	-125	21	491	
நெடுஞ்செழியல்	240	46	93	57	15	67	518	64	13	23	126	15	67	308	-176	-33	-70	69	-210	
புதுச்சேரி	772	145	227	197	106	154	1 601	120	33	40	412	106	154	865	-652	-112	-187	215	-736	
கலெக்டரிய	154	24	57	36	7	40	318	32	2	15	42	7	40	138	-122	-22	-42	6	-180	
நூலகம்பூர்	1 749	370	451	587	211	292	3 660	510	68	62	662	211	292	1 805	-302	-1 239	-389	75	-1 855	
மேற்காசாகிலை	61	9	20	14	1	11	116	9	-	1	15	1	11	37	-52	-9	-19	1	-79	
காவி	11	1	3	0	1	4	20	3	-	1	7	1	4	16	-8	-1	-2	7	-4	
மாநாதாரி	19	5	8	6	3	4	45	3	-	2	7	3	4	19	-16	-5	-6	1	-26	
ஸ்ரங்கேலை	17	8	10	14	3	5	57	6	2	3	4	3	5	23	-11	-6	-7	-10	-34	
குருஙாக்கலை	38	6	13	15	3	8	83	21	3	8	23	3	8	66	-17	-3	-5	8	-17	
வெஷ்டம்	4 363	903	1 286	1 366	477	815	9 210	1 092	209	269	1 981	477	815	4 843	-3 271	-694	-1 017	615	-4 367	

குறிபு: ஆக.-க.
க.வி.

ஆரம்பக்கல்லி
கணிதம்/வினாஞ்சலம்
ஆங்கிலம்
பத்.
அதி.

ஆதாரம்: கல்வி உயர் கல்வி அமைச்சர், 1994. தொகுப்பு, மு.சிவானானம்.

அட்டவணை 6.8 நுவரெலியா மாவட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளின் மாணவர்-ஆசிரியர் விகிதம், 1989

பாடசாலை	கொத்தணி	மாணவர் தொகை	ஆசிரியர் தொகை	மாணவர்-ஆசிரியர் விகிதம்
மேல் இருபது பாடசாலைகள்				
கெளில்லேவர்த் தீல.1	கினிக்கெதன்ன	31	3	10
கூல்போன்	கினிக்கெதன்ன	47	3	16
கட்டபூலா	ஹரங்கல	81	4	20
பிளைக்வோட்டர்	கினிக்கெதன்ன	104	5	21
ஹாஜுகோட்டுவ	ஹரங்கல	100	4	25
கிளவட்டன்	புளியாவத்தை	53	2	27
போட்டி	நோர்வூட்	89	3	30
கொலபத்தான்	ஹரங்கல	180	6	30
பன்முர்	ஷைலங்ஸ்	526	16	33
கெளில்லேவர்த் தீல.2	கினிக்கெதன்ன	99	3	33
கடவளை	கினிக்கெதன்ன	432	13	33
ஒஸ்போன்	புளியாவத்தை	209	6	35
கரோவினா	ஷைலங்ஸ்	105	3	35
சென்.ஜோன்ஸ் பொஸ்கோ	ஷைலங்ஸ்	961	27	36
ஸ்ரதடன்	ஷைலங்ஸ்	143	4	36
கட்டபூலா	ஹரங்கல	396	11	36
மொறே கீழ்ப்பிரிவு	சென்.ஜோசப்	75	2	37
வர்ராஜா மேற்பிரிவு	புளியாவத்தை	118	3	39
குயின்ஸ்பெரி	ஹரங்கல	395	10	40
பெல்கிழேவியா	சுமன்	121	3	40
கீழ் இருபது பாடசாலைகள்				
மவசாக்கலை இல.2	சென்.ஜோசப்	237	1	237
நல்லதன்னீர்	சென்.ஜோசப்	407	2	203
மொறே மேற்பிரிவு	சென்.ஜோசப்	201	1	201
மொட்டின்ஹாம்	சென்.ஜோசப்	309	2	155
கிடேட் கெல்ட்	தலாவாக்கால்லை	423	3	141
டன்கெல்ட்	புளியாவத்தை	420	3	140
தெய்வகந்தை	சென்.ஜோசப்	409	3	136
களானி	சென்.மேரிஸ்	129	1	129
வெர்னை ஓயா இல.2	ஷைலங்ஸ்	129	1	129
தும்பகஸ்தலாவ	ஹரங்கல	124	1	124
பும்பீஸ்ட்	சென்.ஜோசப்	365	3	122
மின்னா	நோர்வூட்	118	1	118
பெயர்லோன்	நோர்வூட்	343	3	114
சென்.ஜோன் டெல்ரே	நோர்வூட்	334	3	111
மொக்கா	சென்.ஜோசப்	434	4	109
கூம்பூட்	சுமன்	108	1	108
மிட்லோதியன்	சென்.ஜோசப்	107	1	107
குயின்ஸ்லேண்ட்	சென்.ஜோசப்	105	1	105
கார்ட்ட்மோர்	சென்.ஜோசப்	199	2	100
போர்ட்டைஸ்	புளியாவத்தை	197	2	99
ரில்லரி	புளியாவத்தை	197	2	99

இடம்பெறவும் போட்டியிட்டனர். 1994இல் இதில் முன்று வகுப்புகள் இருந்தன. முன்றாம் வகுப்பைச் சேர்ந்த களிட்ட நிருவாக சேவை அதிகாரி, பிரிவுக் காரியாலயங்களில் பணியாற்ற முடியும். மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளர்கள் அல்லது கல்வியமைச்சில் பணியாற்றியவர்கள் பெரும்பாலும் முதலாம் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். இலங்கை அதிபர் சேவையின் முதலாந்தரமானது கல்வி நிருவாக சேவையின் முன்றாம் வகுப்புக்கு இணையாகக் கருதப்பட்டது.

பெருந்தோட்ட ஆசிரியர்களின் மிகவும் மட்டுப்பட்டதான் கல்விப் பின்னணி, அவர்களது பதவி உயர்வுக்கான வாய்ப்புகளையும் ஒரெல்லைக்குள் மட்டும்படுத்தியிருந்தது. சிலர் கல்வி நிருவாக சேவையில் இடம்பெறுவதில் பேரார்வம் காட்டினாராயினும், அநேகர் அதிபர் சேவையின் தரம் 3ஜப் பெறுவதில் ஆர்வமுடையவர்களாக இருந்தனர். ஆயின், அதிபர் பதவி உயர்வுக்கான வாய்ப்புகள் பின்னாரம்ப வகுப்புகளில் கற்பித்தல் அனுபவமுடையவர்களுக்கே கூடுதலாகக் காணப்பட்டது. இலங்கையிலுள்ள ஏனைய ஆசிரியர்களினின்றும் வேறுபடாத வகையில், பெருந்தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களும் பின்னாரம்ப வகுப்புகளில் கற்பிப்பதன்மூலம் தமது பதவியை உறுதிசெய்து கொள்ளக் கூடிய பாடசாலைகளுக்கு இடமாற்றம் பெற, குறிப்பாக க.பொ.த. சாதாரண தர மற்றும் உயர் தர வகுப்புகளைக் கொண்ட பாடசாலைகளுக்கு மாற்றம் பெற விரும்பினர். ஒழுங்கு விதிகள் அல்லாது மரபுறீதியாக, பின்னாரம்ப வகுப்புகளில் அனுபவமுடைய ஆசிரியர்களுக்கே பதவி உயர்வுக்கான வாய்ப்புகள் கூடுதலாக இருந்தன. பரீட்சை விடைத்தாள் மதிப்பீட்டுப் பரீட்சகர்கள் குழுவில் அங்கத்துவம் பெறுவதற்கு அவ்வவ்வகுப்பு மட்டங்களில் கற்பித்தல் அனுபவம் அவசியமானதொரு நிபந்தனையாக உள்ளது. ஆரம்பக்கல்வி ஆசிரியர்கள் ஜந்தாம் ஆண்டு புலைமைப்பரிசில் பரீட்சையின் பரீட்சகர் குழுவில் தெரிவு செய்யப்படலாமேயன்றி, க.பொ.த. சாதாரண தர மற்றும் உயர் தரத்துக்கான குழுக்களில் பணியாற்ற முடியாது. மேலதிக வருமானம் ஈட்டுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் இவர்களுக்கு இடைநிலை ஆசிரியர்களை விட குறைவாகவே உள்ளன. ஒரு சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படுமாயின், பெரும்பாலான பெருந்தோட்ட ஆசிரியர்கள் இடைநிலை வகுப்புகளில் கற்பிப்பதையே தெரிவுசெய்வார்.

பெருந்தோட்டத் தமிழரின் பிரதிநிதித்துவம் கல்வி நிருவாக சேவையில் மிகவும் குறைவாக இருப்பதனால், பாடசாலைகளிலுள்ள

தமிழ்மொழிமூல ஆசிரியர்களுக்கு உதவியாகப் பணிபுரியக் கூடியவாறு தகைமை பெற்ற அலுவலர் களுக்கான பற்றாக்குறையைத் தோற்றுவித்துள்ளது. மேற்பார்வைப் பதவிகள், ஆசிரியர் ஆலோசகர்களுக்கான பதவிகள் போன்றவை கல்விப்பிரிவு மட்டத்திலும் மாகாண கல்வி அலுவலக மட்டத்திலும் தேவையானவை நிரப்ப்யாமைக்கு தகைமையுடையோர் இல்லாமையே காரணமாகவுள்ளது. இத்தகைய இடர்ப்பாடுகள் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் பிரதிகலமான நிலமையை மேலும் வலியுறுத்துவதாக உள்ளது. பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியும் அபிவிருத்தியும் பெருந்தோட்டத்துறை ஆசிரியர்களின் தொழில்வாண்மையினாடாகவும் நிருவாகப் படிநிலையினாடாகவும் அடையப்பெறும் பதவி உயர்வுகளிலேயே தங்கியுள்ளது எனலாம்.

அமைச்சில் அமைப்புத்தியான மாற்றங்கள்

1970இல் தோட்டப் பாடசாலைகளை பாரியளவில் பொறுப்பேற்றல் பற்றி முதலில் அறிவிக்கப்பட்டபோது, இச்செயற்பாடுகளுக்கு உதவும் வகையில் கல்வியமைச்சு இந்தியத்தமிழரான ஒராசிரியரை நியமித்திருந்தது. 1981இல் கல்வியமைச்சின் பாடசாலைப் பிரிவில் பெருந்தோட்டத்துறைப் பிரிவொன்று இலங்கைத் தமிழரான ஒரு கல்விப்பணிப்பாளரின் கீழ் இயங்கி வந்தது. 1984இல் இப்பணி பெருந்தோட்டத்துறைப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பான சிங்களவர் ஒருவருக்கு கைமாற்றப்பட்டது. 1986இல் பாரியளவிலான வெளிநாட்டு நிதியுதவியுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வேலைத்திட்டமான பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டத்தை (PSEDP) நிருவகிக்கவும் நடைமுறைப்படுத்தவுமாக புதிய பிரிவொன்று கல்வியமைச்சில் உருவாக்கப்பட்டது. இப்பிரிவுக்கு ஆரம்பத்தில் இலங்கைத் தமிழர் ஒருவரும் 1988-1996 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் பெருந்தோட்டத் தமிழர் ஒருவரும் தலைமை வகித்தனர். இப்பிந்திய நடவடிக்கையானது கல்வியமைச்சின் படிநிலை வரிசையில், இதுவரை காலமும் பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரால் எய்தப்பட முடியாமல் இருந்த கல்விப் பணிப்பாளர் என்ற பதவியைப் பெற உதவியது. 1989இல் பெருந்தோட்டத்துறை பாடசாலைகள் பிரிவும் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டப் பிரிவும் (PSEDP) இணைக்கப்பட்டன. PSEDP பிரிவின் பணிப்பாளரே சகல பெருந்தோட்டத்துறை பாடசாலைகள் தொடர்பான விடயங்களுக்கும் பொறுப்புடையவராக இருந்தார். 1994இல்

கல்வியமைச்சிலுள்ள PSEDP பிரிவுக்கு 9 பேர் நியமனமாகினர். இந்நியமனத்தில் தமிழ்மொழிமூல உத்தியோகத்தர்கள் 3, பாடசாலையிலிருந்து இணைப்பு செய்யப்பட்ட ஆசிரியர்கள் 3, எழுதுவினைஞர் ஒருவர், சாரதி ஒருவர், காரியாலய உதவியாளர் ஒருவர் ஆகியோர் அடங்கியிருந்தனர்.

ஆரம்பத்திலே பெருந்தோட்டப் பாடசாலைப் பிரிவானது பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பொறுப்பேற்கப்பட்ட பின்னர் தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசாங்கப் பாடசாலைகளாயின. தத்துவார்த்தரீதியாக அவற்றிற்கும் ஏனைய அரசாங்கப் பாடசாலைகளுக்கும் இடையில் வேறுபாடுகள் இருக்கவில்லை. எவ்வாறாயினும், பொறுப்பேற்கப்பட்ட பின்னர் இப்பாடசாலைகளின் அபிவிருத்திக்கும் ஆசிரியர்களுக்கான விசேட பயிற்சித் திட்டங்களை ஒழுங்கமைப்பதற்குமாக (எடுத்துக்காட்டாக பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் பயிற்சித் திட்டம், PSTP) பெருந்தோட்டத்துறை பாடசாலைப் பிரிவும் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டப் பிரிவும் தொடர்ந்து இயங்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. இவ்விசேட பிரிவானது, விசேட பாதீடுகளை முன்மொழிந்து ஒதுக்கீடுகளைப் பெரும்பாலும் வெளிநாட்டு உதவி முகவாண்மைகளிடமிருந்து உதவி நன்கொடையாகப் பெற்றுக் கொண்டது.

தோட்டப் பாடசாலைகளுக்குரிய கல்வி நிதி

1977-1994 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கும் தோட்டப் பாடசாலை மாணவர்களுக்கும் கிடைத்த நிதியுதவி அதிகரித்து வந்தது. தனிப்பட்ட மாணவர்களுக்குரிய நிதியுதவி பொதுவாக நம்பிக்கை நிதியங்கள் மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களின் பணிகள் வாயிலாக அதிகரித்தது. பாடசாலைகள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் கட்டமைப்பு வசதிகள் போன்றவற்றுக்கான நிதியுதவி பெரும்பாலும் அரசாங்கத்திடமிருந்தும் வெளிநாட்டு உதவி நன்கொடை வாயிலாகவும் கிடைத்தன.

மாணவருக்கான புலமைப்பரிசில்

நாம் ஜந்தாம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தவாறு பாடசாலைகளுக்கும் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் தமது பின்னைகளை அனுப்புவதில் ஏற்பட்ட செலவுகளைப் பெற்றோர் ஏற்றுக்கொண்டனர். 1948 தொடக்கம்

தோட்டத்தொழிலாளரின் பிள்ளைகளின் கல்விக்கு, இலங்கைத் தோட்டத்தொழிலாளர் நம்பிக்கை நிதியம் உதவி வந்துள்ளது. இந்நம்பிக்கை நிதியத்திற்குரிய நிதி தனிப்பட்டவர்களால் வழங்கப்பட்டதுடன், இந்திய அரசாங்கத்தின் நன்கொடை நிதியும் இதற்கு இணையாக இருந்தது. கூடுதலான புலமைப்பரிசில்கள், இந்தியாவில் உயர் கல்வியைப் பெறத் தேவையான நிதியுதவியை வழங்கின. 1992இல் இந்த நம்பிக்கை நிதியம், 130 புலமைப் பரிசில்களை வழங்கியிருந்தது. 1991இல் கல்வி முன்னேற்ற சபையானது சர்வதேச நம்பிக்கைக் குழுவுடன் இணைந்து பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளுக்கான புலமைப்பரிசில் நிதியமொன்றை இன், மத பேதமின்றி உருவாக்கியது. இந்நிதியானது, இலங்கையிலுள்ள பெருந்தோட்ட இளைஞர் மற்றும் யுவதிகளுக்கும் இந்தியா திரும்பிச் சென்ற தோட்டத்தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கும் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. தோட்டப் பாடசாலைகளிலுள்ள ஐந்தாம் ஆண்டு மாணவர்கள் ஏனைய மாணவர்களைப் போல கல்வியமைச்ச வழங்கும் புலமைப்பரிசிலுக்கும் போட்டியிட முடியும். ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பர்ட்சையில் சித்தியடைதலானது நிதியுதவியைப் பெறுவதற்கும் பிரசித்தி பெற்ற பாடசாலைகளிலே அனுமதி பெறுவதற்கும் வழிவகுத்தது. 1970களிலும் 1980களின் ஆரம்பத்திலும் சில தோட்டப் பாடசாலைகளே மாணவரை இப்பர்ட்சைக்குத் தோற்ற அனுமதித்திருந்தன. ஆயினும், 1980களின் பிற்பகுதியிலும் 1990களிலும் பெரும்பாலான தோட்டப் பாடசாலைகள் மாணவரை இப்பர்ட்சைக்குத் தோற்றச் செய்தன. ஓரளவு வெற்றியும் கிட்டத் தொடங்கியது.

பெருந்தோட்டத்துறைக்கு வெளிநாட்டு நிதி நன்கொடையாளர்களது உதவி

1984இல் கல்வியமைச்சிலிருந்த பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் பிரிவானது பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான ஒர் அபிவிருத்தி நிதியை, தனிப்பட்ட நன்கொடையாளரும் வெளிநாட்டு முகவாண்மைகளும் உதவக் கூடியவாறு ஆரம்பிக்க உத்தேசித்திருந்தது. 1985இல் நாட்டின் கல்வி முறைமையை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு கல்வியமைச்சர் விக்கிரமசிங்க ஐந்தாண்டுத் திட்டமொன்றை விதந்துறைத்தார். இதற்கான அமைச்சரவை அங்கீராத்தையும் அவர் பெற்றுக் கொண்டார். இத்திட்டம் இரு பிரதான குறிக்கோள்களைக் கொண்டிருந்தது. அவையாவன: அடிப்படைக் கட்டமைப்பு வசதிகளை

வழங்குதல், ஆரம்பக் கல்வியிலிருந்து இடைநிலைக்கல்விக்கு செல்வோரின் தொகையை அதிகரித்தல் (Daily News 25.7.85). இச்செயற்றிட்டத்திற்கு வெளிநாட்டு உதவியைப் பெறுதல் பற்றி அமைச்சர் தெரிவித்த ஆலோசனைக்கு அமைச்சரவை அங்கீகாரம் கிடைத்தது. இதுவே படிப்படியாக சீடா நிதியுதவியுடன் பெருந்தோட்டத்துறை கல்வி அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டமாக உருவெடுத்தது. இதுபற்றி மேலும் விரிவாக கீழே விபரிக்கப்படுகிறது.

1970களின் பிற்பகுதிகளிலும் 1980களின் ஆரம்பத்திலும் சில பல்பக்க மற்றும் இருபக்க நன்கொடையாளர்கள் இலங்கையின் சுக்கல் பிள்ளைகளும் சம சந்தர்ப்பத்துடன் ஆரம்பக்கல்வி பெறுவதற்குக் கொண்டுள்ள உரிமைக்கு ஆதரவளிக்க வேண்டியதன் தேவையை வலியுறுத்தி இருந்தனர். பல வேலைத்திட்டங்களுக்கு ஆதரவளித்த நிறுவனங்கள், குறிப்பாக யுனிசெப், சீடா போன்றவை பின்தங்கிய சமூகங்களினது பின்தங்கிய பிள்ளைகளின் தேவையை வலியுறுத்தி வந்தன. ‘பின்தங்கிய’ பிள்ளைகள் என்பது பெருந்தோட்டங்களிலுள்ள தமிழர்களையும் உள்ளூர்க் கிராமங்களில் வாழ்ந்த சிங்களவர்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. இத்தகைய நோக்கு 1980களிலிருந்து வெளியிப்படையாகத் தோன்றிய போதிலும், தமிழர் மற்றும் கிராமியச் சிங்களவர் மத்தியில் வளர்ந்து வரும் நெருக்கடிகள் காரணமாக நன்கொடையாளர்கள் தரப்பிலிருந்து எழுந்த ஒரு கருத்தாக இருக்கவில்லை. உண்மையிலேயே இவ்வேலைத்திட்டங்கள் நன்கொடையாளர்களின் கருத்துப் பரிமாற்றத்துடன் உருப்பெற்றவையாயின், இவை 1970 நடுக்காறுகளில் எழுந்த அபிவிருத்திக்கான பொது இசைவாக - வறுமையொழிப்பு, வறியேயோருக்கான திட்டமிடல், ஒன்றிணைந்த கிராமிய அபிவிருத்தி என்ற வகையில் இருந்திருக்க முடியும்.

1982இலும் 1983இலும் தோற்றும் பெற்ற இனநெருக்கடிகள் காரணமாக பெருந்தோட்டப் பகுதிகளிலிருந்த பின்தங்கிய பாடசாலைகளுக்கும் ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களுக்கும் உதவி வழங்குவதற்கென வடிவமைக்கப்பட்ட வேலைத்திட்டங்கள் ஆரம்பத்தில் எதிர்ப்பையும் பின்னர் ஆதரவையும் பெற்றன. அரசாங்க ஆதரவு கிடைக்கக் காரணம், வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் தனிநாட்டுக்கான இயக்கம் துரிதமாக வளர்ந்து வரும் நிலையில், இந்தியத் தமிழருக்கான சர்வதேச நன்கொடையாளர்களின் வேலைத்திட்டங்களை ஆதரிப்பது அரசாங்கத்தின் நலன்களுக்குப் பொருந்துவதாக இருந்தது.

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தது போல, கொட்டகலையிலுள்ள தமிழ்மொழிமூல ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிக்கு, ஆரம்பத்தில் ஆதரவு நல்க எண்ணிய போதிலும், தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியானது பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் வாழும் சிங்கள சமூகத்தினராலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று கூறப்பட்ட வேளையில், அது அரசியல் சார்ந்த விவகாரமாயிற்று.

யுனிசெப்

பெருந்தோட்டக் கல்வியில் தலையிட முற்பட்ட முதலாவது பாரிய முயற்சி ‘யுனிசெப்’ இனால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனங்களுடன் இணைந்து யுனிசெப் நிறுவனம் பிள்ளைப் பராமரிப்பு நிலையங்களை (Cre'che) அமைத்து அவற்றின் வசதிகளை அதிகரித்தல், பிள்ளைப் பராமரிப்பு உதவியாளர்களைப் பயிற்றுவித்தல் ஆகிய வேலைத்திட்டங்களை 1978-1990 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் நடைமுறைப்படுத்தியது. இவ்வேலைத்திட்டம் தோட்டங்களைத் தேசியமயமாக்கியதன் சற்று பின்னர் ஆரம்பமாகியது. பிள்ளைப் பராமரிப்பு நிலையங்களில் பெண் உதவியாளர்களுக்கான பதவிநிலை புதிதாக உருவாக்கப்பட்டு, பயிற்சியளிக்கப்பட்டதுடன் அவர்கள் பணியாற்றுவதற்கு மேம்பட்ட வசதிகளும் வழங்கப்பட்டன. ஜந்து வயதுக்குட்பட்ட இளம்பிள்ளைகளில் பெரும்பாலானோர் தமிழ்மொழி பேசுவோராக இருந்தனராயினும், புதிய தொழில்கள் பெரும்பாலும் தமிழ்மொழியைப் பேசாத சிங்களவருக்கே வழங்கப்பட்டன.

டச்சு உதவி

ஆரம்பகால உதவி முயற்சிகளில் ஒன்றாக டச்சு அரசாங்கத்தால், தோட்டங்களிலே வாழ்ந்த மக்களை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட நுவரெலியா மாவட்டத்திலிருந்த அதன் ஒன்றிணைந்த கிராமிய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின்மூலம் பெருந்தோட்டக் கல்விக்குக் கிடைத்தது. ஒன்றிணைந்த கிராமிய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் வெளிநாட்டு அலுவலர்களும் அதன் உள்ளூர் ஆலோசகர்களும் தோட்டப் பாடசாலைகளைத் தரமுயர்த்தும் திட்டமொன்றை உருவாக்கினர் (Peiris 1982). இத்திட்டமானது, ஒன்றிணைந்த கிராமிய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் பொதுவான குறிக்கோள்களுக்கு இசைவானதாக - ஒரு மாவட்டத்தின் மிகவும் பின்தங்கிய குழுக்கள் மற்றும் வறியோர்களிடையே சமூக இடையீட்டை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. எவ்வாறாயினும், கல்வியமைச்சு பெரும் எண்ணிக்கையில் தோட்டப் பாடசாலைகளைப்

பொறுப்பேற்ற வேளையில், மாவட்டமட்ட மற்றும் பிரதேசமட்ட அதிகார தரப்பினரால், நுவரெலியா மாவட்டத்தின் ஒன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் முயற்சிகள் சீர்குலைக்கப்பட்டன.

1980களின் ஆரம்பத்தில், அதிகாரத் தரப்பினர் நுவரெலியா மாவட்டத்திலிருந்த சிங்கள மற்றும் தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளுக்கு இடையேயான சமநிலையில் மாற்றத்தை விளைவிக்கும் எனக் கருதியே புதிய செயற்றிட்டங்களுக்குத் தடையேற்படுத்தியதாக தமிழ் கல்வி உத்தியோகத்தர்களும் ஆசிரியர்களும் எண்ணினர். ஆயினும் இதுவரை இம்மாவட்டத்திலுள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகள், சிறிய தோட்டப் பாடசாலைகளாகவும் பெருந்தோட்டக் கம்பனிகளுக்குச் சொந்தமானவைகளாவும் இருந்தன. பொறுப்பேற்கப்பட்ட பின்னர், அவை அரசாங்கப் பாடசாலைகளான போது அரசாங்க தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் தொகை, அரசாங்க சிங்களப் பாடசாலைகளின் தொகையைவிடக் கூடும் வாய்ப்பு இருந்தது. மரபு வழியாக பெரும்பான்மை மாணவர் இனக்குமுமத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரையே மாவட்டக் கல்விப்பணிப்பாளராக கல்வியமைச்ச நியமித்து வந்தது. நுவரெலியா மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், இது தமிழர் ஒருவருடைய நியமனத்தையே கருதியது. இத்தகையதானதொரு சூழ்நிலையிலேயே நுவரெலியாவிலுள்ள ஒன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் முயற்சிகளுக்குத் தடைகள் ஏற்பட்டதுடன் அதிகாரத் தரப்பினரும் அசமந்தமாக இருந்தனர். அதிகாரத் தரப்பினரின் அசமந்தப் போக்குக்கு சின்னங்சிறிய உதாரணமாக ஆண்டு 1இல் கல்வி பயிலும் மாணவரின் எழுத்தறிவை விருத்தி செய்யும் பொருட்டு, பிளாஸ்திக்கு எழுத்துருக்களைக் கொண்ட பொதியை பிரதேசக் கல்வி அலுவலகம் (ஒன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் நிதியைக் கொண்டு) கொள்வனவு செய்த முறையைக் குறிப்பிடலாம். ஆண்டு 1 மாணவரின் ஆரம்ப எழுத்தறிவை, தமிழ்மொழிமூலப் பாடசாலைகள் தமிழ்மொழியிலேயே விருத்தி செய்ய வேண்டும். எனினும், இப்பாடசாலைகளுக்கு, பிரதேசக் கல்வி அலுவலகம் வழங்கிய எழுத்துருப் பொதிகள் சிங்களமொழியில் இருந்தன.

சீடா

பெருந்தோட்டக் கல்வியில் இடையிட்ட இன்னுமொரு நன்கொடையாளரின் முயற்சியானது அயல் மாவட்டமான பதுளையில், பதுளை ஒன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்திச் செயற்திட்டத்தின் கீழ் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இச்செயற்றிட்டத்தின் வடிவமைப்புப் பணிகள்

1979இல் ஆரம்பமாகின. ஆரம்பத்தில், விவசாய அபிவிருத்திக்கான சர்வதேச நிதியம் (IFAD) உற்பத்திசார் அம்சங்களிலும் (உதாரணமாக நீர்ப்பாசனம், வீதிகள், விவசாயம்) நலனோம்புகை அம்சங்களிலும் (உதாரணமாக கல்வி, சுகாதாரம்) தனது ஆரவத்தை வெளியிட்டதியது. காலப்போக்கில் விவசாய அபிவிருத்திக்கான சர்வதேச நிதியம் உற்பத்திசார் அம்சங்களுக்கு மட்டுமே நிதி வழங்க உடன்பட்டது. உலகவங்கியும் நலனோம்புகையில் ஒரளவு ஆரவம் காட்டியதாயினும், பின்னர் அதனின்றும் பின்வாங்கியது. 1982இல் படிப்படியாக திட்ட அமுலாக்கல் அமைச்சு, நலனோம்புகை அம்சங்களில் ஈடுபடுமாறு சீடாவுக்கு அழைப்பு விடுத்தது. பல்வேறு முகவாண்மைகளும் வெளியக ஆலோசகர்களும் ஈடுபடத்தொடங்கிய போது, செயற்றிட்டத்தின் குறிக்கோள் மற்றும் பயன்பெறுவோர் பற்றியும் பேச்கவார்த்தை நடைபெற்றது. இச்செயற்றிட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு நான்கு வருடங்களுக்கு முன் பதாகவே கட்டமைப்பு வசதிகளை மேம்படுத்துவதற்கான உள்ளீடுகளிலிருந்து திட்டம் மாற்றும் பெற்று பின்னாரம்ப வகுப்புகளை விடுத்து, ஆரம்பத்தரங்களில் கற்றல் - கற்பித்தல் தரத்தை மேம்படுத்தல்; பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் அல்லாதனவற்றிலிருந்து பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் அல்லாத பின்தங்கிய கிராமப்புறப் பாடசாலைகளிலும் மற்றும் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளிலுமாக கவனம் மையப்படுத்தப்பட்டது (லிற்றில் 1995).

இச்செயற்றிட்டத்தின் முதலாம் கட்டத்துக்குரிய விரிவான திட்டமிடற்பணிகள் 1983இல் தமிழ்நாட்கெதிரான வன்முறை கிளர்வதற்கு சில மாதங்கள், நாள்களுக்கு முன்னர் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இக்காலத்தில் திட்டமிடற் குழுவின் உறுப்பினரான தமிழ்ப் பெண்மணிகளுடைய கொழும்பு, பொரளையிலிருந்த தனது வீட்டைவிட்டுச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அவர் பாதுகாப்பாக உள்ளாரென அறிந்து கொண்ட போதிலும், செயற்திட்டத்தின் ஒரேயோரு மூலப்பிரதியின் பாதுகாப்பில் ஜயமுற வேண்டியதாயிற்று. பதற்றம் மிகுந்த பல வாரங்களின் பின்யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு அவர் அனுப்பிய செய்தியின்படி, ஆவணமானது அவரது சிங்கள அயலவரின் தோட்டத்திலே வீழ்ந்து கிடக்கக் காணலாமென்றும் சில பிரச்சினைகள் காரணமாக அவர் வீட்டை விட்டு வெளியேறிய போது அந்த ஆவணத்தை கடதாசியால் சுற்றி மதிலுக்கு மேலாக வீசியேறிய நேரிட்டதென்றும் திட்டமிடல் குழுவின் ஏனைய உறுப்பினர்கள் அறிந்து கொண்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து சில மாதங்களின் பின்னர், முதலாவது செயற்றிட்டப் பணிப்பாளரின் இனத்துவ அடையாளம் பற்றித் தீர்மானிக்க வேண்டிய

நிலைமை கல்வியமைச்சுக்கு ஏற்படலாயிற்று. அவர் மும்மொழிகளும் தெரிந்த ஒரு மஸ்லிமாக இருக்க முடியும்.

செயற்றிட்டத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தில் பின்தங்கிய, கிராமப்புற சிங்களமொழிமூலப் பாடசாலைகள் 52 இலும் தமிழ்மொழிமூல பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் 42 இலும் கவனஞ் செலுத்தப்பட்டது. பொளதிகவளங்கள் (வகுப்பறை உபகரணங்கள், தளபாடங்கள், வகுப்பறைகள், ஆசிரியர் விடுதிகள், சாதனங்கள்), மனிதவள அபிவிருத்தி (அதிகரித்தளவிலான ஆசிரியர் பயிற்சிகள், மேற்பார்வை, பாட ஏற்பாடு அபிவிருத்திக்கான உதவிகள்) ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாக இவ்வுதவி அமைந்தது. முதலாம் கட்டத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற வெற்றியானது, தொடர்ந்து 1994 வரை மொத்தமாக 11 வருடங்களுக்கு சீடாவின் உதவிக்கு வழிவகுத்தது.

மாவட்டமட்ட வேலைத்திட்டங்களினால் ஆரம்பத்தில் கிடைத்த வெற்றியானது, அடுத்த சில வருடங்களில் மேலும் நான்கு வேலைத்திட்டங்களை விருத்தியாக்க வழிகோலியது. தேசியமட்டத்தில் இரண்டும் மாவட்ட மட்டத்தில் இரண்டுமாக இவை அமைந்தன. பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் மிகக் கூடியளவு விளைவை ஏற்படுத்திய வேலைத்திட்டமானது 1986இல் ஆரம்பமான பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டம் (PSEDP) ஆகும். இவ்வேலைத்திட்டம், பின்தங்கிய சிங்களமொழிமூல ஆரம்பப் பாடசாலைகளின் அபிவிருத்தியை பிரதான நோக்காகக் கொண்டு செயற்பட்ட ஆரம்பப் பாடசாலைகளின் அபிவிருத்தி செயற்றிட்டத்துடன் (PSDP) சமாந்தரமாக இயங்கியது.

1986 ஜூலைக்கும் 1994 ஜூனுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சீடா நிதியின் மொத்தச் செலவினமானது, பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டத்திற்கு SEK 56.8 மில்லியன் (அண்ணளவாக ரூபா 406 மில்லியன்) ஆகவும் ஆரம்பப் பாடசாலை அபிவிருத்தி செயற்றிட்டத்திற்கு SEK 24.8 மில்லியன் (அண்ணளவாக ரூபா 175 மில்லியன்) ஆகவும் இருந்தது. இக்காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டமே சீடா உதவி பெற்ற பாரிய கல்வி வேலைத்திட்டமாகும் (அட்டவணை 6.9). PSEDP உம், PSDP உம் பாடசாலைமட்ட வேலைத்திட்டங்களாக, வரையறுக்கப்பட்ட புவியியற்

அட்டவணை 6.9 சீடா நிதியுதவி செயற்றிடங்களின் ஒதுக்கீடும் செலவின(மும்
1986-1996 (மில்லியன் SEK)

	ஜூலை 1986 - ஜூன் 1992	ஜூலை 1992 - ஜூன் 1994	ஜூலை 1994 - ஜூன் 1996
இதுக்கீடு	செலவினம்	இதுக்கீடு	செலவினம்
தொடர்க்கல்வி	8.90	16.81	14.75
விதேசகல்வி	6.50	5.38	2.61
PSEDP	45.00	33.77	23.00
PSDP	24.00	15.11	9.64
DEM'D	-	-	1.38
ஆலோசனை நிதியம்	0.60	1.72	0.62
பாடசாலை நூல் காகிதம்	-	9.78	-
மொத்தம்	85.00	82.57	52.00
			51.98
			77.50

ஆதாரம்: பாதீடு பின்னூட்டல் அறிக்கைகள், மு. சிவஞானம், சீடா நிதியதவி செயற்றிடங்களுக்கான இதைப்பட்ச செயலாளர், கல்வி அமைச்சர்.

பிரதேசத்திலுள்ள பின்தங்கிய ஆரம்பப் பாடசாலைகளை மையப்படுத்தி இருந்தன. இவற்றின் குறிக்கோள்களும் செயற்பாடுகளும் இன்னோரிடத்தில் விபரிக்கப்பட்டு மதிப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளன (Little and Sivasithambaram 1993, Sivasithambaram and Peiris 1994, Metzger, Stenback and Athukorala 1997). இவ்விரு வேலைத்திட்டங்களும் ஏக்காலத்தில் பாடசாலைக் கல்விக்கான மார்க்கத்திலும் பாடசாலைகளின் தரவிருத்தியிலும் கவனஞ் செலுத்தின. தனியொரு பாடசாலையில் முதலீடு செய்யும் முன் பாடசாலைகளின் கட்டமைப்பு மற்றும் தர அபிவிருத்தித் தேவைகள் கணிப்பீடு செய்யப்பட்டன. இவ்வேலைத்திட்டங்களின் பிரதான கூறுகளாக சேவைக்காலப் பயிற்சி, உபகரண அபிவிருத்தியும் வழங்கலும், பாடசாலை மேற்பார்வையும் முகாமைத்துவமும், கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

1986-94 இற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் இலங்கைக்கான சீடாவின் நிதியுதவியை, இலங்கை கல்வியமைச்சு மற்றும் சுவீடனின் வெளிநாட்டு உதவி ஆகிய இரு நிலைமைகளையும் கருத்திற் கொண்டே பார்க்க வேண்டும். இலங்கைக் கல்வியமைச்சைப் பொறுத்த வரையில் எந்தவொரு முகவாண்மையையும்விட மிக நீண்டகாலமாக சீடா நிறுவனம் 1978 இலிருந்தே கல்வி அபிவிருத்திக்கென நிதி உதவிசெய்து வருகிறது. இவற்றின் பணி உறவுகள் சீராக இருந்ததுடன், புதிய செயற்றிட்டங்களுக்கான நிதியையும் அமைச்சு கோரியிருந்தது. 1980களின் நடுப்பகுதிக்கு முன்னர், சுவீடனின் உதவியானது, மகாவளி நதி மற்றும் நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்ததுடன், பிரதான இருபக்க நன்கொடை வழங்குபவைகளாக சுவீடன் அரசாங்கமும் பிரித்தானிய அரசாங்கமும் விளங்கின. 1980களின் நடுப்பகுதிகளிலிருந்து இவ்விரு செயற்றிட்டங்களுக்குமான நிதிக் கொடுப்பனவுகள் குறைந்து சென்றதுடன், சுவீடன் அரசாங்கமானது இலங்கையில், குறிப்பாக உதவி தேவைப்படும் செயற்றிட்டங்களை இனங்காண முற்பட்டது. சுவீடன் நாடு தனது நிதியுதவி தொடர்பில், இலங்கையில் கிடைக்கக்கூடிய வளங்களைப் பொறுத்து, கல்வி தொடர்பான ஒரிரு பிரதான செயற்றிட்டங்களுக்கு உதவுதல் காலத்துக்கேற்றது எனக் கருதியது. இதனிடையே நன்கொடையாளரின் கவனமானது 1983இல் தமிழருக்கு எதிரான வன்முறையினால் உருவான தமிழர் புனர்வாழ்வு பற்றியதாக இருந்த போதிலும், சிறுபான்மைத் தமிழரை மையப்படுத்தியதான் செயற்றிட்டங்களுக்கு நிதி வழங்குதல் அரசியல்ரீதியாக நன்மை பயப்பதாயிற்று. இவை நன்கொடை வழங்கும் நாடுகளிடையே சீடா நிறுவனத்தின்

நிலைப்பாட்டைத் தீர்மானிக்க உதவியதுடன், இலங்கை அரசாங்கத்தின் சர்வதேச நம்பிக்கையைப் பேண வேண்டுமென்ற அவாவுக்கும் ஆதரவு வழங்கியது.

ஜேர்மனிய தொழினுட்ப ஒத்துழைப்பு நிறுவனம் (GTZ)

தொழினுட்ப ஒத்துழைப்புக்கான ஜேர்மனிய நிறுவனமும் (GTZ) பெருந்தோட்டத்துறையின் மீது உற்சாகம் காட்டியது. 1986-1996 இற்கு இடைப்பட்ட 10 ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட காலத்தில் GTZ ஆனது 2.8 மில்லியன் DM (ரூபா 644 மில்லியன்) பணத்தை, ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரிக்கும் ஐந்து பாடசாலைக் கொத்தணிகளுக்கும் (ஏற்குறைய 100 பாடசாலைகள்) நிதியுதவியாக வழங்கியது. சேவைமுன் பயிற்சி மற்றும் சேவைக்காலப் பயற்சியை வழங்குவதன்மூலம் தேயிலைத் தோட்டப் பிரதேசங்களில் அடிப்படைக் கல்வியை மேம்படுத்துவதே இச் செயற்றிட்டத்தின் இலக்காக இருந்தது. இதன் பிரதான செயற்கூறுகளாவன: ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரியின் நிர்மாணமும் அதற்கான உபகரணங்களும் சாதனங்களும்; கல்லூரியின் அயலிலுள்ள தெரிவசெய்யப்பட்ட பாடசாலைகளின் கட்டமைப்புப் பணிகள்; கற்பித்தல் உபகரணங்களின் அபிவிருத்தி; ஆசிரியர் கற்பித்தல் பயற்சிக்காகப் பயிலுநர் பயன்படுத்தும் பாடசாலைகளின் தரவிருத்திப் பணிகள்; 5 பாடசாலைக் கொத்தணிகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஆசிரியர் நிலையங்களை அபிவிருத்தியாக்குதலுடன், இவ்வொவ்வொரு கொத்தணியும் 14 பாடசாலைகளைக் கொண்டதாக அமையும். முன்னர் விபரிக்கப்பட்டவாறு, தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்து வரும் இளைஞர், யுவதிகளுக்கு புதிய ஆசிரியர் பயிற்சிக்கான சந்தர்ப்பங்களை வழங்குவதும் இக்கல்லூரியின் பணியாக இருந்தது.

பெருந்தோட்டங்களில் தொழிற்பயிற்சி

பொதுக்கல்வி முறைமையில் தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்வி வாய்ப்புகள் விரிவு பெற்றுள்ளமை தெளிவாக இருந்தபோதிலும், தொழிற்பயிற்சியில் முன்னேற்றம் சிறியளவிலேயே இருந்தது. தொழில் மற்றும் தொழிற் பயிற்சி வழங்குதலும் அதன் தேவையும் பற்றி பதுளை மாவட்ட பெருந்தோட்டங்களில் கஸ்பஸாம் சகாக்களும் (1988) மேற்கொண்ட ஒர் ஆய்விலே தோட்ட இளைஞர், யுவதிகளுக்கு தமிழ்மொழிமூலம் பயிற்சி பெறும் சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாக இருந்தமை

சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருந்தது. நிறுவன அடிப்படையில் இத் தேவைகளை எங்ஙனம் பூர்த்தி செய்யலாமென பல உறுதியான ஆலோசனைகளையும் அவர்கள் வழங்கியிருந்தனர். 1994ஆம் ஆண்டளவில், பதுளை ஒன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்தி செயற்றிடத்திற்கு உட்பட்ட இப்பணி தொடர்பான நடவடிக்கைகள் சிறிதளவே மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன.

பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கும் தேசிய கல்வியமைப்புக்கும் கிடையே நிலவிய கல்வி சமத்துவமின்மை

பெருந்தோட்டத்துறைப் பாடசாலைகளின் மாணவர் சேர்வுத் தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்ததுடன், தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கும் தேசிய கல்வியமைப்புக்கும் இடையே காணப்பட்ட வேறுபாடுகளும் குறைந்து செல்வதில் கணிசமான முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. விசேஸ்டாக இவை கல்வி முறைமையின் அடித்தளத்திலே ஏற்பட்டன. எவ்வாறாயினும், நாம் இவ்வத்தியாயத்தின் முதல் பகுதியிலே பார்த்தது போல முழு அமைப்பிலும் கணிசமானாவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருந்தமையைக் காணலாம். பின்னைகள் மென்மேலும் பாடசாலைகளில் நீண்டகாலம் தங்கிப் பயிலுகின்றனர். கல்வி முறைமையின் அடித்தளத்தில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு, தேசிய கல்வி முறைமைக்கு ஒத்த 100 சதவீதச் சேர்வு ஏற்பட்டிருப்பினும், பெருந்தோட்டச் சமூகத்துக்கும் ஏனையோருக்கும் இடையில் கல்வியில் சமத்துவமின்மை குறிப்பிடத்தக்களவில் காணப்பட்டது. முதலாவது அத்தியாயத்தில் தோட்டம், கிராமம் மற்றும் நகர சனத்தொகையினரின் எழுத்தறிவு பற்றி விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்தறிவு வீத வேறுபாடுகள், 2001இல் திட்டமிடப்பட்டுள்ள அடுத்த சனத்தொகை கணக்கீடின் போது குறைவு ஏற்படுமென நாம் எதிர்பார்த்தாலும், பின்னாரம்பநிலைப் பாடசாலைக் கல்வியிலும் உயர் கல்வியிலும் நிலவும் வேறுபாடுகள் இன்னும் பல ஆண்டுகள் அவ்வாறே இருக்கும்.

தேசிய கல்வி முறைமையின் கல்விநிலைகள் பிரதிபலிக்கும் சேர்வுவீதக் கோலங்களை, பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளிலும் காண்பதற்கு இன்னமும் நீண்டகாலம் செல்ல வேண்டும். ஆரம்பத் தரங்களில் மாணவர் தொடர்ந்து தங்கிப் பயிலும் தொகையில் முன்னேற்றம் காணப்படும் வேளையில், வெவ்வேறு துறை பாடசாலைகளுக்கு இடையேயான வேறுபாடுகளும் குறிப்பிடத்தக்க

அளவில் உள்ளன. 1994இல் ஆண்டு 11 (க.பொ. த சாதாரண தரம்) இலிருந்து ஆண்டு 12 இற்கு (க.பொ.த உயர்தரம்) செல்லும் மாணவரில் 0.65 சதவீதத்தினரே தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். தோட்டப்பாடசாலைகளும் தோட்டச் சனத்தொகையும் பெருமளவில் காணப்படும் மாவட்டங்களில் வகை மற்றும் மொழி அடிப்படையிலான பாடசாலைகளின் பரம்பலில் சமமின்மை காணப்படுகின்றது. மலையக மாவட்டமான நுவரெலியாவில், எடுத்துக்காட்டாக 1994இல் 77,086 சிங்கள மொழிமூல மாணவரும் 88,374 தமிழ்மொழிமூல மாணவரும் இருந்தனர். முதல் தர நிலையான 1AB வகை பாடசாலைகள் 12இல் சிங்கள மொழிப் பாடசாலைகள் 9 ஆகவும் தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள் 3 ஆகவும் இருந்தன. 1C வகைப் பாடசாலைகளுள் சிங்களமொழிப் பாடசாலைகள் 46 ஆகவும் தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள் 10 ஆகவும் இருந்தன. க.பொ.த சாதாரண தரம் வரையுள்ள வகை 2 பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை முறையே 88, 38 ஆகும். வகை 3 பாடசாலைகளைப் பொறுத்த வரையில் இவ்வொழுங்கு நிலைமாறியிருந்தது. 5ஆம் வகுப்பு அல்லது 8ஆம் வகுப்பு வரையுள்ள இப்பாடசாலைகளில் சிங்களமொழிப் பாடசாலைகள் 79 ம் தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள் 216 ம் காணப்பட்டன. இதனையொத்த நிலைமையே பதுளை மாவட்டத்திலும் காணப்பட்டது. அங்கு 1994இல் 149,779 சிங்களமொழிமூல மாணவரும் 37,758 தமிழ்மொழிமூல மாணவரும் இருந்தனர். சிங்களமொழி, தமிழ்மொழி பாடசாலைகளின் தொகை முறையே வருமாறு: வகை 1AB இல் 29, 2; வகை 1C இல் 88, 6; வகை 2 இல் 180, 22; வகை 3 இல் 103, 124 (பாடசாலை தொகை மதிப்பீடு 1994).

கல்வி அமைச்சர் சேர்ந்த மு.சிவஞானம் என்பவரால் தொகுக்கப்பட்ட அட்டவணை 6.10 ஆனது, ஆண்டு 1இல் பயிலும் மாணவர் 1994இல் கல்வி முறைமையின் வெவ்வேறு மட்டங்களை அடைவதில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட சதவீதத்தையும் அதற்கான கேள்வி, நிரம்பல் நிலைமையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. 1984இல் ஆரம்பிக்கும் அவரது மதிப்பீடுகளின்படி இலங்கையின் கல்வியமைப்பை முழுமையாக நோக்கும் போது, ஆண்டு 1இல் அனுமதி பெறுவோரில் 94 சதவீதத்தினர், ஆண்டு 5ஜூப் பூர்த்தி செய்கின்றனர்; 85 சதவீதத்தினர், ஆண்டு 9ஜூ அடைகின்றனர்; 68 சதவீதத்தினர் ஆண்டு 11ஜூ அடைகின்றனர். ஒவ்வொரு பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களிலும் இந்த மட்டங்களை அடைவோரின் சதவீதம் மிகவும் குறைவாக உள்ளது. முன்னேற்றும் என்பது சார்பு

அட்டவணை 6.10 அரூர்முறை இடைநிலை சுற்றுகளின் வெவ்வேறு மட்டங்களை அடையும் ஆண்டு 1 மாணவரின் சதவீதம், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள்

மாவட்டம்	ஆண்டு 5ஜூப் பூர்த்தி செய்வோர் சதவீதம்	ஆண்டு 9ஜூ, அடைவோர் சதவீதம்	ஆண்டு 11ஜூ, அடைவோர் சதவீதம்
கஞ்சியூன்	63.3	17.4	0.05
கன்னிமுரி	69.7	38.7	25.5
மாத்தளை	77.8	41.1	25.5
நுவரெலியா	63.9	30.9	17.0
பதுளை	67.5	33.4	18.7
மொனராகல	26.0	6.6	0.0
இரத்தினபுரி	53.4	20.5	10.8
கேகாலை	49.12	16.2	12.7
குருணாகலை	60.8	35.2	26.4
காலி	16.8	1.5	0.0
மாத்தறை	34.3	6.9	2.4
இலங்கை	94.2	85.0	68.0

ஆதாரம்: 1984, 1986, 1987, 1990 பாடசாலை தொகை மதிப்பீட்டை அடிப்படையாக கொண்டது. மு.சிவஞானம், கல்வியமைச்சு.

தன்மையது. 10 அல்லது 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த பெறுபேறுகளுடன் ஒப்பிடும் போது பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்விசார் முனைன்றறம் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். ஏனைய பிரிவைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளுடன் ஒப்பிடும்போது இவர்கள் இன்னமும் நீண்ட தூரம் செல்ல வேண்டியுள்ளது.

தேசிய கல்வி அமைப்பும் பெருந்தோட்டக் கல்வியும்: படிப்படியான ஒருங்கிணைவு

கல்விசார் மாற்றம் பற்றிய பெற்றோர், ஆசிரியர், தோட்டநிருவாகிகள் ஆகியோரது கருத்துக்கள் ஜந்தாம் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டிருந்தன. இவை பொதுவாக நாட்டிலும் பெருந்தோட்டத் துறையிலும் ஏற்பட்ட கல்விசார் மாற்றங்களை திட்டவட்டமாக உறுதிசெய்வதை இந்த அத்தியாயம் விபரிக்கிறது.

1977 தொடக்கம் நாட்டின் கல்வியமைப்பு முழு அளவில் தொடர்ந்தும் வளர்ச்சி கண்டது. இவ்வளர்ச்சியானது குறிப்பாக பின்னாரம்ப நிலையிலும் உயர் கல்வியிலும் காணப்பட்டது. 1979 தொடக்கம் பிறப்பு வீதம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. ஆரம்பக்கல்வி நிலையில் தொடர்ந்து பயில்வோரின் தொகையில் ஏற்படும் அதிகரிப்புடன் சேர்த்தும் பார்க்கும்போது ஆரம்பக்கல்வியில் சேர்வோர் தொகை வீழ்ச்சியடைந்து காணப்படுகின்றது. பின்னாரம்ப நிலையிலும் விசேடமாக, ஆண்டு 9 - ஆண்டு 13 வகுப்புகளிலும் முன்றாம் நிலைக்கல்வியிலும் வளர்ச்சி செறிவாக உள்ளது. அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள நிறுவனங்கள் கல்வியமைப்பில் மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்றன.

1977-1995 இடைப்பட்ட காலத்தில் மிகச்சிலவற்றை தவிர்ந்த ஏனைய சகல தோட்டப் பாடசாலைகளையும் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. இப்பாடசாலைகள் யாவும் முன்னர் தோட்டக் கம்பனிகளுக்குச் சொந்தமாக இருந்தவையாகும். தோட்டப் பாடசாலைகளின் சேர்வு வீத வளர்ச்சி பெரிதாக இருந்த போதிலும், தேசிய அமைப்பில் அவதானிக்கப்பட்டவற்றிலிருந்து முன்று பிரதான வழிமுறைகளில் வேறுபட்டிருந்தது. முதலாவதாக, ஆரம்பத் தரங்களின் சேர்வு வீதமானது உறுதியான வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தது. இது ஆண்டு 1 - ஆண்டு 5 இற்கு இடையில் தொடர்ந்து தங்கிப் பயில்வோரின் தொகை கூடுதலாக இருந்தமையையும் 1977இல் பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்ட காலத்தில் சேர்வு வீதம் ஒப்பிட்டளவில் குறைவாக இருந்தமையையும் பிரதிபலிப்பதாக இருந்தது. இரண்டாவதாக, பின்னாரம்பத் தரங்களின் வளர்ச்சியானது கல்விமுறைமையின் எஞ்சியவற்றிலும் பார்க்கக் குறிப்பிடத்தக்களவில் இருந்தது. 1987இற்கும் 1992இற்கும் இடையில் 100 சதவீத அதிகரிப்பு அவதானிக்கப்பட்டது. இது ஆரம்பக்கட்டச் சேர்வு வீதம் குறைவாக இருந்ததனால் ஏற்பட்டதாகும். முன்றாவதாக, ஆரம்ப மற்றும் பின்னாரம்ப நிலைகளில் குறிப்பாக பின்னாரம்ப நிலையில், ஆண்களைவிட பெண்களின் அதிகரிப்பு கூடுதலாக இருந்தமையாகும்.

மாணவர்களின் சேர்வு வீத வளர்ச்சிக்குப் பொருந்தும் வகையில் பிரதான கல்வியமைப்பிலும் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளிலும் ஆசிரியர்கள் சேவைக்கு அமர்த்தப்பட்டார்கள். இவை இரண்டிலும் மாணவர்:ஆசிரியர் விகிதம் வீழ்ச்சியடைந்த போதிலும், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் அது உயர்வாக இருந்தது. பொதுவான வளர்ச்சி

ஏற்பட்டபோதிலும், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு இடையே நிலவிய சமத்துவமின்மையானது, தேசியமுறைமையில் பாடசாலைகளுக்கு இடையேயான சமத்துவமின்மையைப் பிரதிபலிப்பதாக இருந்தது. கல்வி ஏற்பாடுகளிலும் கல்வி முன்னேற்றுத்திலும் சமத்துவமின்மை நிலவியதைப் போன்று பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கும் ஏனையவற்றிற்கும் இடையேயும் சமத்துவமின்மை குறிப்பிடத்தக்களவில் நிலவியது.

அரசு பணியாளர்களிடையே மிகக்கூடிய தொகையினராக ஆசிரியர்கள் உள்ளனர். பொருளாதார மீளமைப்புக் கொள்கைகள் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட போதிலும், இத்தொகை அதிகரித்து வருகிறது. ஆயினும், கல்விமுறைமையில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரின் விகிதாசாரம் குறிப்பிடத்தக்களவில் வீழ்ச்சியடைந்து வருகிறது. ஆசிரியர் நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம் போன்றவற்றில் அரசியல் செல்வாக்கினைக் கட்டுப்படுத்தும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆயினும், ஏற்கனவே ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தது போல இடமாற்றச் செயற்பாடுகள் 1990களிலும் தொடர்ந்தமை ஆசிரியர்களுக்குக் கவலை தருவதாக இருந்தது.

1972-73 காலப்பகுதியில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட புதிய கலைத்திட்டம் மற்றும் கணிப்பீடு தொடர்பான தீவிர சீர்திருத்தங்களுக்கு மாறாக 1977 இற்குப் பின்னர் கொண்டுவரப்பட்ட மாற்றங்கள் நிதானமானவையாக இருந்தன. க.பொ.த. சாதாரண தரம், க.பொ.த. உயர்தரம் என்பவற்றின் பொதுப்பரீட்சைக் கட்டமைப்புகள் 1972இற்கு முந்தைய முறைமைக்கு மீளமைக்கப்பட்டன. பொதுப் பரீட்சைகளில் தொடர்மதிப்பீட்டை அறிமுகம் செய்வதற்குப் பொதுவாக எழுந்த எதிர் ப்புகள், தடையாக இருந்ததுடன் ஐந்தாம் ஆண்டுப் புலைமைப்பரிசில் பரீட்சைக்கு இருந்த கேள்வி அதன் மதிப்பைக் கூட்டியது. இப்பரீட்சையின்மூலம் உயர்மட்ட தேசிய பாடசாலைகளில் சேரும் வாய்ப்புகள் பகிர்ந்தனிக்கப்பட்டன. சிறியளவாயினும், அதிகரித்த எண்ணிக்கையினராக பெருந்தோட்டப் பாடசாலை மாணவர் ஐந்தாம் ஆண்டுப் புலைமைப்பரிசில் பந்தயத்தில் பங்குபற்றினர். முறைமையின் எஞ்சியவர்களோடு ஒப்பிடுகையில், இவர்கள் பிந்திய கட்டத்திலேயே இதில் சேர்ந்தவர்களாக உள்ளனர்.

கல்விசார்ந்த அதிகார அமைப்பு தொடர்ந்தும் மாற்றத்துக்கு உள்ளாயிற்று. நிருவாக மற்றும் முகாமைத்துவ அமைப்புகள்

பலமுறை மாற்றத்துக்குள்ளாகின. 1988இல் அறிமுகமான மாகாணசபை அரசாங்க முறைமையானது தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் அதிகாரங்கள் பலவற்றை மாகாண மட்தத்துக்கு மாற்றியது. பெருந்தோட்டச் சமுகத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களும் தேசிய, மாகாண மட்டங்களிலே கல்வி அதிகார அமைப்பின் பதவிநிலைகளை மெதுவாகப் பெற்றனர். எனினும், ஏனைய சமுகக் குழுமங்களுடன் ஒப்பிடும் போது இவர்களுடைய பிரதிநிதித்துவம் போதியளவு இருக்கவில்லை. சிங்களம் மற்றும் தமிழ் பாடசாலைகள் இயங்கி வந்த பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களிற் காணப்பட்ட முகாமைத்துவ உதவி முறைமையை மாணவர் தொகை, ஆசிரியர் தொகை, தேவை ஆசியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும் போது அதில் அதிகாரத் தரப்பினரின் கவனம் குறைவாகவே இருந்தது.

கல்விக்கு நிதி வழங்கும் மூலாதாரங்கள் பன்முகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இக்காலப்பகுதியில் அரசாங்கச் செலவினங்கள் முன்று மடங்காக அதிகரித்தன. தலா மெய்ச்செலவும் 60 சதவீதமளவில் அதிகரித்தது. கல்விக்கான பெற்றோரின் பங்களிப்பு, பிரதானமாக பிரத்தியேக கல்விப் போதனையை நாடியமை காரணமாக கணிசமானளவு அதிகரித்தது. பெருந்தோட்டங்களில் கூட பிரத்தியேகப் போதனை நிலையங்கள் கல்வி முறைமக்குச் சமாந்தரமாக உருவாயின. பாடசாலை மாணவர்கள், காலைவேளைகளில் பாடசாலைகளிலும் மாலை நேரங்களில் மற்றும் வார இறுதி நாட்களில் பிரத்தியேக கல்வி நிலையங்களிலும் கல்வி பயின்றார்கள். 1982 இலிருந்து கல்விக்கான நிதி வழங்குதலில் வெளிநாட்டு உதவிகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. 1982-1995 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இவ்வுதவி 16 மடங்காக உயர்ந்தது. ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தது போல தோட்டப் பாடசாலைகளின் நிதிக் கட்டுப்பாடுகள், தோட்டக் கம்பனிகளின் கையிலிருந்து அகற்றப்பட்ட போது, தோட்ட நிருவாகிகள் மத்தியில் தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்வியின்பால் புதிய மனப்பாங்கு உருவானது. அதேவேளையில், இது அரசாங்கத்தின் நிதிச் சுமையையும் அதிகரித்தது. இச்சுமையின் ஒருபகுதி நாட்டுக்கு வெளியேயிருந்து வந்த நிதிவளங்களால் ஈடுசெய்யப்பட்டன. பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான வெளிநாட்டு நிதியுதவி மிகவும் குறிப் பிடத் தக்கதாக, விசேடமாக ஜேரோப் பிய இருபக் க முகவாண்மைகளான சீடா நிறுவனம், ஜேர்மனிய தொழினுட்ப ஒத்துழைப்பு முகவாண்மை, டச்ச நிறுவனம் மற்றும் பல்பக்க நிறுவனமான யுனிசெப் ஆகியவற்றின் உதவி அமைந்தது. பெருந்தோட்டப் பாடசாலை மாணவர்கள் தொடர்ந்தும் 1950களில் உருவாக்கப்பட்ட இலங்கை

தொழிலாளர் நம்பிக்கை நிதியம் மற்றும் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட நம் பிக் கை நிதியம் (COPE) என் பவற் றின் வாயிலாக புலமைப்பரிசிலைப் பெற்றுக் கொள்ளப் போட்டியிட்டனர். இவற்றுக்கான நிதி இலங்கைக்கு வெளியேயிருந்து கிடைத்தது.

பொதுவாக நோக்குவோமாயின், பெருந்தோட்டங்களுக்குள் இருந்த பாடசாலைகள், தேசிய அமைப்பில் காணப்படுவைவற்றிற்கு ஒத்தனவாக மாறின. முழுக்கல்வி அமைப்பிலும் அரசாங்கத்தின் மேலாதிக்கம் பூரணமாயிற்று. ஒன்றிணைப்பு என்பது தன்னியக்கமாக அமையவில்லை. இவற்றுக்குக் கூடிய நிதிவழங்கும் மூலாதாரங்கள் நாட்டுக்கு வெளியே இருந்து வந்தன. ஆயினும், நாம் அடுத்த அத்தியாயத்தில் பார்க்க உள்ளது போல பெருந்தோட்டங்களில் பொருளாதாரச் செல்வ வளம் குறையத் தொடங்கிற்று. அரசாங்கமானது பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் அரசியல் மற்றும் குடியுரிமைக் கோரிக்கைகளில் தெளிவற்ற நிலையிலிருந்தது. 1980களின் தொடக்கத்தில் பெரும்பாலான பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டிருந்தாலும், குடியுரிமை தீர்வுக்காகவும் கல்வி கற்ற பெருந்தோட்ட இளைஞர், யுவதிகள் தொழில் வாய்ப்புக்காகவும் 1990களின் முற்பகுதி வரை காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

7. பொருளாதார வளர்ச்சி, அரசியல் நெருக்கடி மற்றும் வாய்ப்புகள்

திறந்த பொருளாதாரத்தைக் கட்டியெழுப்புதல், மேற்கு நாடுகளுடனான உறவுகளைப் புதுப்பித்தல் ஆகிய கொள்கைகளை முன்வைத்து 1977ஆம் ஆண்டு ஜூலை பொதுத்தேர்தலில் போட்டிட்ட ஜக்கிய தேசியக் கட்சி மகத்தான வெற்றி பெற்றது. 1978ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட சனாதிபதிப் பதவி உருவாக்கப்பட்டது. ஜக்கிய இராச்சியம், ஜக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்சு ஆகிய நாடுகளின் அரசாங்க முறைமைகளைக் கலந்து உருவாக்கப்பட்ட இந்த ஏற்பாடு வெஸ்ட்மினிஸ்டர் பாராஞ்மன்ற முறையை மாதிரியாகக் கொண்டு அரசியல் முறைமையில் ஒரு பாரிய அரசமைப்பு மாற்றமாக விளங்கியது. முதலாவது நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட சனாதிபதியாகப் பதவியேற்ற ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன் ஒரு பழுத்த அரசியல்வாதியாவார். 1938ஆம் ஆண்டு இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் தோற்றுத்துடன் தனது அரசியல் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த இவர், 1948ஆம் ஆண்டு சுதந்திரத்துக்குப் பின், முதலாவது நிதி அமைச்சராகப் பதவி வகித்திருந்தார். 1977இல் பதவிக்கு வந்த பின்னர், ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கமானது விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம், அதிகாரப் பரவலாக்கம் ஆகிய அரசியல் சீர்திருத்தங்களையும் தேசிய பொருளாதாரத்தைத் தாராளமயமாக்கி, வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கக் கூடிய பல்வேறு பொருளாதார சீர்திருத்தங்களையும் கொண்டு வந்தது.

பொருளாதாரத்தைத் தாராளமயமாக்குதல்

திரு.ஜெயவர்த்தன பதவியேற்ற ஆரம்ப நாட்களில், இலங்கை புதிய கைத்தொழில் நாடுகளின் குழுவில் சேர வேண்டுமென்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார். சனாதிபதியும் அவரது தூதுவர்களும் பரந்தளவிலான வெளிநாட்டுப் பயணங்களை மேற்கொண்டு வெளிநாட்டு முதலீட்டைக் கவர முயன்றதோடு நீர்ப்பாசனம், மின்சாரத் திட்டங்கள் மற்றும் கிராமிய நகர அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்காக இருபக்க உதவிகளைப் பெறுவதற்கும் முயன்றனர்.

அடுத்து வந்த 17 ஆண்டுகளில் பொருளாதார அபிவிருத்தியின் பொருட்டு இப்பொருளாதாரக் கொள்கை மாற்றங்களை வழிப்படுத்தினர். முந்திய அரசாங்கத்தின் செலாவணி மற்றும் இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகள் காரணமாக மூலப்பொருட்கள் மற்றும் கைத்தொழில் அபிவிருத்திக்குத் தேவையான இயந் திரங் கள் ஆகியவற்றின் இறக் குமதி வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. இதன் காரணமாக பொருளாதார வளர்ச்சி மந்தநிலையில் இருந்ததோடு வாழ்க்கைத்தர வீழ்ச்சி, வேலையின்மை அதிகரிப்பு ஆகிய பிரச்சினைகளும் கூர்மையடைந்தன. பொருளாதாரம் திறந்து விடப்பட்டதன் காரணமாக நெகிழ்ச்சியுள்ள செலாவணி விகிதம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இறக்குமதி மீதான பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளும் பிறநாட்டு நாணயத்தை வாங்கி, விற்பது தொடர்பான பல்வேறு வரிகளும் மானியங்களும் நீக்கப்பட்டன. அந்நிய முதலீட்டைக் கவருவதற்கான பல நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1970களின் நடுப்பகுதியில் கொண்டுவரப்பட்ட இப்பொருளாதாரக் கொள்கைகள், அதே காலகட்டத்தில் வறுமை நீக்கம் தொடர்பாக உலகவங்கியின் அனுகுமுறை தந்த புதிய அமுத்தங்களோடு இணைந்திருந்தன. இவ்வணுகமுறையானது கொள்கை மற்றும் முதலீட்டு மாதிரிகளின் அடிப்படையில் கடன் வழங்குதலை மையப்படுத்தியதாக இருந்தது. இது அரசின் தலையீடுகளைக் குறைத்து சந்தை சார்புத் தன்மையை அதிகரித்தது (Cleary 1997).

பொதுத்துறை முதலீடுகள், நான்கு வகை செயற்றிட்டங்களைக் கொண்டிருந்தன: (i) துரித மகாவலி அபிவிருத்தித்திட்டம் (மின்வலு, நீர்ப்பாசனம், குடியேற்றம்) (ii) நகர அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் (iii) மாவட்ட ஒன்றிணைந்த அபிவிருத்திச் செயற்றிட்டங்கள், குறுகிய காலத்தில் வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்கவும் எதிர்காலத்தில் விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கவுமாக இது வடிவமைக்கப்பட்டது. (iv) ஏற்றுமதி ஊக்குவிப்பு வலயங்கள். பொருளாதாரத்தைத் திறந்து விடுவதற்கு எடுக்கப்பட்ட சகல முயற்சிகளும் உலகவங்கியின் பிறேட்டன்ஷுட்ஸ் (Bretton Woods) நிறுவகங்களினதும் சர்வதேச நாணய நிதியத்தினதும் (IMF) ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது.

சிறிது காலத்திலேயே பொருளாதார வளர்ச்சி வீதங்கள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி 6-8 சதவீதமாக அதிகரித்தது. இது, 1970-7 காலப்பகுதியோடு ஒப்பிடும்போது குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியாகும். ஆனால், இக்காலகட்டத்தில்

விலைகளும் பணவீக்கமும்கூட அதிகரித்தன. 1978-80 காலப்பகுதிகளில் என்னைய விலை இருமடங்காக அதிகரித்தது. 1979இல் நிர்மாணத்துறை செலவினம் இருமடங்காக அதிகரித்தது. 1980 நடுப்பகுதியில் பணவீக்க வீதம் 35 ஆக இருந்ததென அறிக்கைகள் தெரிவித்தன (Wriggins 1982:204).

தொழில் வாய்ப்புக் கோலமும் மாற்ற தொடங்கியது. நகர்ப்புறங்களில் தனியார்துறை முதல்டானது புதிய தேர்ச்சியுள்ள, அரைத் தேர் ச்சியுள்ள தொழில் களை உருவாக்கின. இவை பெரும்பாலும் ஏற்றுமதியை நோக்கிய ஆடைத் தொழிலாகவே இருந்தது. மகாவலித் திட்டமும் ஏனைய பாரிய முதலீட்டு செயற்றிட்டங்களும் கட்டடவாக்கத் தொழிலாளர்களுக்கான கேள்வியை உருவாக்கின. கட்டடவாக்கத் தொழிலாளர்கள் பலர் மத்தியகிழக்கு நாடுகளில் கூடிய வருமானம் தரக்கூடிய தொழில் பெற்றுச் சென்றமையினால், கட்டடவாக்கத் தொழிலாளர்களுக்கான நிரம்பல் போதுமானதாக இருக்கவில்லை.

மத்திய கிழக்கு வேலைவாய்ப்புகள்

1973ஆம் ஆண்டில் என்னைய வளவிருத்தி காரணமாக மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் வேலைவாய்ப்புகள் அதிகரித்தன. அத்துடன் அந்நாடுகளின் பொருளாதாரமும் பாரிய மூலதன உட்பாய்ச்சலால் வளம் பெற்றது. எனினும், இந்நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அபிவிருத்தித் திட்டங்களை அமுல்படுத்தப் போதிய தொழிலாளர் இல்லாமையினால், தெற்கு மற்றும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலிருந்து பயிற்சி பெற்ற, பயிற்சி பெறாத தொழிலாளர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர். இந்நாடுகளின் பொருளாதாரம் என்னைய வளத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட போதிலும், இப்போது மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் கிடைக்கப் பெற்ற வேலைவாய்ப்புகளினால் நன்மையடைந்தன. கிட்டத்தட்ட 1976களில் இலங்கை மத்திய கிழக்கு தொழிலாளர் சந்தைக்குள் நுழைந்தது. 1978ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் மத்திய கிழக்கில் குறிப்பாக குவைத், சவுதி அரேபியா, ஜக்கிய அரபு இராச்சியம் ஆகிய நாடுகளில் சுமார் 20,000 இலங்கையர்கள் தொழில் புரிந்தனர். குடியகன்ற தொழிற்படையில் பெண்களின் விகிதாசாரமே அதிகமாக, 50-70 சதவீதமென மதிப்பிடப்பட்டிருந்தது (Spaan 1989). பெரும்பாலான பெண் தொழிலாளர் வீட்டுப் பணியாளர்களாகவே பணிபுரிந்தனர். இவர்கள் பொதுவாக 20-39 வயதுடையோராயும் க.பொ.த (சா/த)

வரை கல்வி கற்றவராயும் இருந்தனர். இவர்களுள் பெரும்பாலானோர் சிங்கள கிராமப்புறத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். பெருந்தோட்ட பெண் தொழிலாளரைப் பொறுத்த வரையில், ஒருசிலரே நாம் 5ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, 1980களின் இறுதிப்பகுதியில் மத்திய கிழக்கில் தொழில்வாய்ப்புப் பெற்றனர்.

1991ஆம் ஆண்டில் இலங்கையிலிருந்து சுமார் 100,000 பேர் தொழில்தேடி வெளிநாடுகளுக்கு குறிப்பாக மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு வெளியேறுவரென இலங்கை வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு பணியகம் மதிப்பிட்டிருந்தது. இவர்களில் அரைவாசிப் பேர் வீட்டுப்பணிப் பெண்களாகவும் சுமார் 30,000 பேர் பயிற்சி பெற்ற தொழிலாளராகவும் சுமார் 15,000 பேர் பயிற்சியற்ற தொழிலாளர்களாகவும் தொழில் பெறுவரெனக் கூறப்பட்டது. சுமார் 6,000 பேரளவில் மத்தியதர தொழில்களையும் சுமார் 500 பேர் மட்டுமே உயர் தொழில்களையும் பெறுவரெனவும் மதிப்பிடப்பட்டது. ஆனால், 1979இல் சுமார் 32,000 பேர் பதிவுசெய்த முகவர்கள் மூலம் பல்வேறு நாடுகளிலும் தொழில் பெற்றுச் சென்றனர். மதிப்பிட்டைவிட மும்மடங்கானோர் (1657) உயர் தொழிலும் ஒன்றரை மடங்குக்கும் அதிகமானோர் (8374) மத்தியதர தொழில்களையும் பெற்றனர் (நடராசா, விஜயமானே 1991). 1990இல் குவைத்தின் மீது ஈராக்கின் படையெடுப்பானது மத்திய கிழக்கு வேலைவாய்ப்புகளில் தற்காலிகப் பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது. ஆயிரக்கணக்கான இலங்கையர் தமது தொழிலைவிடுத்து நாடு திரும்ப வேண்டிய நிலையேற்பட்டது. ஆனால், 1991இல் இவர்கள் மீளாவும் சென்றனர். மத்திய கிழக்குப் பொருளாதாரம் இலங்கையருக்கு வேலைவாய்ப்பைக் கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் அனுப்பிவைத்த அந்நியச் செலாவணிமூலமாக நாடு பொருளாதார நன்மையும் பெற்றது. 1994ஆம் ஆண்டளவில் 35,591 மில்லியன் ரூபா இவ்வாறு இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. இதில் 58 சதவீதம் மத்திய கிழக்கிலிருந்தும் 14.7 சதவீதம் ஜரோப்பிய சமுகத்திலிருந்தும் 9 சதவீதம் வட அமெரிக்காவிலிருந்தும் 7.4 சதவீதம் தூரகிழக்கு ஆசியாவிலிருந்தும் பெறப்பட்டன (மத்திய வங்கி 1994).

பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு மாற்றம்

பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட பிரதான மாற்றங்களை 1977 இற்கும் 1994 இற்கும் இடையிலான மொத்தத் தேசிய வருமானச் சுட்டிகளை

அட்டவணை 7.1 துறைசார் மொத்தத் தேசிய வருமானம் 1977-1994

துறைகள்	1977	1982	1989	1994
	%	%	%	%
1. வேளாண்மை,காட்டுத்தொழில், கடற்றொழில்	26.9	26.9	23.2	20.8
1.1 வேளாண்மை	24.9	22.4	19.6	17.6
1.1.1 தேயிலை	2.6	2.6	2.2	1.9
1.1.2 இறப்பர்	1.3	0.8	0.6	0.4
1.1.3 தெங்கு	2.6	3.5	2.7	2.2
1.1.4 நெல்	6.2	5.9	4.4	4.3
1.1.5 ஏனையவை	12.1	9.5	9.6	8.7
1.2 காட்டுத்தொழில்	0.9	1.8	1.7	1.4
1.3 கடற்றொழில்	1.1	2.7	1.9	1.8
2. சுரங்கத்தொழிலும் கல்லுடைத்தலும்	3.2	2.4	3.0	2.5
3. தயாரிப்புத்தொழில்	14.7	14.7	17.2	20.0
3.1 தேயிலை,இறப்பர்,தெங்கு உள்ளிட்டு உற்பத்திகளின் பதனிடல்	-	3.1	2.7	2.3
3.2 தொழிற்சாலைக் கைத்தொழில்	-	9.5	13.0	16.3
3.3 சிறுகைத்தொழில்	-	0.8	0.8	0.8
3.4 ஏனையவை	-	1.3	0.7	0.6
4. கட்டடவாக்கம்	3.9	8.5	7.2	7.0
5. மின்வலு,வாயு,நீர்,நலத்துறை சேவைகள்	0.8	1.2	1.3	1.5
6. போக்குவரத்து,களஞ்சியப்படுத்தல், பரிவர்த்தனை	9.3	11.5	11.7	11.4
7. மொத்த,சில்லறை வர்த்தகம்	18.7	21.2	21.5	22.1
7.1 இறக்குமதிகள்	3.2	9.5	8.1	9.4
7.2 ஏற்றுமதிகள்	4.1	2.2	2.3	3.0
7.3 உள்நாடு	11.4	9.6	11.1	9.7
8. வங்கி,காப்புறுதி,உண்மைச்சொத்து	1.8	4.0	5.2	5.6
9. குடியிருப்புகளின் உடைமை	3.0	3.5	3.1	2.5
10. பொது நிருவாகமும் பாதுகாப்புமும்	4.9	3.1	5.2	5.6
11. பணிகள் (வேறொங்கும் குறிப்பிடப்படாதது)	13.1	5.0	3.8	3.8

ஆதாரம்: இலங்கை மத்தியவங்கி, குறித்த வருடங்களின் ஆண்டறிக்கை.

ஒப்பிடுவதன்மூலம் விளக்க முடியும் (அட்டவணை 7.1ஐப் பார்க்க). விவசாயம், காட்டுத்தொழில், கடற்றொழில் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்ட சதவீத வீழ்ச்சியும் தயாரிப்புத்தொழில், கட்டடவாக்கம், வங்கி, காப்புறுதி, உண்மைச்சொத்து ஆகியவற்றில் ஏற்பட்ட சதவீத அதிகரிப்பும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் எனக் கொள்ளலாம்.

கடனம் அந்நிய உதவியும்

பொருளாதாரத்திலும் துறைசார்ந்த அமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அதைப்போலவே கடன் வெளிப்பாய்ச்சல் மட்டத்திலும் வெளிநாட்டு உதவியின் உட்பாய்ச்சல் மட்டத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 1977-94 காலகட்டத்தில் கடன் அதிகரித்தது. அந்நிய கடன்மட்டம் 1980இல் ரூபா 22,276 மில்லியனிலிருந்து 1986இல் ரூபா 88,304 மில்லியன் ஆகவும் 1994இல் ரூபா 300,174 மில்லியன் ஆகவும் அதிகரித்தது. உள்நாட்டுக் கடன் அதிகரிப்பு அந்தளவு அதிகமாக இருக்கவில்லை. இது 1980இல் ரூபா 29,070 மில்லியனிலிருந்து 1986இல் ரூபா 69,500 மில்லியன் ஆகவும் 1994இல் ரூபா 249,118 மில்லியன் ஆகவும் ஆயிற்று (மத்திய வங்கி 1994).

அதிகரித்த கடன்கள், வெளிநாட்டு நிகர உதவிகளினால் ஈடுசெய்யப்பட்டன. 1985இல் ரூபா 10,550 மில்லியனாக இருந்த அந்நிய நிதி 1991இல் ரூபா 28,944 மில்லியனாக அதிகரித்தது. எனினும், 1994இல் இது ரூபா 20,035 மில்லியனாக வீழ்ச்சியடைந்தது. 1985இல் நிகர அந்நிய உதவியில், 69 சதவீதமானவை கடனாகவும் 31 சதவீதமானவை கொடையாகவும் பெறப்பட்டது. 1994இல் 59 சதவீதம் கடனாகவும் 41 சதவீதம் கொடையாகவும் பெறப்பட்டது. நாம் ஆழம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தவாறு கல்விக்கான அந்நிய அபிவிருத்தி உதவிகள், குறிப்பாக பெருந்தோட்ட கல்வி அபிவிருத்திக்கான உதவிகள் 1980களிலும் 1990களிலும் குறிப்பிடத்தக்களவு அதிகரித்தன. இது ஒன்றிலொன்று தங்கியிருக்கும் பொதுவான பொருளாதாரப் போக்கினைப் பிரதிபலிக்கிறது.

பொருளாதாரத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்கள்

சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்கள் வகித்த இடமும் அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட மாற்றமும் 2ஆழம் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான பொருளாதாரக் கொள்கைகள் விவசாயமல்லாத நவீன துறையில் கவனங் செலுத்திய போதிலும், 1977ஆழம் காலப்பகுதி வரை பெருந்தோட்டத்துறை இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் மிகவும் முக்கிய பங்கினை வகித்து வந்தது. அந்நிய செலாவணி வருமானத்திலும் அரசாங்க வருமானத்திலும் பெருந்தோட்டத்துறை கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்து வந்ததுள்ளது.

ஆயின், பெருந் தோட்டத்துறை கடுமையான வரிகளுக்கும் தேசியமயமாக்கலுக்கும் உள்ளானது.

ஏற்றுமதி வருமானம் ஈட்டல் பாரியதிலிருந்து சிறியதாதல்

1977 முதல் பெருந் தோட்டத்துறையின் பாத்திரம் திரும்பவும் மாறுகின்றது. 1981-94 காலப்பகுதியில் பெருந் தோட்டத்துறையின் ஏற்றுமதி வருமானம் இரட்டித்தாயினும், மொத்த ஏற்றுமதி வருமானத்தில் அதன் பங்கு சிறுத்துவிட்டது. 1981இல் 51 சதவீதமாகவும் 1976இல் 70 சதவீதமாகவும் 1965இல் 92 சதவீதமாகவும் இருந்த பெருந் தோட்டத் துறையின் மொத்தக் கைத்தொழில் மற்றும் விவசாயப் பொருள்களின் ஏற்றுமதிப் பெறுமதியில், 1994இல் 18 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது. பெருந் தோட்டத்துறையின் பிரதான பயிரான தேயிலை 1981இல் 31 சதவீதமாக இருந்து 1994இல் 13 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது (மத்திய வங்கி 1995).

1990களில் தேயிலைக் கான உலக ஏற்றுமதி, கூடிய நிரம்பலினாலும் அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட விலை வீழ்ச்சியினாலும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. 1980 முதல் தேயிலை வர்த்தகத்தைப் பொறுத்தமட்டில், இதே போக்கு காணப்பட்டது. உலக தேயிலை உற்பத்தி 1981இல் 1,884 மில்லியன் கிலோகிராமாக இருந்தது. 1992இல் 2,409 மில்லியன் கிலோகிராமாகவும் 1993இல் 2,620 மில்லியன் கிலோகிராமாகவும் அதிகரித்தது என மதிப்பிடப்பட்டது (*Sunday Observer* 17.7.94). 1990களின் அளவில் உலக தேயிலை சந்தையானது சீனா, இந்தியா, பங்களாதேசம், இந்தோனேசியா, இலங்கை போன்ற மரபுரீதியான உற்பத்தியாளர்களினதும் சார்பளவில் புதிய கிழக்கு ஆபிரிக்க உற்பத்தியாளர்களான கென்யா, மாளவி, உகண்டா, தன்சாவியா மற்றும் ருவண்டா என்பனவற்றினதும் தாய்லாந்து, மொரிலியஸ், வியட்நாம், துருக்கி, தாய்வான், யப்பான், பப்புவா நவ கயனா முதலான மிகப்புதிய உற்பத்தியாளர்களினதும் ஏற்றுமதிகளினால் நிரம்பியிருந்தது.

1977-1994 காலப்பகுதிகளில் உலகச்சந்தையில் இலங்கையின் நிலைமை நிலையானதாக இருக்கவில்லை. உற்பத்தியில் அதிகரிப்பு எற்பட்டதாயினும், சந்தையில் அதற்கிருந்த பங்கு 1990களின் நடுக்கூறுகளில், 7.4 சதவீதமாகவே இருந்தது. இது முந்திய தசாப்தத்தைவிட 3.8 சதவீதம் குறைவானதாகும். 1994இல்

தேயிலையின் சராசரி விற்பனை விலை, கிலோகிராம் ஒன்றுக்கு ரூபா 60 ஆக இருந்தது. ஆனால் உற்பத்தி விலை, அரசாங்க தோட்டங்களில் கிலோகிராம் ஒன்றுக்கு ரூபா 75 ஆகவும் தனியார் தோட்டங்களிலே ரூபா 70 ஆகவும் இருந்தது (*Daily News editorial* 6.7.94). 1968இல் விற்பனை விலை ரூபா 49 ஆகவும் உற்பத்திச் செலவு ரூபா 33 ஆகவும் இருந்தது (வணிகரட்ன திகதி குறிப்பிடப்படவில்லை). 1962-72 காலப்பகுதியில் தேயிலை விலை தொடர்ந்து வீழ்ச்சியடைந்தது. ஆயினும், உற்பத்திச் செலவைவிட விற்பனை விலை அதிகரித்தே காணப்பட்டது. ஆனாலும் 1980களின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஏல் விற்பனை விலையைவிட உற்பத்திச் செலவு அதிகரித்ததாக இருந்தது.

தேசியமயத்திலிருந்து தனியார்மயமாகல்

1972-75 காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டத்துறையில் நிலமும் முகாமைத்துவமும் தேசியமயமாக்கப்பட்டமை பற்றி இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டது. ஐனதா தோட்ட அபிவிருத்திச் சபை (JEDB), அரசு பெருந்தோட்ட கூட்டுத்தாபனம் (SLSPC) ஆகிய இரண்டு பொதுத்துறை கூட்டுத்தாபனங்களிடம் பெருந்தொகையான தோட்டங்களின் முகாமைத்துவம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. 1977இல் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி பதவிக்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து இக்கூட்டுத்தாபனங்கள் மீளமைக்கப்பட்டு இரண்டு வெவ்வேறான அமைச்சுகளாக்கப்பட்டன. இவ்வமைச்சுகளின் பொறுப்பை சனாதிபதி அவர்களே ஏற்றுக் கொண்டமையானது பெருந்தோட்டத்துறையின் பொருளாதார பங்களிப்பும் அதன் பொருட்டு அவை நன்கு பராமரிக்கப்படல் வேண்டுமென்ற அரசின் அக்கறையையும் வெளிப்படுத்துவதாக இருந்தது. சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் பெருந்தோட்டத்துறையில் முதலீடு செய்வதென்பது மிகவும் குறைவாகவே காணப்பட்டது. இதனை மாற்றியமைக்க வேண்டிய தருணம் வந்தது. 1980இல் பெருந்தோட்டத்துறையில் சர்வதேச அபிவிருத்தி நிறுவனம் (IDA) மற்றும் உள்நாட்டுக் கடன்களின் உதவியுடன் புனரமைப்புச் செயற்றிட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தியதைத் தொடர்ந்து பல்வேறு முகாமைத்துவ சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. இதன் பின்னர், 1980களின் நடுப்பகுதியில் முழு பெருந்தோட்டத்துறையிலும் பாரிய உற்பத்தி மற்றும் நிறுவன முதலீட்டு திட்டம் அமுலாக்கப்பட்டது. 1983இல் வங்கிக் கடன்கள் மற்றும் கொடைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு நடுத்தர முதலீட்டுத்திட்டமொன்று நடைமுறையெடுத்தப்பட்டது.

உற்பத்தி மற்றும் சமூகத்துறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக மீள்பயிரிடுதல், பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள், உபகரணங்கள், வாகனங்கள், தொழிற்சாலைகள் புனரமைப்பு, நிறுவன இயலாவு அபிவிருத்தி, வீட்மைப்பு, பிள்ளை நலன், மருத்துவ வசதி என்றவாறு இத்திட்டத்தின் செயற்பாடுகள் அமைந்தன. இதற்கான மொத்த முதலீடு 229 மில்லியன் அமெரிக்க டோலர்களாகும். இதில், 56 சதவீதமானது ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி, சர்வதேச அபிவிருத்தி நிறுவனம் மற்றும் என்னெண்டும் உற்பத்தி ஏற்றுமதி நாடுகள் ஆகியவற்றிலிருந்தும் 32 சதவீதமானது பெருந்தோட்ட கூட்டுத்தாபனங்களிலிருந்தும் 4 சதவீதம் இலங்கை வங்கியிலிருந்தும் பெறப்பட்டன. எஞ்சிய 7 சதவீதம் நெதர்லாந்து, நோர்வே ஆகிய நாடுகளின் சமூகநல நிதியிலிருந்து பெறப்பட்டது (மாணிக்கம் 1995).

உற்பத்தி முதலீட்டுத் திட்டமானது, உற்பத்தி செலவைக் குறைத்து இலங்கையின் உலகச்சந்தை நிலையை வலுப்படுத்தும் என்றும் வரிகள்மூலமும் ஏற்றுமதி வரிகள்மூலமும் அரச வருமானத்தை அதிகரிக்கும் என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. முதலீடு மிகவும் உயர்வாக இருந்த போதிலும், எதிர்பார்த்த பலன்கள் கிட்டவில்லை. 1984-1994 காலப்பகுதியில், மொத்தத் தேயிலை உற்பத்தி 208 மில்லியன் கிலோகிராமாகவும் ஏற்றுமதியளவானது 204 மில்லியன் கிலோகிராமிலிருந்து 229 கிலோகிராமாகவும் அதிகரித்தது. உற்பத்தி அதிகரித்தது போலவே செலவுகளும் அதிகரித்தன. இதனால் நட்டமும் அதிகரித்தது. 1980-1991 காலப்பகுதியில் இரண்டு கூட்டுத்தாபனங்களிலும் முறையே ரூபா 368 மில்லியன், ரூபா 1,915 மில்லியன் நட்டமேற்பட்டது. இதில் உற்பத்தி மற்றும் சமூக கட்டமைப்புகளுக்காக உலக வங்கியும் ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கியும் வழங்கிய ரூபா 3 மில்லியன் உள்ளடங்கவில்லை (*Daily News* 6.7.94). ஒரு கிலோகிராமிற்கு, 1990இல் ரூபா 3.55 ஆகவும் 1992இல் ரூபா 11.75 ஆகவும் தோட்டங்களில் நட்டம் ஏற்பட்டதென மதிப்பிடப்பட்டது.

இவ்வாறு நட்டம் ஏற்பட்டமைக்கு காரணங்கள் பலவாகும். உலகளவிலான மிகைநிரம்பல், உலக சந்தையில் தேயிலைக்கான மெய் விலைகளில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி, பொருளாதாரத்தில் ஏனைய துறைகளுக்கு மானியம் வழங்குவதற்காக தேயிலை ஏற்றுமதியில் உயர் வரிவிதிப்பு, உலக சந்தையில் மாறிவரும் நுகர்வுக்கு மெதுவான துலங்கல், தொழிலாளரின் சம்பள உயர்வு, தொழிற்சங்கங்களின்

சக்தி, ரூபாவின் தொடர்ச்சியான மதிப்பிறக்கம், எண்ணெய் மற்றும் பசளை இறக்குமதியின் விலை உயர்வு, வினைத்திறனற்ற உற்பத்தி மற்றும் நிதி முகாமைத்துவம் எனப் பல்வேறு காரணங்களைக் குறிப்பிட முடியும். மேலும், மக்கள் தோட்ட அபிவிருத்தி சபை (JEDB), அரசு பெருந்தோட்ட யாக்கம் (SLSPC) ஆகிய இரு பொது கூட்டுத்தாபனங்களிலும் நிலவிய பலவீனமான முகாமைத்துவமும் உள்ளக வினைத்திறன் இன்மையுமே இத்தகைய பெரும் நட்பத்துக்குக் காரணம் எனவும் கூறப்பட்டது. 1980களின் இறுதிப் பகுதிகளிலே சர்வதேச நாணய நிதியமும் உலகவங்கியும் அரசாங்கத்தின் செலவினங்களையும் வேலை வழங்கலையும் குறைப்பதுடன், அரசர்ங்கத்துக்குச் சொந்தமான பெருந்தோட்டங்களை தனியார் மயப்படுத்துமாறும் ஊக்கப்படுத்தின. இத்தகைய அழுத்தங்களின் காரணமாக அரசு பெருந்தோட்டங்களை தனியார்மயப்படுத்தும் முயற்சிகள் 1992 முதல் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

பெருந்தோட்டங்களின் நலனோம்புகையில் உதவி வழங்கும் நிறுவனங்கள்

தோட்டத்துறையின் நலனோம்புகை வேலைத்திட்டங்களுக்கு உதவி நிறுவனங்களிடமிருந்து கிடைக்கப் பெற்ற உதவிகள் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. பெருந்தோட்டக் கல்விக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற உதவிகள் பற்றி ஏற்கனவே 5ஆம் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. நடுத்தர முதலீட்டு வேலைத்திட்டத்தின் (MTIP) நலன்னோம்புகைத் திட்டமானது, முன்னர் குறிப்பிட எழுத்தறிவு மற்றும் கல்வி நிலைமைகளில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றும் போன்றே தோட்டப்பறு மக்களின் சுகாதார நிலைமைகளில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. இதைப் போன்று வேறு பல நலனோம் புகைகத் திட்டங்களும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. 1978-1990 காலப்பகுதிகளில், யுனிசெப் நிறுவனமானது பலதரப்பட்ட உதவிகளை வழங்கியது. ‘கிரெச்’ நிர்மாணமும் மேம்படுத்தலும், நீர்வசதி அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், தொற்று நோய்த்தடுப்பு, தாய்மானினதும் சிக்கக்களினதும் நலனோம்புதல் முதலியலை இவற்றுள் அடங்கும். 1974-1988 காலப்பகுதிகளில் ஜக்கிய நாடுகளின் குடும்ப நல மன்றம் (UNFPA) பல வேறுவிதமான சுகாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டது. வீடுமைப்பு, சுகாதாரம் மற்றும் நீர் வழங்கும் திட்டங்கள் என்பன ஒன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்தி செயற்றிடத்தில் (IRDP) அடங்கியிருந்தன.

சமூக நலனோம் புகை முதலீடுகளின் பெறுபேறுகள் சாதகமானவையாக இருந்தன. அரசு பெருந்தோட்ட யாக்கத் தோட்டங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட விபரங்களின்படி, சிகமரண வீதத்தில் பாரிய வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. ஏறத்தாழ இது 1982இல் 1000 இற்கு 73 ஆகவிருந்து 1989இல் 34 ஆக வீழ்ச்சி அடைந்தது. ஒப்பீட்டளவில் இதே காலப்பகுதியில் முழு நாட்டினதும் வீழ்ச்சியானது 1000 இற்கு 30 இலிருந்து 17 ஆகியது. இறப்பு வீதங்களும் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கின. இது 1982இல் 1000 இற்கு 7.7 ஆகவிருந்து 1988இல் 6.8 ஆக வீழ்ச்சியடைந்தது. ஒப்பீட்டளவில் முழு இலங்கையினதும் மரண வீதப்பெறுமானம் 6.1 இலிருந்து 5.8 ஆக வீழ்ச்சியடைந்தது (கணபதிப்பிள்ளை 1992:18).

சருங்கக்கூறின், 1977-94 காலப்பகுதியில், நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் பெருந்தோட்டத்துறை கொண்டிருந்த பங்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டது எனலாம். முதன்மை உற்பத்திகளுக்கான சர்வதேச வர்த்தக நிலைமை வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. போட்டியாளர்கள் தமது சந்தைப் பங்கினை அதிகரித்துக் கொண்டனர். தயாரிப்புத்துறை கூடிய முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியது. இக்காரணங்களினால் தேயிலை பாரம்பரியமாக வகித்த - ‘அடிப்படைத்துறை’, ‘பிரதான அந்நிய செலாவணிமூலம்’, ‘நேரடி, மறைமுக தொழில்வாய்ப்பு பிறப்பாக்கி’, ‘பிற துறைகளுக்கு மானியம் வழங்கியமை’ போன்ற இன்னோரன்ன பாத் திரங்கள் மீளர் த் தம் செய்யப்பட்டன. பெருந்தோட்டத்துறையின் இலாபம் தொடர்ந்து வீழ்ச்சியடைந்த போதும், இக்காலக்பட்டத்தில் அரசாங்கமானது அந்திய உதவி நிதி வழங்குநர்களின் ஒத்துழைப்புடன் பெருந்தோட்டத்துறை மக்களின் நலன்களை மேம்படுத்த பல திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தியது. 1992இல் தொடர்ந்து வந்த இலாப வீழ்ச்சியை ஈடுசெய்யுமுகமாக அரசாங்கம் பெருந்தோட்டத்துறை முகாமைத் துவத்தை தனியார் மயப்படுத்தத் தொடங்கியது. தொழிற்சங்கங்களும் அரசியல்வாதிகளும் பெருந்தோட்டத்துறையில் தொடர்ந்து வாழப்போகும் மக்களின் வேலைவாய்ப்பு, வருமானம், வீட்டுவசதி பற்றிக் குரல் எழுப்பினர். இக்காலக்ட்டத்தின் இறுதியில் பெருந்தோட்டத்துறை ‘நெருக்கடிநிலை’யில் வீழ்ந்து விட்டதாகக் கூறப்பட்டது (மாணிக்கம் 1995).

தீவிரமடைந்த அரசியல் நெருக்கடி

1977ஆம் ஆண்டின் சீர்திருத்தங்களைத் தொடர்ந்து நாட்டின் பொருளாதாரம் உறுதியாக வளரத் தொடங்கியது என்றால் அதனைப் பின்னிமுக்கக் கூடிய பல்வேறு அரசியல் நிலைமைகளும் தோற்றம் பெறுவனவாக இருந்தன. ஆயின், இந்நிலைமைகள் எதிர்பாராத விதமாகப் பெருந்தோட்டத்துறையின் கல்வி விரிவாக்கத்துக்கு உதவக்கூடிய கொள்கைகளை உருவாக்க ஏதுவாகின.

1976இல் தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணி (TULF) தனிநாட்டுக்கான கோரிக்கையை முன்வைத்தது. 20ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பல்வேறு பிணக்குகள் இதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. இவற்றுள் மிக அண்மையில், 1956இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட சிங்கள அரசகரும் மொழி பாராளுமன்ற மசோதாவும் ஒன்றாகும். இது ஆங்கிலமும் குறிப்பாக தமிழும் சிங்களத்துடன் சம அந்தஸ்ததை வகித்து வந்த ஒரு சமூகத்தில் சிங்களத்தை மட்டும் அரசகரும் மொழியாக உருவாக்கிய மசோதாவாகும். 1958இல் ஏற்பட்ட இனக்கலவரங்களினால் சிங்கள அரசாங்கத்துக்கும் தமிழரின் சமஷ்டி அரசியல் கட்சிக்கும் இடையே நிலவிய பதட்டம் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது. தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த பிரதேசங்களில், அரசாங்க நிருவாக மொழியாகவும் பாலர் வகுப்பு முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை கல்வி மொழியாகவும் தமிழ்மொழி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. எனினும், மொத்த விளைவாக 1960களிலே அரசாங்கத் தொழில்வாய்ப்புகளில் தாம் புறந் தள் ஸப்படுவதாகவும் தொடர்ந்தும் பாரபட்சம் காட்டப்படுவதாகவும் தமிழ் மக்கள் எண்ணைத் தலைப்பட்டனர். தமிழ்ப் பிரிவினைவாதம் வளரத் தொடங்கியது.

1977ஆம் ஆண்டு தேர்தலைத் தொடர்ந்து இனக்கலவரம் மூண்டது. 1981இல் அமைக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள், தமிழ்க் குழுக்களின் அதிகாரப் பரவலாக்கல் கோரிக்கையை தனிக்கும் முயற்சியாக இருந்தது. 1981இல் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலில் ஒழுங்கீங்கள் ஏற்பட்டன. இவை பொலிசார், ஐ.தே.கட்சி மற்றும் வடபகுதி வாக்காளர்களாலும் ஏற்பட்டவையாகும். இதனைத் தொடர்ந்து தென்பகுதியில் தமிழர் விரோத பிரசாரங்கள் அதிகரித்தன. 1981 ஆகஸ்ட் மாதக் கலவரத்தில், சிங்கள இளைஞர்கள் தமிழரின் கடைகளையையும் வீடுகளையும் தாக்கினர். வன்முறை

கொழும்பிலிருந்து மலைநாட்டுக்கும் பரவியதுடன், வடபகுதி தமிழரின் தமிழீழக் கோரிக்கையுடன் தொடர்புபடாத தோட்டப்புற மக்களும் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகினர்.

1982இல் நடைபெற்ற பல்வேறு தேர்தல்களும் அரசியலமைப்பு மாற்றங்களும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அரசியல் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தின. 1982 ஒக்டோபரில், சனாதிபதி தேர்தல் நடைபெற்றது. தொடர்ந்து திசைம்பர் மாதம் நடைபெற்ற சர்வசன வாக்கெடுப்பு பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை 1989 ஆம் ஆண்டு வரை ஆறு வருட காலத்துக்கு நீடித்தது. இத்தகைய அதிகாரமானது, ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கத்தின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை மற்றும் மேற்குலக சார்புநிலை ஆகியவற்றை மேலும் வலுப்படுத்தியது.

தமிழர் விரோத வன்முறை

1982ஆம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில் அரசாங்கத்துக்கும் தமிழர் விடுதலை கூட்டணிக்கும் இடையேயான உறவு சீர்குலையத் தொடங்கியது. ஆயுதப்படைகளின் வரம்பு மீறல், பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் ஆட்களைத் தடுத்துவைத்தல், ஆயுதப்படைகள் மீதான பயங் கரவாதத் தாக்குதல் ஆகியவை அரசியல் பேச்சுவார்த்தையில் ஒரு தேக்கநிலையை உருவாக்கியதுடன், பொதுவான பாதுகாப்பு நிலைமையிலும் தொய்வு ஏற்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து 1983 ஜூலையில் சிங்களக் கும்பல்களினால் நாடெங்கிலும் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர். அரசாங்கம் மக்கள் விடுதலை முன்னணி (இதுவே 1971இன் இளைஞர் கிளர்ச்சிக்கு காரணமாக இருந்தது) உட்பட பல இடதுசாரி கட்சிகளைத் தடை செய்தது. ஆயினும், வன்முறைகளுக்கு அரசாங்கமே தூபமிட்டது அல்லது அனுசரணையாக இருந்ததென்றே பொதுவாக நம்பப்பட்டது.

அரசாங்கத்தின் நம்பகத்தன்மை உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் சந்தேகத்துக்கிடமாயிற்று. உள்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், கலவரத்தில் ஈடுபட்டோரை கைது செய்து, தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை தடைசெய்ததுடன், இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக சர்வ கட்சி மாநாட்டைக் கூட்டி சிங்களவரையும் தமிழரையும் திருப்திபடுத்த முயன்றது. வெளிநாடுகளைப் பொறுத்த வரையில், நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட களாங்கத்தைத் துடைப்பதற்கு அரசாங்கம் இராசதந்திர முயற்சிகளைக் கையாண்டது.

தலைமைத்துவ வெற்றிடம்

தமிழர் கெதிரான் தொடர் ச் சியான் வன் முறையினால் தலைமைத்துவத்தில் ஒரு வெற்றிடம் ஏற்பட்டதென மாணிக்கம் (1995) குறிப்பிடுகிறார். பெருந்தோட்டத்துறை தொழிலாளரைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களது தலைமைத்துவம் இந்தியத் தமிழர்களில் இரு குழுக்களில் இருந்து பெறப்பட்டது. இவர்களுள் முதலாவது குழுவினர் அரசாங்க சேவை, வர்த்தகத் துறை மற்றும் பெருந்தோட்டத்துறை உத்தியோகத்தர்கள் ஆவர். இரண்டாவது குழுவினராக தொழிலாளர்களின் படித்த பிள்ளைகள் சிறுபான்மையினராக இருந்தனர். 1977, 1981, 1983 ஆம் ஆண்டுகளிலே நடந்த இனர்த்தியான வன்முறை இவ்விரண்டு குழுவினரையுமே பாதித்தது. இவர்களுள் பலர்:

தமது முழு வாழ்நாள் சேமிப்பையும் இழந்தனர்; வர்த்தக தாபனங்களை இழந்தனர்; உடைமைகளையும் தொழில்களையும் இழந்தனர். பலர் இலங்கையைவிட்டு ஓரேயடியாக அகன்றனர். பெரிதும் மத்தியதர வகுப்பினரைக் கொண்ட இக்குழுவினரது இழப்பானாது, ஒரு தலைமைத்துவ வெற்றிடத்தை உருவாக்கியது. இதிலிருந்து பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இன்னமும் மீட்சியடைய வேண்டியவர்களாகவே உள்ளனர் (மாணிக்கம் 1995:32).

இந்தியாவுடனான தொடர்புகள்

இந்தியாவுடனான இராஜதந்திர உறவுகள் உணர்வுபூர்வமானவை ஆகும். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, தென்னிந்தியாவின் தமிழ்நாட்டு அரசின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ஆதரவையும் பெற்றிருந்தது. பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக இந்திய மத்திய அரசாங்கம் அடிக்கடி கவலை தெரிவித்த அதேவேளையில், இலங்கை அரசாங்கம் இந்திய தலையீட்டுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து வந்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி இலங்கை அரசாங்கத்துடன் இந்தியப் பிரதமரான திருமதி. இந்திரா காந்தி வாயிலாக தொடர்பு கொண்டது. ஆனால் இந்திரா காந்திக்கு இலங்கை அகதிகள் பெருந்தொகையாக வருதல், இந்தியப் பிரசாவுரிமை பெறத் தகைமை பெற்ற பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் போன்ற பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இவ்வாறான பாரிய விடயங்களில் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருந்தால்,

பிரதமர் இந்திரா தமிழ்நாட்டின் அரசியல்வாதிகளின் தீவிரவாத நிலைப்பாட்டுக்கு மாறாக இலங்கை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவாறான இராசதந்திர தலையீடுகளை மேற்கொண்டார் (சமரசிங்க 1984:254). எனினும், இலங்கை நெருக்கடியில் இந்திரா காந்தி வகித்த பாத்திரம், 1984இல் அவர் ஒரு சீக்கிய தீவிரவாதியால் படுகொலை செய்யப்பட்டதும் திடீரென முடிவுக்கு வந்தது.

இனத்துவ முரண்பாடுகள், தசாப்தத்தின் இறுதி வரை அரசியலில் முக்கிய பங்கு வகித்தன. இதில் இரண்டு போக்குகளை நாம் இனங்காணலாம். முதலாவது, தமிழ் தீவிரவாத குழுக்கள் மேலாண்மையை பெறுவதற்காகத் தமக்குள் மோதிக் கொண்டன. அதேவேளை இப்பிரச்சினை சர்வதேசப் பரிமாணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. இலங்கை அரசாங்கம், கெரில்லா எதிர்ப்புப் படையணியைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக பிரித்தானியாவின் விசேட வான் சேவைப் படைப்பிரிவின் முன்னாள் உறுப்பினர்களிடமிருந்தும் இஸ்ரேலிய புலனாய்வு நிறுவனத்திடமிருந்தும் உதவிகளைக் கோரியது. பிரிவினைவாதிகள் தமது அரசியல் மற்றும் நிதிசார் உதவிகளுக்கு தமிழ்நாட்டையும் இந்தியாவையும் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

பெருந்தோட்டத் தமிழர்களுக்கான குடியுரிமை சலுகைகள்

1986ஆம் ஆண்டளவில் முரண்பாடுகளின் விளைவுகள் வெளிப்படத் தொடங்கின. மனித உயிரழிவும் அரசியல் சுதந்திரக் கட்டுப்பாடுகளும் ஏற்பட்டதுடன், 1978-86 காலப்பகுதியில் பாதுகாப்பு செலவினம் ரூபா 560 மில்லியனிலிருந்து ரூபா 10 பில்லியனாக அதிகரித்தது. அரசியல் தீர்வுக்கான பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்த போதும், இறுதி முடிவுகளுக்கான உடன்பாடுகள் எவ்வும் எட்டப்படவில்லை. 1970களிலும் 1980களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சிக் கொள்கைகள் வீழ்ச்சி காணும் நிலையிலிருந்தன. எனினும், 1985இல் தமிழ்க் குழுக்கள் முன்வைத்த பல்வேறு கோரிக்கைகளில் ஒன்று மட்டுமே நிறைவேற்றப்பட்டது. இலங்கையில் வாழும் சகல தமிழர்களுக்கும் குடியுரிமை வழங்க வேண்டுமென்ற அவர்களது கோரிக்கை, சுமார் 100,000 நாடற்ற இந்திய வம்சாவளி தமிழ்த் தொழிலாளர்களுக்கு குடியுரிமை வழங்கியதன்மூலம் நிறைவேறியது. இதனை மட்டுமே அரசாங்கத்தினால் நிறைவேற்றக் கூடியதாகவும் இருந்தது. அரசாங்கம் வழங்கிய இச்சலுகையானது இந்நாட்டில் வாழும் தமிழர்கள், பல்லினத்

தன்மையையும் பிரிவுகளையும் கொண்டவர்கள் என்பதையும் தெளிவுபடுத்தியது. பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் தலைவரும் ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கத்தின் அமைச்சருமான திரு. தொண்டமான் இச்சலுகை தொடர்பான பேச்கவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டார்.

மாகாண்தியான சுயாட்சி தொடர்ந்தும் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்ததுடன், இரு சாராரும் இதில் திருத்தமும் செய்தனர். மேலும், உள்நாட்டு சட்ட ஒழுங்குகளிலும் காணி தொடர்பான விடயங்களிலும் தமிழர் விடுதலை கூட்டணியினரின் மாகாண சுயாட்சியை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்வதற்கான அழுத்தத்தை ஸ்ரவதேச உதவி வழங்குநர்கள் உருவாக்க வேண்டுமென்றவாறு சில யோசனைகளும் முன்வைக்கப்பட்டன:

அமெரிக்கா இலங்கைக்கு வழங்கிய 50 மில்லியன் டொலர் உதவியை 37 மில்லியனாகக் குறைத்துக் கொண்டது. இச் செலவானது சிலவேளை இந்தியாவின் வேண்டுகோளின் பொருட்டு நிகழ்ந்திருக்கலாமாயினும், இது தமிழர்களுக்கு நியாயமான சலுகைகளை அரசாங்கம் வழங்குமாறு நிர்ப்பந்திக்கும் ஒரு முயற்சியாக இருந்தது. 1986இல் இலங்கைக்கு கடன் வழங்கும் முகவர்கள் தமது கடன்தொகையை 20 சதவீதம் அதிகரிப்பதாக ஏற்றுக் கொண்டனர். அதேவேளையில், 1987இல் போர் ஓயாத பட்சத்தில் தமது உதவிகளை நிறுத்திக் கொள்ளும் சமிக்ஞையையும் அவர்கள் வெளிப்படுத்தியிருந்தனர் (Pfaffenberger 1987:157).

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தமும் ஜே.வி.பியின் ஏழுச்சியும்

இந்திய அரசாங்கத்தின் அழுத்தம் காரணமாக 1987 ஜூலை மாதத்தில் சில அரசியல்வாதிகளினதும் சிங்கள மக்களின் ஒரு சாராரினதும் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் இலங்கை, இந்திய அரசாங்கங்கள் ஒர் ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டன. இதன்படி, வடபகுதி யுத்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர இராணுவ உதவி வழங்குவதற்கு இந்தியா அரசாங்கம் முன்வந்தது. எனினும், சீக்கிரமே 20,000 துருப்புகளைக் கொண்ட இந்திய சமாதானப் படைக்கும் (IPKF) முக்கியமான பிரிவினைவாதக் குழுவான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் (LTTE) இடையில் போர் முண்டது.

வடபகுதியை இந்திய சமாதான படையிடம் விட்டுவிட்டு தென்பகுதியில் தீவிரமடைந்த ஜே.வி.பி நடவடிக்கைகளில் ஜே.ஆர் ஜெயவர்த்தனா கூடிய கவனம் செலுத்தினார். தென்பகுதியின் ஜே.வி.பி தீவிரவாதம், இந்திய எதிர்ப்புடனான சிங்கள பேரினவாதச் சிந்தனையைக் கொண்டிருந்தது. 1988-9 காலப்பகுதியில் இலங்கை அரசாங்கம், ஜே.வி.பி கிளர்ச்சிகளை ஒடுக்க எடுத்த முயற்சிகளினால் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் மடிந்தனர். கைது செய்து தடுத்து வைத்தலில் அவசரகால விதிகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. ஆட்கள் காணாமல் போதல் அதிகரித்தன. அடிப்படை மனித உரிமைகள் நெருக்குதலுக்கு உள்ளாகின.

இவ்வாறான பாதுகாப்பற்ற நிலைமைகளிலும் மாகாண சபைத் தேர்தல் 1988இல் கட்டங்கட்டமாக நடாத்தப்பட்டது. ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கம் வடக்கு, கிழக்கு தவிர ஏனைய மாகாணங்களில் வெற்றி பெற்றது. 1988இன் இறுதியில் நடாத்தப்பட்ட சனாதிபதி தேர்தலில் பிரதமர் பிரேமதாச ஜம்பது சதவீதத்துக்கும் மேலான வாக்குகளைப் பெற்று வெற்றியடைந்தார். 1989 பெப்ரவரியில் பொதுத்தேர்தல் நடந்தது. ‘இத்தேர்தலின் போது ஏதோ சிறிது சனநாயகம் நிலவியது. இது சர்வாதிகார ஆட்சி அல்லது இராணுவ ஆட்சியிலிருந்து நாட்டைக் காப்பாற்றியது’ (மத்திய1990:144). வடக்கு, கிழக்கில் இந்திய சமாதானப் படையின் இராணுவ நிலைப்பாட்டின் பின்னணியின் ஆதரவில் ஐ.தே.கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. இந்திய உதவி இருந்தமையினால் மாகாண சபைத் தேர்தல், சனாதிபதி தேர்தல் மற்றும் பொதுத்தேர்தலை நடாத்தக் கூடியதாக இருந்தது. இத்தகைய பிரச்சினைகள் இருந்த போதிலும், இவை நாட்டின் ஒற்றையாட்சி நிலையை பேண உதவியாக இருந்தன.

சனாதிபதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து திரு.பிரேமதாசா இந்திய சமாதானப் படை, இலங்கையிலிருந்து வெளியேற வேண்டுமென கோரிக்கை விடுத்தார். ஜே.வி.பி யின் வளர்ச்சிக்கான காரணங்களில் ஒன்றை அகற்றுவதே அவரது நோக்கமாகவிருந்தது. அத்துடன் இலங்கை அரசின் சட்டபூர்வதன்மையை வலுப்படுத்தும் முகமாக அவர் சர்வதேச உதவிகளையும் நாடினார். அமைப்புச் சீராக்கக் கடன் வசதிகளை மேலும் அதிகரிக்க உலகவங்கி விரும்பாவிட்டாலும், 1989ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் ஏனைய நிதிவழங்கும் முகவர்கள் முன்னெப்பொழுதும் இல்லாதவாறு பெருந்தொகையாக நிதி உதவி வழங்க முன்வந்தனர். இதற்கு இரு

காரணங்கள் இருந்தன. முதலாவது, பாரானுமன்றத் தேர்தல் நடாத்தப்பட்டதற்கான அங்கீகாரமாகும். இரண்டாவது, அரசாங்க செலவினம் மற்றும் மானியங்களைக் குறைத்தல் உட்பட பொருளாதார உறுதிப்பாட்டுக்கான உலகவங்கியின் கோரிக்கைகள் பலவற்றை நடைமுறைப்படுத்த அரசாங்கம் உடன்பட்டமையாகும். 1989ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், ஜேவிபியின் தலைவர் ரோகன் விஜேவீர கொல்லப்பட்டார். ஏனைய தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

ராஜீவ்காந்தியின் படுகொலை

இந்தியாவில் ராஜீவ்காந்தியும் அவரது காங்கிரஸ் கட்சியும் தோற்கடிக்கப்பட்டது. புதிய பிரதமரான வி.பி.சிங் இலங்கையின் கோரிக்கையை ஏற்று, இந்திய சமாதான படையை திருப்பி அழைத்துக் கொண்டார். 1990 மார்ச் மாதத்தில் சமாதான படை தனது சமாதான இலக்கை அடையாமலே திரும்பிச் சென்றது. இலங்கை இராணுவத்துக்கும் தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளுக்குமான போராட்டம் மீண்டும் தொடங்கியது. இனப்பிரச்சினையின் ஒரு விணோதமான திருப்பமாக 1991 மே மாதம், ராஜீவ்காந்தி கொலை செய்யப்பட்டார். இது விடுதலைப்புலிகளின் காரியமென பொதுவாக நம்பப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அவர்களுக்கு இந்திய ஆதரவு மறையத் தொடங்கியது.

1990களின் ஆரம்பபகுதியில் ஐ.தே கட்சிக்குள் அதிருப்தி தலையெடுக்கத் தொடங்கியது. ‘சாதாரண குடிமகன்’ பிரேமதாச சனாதிபதியானதை கட்சி ஆதரித்த போதும், அவர் தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்தவர் என்ற அடிப்படையில் கட்சியிலிருந்த முக்கிய செல்வாக்குள் உறுப்பினர்கள் பிரேமதாசாவை வெறுத்தனர். இவர்கள் உயர் வகுப்பினராகவும் உயர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் பிரசித்த பாடசாலைகளின் பழைய மாணவர்களாகவும் இருந்தனர். ஆனால் தனது தலைமைக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்பை கண்டுதெறிவதில் பிரேமதாச கடுமையாகவும் தீவிரமாகவும் செயற்பட்டார். கட்சியிலிருந்த கிளர்ச்சியாளர்கள் அவருக்கு எதிராக தோல்வியடைந்ததைத் தொடர்ந்து அவர்களை பிரேமதாசா கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றினார். இவர்களுள் லலித் அத் துலத் முதலியும் காமினி திசாநாயக் காவும் முக்கியமானவர் களாவர். இவர்கள் இருவருமே சிறந்த அரசியல்வாதிகளாக விளங்கியதோடு எதிர்கால பிரதமராகவும் சனாதிபதியாகவும் வருவரென எதிர்பார்க்கப்பட்டனர். ஐ.தே.கட்சியிலிருந்து

நீக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இவர்கள் சனநாயக ஜக்கிய தேசிய முன்னணி (DUNF) என்றொரு புதிய கட்சியை ஆரம்பித்தனர்.

ராஜீவ்காந்தியின் கொலையைத் தொடர்ந்து இந்தியாவினால் புறந்தள்ளப்பட்ட விடுதலைப்புலிகள் அதற்கு மாற்றாக சர்வதேச நிதி உதவிகளையும் அரசியல் ஆதரவுகளையும் தேடினர். இந்திய, பாகிஸ்தானிய பகைமைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பாகிஸ்தானுடன் நட்பை வளர்த்துக் கொள்ளவும் அவர்கள் முயன்றனர் எனவும் கூறப்பட்டது. இலங்கை இராணுவத்தின் செயற்பாடுகள் குறித்து விசாரணை செய்யுமாறு விடுதலைப் புலிகளின் சார்பில் இந்திய வம்சாவளி மக்களின் உலக நிறுவனம் (GOPIO) ஜக்கிய நாடுகள் சபைக்கு மனு ஒன்றினை சமர்ப்பித்தது (Hennayake 1993 :157). சர்வதேச போதைப் பொருள் வர்த்தகம் மற்றும் உலகளாவியரீதியில் தமிழர்கள் அளித்த நன்கொடைகள் வாயிலாக பெருந் தொகைப் பணத்தை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தேடிக்கொண்டனர்.

சமாதானத்துக்கான முன்மொழிவுகள்

1991இல் இந்நெருக்கடிக்கு ஓர் அரசியல் தீர்வு காணும் முகமாக பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குமுவொன்று அமைக்கப்பட்டது. இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸின் தலைவரான திரு. தொண்டமான் முதலாவது தொகுதி முன்மொழிவுகளை சமர்ப்பித்தார். வடக்கையும் கிழக்கையும் இணைத்தல், மாகாணங்களுக்கான அதிகாரப் பரவலாக்கல், தமிழர் பெரும்பான்மைப் பிரதேசங்களில் சிங்களவரின் உரிமையையும் சிங்களவர் பெரும்பான்மைப் பிரதேசங்களில் தமிழரின் உரிமையையும் பாதுகாத்தல் முதலிய அம்சங்கள் இதில் அடங்கியிருந்தன. இவற்றை ஏழு தமிழ்க் குழுக்களும் அங்கீகரித்த போதிலும், பெரும்பான்மை சிங்களவரின் கட்சிகளான ஐ.தே.கட்சியும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் ஆதரிக்கவில்லை. பல்வேறு குழுக்களும் இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான முன்மொழிவுகளைச் சமர்ப்பித்த போதும், எவ்வித சமாதான உடன்பாடும் ஏற்படவில்லை.

ஓர் அரசியல் யுகத்தின் முடிவு

ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கத்தின் இறுதிக்கட்டத்தில் சிங்களத் தலைவர்கள் தொடர்ச்சியாக படுகொலை செய்யப்பட்டனர். 1993

ஏப்ரலில் ஒர் அரசியல் கூட்டத்தில் ஜனநாயக ஐக்கிய தேசிய முன்னணியின் தலைவரான அத்துலத்முதலி கொலை செய்யப்பட்டார். ஒரு வாரத்துக்குப் பின்னர், மேதினக் கூட்டத்துக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் சனாதிபதி பிரேமதாச கொல்லப்பட்டார். 1994 ஒக்டோபரில் மீண்டும் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டு, அக்கட்சியின் சனாதிபதி வேப்பாளராக நியமிக்கப்பட்ட காமினி திசாநாயக்கா, கட்சியின் பிரசாரக்கூட்டம் ஒன்றில் கலந்து கொண்ட போது கொல்லப்பட்டார்.

ஜ.தே.கட்சி 1994இல் நடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் பின்னர் தொடர்ந்து வந்த சனாதிபதி தேர்தலிலும் பொதுசன ஜக்கிய முன்னணியிடம் தோல்வி கண்டது. இடதுசாரி பெரும்பான்மை ஆதரவைக் கொண்ட ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரகட்சி மற்றும் பல சிறிய கட்சிகளையும் உள்ளடக்கியதான் பொதுசன ஜக்கிய முன்னணிக்கு, முன்னாள் பிரதமர்களான SWRD பண்டாரநாயக்கா, சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா ஆகியோரின் புதல் வியான் சந் திரிக்கா பண்டாரநாயக்க குமாரணத்துங்க தலைமையேற்றிருந்தார். இவ்வாறு ஜ.தே.கட்சியின் 17 ஆண்டு கால ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. 1977இல் ஜ.தே.கட்சியானது பொருளாதார தாராளமயப்படுத்தலுக்கும் வளர்ச்சிக்குமான உறுதிமொழியைத் தந்திருந்தது. 1984 இற்கு முன்னர் பாதுகாப்பு செலவினம், மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 1 சதவீதமாக இருந்தது. இது 1985இல் 3 சதவீதமாகவும் 1993இல் 3.4 சதவீதமாகவும் அதிகரித்தது (Alailima 1995:8). பொதுசன ஜக்கிய முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில், அதிகரித்து வரும் திறந்த பொருளாதாரத்தில் மாற்றம் கொண்டு வருவது பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. ஆயின், சமாதானம் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

மனித உரிமையும் அபிவிருத்திக்கான உதவியும்

இவ்வத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் 1977 முதல் கிடைக்கப் பெற்ற அபிவிருத்தி உதவிகள் பற்றி விளக்கப்பட்டது. 1980களில் உதவி வழங்கலில் மனித உரிமைகள் பற்றிய விடயங்கள் எழுந்தன. உண்மையில், 1980களின் ஆரம்பத்திலிருந்து இது சர்வதேசப் போக்காக இருந்தது. உதவி வழங்கும் நிறுவனங்கள் உதவி வழங்குவதற்கான முன்நிபந்தனைகளில் ஒன்றாக உதவி பெறும் நாடுகளின் மனித உரிமை செயற்பாடுகளை ஆராயத் தொடங்கினர். இலங்கை விடயத்தில் 1980களில் இருந்து மனித உரிமை மீறல்

தொடர்பாக பிரச்சினை எழுப்பப்பட்டது. குறிப்பிடத்தக்க இம்மாற்றத்தினால் பெருந்தோட்டக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் அரசாங்கத்துக்கும் உதவி வழங்கும் சமூகத்துக்கும் இடையே செயற்றிட்டத்தின் வகைகள், பயன்பெறுவோர் மீதான கலந்துரையாடல் இடம்பெறுவதற்கான சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

1983இல் இடம்பெற்ற தமிழர் விரோத கலவரங்களுக்குப் பின்னர், இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நிறுவனங்களின் வருடாந்த நிதிக் கூட்டத்தில் இனப்பிரச்சினை தொடர்பான கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன. இக்கூட்டங்களில், முதலாவது முக்கிய விடயமாக இலங்கையின் பொருளாதார முறையின் செயலாற்றும் இருந்த போதும், மனித உரிமைகளினது நிலைமை பற்றியும் காலத்துக்குக் காலம் ஆராயப்பட்டது. 1988இல் மாகாணசபைத் தேர்தலை நடத்துமாறு அரசாங்கத்தின் மீது கொண்டு வரப்பட்ட அழுத்தங்கள் பற்றி முன்னர் கூறப்பட்டது. 1980இன் பிற்பகுதியில் ஜரோப்பிய சமூகம், இலங்கையின் மனித உரிமை மீறல் பற்றிய ஒர் அறிக்கையை இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நிறுவனங்களின் கூட்டம் நடைபெறுவதற்கு சற்று முன்னதாக வெளியிட்டது.

இலங்கையில் மனித உரிமைகள்: சர்வதேச விழிப்புணர்ச்சி

1977-1994 காலப்பகுதிகளில், மனித உரிமை மீறல் தொடர்பிலான விழிப்புணர்ச்சி இலங்கையின் உள்ளேயும் வெளியேயும் அதிகரித்து வந்தது. தமிழ் பிரிவினைவாத இயக்கங்கள் தமது நடவடிக்கைகளை இலங்கையின் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் அதிகரித்த போது 1978இல் அரசாங்கம் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தை தற்காலிகமாகக் கொண்டுவந்தது. 1982இல் இச்சட்டம் நிரந்தரமாக்கப்பட்டது. இச் சட்டமானது ‘பயங்கரவாதிகளை’ அல்லது ‘கிளர்ச்சியாளர்களை’ தண்டிக்கவும் சந்தேக நபர்களை தடுத்துவைக்கவும் தேவையான அதிகாரங்களை அரசாங்கத்திற்கு வழங்கியது. 1983ஆம் ஆண்டின் தமிழர் விரோதக் கலவரங்களின் போது கொண்டு வரப்பட்ட அவசரகால விதிகளும் அரசாங்க நலன்களுக்கு எதிராகச் செயல்படுவோரை தண்டிக்கவும் தடுத்து வைக்கவுமாக அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தின. 1980களின் பிற்பகுதிகளில் இலங்கை என்றுமே அறிந்திராத வகையில், ஆட்கள் காணாமல் போதலும் அரசியல் கொலைகளும் அதிகரித்திருந்தன. ஆட்கள் காணாமல் போவது தொடர்பாக நியமிக்கப்பட்ட சனாதிபதி ஆணைக் குழுவிற்கு

1995 ஒக்டோபர் மாதம் அளவில் இலங்கை முழுவதிலிருந்தும் 31,500 முறைப்பாடுகள் கிடைத்திருந்தன (Inform, October 1995).

1978ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியல் யாப்பு, நபர்களின் அடிப்படை உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துகிறது. 1980இல் இலங்கை அரசாங்கம் குடிசார் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சாசனத்தை (ICCPR) ஏற்றுக் கொண்டது. எனினும், 1980கள் முழுவதும் சர்வதேச அமைப்புகள் இலங்கையில் மனித உரிமைகள் நிலைமைகளைக் கூர்ந்து அவதானித்தே வந்துள்ளன. 1987இல் ஜக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள் ஆணைக்கும் பெற்றுக் கொண்ட 1987/61 இலக்க தீர்மானத்தின்படி, பினக்குகளுடன் தொடர்புட்ட சகல தரப்பினருக்கும் மனிதாபிமான சட்டங்களை மதிக்கும்படியும் பலாத்காரத்தைக் கைவிட்டு பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டு அரசியல் தீர்வு காணுமாறும் சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தைத் (ICRC) தமது நாட்டில் பிரசன்னமாக இருக்கும்படி அழைக்குமாறும் வேண்டுகோள் விடுத்தது. எனினும், 1989ஆம் ஆண்டின் இறுதியிலேயே செஞ்சிலுவை சங்கம் அழைக்கப்பட்டது. அதுவும்கூட 1988-1989 ஆண்டுகளில் ஜே.வி.பி கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து அரசாங்கத்தின் பதில் நடவடிக்கை காரணமாக சர்வதேச சமூகம் இலங்கை அரசின் மீது ஏற்படுத்திய அழுத்தத்தின் காரணமாகவே நிகழ்ந்தது. 1980இல் அமைக்கப்பட்ட பலாத்காரமான அல்லது சுயவிருப்பமற்ற முறையில் காணாமல் போதல் தொடர்பான ஜக்கியநாடு பணிக் குழுவினர், 1981 முதல் காணாமல் போனோர் தொடர்பான விபரங்களை இலங்கை அரசாங்கத்திடம் கோரினர். சித்திரவதை தொடர்பாக ஜக்கிய நாடுகளின் விசேட அறிக்கையாளர்கள், இலங்கை அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பில் இருந்த பல நபர்கள் தொடர்பாக வினா எழுப்பினர். அதே போல ஒருதலைப்பட்சமான மரணதண்டனை மீதான ஜக்கிய நாடுகளின் விசேட ஆணையாளர், சந்தேக நபர்களில் பலர் ஒரு தலைப்பட்சமாக கொல்லப்பட்டது தொடர்பாக பிரச்சினை எழுப்பினார். 1982ஆம் ஆண்டு சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் பிரதிநிதிகள் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தனர். ஆயினும், 1981 தொடக்கம் 1991 வரையிலான காலப்பகுதியில் தொடர்ச்சியாக விண்ணப்பித்த போதும், அவர்களது வருகை அனுமதிக்கப்படவில்லை.

தலையிடு பற்றிய கருத்து

சர்வதேச நிறுவனங்களும் அந்நிய அரசாங்கங்களும் மனித உரிமைகள் தொடர்பாக பிரச்சினைகள் எழுப்பும் போது இலங்கை அரசாங்கம் பகைமை பாராட்டியது. அவர்களது கேள்விகள் ‘உள்ளாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுவதாக’ கருதப்பட்டது. இவ்வாறான கேள்விகளுக்கு என்ன பதிலளிக்கப் போகிறீர்களென ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனாவிடம் வினவப்பட்ட போது அவர் வருமாறு பதிலளித்தார்:

நீங்கள் இதைப்பற்றிக் கேட்டமைக்காக நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். உங்களது (பிரித்தானியா) பாராஞ்மன்ற உறுப்பினர்கள் அச்சந்தரப்பத்தில் என்னிடம் வந்தனர். அவர்கள் ‘ஜூயா, மனித உரிமைகள் பற்றி நீங்கள் பேசுகின்றீர்கள். ஆனால் ஒரு மரண விசாரணை அதிகாரியின் விசாரணையைக் கூட நீங்கள் நடத்துவதில்லையே’ எனக் குறிப்பிட்டனர். நான் கூறினேன், ‘உண்மை தான். ஆனால் இது ஒரு யுத்தம். நீங்கள் இரண்டு யுத்தங்களின் அனுபவத்தை பெற்றிருக்கிறீர்கள். முதலாம் உலக மகா யுத்தம் 1914-18இல் நடந்தது. அப்போது நடந்த சொம் யுத்தம் (Battle of the Somme) உங்களுக்கு நினைவு இருக்கிறதா? ஒரே இரவில் அதில் 50,000 ஆங்கிலேயர்கள் செத்து மடிந்தனர். அச்சமயம் ஒரு மரண விசாரணை கூட நடந்ததாக நான் கேள்விப்படவில்லை’. இதற்குப் பின்னர் அவர்கள் பேசவில்லை. ஆனால் இது அவர்களுக்குத் தெரியவும் இல்லை. விளங்கவும் இல்லை. மத்திய கிழக்கில் யுத்தம் நடந்த போது மரண விசாரணை நடந்ததா? நடத்த முடியாது. இந்தப் பேர்வழிகளுக்கு (ஜே.வி.பி) எதிராக இராணுவம் செயற்பட முற்பட்டபோது பொலிசார் அதனை அனுமதிக்கவில்லை. இது எனக்குப் பிரச்சினையாக இருந்தது. இந்தச் சந்தரப்பத்தில் அவர்கள் உடுகும்பொல (முன்னாள் பிரதி பொலிஸ் மா அதிபர்) வீட்டுக்குச் சென்று அவரது தாயை கொலை செய்தனர். மரண விசாரணை நடந்ததா? (நேர்காணல் 2.3.1993).

1980களின் நடுப்பகுதிகளில், மனித உரிமை விடயங்கள் பற்றி அர்த்தமுள்ள நடவடிக்கை எடுக்க சர்வதேச சமூகம் தயங்கிய போதிலும், 1980களின் பிற்பகுதிகளிலும் 1990களில் முற்பகுதிகளிலும் நிலைமை மாறியது. சில உதவி நிறுவனங்கள் உதவியை நிறுத்தப்

போவதாக அச்சமுட்டின; சில உதவியை நிறுத்தின. அரசியல் மற்றும் மனித உரிமைகள் பற்றி வெளிநாட்டுத் தூதரகங்களின் தலைவர்கள் அரசாங்கத்திடம் கிரமமாக கேள்வி எழுப்பவும் தொடங்கினர். 1991இல் ‘மனித உரிமைகளுக்காக தனது பாணியில் போராட முற்பட்டவர்’ எனக் கூறி இலங்கை அரசாங்கம், பிரித்தானிய தூதுவரான டேவிட் கிளற்ஸ்ரோன் அவர்களை நாட்டை விட்டு வெளியேற்றியது (*Lanka Guardian*, Vol.14, No. 5, 1 July 1991).

மனித உரிமைகள் தொடர்பாக வெளியில் இருந்து குரல்கள் ஒலித்த போது அவை ‘தலையீடுகள்’ எனக் கூறப்பட்டு உதறி எறியப்பட்டன. ஆயினும், உள்நாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படவே செய்தன. மீண்டும், மீண்டும் தோற்றும் பெற்ற மனித உரிமை மீறல் தொடர்பான பிரச்சினைகளை சமாளிக்கக் கூடிய நடைமுறையை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு ஒரு சர்வகட்சி மாநாடு கூட்டப்பட்டது (வீரகோன் 1997:29). 1991இல் மனித உரிமைப் பணிக்குழு அமைக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர், 1997இல் இது மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. 1970களில் இருந்து வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த குடியியல் சமூகக் குழுக்கள், குடியேற்ற ஆட்சி முடிவு பெற்ற பின்னர், இப்போது கட்டுப்பாடற்று சென்று கொண்டிருந்த சுதந்திர அரசின் காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின (குமாரகவாமி 1997:34).

நாம் ஆம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டவாறு பெருந்தோட்டங்களில் சமூக நலனோம்புகை செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருந்த அந்நிய முகவர்கள் வளர்ந்து கொண்டிருந்த இன முரண்பாடுகளில் தாழும் பல்வேறு வழிகளில் உள்ளிழுக்கப்படுவதை உணர்ந்தனர். 1970களின் பிற்பகுதியில் யுனிசெப் நிறுவனத்தின் உதவியுடன் நடாத்தப்பட்ட ‘கிரெச்’ திட்டத்தில், தமிழ்மொழி பேசும் பிள்ளைகளுக்கான கிரெச்சில் பணிபுரிவதற்காக பெருந்தொகையான சிங்களமொழி பேசும் பெண்கள் பயிற்றப்பட்டனர். அடிப்படையில் இது ஒரு பெரிய மனித உரிமை பிரச்சினை இல்லை எனினும், இது தொடர்பாக பெருந்தோட்டச் சமூகம் மனக்கிலேசும் அடைந்தது. இப்பயிற்சிக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பெண்களுக்கான நுழைவுத் தகுதி க.பொ.த. சாதாரண் தரமாக இருந்தது. அவ்வேளையில், பெருந்தோட்ட யுவதிகளினால் இதனை அடையக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. 1980களில் டச்சு உதவியுடன் செயற்பட்ட ஒன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்தி செயற்றிட்டத்தின்

கீழ் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட உதவிப் பணிகளில் கல்வி அதிகாரிகள் ஒரவஞ்சனையுடன் நடந்து கொண்டதாக அறியப்பட்டது. 1982இல் பதுளை ஒன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் கல்விச் செயற்பாடு தொடர்பாக சீடா நிறுவனத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மதிப்பீட்டில், அம்மாவட்டத்தில் 25 சதவீதமான மக்கள் பெருந்தோட்டங்களில் வசித்த போதும், செயற்றிட்டத்தின் பயன்பெறுவோர்களை சனத்தொகை விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்ப பங்கிடவில்லையெனக் கண்டித்தது. இம்மதிப்பீட்டை அமைச்ச அதிகாரிகள் எதிர்த்தனர். சில வருடங்களுக்குப் பின்னர் ஜேர்மனிய தொழினுட்ப ஒத்துழைப்பு முகவாண்மையின் (GTZ) உதவியுடனான கல்வியில் கல்லூரி செயற்றிட்டத்திற்கு எதிராக மனித உரிமை மீறல் முறைப்பாடு சிங்களவர் ஒருவரால் கொண்டு வரப்பட்டது.

மனித உரிமைப் பிரச்சினைகளுக்கும் பெருந்தோட்ட கல்வி அபிவிருத்தி உதவிகளுக்கும் இடையில் நேரடியான தொடர்புகள் உள்ளனவா என்பதை அறிய முடியாதுள்ளது. இத்தொடர்புகள் பெரும்பாலும் மறைமுகமானவையாகும். 1983இல் நடைபெற்ற தமிழர் விரோதக் கலவரங்களைத் தொடர்ந்து தனது சர்வதேச நம்பகத்தன்மையை தக்க வைத்துக் கொள்ள முயன்ற இலங்கை அரசாங்கமானது தமிழருக்கு, குறிப்பாக வடக்கு, கிழக்குக்கு வெளியே வாழ்கின்ற தமிழருக்கு நன்மை தரக்கூடியவாறான அந்நிய நிதி உதவி பெற்ற செயற்றிட்டத்தை ஆதரித்தது. தமிழர், சிங்களவர் ஆகிய இரு சமூகங்களிலும் வாழ்கின்ற மிகவும் ஏழ்மையான குழுவினரை மையப்படுத்தியதான் செயற்றிட்டங்களாலேயே உதவிகளின் விளைதிறன் மற்றும் மனித உரிமை மீறல் பற்றி அக்கறை செலுத்துகின்ற தமது உள்ளூர் மக்களை நியாயப்படுத்துவதற்கு இயலுமென சுவீடன் அரசாங்கம் தெரிந்து கொண்டது.

அரசியல் வாய்ப்புகள்

தமிழ் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான மனித உரிமை மீறல்களினால், இலங்கை அரசாங்கம் சர்வதேச கண்டனத்திற்கு உள்ளாகி இருந்தது. சிங்களவர்கள் மேலாதிக்கம் செலுத்திய பாதுகாப்பு படையினருக்கு எதிராக தமிழீழ தீவிரவாதிகள் நேரடியான யுத்தத்தை தொடுத்தனர்; ஆயிரக்கணக்கான கல்வி கற்ற தமிழ்,

சிங்கள இளைஞர்கள் மடிந்தனர்; ராஜீவ்காந்தி, சனாதிபதி பிரேமதாச மற்றும் ஏனைய பல முக்கிய சிங்களத் தலைவர்களின் படுகொலைகளின் குற்றச்சாட்டு தமிழ் தீவிரவாதிகள் மீது சுமத்தப்பட்டது. மேலும், பொருளாதாரத்தில் தோட்டத்துறையின் பங்களிப்பும் குறைந்து விட்டது. இந்நிலையில் பெருந்தோட்டக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு, அரசாங்கமும் ஏனைய உதவி நிதி வழங்குநர்களும் பண்ததை வாரி இறைத்தமை எப்படி, எவ்வாறு சாத்தியமாகியது என வாசகர்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம்.

இந்நாலின் பல இடங்களில் 1950களில் இருந்து இலங்கை தொழிலாளர் காங் கிரசின் தலைவரான சௌமியமூர்த்தி தொண்டமானின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரசின் தலைவராக தொண்டமான் தோற்றம் பெற்றதையும் 1977 வரையிலான காலப்பகுதியில் இத்தொழிற்சங்கத்தின் அரசியற் கூட்டுக்கள் பற்றியும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டது. கல்வி மாற்றங்களை உருவாக்குவதில், திரு.தொண்டமானின் பங்கு பற்றி பல சந்தர்ப்பங்களில் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோர் கறிய கருத்துக்கள் ஜந்தாம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தொண்டமான் திறன் மிகுந்த ஒர் அரசியல்வாதியாவார். அவருடைய கட்சியானது பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தில் ஏகபோகமானதாக இருந்தது. 1977-97 காலப்பகுதியில், அவரது கட்சியின் ஒப்பற் தலைவராகவும் தொழிற்சங்கவாதியாகவும் விளங்கியதுடன், சனாதிபதிகள் ஜெயவர்த்தன், பிரேமதாச போன்றவர்களுடன் இலகுவில் தொடர்பு கொள்ளக் கூடியவராகவும் இருந்தார். தோட்டங்கள் ஏற்கனவே தேசியமயமானதால், தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இப்போது அரசு ஊழியர்களாகினர். அந்நிய உதவி நிதி வழங்குநர்கள், பெருந்தோட்டத்துறையின் அபிவிருத்திக்கு நிதி வழங்கத் தயாராகவிருந்தனர். இனத்துவம் மற்றும் அரசியல் நெருக்கடி நிறைந்த சூழ்நிலையில், சிங்களவர்களுள் பலர் தொண்டமான் வடபகுதி பிரிவினைவாதிகளுடன் இணைந்து பயங்கர அழிவை ஏற்படுத்தக் கூடிய வலிமை உள்ளவர் என அச்சம் கொண்டிருந்தனர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் தொண்டமான் தனக்குக் கிடைத்த ஒவ்வொரு அரசியல் வாய்ப்பையும் பெருந்தோட்டத் தமிழ் சமூகத்தின் நலனை மேம்படுத்தவேன பயன்படுத்திக் கொண்டார். அரசாங்க வளங்களின் குறைநிரப்பியாக வெளிநாட்டு வளங்களைப் பயன்படுத்த முடியுமென்பதையும் அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார்.

நாம் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் கூறியபடி, சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இடதுசாரி கட்சிகளுடன் இணைந்தே இ.தொ.கா பணியாற்றி வந்தது. ஆயினும், 1960களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து ஐ.தே.கட்சியை ஆதரிக்கத் தொடங்கியது. இதற்கு, இடதுசாரி கட்சிகளின் இனவாத அரசியலும் குறிப்பாக மொழி, குடியுரிமை விடயங்களில் இடதுசாரிகளின் நிலைப்பாடுகளும் காரணமாக இருந்தன. 1965இல் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி பதவிக்கு வந்த போது தொண்டமான் பாராளுமன்றத்தின் நியமன அங்கத்தவரானார். இதனைத் தொடர்ந்து தமிழருக்குப் பல சலுகைகள் கிடைத்தன. 1970இல் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் தோல்வியை தொடர்ந்து நியமன அங்கத்தவர் பதவியை இழந்த தொண்டமான், இ.தொ.காவின் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் முழுமுச்சுடன் ஈடுபட்டார். 1977 தேர்தலில், ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் வெற்றியை நிர்ணயிப்பதிலும் 3 அங்கத்தவர் தொகுதியான நுவெரலியாவில், தொண்டமானின் வெற்றியை உறுதிப்படுத்துவதிலும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. 1977-94 காலப்பகுதிகளில் தொண்டமான் சக்தி வாய்ந்த அரசியல்வாதியாகவும் அரசியல் பேர்ம்பேசக் கூடியவராகவும் வளர்ச்சி பெற்றார்.

தொண்டமானின் சுயசரிதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவரது ஆரும்பகால வாழ்க்கை - தென்னிந்தியாவில் பிறந்தமை; தனது பாடசாலைக் கல்வியை, தென்னிந்திய கிராமப் பாடசாலையிலும் பின்னர் இலங்கையில் வேவண்டன் தோட்டப் பாடசாலையிலும் கண்ட அருகிலுள்ள பிரசித்திபெற்ற புனித அன்றூஸ் பாடசாலையிலும் பெற்றமைப் பற்றி பெட்டி 7.1இல் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பட்டி 7.1 செளமியழுர்த்தி தொண்டமான்: ஆரும்ப கால வாழ்க்கை

செளமியழுர்த்தி தொண்டமான் தென்னிந்தியாவில் உள்ள இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் முனாபுதூர் கிராமத்தில் 1913 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 30ஆந் திகதி பிறந்தார். அவர் பிறந்த காலத்தில் அவரது தந்தையார், இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமாக மாறி, மாறி வசித்து வந்தார். அவரது தந்தையார் ‘கள்ளர்’ இனத்தைச் சேர்ந்தவராவார். ‘இளமையிலேயே செல்வத்தைத் தேடும் பொருட்டு ஏற்ததாழ 1870களில் அவர் இலங்கைக்கு ஓடிவிட்டார்’. ஆரும்பத்தில் தனது உறவினர் ஒருவரது வீட்டு வேலையாளாக

இருந்து பின்னர், கோப்பித் தோட்டங்கள் பலவற்றில் தொழிலாளியாகவும் வேலை செய்தார். மேலும் லயன் வீடுகளில் வசித்த தொழிலாளர்களுக்குச் சிறுபொருள்களைக் கொண்டுவந்து விற்பனை செய்வதிலும் ஈடுபட்டார். அவர் கங்காணி ஒருவர் மூலமாக இலங்கைக்கு வந்து சேரவில்லை. விரைவிலேயே அவர் கங்காணியுமானார். ஆரம்பத்தில் கோர்ட்டன் தோட்டத்திலும் பின்னர் 1890இல், வேவண்டன் தோட்டத்திலும் அவர் வேலை செய்தார். மிகக்குறுகிய காலத்தில் அவர் பெரிய கங்காணியாகி, இறம்பொட பகுதியிலுள்ள ஏழை தோட்டங்களின் தொழிலாளர்களுக்கு பொறுப்பாக இருந்தார். அத்துடன் பணம் கடன் கொடுத்தும் வியாபாரம் செய்தும் பணம் தீர்ட்டி, தன்னையொரு மாட்டுவண்டி முகவராகவும் தாபித்துக் கொண்டார். 1909இல் தொண்டமானின் தந்தை வேவண்டன் தோட்டத்தை இலங்கையில் இல்லாத அதன் உரிமையாளரான செல்வி ஒவன் என்பவரிடம் இருந்து வாங்கக் கூடியதாக இருந்தது. இதற்கு தனக்கு வரவேண்டிய கடன்களை வகுலித்தும் வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கும் செட்டியார்களிடம் இருந்தும் அவர் தேவையான பணத்தைத் தீர்ட்டினார். இதனால் செட்டியார்களிடம் இவர் பல வருடங்கள் கடன்பட வேண்டியதாயிற்று. இந்தியாவிற்கும் அவர் இடைக்கிடையே சென்று வந்தார்.

1913இல் தொண்டமானின் பிறப்புக்கு சற்றுப் பின்னர், இலங்கை வந்த அவரது தந்தை தொடர்ந்து 7 வருடங்கள் நாடு திரும்பவில்லை. இக்காலத்தில் மூனாபுதூர் கிராமம் பாடசாலையில் தொண்டமான் தானகவே சேர்ந்து கொண்டார். இது ஒரு புதிய பாடசாலையாகும்.

எல்லாப் பிள்ளைகளும் பாடசாலையில் சேர்ந்து கற்கத் தொடங்கினர். நான் மட்டும் வித்தியாசமானவனாக இருந்தேன். ஏனெனில், என்னை பாடசாலையில் சேர்க்கத் தந்தை இருக்கவில்லை... ஏனைய பிள்ளைகள் படிக்கும் போது நான் மட்டும் வீட்டில் இருந்ததை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. நானே பாடசாலைக்கு சென்று அனுமதி பெற்று வகுப்பறைக்கு செல்லத் தொடங்கினேன்.

1924இல் தொண்டமான் தனது தந்தையுடன் இலங்கைக்கு வந்தார். தனது முதல் மூன்று வருடங்களையும் வேவண்டன் தோட்டப்

பாடசாலையில் கற்பதில் செலவிட்டார். ‘உண்மையில் அதனையொரு “பாடசாலை” என்று கூறமுடியவில்லை. இங்கிருந்த சில பிள்ளைகளுக்கும் எனக்கும் தலைமை லிகிதர் தனது பல்வேறு வேலைகளுக்கும் மத்தியில் வாசிப்பு, எழுத்து, என் ஆகியவற்றைக் கற்பித்தார். வேவண்டனிலுள்ள இந்தப் “பாடசாலைக்கும்” பெருந்தோட்டங்களிலுள்ள ஏனைய பாடசாலைகளுக்கும் அவ்வேளையில் எவ்வித வேறுபாடும் இருக்கவில்லை.’

முன்று வருடங்களின் பின்னர், கண்டிக்கு வெளியே கம்பளையில் இருந்த கட்டணம் அறவிடுகின்ற புனித அன்றூஸ் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார். 1993இல் சனாதிபதியான விஜேதாங்காவும் இதே பாடசாலையில் அப்பொழுது படித்துக் கொண்டிருந்தார். புனித அன்றூஸ் பாடசாலையில் தொண்டமான் மாணவராக இருந்த காலத்திலேயே மகாத்மா காந்தி இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தார். முனாபதூர் கிராமத்தில் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் காந்தியைப் பற்றி தொண்டமான் கேள்விப்பட்டிருந்தார். 1927 நவம்பரில் காந்தி கண்டியில் கூட்டமொன்றில் உரையாற்றினார்.

எனது அரசியல் குரு எப்போதுமே மகாத்மாகாந்தியே ஆவார். அவரது அகிமிசை கோட்பாடும் நடைமுறையுமே எனது அரசியல் இலட்சியத்தின் ஆதாரமாக விளங்கியது. சமூக பிரச்சினைகள், சமூக நீதி குறிப்பாக சாதிக்கு எதிரான போராட்டம், பெண் விடுதலை, சமயம், சகிப்புத்தன்மை போன்றவை என்னை வழிநடத்தின. அவர் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தேசிய ஐக்கியம், தேசிய சுதந்திரம் என்பவற்றை இறுகப்பற்றி இருந்தார். நானும் அவற்றை எனது இலட்சியங்களாகக் கொண்டிருந்தேன்.

1931ஆம் ஆண்டு தேர்தலின் போது தொண்டமானின் வயது 18 ஆகும். வாக்களிப்பதற்கு அவர் மிக இளமையாக இருப்பினும், திருமணம் செய்து கொள்ளுமளவுக்கு முதிர்ச்சியடைந்திருந்தார். 1932இல் தனது திருமணத்திற்காக அவர் இந்தியா சென்றார். அப்போது வயது 21 ஆக இருந்திருப்பினும், வாக்களித்திருப்பாரா என்பது சந்தேகமே. ‘தேர்தல் எனக்கு அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கவில்லை’. இலங்கைவாழ் இந்தியர்களிடம் இந்திய அரசியல் பற்றியும் காந்திய சுயராஜ்யம் பற்றியும் பேச முடிந்ததாலும், இலங்கை அரசியல் பற்றிப் பேசுவது முற்றாக

தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. இலங்கையரின் சுயாட்சிக் கோரிக்கைகள் பற்றி தமிழ் தினசரிகள் அறிக்கைகள் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் எனது தந்தையும் அவரது நண்பர்களும் ‘அரசியல்’ பேச்சுக்கள் எஜான்களான ஐரோப்பியர்களுக்கே உரியன எனக் கருதி, இலங்கை அரசியலில் தலையிடுவதை வெறுத்தனர்.

ஆதாரம்: சௌ. தொண்டமான், *My Life and Times*, Vol. 1. கொழும்பு: இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸின் ஊடக சபை, 1987.

அமைச்சரவை அமைச்சரஙும் தொழிற்சங்கத் தலைவரும்

ஐ.தே.கட்சி அமைச்சரவையில் சேர்ந்து கொண்டதனால் சுதந்திரமாக தொழிற்சங்கம் நடத்தும் தனது உரிமையை தொண்டமான் இழக்கவில்லை. தொண்டமான் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காக எப்போதுமே வேலைநிறுத்தத்திற்கு அழைப்பு விடுத்ததில்லை - சில தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் செய்கின்றனர். 1984இல் தொண்டமான் மரபுரீதியான சம்பள உயர்வு கோரிக்கையை முன்வைத்து பொது வேலைநிறுத்தத்திற்கு அறைக்கவல் விடுத்தார். சனாதிபதியும் அவரது அமைச்சரவையும் வீழ்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கும் பொருளாதாரத் துறையின் தொழிலாளரை பொது வேலைநிறுத்தம் ஒன்றிற்கு சக அமைச்சரவை உறுப்பினர் ஒருவர் அழைப்பு விடுப்பதை எதற்காகப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? எவ்வாறு தனியொரு மனிதன் தனது தொழிற்சங்கத்தின் உதவியுடன் சம்பளம் மற்றும் நலனோம்புகை தொடர்பான பல்வேறு சலுகைகளைப் பெற முடியும்?

அதிகாரத் தரகர்

தொண்டமானின் இத்தகைய செல்வாக்குக்கு, நாட்டிலிருந்த தமிழர் எதிரணியுடன் தமது அரசியல் அடையாளத்தை இச்சிறுபான்மையினர் பகிர்ந்து கொண்ட காலத்தில் கவர்ச்சி மிக்க தொழிற்சங்கத் தலைவராகவும் அரசியல் தலைவராகவும் இருந்தமை ஒரு காரணமாகும். 1980களில் இனத்துவ விரிசல் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணத் தமிழரும் பெருந்தோட்டத் தமிழரும்

பொதுவாக வேறுபட்ட அரசியல் அடையாளத்தை குறிப்பாக 1949இல் இந்திய வம்சாவளியினரின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்ட பின்னர் கொண்டிருந்தனர். பெருந்தோட்டத் தமிழரின் அரசியல், சமூக உரிமைகளை முன்னேற்ற, யாழ்ப்பாணத் தமிழர் முயன்றதாகத் தெரியவில்லை. இலங்கையில் இவர்களது வரலாறும் வேறுபட்டவையாகும். இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டிருந்ததுடன், மின்னரிக் கல்வியால் நன்மை பெற்று, ஆரம்ப கால குடியேற்ற ஆட்சிக்காலத்தில் அரசாங்கப் பதவிகளையும் அவர்கள் பெற்றிருந்தனர். பெருந்தோட்டத் தமிழரின் வரலாறு குறுகியதாக இருந்ததுடன், பிரதான சமூக, அரசியல் நீரோடையிலிருந்தும் அவர்கள் ஒதுங்கியே இருந்தனர். சில சந்தர்ப்பங்களில், இவர்களது சாதியமைப்புகளும் புவியியல் அமைவிடமும் இதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். இவ்விரு குழுமங்களினதும் சாதியமைப்புகள் வேறுபட்டனவாகும். பெருந்தோட்டத் தமிழர்களில், மிகக் கூடிய தொகையினர் தீண்டத்தகாத சாதியினராக இருந்தனர். இவர்களது வாழ்விடமும் வேறுபட்டதாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர் பொதுவாக நாட்டின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளிலும் பெருந்தோட்டத் தமிழர் மத்திய மலைநாட்டிலும் தென்பகுதிகளிலும் வாழ்ந்தனர். ஆயினும், சில சிங்களவர்களின் கண்ணோட்டத்தில், இவ்விரு குழுக்களும் தமிழர் அடையாளத்தைக் கொண்டிருப்பதுடன், சிங்கள அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஆயுதமேந்திப் போராடுபவர்களின் எதிர்கால கூட்டாகவும் தென்பட்டனர். 1980களின் நடுப்பகுதியில், ‘மலைநாடு’ என்றவாறான இரண்டாவது தமிழர் முன்னணி ஒன்று பெருந்தோட்டங்களிலே உருவாகின்றது என்ற பீதி சிங்களவரிடையே ஏற்பட்டது.

பெருந்தோட்ட தமிழர்கள் பொதுவாக இன முரண்பாடுகளில் தொடர்புறவில்லை. மேலும், தம்மை யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் பிரச்சினைகளுடன் இனங்காணவும் இல்லை. யாழ்ப்பாணத் தமிழர் முன்வைத்த பல விவகாரங்கள் தோட்டத்து தமிழரின் வாழ்க்கையுடன் பொருஞ்சுடையவாறு எவ்வித தொடர்பையும் கொண்டிருக்கவில்லை. 1954இல் நிறைவேற்றப்பட்ட ‘சிங்களம் மட்டும்’ சட்டமூலம் அரசாங்கத் துறைகள் சிலவற்றிலே தமிழரின் தொழில் வாய்ப்பைக் கட்டுப்படுத்தியது. ஆயினும், பெருந்தோட்டத் தமிழரைப் பொறுத்த வரையில், இது மிகச் சிறியளவிலேயே பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஏனெனில், 1949இல் நாட்டறவர்களாக்கப்பட்ட இம்மக்கள் அரசாங்கத் தொழில்கள் எதனையும் பெற முடியாதவர்களாகவே இருந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழருக்கு மிகவும் முக்கியமாக இருந்த பல்கலைகழக அனுமதி தொடர்பான விவகாரங்கள், மிகச் சிறிய தாக்கத்தையே பெருந்தோட்டத் தமிழரில் ஏற்படுத்தியது. என்னில், அவர்களுக்கு இடைநிலைப் பாடசாலைக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பமே அப்போது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது.

பெருந்தோட்டத் தமிழர் மத்திய மலைநாட்டிலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வடக்குக் கிழக்கிலும் பொதுவாக வாழ்ந்து வந்தனர். இவ்விருசாராரினதும் உழைப்பின் தன்மையும் ஒழுங்கமைப்பும் வேறுபட்டதாக இருந்தது. அரசியல்ரீதியாகவும் இவர்களது நலன்கள் தனித்தனியாகவே பிரதிநிதித்துவம் செய்ப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத் தமிழரைப் பொறுத்த வரையில் முதலில் தமிழரசுக் கட்சியும் பின் தமிழர் ஜக்கிய முன்னணியும் (TUF) அதன்பின் தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணியும் (TULF) பிற்பட்ட காலங்களிலே வேறுபட்ட பிரிவினைவாத குழுக்களும் அவர்களது அரசியல் நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தனர். இந்தியத் தோட்டப்புற மக்களை, தொழிற்சங்கமாகவும் அரசியற் கட்சியாகவும் இயங்கிய இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் (CWC) பிரதிநிதித்துவம் செய்தது.

1976 வரை இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ், தமிழர் ஜக்கிய முன்னணியின் ஒர் அங்கமாக இருந்து வந்தது. முன்னணியானது சுதந்திரமானதும் இறைமையும் தன்னாதிக்கம் கொண்டதுமான சோசலிச் தமிழீழ அரசை நிறுவ அழைப்பு விடுத்ததுடன், தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணி எனத் தன்னைப் பெயர் மாற்றமும் செய்து கொண்டது. இதனை கேர்ணி (Kearney) என்பார் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

இந்தியத் தமிழர்கள், முன்மொழியப்பட் தமிழரகப் பிரதேசத்துக் குள் வாழவில்லை. அவர்கள் இலங்கை குடியுரிமையைக் கோரினர் அல்லது இந்தியாவுக்குத் திரும்பத் தயாராக இருந்தனர். எனவே, இந்நாட்டில் தமிழரசு ஒன்றை நிறுவும் கருத்து அவர்களை சிறிதளவே கவர்ந்தது. மேலும், அவர்களது பிரச்சினைகளும் குழ்நிலைகளும் இலங்கைத் தமிழர்களிலிருந்தும் வேறுபட்டவையாக இருந்தன. கல்வியைப் பொறுத்த வரையில், பெருமளவு தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பொதுவாக நாட்டின் ஏனைய பிரிவினரிலும் பின்தங்கியவர்களாகவே இருந்தனர். அவர்கள் தொழிலுறவுகள், குடியுரிமை ஆகியவற்றில் அதிக கவனஞ் செலுத்தினரேயன்றி,

கல்வியிலோ, உயர்தொழில் வாய்ப்புகளிலோ அல்ல. (Kearney 1978:532)

1977 தேர்தலில், தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணி வடக்கிலும் தமிழர் பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்த கிழக்குப் பகுதிகளிலும் மாபெரும் வெற்றி பெற்று, எதிர்க்கட்சியானது. பெருந்தோட்டத் தமிழருடன் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ், ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு ஆதரவளித்தது. இ.தொ.க வின் பாரிய வாக்குப் பலம் ஐ.தே.கட்சியை அதிகாரத்தில் அமர்த்தியது. அத்துடன் 1982இல் சர்வசன வாக்கெடுப்பிலும் 1988இல் சனாதிபதித் தேர்தலிலும் 1989இல் பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் இ.தொ.காங்கிரஸ், ஜக்கிய தேசியக் கட்சியையே ஆதரித்தது.

தனது உதவிக்கு கைமாறாக தொழிலாளர் சம்பளம், குடியுரிமை, அரச தொழில்வாய்ப்புகளில் கோட்டா மற்றும் கல்வி முதலிய விடயங்களில் பல சலுகைகளை தொண்டமான் தொடர்ச்சியாகப் பெற்றுக் கொண்டார். தோட்ட மக்களின் சமூக, அரசியல் அந்தஸ்தினை மேம்படுத்துவதற்காக தொண்டமான் அயராது உழைத்தார். அரசாங்க ஆதரவாளராக, பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் கவர்ச்சி மிக்க தலைவராக, சிங்களவர்களின் அரசாங்கத்திற்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழருக்கும் இடைத்தரகராகப் பல்வேறு பாத்திரங்களை அவர் தாங்கி நின்றார். இதனால் அவர் குறிப்பிடத்தக்களவு அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்ததுடன், அரசாங்கத்திடமும் தொழிலாளரிடமும் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார்.

பெருந்தோட்டங்களின் கல்வி முன்னேற்றத்தில் தொண்டமான்

கல்விக்கு வழங்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் மிகவும் பெரியது. 1947 அல்லது 1948 இலேயே தனது கல்வி முன்னேற்றப் பணிகள் ஆரம்பமாகியதாக தொண்டமான் நினைவுகூர்கிறார். அன்றைய இந்திய தூதுவர் நாட்டை விட்டு வெளியேறும் தறுவாயில், தனது பெயரில் தொழிலாளர் நலனுக்கான வேலைத்திட்டமொன்றை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென விரும்பினார். தொண்டமானும் ஏனையோரும் பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகள், ஜந்தாம் வகுப்பிற்கு அப்பாலும் கல்வி பெறக் கூடியவாறு புலமைப்பரிசில் திட்டமொன்றை ஏற்படுத்துமாறு அவரை உற்சாகப்படுத்தினர். இவ்வாறு உருவாகிய இலங்கை

தோட்டத் தொழிலாளர் கல்வி நிதியத்திற்கான நிதி உதவியை வர்த்தக சமூகத்தினரிடமிருந்துப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு தொண்டமான் காலாக இருந்தார். முதலீட்டு வட்டியிலிருந்தே புலமைப்பரிசில் பேணப்பட வேண்டுமென சிலர் கூறினர். தொண்டமான் இதனை ஆட்சேபித்தார்:

வட்டியில்லையாயினும், மூலதனத்தை இன்று முதலீடு செய்ய வேண்டும். ஒரு சிறுவனில் முதலீடு செய்தால் 40 வருடங்களின் பின் அவனொரு ஆதனமாகத் திகழ்வான். ஆனால் அவர்களை என்னால் உடன்படச் செய்ய முடியவில்லை. ஆரம்பத்தில் ஓரிரண்டு புலமைப்பரிசில்களே வழங்கப்பட்டன. இப்போது சுமார் 100 புலமைப்பரிசில்கள் உள்ளன. நாம் இப்போது பல்கலைக்கழக மாணவருக்கும் 7,8 புலமைப்பரிசில்களை வழங்கக் கூடியதாக உள்ளது (நேர்காணல் 18.1.93).

1948இல் தொண்டமான் மேற்படி நம்பிக்கை நிதியத்தின் துணைத்தலைவராக தெரிவு செய்யப்பட்டார். இந்தியத் தூதுவராக உள்ளவர் உத்தியோகப் பற்றற்ற தலைவரானார். இதுவே இன்றைய நிலைமையாகவும் உள்ளது. இந்திய அரசாங் கமானது இலங்கையிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய அதேயளவு தொகையை நம்பிக்கை நிதியத்துக்கு நன்கொடையாக வழங்குகிறது. பெரும்பாலான புலமைப்பரிசில்கள் குறைந்தபட்சம் கல்விப் பொதுத்தராதர (சா/த) தகைமைகளைப் பெற்றவர்கள் இலங்கையில் கற்கைநெறிகளைத் தொடர்வதற்கும் குறுங்கால கற்கைநெறிகளைக் கற்பதற்கும் அத்துடன் இந்தியாவில் கல்வியைத் தொடர்வதற்குமாக வழங்கப்படுகின்றன.

கல்வி தொடர்பாக இவ்வாறான சில பழைய ஞாபகங்களுக்கும் அப்பால், 1977 இற்குப் பின்னரான தனது கல்வி முன்னேற்றச் செயற்பாடுகளை தொண்டமான் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார். எவ்வாறாயினும், தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங் கம் பொறுப்பேற்பதற்கு முன்பதாகவே அவற்றின் முன்னேற்றத்துக்காக அவர் பின்புலத்திலிருந்து செயற்பட்டிருக்கின்றார் என்பதைப் பாடசாலைப் பதிவுகள் கட்டிக்காட்டுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக பாராளுமன்றத்தில் ஐ.தே. கட்சியின் நியமன அங்கத்தவராக இருந்த தொண்டமானுக்கு 1968 டிசம்பரில், கோணக்கலை தோட்டத்தின் ஐரோப்பிய முகாமையாளர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

இத்தோட்டப் பாடசாலையின் முகாமையாளர் என்ற வகையில், பாடசாலைக்கான வருடாந்த அரசாங்க நன்கொடையை பெறுவதில் நான் சிரமங்களை எதிர்நோக்குகிறேன். பாடசாலைப் பரிட்சைகள் குறித்த திகதியில் நடைபெறுவதில்லை. இது தொடர்பான ஞாபகமுட்டல் கடிதங்களுக்கு கல்வித் திணைக்களம் எவ்வித நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை. உதாரணமாக, பல ஞாபகமுட்டல் கடிதங்களின் பின்னரே கல்வித் திணைக்களம், 1967 செப்டெம்பர் 30ஆந்திக்கி முடிவடைந்த வருடத்திற்கான வருடாந்தப் பரிசோதனையை 1968 செம்பெம்பரில் ஒரு வருடத்திற்குப் பின் நடாத்தியது (தோட்டப்பதிவுகள் 1968, கோணக்கலை தோட்டம்).

இவ்விடயத்தை தொண்டமான் பாராஞ்மன்றத்தில் எழுப்பியதோடு பிரதேச கல்வித் திணைக்களத்துடனும் தொட்பு கொண்டார். இதன்பின் நன்கொடைகள் உரிய நேரத்தில் வழங்கப்பட்டன. பாடசாலைப் பரிசோதனைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு பிள்ளைகளும் அடுத்த வகுப்பிற்கு வகுப்பேற்றப்பட்டனர்.

1970-77 காலப்பகுதியை தொண்டமான் நினைவுகள்கையில், ‘நாங்கள் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும்படி அவர்களிடம் (ஜக்கிய முன்னணி அரசு) கோரினோம். அவர்கள் பாடசாலைகள் சிலவற்றைப் பொறுப்பேற்றனர், இதனால் பெரிய விளைவான்றும் ஏற்படவில்லை’. 1978இல் கிராமிய கைத்தொழில் அபிவிருத்தி அமைச்சராக ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவின் அரசாங்கத்தில் தொண்டமான் பதவியேற்றுக் கொண்ட பின்னரே தோட்ட சமூகத்தின் கல்வி மற்றும் பிற விவகாரங்களில் தீவிரமாக பணியாற்றத் தொடங்கினார். இச்சந்தரப்பத்தில் தொண்டமான் தன்னுடைய தொழிற்சங்க அமுத்தத்தைப் பிரயோகிப்பதை விட, ஆதரவளித்து அதிகாரத்தில் அமர்ந்த அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்திக்க விரும்பியதாகவே தெரிகிறது. ஒர் அரசியல் கூட்டுமூலம் கிடைக்கப் பெற்ற சந்தரப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, அமைச்சரவை மட்டத்தில் இந்திய வம்சாவளி தமிழரின் உரிமைகளை வென்றெடுக்க அவர் முயன்றார். ‘நீண்டகாலமாக துன் பத் தில் உழைகின்ற இந்திய வம் சாவளி தமிழரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க இதைவிட வேறு சிறந்த வழிகள் எனக்கு இருக்கவில்லை’ (நேர்காணல் 18.1.93).

சிங்கள ஆதிக்கம் நிறைந்த அமைச்சரவையில், அமைச்சர் பதவியொன்றை பெற்றுக் கொண்டது பற்றி இடதுசாரிகள் பலர்

(எடுத்துக்காட்டாக, நடேசன் 1993) தொண்டமானை விமர்சித்த போதிலும், அந்நேரத்தில் எதிர்க்கட்சியாக இருந்த தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணியுடன் சேர்ந்திருப்பதை விட இது சிறந்ததென தொண்டமான் வாதிட்டார். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணியின் தலைமைத்துவம், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை அசட்டை செய்தது என்பதை தொண்டமான் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. பெரும்பான்மை சமூகத்தை எதிர்ப்பதைவிட அவர்களுடன் ஒத்துழைப்பதன் வாயிலாகவே தமது உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் வென்றெடுக்க முடியுமென தொண்டமான் வாதிட்டார்.

அரசியல் நிலைப்பாடுகளை இவ்வாறு மாற்றியமைத்துக் கொள்வதால் மட்டும் கல்விக்கான வளங்கள் வந்து குவிந்துவிடுமெனக் கூறமுடியாது. இவை தருகின்ற புதிய வாய்ப்புகளை மதிநுட்பத்துடனும் விடாமுயற்சியுடனும் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் வேண்டும். அமைச்சரவை மட்டத்தில் உரிமைகளை இவ்வாறு ‘கேட்பதும் பெறுவதும்’ எப்போதும் எளிதாக இருக்கவில்லை என தொண்டமான் கூறுகிறார்:

நான் அமைச்சரவையில் இருந்தபோதும் தோட்ப்புறச் சமூகத்திற்குத் தேவையான திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான ஆர்வம் அரசாங்கத்திடம் இருக்கவில்லை... ஆனால், நான் வருந்தி, கருவெழுப்பினால் மட்டுமே... என்ன திருப்தி செய்வதற்காக அரசாங்கம் ஏதாவது செய்தது. ஏனெனில், அவர்களுக்கு இதில் எவ்வித ஈடுபாடும் இருக்கவில்லை (நேர்காணல் 18.1.93).

தொண்டமான் தனது அமைச்சரவை அந்தஸ்தினால் தனது முழுக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் உட்பட்ட அரசாங்க வளங்களை பயன்படுத்தும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தார். 1977இல் அமைச்சரவையில் சேர்ந்த பின்னர், தொண்டமான் முதலாவதாக செய்த விடயங்களுள் ஒன்றாக வளங்களைப் பெறுவது தொடர்பில் அமைச்சரவைக்கு அவர் சமர்ப்பித்த அறிக்கை அமைந்திருந்தது. 1977இல் பாரானுமன்ற உறுப்பினரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் மாவட்ட மட்டத்தில் வரவு செலவுத்திட்டம் ஒன்று அறிமுகமானது. இதன்படி, பெருந்தோட்டப்புற மக்களின் நலன்களைப் பேணும் பொருட்டு சனத்தொகையில் அவர்களது விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்ப வளங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென தொண்டமான் அமைச்சரவையைக் கேட்டுக் கொண்டார்:

பெருந்தோட்ட மக்களின் சனத்தொகை ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமாகும்... ஒரு தேர்தல் தொகுதியில் 90,000 மக்கள் உள்ளனர். எனவே ஒரு மில்லியன் மக்களுக்கு குறைந்தது 10 பாரானூமன்ற உறுப்பினராதல் இருக்க வேண்டும். உறுப்பினர் ஒருவருக்கு ரூபா 2.5 மில்லியன் வழங்கப்படும் போது எமது பத்து உறுப்பினர்களுக்கும் ரூபா 25 மில்லியன் வழங்கப்பட வேண்டும். நாம் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டிருப்பினும், எமக்கு கல்விபெற பூரண உரிமையுள்ளது... ஆகவே எனக்கு இந்தப் பணம் வழங்கப்பட வேண்டும். 1977இல் 20 மில்லியன் அல்லது 25 மில்லியன் ரூபா கிடைத்தது. இது பத்து பாரானூமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய தொகையாகும்... நான் மட்டுமே இருந்தேன். பத்து பேர் இல்லாத போதும், அவர்களுக்குரிய பணம் எனக்குக் கிடைத்தது... இதனைக் கொண்டு தோட்ட நலனோம்புகை நிதியத்தை உருவாக்கினேன். இப்பணத்தைக் கொண்டு மலைநாடு முழுவதும் நான் பாடசாலைகளைக் கட்டுவித்தேன்... இவ்வாறே நான் செயற்பட்டேன் (நேர்காணல் 18.1.93).

இத்தோட்ட நலனோம்புகை நிதியம் ‘தொண்டாவின் நிதியம்’ என உள்ளூரில் அறியப்பட்டிருந்தது. இப்பணத்தைக் கொண்டு தோட்டங்களிலும் தோட்டப்புற நகரங்களிலும் உள்ள பல பாடசாலைகள் மேம்படுத்தப்பட்டன. உண்மையில் கல்வியமைச்சின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள வளங்களுக்கு மேலதிகமாக, தோட்டப்புற கல்விக்கான வளங்கள் தொண்டமானின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருந்தன.

கல்வி அமைச்சுடனான உறவுகள்

1977-1994 காலப்பகுதிகளில் தொண்டமான், தோட்டங்களில் கல்வி நிலமை பற்றி பல கல்வியமைச்சர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். 1980களில் நீண்டகாலம் கல்வி அமைச்சராகவிருந்த ரணில் விக்கிரமசிங்க, தோட்டப் பாடசாலைகளின் பிரச்சினைகள் பற்றிய பல விடயங்களை ஞாபகத்தில் வைத்துள்ளார். இரு ஆரம்பப் பிரச்சினைகளுள் ஒன்றாக தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களின் கல்வித்தராதரமும் அரசாங்க வளங்களை தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு பங்கீடு செய்தல் இன்னொன்றுமாக இருந்தன. ரணில் விக்கிரமசிங்க பதவியேற்ற போது, பெருமளவு தோட்டப் பாடசாலைகளை தோட்ட முகாமைத்துவத்திடமிருந்து கல்வியமைச்ச பொறுப்பேற்றிருந்தது:

பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்பதென்பது எனிதானதாயினும், அவற்றைக் கட்டியெழுப்புவது கண்டமானதாகும். முதலாவதாக ஆசிரியர்களின் பிரச்சினையே இருந்தது. சிலர் 8ஆம் வகுப்பு வரையிலான கல்வித் தகைமைகளையும் இன்னுஞ்சிலர் சிறிய காகிதத்துண்டையேனும் வைத்திராமலேயே கற்பித்தலில் ஈடுபடுவராகவும் இருந்தனர். தீர்க்கப்பட வேண்டிய பல்வேறு நிருவாகப் பிரச்சினைகள் இருந்தன... பாரிய பிரச்சினைகள் மத்திய மாகாணத்திலும் ஊவாவிலும் இருந்தன... வளங்கள் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தன... ஏற்கனவே ஒதுக்கப்பட்ட பணம் சில பகுதிகளுக்கு போதுமானதாக இருக்கவில்லை. இருக்கின்ற பாடசாலை முறைமையின் அடிப்படை வசதிகளுக்கே இருந்த வளம் போதுமானதல்ல. இப்போது தோட்டப் பாடசாலைகளும் சேர்ந்து கொண்டன. பாரதாரமான நிலைமையிலிருந்த இப்பாடசாலைகளை அடிப்படைத் தரத்துக்கு உயர்த்துவதற்கே பெருமளவு நிதி தேவைப்படுகிறது. மேலதிகமாகத் தேவைப்படும் நிதியைப் பெறுவதும் பிரச்சினையாக உள்ளது. ஏனெனில், ஏற்கனவே தமிழ்த் தமிழ்களின்ற நிதியை இழப்பதற்கு மக்கள் பொதுவாக விரும்புவதில்லை (நேர்காணல் 3.3.93).

மேலதிகமான இரு பிரச்சினைகள் அமைச் சருக்கும் தொண்டமானுக்கும் இடையே முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்தன. முதலாவது விடயமாக நாம் இரண்டாம் அத்தியாயத்திலே பார்த்ததைப் போல தோட்டப் பாடசாலைகளை தேசிய முறைமையில் ஒன்றிணைத்தல் எப்போதுமே ஒரு பிரச்சினையாக இருந்து வந்துள்ளது. 1960களில் உதவி நன்கொடைப் பெற்ற பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட போது தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்த தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள் மீள் ஒழுங்கமைப்பில் இடர்ப்பட்டன. உதவி நன்கொடை பெற்ற சிறந்த பாடசாலைகளிலுள்ள தமிழ்ப் பிரிவுகள் முடப்பட்டன. தனியான தமிழ்மொழிமல பாடசாலைகள் அமைத்த போது வசதிகள் மிகவும் குறைவாகவே இருந்தன. பாடசாலைகளில் தொடர்ந்திருந்த தமிழ்ப் பிரிவுகள் பெறுமதிமிக்க வளங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு பின்னேரம் நடத்தப்படலாயின. விஞ்ஞான ஆய்வுகூடம் போன்ற வளங்களைப் பயன்படுத்துவதில் வரையறைகள் ஏற்பட்டன (ஞானமுத்து, 1976:61- 4). விக்கிரமசிங்க மென்மேலும் தமிழ்ப் பிரிவுகளை உருவாக்க திட்டமிட்டிருந்தாரென தொண்டமான் கூறுகிறார். ஆனால் அவரால் இது பற்றி தெளிவாக ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள

முடியவில்லை. இது தொடர்பில் விக்கிரமசிங்க அவர்களாலும் தெளிவாக ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் அரசாங்கம் இவ்வாறான தமிழ்ப்பிரிவுகளை ஆரம்பிக்கும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, பதிலாக பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளை முன்னேற்ற முடிவு செய்ததென்பதை அவரால் கூற முடிந்தது. ஆயினும், தொண்டமான் தோட்ட நலனோம்புகை நிதியத்தைப் பயன்படுத்தி பெருந்தோட்டங்களிலே உள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகளை விருத்தி செய்து வந்தார்.

அத் தியாயம் 6இல் நாம் பார்த்தவாறு தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான புதிய ஆசிரியர்களின் சமூகப் பின்னணியுடன் இணைந்ததாக இரண்டாவது பிரச்சினை இருந்தது. தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களினதும் ஆசிரியர்களாக நியமனம் பெறப் போகின்றவர்களினதும் பொதுக்கல்வி மட்டமானது, முழுநாட்டினதும் ஆசிரியர்கள்வில் மட்டத்தைவிட குறைவானதாக இருந்தது. தோட்டப்புற சமூகத்திலிருந்து க.பொ.த சாதாரண தர தகைமையுள்ள இளைஞர், யுவதிகளை ஆசிரியர்களாக நியமிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தினை தொண்டமான் முன்வைத்தார். சேவைமுன் பயிற்சிகளையும் சேவைக் காலப் பயிற்சிகளையும் வழங்கி இவர்களை முன்னேற்றுவதன்மூலம் தோட்டப்புற சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் சமூகம் ஒன்றினை கட்டியெழுப்ப வேண்டுமென்பதே தொண்டமானின் எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது. ஆனால், ஆசிரியர் நியமனத்துக்கான தகைமை நாடு முழுவதும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமென்பதும் தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கென இது குறைக்கப்படக் கூடாதென்பதும் கல்வியமைச்சு அதிகாரிகள் பலரினதும் கருத்தாக இருந்தது. பெருந்தோட்டத் தமிழரினதும் தொண்டமானினதும் பிரச்சினை ஆசிரியர்களின் தகைமை பற்றியது மட்டுமல்ல. பெருந்தோட்டத் தமிழருக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழருக்கும் பெருந்தோட்டத் தமிழருக்கும் தமிழ்பேசும் மூஸ்லீம் களுக்கும் இடையேயான இனர்தியான வேறுபாடுகளும் இருந்தன. 6ஆம் அத்தியாயத்திலே தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர் நியமனம் பற்றியும் அவர்களுக்கான பயிற்சித் திட்டம் பற்றியும் விளக்கப்பட்டது. இத்திட்டங்கள் ஒவ்வொரு முறையும் நிதி ஒதுக்கீடு அங்கீகாரத்திற்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வேளையில், கிராமிய கைத்தொழில் அபிவிருத்தி அமைச்சரான திரு. தொண்டமானின் பங்களிப்பு ஏதோ ஒரு வகையில் இருக்கவே செய்தது. அமைச்சிலும் பிரதேசங்களிலும் இருந்த அதிகாரிகளுடன் கிரமமாக

தொடர்பு கொண்டு கல்வி அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளை அவர் தெரிந்து வைத்திருந்தார். கல்வி அமைச்சில் ஆசிரியர் நியமனம் மற்றும் பயிற்சி முதலான விடயங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த அதிகாரிகளும் தோட்டப் பாடசாலைகளின் அபிவிருத்தித் திட்ட முயற்சிகளுக்காக கல்வி அமைச்சருடன் தொடர்பு கொள்ள திரு.தொண்டமானின் உதவியையே நாடினர்.

ரணில் விக்கிரமசிங்கவிற்கு பின்னர் கல்வி அமைச்சரான லலித் அத்துலத்முதலியடனும் தொண்டமான் நெருக்கமாகப் பணியாற்றினார். ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்ற கரரேயோர் சிங்களவரான அத்துலத்மதலி, முன்னர் பாதுகாப்பு அமைச்சு உட்பட பல்வேறு பிரதான அமைச்சுகளைப் பொறுப்பேற்று நடத்தியிருந்தார். ஆரம்பக் கல்வி முதல் முன்றாம் நிலை கல்வி வரை முழுமையான திட்டமொன்றை நடைமுறைப்படுத்துவதன் மூலமே பெருந்தோட்டக் கல்வியை தேசிய மட்டத்திற்கு உயர்த்த முடியுமென அவர் உணர்ந்திருந்தார். பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் கல்விப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீவ்வு காண குறுங்கால நடவடிக்கையாக ஆசிரியர்களின் தகைமைகள் தொடர்பாக சலுகைகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் அவர் ஏற்றுக் கொண்டார். 1992இல் அத்துலத்முதலியும் தொண்டமானும் தோட்டப்புற மாணவர்க்கான 10 ஆண்டு கால அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் ஆரம்ப நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்திருந்தனர். ஆயின், இது இடையில் கைவிடப்பட்டது. அத்துலத்முதலியும் ஏனைய சிரேட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி உறுப்பினர்களும் சனாதிபதிக்கு எதிராக கொண்டு வந்த குற்றவியல் பிரேரணை தோல்வியடைந்ததைத் தொடர்ந்து அவர் கட்சியிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். அத்துலத்முதலி சனநாயக ஐக்கிய தேசிய கட்சி என்னும் புதிய கட்சியை ஆரம்பித்தார். இவர், 1993இல் சனாதிபதி பிரேமதாச படுகொலை செய்யப்படுவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன், கட்சியின் பிரசாரக் கூட்டமொன்றின் போது படுகொலை செய்யப்பட்டார். பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்த சக்தி வாய்ந்த சிங்கள ஆதரவாளர் ஒருவரை தொண்டமான் இழந்தார். இலங்கை அரசியலின் நிலையற்ற தன்மையை இப்படுகொலைகள் காட்டியதுடன், அரசியல்வாதிகளின் கைகளில் தங்கிநிற்கும் கல்வித்திட்டமிடல் முறைமையிலுள்ள இடர்ப்பாடுகளையும் கட்டி நின்றன.

பொருளாதார வளர்ச்சியிலிருந்தும் அரசியல் நெருக்கடியிலிருந்தும் கல்வி முன்னேற்றத்தை நோக்கி

இவ்வத்தியாயமானது 1977களில் இருந்து ஐ.தே.கட்சி அரசாங்க காலத்தில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் அபிவிருத்திகளையும் அவை பெருந்தோட்டக் கல்வியில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை மீளாய்வு செய்வதாகவும் அமைந்தது. இக்காலகட்டத்தில் தாராளமய பொருளாதாரத்தினால், விவசாயத்தில் இருந்து தயாரிப்புத் தொழிலை நோக்கியதாக நாட்டின் தேசிய வருமானம் மாற்றம் பெற்றிருந்தது. சர்வதேச உதவிகளில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டதோடு சர்வதேச படுகடனிலும் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. தொழிற்பயிற்சி பெறாத அல்லது ஒரளவு தொழிற்பயிற்சி பெற்ற இலங்கையர்களுக்கு மத்திய கிழக்கில் கிடைத்த தொழில்வாய்ப்புகள் இதுவரை அறிந்திராத அளவுக்கு வெளிநாட்டுப் பயணங்களையும் தொழில்களையும் வழங்கின.

1970களில் பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அவற்றின் வருமானம் குறைந்த போதிலும், தேசிய வருமானத்தில் அவற்றின் பங்களிப்பு தொடர்ந்தும் முக்கியமானதாகவே இருந்து வந்தது. 1980களில் பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் யாதெனில், பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்கரீதியாக தம்மை ஒர் ஒழுங்கமைப்பட்ட தொழிற்படையாக உருவாக்கிக் கொண்டமையாகும். வீழ்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த பெருந்தோட்டத்துறையைப் பாரிய அரசாங்க வங்கிக் கடன், வெளிநாட்டு வங்கிக்கடன் மற்றும் உதவி நிதி ஆகியவற்றைக் கொண்டு தூக்கி நிறுத்தும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. எனினும், இக்காலகட்டத்தின் இறுதியில் பெருந்தோட்டத்துறையின் உற்பத்தி சொத்துக்கள் மீண்டும் தனியார்மயமாக்கப்பட்டன. ஆயினும், தோட்டங்களின் கல்வி, சுகாதாரம், வீடுமைப்பு முதலியவை அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாகவே தற்போதும் இருந்து வருகின்றது.

எதிர்பார்க்கப்பட்ட பொருளாதார வளமானது இனத்துவ, அரசியல் நெருக்கடிகளினால் பாதிக்கப்பட்டது. இலங்கையின் மனித உரிமை விவகாரங்களில், சர்வதேச விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டதுடன் அது உதவி நிதி வழங்கும் சமூகத்தின் மனப்பாங்கிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. தமிழர் விரோத வன்முறைகள், விடுதலைப்புவிகளின்

உறுதியான தாயகக் கோரிக்கை, வடக்குக் கிழக்குப்பகுதிகளில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்த முயன்ற இந்திய இராணுவம் அடைந்த தோல்வி, தென்பகுதி கிளர்ச்சிகள் ஆகியவை ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கத்தின் தோல்விக்கு காரணமாக அமைந்தன.

இவ்வாறான இந்துவ, அரசியல் நெருக்கடிகளின் மத்தியிலேயே பெருந்தோட்டத்துறையின் மிகப்பெரிய தொழிற்சங்கமான இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸின் தலைவர் திரு. தொண்டமான் தமக்குக் கிடைத்த அரசியல் வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் வருமானம், சமூக நலனோம்புகை, மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை தொண்டமான் மேம்படுத்தினார். அமைச்சரவை உறுப்பினராக இருந்து கொண்டே 1984இல் பொது வேலைநிறுத்தம் ஒன்றிற்கு அவர் தலைமை தாங்கினார். 1949 முதல் தொடர்ந்து இருந்து வந்த நீண்டகால குடியுரிமை விவகாரம் 1988இல் தீர்க்கப்பட்டது. பெருந்தோட்டத்தின் சமூகநலனோம்புகைக்குப் பொறுப்பாக இருந்த அரசாங்கத்தினால் கல்வி, சுகாதாரம், வீடுமைப்பு ஆகியவற்றில் மேம்பாட்டை ஏற்படுத்துவதை மறுக்க முடியவில்லை. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள், பொதுத்துறை ஊழியர்களாயினர். தொண்டமான் இவ்வாறு அரசிடம் இருந்து சலுகைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஏதுவாக இருந்த அவரது சக்திக்கு, பெருந்தோட்ட தமிழ் சமூகம் இன முரண்பாட்டிலும் சிவில் யுத்தத்திலும் ஈடுபாடுமையும் வெளிநாட்டு உதவி நிதி வழங்குநர்கள், அரசாங்க வளங்களின் குறைநிரப்பாக நிதிவளம் வழங்க என்னி, தயாராக இருப்பதைத் தொண்டமான் அறிந்து வைத்திருந்தமையுமே அடிப்படையாக அமைந்தன. பொருளாதார மற்றும் சிங்கள - தமிழ் அரசியல் முரண்பாடுகளினதும் தவிர்க்க முடியாத விளைவாக பெருந்தோட்ட தமிழரின் கல்வி அமைந்தது.

8. பெருந்தோட்டங்களின் கல்வி முன்னேற்றம் மீதான செல்வாக்குகளை காலம், இடம் சார்ந்து இனங்காணல்

முதலாம் அத்தியாயத்தில் அறிமுகமான விக்னேஸ்வரி 1990களில் எட்டு வயதுப் பிள்ளையாக இருந்தவள், இவ்வாயிரமாம் ஆண்டின் முடிவில் அவள் பாடசாலையை விட்டு விலகக் கல்யதாக இருப்பாள். அவள் மாற்றத்துக்குள்ளாகி வரும் சமுதாயத்தில் வளர்ந்து வரும் ஒரு பிள்ளையாவாள். இலங்கைவாழ் பெருந்தோட்டத் தமிழ் பிள்ளைகளின் கடந்த ஒன்றரை நூற்றாண்டு கால முறைசார்ந்த கல்வி அனுபவங்களில் பெரும் மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது. ஒரு காலத்தில் சிறு தொகையான ஆண்பிள்ளைகளும் ஒரு சில பெண்பிள்ளைகளும் அடிப்படையான எண்ணிலைவையும் எழுத்தறிவையும் பெறும் பொருட்டு இரவு வகுப்புகள் நடைபெற்று வந்தன. இதன் பின்னர் ஐந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட பெரும்பாலான ஆண், பெண் பிள்ளைகள் தேசிய பாடசுற்பாட்டின் வழிகாட்டலில், பகல் நேர வகுப்புகளில் கல்வி பயின்றனர். விக்னேஸ்வரி தனது பாடசாலைக் கல்வியை முடித்துக் கொண்டதும், பெருந்தோட்டத்துக்கு வெளியே ஏதேனும் வேலை ஒன்றினைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடும். அல்லது அவளுக்கு முந்தைய தலைமுறையினர் போன்று வேறு வழியின்றி பெருந்தோட்டத் தொழிலாளியாகவே செல்லக் கூடும். 19ஆம் நூற்றாண்டில் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே வேலை பார்க்கும் வாய்ப்பு, பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கு மிக அரிதாகவே கிட்டியது. இப்போது இவ்வாறான வாய்ப்புகள் பொதுவாக உயர்மட்டக் கல்வி பயின்ற ஒரு சிறு தொகையினருக்குக் கிட்டுகின்றன. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் போலல்லாது தற்போது விக்னேஸ்வரியின் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சில உறுப்பினர்களாவது தமது பெற்றோர்கள் பெறாத வேறுபட்ட தொழில் அந்தஸ்தைப் பெற்றுடிகின்றது. இவ்வாறு தரப்பட்ட தொழில் அந்தஸ்து என்ற நிலை மாறி, கல்விச் சித்தியின் அடிப்படையிலான தொழில் அந்தஸ்தைப் பெறும் நிலை உருவாக முறைசார்ந்த பாடசாலைக் கல்வியே காரணமாகும்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளின் முறைசார்ந்த பாடசாலைக் கல்வி வாய்ப்புகளைப் பெறுவதில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி இந்நாலில் ஆராயப்படுகின்றது. இலங்கைவாழ் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தவரின் கல்வி வளர்ச்சி ஒரு நீண்டகாலப் பகுதியில் இடம் பெற்றது என்றும் இவ்வளர்ச்சி சில காலங்களில் மெதுவாகவும் சில காலங்களில் முன்னெப்பொழுதும் இல்லாதவாறு துரிதமாகவும் ஏற்பட்டதென்றும் இந்நால் எடுத்துக் கூறுகின்றது. கல்வி வளர்ச்சி, முன்னேற்றங்கள் என்பவற்றின் பின்னணியில் சர்வதேச, பிராந்திய, தேசிய, உள்ளூர் மட்டங்களில் பல்வகைப்பட்ட பொருளாதார, சமூக, அரசியல், கலாசார செல்வாக்குகளின் சிக்கலான தாக்கங்கள் காணப்பட்டதையும் இந்நால் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. இந்த இறுதி அத்தியாயமானது இரு நோக்கங்களைக் கொண்டது. முதலாவதாக பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு, அரசியல் வளர்ச்சிகளுடன் தொடர்புபட்ட முறையில் கல்வி வளர்ச்சியை ஐந்து கட்டங்களாக இனங்காணும் முன்னைய அத்தியாயங்களைத் தொகுத்துக் கூறுதல்; இரண்டாவதாக, முதலாம் அத்தியாயத்தில் விளக்கிக் கூறப்பட்ட கல்வி வளர்ச்சியின் முன்மாதிரிகள், கல்வி வளர்ச்சிக்கான முன்மாதிரிகள் ஆகியவற்றை மீண்டும் சிந்தித்துப் பார்த்தல்.

கல்வி முன்னேற்றத்தின் கட்டங்கள்

இலங்கைவாழ் பெருந்தோட்ட சமூகத்தினர் சகலரினதும் கல்வி முன்னேற்றம் பற்றிப் பல கட்டங்களில் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டிய தேவையொன்று உண்டு. நீண்ட காலத்தினை உடைய தேக்கநிலை வரலாற்றின் பின்னணிக்கு எதிரே சமகால முன்னேற்றங்களை சிலவேளை தவறான பாதைக்கு இட்டுச்சென்றாலும் கூட இதனை விவரிக்கத் தூண்டுகிறது. இந்நாலில் கல்வி வாய்ப்புகள் அதிகரித்தமை பற்றி கூறப்பட்டுள்ள விபரங்கள், சற்று சிக்கலான நிலைமையொன்று காணப்பட்டதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 1840-1994 காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்தியை ஐந்து கட்டங்களாகப் பிரித்துக் கூறலாம்.

1840-1869	லைன் மற்றும் மினனரிப் பாடசாலைகள் பரவலாக உருவாகியமை.
1869-1900	லைன் பாடசாலைகளும் மினனரிப் பாடசாலைகளும் மெதுவாக வளர்ச்சியுற்றமை.
1900-1948	தோட்டப் பாடசாலைகள் பரந்த அளவில் நிறுவப்பட்டமை.

- 1948-1977 குறைந்த தரமுள்ள தோட்டப் பாடசாலைக் கல்வி மெதுவாக உருதி பெற்றமை.
- 1977-1994 பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றமையும் மாணவர் சேர்வுகளில் பரவலாக ஏற்பட்ட அதிகரிப்பும்.

கட்டம் 1 1840-1869 : கலன் மற்றும் மின்னரிப் பாடசாலைகள் உருவாகிப் பரவியமை

2ஆம், 4ஆம் அத்தியாயங்களில் விபரித்தபடி, ஆரம்பக் கட்டத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிராகக் கோப்பி இருந்ததுடன் அதற்கான தொழிலாளர்கள் பருவ காலங்களிலேயே தேவைப்பட்டனர். தொழிலாளர்களுக்குத் தேவையான அடிப்படைக் கல்வியைக் கங்காணிகள் அல்லது மின்னரிமார் வழங்கினர்; சில சந்தர்ப்பங்களில் தோட்ட நிருவாகிகளும் வழங்கினர். அவ்வப்போது ‘கலன்’ பாடசாலைகளும் மின்னரிப் பாடசாலைகளும் நிறுவப்பட்டன. ஆரம்பகால குடியேற்ற ஆட்சியாளர்களின் செயற்றிட்ட நோக்கம் தெளிவானதாக இருந்தது. பிரித்தானிய முயற்சியாளர்களுக்குப் பொருளாதார இலாபங்கள், பிரித்தானிய நலன்களின் மேலாண்மைக்கு உட்பட் ஆரம்ப உற்பத்திப் பொருள் சந்தையில் இயங்குதல் போன்றவற்றை நோக்கமாக இச்செயற்றிட்டம் கொண்டிருந்தது. இந்நோக்கை அடைவதற்கான வழிமுறை பெரும்பாலும் நேரடியானதாக இருக்கவில்லை. கண்டிப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மலைநாட்டுச் சிங்களவர்களைத் தொழிலாளர்களாக அமர்த்தும் ஆரம்ப முயற்சிகள் கைவிடப்பட்டு, இந்தியத் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் கொண்டு வரப்பட்டனர். தென்னிந்தியாவில் காணப்பட்ட பஞ்ச நிலைமைகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமையில் இந்தியத் தமிழர்கள் பலர் அங்கிருந்து ‘தள்ளப்பட்டனர்’; அவர்கள் உறவுமுறைக் குழுக்களினுடோக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். பெரும்பாலும் எழுத்தறிவற்ற ஆண் தொழிலாளர்கள் இலங்கையிலிருந்த கோப்பித் தோட்டங்களுக்கும் இந்தியாவிலிருந்த கிராமங்களுக்கும் இடையில் வந்து போயினர். இவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை கடுமையாக இருந்தது; கலாசாரம் தாழ்நிலையில் இருந்தது. முகாமையாளர் - தொழிலாளர் உறவுகள், கண்டிப்பானதாகவும் அதிகாரப் பாங்கானதாகவும் தந்தைவழி மேலாதிக்கம் கொண்டதாகவும் இருந்தன. தொழிலாளர்கள், கங்காணியிலும் தோட்ட நிருவாகியிலும் முற்றாகத் தங்கி வாழும் நிலை ஏற்பட்டது. அவர்களது கடன் சுமை,

புவியியல்ரீதியான தனிமை, திருப்தியற்ற சுகாதார நிலைமையும் வாழ்க்கை நிலைமையும், குறைவான சம்பளம், சாதி பற்றிய தாழ்வுணர்ச்சி, எழுத்தறிவின்மை போன்றன இதற்குக் காரணமாக அமைந்தன. தோட்ட நிருவாகியின் முக்கிய அக்கறை, உரிய பருவகாலங்களில் போதியளவு தொழிலாளர்களைத் திரட்டிக் கொள்வதாகவே இருந்தது. பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறைமைக்கு, எழுத்தறிவானது ஒரு தொழினுட்பத் தேவையாக இருக்கவில்லை. மாறாக தோட்ட நிருவாகியின் நோக்கில், எழுத்தறிவானது தொழிலாளர் நிரம்பலுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருந்தது.

எழுச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்த பிரித்தானிய குடியேற்ற அரசின் பிரதான அக்கறை, இக்காலப்பகுதியில் அரசியல் உறுதிப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதும் நிதித்துறையில் தன்னிறைவை ஏற்படுத்துவதுமாக இருந்தது. தலையிடாக் கொள்கையானது அரசாங்கம் தோட்டங்களுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் சமூகநலன்புரி திட்டங்களில் ஈடுபாடு காட்ட வேண்டுமெனப் பொதுவாக வலியுறுத்தவில்லை. எவ்வாறாயினும், அக்காலத்தில் இவ்வாறு தலையிடும் தன்மையும் போக்கும் இங்கிலாந்தில் இருக்கவில்லை என்பதுடன், சமூகநலன்புரி, கல்வி ஏற்பாடுகள் என்பவற்றுக்கான மாதிரிகளும் அங்கிருந்தே பெறப்பட்டன.

இத்தகைய எதிர்ப்பு நிலைமைகளில் பெருந்தோட்டக் கல்வியின் அடிப்படை அம்சங்கள் எவ்வாறு தொடக்கி வைக்கப்பட்டன? கல்விக்கான உந்து சக்தியானது, பெருந்தோட்டங்களின் உள்ளே வாழ்ந்த சமூகத்தின் கலாசார, சமூகத் தேவைகளிலிருந்தும் வெளியே இயங்கிய மின்னரிமாரின் சமய அபிலாசைகளிலிருந்தும் எழுந் தது. தொழிலாளர்களின் கங்காணிகள் அநேகமாக இரு நோக்கங்களுக்காக தொழிலாளர்களுக்கு இரவுப் பாடசாலைகளை நிறுவினர். தொழிலாளர் மீதான தமது கட்டுப்பாட்டை மீள்வலுப்படுத்துவதும் தொழிலாளர் சமூகத்தின் வாழ்க்கைப் பெறுமானங்களைப் பேணுவதுமாக அவ்விரு நோக்கங்களும் அமைந்தன.

தனிப்பட்ட மின்னரிமாரின் முயற்சிகளிலிருந்தே வெளிச்செல்வாக்கு வந்து சேர்ந்தது. பெருந்தோட்டங்களில் இடம் பெற்ற அவர்களுடைய பணிகள், நாட்டிலும் ஏனைய உலக நாடுகளிலும் இடம் பெற்ற அவர்களுடைய சமயப்பணிகளின் விரிவாக்கமாகவே அமைந்தது.

பிரித்தானியாவில் தலைமை அலுவலகத்தை அமைத்துக் கொண்ட பப்திச குழுவினர் இலங்கையில் நன்கு செயற்பட்டனர். பப்திச மிஷனரிமாரின் பணிகள் பின்னர், பிரித்தானிய இந்தியாவிலிருந்த சென்னை ஆங்கிலிக்க மேற்றிராணியாரின் முயற்சியின் கீழ் தமிழ்க்கலி மிஷனினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இம்முயற்சிகளுக்கான நிதியுதவி, பல்வேறு இடங்களைச் சேர்ந்த (இலண்டனிலிருந்து சென்னை; சென்னையிலிருந்து கண்டி) பலத்தரப்பட்டவர்களிடமிருந்தும் (வணிக முதலாளிகளிலிருந்து தொழிலாளர்களுக்கு) பெறப்பட்டது.

ஆரம்ப காலத்தில் தனிப்பட்ட தோட்ட நிருவாகிகள் பாடசாலைகளை நிறுவியமைக்கு சிறிதளவு சான்றுகள் உண்டு. பெர்குஷன், பேர்ட், டைட்லர், வோல் போன்ற பிரசித்திப்பெற்ற தோட்ட நிருவாகிகள் அவ்வப்போது பாடசாலைகளை நிறுவும் முயற்சியில் ஈடுபட்டதாகத் தெரிகிறது. பின்னிமோர், சைமன்ஸ் போன்ற அதிகம் பிரசித்தி பெறாத தோட்ட நிருவாகிகள் தமது பதவிகளைத் துறந்து சமய மிஷனரிமாராகி, தொழிலாளர் மத்தியில் பணிபுரிந்தனர். கல்விக்கு ஆதரவளித்த தோட்ட நிருவாகிகள், தேவாலயங்களுக்குச் செல்லும் கிறித்தவர்களாக இருந்தனர். தோட்டங்களில் மிஷனரிமாரின் கல்வி முயற்சிகளுக்கு ஆதரவு வழங்கிய தோட்ட நிருவாகிகள் தமது சமயப்பற்றின் காரணமாக இவ்வுதவிகளைச் செய்தனர்; தோட்ட நிருவாகிகள் என்ற முறையில் இப்பணிகளில் ஈடுபடவில்லை. தோட்ட நிருவாகியின் தொழில்ரதியான நிலைமை அவர்களுடைய கல்வி ஈடுபாட்டில் தடைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்; தேவாலயம் செல்வோர் என்ற முறையிலேயே கல்விப்பணிகளில் ஈடுபட முடிந்தது.

பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, 1840-1869 காலப்பகுதியில் அவ்வப்போது பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு தனிப்பட்ட கங்காணிகள், மிஷனரிமார், தோட்ட நிருவாகிகள் ஆகியோரின் பணிகள் காரணமாயின. சிலர் முற்றாகவே தனியாகவும் வேறு சிலர் அக்கறையுடைய குழுவினருடன் இணைந்தும் இப்பணிகளில் ஈடுபட்டனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில், இப் பல்வேறு தரப்பினரும் ஒரு பரந்த களத்தில் சேவையாற்றினர். வண்டன், சென்னை, கொழும்பு, கண்டி, நுவரெலியா போன்ற பல்வேறு இடங்களில் இச்சேவைகள் விரிவுபெற்றிருந்தன. எழுச்சி பெற்றுவந்த பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையினது பண்புகளும் கேள்விகளும் கல்விக்கான பொருளாதார தேவையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அதேவேளையில், கங்காணிகளும் மிஷனரிமாரும் தோட்ட

நிருவாகிகளும் வேறு காரணங்களுக்காகக் கல்வியில் முன்னேற்றங்காண விரும்பினர். கங்காணிகள், தொழிலாளர்மீது கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்த அவர்கள் பெறும் ஒழுக்கக்கல்வி உதவுமெனக் கருதினர். மின்னிமார் கல்வியினூடாகச் சமய அறிவை வழங்கினால், மதுமாற்றத்தை இலகுவாகச் செய்யலாம் என்றும் இதனால், ‘ஆன்மாவைக் காப்பாற்றலாம்’ என்றும் கருதினர். சில தோட்ட நிருவாகிகள் அநேகமாக சமய காரணங்களுக்காகவும் தொழிலாளர்மீது கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்தவும் கல்வி உதவுமெனக் கருதினர்.

மொத்தத்தில் கல்வி வளர்ச்சியானது மெதுவாகவும் பகுதி பகுதியாகவுமே இடம்பெற்றது. தனிப்பட்டவர்களின் ஆர்வமே அதற்கான உந் துசக் தியாக விளங் கிற று. இக் காலப் பகுதியில், பெருந்தோட்டப்பகுதியில் வளர்ச்சி பெற்ற கல்விமுறையை அதன் ஆரம்பக் கட்டங்கள் எனக் கொண்டால், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற முயற்சிகளின் விளைவாகவே அதனைக் கருதமுடியும். முதல் கட்டத்தில் பாடசாலைகள் நிறுவப்படுவதையும் பிள்ளைகள் பாடசாலை செல்வதையும் தடைசெய்த முக்கிய காரணி பொருளாதாரத்துடன் தொடர்புடையதாக அமைந்தது. அப்போது விரிவடையத் தொடங்கிய குடியேற்ற ஏற்றுமதிப் பொருளாதார முறைக்கு பயிற்சியற்ற, குறைந்த சம்பளம் பெறக்கூடிய, அடக்கமான தொழிலாளர்களின் நிரம்பல் தொடர்ச்சியாகத் தேவைப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் உரிய பருவகாலங்களில் தேவைப்பட்டனர். பெரும்பாலான ஆண்கள் எழுத் தறிவற்றவர்களாக இருந்தனர். அத்துடன், அவர்கள் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கு வந்தனரேயன்றி கல்வி பெறுவதற்காக அன்று. எவ்வகையான கல்விவசதிகளையும் தொழிலாளர் நிரம்பலுக்கான பெருந்தடையாகவே தோட்ட நிருவாகிகள் கருதினர். ஆரம்பக் காலத்தில் வந்த தொழிலாளர்களின் வேலை நிலைமைகளும் வாழ்க்கை நிலைமைகளும் கொடியதாக இருந்தன. உளர்த்தியாக மற்றவர்களில் அவர்கள் சார்ந்து வாழவேண்டியிருந்தது. தமது வேலைச்சுழல் பற்றி அவர்கள் பெரியளவில் எதுவும் கோரவில்லை. இவ்வாறு கல்வி வளர்ச்சிக்கு எதிரான பெரியளவிலான பொருளாதாரக் காரணியிருந்த போதிலும், முரண்பட்ட காரணிகள் சில கல்வி வளர்ச்சியைத் தூண்டியமைக்கான ஆதாரங்களும் உண்டு. இதில் பிரதானமானவை சமயம், கலாசாரம் ஆகியவற்றுடன் தொடர்பற்றவையாகும். மின்னிமாரைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் உலகளாவிய நோக்குடன் ஒரு பரந்த

நிறுவனத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மனித முகவர்களாக விளங்கினர். அவ்வாறே அவர்களும் செயற்பட்டனர். ஆரம்பக் காலத்தில் பெருந்தோட்டங்களில் ஏதேனும் கல்விப்பணியைச் செய்த சில தோட்ட நிருவாகிகள் சுயமாகவே தொழிற்பட்டனர் (ஆர்ச்சர், 1979). அவர்கள் சமய காரணங்களைக் கருத்திற் கொண்டு செயற்பட்டிருக்கலாம் போலத் தோன்றுகின்றது. உழைக்கும் சமூகத் தினரை ஒன்றுபடுத்தி வைத்திருக்கவும் வேண்டியிருந்ததுடன், இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையில் தொடர்புகளைப் பேணவும் கங்காணிகளும்கூட சுயமாக நடந்து கொண்டதாகத் தோன்றுகிறது. இக்காலப்பகுதியில் தோட்ட நிருவாகிகளோ அல்லது கங்காணிகளோ ஒரு தாபனத்தின் பிரதிநிதிகளாகவோ அல்லது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஒரு வர்க்கத்தின் உறுப்பினர்களாகவோ செயற்பட்டார்கள் என்பதற்கான அதாரங்கள் ஏதுமில் வை. கங்காணிகளும் தோட்ட நிருவாகிகளும் தொழிலாளர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகக் கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை செலுத்தினரென்ற சாத்தியக்கூறு தென்படுகின்ற அதேவேளையில் பொருளாதாரக் காரணங்களே பெருந்தோட்டங்களில் வைன் பாடசாலைகளின் தோற்றுத்திற்குப் பின்னணியாக இருந்தனவென ஒருவர் வாதிடலாம்.

கட்டம் 2 1869-1900: வைன் பாடசாலைகள், மின்னரிப் பாடசாலைகள் என்பவற்றின் மௌனவான வளர்ச்சி

1869-1900 காலப்பகுதியில், பெருந்தோட்டங்களின் தன்மைகளும் இயல்புகளும் மாற்றமுற்றன. நாம் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் பார்த்துபடி கோப்பிச் செய்கை, தேயிலைச் செய்கைக்கு இடமளித்ததுடன் தென்னை, இறப்பர் தோட்டங்களும் நிறுவப்பட்டன. தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கைக்கு ஆண்டு முழுவதும் தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். இதனால் தேயிலையின் அறிமுகத்துடன் தொழிலாளர்கள் அதிகளவில் குடியமர்ந்தனர். அவர்களில் பெண்கள் அதிகமாகக் காணப்பட்டனர். குடியேற்ற அதிகாரிகள் பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் புலம் பெயர்ந்து வருமாறு ஊக்குவிச்ததுடன், தொழிலாளரின் செல்வாக்கும் அதிகரித்தது. குடும்பங்கள், இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையே குடியகன்ற போதிலும், இக்குடியகல்வு மௌனவாகவே நடைபெற்றது. தேயிலை முக்கிய பெருந்தோட்டப் பயிராயிற்று. ஆரம்ப காலத்தில் பெருந்தோட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டமைக்கான நியாயம் இலாபமாகவே இருந்தது. எனவே இந் நோக்கிற் கு அப்பாற் பட்ட எவ்வகைச் செலவுகளும் ஊக்குவிக்கப்படவில்லை.

1854இல் நிறுவப்பட்ட தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கம், கொள்கையளவில் சமுகநலன்புரி விடயங்களில் மாற்றம் ஏற்படக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். இச்சங்கம், பெருந்தோட்டங்களுக்கு வந்துசேரும் வழியில் தொழிலாளர்களுக்கு உறைவிடம், நீர் போன்ற வசதிகளை வழங்கி நியாயமாக நடந்து கொண்டது; தோட்டங்களில் மருந்தகங்களையும் ஏற்படுத்தியது. கல்வியை மேம்படுத்துவதுவதில் சிறிதளவு அல்லது எந்த நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் இச்சங்கம் அடிக்கடி எதிர்ப்பையே தெரிவித்து வந்தது. அதன் நோக்கு பிற்போக்கானதாகவே இருந்தது.

தோட்டங்களுக்குள் பாடசாலை வசதிகளை ஏற்படுத்துவதில் தொழிலாளர்களின் கங்காணிகளும் நகர்ப்புறங்களில் பாடசாலைகளை அமைப்பதில் மின்னரிமாரும் அதிக ஈடுபாடு காட்டினர். கங்காணிகள் மற்றும் பதவியாளரின் பிள்ளைகள் இந்த நகர்ப்புற பாடசாலைகளுக்குச் செல்ல முயன்றனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளையும் வருமாறு வேண்டினர். மின்னரிமாரும் தோட்டங்களுக்குள் பாடசாலைகளை விரிவாக்கினர். 1869இல் நாடளாவியர்தியில் ஒரு உதவி நன்கொடைத் திட்டம் அறிமுகமானது. பாடசாலைகளை நடாத்துவதற்கான செலவுகள், எல்லா வகையான பாடசாலைகளின் உரிமையாளர்களுக்கும் முகாமையாளர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டன. மின்னரிமார் இந்த உதவி நன்கொடைகளைத் துறிதமாகப் பெற்றனர். தோட்ட நிருவாகமும் பெருந்தோட்டக் கம்பனிகளும் இதனைப் பெற்றுக்கொள்வதில் மந்தகதியிலேயே செயற்பட்டன.

இக்காலப்பகுதியில் தோட்டப் பிள்ளைகளுக்கான கல்விவசதிகள் வேறுபடுத்தப்பட்ட முறையில் அமைந்திருந்தன. ஆரம்பக் காலகட்டத்தில் கங்காணிமார், அலுவலகப் பதவியாளர் ஆகியோரின் பிள்ளைகளுக்கும் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கும் வெவ்வேறு வகையான கல்வியை கங்காணிகளும் மின்னரிமாரும் வழங்கத் தொடங்கினர். கங்காணிகள் இவ்வேறுபாட்டைத் தோட்டங்களுக்குள் வைத்துக் கொண்டனர். படிப்பதற்கான காலம், நேரம் என்பவற்றில் வேறுபாடுகள் இருந்தன. கங்காணிகளின் பிள்ளைகளைவிட, தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் பகல் நேரத்தில் தோட்டங்களில் வேலைசெய்ய வேண்டியிருந்தமையால், இவ்வாறான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பாட ஏற்பாட்டிலும் வேறுபாடு காணப்பட்டது. கங்காணி மற்றும் பதவியாளரின் பிள்ளைகள் சிறிதளவு ஆங்கிலம் கற்றனர். தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் தமிழ் கற்றனர்.

நாட்டின் பாடசாலைக் கல்வியில் அரசின் தலையீடு அதிகமாகிக் கொண்டு சென்றது. ஆனால், இது மெதுவாகவே ஏற்பட்டு வந்தது. 1869இல் அறிமுகங்கள் செய்யப்பட்ட உதவி நன்கொடை முறையானது, இங்கிலாந்தில் 1850களில் அறிமுகமான பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் அடிப்படையிலான கொடுப்பனவுத் திட்டத்தை ஒத்திருந்தது. கல்வியைப் பரப்ப உதவும் தன்னார்வு அமைப்புகளுக்கு உதவுவதே இதன் நோக்கமாகும். நாம் முன்றாம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, நாட்டில் உதவி நன்கொடை முறையினால், பாடசாலைகள் பொதுவாகக் கணிசமான எவு விரிவடைந் தன. மின்னரிமார் மலையக மாவட்டங்களில் பற்பல மின்னரிப் பாடசாலைகளை நிறுவினர். இப்பாடசாலைகள் தோட்டங்களுக்கு வெளியே அமைக்கப்பட்டாலும், தோட்டப் பிள்ளைகள் சென்று வரக்கூடிய தூரத்தில் அமைந்திருந்தன. இப்பாடசாலைகளும், தோட்டங்களில் வாழ்ந்த பிள்ளைகளின் கல்விவசதிகள் வேறுபடுத்தப்பட்டிருந்த நிலைமையை மேலும் விரிவுபடுத்தின. இப்பாடசாலைகள் தோட்ட உத்தியோகத்தர்களின் பிள்ளைகளையே பெரிதும் கவர்ந்தன.

முன்னைய காலத்தில் கல்வி வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்த பொருளாதாரக் காரணிகள், இக்காலகட்டத்திலும் தொடர்ந்து செல்வாக்குச் செலுத்தின. கல்விவசதியற்ற - அடக்கமான - குறைந்த சம்பளத்தை ஏற்கக்கூடிய தொழிலாளர், தொடர்ச்சியாக உத்தரவாதமுள்ள தொழிலாளர் நிரம்பல், கடுமையான வேலை மற்றும் வாழ்க்கை நிலைமைகள், விரிவாகிக் கொண்டிருந்த குடியேற்ற ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரம் போன்றவையே அக் காரணிகளாகும். அவ்வாறே சமய, கலாசார, காரணிகள் கல்வி வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்தும் ஏற்படுத்தி வந்தன. ஆயினும், பெருந்தோட்டத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் வேறு பொருளாதார, கல்விசார் காரணிகள் மேலும் வலுவை வழங்கி வந்தன. பயிர்ச்செய்கை, கோப்பியிலிருந்து தேயிலைக்கு மாறிய போது நன்கு குடியமர்ந்த, குடும்பப் பாங்கான தொழிலாளர் நிரம்பல் தேவைப்பட்டது; தேயிலைக்கான ஆங்கிலச் சந்தை விரிவடைந்தது; இலாபங்கள் அதிகரித்தன; தொழிலாளர் தேவையும் அதிகரித்தது; குடும்பத்தின் ஆண் உறுப்பினர்களுடன் இணைந் து கொள் ஞமாறு பெண் களும் பிள்ளைகளும் ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். பிள்ளைகள் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அவர்களுடைய உழைப்பு முழுநேரமும் தேவைப்படவில்லை. தாய்மார் முழுநேரமும் களத்தில் வேலைசெய்த வேளையில், பிள்ளைப் பராமரிப்பும் இடம் பெற்றது. பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே ஏற்பட்ட

கல்விக்கான தேவையை குடியேற்ற அரசாங்கம் நிறைவு செய்தது. இங்கிலாந்தில் வளர்ந்து வரும் விழிப்புணர்ச்சியின் தூண்டுதலாலும் இலங்கையில் ஏற்பட்ட சமய மறுமலர்ச்சி காரணமாகவும் மத்திய வகுப்பினர் மத்தியில், கல்விக்கான கேள்வி மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. அரசாங்கம் கல்வி வளர்ச்சியை ஏற்படுத்த மின்னரிகளுக்கும் தனியார் முகவாண்மைகளுக்கும் உதவி நன்கொடைகள் வழங்கும் திட்டத்தை அறிமுகஞ் செய்தது. பெருந்தோட்டங்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் முக்கியமாக கங்காணிகள் ஈடுபட்டிருந்தபோது, இந்நிலைமைகள் ஒர் அளவிலேயே உதவியாக அமைந்தன. அரசாங்க உதவி நன்கொடை முறையின் ஆதரவுடன் மின்னரிகள் அமைத்த பாடசாலைகள், பெருந்தோட்டங்களைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் பெரியளவிலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இப்பாடசாலைகள் சந்தர்ப்பத்துக்கான ஒரு வழியை பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளுக்கு உருவாக்கிக் கொடுத்தன. இவ்வாறு குடியேற்ற அரசும் மின்னரி அமைப்புகளும் இணைந்து செயற்பட்டமையால், நாடளாவியர்த்தியில் கல்வியில் விரிவேற்பட்டது. இதன் பெறுபேறுகள், ஒரளவுக்கு பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் விசேஸ்மாக பெருந்தோட்டங்களைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் தாக்கத்தை விளைவித்தன. பொருளாதார உற்பத்தி முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றம், பெருந்தோட்டங்களின் தொழிலாளர்களின் கூட்டுறவு போன்ற காரணங்களால், கங்காணிகளின் கல்விப்பணிகள் விரிவடைந்தன. இதற்குப் பெருந்தோட்டங்களில் பிள்ளைகளின் தொகை அதிகரித்தமையும் உதவியது. ஆயினும், கங்காணிகளின் கல்விப்பணிகளில் இயைபாக்கம் இருக்கவில்லை.

கட்டம் 3 1900-1948: பரந்த அளவில் தோட்டப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டமை

நான்காம் அத்தியாயத்தில் நாம் பார்த்தபடி, அடுத்த நாற்பது ஆண்டு காலப்பகுதியில், பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் விரிவான முறையில் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. இக்காலகட்டத்தில் இரு சந்தர்ப்பங்களில், இதற்கான உத்வேகம் ஏற்பட்டது. முதலாவது சந்தர்ப்பம் நூற்றாண்டு முடிவடைந்தபோதும், இரண்டாவது சந்தர்ப்பம் 1949களிலும் கிடைத்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பல்வேறு காரணிகள் ஒன்றிணைந்து, இலங்கையின் எழுத்தறிவு, கல்விநிலை என்பனவற்றில்

பொதுவாகவும் குறிப்பாக, பெருந்தோட்டங்களிலும் அக்கறை செலுத்தின. முதலாவது வகை, இலண்டனிலும் வெஸ்ட்மினிஸ்ட்ரிலும் எழுந்த அக்கறையிலான அரசியற் காரணிகளாகும். 1901ஆம் ஆண்டின், இலங்கை மக்கட்தொகை மதிப்பீட்டு அறிக்கையில், ஆரம்பப் பாடசாலை வயதெல்லையிலுள்ள பிள்ளைகளில், கால்பங்கினருக்குக் குறைவானவர்களே பாடசாலை சென்றதாகக் கூறப்பட்டிருந்தது. ஒருபுறம் ஜேரோப்பியர், பறங்கியர் ஆகியோருக்கும் மறுபுறம் சிங்களவர், தமிழர் ஆகியோருக்கும் இடையில் எழுத்தறிவு வீதங்களில் பெரும் இடைவெளி காணப்பட்டது. அவ்வாறே ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையிலும், நகர்ப்புற மக்களுக்கும் கிராமப்புற மக்களுக்கும் இடையிலும் எழுத்தறிவில் இடைவெளி காணப்பட்டது. இவ்விடயத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என விசேடமாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. இலங்கையில் அப்போது காணப்பட்ட எழுத்தறிவு நிலைகள், குறிப்பாக பெருந்தோட்டங்களில் கல்விவசதிகள் காணப்படாமை போன்ற விடயங்கள் பற்றி 1903ஆம், ஆண்டில் வெஸ்மினிஸ்ட்ரில் (பிரித்தானியப் பாரானுமன்றம்) குடியேற்றங்களுக்கான அரசுச் செயலாளரிடம் கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன. இலண்டனில் நிலைகொண்டிருந்த சமூகச் சீர்திருத்தக் குழுவினர் தலைமையில், வெஸ்ட்மினிஸ்ட்ரில் இவ்வாறான கிளர்ச்சிகள் எழுந்தன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் தோட்ட நிருவாகிகள் தமக்குள் ஒன்றினைந்து செயற் பட்டதுடன், தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கத்தினாடாகத் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்தும் வந்தனர். வெஸ்மினிஸ்ட்ரின் அழுத்தத்துக்குள்ளாகிய குடியேற்ற அரசாங்கம், பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்வியில் முக்கிய பங்களிப்பைச் செய்யக் கூடியவர்களான தோட்ட நிருவாகிகளிடம் கோரிக்கைகளை விடுக்க முற்பட்டது. ஒரு சில தோட்ட நிருவாகிகள் மட்டும் இவ்விடயத்தில் தாமே முன்வந்து சில பாடசாலைகளுக்கு ஈடுபாட்டுடன் ஆதரவு வழங்கினர். அவற்றிற்கு உதவி நன்கொடையையும் இப்போது நாடினர். ஆனால், பெரும்பாலானவர்கள் லைன் பாடசாலைகளை நடாத்திய கங்காணிகளுடைய நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு வழங்குவதுடன் திருப்தியடைந்தனர். நூற்றாண்டு முடிவடையும் சந்தர்ப்பத்தில், தேயிலைப் பயிர் ச் செய்கையானது தனியார் கம்பனிகளுக்கும் குடியேற்ற அரசாங்கத்துக்கும் சாதகமான பொருளாதார மிகையை ஈட்டிக் கொடுத்தது. தேயிலையால் கிடைக்கப்பெற்ற பொருளாதார மிகை சிறப்பு அமைந்தது. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தேயிலை அனைத்தும் பிரித்தானியாவுக்கு ஏற்றுமதியாயிற்று. உற்பத்தி, பதனிடல், சந்தைப்படுத்தல் ஆகியவற்றின் எல்லாக் கட்டங்களும் பிரித்தானியரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன.

உற்பத்தியிலும் இலாபங்களிலும் ஆண்டுதோறும் தளம்பல்கள் இருந்தாலும், பொதுவாகப் பொருளாதார செழிப்பு காணப்பட்டது. இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் குடியேற்ற அரசாங்கம் தொழிலாளர்கள், எத்தகைய நிலைமைகளில் வேலை செய்கின்றார்கள்; வாழ்கின்றார்கள் எனத் தோட்ட நிருவாகிகளிடம் கேள்வி எழுப்புவது நியாயமானதாகவே இருந்தது. தோட்ட நிருவாகிகள் தோட்டத்துறைக்குள்ளே கல்வியை வளர்ப்பதில் கூடிய சுடுபாட்டைக் காட்ட வேண்டுமென குடியேற்ற ஆளுநர் ஆலோசனைகள் வழங்கிய போது அவற்றைத் தோட்ட நிருவாகிகள் இயல்பாகவே எதிர்த்தனர். தேயிலையிலிருந்து இலாபம் கிடைத்த போதிலும், தோட்ட நிருவாகிகள் இரு விடயங்களில் கவனமாக இருந்தனர். பாடசாலையை நிறுவும் போது ஏற்படக்கூடிய ஆரம்ப செலவு முதலாவதாகவும் சிறுவர் உழைப்பாளர் நிரம்பலுக்கு ஏற்படக் கூடிய தீவிர அச்சுறுத்தல் இரண்டாவதாகவும் அமைந்தன.

இரண்டாவது செல்வாக்கை வேறுபட்ட வகையில் நிதியியல் அம்சங்கள் தெரிவித்தன. தேயிலையானது சாதகமான பொருளாதார மிகையை ஏற்படுத்திய போதிலும், குடியேற்ற அரசாங்கமானது நாடளாவியர்த்தியில் கல்வியில் ஏற்பட்ட விரிவின் காரணமாக உருவாகிய செலவுகளைக் கருத்திற் கொண்டது. பிரித்தானிய இந்தியாவில் ஆரம்பக் கல்விக்கான நிதிப்பொறுப்புகள் ஏற்கனவே உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக் கப்பட்டிருந்தது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில், இதனையே 1901ஆம் ஆண்டின் எலிஸ் அறிக்கையும் 1905ஆம் ஆண்டின் வேஸ் அறிக்கையும் எடுத்துக் கூறியிருந்தன. 1906ஆம் ஆண்டிலும் 1907ஆம் ஆண்டிலும் பல அரசாங்கச் சட்டவாக்கங்கள், நகர்ப்புறங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் ஆரம்பப் பாடசாலைகளை அமைப்பதற்கான வழிகாட்டல்களை வழங்கியிருந்தன. பெருந்தோட்ட சமுதாயத்தின் தனித்துவமான உழைப்பாளர் இயல்பு மற்றும் முக்கியமாகத் தோட்ட நிருவாகிகளின் அரசியல், பொருளாதார வலிமை, தொழிலாளர்களுக்குக் கல்வி வசதிகளை வழங்குவதில் அவர்கள் காட்டி வந்த எதிர்ப்பு ஆகியவற்றின் காரணமாக 1907ஆம் ஆண்டின் கிராமப் பாடசாலைகள் கட்டளைச் சட்டமானது தோட்டப்புறக் கல்வியைப் பொறுத்த வரையில் குறைந்த கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்ட தனியான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. இவ்வேற்பாடுகளின்படி, தோட்ட மேலதிகாரி சுயமொழிக் கல்வியை வழங்குதல் வேண்டும்; பாடசாலைக்கான ஒர் அறை; தலைநகர் கொழும்பிலிருந்து இயைபாக்கம் செய்யப்பட்ட சாதாரண வகைகளும் முறையின் ஒர் அம்சமாகப் பாடசாலைப் பரிசோதகர்களுக்குப்

பாசாலைகளுக்கு விஜயம் செய்ய இடமளித்தல் வேண்டும். இக்காலகட்டத்தில் தோட்டப்புறங்களில் வசித்த பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கட்டாயமாக்கப்படவில்லையாயினும், காலப்போக்கில் கல்வியைக் கட்டாயமாக்கும் நியமங்களும் எதிர்பார்ப்புகளும் ஒன்றினைக்கப்பட்ட அமைப்பு ஏற்படவும் இது வழிவகுத்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், தோட்டப்புறங்களின் கல்விவசதிகளில், தனிப்பட்ட கங்காணிகளும் தோட்ட நிருவாகிகள் அல்லது சமய நிறுவனங்களும் அக்கறை செலுத்தியவிடத்து இருபதாம் நூற்றாண்டில், இக்கல்வி விடயம் குடியேற்ற அரசாங்கத்தின் கட்டளைச் சட்டத்துடன் தொடர்பு கொண்டதொன்றாயிற்று. எனவே, பொதுவாக கிராமப்புற, நகர்ப்புறக் கல்வியும் பெருந்தோட்டக் கல்வியும் ஆர்ச்சர் (1981) கூறியது போன்று ‘பரந்த அரசியல்’ தொடர்புபட்ட விடயமாக மாற்றம் பெற்றது எனலாம்.

தேயிலை, தொடர்ந்து வெளிநாட்டுச் செலாவணியை ஈட்டித்தரும் பிரதான பயிராக விளங்கியதுடன் இறப்பர், தெங்குப் பொருள்களும் பெற்றுத் தந்த வருமானங்கள் அதிகரித்துச் சென்றன. இவையாவும் பெற்றுத்தந்த வருமானங்கள், மக்கள் யாவருக்கும் கல்வி மற்றும் சமூகநலன்களில் தொடர்ச்சியான முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்த வகை செய்தன. இலங்கையிலிருந்த இந்தியத் தொழிலாளர்களின் நிலைமைகள் பற்றிய இந்திய பொதுமக்கள் அபிப்பிராயம் வளர்ச்சியடைந்து சென்ற நிலையில், ஒரு புதிய குடியகல்வச் சட்டம் அங்கு கொண்டுவரப்பட்டது. அதன் ஓர் அம்சமாகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளைக் கண்காணிக்கும் உரிமை, இந்திய அரசாங்கத்தின் முகவர் ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்டது. 1920களில், உலக சந்தையில் தேயிலைக்கான கேள்வியையிட தேயிலையின் நிரம்பல் அதிகரித்ததுடன், உலகச் சந்தையில் பல நாடுகள் போட்டிவிடவும் தொடங்கின. 1930களில், ஏற்பட்ட உலகப் பொருளாதார மந்தநிலை, பெருந்தோட்டங்களில் தொழிலாளர் மிகையை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இந்நிலையில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் விசேடமாக இறப்பர் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், இந்தியாவிற்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். சில பாடசாலைகள் முடப்பட்டன.

இக்காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்ட சமூகத்திற்கு பொதுவான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இரு இயக்கங்களாக தொழிற்சங்க இயக்கமும் சர்வசன வாக்குறிமையும் வளர்ச்சியடைந்தன. இது பற்றி இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டது. நகர்ப்புற வளர்ச்சியோடு தன்னிச்சையாக பெருந்தோட்டங்களில் முதலாவது தொழிற்சங்க

இயக்கம் 1931இல் நிறுவப்பட்டது. இவ்வியக்கத்தை அப்போதைய தோட்ட நிருவாகிகள் எதிர்த்ததில் ஆச்சரியமெதுவும் இல்லை. இவ்வியக்கத்தின் சம்பள உயர்வுக் கோரிக்கைகள், உலகப் பொருளாதார மந்தமும் பெருந்தோட்டங்களில் ஆட்குறைப்பும் இடம் பெற்ற சந்தர்ப்பத்தில் முன்வைக்கப்பட்டன. முதலாவது பெருந்தோட்டத் தொழிற்சங்கம் இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் வீழ்ச்சியுற்றது. உருவாகிய இரண்டாவது தொழிற்சங்கம், ‘இலங்கை, இந்திய காங்கிரஸ் தொழிலாளர் சங்கம்’ (CICLU) ஆகும். பின்னர் இது ‘இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ்’ (CWC) ஆகியதுடன் 1940களில், இச்சங்கத்தில் ஏராளமானோர் அங்கத்தவர்களாகினர். 1947இல் நடந்த தேர்தலில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த அரசியல்வாதிகள் வெற்றி பெற இச்சங்கம் உதவியது. 1931இல் இலங்கை சனத்தொகையின் பெரும்பாலான பிரிவினர்களுக்கு, சர்வசன வாக்குரிமை விரிவுபடுத்தப்பட்டது. அரசாங்கத்தினதும் தேர்தல் தொகுதியினதும் சில பிரிவினர், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிக் கேள்விகள் எழுப்பினர். பலரும் அவர்கள் குடியகன்று வந்தவர்கள் என்றும் இலங்கை நாட்டில், நீண்டகால ஊன்றிய அக்கறையும் ஈடுபாடும் அற்றவர்கள் என்றும் கருதினர். அவர்களுடைய வாக்காளர் எண்ணிக்கையில் சில கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த முதலாவது தேர்தலில், தாம் ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வாக்காளர் தொகுதியினர் என நிருபித்தனர்.

1907-47 காலப்பகுதியில், நாடளாவியர்த்தியில் கல்வி சிறப்பாக விரிவு பெற்றது. 1931இன், அரசாங்க சபையில் முதலாவது கல்வி அமைச்சராகப் பணிபுரிந்த கலாநிதி கன்னங்கரா, கல்வித்துறை அமைப்பில் நீண்டகால விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் முக்கிய சக்தியாக விளங்கினார். அக்காலக் கல்வி முறையானது மிகக்கூடிய அளவுக்குப் பிரிவுபடுத்தப்பட்டு பல அடுக்குகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. ஆங் கிலமொழிமூலப் பாடசாலைகளுக்கும் (சிங்களமொழிமூல, தமிழ்மொழிமூல) இடையில் பெரும் இடைவெளி காணப்பட்டது. ஆங் கிலமொழிமூலப் பாடசாலைகளில், மின்னரிமாரின் மேலாதிக்கம் காணப்பட்டது. கட்டணம் அறவிட்ட ஆங்கிலமொழிமூலப் பாடசாலைகள் சிறந்த வேலைவாய்ப்புகளை வழங்கியமையால், யாவருக்கும் சம சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட வேண்டுமாயின், இந்த உயர்தரமான பாடசாலைகள் இலவசக் கல்வியை வழங்க, யாவருக்கும் திறந்துவிடப்பட

வேண்டுமென கன்னங்கர வாதிட்டார். 1945இல் இலவசக்கல்லிச் சட்டம் அரசாங்க சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன் நோக்கம், கல்வியைச் ‘செல்வந்தர்களின் உரித்துடைமை’ என்ற நிலையை மாற்றி அதனை ‘வறியவர்களின் உரித்துடைமை’ யாக்குவதாகும். இத்திட்டத்தைப் பலரும் விமர்சித்தனர். மறைந்து கொண்டுவந்த குடியேற்ற நிருவாக அதிகாரிகள் பலர் இத்திட்டத்தை ‘உயர்விலை முத்து’ என வர்ணித்தனர். பெருந் தோட்டத் துறையிலிருந்து தொடர்ந்து எதிர்பார்க்கப்பட்ட வருமானங்கள் காரணமாக இலவசக்கல்லிச் சாத்தியமாகுமெனக் கருதப்பட்டது. 1947இல் சுதந்திரம் நெருங்கி வந்தபோது கிராமப்புற மக்கள் கல்வி, பரிட்சைகள், கல்வித் தகைமைகள், சிறந்த வேலைவாய்ப்புகள் என்பன தமக்குத் திறந்து விடப்படுமென பெருமளவு நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்நூற்றாண்டின் முதற்பாதியில் கல்வி மேம்பாடு, அரசியல் பங்கேற்பு முதலியவற்றுக்காகப் பாடுபட்ட சமூக இயக்கங்கள் காரணமாகப் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் சில நன்மைகளைப் பெற்றன. தோட்ட மேலதிகாரிகளை, கல்வி வசதிகளை வழங்குமாறு பணித்த கட்டளைச் சட்டங்கள், நாட்டில் ஏனைய பாகங்களில் இருந்தது போன்று திட்டவட்டமாக அமையாவிட்டாலும், 1904இல் 43 ஆக இருந்த தோட்டப் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை, 1948இல் 968 ஆக அதிகரித்திருந்தது. கலாநிதி கன்னங்கராவின் 1943ஆம் ஆண்டின் இலவசக்கல்லி அறிக்கை, பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் பற்றிக் கூறுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டது. ஆயினும், அரசாங்க சபையில் நடைபெற்ற விவாதங்களின்போது அப்பாடசாலைகள், தேசிய கல்விமுறைமையுடன் இணைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டுமெனக் கூறப்பட்ட ஆலோசனைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. 1947ஆம் ஆண்டின் தோட்டப் பாடசாலைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின்படி, புதிய பாடசாலையொன்றுக்கு தோட்ட மேலதிகாரியே ஆசிரியரை வழங்க வேண்டுமென்ற ஏற்பாடு நீக்கப்பட்டது. அவர்கள் பாடசாலைக் கட்டடம், திருமணமான ஆசிரியருக்கான விடுதி, நிலம் என்பவற்றை மட்டுமே வழங்கக் கடப்பாடுடையவர்கள். இதன் பின்னர் ஆசிரியரை வழங்குதல், பாடசாலையை நடத்துதல் போன்ற பொறுப்புக்கள் அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

இக்காலப்பகுதியில் அரசியல், தொழிற்சங்கம், கல்வி என்பவற்றில் இந்திய எதிர்ப்பு வாதமும் சிங்களத் தேசியவாதமும் தலைதூக்கின. உருவாகிவரும் புதிய இலங்கை நாட்டின் குடியுரிமை, அரசியல்,

வாக்குரிமை போன்ற பிரச்சினைகளே பொதுவான அடிப்படைகளாக இருந்தன. பெருந்தோட்டத் தமிழர் பற்றிய பெரும்பான்மைச் சிங்களவர்களின் பார்வை, குடியேற்ற ஆட்சியாளர்களின் நோக்கிலிருந்து வேறுபட்டதாக இருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், அநகாரிக்க தர்மபாலவின் வசீகரச் செல்வாக்கின் காரணமாக எழுச்சி பெற்ற சிங்கள-பெளத்த மறுமலர்ச்சி, இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தம், மதுவிலக்கு தொடர்பான சமூக இயக்கங்களுக்கு ஊடாக வலுப்பெறத் தொடங்கின. தர்மபாலாவின் மறுமலர்ச்சி இயக்கம், பிரித்தானிய குடியேற்ற ஆட்சிக்கு எதிராக அறைகளவல் விடுத்துடன், இலங்கையில் சிங்களபெளத்தர்களின் மேலாதிக்கத்துக்காகவும் போராடியது.

சிங்களபெளத்த தேசியவாதம் பல்வேறு வழிகளில் தோட்டங்களில் இடம்பெற்ற கல்வியின் போக்கினைப் பாதித்தது. முதலாவதாக, நகர்ப்புற சிங்களபெளத்த தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரையும் பெருந்தோட்ட தமிழ் - கிராம தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரையும் இணைத்தவொரு தொழிற்சங்கத்தின் குறைபிரசவமானது கல்வி மற்றும் வேலை நிலைமைகள், வாழ்க்கை நிலைமைகள் என்பவற்றில் ஏற்படக்கூடிய முன்னேற்றங்கள் மந்தகதியில் நடைபெற ஏதுவாகின. இரண்டாவதாக, பல சிங்களபெளத்த அரசியல்வாதிகள் விசேஷமாக மலைநாட்டு கண்டிச் சிங்களவர்கள் பெருந்தோட்டத் தமிழ் சமூகத்தின் வளர்ச்சியையும் நீண்டகால இருப்பையும், ஜயத்துடனும் பயத்துடனும் நோக்கினர். இந்தியத் தமிழர்களால், மலையக அரசியல் சமநிலையில் மாற்றம் ஏற்படலாமெனக் கருதினர். மூன்றாவதாக, இந்தியத் தமிழர்களும் இலங்கைத் தமிழர்களும் வர்த்தகத்துறையில் அடைந்த வெற்றிகள், அவர்கள் பொருளாதாரத்துறையில் மேலாதிக்கஞ் செலுத்த வழிவகுக்குமென்றும் இறுதியில் சிங்களவர்கள் தமது சொந்த நாட்டிலேயே ஒழித்துக் கட்டப்பட்டுவிடுவரென்றும் பயந்தனர். இத்தகைய இந்திய எதிர்ப்பலைகள், தோட்டப் பாடசாலைகள் பிரதான இலங்கைச் சமூகத்துடன் ஒன்றிணைந்துக் கொள்வதை தொடர்ந்தும் எதிர்த்து வந்தன.

1900-48 காலப்பகுதியில், அரசாங்க அங்கீகாரம் பெற்ற தோட்டப் பாடசாலைகள் பெருமளவு விரிவு பெற்றன. நியாயமாகவே, இதற்குக் கல்வியின்மீது ஏற்பட்ட அரசியல் மற்றும் அதிகாரத் தரப்பினரின் கட்டுப்பாடும் குடியேற்ற அரசின் சட்ட ஏற்பாடுகளின் ஓரளவிலான செல்வாக்கும் காரணமாயின. கல்வி மற்றும் நலனளித்தலுக்கான செலவுகள் அதிகரிப்பதைத் தோட்ட நிருவாகிகள் சமூகம் தொடர்ந்து

எதிர்த்து வந்ததை குடியேற்ற அரசு கருத்திற் கொண்டது. ஆயினும், தொழிலாளர்களினதும் அவர்களுடைய குடும்பத்தினரினதும் வேலை மற்றும் வாழ்க்கை நிலைமைகளை மேம்படுத்துமாறு அரசும் காலத்துக்குக்காலம் அழுத்தத்துக்குள்ளானது. இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இவ்வமுத்தங்கள் மிகக் கடுமையான முறையில் குடியேற்ற அலுவலகத்திலிருந்தும் 1920களிலும் 1930களிலும் இந்திய அரசு, இந் திய தேசியவாதம் என் பவற் றினாடாகவும் பிரயோகிக்கப்பட்டன. சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட பொருளாதாரத்தின் மையமாக பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் அமைந்திருந்தது. அதிலிருந்து பெறப்பட்ட வருமானங்கள், பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே வாழ்ந்த மக்களின் கல்வி மற்றும் சுகாதார நலன்களுக்குத் தேவையான நிதியை வழங்கின. மாற்றத்தைக் கோரிய வெளியக அழுத்தங்களை, குடியேற்ற அரசால் முற்றாக அலட்சியம் செய்ய முடியவில்லை. ஒருபுறம் இம்மக்கிய துறைக்கான தொழிலாளர் நிரம்பலைப் பாதுகாக்க வேண்டியிருந்தது. மறுபுறம் தொழிலாளர்களின் தேவைகளையிட்டு உள்நாட்டிலும் நாட்டுக்கு வெளியேயும் இருந்த ஆர்வக்குழுக்கள் கூறியவற்றை முற்றாக அலட்சியப்படுத்தவும் முடியவில்லை. அதிகாரத் தரப்பினரின் கட்டுப்பாடு படிப்படியாகவும் நிதானமாகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

கட்டம் 4 1948-1977 : குறைந்த தரத்திலான தோட்டப் பாடசாலை முறைமை மெதுவாக உறுதிபெற்றமை

கல்வி அபிவிருத்தியின் நான்காவது காலகட்டமான, 1948-1977இல் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றல் தொடர்பாக வாக்குறுதிகள் பலமுறை வழங்கப்பட்டாலும், அவை முறையாக நிறைவேற்றப்படவில்லை. 1948இல் பதிவுசெய்யப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளின் தொகை 968 ஆக உயர்ந்தது. அப்பொழுதிலிருந்து மாணவர் சேர்வு தொகை குறிப்பிடத்தக்க வகையில் நிலையானதாக இருந்து வந்ததாயினும், பாடசாலைகளின் தொகை வீழ்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது. இக் காலப்பகுதியில் இந்தியத் தமிழர்கள் பலர் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். மொத்த மக்கள் தொகையில், இந்தியத் தமிழர்களின் சதவீதம் 1946இல் 11.7 ஆக இருந்தது. 1971இல் 9.4 சதவீதமாகவும் 1981இல் 5.6 சதவீதமாகவும் வீழ்ச்சியடைந்தது. எவ்வாறாயினும், பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் மொத்தத் தொகை, 1946இல் 0.8 மில்லியனாக இருந்தது. 1971இல் 1.18 மில்லியனாக அதிகரித்ததாயினும், 1981இல் 0.8 மில்லியனாகக் குறைவடைந்தது. பெருந்தோட்டத் தமிழ் தொழிலாளர்களின் தொகை முற்றாக

வீழ்ச்சியடைந்த தோட்டங்களில், மாற்றீடாக சிங்களத் தொழிலாளர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். ஆனால் சில இடங்களில், விசேடமாக பொருளாதாரரீதியாக இலாபமில்லாத தோட்டங்களில் ஈடு செய்யும் முறையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. 1946-81 காலப்பகுதியில், தொடர்ச்சியாக இயங்கிவந்த பாடசாலைகளில் மாணவர் சேர்வு விகிதம் தொடர்ந்து மாறாதிருந்தது. ஆயினும், 1946-1971 காலப்பகுதியில் சேர்வு விகிதங்களில், உண்மையில் வீழ்ச்சியும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இக்காலப்பகுதியில், உறுதிப்பாடு மிகவும் மந்தகதியில் ஏற்பட்டது அல்லது வீழ்ச்சிநிலை ஏற்பட்டதெனக் கருதமுடியும்.

முன்றாம் அத்தியாயத்திலே 1945ஆம் ஆண்டின் இலவசக்கல்விச் சட்டம் பற்றி விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சட்டமானது புதிதாக வாக்குரிமை பெற்ற சிங்களவர்கள் மற்றும் இலங்கைத் தமிழர் சமூகங்களைப் பொறுத்தவரையில், விசேடமாக கிராமப்புறத்தில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு பெருமளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது. ஆயினும், பெருந்தோட்டத் தமிழ் சமூகத்தவருக்கு இச்சட்டம், குறைந்தளவு தாக்கத்தையே ஏற்படுத்தியிருந்தது. 1947ஆம் ஆண்டு கட்டளைச் சட்டமானது பெருந்தோட்டங்களில் புதிய பாடசாலைகளை நிறுவுவது, அரசின் பொறுப்பாகுமென விதித்திருந்த போதிலும், இக்கட்டளைச்சட்ட ஏற்பாடுகளின்படி, அரசானது ஏதேனும் புதிய பாடசாலைகளைத் தோட்டப்புறங்களில் அமைத்ததற்கான சான்றுகள் எவ்வயிலில். 1948ஆம் ஆண்டிற்கும் 1951ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையே பெருந்தொகையான பாடசாலைகள் முடப்பட்டன. அல்லது ஒன்றினைக்கப்பட்டன. 1948இற்கும் 1955இற்கும் இடையே 24 பாடசாலைகள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. 1970ஆம் ஆண்டு வரை இவ்வாறு தோட்டப் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்பது பற்றி பாராளுமன்றத்தில் கேள்விகள் பல எழுப்பப்பட்டன. இதுபற்றி பல அறிக்கைகளும் எழுதப்பட்டன. ஆயினும், எவ்வித நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

தோட்டப் பாடசாலைகளை எழுச்சி பெற்றுவரும் தேசிய கல்வி முறைமையுடன் ஒருங்கிணைப்பதில் இருந்த தடைகளிலொன்று மொழியேயாகும். நாம் 4ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, ஒருங்கிணைப்பை ஆதரித்த சிங்களவர்கள் இருவகையான பரிந்துரைகளைச் செய்தனர். முதலாவது, சிங்களத்தை கட்டாய மொழியாகக் கற்பிக்க வேண்டும் அல்லது சிங்களப் பிள்ளைகளும்

பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளும் ஒரே பாடசாலையில் சிங்களத்தை போதனா மொழியாகக் கொண்டு கற்பிக்கப்பட வேண்டும். பெருந்தோட்டத் தமிழர்களும் தமது பாடசாலைகள் தேசிய கல்வி முறைமையுடன் இணைக்கப்பட வேண்டுமென்றே விரும்பினர். ஆனால், அவர்கள் தமது பாடசாலைகள் தனியான நிறுவகங்களாகப் பேணப்படல் வேண்டும் அல்லது தமிழ்மொழியில் மாணவர் கற்கக் கூடிய தனிப் பிரிவாக இயங்குதல் வேண்டுமென்றே விரும்பினர். இப்பிரச்சினை தீர்க்கப்படவில்லை.

பாடசாலை ஒருங்கிணைப்பு, மொழி தொடர்பான விடயங்கள் குடியுரிமை மற்றும் வாக்குரிமை போன்ற பரந்த விடயங்களுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருந்தன. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இடம்பெற்ற முதலாவது பொதுத் தேர்தலில், இந்தியத் தமிழர்கள் ஏழு ஆசனங்களைப் பெற்று எதிர்க்கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டனர். இதன் பின்னர், 1948ஆம், 1949ஆம் ஆண்டுகளின் இந்திய, பாகிஸ்தானிய குடியுரிமை சட்டங்கள் ஏற்கனவே வாக்குரிமை பெற்றிருந்தவர்களில் பெருந்தொகையினரின் வாக்குரிமையை இழக்கச் செய்தன. பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் அரசியல் மற்றும் சமூக அடையாளத்தைப் பொறுத்தவரை இது ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. 1954ஆம், ஆண்டிலும் 1964ஆம், ஆண்டிலும் இலங்கை, இந்திய அரசாங்கங்கள் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தங்களின்படி, இலங்கைக் குடியுரிமையற்ற இந்தியத் தமிழர்களில், ஒத்துக் கொள்ளப்பட்ட தொகையினரை இந்தியாவுக்குத் திருப்பியனுப்ப ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தீர்மானம், பெருந்தோட்டத் தமிழர் மத்தியில் அதிகளுடைய நிச்சயமற்ற தன்மையை ஏற்படுத்தியது. இந்தியாவுக்குத் திரும்பச் செல்ல விண்ணப்பித்தவர்களுள் பலர் தமது விண்ணப்பங்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டு, தமது பயணம் உறுதிப்படும் வரை பல வருடங்கள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. இடைப்பட்ட இக்காலத்தில், தமது எதிர்காலம் இந்தியாவிலா அல்லது இலங்கையிலா என்பதை இந்தியத் தமிழ்க் குடும்பங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தமது எதிர்காலம் நிச்சயமற்றதாக இருந்த இச் சமூகத் திற் கு கல் வியின் முக் கியத் துவம் (அது ஆரம்பக்கல்வியாயினும்) நிச்சயமற்ற ஒரு விடயமாகவே அமைந்தது.

இக்காலப்பகுதியில், அதிகளவிலான பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அரசியற் கட்சியாகவும் தொழிற்சங்கமாகவும் விளங்கிய ‘இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ்’ அரசியல் பாத்திரத்தைவிட தொழிற்சங்கத்திலேயே அதிக அக்கறை செலுத்தியது.

1956ஆம் ஆண்டின், மொழிச் சட்டமானது சிங்களமொழிக்கே அரசகரும் மொழி அந்தஸ்தை வழங்கியது. இது இந்தியத் தமிழர்கள், இலங்கைத் தமிழர்கள் மற்றும் சமஷ்டி கட்சியினர் ஆகியோருக்கிடையே நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதோரு கூட்டமைப்பு ஏற்பட வழி வகுத்தது. இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரசம் பெரும்பான்மைச் சிங்களக் கட்சிகளுடன் கூட்டினைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. இந்த ஐக்கியமானது படிப்படியாக இடதுசாரி பாங்குடைய இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியில் இருந்து வலதுசாரி பாங்குடைய ஐக்கிய தேசிய கட்சிக்கு மாறியது. 1977ஆம் ஆண்டுக்கு பிற்பட்ட காலம் வரை இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் அரசியலில் பிரதான பங்கை வகிக்கவில்லை. இவ்வாறு இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரசம் அதன் தலைவரும் இக்காலப்பகுதியில், அரசியலில் வலுவான இடத்தை வகிக்காததன் காரணமாக பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் விடயத்தில் முன்னேற்றம் காணப்படவில்லை.

1960களில், வெளிநாட்டுப் பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள், பெருந்தோட்டங்களின் சொத்துடைமையொரு பிரதான அரசியல் விவகாரமாக மாறுமென்பதையும் தேசியமயமாக்கம் தவிர்க்க முடியாததென்பதையும் நன்குணர்ந்து கொண்டன. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட கால அரசகள் பாடசாலைகளைப் பொறுத்தவரையிலான தோட்ட மேலதிகாரிகளின் கடப்பாடுகளில் மெத்தனப் போக்கைக் காட்டியதுடன், அவற்றைத் தாம் பொறுப்பேற்றுக் கொள்வதில் சிறிதாவு முயற்சிகளையே மேற்கொண்டன. பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள், உற்சத்திக் காரணிகள் மீதான தமது முதலீடுகளைக் குறைக்கத் தொடங்கின. இவ்வாறான முதலீட்டுக் குறைப்பு, பாடசாலைகள் மற்றும் தொழிலாளர் நலன்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. 1972ஆம் ஆண்டில், பெருந்தோட்டங்களைத் தேசியமயமாக்கும் நடவடிக்கைகள் துரிதமாக ஆரம்பமாகின. 1971ஆம் ஆண்டில், ஐக்கிய முன்னணி அரசு வேலைவாய்ப்புகள் தொடர்பான தனது தேர்தல் வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுவதில் தாமதம் காட்டியதன் காரணமாக கிராமப்புற சிங்கள இளைஞர்கள் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். இதன் விளைவாகவே தேசியமயமாக்கல் துரிதப்படுத்தப்பட்டது.

இக்காலகட்டத்தில் பாடசாலை மாணவர் சேர்வு தொகை மிக மெதுவாக அதிகரித்தமைக்கு மற்றொரு காரணம் சற்று முரண்பட்ட வகையில் பாடசாலை நிறுவனத்திலிருந்தே எழுந்தது. 4ஆம்

அத்தியாயத்தில் நாம் பார்த்தவாறு, 20ஆம் நூற்றாண்டின், முதற்பாதியில் கட்டளைச் சட்டங்களின் ஏற்பாடுகளின்படி, நிறுவப்பட்ட பாடசாலைகளின் தொகை மிகச்சிறிய அளவில் அதிகரித்தது. ஒரு பாடசாலைக் கட்டடத்தை வழங்கியும் ஓராசிரியரை நியமித்து, ஆசிரியர் விடுதிகளை வழங்கியதும் கல்வி தொடர்பாகத் தமது கடப்பாடு நிறைவெய்தியதாக தோட்ட மேலதிகாரிகள் கருதியிருக்கக் கூடும். இதன் பின்னர் அவ்வப்போது மாணவர் வரவு பதிவேடுகளை பரிசோதித்தனர்; ஆசிரியருக்கான வேதனத்தை வழங்கினர். ஆசிரியர் எண்ணிக்கை ஒன்றிலிருந்து இரண்டாக அதிகரிக்கும் போது குறிப்பிடத்தக்காவு மேலதிக் செலவுகள் ஏற்பட்டன. இந்நிலையில் தோட்ட மேலதிகாரிகள் பொதுவாகவே மாணவர் தொகை படிப்படியாக அதிகரிப்பதைக் கண்டனர். ஆயினும், ஓராசிரியரைக் கொண்டே பாடசாலை நடைபெறுவதை விரும்பினர். அதாவது பாடசாலைக் கட்டடத்தின் பருமனைக் கொண்டே மாணவர் தொகை தீர்மானிக்கப்பட்டதுடன், தனியொரு ஆசிரியராலேயே கற்பித்தலும் நடைபெற்றது. மாணவர் தொகை, கட்டடக் கொள்ளளவைவிடக் கூடியதும், தோட்ட மேலதிகாரி புதிய கட்டடமொன்றில் முதலீடு செய்ய வேண்டியிருப்பதுடன், மேலதிகமாக ஆசிரியர் விடுதிகளை நிர்மாணிக்கவும் வேண்டும் அல்லது இப்பிரச்சினையை ஆசிரியரும் மாணவரும் தீர்த்துக் கொள்ள விட்டுவிட வேண்டும். இடநெருக்கடிப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு மாணவர் இடைவிலகல், மாணவரை அனுமதிக்காது இருந்தல், மாணவர் வரவின்மை, மாணவர் தொகையை தேக்கி வைத்தல் போன்ற சில வழிமுறைகளை மாணவரும் ஆசிரியரும் கையாண்டனர்.

இங்கு குறிப்பிடப்படும் காலப்பகுதியின் இறுதியில், கல்வித்துறையைப் பொறுத்தவரை சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் சீர்கேட்டைந்தன. ஆயினும், இத்தொடர்புகள் பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் மற்றும் தோட்டப்புறக் கல்வி பற்றியதாக இல்லாது, இலங்கைத் தமிழர்கள் மற்றும் பல்கலைக்கழகக் கல்வி பற்றியதாகவே இருந்தது. நாம் அத்தியாயம் 3இல் பார்த்தபடி, 1970இல் ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் பெரும் கருத்து வேறுபாட்டிற்கு உட்பட்ட தரப்படுத்தல் முறைமையொன்றை அறிமுகங் செய்தது. அதாவது, பரீட்சை முடிவுகள் போதனாமொழி வகைப்படி தரப்படுத்தப்பட்டன. இத்திட்டத்தின் நோக்கம், பல்கலைக்கழக அனுமதியில் சிங்களவர்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பதாக இருந்தது. இதனால் இலங்கைத்

தமிழ் இளைஞர்கள் பாதிக்கப்படும் நிலைமை உருவானதால், அவர்கள் மத்தியில் எதிர்ப்புகள் ஏற்படலாயின. பெருந்தோட்டத் தமிழ் இளைஞர்கள், இத்திட்டத்தினால் அதிகம் பாதிப்படையவில்லை. ஏனெனில், அவர்களுள் மிகக் குறைந்த தொகையினால் இடைநிலைக்கல்வி நிலையில் பயின்றனர். இதனாடாகவே அவர்கள் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டும். தொடர்ந்துவந்த காலப்பகுதியில், இத்திட்டம் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. இதுவொரு பிரதான காரணியாக இல்லாவிட்டாலும், 1976ஆம் ஆண்டில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் (TULF) வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தனித்தமிழ் தாய்நாட்டுக் கோரிக்கையை முன்வைக்க இதுவொரு காரணமாயிற்று. இத்தனிநாட்டுக் கோரிக்கையில் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இணைந்திருக்கவில்லை.

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர், 1977ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள காலகட்டமானது பெருந்தோட்ட தமிழ் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை நிச்சயமற்றதொரு காலப்பகுதியாக இருந்தது. குடியுரிமை, இந்தியா திரும்புதல் தொடர்பான பிரச்சினைகள் நிச்சயமற்ற எதிர்காலத்தையும் அடையாளப் பிரச்சினைகளையும் உருவாக்கின. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட அரசாங்கங்கள், ஒரு சிங்களபெளத்த தேசிய அரசை உருவாக்க முற்பட்டதை அரசுகரும் மொழிச் சட்டம் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அத்துடன் இச்சட்டமானது வளர்ந்து வரும் இனப்பதட்டங்களை எடுத்துக் காட்டுவதாகவும் உள்ளது. 1945இல் தோட்டப் பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்படும் என வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டது. 1970ஆம் ஆண்டின், தேர்தல் வாக்குறுதி இதனை மீண்டும் உறுதிசெய்தது. ஆயினும், சுதந்திரத்திற்குப் பின்வந்த ஐந்து அரசாங்கங்களும் இவ்வாக்குறுதியை நடைமுறைப்படுத்த எதுவும் செய்யவில்லை. இப்போக்கிற்கு விதிவிலக்காக, 1977ஆம் ஆண்டு தேர்தலுக்குச் சற்றுமுற்பட்ட மாதங்களிலே நடவடிக்கைகள் சுறுசுறுப்பாக மேற்கொள்ளப்பட்டு 266 பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டன.

1900-48 காலகட்டத்தில் நாட்டிற்கு வெளியேயிருந்து செலுத்தப்பட்ட அரசியல் செல்வாக்குக் காரணமாக பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் கணிசமாக விரிவடைந்தன. சுதந்திர காலந்தொட்டு 1977 வரையுள்ள காலப்பகுதியில், அரசியல் செல்வாக்கானது இப்போக்குக்கு எதிர்த்திசையில் செயற்பட்டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. பெருந்தோட்ட வருமானங்கள், புதிய பொருளாதார உத்திகளுக்கு நிதி வழங்கவும் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே வாழ்ந்த இலங்கை

மக்களின் நலன் களைக் கவனிப்பதற்கும் அவசியமாயின. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பொருளாதார மானியங்கள், அதற்கு அப்பாலிருந்த பொருளாதார முறைக்கும் சமூகத்திற்கும் பயன்பட்ட போதிலும், தேசிய அரசாங்கம் அதற்கு ஈடாக சிறியளவிலேயே அரசியல் சமரசத்தைச் செய்ய முன்வந்தது. இக்காலகட்டத்தில் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளை கூட்டாக வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஒரே மார்க்கமாக பெருந்தோட்டத் தொழிற்சங்கங்கள் விளங்கின. இவை விளைத்திறனுடைய சமரசங்களை ஏற்படுத்தும் அளவிற்குத் திட்டவட்டமான அரசியல் பலத்தைக் கொண்டனவாக இருக்கவில்லை. இக்காலகட்டத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்களுக்கான வர்த்தக மாற்று வீதங்கள் வீழ்ச்சியடைந்தன; பெருந்தோட்டச் சொத்துக்களைத் தேசியமயமாக்கும் நடவடிக்கைகளும் ஆரம்பமாகின. இந்நிலையில் தோட்ட நிருவாகிகளும் புதிய சுதந்திரகால அரசாங்கமும் முற்றாகவே வாக்குறிமையற்ற சிறுபான்மை மக்களின் நலன்களை மேம்படுத்த முதலீடுகளைச் செய்வதில் அக்கறை காட்டவில்லை. பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை இனங்களின் அரசியல் தொடர்புகள், விசேடமாக மலையகப் பகுதிகளில் வாக்குறுதியளித்தபடி பெருந்தோட்டக் கல்வியை அரசு பொறுப்பேற்கும் முயற்சிகளில் ஒரு தேக்கநிலையை ஏற்படுத்தின.

கட்டம் 5 1977-1994: பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றலும் பரந்தளவில் அதிகரித்த மாணவர் சேர்வு தொகையும்

1977இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பெரு வெற்றி பெற்றது. இத்தேர்தலின் போது இ.தொ.கா, ஜ.தே.கட்சிக்கு தனது ஆதரவை வழங்கியது. இதற்கு சன்மானமாக இ.தொ.கா. தலைவர் திரு.தொண்டமானுக்கு அமைச்சரவை பதவி கிட்டியது. முன்னைய காலகட்டத்தில் காணப்பட்ட கல்வித்துறை வீழ்ச்சிக்கு எதிராக 1977-1994 காலகட்டத்தில், மாணவர் சேர்வு மிகத் துரிதகதியில் அதிகரித்தது. 1977இல் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கத் தொடங்கியது. இது 1994 வரை தொடர்ந்து நீடித்தது. 1970களின் இறுதியிலும் 1980களின் முற்பகுதியிலும் பெரும்பாலான பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டன் மாணவர் சேர்வும் அதிகரித்தன. இவைபற்றி ஆயும் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான விரிவிற்கு குறைந்தபட்சம் ஆறு முக்கிய செல்வாக்குகள் பங்காற்றியுள்ளன.

தேயிலையின் வீழ்ச்சியும் மிகைதொழிலாளர் அதிகரிப்பும்

நாம், அத்தியாயங்கள் 2, 7 இலே பார்த்தவாறு, நாட்டின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதாரச் சேர்க்கையில் பெருந்தோட்டப் பயிர்களுக்குரிய இடம், இருபதாம் நூற்றாண்டில் மாற்றம் பெற்றிருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தேயிலை, இறப்பர், தெங்குப் பொருள்கள் ஆகியவற்றின் பெறுமதி (தற்போதைய விலைகளின்) அதிகரித்திருந்தது. 1976இல் மொத்தக் கைத்தொழில், விவசாய ஏற்றுமதிப் பெறுமதியில் 70சதவீதமாக இருந்த இவை தற்போது 18சதவீதமாகக் குறைந்து விட்டன. தேயிலையின் பங்களிப்பு, 1981இல் 31சதவீதமாக இருந்து 1994இல் 13சதவீதமாக வீழ்ச்சி அடைந்தது. தேயிலையின் உலகளாவிய நிரம்பல் அதிகரித்திருந்ததுடன், உலகச் சந்தையில் தேயிலையின் விலை வீழ்ச்சியடைந்ததும் காணப்பட்டது. மேலும், தேயிலை உற்பத்தியில் புதிதாக ஈடுபட்ட நாடுகளும் உலக சந்தையில் நுழைந்தன. 1990களின் நடுப்பகுதியில் உலகத் தேயிலை நிரம்பலில், 7.4சதவீதத்தை மட்டுமே இலங்கை வழங்கியது. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இது 11.2சதவீதமாக இருந்தது. 1980களின் இறுதியிலிருந்து தேயிலையின் உற்பத்திச் செலவு, ஏலத்தில் கிடைத்த தொகையைவிட அதிகமாக இருந்தது. இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் முதனிலை வகித்த பெருந்தோட்டங்கள் மறுபடியும் தடங்கலுக்குள்ளானது. முதனிலை பொருள்களின் சர்வதேச மாற்று வீதங்கள் வீழ்ச்சியடைந்தன. போட்டியில் ஈடுபட்ட தேயிலை உற்பத்தி நாடுகள் தமது சந்தைப் பங்குகளை அதிகரித்தன; கைத்தொழில் துறையானது முக்கியத்துவம் பெற்றதொடங்கிற்று.

இந்நிலையில், இலங்கையின் பொருளாதார முறையில் ஒரு முக்கிய அங்கம் என்றவகையில் பெருந்தோட்டங்களுக்குரிய இடம்பற்றி புது விளக்கத்தை வழங்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. இவ்வாறு ஏற்பட்டு வந்த மாற்றத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சம், தோட்டப் பகுதிகளில் அதிகரித்து வந்த மிகைதொழிலாளர் ஆகும். தொழில் உரிமையாளர்களுக்கு தொழிலாளர் நிரம்பல் உத்தரவாதப் படுத்தப்பட்டிருந்தது; எனவே பிள்ளைத் தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. அத்துடன், சில தோட்டப்பகுதிகளில் வேலையின்மையானது வளர்ந்துவரும் ஒரு பிரச்சினையும் ஆயிற்று. நாம் 5ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, தோட்ட மேலதிகாரிகள், தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சியை

உறுதியாக எதிர்ப்பவர்களாக இருந்த தமது மனப்பாங்கை மாற்றி, கல்வியை உறுதியாக ஆதரிப்பவர்களாக மாறினர். அவர்கள் வேலையற்ற இளம் பிள்ளைகள், தோட்டங்களில் சுற்றித்திரிவதற்குப் பதிலாக பகல் நேரத்தில் பாடசாலைக்குச் செல்வதைப் பெரிதும் விரும்பினர். இரண்டாவதாக, தோட்ட மேலதிகாரிகள், பாடசாலைகளை நடாத்துவதற்கான செலவுகளை வழங்கும் பொறுப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை; நிதி பற்றிச் சிந்திக்காது, தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி அவசியமானது என்பதை அவர்களால் உணர முடிந்தது; முன்றாவதாக, தோட்டங்களில் வேலையின்மைப் பிரச்சினை காணப்பட்டமையால், இளைஞர்கள் கல்வியையும் கல்வித் தகுதிகளையும் பெறுவதனால், பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே வேலைவாய்ப்புகளைப் பெறுகின்ற சந்தர்ப்பமும் இருந்தது.

அதிகரித்த சமூகக் கேள்வி

நாம் 5ஆம் அத்தியத்தில் பார்த்தபடி, பெற்றோரும் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியே வேலைவாய்ப்புகளைப் பெற கல்வியை ஒரு வழிமுறையாகக் கருத்த தொடங்கினர். கைத்தொழில் நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள், பெரும்பாலான மாணவர்கள், விசேடமாக ஆண்கள் பாடசாலைக் கல்வியை, தொழிலாளவர்க்கத் தொழில்களைப் பெறவே உதவுமெனக் கருதுவதாகத் தெரிவிக்கின்றன. இதற்கு மாறாக பெருந்தோட்டங்களில் வாழும் தொழிலாளவர்க்க ஆண்களும் பெண்களும் பாடசாலைக் கல்வியானது, விசேடமாகப் பின் ஆரம்பக்கல்வியானது, தோட்ட எல்லைக்கு அப்பாலும் உடல் உழைப்புத் தொழில்களுக்கு அப்பாலும் ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பளிக்குமெனக் கருதுகின்றனர். அவர்களின் பெற்றோரினதும் முதிய உறவினரினதும் தொழில் அனுபவங்களும் கல்வி அனுபவங்களும் வழங்கிய பாடமானது கல்வி கற்றால் அன்றி மறுக்கப்பட்ட வேலைவாய்ப்புகளைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது என்பதாகும். கல்வி கற்றால், அரசாங்கத்துறையிலோ அல்லது தனியார் துறையிலோ வேலை வாய்ப்புகளைப் பெறமுடியும் என்ற எண்ணம் தமிழ், சிங்கள இளைஞர்களிடையே பொதுவாகப் பரவியிருந்தது. இவ்வாய்ப்புகள் பற்றி இவர்கள் உணர்ந்து கொண்டமை மற்றொரு விடயமாகும். இதன் முக்கிய அம்சம் யாதெனில், இளைஞரும் பெற்றோரும் இவ்வாறு உயர்ந்த நோக்கங்களைக் கொண்டிருப்பதால், இழப்பு எதுவுமில்லை எனக் கருதியமையாகும். ஆயினும், ஆரம்பக்கல்வி தொடக்கம் கல்வி பெற அவர்கள் தமது

தொழில் ஊதியத்தில், தனியார் போதனா நிலையங்களில் சென்று பயில மேலதிக செலவுகளைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

பெருந்தோட்டத் தமிழ் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்

இவ்வாறு பெற்றோர் மற்றும் பிள்ளைகள் மத்தியில் எழுந்துள்ள கல்வி அபிலாசைகளை மேலும் வலியுறுத்தும் வகையில், பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் உள்ள ஆசிரியர் பதவிகள் இன்று பெருமளவுக்குப் பெருந்தோட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர், யுவதிகளால் நிரப்பப்பட்டு வருகின்றன. நாம் ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, 1980களில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட விசேட ஆசிரியர் தெரிவுத்திட்டங்கள், பெருந்தோட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் அதிகளவில் தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாக நியமிக்க ஏதுவாகின. பாடசாலைகளில் பயில்கின்ற பிள்ளைகளுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் இவ்வாசிரியர்கள் வலுவான முன்மாதிரியாக (Role Model) விளங்கினர். இவ்வாசிரியர்களுக்கு, அவர்தம் பணியில் உதவும் வகையில், பிராந்திய அலுவலகங்களிலும் தேசிய கல்வி அமைச்சிலும் அதிகாரிகள் மட்டத்தில் இவர்களுடைய தொகை மெதுவாக அதிகரித்து வந்தது. இப்பதவியணியினர் பெரும்பாலும் பெருந்தோட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக உள்ளனர். அத்துடன் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் தொடர்பான பல பொறுப்புகள் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. இந்த அதிகாரிகளில் பெரும்பாலோர் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் கல்வி பயின்றவர்கள் ஆவார். இவ்வதிகாரிகள் செய்யும் பணிகளையும் ஆசிரியர்களுக்கு அவர்கள் வழங்கி வருகின்ற உதவிகளையும் பெற்றோரும் அறிந்துள்ளனர். இவ்வதிகாரிகள் அடிக்கடி இடம்பெறும் பாடசாலை விழாக்களிலே முக்கியத்தர்களாகக் கலந்து கொள்கின்றனர். - மேலும், கல்வி மேம்பாட்டிற்காக அருமையாகப் பாடுபோடுகின்றனர். பாடசாலைமட்டப் பணிகளில், இவர்களுடைய ஈடுபாடானது கல்வியில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டு வருகின்றதென்ற எண்ணத்தை வலுப்படுத்தி வருகின்றது. இவ்வெண்ணத்தை பெற்றோரும் தெரிவித்து வருகின்றனர். ஆசிரியருக்கு இடையிலும் ஆசிரியருக்கும் அவர்களுடைய மேலதிகாரிகளுக்கு இடையிலும் ஆசிரியர், மாணவர், பெற்றோர் ஆகியோருக்கு இடையிலும் இன்று ஒத்துழைப்பும் இணைந்து பணியாற்றும் பண்புகளும் பொதுக் குறிக்கோளுடனான உறவுகளும் உருப்பெற்று வருகின்றன.

பெருந்தோட்ட நலனோம்புகைக்கான உதவிநிதி வழங்குநர்களின் நிதிகள்

1980களின் தொடக்கம் பெருந்தோட்டப் பாடசாலை முறைமையும் உற்பத்தி மற்றும் நலன்கள் எனபவற்றிற்கான நிதியீட்டமும் சர்வதேசமயப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. SIDA, GTZ, UNICEF ஆகிய வெளிநாட்டு முகவாண் மைகள் வழங்கிய பெருமளவு நிதிவளங்களினால், அரசு பொறுப்பேற்ற பாடசாலைகளில் மாணவர் சேர்வு தொகை விரிவடைவது சாத்தியமாயிற்று. பெருமளவு தோட்டப் பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டதும் அப்பாடசாலைகளின் கட்டமைப்பு வசதிகள் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பதை அமைச்ச அறிந்து கொண்டது; மாணவர்:ஆசிரியர் விகிதங்கள் மிகவும் உயர்வாகக் காணப்பட்டன; (பல பாடசாலைகளில் 100:1) ஆரம்பநிலையில் இருந்து, பின் ஆரம்பநிலைக்கான மாறும்வீதம் குறைவாக இருந்தது; பல பாடங்களில் பிள்ளைகளின் அடைவு குறைவாகவும் இருந்தது. இந்நிலைமையில் பெருமளவு நிதிவளங்களின் முதலீடு தேவைப்பட்டது. நாம் ஆயும் அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, தோட்டத்துறைக் கல்விக்குப் பெருமளவு நிதியை வழங்குவதில் பல அபிவிருத்தி முகவாண்மைகள் முன்வந்தன. இவற்றுள் SIDA, GTZ, UNICEF போன்றவையும் அடங்கும். 7ஆம் அத்தியாயத்தில் கலந்துரையாடியபடி, இவ்வுதவி முகவாண்மைகள் 1980களில் பல்வேறு நலனோம்புகை நிகழ்ச்சித் திட்டங்களுக்கு உதவி வழங்கின. உதவிநன்கொடைகளும் பாரிய முதலீட்டுத் திட்டங்களுமாக இவை இருந்தன. உதவிநன்கொடை முகவாண்மைகளில் இருபக்க, பல்பக்க முகவாண்மைகளும் அடங்கும். இருபக்க உதவி நன்கொடையாளர்கள் (நோர்வே, நெதர்லாந்து) வீட்டு வசதிகள்; நீர் விநியோகம், சுகாதாரம் போன்றவற்றை முன்னேற்றுவதற்குத் தேவையான உதவி நன்கொடைகளை வழங்கினர்; பல்பக்க முகவாண்மைகள் (ADB, IDA, OPEC) பயிர்ச்செய்கை, புனருத்தாரணம் மற்றும் உற்பத்தியை அதிகரிக்கத் தேவையான நிறுவனர்தியான முன்னேற்றங்களுக்குக் கடன் உதவிகளை வழங்கின.

இத்தகைய உத்தரவாதத்துடன் கூடிய வெளிநாட்டு நிதி உதவிகளுடன் பல ஆண்டு காலத்துக்கு வழமையான அரசாங்க நடைமுறைகளுக்கு வேறுபட்ட திட்டமிடல் மற்றும் முகாமைத்துவ நடைமுறைகளும் அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. SIDA வைப்

பொறுத்தவரையில், தனியானதோரு ஒருங்கிணைப்புப் பிரிவு நிறுவப்பெற்றது. நிதி வழங்கல், வழமையான அரசாங்க நிதிப் பிரமாணங்களுக்கு உட்பட்டிருந்தன. ஆயினும், அவற்றிற்கு என சில விசேட கட்டுப்பாடுகளும் இருந்தன. செலவுகள் நன்கு திட்டமிடப்பட்டன; நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் முறையாகக் கண்காணிக்கப்பட்டு நிருவகிக்கப்பட்டன; அரசியல்வாதிகளின் தலையீடு குறைவாக இருந்தது.

பெருந்தோட்டத்துறையலூவ்வொருத் தலி முகவாண்மைகளினதும் ஈடுபாட்டின் தோற்றும் வெவ்வேறு வகையினதாக இருந்தது. ஆயினும் கல்வி, வீட்டு வசதிகள், சுகாதார வசதிகள் நீர் விநியோகம் போன்ற பொதுநல நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் 1970களிலும் 1980களிலும் எழுந்த வெளிநாட்டு உதவிக்கான, சர்வதேச நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் பல அம்சங்களுடன் இணங்கிச் சென்றன. இந்த நிகழ்ச்சித்திட்டத்தில், இரு போக்குகளைக் காணமுடிந்தது. முதலாவதாக, சமூகத்தில் காணப்பட்ட மிக வறிய பிரிவினர் மற்றும் மிகவும் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட பிரிவினர்களுக்கு உதவி வழங்குதல். இரண்டாவதாக, குறிப்பாக அவர்களுடைய அடிப்படை சீவனோபாய தேவைகளுக்கான முதலீடுகளைச் செய்தல். வீட்டு வசதிகள், சுகாதார வசதிகள், நீர் விநியோகம் தொடர்பான நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் கல்வியின்மீது மறைமுகமான ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இவ்வாறான நிகழ்ச்சித்திட்டங்களினால் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை நிலைமைகளில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது; பெற்றோர்களின் வாழ்க்கைக்கத்தரமும் முன்னேற்றம் அடைந்தது. இதனால் புதிய நம்பிக்கை உருவாவதற்கான நிலைமைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. தோட்டப்பறங்கள் இயல்பாகவே ஒரு புவியியல் பிரதேசமாக அமைந்தமையினால், வெளிநாட்டு முகவாண்மைகள் குறிப்பிட்ட இலக்குக்குழுவினரைத் தெளிவாக இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

அரசியல் மற்றும் இன நெருக்கடியின் எழுச்சி

இக்காலத்தில் தேவையான வெளிநாட்டு மூலதனத்தின் உட்பாய்ச்சலைக் கவரும் வகையில் சில அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. திறந்த பொருளாதாரத்தில் ஈடுபாடு, மேற்கு நாட்டுச் சார்பான் வெளிநாட்டு உறவுகளை மீண்டும் கொணர்ந்தமை, விகிதாசார பிரதிநிதித் துவ முறையை அரசியல் ரீதியாக ஏற்றுக்கொண்டமை, நிருவாகத்துறை பன்முகவாக்கம், நிறைவேற்று

சனாதிபதி முறைமை உருவாக்கப்பட்டமை போன்ற அரசியல் மாற்றங்கள் எதிர்பார்க்கப்பட்ட வெளிநாட்டு மூலதனத்தின் வருகைக்குக் காரணமாயின. ஜக்கிய தேசிய கட்சியின் அரசாங்கத்தின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் பொருளாதார வளர்ச்சி 6-8 சதவீதமாக இருந்தது. இது முன்னைய அரசாங்க காலத்தில் ஏற்பட்ட குறைந்த பொருளாதார வளர்ச்சி வீதங்களுக்கு மாறுஞ்சாக அமைந்ததைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

நாம் 7ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, இத்தகைய பொருளாதார வளர்ச்சியோடு இணைந்த முறையில் இக்காலப்பகுதியில் தமிழ்த் தீவிரவாதம் வளர்ச்சி அடைந்ததுடன், இன உறவுகளும் சீர்கேடு அடைந்தன. இதன் காரணமாக அரசாங்கம் பொருளாதாரர்தியாகவும் அரசியல்ர்தியாகவும் பலவழிகளில் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க நேர்ந்தது. ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அதிகாரத்துக்கு வருவதற்கு ஏதுவாக அமைந்த அரசியல் பின்னணியில் ஒரு பகுதியாக தமிழ் பிரிவினைவாத வளர்ச்சியைக் கொள்ளமுடியும். 1977-94ஆம் காலப்பகுதியில், பெரும்பான்மை சிங்களவர்களுக்கும் சிறுபான்மைத் தமிழர்களுக்குமான பதட்டங்கள் கூடியும் குறைந்தும் சென்றன. 1983 ஜூலை மாதம் நிகழ்ந்த தமிழருக்கு எதிரான வன்முறை காரணமாக, முன்னர் ஒருபோதும் இல்லாதவாறு சர்வதேசர்தியான எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. அரசாங்கம் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் தனது ஆடாரவைப் பேணவும் பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் கடுமையாகப் பாடுபட வேண்டியதாயிற்று. தேசிய மற்றும் உள்ளூர் அரசியலில் இனப்பிரச்சினை மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்தத் தொடங்கியது. வெளிநாட்டு அவதானிகள் இதனைத் தொடர்ந்து கவனமாகப் பரிசீலித்து வந்தனர். இலங்கையில் எழுந்த மனித உரிமை பிரச்சினைகளையிட்டு சர்வதேசர்தியான விழிப்புணர்வு அதிகரித்தது. இலங்கை அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளுக்கும் உதவி வழங்கும் நாடுகளுக்கும் இடையே காலத்துக்குக் காலம் நிகழ்ந்த உதவி வழங்கல் தொடர்பான வருடாந்தக் குழுக்கூட்டங்களில் இப்பிரச்சினை அடிக்கடி எழுப்பப்பட்டது.

அரசியல் நெருக்கடியில் பெருந்தோட்டத் தமிழர் நிலை

பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட கல்விசார் மாற்றங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்குப் பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் நிலை மற்றும் முக்கிய தலைவரான திரு.தொண்டமான் வகித்த இடம் என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. நாம் இரண்டாம், ஏழாம் அத்தியாயங்களில் பார்த்தபடி,

1977இல் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அதிகாரத்திற்கு வருவதற்குப் பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் வாக்குகள் முக்கியமானவையாக இருந்தன. தொடர்ந்து நிகழ்ந்த 1982, 1988, 1989 தேர்தல்களிலும் இவ்வாறே நிகழ்ந்தது. 1976ஆம் ஆண்டு, தமிழ்க்கட்சிகள் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை விடுத்தபோது இ.தொ.கா. அவர்களுடன் இணைந்து கொள்ளவில்லை என்பது முக்கியமானதாகும். இதற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதி முழுவதும் பெருந்தோட்டத் தமிழர் அரசியலில், இ.தொ.காங்கிரஸே ஏகபோகமாக இருந்தது. இவ்விடத்து பெருந்தோட்டத் தமிழரின் பொருளாதார மற்றும் வசிப்பிட அடையாளமானது, யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களிடமிருந்து வேறுபட்டதாக அமைந்திருந்ததைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

தொழிற்சங்கமும் அரசியல் கட்சியுமான இ.தொ.கா வின், தலைவர் திரு.தொண்டமான் இங்கு நிகழ்ந்த மாற்றத்தின் பிரதான முகவராகத் திகழ்ந்தார். இந்தியத் தமிழரான இவர், தேயிலை பெருந்தோட்டங்களில் நீண்டகாலத் தொடர்புடையவர். 1977-94 கஞக்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் அவர் மிகுந்த திறமையுடன் தனது மக்களை ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவு அளிக்கச் செய்தார்; இ.தொ.கா வுக்கு தலைமை தாங்கினார்; இரு சக்திவாய்ந்த இலங்கை சனாதிபதிகளுடன் எளிதாகத் தொடர்பு கொள்ளக் கூடியவராக இருந்தார். பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் சமூக, அரசியல் நிலைமைகளை மேம்படுத்த தொண்டமான் கடுமையாக உழைத்தார். இதற்கு அவர் பல்வேறு நிலைகளில் திறமையுடன் பணிபுரிந்தார். அரசாங்க ஆதரவாளராகவும் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் வசீகரமிக்க தலைவராகவும் சிங்கள அரசாங்கத்துக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுக்கும் இடையேயான பிரச்சினைகளில் இடைத்தரகராகவும் அமைச்சரவை உறுப்பினராகவும் தேசியீதியாகப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நடாத்திய வேலைநிறுத்தத்தின் தலைவராகவும் பணியாற்றினார். தொண்டமான், பெருந்தோட்டத் தமிழர்களுக்கும் தமிழ்ப்புலிகளுக்கும் இடையே பெருமளவில் ஜக்கியம் ஏற்படுவதைத் தவிர்த்து, அதனுடைய அமைச்சரவையில் மிகவும் வலுவான பேரம்பேசும் சக்தியைப் பெற்றிருந்தார். இவருடைய தலைமைத்துவத்தின் கீழ் பெருந்தோட்டச் சமூகம் வேதனம், குடியுரிமை, வீட்டுவசதி, சுகாதாரம், கல்வி ஆகியவற்றில் முக்கிய நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொண்டது.

நாடளாவிய இனப்பிரச்சினையைத் தவிர்த்துக் கொள்வதற்கு ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்திற்கு, தொண்டமான் தொடர்ந்து

அடுதறவு வழங்குவது முக்கியமானதாக இருந்தது. அரசாங்கம் பெருந்தோட்ட மக்களின் நன்மைக்காகப் பெருமளவு பண்ததைத் தனது கூட்டுத்தாபனங்களுக்கூடாக ஒதுக்கீடு செய்தது. இக்காலத்தில் உதவி வழங்கும் முகவர்கள் தமது நிதியுதவிகளின் பெரும் பகுதியை வறிய இலக்கு குழுவினருக்கு வழங்க முற்பட்டபோது அவை அரசாங்க நிறுவனங்களினாடாக ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டன. மனித உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச விழிப்புணர்வுடன் இவ்வுதவிகள் இணைந்தபோது பெருந்தோட்டத் தமிழர்களுக்கு நன்மைதரும் நிகழ்ச்சித்திட்டங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. வெளிநாடுகளில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிதிவளங்கள் நேரடியாக சமூகநலன்களில் முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்தவில்லை. ஆயினும், பெரியதும் நன்கு ஒழுங்கமைப்பட்டதும் தொழிற்சங்கமயமாக்கப்பட்டதுமான பொதுத்துறை சார்ந்த கிராமியத் தொழிற்படையின் கோரிக்கைகளை நிறைவு செய்வதற்கான அரசியற் செயற்றிடங்களுக்கு இத்தகைய வளங்கள் மிகவும் அவசியமானவையாக இருந்தன. இது ஓரளவு முரண்பாடாகத் தென்பட்டாலும், பாரிய அரசியல், இன நெருக்கடியானது 1977-94 காலப்பகுதியில், பெருந்தோட்டத் தமிழ் சமூகத்தினர் பல நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்கு உதவியது. ஆர்ச்சர் எடுத்துக்கூறிய முன்றாவது வகையான அரசியல் நடவடிக்கையானது (ஆர்ச்சர் 1981) இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களின் கல்வி வளர்ச்சியில், முக்கிய செல்வாக்கை செலுத்தியதாகத் தெரிகின்றது. இவர் எடுத்துக்கூறிய அரசியல் பேச்கவார்த்தையானது பெருந்தோட்டக் கல்வியின் பரந்த அரசியலில் ஆழமாக வேருள்ளி இருந்தது. அத்துடன் சனாதிபதிகளுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் இடையிலான ‘உயர்மட்டக் கல்விசார் அரசியல்’ எனும் தனிப்பட்ட தொடர்புகளால், இவ்வரசியல் பேச்கவார்த்தையானது மேலும் வலுப்படுத்தப்பட்டது. அத்துடன் தற்போது நாட்டில் நன்கு வேருள்ளிவிட்ட ஒரு சமூகத்தின் கல்விக்கான, சமூகத் தேவை விரிவடைந்து சென்றமையால், உருவாகிய மிகைப்படுத்தப்பட்ட அரசியலும் இவ்வரசியல் பேச்கவார்த்தைக்கு மேலும் வலுவூடியது.

கல்வி முன்னேற்றத்துக்கான மாதிரிகளும் கல்வி முன்னேற்றத்தின் மாதிரிகளும்

இந்நாலானது கல்வி முன்னேற்றத்தில் அதிக அக்கறையைச் செலுத்துகின்றது. இவ்விடத்து முறைசார் பாடசாலைக் கல்வியில் பங்குபற்றுவதில் ஏற்படுகின்ற விரிவே கல்வி முன்னேற்றமாக வரையறை செய்யப்படுகிறது. முதலாம் அத்தியாயத்தில், கல்வி முன்னேற்றத்தின்

விரிவான பகுப்பாய்வு மாதிரிகளுக்கும் கல்வி முன்னேற்றத்தின் விளக் கழுதை மாதிரிகளுக்கும் இடையேயான வேறுபாடு கூடிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இவற்றிற்கு இடையே தொடர்பு உண்டாயின், பயன்பாடும் பெறப்படும் கருத்துகளும் தனித்தன்மை வாய்ந்தவையாகும். கல்வியியலாளர்கள் குறிப்பிட்ட நிலைமைகளில் கல்வி முன்னேற்றம் ஏன், எவ்வாறு நிகழ்கின்றது என்பதை முறையாக ஆராய முயலும் போது, கல்வி முன்னேற்றம் பற்றிய மாதிரிகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இம்மாதிரிகள் கருத்தியல் சார்ந்தவையாக இருந்தபோதிலும், இம்மாதிரிகள் பயன்படுத்தும் எண்ணக்கருக்கள் முற்றாகவே சமகால மற்றும் வரலாற்று நிலைமைகளில் வேருள்ளிக் காணப்படுவதையாகும். மேலும், குறிப்பிட்ட நிலைமைகள் தொடர்பில் ஆழமான அறிவைப் பெறவும் தெளிவு பெறவும் இம்மாதிரிகள் பயன்படுகின்றன. இம்மாதிரிகளை பரந்துபட்ட பல நிலைமைகளில் மீள், மீளப் பிரயோகிக்கும் போது கொள்கையளவில் வழிமையில் நடைமுறையிலன்றி ஒரு பொதுக்கல்விக் கோட்பாடு உருவாகிறது. இதனை மேலும் பொதுவாகப் பிரயோகித்துக் கொள்ளவும் முடியும். இம்மாதிரிகளின் தவறான பயன்பாடுகளும் உள்ளன. ஆராயமுற்படும் நிலைமைகள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாப்படின், அல்லது அந்நிலைமைகள் அலட்சியப்படுத்தப்படின், மாதிரிகளின் தவறான பயன்பாட்டிற்கு வழியேற்படும். சில சந்தர்ப்பங்களில் பொருத்தப்பாடு பற்றியும் இடமாற்றம் பற்றியும் சரியாக கருத்திற் கொள்ளாது மாதிரிகளைப் பொதுமைப்படுத்தப்படுத்தும் போதும் அது தவறான பயன்பாட்டிற்கு ஏதுவாகிறது.

இனி, கல்வி முன்னேற்றத்துக்கான மாதிரிகள் பற்றி நோக்குவோம். இவை பல்வகைப்பட்ட நிலைமைகளில் ‘வெற்றி’ அல்லது ‘தோல்வி’ என்பவற்றுடன் தொடர்புள்ள காரணிகள் அல்லது உத்திகள் பற்றிய பட்டியலொன்றைத் தயாரிக்கும் முயற்சிகளிலிருந்து உருவாகின்றன. கல்விக்கான பொருளாதார வளங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும் முயற்சிகளில் ஈடுபடும் கொள்கை வகுப்போர் இம் மாதிரிகளை உருவாக்குகின்றனர். இதன் நோக்கமானது நடைமுறைப்படுத்தப்படின், எதிர்காலத்தில் வெற்றிக்கு வழிசமைக்கக் கூடிய நிபந்தனைகள் அடங்கிய ஒரு பட்டியலை தயார் செய்தலாகும். எதிர்கால நடவடிக்கைகள் பற்றி தீர்மானிப்பதற்கு இப்பட்டியல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கடந்தகாலம் பற்றிய விளக்கங்களைப் பெறுவதற்கு இப்பட்டியலைப் பயன்படுத்தும் நோக்கம் எதுவுமில்லை. முன்னேற்றத்துக்கான இம்மாதிரிகளின் தவறான பயன்பாடு எழுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. குறிப்பிட்ட

நிலைமைகளிலிருந்து வெற்றிகள் வேறுபடுத்தப்பட்டு, மற்றொரு நிலைமையிலிருந்து வேறுபடுத்தப்பட்டவற்றுடன் இணைக்கப்படும் போது இவ்வாறான தவறான பயன்பாட்டிற்கு இடம் உண்டாகிறது. இவ்விடத்து வெற்றிகளாவன: அவை எழுகின்ற நிலைமைகளுடன் தொடர்பற்றவை; சுயாதீனமானவை என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

இப்பிரிவில், முதலாம் அத்தியாயத்தில் விளக்கிக் கூறப்பட்ட முன்னேற்றத்துக்கான, முன்னேற்றத்தின் மாதிரிகளின் பல்வேறு அம்சங்களும் இந்நாலில் தரப்பட்டுள்ள ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் பரிசீலனை செய்யப்படும்.

முன்னேற்றமும் தேக்கமும்

இந்நாலானது கல்விசார் முன்னேற்றம் பற்றியதாக உள்ள போதிலும், ஆரம்பத்திலிருந்தே முன்னேற்றத்தை நோக்கிய இயக்கங்களுடன் இணைந்து, தேக்கத்தை அல்லது தொடர்ச்சியை ஏற்படுத்தக்கூடிய சமாந்தரமான இயக்கங்களும் இருந்ததாக ஏற்றுக் கொள்கிறது. எனவே, கல்வியின் முன்னேற்றத்துக்கான காலகட்டங்கள் பற்றிய விவரிப்பும் அவற்றில் செல்வாக்குச் செலுத்திய அம்சங்கள் பற்றிய பகுப்பாய்வும் என இரு விடயங்களைக் கருத்திற் கொண்டதாக இது அமைந்துள்ளது. முதலாவதாக, கல்வித்துறையில் அடிப்படையாகக் காணப்பட்ட தொடர்ச்சியையும் இரண்டாவதாக, மாற்றத்தை எதிர்த்துநின்ற சக்திகளையும் இது உள்ளடக்கியுள்ளது. முதலாம் அத்தியாயத்தில், பெருந்தோட்டக் கல்வியின் தற்கால ஆய்வுகள் பற்றி விபரிக்கப்பட்டது. அதன் முக்கிய இலக்காக, மாற்றத்தைவிட கல்வியில் காணப்பட்ட தேக்கமே இருந்தது. மேலும் இது தொடர்பில் பெரும்பாலான விளக்கங்கள் பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறைமையை அடியொற்றியதாக இருந்தது. பயிற்சியற், எழுத்தறிவுற், அடக்கமான பாங்குள்ள தொழிலாளர்களையே பெருந்தோட்ட முறைமை வேண்டி நின்றது. கல்விக்கான பொருளாதாரத் தேவையெர்க்கு அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. கடந்த ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் இலங்கையிலுள்ள பெருந்தோட்டங்களில், கல்வி முன்னேற்றமானது மிகவும் மந்தகதியில் ஏற்பட்டபோது, நாட்டில் பாடசாலைக் கல்வி தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றது. பலவகைப் பாடசாலைகள் அபிவிருத்தியடைந்தன. பல ‘லைன்’ பாடசாலைகள் உருவாகின (பின்னர் அரசாங்கப் பாடசாலைகள் ஆரம்பமாகின); மாணவர் சேர்வும் இறுதியில் பெருகியது; பெண்களின் சேர்வும் ஆண்களின் தொகையை

எட்டிப்பிடிக்கத் தொடங்கியது. 1990களில் முறைசாரா தனியார் போதனை நிலையங்களின் தொகுதியொன்று நன்கு நிறுவப்பட்டது. இந்நிலையங்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டில், அவ்வப்போது எழுந்த ‘லைன்’ பாடசாலைகளை மீள் உற்பத்தி செய்வதாகவே அமைந்தன. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தில் இத்தகைய கல்விசார் முன்னேற்றம் ஏன், எவ்வாறு ஏற்பட்டதென்பதற்கான விளக்கமொன்று தேவைப்படுகிறது. இந்நிலையில் முன்னேற்றம் மற்றும் மாற்றம் பற்றிய மாதிரிகள் போன்றே தேக்கம் மற்றும் தொடர்ச்சி பற்றிய மாதிரிகளின் பகுப்பாய்வும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

கல்வி முன்னேற்றத்தின் கட்டங்கள்

இந்நாலானது வரலாறு பற்றி நீண்டதொரு நிலைப்பாட்டை மேற்கொண்டு முன்னேற்றம் சார்பில் பல கட்டங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது. முன்னேற்றம் என்பது முறைசார்ந்த கல்வியும் மாணவரின் அதிகரித்த பங்குபற்றலும் என வரையறை செய்யப்பட்ட நிலையில், முன்னேற்றம் பற்றி விபரிக்கப்பட்ட முறையிலும் விளக்கப்பட்ட முறையிலும் பல பண்புதீயான மாற்றங்களைக் காண முடிந்தது. முன்னேற்றத்தின் ஆரம்பக் காலகட்டத்தில் முறைசார் கற்றலுக்கு ஏதேனும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதா? இல்லையா? எனும் விடயம் பற்றி ஆராயப்பட்டது. முன்னேற்றம் பற்றி பிந்திய கட்டமொன்றில், பெருந்தோட்ட நிருவாகி அரசாங்க கட்டளைச்சட்டப்படி பாடசாலை ஒன்றை நிறுவினாரா? என்பது பற்றி ஆராயப்பட்டது. இதற்கு அடுத்த கட்டத்தில் அரசாங்க கட்டளைச்சட்டத்தின் கீழ் பெரும்பாலான தோட்டங்கள், பாடசாலைகளைப் பதிவுசெய்த போது முன்னேற்றம் பற்றி செய்யப்பட்ட ஆய்வுகள் - பாடசாலைகளில் சேர்ந்து கொண்ட பிள்ளைகளின் தொகை, பாடசாலைகளில் தொடர்ந்து தங்கிப் படித்த பிள்ளைகள் பற்றியதாக அமைந்தன.

காலப்போக்கில் முன்னேற்றம், தேக்கம் என்பவற்றில் முக்கிய செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணிகளில் காணப்பட்ட வேறுபாடு

முன்னேற்றம் பற்றிய நீண்டகால நோக்கானது பொருளாதார, அரசியல், சமூகக் காரணிகளின் மேலாதிக்கம் ஒவ்வொரு காலகட்டத்துக்கும் இடையே வேறுபட்டிருந்தது என்பதை எடுத்துக்

காட்டுகிறது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவில் வாழ்ந்த தமது உறவினர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய கலாசார தேவையொன்றிருந்தது. அத்துடன் மிடினரி நிறுவனங்களின் சமயக் குறிக்கோள்களும் குடியேற்ற அரசாங்கம் மீதான மனிதாபிமான இயக்கங்களின் அழுத்தங்களும் சாதாரண அடிப்படைக் கல்வியை வழங்கக்கூடியவாறு பாடசாலைகளை அமைக்க ஏதுவாகின. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து நடுப்பகுதி வரை தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளை மேம்படுத்துமாறு ‘வெஸ்ட் மினிஸ்டர்’ இலிருந்தும் இந்தியாவிலிருந்தும் அரசியல்ரதியான செல்வாக்குகள் வலியுறுத்தின. இவற்றுடன் இலங்கையின் அரசியல் வளர்ச்சிகளும் இணைந்து கொண்டன (எடுத்துக்காட்டாக வாக்குரிமை வளர்ச்சி, தொழிற்சங்கவாத வளர்ச்சி). மேலும், கிராமப்புறங்களிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் ஏற்பட்ட கல்வியின் விரிவானது பெருந்தோட்டங்களின் கல்வி முறைமையின் விரிவிற்குக் காரணமாயின. இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பெருந்தோட்ட தொழிற்சங்க அரசியலானது பெருந்தோட்டத் தொழிற்றுறையின் பொருளாதார வீச்சியுடனும் புதிதாக உருவாகிய மிகை தொழிலாளருடனும் ஒன்றிணைந்து கல்வித்துறையில் விரிவை ஏற்படுத்துவதில் செல்வாக்குச் செலுத்தின.

இவ்வாறே தேக்கம் பற்றிய நீண்டகால நோக்கானது பொருளாதார, அரசியல் காரணிகளின் செல்வாக்கும் மேலாதிக்கமும் காலப்போக்கில் வேறுபட்டு இருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. கல்விசார் தேக்கத்தின் மீதான முக்கிய செல்வாக்கு பொருளாதாரம் சார்ந்ததாக அமைந்திருந்த போதிலும், அதாவது குறைந்த திறனுடைய பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் தேவை, தேக்கத்திற்கான காரணத்தை நாட்டின் இன உறவுகள் தொடர்பான அரசியல் நிலைமைகளிலிருந்து கண்டுகொள்ள முடியும். 1900-1948 இற்குட்பட்ட காலப்பகுதியில் அரசியல் செல்வாக்குகள், கல்வியின் முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்தவிடத்து, அவை சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலிருந்து 1977 வரை கல்வியின் முன்னேற்றத்தைத் தடைசெய்வதாகவே அமைந்தன. 1948 இற்கும் 1977 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்படவிருந்த முக்கிய கல்வி அபிவிருத்தியை பின்னடையச் செய்யும் வகையில் இந்திய எதிர்ப்புணர்வும் சிங்களபௌத்த தேசியவாதமும் வளர்ச்சியடைந்தன. தொடர்ந்துவந்த காலப்பகுதியில், ஓரளவுக்கு முரண்பாடான முறையில் இவ்வெதிர்ப்பு

அரசியற் சக்திகளினால் மாற்றங்களுக்குட்பட்டு, மாற்றத்திற்கான காரணிகளாகின. இது 1977-94 காலப்பகுதியில் நிகழ்ந்தது. இதே காலப்பகுதியில், நாட்டில் அரசியல் மற்றும் இன நெருக்கடிகள் தொடர்ந்தும் தீவிரமடைந்தன. அத்துடன், பெருந்தோட்டச் சமுகத்தில் கல்வி முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய அரசியல் வாய்ப்புகளும் எழுச்சி பெற்றன.

முழுக் காலப்பகுதியையும் பற்றியொரு பொதுக்கருத்தைச் சித்திரிக்கும் போது பொருளாதாரச் செல்வாக்கின் பிரதான திசை பெருந்தோட்டங்களில் கல்வியை விரிவடையச் செய்வதைவிட அதனை தடைசெய்வதாகவே அமைந்தது எனலாம்; அரசியல் செல்வாக்கின் திசை பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி வளர்ச்சியை தடைசெய்வதைவிட அதனை விரிவடையச் செய்வதாகவே அமைந்தது எனலாம். பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி பற்றிய மீள் உற்பத்தி மாதிரிகள், கல்வியின் முன்னேற்றத்தை விடுத்து அதன் தேக்கத்தையே இலக்காக கொண்டிருந்தன என்ற கருத்து இந்நாலில் தரப்பட்டுள்ள பகுப்பாய்வுகளினால் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. தேக்கத்திற்கான பிரதான காரணி, பொருளாதாரம் சார்ந்ததாகவே இருந்து வந்துள்ளது. கல்வி பற்றிய மீள் உற்பத்தி மாதிரிகளின்படி, மாற்றம் எனும் போது அது பொருளாதார முறைக்கும் கல்வி முறைக்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாட்டிலிருந்தே எழுகின்றது; அத்துடன் இம்மாற்றமானது வர்க்க உறவுகளை உறுதிப்படுத்துவதாகவும் அமைகிறது. இக்கருத்துக்கு மாறுபட்ட முறையில் இந்நாலில், பெருந்தோட்டங்களில் எழுச்சிபெற்று, விரிவுபெற்ற கல்வி பற்றிய பகுப்பாய்வு அமைந்துள்ளது. இப்பகுப்பாய்வானது மேற்கூறிய நிலைப்பாட்டிலிருந்து திசைமாறிச் செல்கின்றது. அத்துடன், உற்பத்தி முறைமைக்கும் பெருந்தோட்டக் கல்விமுறைமைக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் இருந்த போதிலும்கூட பெருந்தோட்டங்களில் கல்வியானது எழுச்சிபெற்று, விரிவடைந்ததென இந்நாலில் தரப்பட்டுள்ள பகுப்பாய்வு சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

பெருந்தோட்ட எல்லைகள்-சுயமாக மூடப்பட்டவையும் வியாபகமானவையும்

இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட பகுப்பாய்வானது ஒருபுறம் பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்திற்கும் கிராமிய விவசாய பொருளாதாரம் மற்றும் நகர்ப்புறத்தின் நவீன பொருளாதாரத்திற்கும் இடையே காலவோட்டத்தில் மாற்றமடைந்த தொடர்புகளின் முக்கியத்துவம் பற்றியதாக அமைந்தது;

மறுபுறம் தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கும் நாட்டின் ஏனைய கல்விமுறைமைக்கும் இடையே காலப்போக்கில் மாற்றுவதைந்து சென்ற தொடர்புகள் பற்றியதாக அமைந்தது. சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட காலத்திலும் இருந்த அரசாங்கங்களின் வருமானங்களைப் பொறுத்தவரையில், பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொரு மூலாதாரமாக விளங்கியது. இதிலிருந்த கிடைத்த வருமானத்தைக் கொண்டு, பெருந்தோட்ட எல்லைக்கு அப்பால் வாழ்ந்த பொதுமக்களுக்கு இலவசக் கல்வியும் இலவச சுகாதார வசதிகளும் வழங்கக் கூடியதாக இருந்தது. அதாவது, பாரம்பரிய விவசாய பொருளாதார முறையிலும் புதிதாக எழுச்சிபெற்று வந்த நகர்ப்புற பொருளாதார முறையிலும் பணிபுரிந்தவர்களே இந்நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். விசேடமாக நவீன நகர்ப்புறத்துறையில் முதலீட்டுக்கான முக்கிய மூலாதாரமாக பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் அமைந்தது. கல்வி, பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறைமைக்குள் இருந்த சமூக உறவுகளை அதிகளவில் மீள் உற்பத்தி செய்யவில்லை; இதற்கு மாறாக பெருந்தோட்டங்களுக்கு உள்ளும் புறமுமாக தொழில் புரிந்தோருக்கு இடையேயான சமூக உறவுகளையே மீள் உற்பத்தி செய்தது. இத்தகைய சமூக உறவுகளை ஓரளவுக்கு பொருளாதார, வர்க்க அடிப்படையில் இனங்கண்டு கொள்ள முடிந்த அதேவேளையில் இச்சமூக உறவுகளில் இனத்துவம், சமயம், சாதி, மொழி, தேசிய இனம் என்றவாறான அம்சங்களையும் காண முடிந்தது.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகங்களில் பலர் ஆங்காங்கு அதிகளவில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு காணப்பட்ட போதிலும், அத்தனிமையின் தன்மை இடத்துக்கிடம், காலத்துக்குக்காலம் வேறுபட்டும் காணப்பட்டது. கல்வி, சமயம், அரசியல் ஆகியவற்றின் செல்வாக்குகள் குறைந்தபோது அல்லது கூடியபோது அவை இவ்வெல்லைகளைக் கடந்து சென்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை தொழிலாளர்கள், இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் சென்று வந்தமையானது நிரந்தரமான ஓரம்சமாக இருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில், பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் மின்னரிமார் பாடசாலைகளை நிறுவுவதற்கு, குடியேற்ற அரசாங்கம் தனது ஆதரவை வழங்கியது. இப்பாடசாலைகள் பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்விசார் நகர்வுக்கு ஓரளவு உதவி செய்த மார்க்கமாகும் அல்லது வழிமுறையாகும். அக்கல்வி

வாய்ப்புகளாவன: பெருந்தோட்டங்களின் எல்லைகளுக்கு அப்பால பொருளாதார வாய்ப்புகளைப்பெற ஒருசிலருக்காவது இறுதியில் உதவியிருக்கக்கூடும். காலப்போக்கில் பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து வந்த கற்றவர்கள் பலர், பெருந்தோட்ட சமுகத்திற்குத் தலைமைத்துவத்தை வழங்கமுடிந்தது; விசேடமாக கல்வி, வர்த்தகம், தொழிற்சங்கம் முதலிய துறைகளில் இது சாத்தியமாயிற்று. இந்நிலையில் பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையும் மறு உற்பத்திமுறையும் முற்றுமுழுதாகவே முடப்பட்டிருந்தது எனக் கூறுவதற்கில்லை.

மாற்றத்தின் மீதான உலகளாவிய, தேசிய மற்றும் உள்ளூர் செல்வாக்குகள்

இந்நாலில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள கல்வி முன்னேற்றம் பற்றிய பகுப்பாய்வு ஆனது உலகளாவிய, தேசிய மற்றும் உள்ளூர் மட்டங்களில் சமகாலத்தில் இனங்காணக்கூடியதும் விளக்கத்திற்கு உரியதுமான ஒரு சட்டகத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் குறிப்பிடுகின்றது. இதில் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டிய முக்கிய விடயங்களாக பெருந்தோட்டக் கல்வி வளர்ச்சிக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வளங்களின் கட்டுப்பாடு எவ்விதத்தில் அமைந்துள்ளது என்பதும் பல்வேறுபட்ட குழுக்களின் வெவ்வேறு வகையான அரசியற் பலமும் உள்ளன. நாம் ஏற்கனவே பார்த்தவாறு முன்னேற்றத்தின் மீதான உள்ளூர்மட்ட செல்வாக்குகள் உள்ளடக்குவன: போதனா ஆசிரியர் களின் தொகையும் தராதரமும், கல்விக்கான பெற்றோர்களின் கேள்வியும் கோரிக்கையும், கல்வி மீதான உள்ளூர் பாரம்பரியங்களும் அடையாளங்களும், பாடசாலை தலைமைத்துவமும் பாடசாலைக்குக் கிடைக்கும் உள்ளூர் நிதி வசதிகளும் மற்றும் மக்கட்தொகை நகர்வுகளும் ஆகும். மாற்றத்தின் மீது ஏற்படக்கூடிய உள்ளூர்மட்ட செல்வாக்கானது உண்மையில் தேசிய மட்டத்தில் நிலை கொண்டிருப்பதாகவே கருதப்படல் வேண்டும். இச்செல்வாக்குகளில் அடங்குவன: பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பதற்கான சட்டவாக்கம், கல்வி ஏற்பாடுகள் மீது தேசிய நியமங்களைப் பயன்படுத்துதல், எதிர்காலத்தில் வசிப்பிடங்களை உறுதிசெய்யக் கூடியவாறான குடியிருமைச் சட்டங்கள், தேசிய தொழிற்சந்தைகளில் வேலைவாய்ப்பு, தேர்தல் தொகுதிகளில் இருக்கக்கூடிய செல்வாக்கும் பலமும், கல்வித்துறைக்கு வழங்கப்படும் அரசாங்க மானியங்கள், அரசுமீதான தொழிற்சங்கங்களின் அழுத்தங்கள், ஆசிரியர்களுக்கான தேசியப் பயிற்சித் திட்டங்கள் ஆகியனவாகும்.

இவ்வாறான தேசியமட்ட செல்வாக்குகள் தவிர்ந்த, தேசிய எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட விவாதங்களிலிருந்தும் தீர்மானங்களிலிருந்தும் எழுகின்ற செல்வாக்குகளும் உள்ளன. இவற்றுள் அடங்குவன: நாடு திரும்புவதற்கு அரசாங்கங்களுக்கு இடையே செய்துகொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள், நிதி விடயங்களில் குடியேற்ற அரசாங்கத்தின் அழுத்தங்கள், பெருந்தோட்ட பயிர்களுக்கான உலகச்சந்தைகள், பெருந்தோட்டக் கல்விக்கான வெளிநாட்டு உதவி, மனித உரிமைகள் மீதான சர்வதேச அழுத்தங்கள், சர்வதேச தொழிற்சந்தையின் விரிவாக்கம் என்பனவாகும்.

மனித முகவாண்மையின் பங்கு

கல்வியின் முன்னேற்றம் பற்றிய பகுப்பாய்வுகள், அதிகாரமும் பலமும் கொண்ட தனியாட்களின் நோக் கங் களையும் நடவடிக்கைகளையும் கருத்திற் கொண்டவையாக இருக்க வேண்டும். இவர்கள் பரந்த அமைப்புரீதியான ஒழுங்குகளுக்கு ஊடாகப் பணியாற்றுகின்றவர்கள் ஆவர். மாற்றத்தின்மீது பலவேறு செல்வாக்குகள் இருக்கின்ற நிலைமையில், சில பலமிக்க தனியாட்களின் நடவடிக்கைகள், தேசியமட்டத்திலும் உள்ளுர் மட்டத்திலும் ஏற்பட்ட கல்வி விருத்திக்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளன. இத்தனியாட்களின் செல்வாக்குக் காரணமாகவும் கல்வி விரிவு பெற்றுள்ளது. 1970களில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கும் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ்க்கும் இடையே ஏற்பட்ட அரசியல் ஐக்கியம் காரணமாக அமைச்சரவையில் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஓர் ஆசனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸின் அரசியல் வலிமையும் அதன் தலைவரின் அரசியற் திறமையும் ஒன்றினைந்ததன் காரணமாக 1977இற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பல சலுகைகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். நாட்டில் சிங்கள அரசாங்கத்திற்கும் பிரிவினைவாத யாழ்ப்பாணத்து தமிழர்களுக்கும் இடையே பொதுவாக வளர்ந்து வந்த பதற்ற நிலைமையில், பெருந்தோட்டத் தமிழர்களும் அவர்களுடைய தலைவரும் பேணிப் பாதுகாத்து வந்த தனியான அரசியல் அடையாளம், அரசாங்கத்திற்கும் பிரிவினைவாதிகளுக்கும் இடையில் தம்மை ஒருநிலைப்படுத்திக் கொள்ள ஏதுவாகியது. இதனால் இவர்களுடைய சக்தி அதிகரித்ததுடன், கல்வி போன்ற பொதுநலத்துறைகளில் முன்னேற்றம் காண்பதற்கான

சந்தர்ப்பங்களும் உருவாகின. இவ்வாறு கல்வி முன்னேற்றம் பற்றிய வரலாற்றில், தனிப்பட்ட மனித முகவாண்மை குறிப்பிடத்தக்கதொரு பங்களிப்பைச் செலுத்தியுள்ளது.

கல்வியின் மாற்றத்தில் தனிப்பட்ட மனித முகவாண்மையின் பங்கினை ஏற்றுக் கொள்ளுதலானது ‘வரலாற்றில் புகழ்பெற்ற மனிதர்கள்’ என்ற வகையிலான விளக்கத்தை நோக்கி மீண்டும் செல்வதாகக் கொள்ள முடியாது. அதேவேளையில், வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க மனிதர்களின் பங்களிப்பினை, அரசாங்க சட்டங்களின் அமுலாக்கத்தைவிட குறைந்ததாகவும் கருத முடியாது. 7ஆம் அத்தியாயத்தில் நாம் பார்த்தபடி, தொழிற்சங்கத் தலைவராகவும் அமைச்சரவை உறுப்பினராகவும் பணியாற்றியவர், தனது மக்களின் நன்மை கருதி முயற்சியுடன் பல தெரிவுகளைச் செய்து, தனது இலக்கை நோக்கி தொடர்ச்சியாகச் செயற்பட்டார். இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட கல்வித்துறை முன்னேற்றம், கல்வி மாற்றம், கல்வி அபிவிருத்தி என்பனவற்றை விளங்கிக் கொள்வதற்குக் கிடைத்த அரசியல், பொருளாதார வாய்ப்புகளை நடைமுறையில் நன்மை தரத்தக்கதாகச் செய்யப் பலரும் ஆற்றிய பணியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் உண்டு.

இவ்விடத்து, ஆரம்ப அத்தியாயத்தில் கட்டாயக்கல்வி, அரசு நடவடிக்கை, உலகளாவிய கோரிக்கை பற்றி கூறியவற்றை மீள்பார்வையிடல் பயனுடையதாகும்.

கட்டாயக்கல்வி, பிள்ளைத்தொழிலாளர் மற்றும் கல்விசார் முன்னேற்றம்

இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட கல்விசார் முன்னேற்றத்தில் மனித முகவாண்மையின் பங்கை வீணர் (Weiner 1991) என்பாரின் பகுப்பாய்வு நிறைவு செய்வதாக உள்ளது. இவ்வாய்வாளர் இந்தியாவில், பாடசாலை செல்லும் வயதெல்லையில் உள்ள பெருமளவு பிள்ளைகளின் கல்வி வாய்ப்புகளை மறுப்பதில், பொது அரசியல் கலாசாரம் மற்றும் அரசாங்க அதிகாரத்தரப்பினர் ஆற்றிய பங்கினை ஆராய்ந்துள்ளார். முதலாம் அத்தியாயத்தில், வீணர் (1991) இலங்கை பற்றிக் கூறிய விடயம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவில் முன்னேற்றம் ஏற்படாததை விளக்கும் பொருட்டு வீணர் இலங்கை பற்றி சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார். இவ்வாய்வாளர்

குறிப்பாக கட்டாயக் கல்வியை அறிமுகங் செய்து பிள்ளைத்தொழிலாளர் முறையை இல்லாதொழித்த நாடுகள்மீது அக்கறை செலுத்தினார். அவர் கல்வியின் விரிவில் உயர்தரமான சாதனங்களைப் புரிந்த நாடு என இலங்கையைக் குறிப்பிட்டார். இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சியானது குறைந்த மட்டங்களில் இருந்தபோதிலும், கல்வித்துறையில் இவ்வாறான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதை எடுத்துக் கூறியுள்ளார். மேலும், வீணர் இலங்கையின் கல்வி விரிவுக்குக் காரணமாக அமைந்த பல்வேறு காரணிகளையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவையாவன: கிறித்துவ மிஷனரிமார் ஆற்றிய பங்கு, 1920களிலும் 1930களிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கட்டாயக் கல்வி சட்டவாக்கம், 1947இல் சுதந்திரம் கிடைத்தபோது அரசாங்க உதவி பெற்ற பாடசாலைகளில் கட்டணங்கள் நீக்கப்பட்டமை, கல்விக்காக அரசாங்கம் ஒதுக்கிய பொருளாதார வளங்கள் என்பனவாம்.

இந்நாலில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள ஆதாரங்களின் படி, நகர்ப்புறங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் கல்வியை இலவசமாகவும் கட்டாயமாகவும் வழங்கசெய்த சட்டவாக்கமானது 1907இலும் பெருந்தோட்டங்களைப் பொறுத்த வரையில் இச்சட்டவாக்கமானது 1920இலும் அறிமுகங் செய்யப்பட்டது. நகரம், கிராமம் மற்றும் தோட்டப் பகுதிகளிலும் இச்சட்டம் முறையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. 1997ஆம் ஆண்டிலும்கூட கட்டாயக் கல்விச்சட்டங்கள் வரையப்படுகின்றன. முன்னைய சட்டங்களின் சிறப்பினைப் பற்றி கூறுவதாயின், கட்டாயக்கல்விச் சட்ட ஏற்பாடானது பிள்ளைகள் கல்வியில் அதிகமாக பங்குபற்றுவதற்குத் தேவையான நிலைமைகளை ஏற்படுத்தியதுடன், அரசாங்கம் ஒரு சட்டக்துக்குள் தொழில்வழங்குநர்கள் கல்வியை வழங்குவதற்கான கடப்பாட்டை உருவாக்க உதவியது எனலாம். 1920ஆம் ஆண்டில் பெருந்தோட்டங்களுக்குரிய கட்டாயக்கல்வி சட்டமானது தோட்டப்புறங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்ட பாடசாலைகளின் தொகையை தூரிதமாக அதிகரிக்க உதவியது. ஆனால், அச்சட்டமானது சகல பிள்ளைகளும் பாடசாலைக்கு வருகை தருவார்களென்ற உத்தரவாதத்தை வழங்கவில்லை. மேலும், சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆதாரங்களின்படி, கட்டாயக்கல்வி அறிமுகங் செய்யப்பட்டதன் காரணமாக பிள்ளைத் தொழிலாளர்களின் தொகை பெரிதும் குறைந்தது என்றும் கூறுவதற்கில்லை. 1920ஆம் ஆண்டில் கட்டாயக்கல்விச் சட்டமானது காலைவேளைகளில் பிள்ளைகளை வேலைக்கமர்த்தப்படக்

கூடாது என்று மட்டுமே விதித்தது. 1984ஆம் ஆண்டுவரை பெருந்தோட்டங்களில் பிள்ளைத் தொழிலாளர் முறை முற்றாக நிறுத்தப்படவில்லை. மிகைதொழிலாளர் பொதுவாகக் காணப்பட்டபோது கல்வி தொடர்பான மனப்பாங்குகளை மாற்றுவதில் பொருளாதார நிபந்தனைகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனவாக உள்ளன. இதுபற்றி 5ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் கல்வி வளர்ச்சியை மேம்படுத்த திட்டவட்டமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுவதில் இலங்கையின் அரசியல் அதிகாரத்தரப்பினர் எதிர்ப்புக் காட்டியதில், இந்தியாவின் அரசியல் கலாசாரம் பற்றி வீணர் தந்த விளக்கங்கள் ஓரளவுக்குப் பொருந்துவதாகத் தெரிகிறது.

எவ்வாறாயினும், இலங்கையின் பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் கல்வி முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. நாட்டின் கல்வி மேம்பாட்டிற்கு உதவிய சில பொதுவான காரணிகள், இறுதியில் தேசிய கல்வி முறைமையின் அபிவிருத்திக்கும் பரந்தளவிலான மாணவர் பங்குபற்றலுக்கும் வழிசமைத்தன. இந்நிலைமைகளாவன: கட்டாயக்கல்விச் சட்டம், கட்டணமற்ற இலவசக்கல்வி, அரசு கல்விக்கும் ஆரம்பக்கல்விக்கும் வழங்கிய முன்னுரிமை, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் சமய அமைப்புகள் பாடசாலைகளை அமைப்பதில் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் போன்றவையாகும். இவையாவும் ஒன்றினைப்புக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த பெருந்தோட்டச் சமூகத்திற்கு முன்னுதாரணமாக அமைந்தன. ஆனால், இதே நிலைமைகள் பெருந்தோட்டங்களுக்குள் பரந்தளவில் பிள்ளைகள் கல்வியில் பங்குபற்றுமாறான நிலைக்கு இட்டுச் செல்லவில்லை. அவை மேலதிக நிலைமைகளான பொருளாதார் அரசியற் காரணிகளுடன் தொடர்புடையவாகத் தெரிகின்றன. உலகப் பொருளாதாரத்தில் தேயிலையின் வீழ்ச்சி மற்றும் மிகைதொழிலாளர் அதிகரிப்பு, ஏழைகளின் தேவைகளுக்கு குறிப்பாக பெண்கள், சிறுபான்மையினரின் அடிப்படைக் கல்விக்கு அனுதாபத்துடன் ஆதரவு தந்த வெளிநாட்டு முகவாண்மைகள் வழங்கிய நிதிகள், பரந்த இனநெருக்கடி நிலவிய நிலையிலும் அரசுக்கும் பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத்துக்கும் இடையே ஏற்பட்ட ஜக்கியம், தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் அரசியல் கட்சிகளின் நலன்கள் என்பவையே அம்மேலதிக நிலைமைகளாகும்.

சப்ரகநலனோம்புகையில் இடையீடு, நேரடியானதா அல்லது மறைமுகமானதா?

அபிவிருத்திப் பொருளியியலாளர்கள் மத்தியில் நீண்ட காலமாக நடைபெற்று வந்த பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் நலன்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றிய கலந்துரையாடலானது முதலாம் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை இலங்கை விடயத்துடன் மீளாய்வு செய்வது பயனுடையதாகும். நலனோம்புகையில் மேம்பாட்டை ஏற்படுத்த உதவுவது நேரடியான முதலீடா அன்றி மறைமுகமான முதலீடா? 1980களில் பெருந்தோட்டங்களில் குடும்ப வருமானங்கள் அதிகரித்தமையால், கல்வி தொடர்பாக பெற்றோர்களின் உள்பாங்குகள் சாதகமாக அமைந்ததாக தோட்ட மேலதிகாரிகள் கூறினரென 5ஆம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது. குடும்ப வருமானமும் செலவும் நிச்சயமாக முறைசாரா தனியார் போதனை முறைமை விரிவுபெற உதவின. இப்போதனை முறைமையானது அரசாங்கக் கல்வி முறைமைக்குச் சமாந்தரமாக இயங்கி வந்துள்ளது. இவ்விடயம் கல்வியின் மீதான மறைமுகமான முதலீடு என்ற வாதத்தை உறுதி செய்வதாக அமைந்துள்ளது. எனினும், தோட்டப் பாடசாலைகளில் மாணவர் தொகை அதிகரிக்க பெற்றோர்களின் தனிப்பட்ட தீர்மானங்களின் கூட்டுமொத்தமும் அதிகரித்த வருமானங்களுமே காரணமென்று கூற முடியாதுள்ளது. தேசிய மற்றும் வெளிநாட்டு வளங்களின் துணையுடன் கூடிய அரசின் இடையீட்டால் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டு விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டன; ஆசிரியர் ஆளனி விரிவுபடுத்தப்பட்டது; ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன; பாடசாலைத் தளபாடம், பாடசாலைச் சீருடை, மதிய உணவு, பாடநால்கள் மற்றும் கற்றல் சாதனங்கள் போன்ற அடிப்படையான விடயங்கள் வழங்கப்பட்டன. 1920களில் தனியார்துறை பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சியும் மாணவர் தொகை அதிகரிப்பும் அரசாங்கத்தின் இடையீடின்றி, கட்டாயக்கல்விச் சட்ட ஏற்பாடுகளின்றி, அரசாங்க அதிகாரிகளின் பரிசோதனைகளின்றி சாத்தியமாகியிருக்க முடியாது. நாட்டில் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சியைவிடப் பெருந்தோட்டக் கல்வி வளர்ச்சியானது பின்தங்கியிருந்தது என்றாலும், குடியேற்ற ஆட்சிக் காலத்திலும் சுதந்திரத்தின் பின்னரும் அரசாங்கத்தின் இடையீடின் காரணமாகவே ஏதேனும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

உலகளாவிய கோரிக்கைகள்

‘யாவருக்கும் கல்வி’ பற்றிய ‘ஜோம்டியன்’ (Jomtien) பிரகடனம் வெளியிடப்பட்ட நிலைமையில், ஆரம்பக்கல்வி பற்றி அபிவிருத்திக் கோரிக்கைகள் எழுந்தன. இதனுடன் தொடர்புபடுத்தி இலங்கை நிலைமையை ஆராய்வது பயனுடையதாகும். நாம் முதலாம் அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, கல்விக்கான முன்னுரிமை மற்றும் உத்திகள் பற்றிய உலகவங்கியின் மிகச்சமீப அறிக்கையானது, அடிப்படைக் கல்வியில் மாணவர் அனுமதியை அதிகரிப்பதற்கான ஒரு மாதிரியை இனங்கண்டது. நான்கு உத்திகள் முன்மொழியப்பட்டன. அவையாவன: கல்விக்கு அதியுயர் முன்னுரிமை, பொதுமுதலீட்டில் அடிப்படைக் கல்வியை வலியுறுத்துதல், குடும்பத்தினரின் ஈடுபாடு, அதிகளவு சுயாதீனமான நிறுவனங்கள் (உலகவங்கி 1995a:8-16) என்பனவாகும். முழு நாட்டையும் பொறுத்த வரை இலங்கையின் நிலைமைக்கு முதலிரு உத்திகள் பெறுமதி மிக்கவையாகத் திகழ்கின்றன. இலங்கை அரசாங்கத்தின் நிகழ்ச்சித்திட்டத்தில் கல்விக்கு எப்போதுமே உயர்ந்த இடம் இருந்து வந்துள்ளது. உயர்கல்வியோடு ஒப்பிடும் போது அடிப்படைக் கல்விக்கு அதிகளவு நிதியும் ஒதுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆனால், அடிப்படைக்கல்வி நிகழ்ச்சித்திட்டமும் அதற்கான நிதி ஒதுக்கீடும் சமூகத்தின் எல்லாப் பிரிவினரையும் கருத்திற் கொண்டதாக இருக்கவில்லை. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் உடனடியாக பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்விக்கு அரசாங்கம் முன்னுரிமை வழங்கவில்லை. இருந்த போதிலும், நாட்டின் பிற பிரிவுகளைப் பொறுத்த வரையில் அரசாங்கம் தெளிவான முறையில் கல்வி வளர்ச்சிக்கு முன்னுரிமை வழங்குவதற்கு சக்தி வாய்ந்த வெளிநாட்டு முகவர் நிலையமொன்றின் ஆலோசனை காரணமாக அமையவில்லை. இதற்கு மாறாக அரசாங்கம் அரசியல்ரீதியான அனுகூலங்களைக் கருத்திற் கொண்டே இம்முன்னுரிமையை வழங்கியது. உலகவங்கியின் மூன்றாம், நான்காம் உத்திகள் முறையே குடும்பத்தின் ஈடுபாட்டையும் நிறுவனரீதியான சுயாட்சியையும் பற்றியதாகும் (குடும்பத்தின் ஈடுபாடென்ற உலகவங்கியின் கொள்கையானது பெற்றோர்களின் தெரிவையும் பாடசாலையின் ஆளுகையில் குடும்பத்தின் பங்களிப்பையும் கொண்டதாகும்). உலகவங்கியின் இவ்விரு உத்திகளும் இலங்கையின் அண்மைக்கால வரலாற்றில் குறைந்தளவு ஆதரவையே பெற்றுள்ளன. இவை பிரதான கல்வி முறைமைக்கும் பெருந்தோட்டத்துறைக்கும் பொருந்துவனவாக உள்ளன.

கல்வி முன்னேற்றத்திற்கான மாதிரிகளின் நிலைமையைப் பொறுத்தவரையில் இதன் பொருள் யாது? உலகவங்கியானது தனது நான்கு உத்திகளுள் இரண்டுக்கு கூடியளவு முக்கியத்துவம் வழங்கி வருகின்றது. இலங்கையின் அனுபவத்தில் இவ்விரு உத்திகளும் ஓரளவுக்காவது உறுதிப்படிடுத்தப்பட்டனவா என்ற வினா எழுகின்றது. அவ்வாறு உறுதிப்படிடுத்தப்படுவதில் ஏதேனும் பொருள் உண்டா? உத்திகள் பற்றிய பட்டியலிலிருந்து முன்னேற்றத்திற்கான நடப்புக் காரணிகள் அகற்றப்பட்டிருப்பதால், ஏதேனும் விளைவுகள் ஏற்படுகின்றனவா? பொருளாதார வளங்களைப் பெற்றுத் தருகின்ற வெளியக் நிதியுதவி வழங்குநர்கள், பெற்றோர் தெரிவையும் நிறுவன முறையான சுயாட்சியையும் விரும்புவதில் ஏனும் பொருள் உண்டா? இதுவரை இனங்காணப்பட்ட உத்திகள் வேறு சந்தர்ப்பங்களில் வெற்றியைத் தருகின்ற உத்திகளாகக் கொள்ளப்படுவதில் ஏதேனும் பொருள் உண்டா?

இந்நால் முடிவடையும் தறுவாயில் - நாம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி கட்டத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் - சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில், வெளிநாட்டுக் கல்வி பற்றிய ஆய்வில் மைக்கல் சாட்லர் (Michael Sadler) தந்த கருத்துரையை இவ்விடத்தே நினைவுகூர்வது பொருத்தமுடையதாகும். முன்னேற்றத்தின் மாதிரிகள், முன்னேற்றத்துக்கான மாதிரிகள் ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையே மேலே இனங்காணப்பட்ட பதற்றங்கள் சிலவற்றை இக்கருத்துரை சுட்டிக்காட்டுகின்றது:

ஒரு பிள்ளையானது அலைந்து திரிந்து செடியொன்றிலிருந்து மலரொன்றைப் பறிக்கின்றது. இன்னுமொரு செடியிலிருந்து சில இலைகளைப் பறிக்கின்றது. இவற்றைக் கொண்டு வீட்டில் தாவரமொன்றை வளர்த்துக் கொள்ளலாமென அப்பிள்ளை கருதுவது போன்று, நாம் உலகெங்குமுள்ள கல்வி முறைமைகளைக் கண்டுகளிக்க முடியாது. ஒரு தேசிய கல்வி முறையானது வாழும் தன்மையது; நீண்ட காலமாக இடம்பெற்று வந்த போராட்டங்கள், சிரமங்கள் என்பவற்றின் விளைவே அதுவாகும் (Sadler 1990:49).

இலங்கையின் கல்வி முறைமையையும் அதனுள் அடங்கிய பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளினது வளர்ச்சியையும் வாழும் தாவரமொன்றாக உருவகப்படுத்த முடியும். பெருந்தோட்ட கல்வி முன்னேற்றத்தை தேசிய, அரசியல், பொருளாதார, சமூக காரணிகளின்

தொழிற்பாடாகவே கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். இக்காரணிகள் தனது சேர்க்கையை காலப்போக்கில் மாற்றிக் கொண்டு பல புதிய அம்சங்களுடன் கலந்து கொண்டாலும், கல்வியானது அதிலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்படவில்லை. ஆங்கில குடியேற்ற ஆட்சிக் காலத்திற்கூட இறக்குமதி செய்யப்பட்ட கல்விசார் உத்திகள் மிக மெதுவாகவே நாட்டில் வேருள்ளன. அவ்வாறே அவை மறைந்தும் போயின. கல்வி சார்பாக உள்ளூர் மற்றும் தேசிய நிலைமைகள் பற்றிய அறிவானது இந்நிலைமைகளுக்கு அப்பால் விருத்தி செய்யப்பட்ட உத்திகளை மதிப்பீடு செய்வதில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

சாட்லர், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலன்றி அதன் ஆரம்பத்திலேயே தனது கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருந்தார். பிற நாடுகளின் அனுபவங்களில் இருந்து இங்கிலாந்து எவற்றைக் கற்றுக் கொள்ளமுடியும் எனும் விடயத்தில் அவர் அதிக அக்கறை செலுத்தினார். அக்காலத்தில் கைத்தொழில்மய நாடுகளின் தேசிய கல்வி முறைமைகளின் வளர்ச்சியில், பிற நாடுகளின் சிந்தனைகள் செல்வாக்குச் செலுத்தின. ஆயினும், அக்கல்வி முறைமைகள் பெருமளவுக்கு தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. மேலும், அக்கல்வி முறைமைகளுக்கான நிதியானது தேசிய மற்றும் உள்ளூர் மூலாதாரங்களிலிருந்து பெறப்பட்டன. இன்று, ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் உலகம் வெகுதாரம் சென்றுவிட்டது. கைத்தொழில்மய நாடுகளிலும் தூரிதமாகக் கைத்தொழில்மயமாகி வரும் நாடுகளிலும் இன்று பொருளாதாரம், கல்வி மற்றும் அரசியல் துறைகள் ஒன்றிலொன்று தங்கியிருக்கும் நிலைமை தோன்றியிருப்பது வெளிப்படையானது. குடியேற்ற அரசுகளுக்கும் குடியேற்ற நாடுகளுக்கும் இடையே பொருளாதாரம், அரசியல், கல்வி ஆகிய துறைகளில் காணப்பட்ட சார்ந்து நிற்கும் நிலைமையில் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது. எல்லா நாடுகளிலும் உள்ள அரசியல்வாதிகளும் கொள்கை வகுப்போரும் பிறநாடுகளின் கல்விமுறைமைகளில் சிறப்பு இயங்குவன் எவையென அறிய முயலுகின்றனர். குறிப்பாக மிக உயர்ந்த பொருளாதார வளர்ச்சியைக் கொண்ட நாடுகளில் ஏற்பட்ட கல்விச் சித்திகளையும் பெறுபேறுகளையும் பின்பற்றுவதில் இவர்கள் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர்.

ஆயினும் ஏன், எவ் வாறு கல்வியில் முன் ஓன்றறம் ஏற்படுகின்றதென்பதை அறிய விரும்புவோருக்கு சாட்லர் கூறுகின்ற செய்தியானது பொருத்தமானதாகவே உள்ளது. உலக கல்வி

முறைமைகள் பற்றி ஆராய்ந்து, அவற்றிலிருந்து அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வெற்றிகளையும் தோல்விகளையும் கண்ட கல்விச் சீர்திருத்தங்களின் பட்டியலைக் கொண்டு, இலங்கையின் கல்வி முன்னேற்றும் பற்றிய வரலாற்றை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியாது. வரலாற்று நிலைமைகள், சமகால நிலைமைகள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் கவனமாகவும் பொறுமையாகவும் உருவாக்கப்படும் கல்வி முன்னேற்றத்தின் மாதிரிகளினுடைய இடத்தில், கல்வி முன்னேற்றத்துக்கான மாதிரிகளை வைக்க முடியாது. மேலும், ஒரு நிலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட மாற்றத்தின் மாதிரிகளை, முழுவுலகிலும் இதே நிலைமைகள்தாம் நிலவுகின்றன எனக் கருதி, பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய முடியாது. கல்வி முன்னேற்றத்துக்கான மாதிரிகள் குறைந்தபட்சம் அதன் கருத்தாக்கள், மேம்படுத்த விரும்பும் வெற்றிச் சம்பவங்கள் எத்தகைய நிலைமைகளில் ஏற்பட்டன என்பதைக் கருத்திற் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். ஒரு நிலைமை குறித்த கல்வி முன்னேற்றத்தின் மாதிரிகள் மற்றொரு நிலைமையில் ஏற்படும் கல்வித்துறை மாற்றங்களை அவதானித்துப் பகுப்பாய்வு செய்வதில் செல்வாக்குச் செலுத்தக்கூடாது (அதாவது இந்நாலில் தரப்பட்டுள்ள பகுப்பாய்வு அம்சங்களில் - பெள்ளஸ், கிண்டில், ஆர்ச்சர் ஆகியோரின் பாதிப்பு காணப்படுவது போன்று). தூரதிஷ்டவசமாக இவ்வாறான அபிவிருத்தி ஏற்படக் காலம் செல்லும். அரசியல்வாதிகள், உதவி வழங்குவோர் ஆகியோரைப் பொறுத்தவரையில் பற்றாக்குறையாகக் காணப்படுவது இக்காலமேயாகும். சமூக அறிவியல் ஆய்வாளர்கள் குறுங்காலப் பிரச்சினைகள், தீர்வுகள் பற்றி நிதியுதவி பெற்று ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடும்போது அவர்களுக்கும் நேரப் பற்றாக்குறைப் பிரச்சினை ஏற்படுகின்றது. உலகநாடுகளின் கல்வி முறைமைகளை ஆராய்ந்து அவற்றிலிருந்து எதனையேனும் பெற்றுக்கொள்ள முயல்வதற்கான காலமும் போதுமானதாக இல்லை. நாம் புத்தாயிரமாம் ஆண்டை நெருங்கும் போது, சாட்லர் சாவதானமாகக் கல்வி முறைமைகளை ஆராய்ந்த நூற்றாண்டு காலப் பழக்கமானது பல உதவி வழங்குநர்கள், முகவாண்மைகள், ஆய்வாளர்கள் ஆகியோர்களைப் பொறுத்த வரையில் மிக்க அவசரமான பணியாகவே தெரியும்.

மீண்டும் எதிர்காலம் பற்றி

இறுதியாக நாம் மீண்டும் எதிர்காலம் பற்றி நோக்குவோம். கல்வி வளர்ச்சி கோரிக்கைக்கான ஆதரவு பற்றிய கருத்துரைகள்

ஒருபுறமிருக்க, எதிர்காலம் பற்றிய ஊகங்களைச் சற்று உற்று நோக்குவது பொறுப்புள்ள ஒரு பணியாகும். புத்தாயிரமாம் ஆண்டின் இறுதிக்கூற்றை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில், விக்னேஸ்வரியின் சமூகத்தினரின் கல்வி வாய்ப்புகள் அதிகரிக்கும் நிலைமைகள் எவ்வாறு உள்ளன? அதிகரித்து வரும் ஆரம்பநிலை மாணவர் சேர்வு தொகைகளும் தொடர்ந்து தங்கிப் பயிலுவோர் தொகைகளில் ஏற்பட்டுவரும் முன் னேற்றமும் படிப்படியாகப் பெருந்தோட்ட ஆண், பெண் பிள்ளைகளின் கல்விநிலையை நாட்டின் பிறபகுதிகளில் காணப்படும் கல்விப் பங்குபற்றல் மட்டத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் எனக் கொள்ளலாம். பின்னாரம்பக் கல்வி நிலைகளில் தெரிவுசெய்யப்பட்ட முறையில் ஏற்பட்டுவரும் விரிவானது, இலங்கையில் 11 ஆண்டுக் கல்வியாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. இலவச அடிப்படைக் கல் வித் துறை, அடைவுகளையும் கல் வி முன் னேற்றத்தையும் ஏற்படுத்திவிடும். பெருந் தொகையான பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகள் இம்முன்னேற்றங்களை அடைந்துவிடுவர். பின்னாரம்ப வகுப்புகளில் மாணவர் சேர்வு மிகத்துரிதமாக அதிகரித்து வருகின்ற போதிலும், அடித்தளத்தில் நிலைமை மிகவும் கீழ்மட்டத்தில் இருக்கின்ற காரணத்தால், நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்குச் சமமான முறையில் பின்னாரம்ப வகுப்புகளில் மாணவர் தொகை அதிகரிக்க வேண்டுமாயின், அதற்கு பெருமளவு நிதிவளங்களின் முதலீடு தேவைப்படும்; பெருமளவு பாடசாலைக் கட்டங்களுடன் ஆசிரியர்களும் தேவைப்படுவர். ஓர் அடிப்படையான குறைந்தபட்ச கல்வித்தரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு மேலதிக நிதி வளங்கள் தேவைப்படுகின்றன. இவை ஆசிரியர்களைப் பயிற்றுவிக்கவும் பாடநூல்கள் மற்றும் கற்றல் சாதனங்களைப் பெற்றக்கொள்ளவும் பயன்படுத்தப்படும். மேற்கூறிய இரு நோக்கங்களையும் நிறைவுசெய்ய தேசிய, மாகாண, வலய மற்றும் பிரிவு மட்டங்களில் பணியாற்றும் அரசாங்க அதிகாரிகள் மும்முரமாக முயற்சியெடுக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. 1980களில் முழுவதும் நாட்டுக்கு வெளியேயுள்ள மூலாதாரங்களிலிருந்து உதவி நன்கொடையாக கணிசமானளவு நிதியுதவிகளைப் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் பெற்றன. இவ்வுதவிகள் தேசிய, மாகாண மட்டத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற வளங்களை ஈடு செய்ய உதவின. கல்வி நிருவாக முறைமையின் ஒவ்வொரு மட்டத்திலுமிருந்த அதிகாரிகளும் இவ்வுதவிகளைக் கொண்டு பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கான வளங்களைச் சேகரித்துக் கொள்ள முடிந்தது. இவ்வாறான உதவி நன்கொடைகள் குறையும் போது, கல்வி அதிகார அமைப்புக்கு உட்பட்ட வளங்களைப் பெறப் பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் போட்டியிட

வேண்டிய நிலையேற்படும். ஆனால், இதற்கு ஏற்ற முறையில் பெருந்தோட்ட நலன்கள், கல்வி அதிகார அமைப்பில் போதியளவு பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை.

இந்நாலானது முன்னேற்றத்தை மையமாகக் கொண்டமைந்த போதிலும், இற்றைவரை அடையப்பெற்ற முன்னேற்றம் பற்றி அக்கறையற்றிருப்பது தவறானதாகும். முன்னேற்றத்துக்கான போராட்டத்துடன் மிகுந்த அக்கறையுடன் தொடர்புள்ளவர்கள், தாம் எதிர் நோக்கியின் மூக்கியத்துவத்தை நன்கு உணர்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆறாம் அத்தியாயத்தின் இறுதியில் எடுத்துக் காட்டியபடி, வெவ்வேறு சமூகங்களுக்கும் இடையிலான சமமின்மையானது அதிகளவில் காணப்படுகின்றது. விசேடமாகப் பின்னாரம்ப வகுப்புகளில் இச்சமமின்மை தெளிவாகத் தெரிகிறது. கல்வி முறைமையின் ஆரம்பத் தளத்துக்கான அனுமதி வாய்ப்புகள் சமமாக இருக்கலாம். ஆயின், கல்வி அனுமதி வாய்ப்புகளும் கல்வி அடைவுகளும் வெவ்வேறானவையாகும். ஆரம்பத்தளத்துக்கான அனுமதி வாய்ப்புகள் அதிகளவில் சமமாகக் கிடைக்கும் போது அரசியல்வாதிகள், கொள்கை வகுப்போர், பெற்றோர்கள் ஆகியோரின் இலக்குகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. இலங்கையில் தற்போது இடம்பெற்று வரும் தேசிய கல்விச் சீர்திருத்தங்களில் வலியுறுத்தப்படும் அம்சமானது கல்வித் தராதரங்களில் காண வேண்டிய முன்னேற்றமாகும். அதிகளவிலான இளையோர், கல்விமுறைமையின் உயர்மட்டங்களைச் சென்றடைய பெருவிருப்புக் கொள்ளுமிடத்து, ஆரம்பக்கல்வி நிலையில் கல்விச் சித்தி, தேர்ச்சி பற்றிய விடயம் கூர்ந்து நோக்கப்படும். அனுமதி வாய்ப்புகளில் சமமின்மை என்னும் விடயம் படிப்படியாகக் கல்வி முறைமையின் அடுத்தடுத்துள்ள உயர்நிலைகளைச் சென்றடையும்.

1980களிலும் 1990களிலும் இடம்பெற்ற இன நெருக்கடியானது, பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் கல்வி அபிலாசைகளை நிறைவுசெய்து கொள்வதற்கு தனிச்சிறப்பான அரசியல் வாய்ப்புகளை வழங்கின. சமூகத்தில் பெருமளவுக்கு ஒற்றுமை ஏற்பட்டது. அரசியற்கட்சியும் தொழிற்சங்கமுமான இ.தொ.காங்கிரஸின் தலைவர் விரிவான முறையில் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தார். 1984ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், அவர் தொடர்ந்தும் ஐ.தே.கட்சிக்கு ஆதரவு வழங்கியபோதிலும், சுதந்திரமாகவே இயங்கி வந்தார். இதனால், பின்னர் தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற பொதுசன ஐக்கிய முன்னணிக்கு அவர் தனது ஆதரவை

வழங்க முடிந்தது. அண்மைக் காலங்களில் பெருந்தோட்ட அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தின் அக்கறை கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு மிகவும் முக்கியமானதொரு அம்சமாக இருந்து வருகின்றது. காலப்போக்கில் மலையகப் பகுதிகளின் அரசியற் பிரதிநிதித்துவ முறையில் முக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்படக்கூடிய (சண்முகரத்தினம் 1977). 1994 தேர்தலின் போது மலையக மக்கள் முன்னணியானது பொதுசன ஜக்கிய முன்னணிக்கு முக்கிய ஆதரவை வழங்கியது. 1997 உள்ளூராட்சித் தேர்தலின் போது இம்முன்னணி தனது நிலைமையை மேலும் மேம்படுத்திக் கொண்டது. தற்போது எதிர்க்கட்சியாக உள்ள ஐ.தே.கட்சியும் அவ்வாறே முன்னேற்றங்கண்டது. இ.தொ.கா வின் நிலைமை பலவீனமுற்றது. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் முக்கிய அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தில் காணப்பட்ட ஏகபோக நிலைமையில் ஏற்பட்டுள்ள பலவீனமானது, இதுவரை காலமும் ஒற்றுமைப்பட்டிருந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சமுகத்தையும் அவர்களின் ஒன்றுபட்ட குரவின் வலிமையையும் பிளவுபடுத்துகின்ற நிலைமையை ஏற்படுத்துகின்ற விவகாரமாகி விடலாமெனத் தெரிகின்றது.

இதுவரை கிடைக்கப்பெற்ற நன்மைகளை இழக்காதிருக்க வேண்டுமாயின், அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்துக்கு ஓப்பான முறையில் கல்வி அதிகாரப்பீட்டின் சகல மட்டங்களிலும் பெருந்தோட்ட மக்களின் நலன்கள் நிறுவனமயப்படுதல் வேண்டும். பாடசாலை, பிரிவு, வலயம், மாகாணம் மற்றும் தேசிய மட்டங்களில் பெருந்தோட்டச் சமுகத்தின் உறுப்பினர் மத்தியில் அவர்தம் தலைமைத்துவமானது மெதுவாகவும் அதேவேளையில், விளைதிறனுடையதாகவும் வளர்ச்சி பெற்று வருகின்றது. ஆயினும், போதியளவு பிரதிநிதித்துவம் இல்லை என்னும் விவகாரம் இன்னமும் உள்ளது.

இதுவரையில் பெறப்பட்ட நன்மைகள் உறுதிசெய்யப்பட்டு, அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சியானது மேலும் அதிகரித்து அபரிமிதமாகுமாயின் பெற்றோர், மாணவர், ஆசிரியர் ஆகியோருக்கு இடையே போட்டி அதிகரித்து சமுகத்துக்குள் காணப்படும் பொதுவான கல்வி நோக்கும் முன்னேற்றமும் பிளவுற்று சிதைவடையும் நிலையேற்படலாம். மேற்கூறிய முறையில் ஏற்படும் அபரிமிதமான வளர்ச்சியானது, இருக்கின்ற இடங்களுக்கும் மேலாக கல்வியை நாடுவோர் தொகையில் ஏற்படும் அதிகரிப்பையும் நவீன துறையில் காணப்படும் வேலைவாய்ப்புகளுக்கும் மேலாக கல்வித் தகுதியுடையவர்களின் தொகை அதிகரிப்பதையும் குறிக்கும். மேலும்

அவர்களுடைய நலன்களில், அரசியல்ரீதியான பிரதிநிதித்துவமும் தேசிய, மாகாண மட்டங்களில் கல்வி தொடர்பான வளங்களின் கட்டுப்பாடும் கூட பெருமளவுக்கு பிளவுற்று காலப்போக்கில் மாற்றங்களுக்குள்ளாக நேரிடும்.

எவ்வாறாயினும், கல்வி வளங்கள் மீதான கட்டுப்பாடானது தேசிய, மாகாண அமைச்சகளிடமோ அல்லது வசதிமிக்க மத்திய வர்க்கப் பெற்றோர்களிடம் மட்டுமோ காணப்படுமென்று கூறுவதற்கில்லை இக்கட்டுப்பாடானது ஒரளவுக்குத் தோட்டத் தொழிலாளரிடமே காணப்படுகின்றதென்று கூற வேண்டும். ஏற்கனவே, பெருந்தோட்டத் தொழிலாள பெற்றோர்கள், முறைசார் பாடசாலை பகல்வேளையில் முடிவடைந்த பின்னர் மாலையில் தம் பிள்ளைகளை தனியார் போதனை வகுப்புகளுக்குச் செல்ல பண்த்தை முதலீடு செய்து வந்துள்ளனர். மேலும் சிலர் முன்பாடசாலைக் கல்வியிலும் முதலீடு செய்யத் தொடங்கியுள்ளனர். நான் இந்நாலை எழுதி முடிப்பதற்குச் சற்று முன்னர் நயாபென பாடசாலைக்குச் சென்றேன். ஒரு திங்களன்று காலை 7 மணியளவில் தொழிலாளர் கள் வேலைக்குப் புறப்படும் பிரட்டுக்களத்துக்குச் சென்றேன். அங்கு அவர்கள் எவ்வாறு தமது வேலையைத் தொடங்குகின்றனரென அவதானித்தேன். காலை 8.30 மணியளவில் பாடசாலை செல்லும் வழியில் மீண்டும் பிரட்டுக்களத்தைக் கடந்து சென்றேன். அக்களத்தின் விறாந்தை, தொழிலாளர்களால் அன்றி 2-4 வயதுக்குட்பட்ட பெருமளவு பிள்ளைகளால் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டு பெரும் ஆச்சரியம் அடைந்தேன். இது பெருந்தோட்ட வீட்டு வசதிகள், சமூகநல் நம்பிக்கைப் பொறுப்பகம் செலவுசெய்து அமைத்த குழந்தைகள் நிலையம் அல்ல. மாறாக, இதுவொரு மொண்டிசோரிப் பாடசாலையாகும். கல்வி கற்ற இரு பெருந் தோட்டப் பெண் கள் 1997இல் இப்பாடசாலையை ஆரம்பித்திருந்தனர். அவர்கள் பெண்கள் சாரணையக் கழகத்தினரால் முன்பாடசாலைக் கல்வி முறையியலில் பயிற்றுவிக்கப்பட்டவர்கள். பிள்ளைகள் இவ்வகுப்புகளுக்குச் செல்வதற்காகப் பெற்றோர்கள் மாதாந்தம் 50 ரூபாவைச் செலுத்தி வருகின்றனர். பிள்ளைகள் கிழமைக்கு ஜந்து நாள் காலை நேரங்களில் இவ்வகுப்புகளுக்குச் செல்கின்றனர். கல்விக்கான வளங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு - யாரால், யாருக்காக என்ற விடயம் கல்வி கற்றுத் தேர்ச்சி பெறப் பாடுபடும் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரின் உள்ளங்களிலேயே இருந்து வந்துள்ளது. தொடர்ந்தும் அக்கட்டுப்பாடு அவர்களிடமே இருந்துவரும்.

நாற்படியல்

- Abeysekera, G., 'Social Development' in Ministry of Finance and Planning, *Facets of Development in Independent Sri Lanka*, Felicitation Volume to Commemorate the Tenth Successive Budget of the Hon. Ronnie de Mel. Colombo: Ministry of Finance and Planning, 1986.
- Alailima, P., *Evolution of Social Policy and Expenditure in Sri Lanka*. Colombo: Centre for Women's Research (CENWOR), 1995.
- Amnesty International, *Sri Lanka: Extrajudicial Executions, 'Disappearances' and Torture, 1987-1990*. London: Amnesty International, 1990.
- Amnesty International, *Human Rights and Development Aid: A bibliography*. London: Amnesty International, 1993.
- Amnesty International, *Disappearances and Political Killings: human rights crises of the 1990s*. London: Amnesty International, 1994.
- Archer, M. S., *Social Origins of Educational Systems*. London: Sage, 1979.
- Archer, M. S., 'Educational Politics: a model for their analysis', in Broadfoot, P., Brock, C. and Tulasiewicz, W. (eds), *Politics and Educational Change: an International Survey*. London: Croom Helm, 1981.
- Article 19, *An Agenda for Change: the right to freedom of expression in Sri Lanka*. London, 1994.
- Aturupane, M., Glewwe, P. and Isenman, P., Poverty, *Human Development and Growth: An Emerging Consensus*, Occasional Papers No. 23. Colombo: Central Bank of Sri Lanka, 1994.
- Bacchus, M. K., *Utilization, Misuse and Development of Human Resources in the Early West Indian Colonies*. Waterloo: Wilfred Laurier University Press, 1990.
- Bacchus, M. K., *Education as and for Legitimacy: developments in West Indian education between 1846 and 1895*. Waterloo: Wilfred Laurier University, 1994.
- Balasuriya, T., 'Education of estate population of Indian origin', *Logos* 17, No. 7 (1978).
- Bandarage, A., *Colonialism in Sri Lanka - the Political Economy of the Kandyan Highlands 1833-1886*. Amsterdam and Colombo: Mouton and Lake House Investments, 1983.
- Beckford, G. L., *Persistent Poverty: underdevelopment in plantation economies of the third world*. London: Zed Books, 1983.
- Bhalla, S. S. and Glewwe, P., 'Growth and Equity in Developing Countries: a reinterpretation of the Sri Lankan experience', in *The World Bank Economic Review*, Vol. 1, No. 1: 35-63, 1986.
- BIRDP, *Badulla Integrated Rural Development Education Component Plan*. Bandarawela: BIRDP-EC Project Office, 1983.
- BIRDP-EC, *Badulla Integrated Rural Development Project, Education Component. Project Progress Review Report*, Badulla, Sri Lanka: BIRDP Project Office, 1992.

- Boeke, J. H., *The Structure of the Netherlands Indian Economy*. Amsterdam: Institute of Pacific Relations, 1946.
- Boeke, J. H., *Economics and Economic Policy of Dual Societies as Exemplified by Indonesia*. New York: Institute of Pacific Relations, 1953.
- Bowles, S. and Gintis, H., *Schooling in Capitalist America*. New York: Basic Books, 1976.
- Bowles, S. and Gintis, H., 'Capitalism and Education in the United States', in *Society, State and Schooling*, edited by M. Young and G. Whitty. Brighton: Falmer Press, 1977.
- Burnett, N., 'Priorities and Strategies for Education - a World Bank Review: the process and the key messages', *International Journal of Educational Development*, Vol. 16, No. 3: 215-20, 1996.
- Cardoso, F., 'Dependency and Development in Latin America', *New Left Review*, 74, 1972.
- Carnoy, M., *Education and Cultural Imperialism*. London: Longman, 1974.
- Caspersz, P., *Vocational Training and Estate Youth*, Report to the Badulla Integrated Rural Development Project, 1988.
- Cave, H., *Golden Tips*. London: Sampson, Marston, 1908.
- Central Bank of Ceylon, *Sri Lanka: Socio-Economic Data*, 1994.
- Central Bank of Ceylon, *Annual Report 1994*. Colombo: Central Bank Publications, 1995.
- CENWOR, *Shadows and Vistas: on being a girl child in Sri Lanka*. Colombo: Centre for Women's Research, 1993.
- CENWOR, *Facets of Change: women in Sri Lanka 1986-1995*. Colombo: Centre for Women's Research, 1995.
- CIDA and GOSL, *Tea Master Plan Study*, Vol. 1, Position Paper No. 1. Colombo: Government of Sri Lanka and Canadian International Development Agency, 1978.
- CIDA and GOSL, *Tea Master Plans*, Vol. 2, Colombo: Government of Sri Lanka and Canadian International Development Agency, 1980.
- Cleary, S., *The Role of NGOs under Authoritarian Political Systems*. Basingstoke: Macmillan, 1997.
- Colclough, C. L. and Manor, J. (eds), *States or Markets? Neo-Liberalism and the Development Policy Debate*. Oxford: Clarendon, 1991.
- Colletta, N. J., 'Malaysia's Forgotten People: Education, Cultural Identity and Socio-Economic Mobility among South Indian Plantation Workers', in *Pluralism in Malaysia: Myth and Reality, Contributions to Asian Studies*, edited by J. A. Nagata. Brill: Leiden, 1975.
- Commission for the Elimination of Discrimination and Monitoring of Fundamental Rights, *Annual Report*. Colombo: Commission Report, 1992.
- Coomaraswamy, R., *Comment in Civil Society in Sri Lanka: a symposium*. Colombo: ICES, 1997.
- Coomaraswamy, T., 'Parliamentary Representation in Sri Lanka 1931-1986'. Unpublished DPhil thesis, Sussex University, 1988.
- Daily News*, 6.7.94.
- Daniel, E. V., 'Three Dispositions Towards the Past: One Sinhala, Two Tamil', *Studies in Society and Culture: Sri Lanka Past and Present*, in association with the National Library of Sri Lanka, Colombo. Vol. 2, SSC Pamphlets, 1992.
- Daniel, E. V., Bernstein, H. and Brass, T. (eds), *Plantations, Peasants and*

- Proletarians in Colonial Asia.* Vol. 11, Library of Peasant Studies. London: Frank Cass, 1992.
- Datt, G. and Gunewardene, D., 'Some Aspects of Poverty in Sri Lanka: 1985–90, Policy Research Working Paper No. 1738. Washington: World Bank, 1997.
- Department of Census and Statistics, *Demographic Survey 1994 : Sri Lanka. Report on Demographic Characteristics of the Population Release 3*. Colombo: Department of Census and Statistics, 1996.
- Department of Census and Statistics, *Changing Role of Women in Sri Lanka*. Colombo: Department of Census and Statistics, 1997.
- De Silva, C. R., 'Weightage in University Admissions: Standardisation and District Quotas in Sri Lanka 1970–1975', *Modern Ceylon Studies*, Vol. 5, No. 2: 151–78, 1974.
- De Silva, C. R., 'Education', in *Sri Lanka: a survey*, edited by K. M. De Silva. London: C. Hurst, 1977.
- De Silva, C. R., 'The Impact of Nationalism on Education: The Schools Take-over (1961) and the University Admissions Crisis', in *Collective Identities, Nationalisms and Protest in Modern Sri Lanka*, edited by M. R. Roberts. Colombo: Marga Institute, 1979.
- De Silva, K. M., *Social Policy and Missionary Organisations in Ceylon 1840–1855*. London: Longmans, 1965.
- De Silva, K. M., *A History of Sri Lanka*. London: C. Hurst, 1981.
- De Silva, S. B. D., *The Political Economy of Underdevelopment*. London: Routledge and Kegan Paul, 1982.
- De Silva, S. B. D., 'Plantation Investment in Sri Lanka', in *Capital and Peasant Production*, edited by C. Abeysekera. Colombo: Social Scientists Association of Sri Lanka, 1985.
- Dos Santos, T. 'The Crisis of Development Theory and the Problem of Dependence in Latin America', in *Underdevelopment and Development: The Third World today*, edited by H. Bernstein. Harmondsworth: Penguin, 1973.
- European Commission, 'Resolution of the Council on Human Rights, Democracy and Development', Strasbourg: European Commission, 1991.
- Featherstone, M., *Global Culture*. London: Sage, 1990.
- Forrest, D. M., *A Hundred Years of Ceylon Tea 1867–1967*. London: Chatto and Windus, 1967.
- Frank, A. G., *Capitalism and Underdevelopment in Latin America*. New York: New York Monthly Review Press, 1967.
- Galtung, J., *The True Worlds: A Transnational Approach*. New York: Free Press, 1980.
- Glewwe, S., Bhalla, S. and Isenman, P., 'Growth and Equity in Developing Countries: A Reinterpretation of the Sri Lankan Experience', *The World Bank Economic Review*, Vol. 1, No. 1: 35–63, 1986.
- Gnanamuttu, G., *Education and the Indian Plantation Worker in Sri Lanka*. Colombo: Council of Churches (Christian Aid), 1976.
- Goffman, E., *Asylums: essays on the social situation of mental patients and other inmates*. Garden City, New York: Anchor, 1961.
- Hennayake, S. K., 'Sri Lanka in 1992: Opportunity Missed in the Ethno-Nationalist Crisis', *Asian Survey*, Vol. 33, No. 2: 157–64, 1993.
- Hollup, O., 'Calgary Estate: Social Stratification among Indian Plantation

- Workers in Sri Lanka', unpublished Master's thesis, University of Bergen, 1986.
- Hollup, O., 'The Role of Trade Unions and Leadership among Indian Estate Workers in Sri Lanka'. Paper presented at the Current Studies on Sri Lanka Conference, Paris, 18–20 May 1989.
- Inform, 'Sri Lanka Information Monitor', mimeo, 1995.
- Isenman, P., 'Basic Needs: the case of Sri Lanka', *World Development*, 8: 237–58, 1980.
- Jain, R. K., *South Indians on the Plantation Frontier of Malaya*. Kuala Lumpur: University of Malaya, 1970.
- Jary, D. & Jary, J., *Collins Dictionary of Sociology*. London: HarperCollins, 1991.
- Jayaraman, R., *Caste Continuities in Ceylon. A Study of Social Structure in Three Plantations*. Bombay: Popular Prakashan, 1975.
- Jayasuriya, J., *Education in Ceylon before and after Independence*. Colombo: Associated Educational, 1969.
- Jayasuriya, J. E., *Educational Policies and Progress 1796–1948*. Colombo: Associated Educational, 1979.
- Jayaweera, S., 'Education Policy in the Early Twentieth Century', in *History of Ceylon*, Vol. 3, edited by K. M. De Silva. Peradeniya: University of Ceylon, 1973.
- Jayaweera, S., 'Educational Policies and Change from the mid twentieth century to 1977', Occasional Papers in Education No. 2. Maharagama: National Institute of Education, 1988.
- Jayaweera, S., 'Extension of Educational Opportunity – the Unfinished Task', The C. W. W. Kannangara Memorial Lecture. Maharagama: National Institute of Education, 1989.
- Jayaweera, S., *Badulla Integrated Rural Development Project Phase I (1984–1988). Quality Improvement of Primary Education*. Colombo: Swedish International Development Authority and Ministry of Education, Sri Lanka, 1990.
- Jayewardene, V. K., *The Rise of the Labour Movement in Ceylon*. Durham, NC: Duke University Press, 1972.
- Kanapathipillai, V., *A Decade of Change in the Plantations: the implication for women workers*. Colombo: International Centre for Ethnic Studies, 1992.
- Karunatilake, H. N. S., *The Economy of Sri Lanka*. Colombo: Centre for Demographic and Socio-Economic Studies, 1987.
- Kearney, R., 'Language and the Rise of Tamil Separatism in Sri Lanka', *Asian Survey*, Vol. 18: 521–34, 1978.
- Kemp, C., 'Unions on Plantations: Do Basic Needs Matter?', *Institute of Development Studies Bulletin*, 18, No. 2: 39–44, 1987.
- Kemp, C., and Little, A. W., 'Editorial: People in Plantations: Means or Ends?', *Institute of Development Studies Bulletin*, 18, No. 2: 1–7, 1987.
- King, E. M. and Hill, A. (eds), *Women's Education in Developing Countries: barriers, benefits and policies*. Baltimore and London: World Bank and Johns Hopkins University Press, 1993.
- Kiribamune, S. & Samarasinghe, V., *Women at the Crossroads: a Sri Lankan Perspective*, Colombo: International Centre for Ethnic Studies Series, 1990.

- Kirk, C., 'People in Plantations: a Literature review and annotated bibliography', *Institute of Development Studies Research Reports*, No. 18. Sussex: IDS, 1987.
- Kirk, C. 'Contracting out: plantations, small holders and transnational enterprise', *Institute of Development Studies Bulletin*, 18, No. 2: 45–51, 1987.
- Kotalawala, D. E. M. et al., *Research on Year Five Scholarship Examination*. Maharagama: National Institute of Education, 1993.
- Kurian, R., 'Women Workers in the Plantation Sector: an historical and contemporary analysis'. Geneva: *ILO Women, Work and Development Series XIV*, No. 5, 1982.
- Kurian, R., 'Ethnicity, Patriarchy and Labour Control: Tamil Women in Plantation Production'. Paper presented at the Workshop on Ethnic Identity and Status of Women, International Centre for Ethnic Studies, Sri Lanka, 1984.
- Kurian, R., 'The Fine Tuning of Plantation Labour'. Paper presented at the Conference on Current Research on Sri Lanka, 18–20 May, Paris, 1989.
- Law and Society Trust, 'Sri Lanka: State of Human Rights, 1993'. Colombo: Law and Society Trust, 1994.
- Lewin, K. M. and Little, A. W., 'Examination Reform and Educational Change in Sri Lanka, 1972–1982: Modernisation of Dependent Underdevelopment', in *Dependence and Interdependence in Education*, edited by K. M. Watson. London: Croom Helm, 1984.
- Little, A. W., Cyril, H. M. and Samuel, E., 'Towards Effective Schools in Disadvantaged Areas: the case of two pairs of schools in the Badulla Integrated Rural Development Programme, 1984–1987'. Bandarawela: BIRDP-EC Project Office Research Report, 1991.
- Little, A. W., 'Education and Development: Macro Relationships and Microcultures', Sussex: Institute of Development Studies, Silver Jubilee Papers No. 4, 1992.
- Little, A. W. and Sivasithambaran, R., 'Improving Educational Effectiveness in a Plantation School: the case of the Gonakelle School in Sri Lanka', in *Effective Schools in Developing Countries*, edited by H. M. Levin & M. E. Lockheed. Brighton: Falmer Press, 1993.
- Little, A. W., *Insider Accounts: the monitoring and evaluation of primary education projects in Sri Lanka*, Education Division Documents No. 65. Stockholm: Swedish International Development Authority, 1995.
- Little, A. W., Flavell, R., Peiris, K. and Theobald, D., *Primary Education in Sri Lanka: options for development*. Manchester: British Council Report to ODA, 1995.
- Little, A. W., 'Education, the State and Plantation Tamils in a plural Sri Lanka: the case of the Gonakelle School', in *The Changing Role of the State in Educational Development*, Proceedings of the Third Oxford International Conference on Education and Development, 24–8 September 1993. Reading: The United Kingdom Forum for International Education and Training, 1996.
- Lockheed, M. E. and Verspoor, A. M., *Improving Primary Education in Developing Countries: a review of policy options*. Bangkok: WCEFA, 5–9 March 1990.

- Lofstedt, J. I., Jayaweera, S. and Little, A. W., *Human Resources Development in Sri Lanka*, SIDA Education Division Documents No. 24. Stockholm: Swedish International Development Authority, 1985.
- Manikam, P. P., *Tea Plantations in Crisis: an Overview*. Colombo: Social Scientists Association, 1995.
- Manor, J., 'Politics and Neo-Liberals', in *States or Markets? Neo Liberalism and the Development Policy Debate*, edited by C. L. Colclough & J. Manor. Oxford: Clarendon, 1991.
- Manor, J. (ed.), *Rethinking World Politics*. London: Longman, 1993.
- Manorama, S., 'Comment', in *Voice of the Voiceless: Bulletin of the Coordinating Secretariat for Plantation Areas*, Kandy, 1991.
- Marimuthu, T., 'Education, Social Mobility and the Plantation Environment: A proposal for enquiry'. *Jurnal Pendidekan* (Malaysia), Vol. 2: 86–93, 1971.
- Matthews, B., 'Sri Lanka in 1989: Peril and Good Luck'. *Asian Survey*, xxx, No. 2, Feb.: 144–9, 1990.
- Mendis, G. C., (ed.), *The Colebrook Cameron Papers*, Vol. 1. Oxford: Oxford University Press, 1956a.
- Mendis, G. C. (ed.), *The Colebrook Cameron Papers*, Vol. 2. Oxford: Oxford University Press, 1956b.
- Mendis, V. L. B., *British Governors and Colonial Policy in Sri Lanka*. The Ceylon Historical Journal Monograph Series, Vol. 9. Dehiwala: Tisara Prakasakayo, 1984.
- Metzger, U., Stenback, T. and Athukorala, K., *Mid-term Review of the Swedish Support to the Education Sector in Sri Lanka*. Colombo: Finnish Training Partners – National Board of Education Group (Helsinki), 1997.
- Meyer, E., 'From Landgrabbing to Landhunger: High Land Appropriation in the Plantation Area of Sri Lanka during the British Period'. *Modern Asian Studies*, 26, No. 2: 321–61, 1992a.
- Meyer, E. "Enclave" Plantations, "Hemmed-In" Villages and Dualistic Representations in Colonial Ceylon', in *Plantations, Peasants and Proletarians in Colonial Asia*, edited by H. Bernstein & T. Brass, Library of Peasant Studies, No. 11. Falmer: Frank Cass, 1992b.
- Ministry of Education, *Plantation Sector Unit Report*. Colombo: Ministry of Education, 1983.
- Ministry of Education, *Report on Management Reforms in the Ministry of Education*. Colombo: Ministry of Education, 1984.
- Ministry of Education, *Plantation Schools Education Development Programme, Hatton Project Cell Report*. Isurupaya: Ministry of Education, 1989.
- Ministry of Education and Higher Education, *Educational Statistics of Sri Lanka 1992*. Isurupaya: Ministry of Education and Higher Education, 1993.
- Ministry of Education and Higher Education, *Plantation Sector Unit Report*. Isurupaya: Ministry of Education and Higher Education, 1994.
- Ministry of Planning and Employment, *Five Year Plan*. Colombo: Government Printers, 1971.
- Moore, M. P., *The State and Peasant Politics in Sri Lanka*. Cambridge: Cambridge University Press, 1985.

- Musgrave, P. W., *Society and Education in England since 1800*. London: Methuen, 1968.
- Nadarajah, T. and Wijemanne, E. L., *Future Prospects and Employment Abroad*. Colombo: Human Resources Development Council, 1991.
- Nadesan, S., *A History of the Up-Country Tamil People of Sri Lanka*. Colombo: Ranco, 1993.
- National Education Commission, *The First Report of the National Education Commission*. Colombo: GOSL Publications, 1992.
- Noor, A., 'Education and Basic Human Needs', Staff Working Paper No. 450. Washington: World Bank, 1981.
- Peiris, G., 'Plantation Agriculture', in *Sri Lanka: a survey*, edited by K. M. de Silva. London: C. Hurst, 1977.
- Peiris, K., 'Education in the plantations in the Nuwara-Eliya district: Nuwara-Eliya IRDP', *mimeo*, 1982.
- Peiris, K., *Tiny Sapling Sturdy Tree: the inside story of primary education reforms of the 1970s in Sri Lanka*. Oslo: Universitetforlaget, 1983.
- Pfaffenberger, B., 'Sri Lanka in 1986: A Nation at the Crossroads'. *Asian Survey*, Vol. 27, No. 2, Feb.: 155–62, 1987.
- Planters Association Year Book*, Colombo, 1904.
- PSEDP, *Plantation School Education Development Programme*. Colombo: Ministry of Education and Swedish International Development Authority, 1986.
- Rajaratnam, S., 'The Home Environment of Female Children of Working Mothers in the Talawakelle area', *Mimeo*, unpublished, 1992.
- Roberts, M. R., 'Elite Formation and Elites, 1832–1931', in *Collective Identities, Nationalisms and Protest in Modern Sri Lanka*, edited by M. R. Roberts: 263–84, Colombo: Marga Institute, 1979.
- Ruberu, R., *Education in Colonial Ceylon*. Kandy: Kandy Printers, 1962.
- Sadler, M., 'How far can we learn anything of practical value from the study of foreign systems of education?'. Address at Guildford Educational Conference on Saturday 20 October 1900, in *Selections from Michael Sadler, Studies in World Citizenship*, compiled by J. H. Higginson. Liverpool: Dejall and Meyorre International Publishers, 1979.
- Samarasinghe, S. W. R. de A., 'Sri Lanka in 1983: ethnic conflict and the search for solutions', *Asian Survey*, Vol. 24, No. 2: 250–6, 1984.
- Samaraweera, V., 'The Evolution of a Plural Society', in *Sri Lanka: a survey*, edited by K. M. de Silva. London: C. Hurst, 1977.
- Sarkar, G., 'Tea: Some Policy Issues', *Institute of Development Studies Discussion Paper* No. 124. Brighton: IDS, 1978.
- Satcuman, S. P., 'Education on Estates'. *Ceylon Labour Gazette*, Vol. ii, No. 7: 7, 1951.
- School Census. *Annual School Census*, compiled by the Ministry of Education, various years.
- Sen, A., 'Public Action and the Quality of Life in Developing Countries'. *Oxford Bulletin of Economics and Statistics*, 43, No. 4: 287–319, 1981.
- Shanmugaratnam, N., *Privatisation of Tea Plantations*. Colombo: Social Scientists' Association, 1997.
- SIDA (Swedish International Development Authority), 'Agreed Minutes

- and Report from the joint annual sector review consultations regarding Swedish support to education in Sri Lanka', 1988.
- Sivasithamparam, R. and Peiris, K., 'The Plantation Sector Education Development Programme (PSEDP) in Sri Lanka', in *Beyond Jomtien: implementing primary education for all*, edited by A. W. Little, W. Hoppers and R. Gardner. London: Macmillan, 1994.
- Smith, R. T., 'Social Stratification, Cultural Pluralism and Integration in West Indian Societies', in *Caribbean Integration*, edited by S. Lewis and T. G. Matthews. Puerto Rico: Rio Piedras, 1967.
- Snodgrass, D. R., *Ceylon: an export economy in transition*. New Haven, Conn.: Yale University, 1966.
- Spaan, E., 'Socio-Economic Conditions of Sri Lankan Migrant Workers in the Gulf States'. Paper presented at the Conference on Current Studies in Sri Lanka, 18–20 May 1989.
- Sri Lanka Canada Development Fund, 'The Practice of Linking Development and Human Rights in Sri Lanka. Training Workshop – Final Report'. Ottawa, 1994.
- Statistics, Department of Census and, *Economic and Social Statistics of Sri Lanka*. Colombo: Statistics Department, Central Bank of Sri Lanka, 1994.
- Sumathipala, K. H. M., *History of Education in Ceylon 1796–1965*: Dehiwala: Tissa Prakasakayo, 1968.
- Sunday Observer*, 02.03.91, 17.07.94.
- Thondaman, S., *My Life and Times*, Vol. 1. Colombo: The Media Council of the Ceylon Workers Congress, 1987.
- Thondaman, S., *My Life and Times, Vol. 2, Tea and Politics*. New Delhi and Colombo: Navrang and Yapa, 1994.
- Tomasevski, K., *Development Aid and Human Rights Revisited*. London: Pinter, 1993.
- Toye, J., *Dilemmas of Development: reflections on the counter-revolution in development theory and policy*. Oxford: Blackwell, 1993.
- UGC, *Report of the Committee appointed to review university admissions policy*. Colombo: University Grants Commission, 1987.
- University Grants Commission, Division of Planning and Research, *Statistical Handbook*. Colombo, 1991.
- Uyangoda, J., *Life Under Milk Wood: women workers in rubber plantations*. Colombo: Women's Education and Research Centre, 1995.
- Vellupillai, C. V., *Born to Labour*. Colombo: M. D. Gunasena, 1970.
- Wallerstein, I., *The Modern World System: Capitalist Agriculture and the Origins of the European World-economy in the Sixteenth Century*. London: Academic Press, 1974.
- Wanigaratne, R. A. H. C., *Tea in the Economy of Sri Lanka*. Colombo: Marga Institute, nd.
- Waters, M., *Globalisation*. London: Routledge, 1995.
- WCEFA (World Conference on Education for All), *Meeting Basic Learning Needs: a vision for the 1990s*. New York: WCEFA Inter-Agency Commission, 1990.
- Weerakoon, B., *The Tea Worker and the Nationalisation of Sri Lanka's Plantations*. Colombo: Ceylon Federation of Labour, Associated Publishing and Printing, 1975.

- Weerakoon, B., 'An alliance of insiders and outsiders', in *Civil Society in Sri Lanka: a symposium*. Colombo: International Centre for Ethnic Studies, 1997.
- Weiner, M., *The Child and the State in India*. Princeton, NJ: Princeton University Press, 1991.
- Wesumperuma, D., *Indian Immigrant Plantation Workers in Sri Lanka: a historical perspective, 1880–1910*. Kelaniya: Vidyalankara Press, 1986.
- Wickramasekera, M. and Sinnathamby, P., 'Labour Availability and Labour Demand in the Plantation Sector', in *Plantation Agriculture in Sri Lanka*, edited by W. Guneratne & D. Wesumperamuna: 87–109. Bangkok: ILO-ARTEP, 1984.
- Wickremaratne, L. A., 'Education and Social Change, 1832 to c.1900', in *History of Ceylon*, Vol. 3, edited by K. M. De Silva. Peradeniya: University of Ceylon, 1973.
- Wickremaratne, L. A., 'The Economy in 1948', in *Sri Lanka: a survey*, edited by K. M. De Silva. London: C. Hurst, 1977.
- Willis, P., *Learning to Labour*. Farnborough: Gower, 1977.
- Wilson, A. J., 'Race, Religion, Language and Caste in the Subnationalisms of Sri Lanka', in *Collective Identities, Nationalisms and Protest in Modern Sri Lanka*, edited by M. Roberts. Colombo: Marga, 1979.
- World Bank, *Education and Training Sector: Strategy Review*. Washington: World Bank Sector Report, 1994.
- World Bank, *Policies and Strategies for Teacher Education and Teacher Deployment in Sri Lanka*. Washington D.C.: World Bank Report, 1995a.
- World Bank, *Priorities and Strategies for Education, a World Bank Review*. Washington D.C.: 1995b.
- Wriggins, W. H., 'Sri Lanka in 1981: Year of Austerity, Development Councils and Communal Disorders'. *Asian Survey*, Vol. 22, No. 2, Feb.: 171–9, 1982.

Official documents

- Administration Reports (AR): Government administration reports for various years.
- Colonial Papers (ColP): Colonial Papers for various years.
- Population Census: Government population census reports for various years.
- Sessional Papers (SP): Sessional papers for various years.
- UGC: University Grants Commission Annual Reports for various years.
- School Census: annual census by the Ministry of Education, various years.

பொருள் அட்டவணை

அரசு கட்டுப்பாடும் உள்ளூர் மொழிக் கல்வி	அலைலிமா 287
விரிவாக்கமும் 118	அத்துலத்முதலி 358, 360, 380
அரசு அனுசரணை பெற்ற தேசிய கல்வி முறைமை 105	அதிகாரப் படிமுறை 80, 85
அரசுகரும் மொழி 198, 352	அதிகாரத் தரகர் 370
அரசாங்கப் பாடசாலை 117	அதிபர் சேவை 319
அரசாங்கப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் 273	அமெரிக்க மிஷன் 110, 111
அரசியல் யுகத்தின் முடிவு 359	அலெக்ஸாண்ட்ர் ஏக்கநாயக்க குணசிங்க 86
அரசியல் உரிமையின் வளர்ச்சி 90	அங்கிலிக்கன் திருச்சபை 110, 125
அரசியல் நெருக்கடி 341, 352, 381	அஸீஸ் ஏ. 93
அரசியல் நெருக்கடியில் பெருந்தோட்டத் தமிழர் நிலை 411	ஆழுமுக நாவலர் 120
அரசியல் வாய்ப்புகள் 365	ஆயத்தநிலைப் பாடசாலை 112
அரசுச் செயலாளரின் தீர்மானம் 174	ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்கள் 302
அருணாசலம் 128, 138	ஆங்கிலம் ஒதுக்கப்படுதல் 135
அனுமதிக் கோட்டா 308	ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி 288, 349
அந்காரிக தர்மபால 86	ஆசிரியர் 68, 72, 215, 242, 408
அகில இலங்கை முஸ்லிம் லீக் 91	ஆசிரியர் பற்றாக்குறை 273
அகில இலங்கை பெளத்த காங்கிரஸ் 113, 135	ஆசிரியர் தகைமைகளுக்கான வழிமுறைகள் 311
அபிலாசை 8, 103, 210, 236, 237, 239, 408, 431	ஆசிரியர் ஆலோசகர் 260
அமைப்புதீயான மாற்றங்கள் 323	ஆசிரியர் சான்றிதழ் 121
	ஆசிரியரும் பாடசாலை வசதிகளும் 224
	ஆசிரியரும் அவர்களது பயிற்சியும் 186
	ஆசிரியரின் பதவியுயர்வு வாய்ப்புகள் 319

- ஆர்ச்சர் 36, 37, 38, 39, 389, 395, 413
- இராணிக் கல்லூரி 138
- இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோட்டப் பாடசாலை கட்டளைச் சட்டம் 175
- இராமசாமி 190
- இலாபங்கள், மக்கள், அரசியல் 101
- இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தொழிலாளர் சங்கம் 93
- இலங்கை 56, 64, 67
- இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் 89, 91, 92, 396
- இலங்கை மக்கள் 19
- இலங்கை தொழிலாளர் நம்பிக்கை நிதியம் 325, 340
- இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் 89-90, 93-95, 199, 201, 372-373, 396, 402, 404, 421
- இலங்கை தொழிலாளர் சம்மேனனம் 86
- இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் 86, 90, 91
- இலங்கை வங்கி 349
- இலங்கையில் மனித உரிமைகள் 361
- இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி 139
- இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் 139
- இலங்கைத் தமிழர் 141
- இலவச பாடநூல் 3, 209, 225
- இலவச சீருடை 209
- இலவசக்கல்வியின் தந்தை 131
- இலவசக்கல்விச் சட்டம் 132, 400
- இலவசக்கல்வி 397
- இலண்டன் பல்கலைக்கழக வெளிவாரிப் பரீட்சைகள் 139
- இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் 138
- இன நெருக்கடி 410
- இனக்கலவரம் 352
- இந்தியாவுடனான தொடர்புகள் 354
- இந்து 81, 111
- இந்திய சமாதானப்படை 356
- இந்திய வம்சாவளி 91
- இந்திய எதிர்ப்புணர்வு 89, 103, 104, 417
- இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தமும் ஜே.வி.பி.யின் எழுச்சியும் 356
- இந்தியா 56, 58, 67
- இந்தியத் தமிழர் 354
- இந்திராகாந்தி 355
- இந்துசமயம் 83
- இங்கிலாந்தில் கட்டாய இலவச ஆரம்பக்கல்வி 166
- இஸ்லாம் 23, 111
- உஸ்கொட் 298
- உயர்கல்வி அனுமதி 281
- உயர்கல்வி அனுமதி விவகாரம் 138
- உத்திகள் 426
- உதவிநிதி வழங்குநர் 409
- உதவிபெறும் பாடசாலை 134

- உதவி நன்கொடை 158, 169, 180, 205
உரோமன் கத்தோலிக்கம் 105
உரோமன் கத்தோலிக்கர் 155
உள்ளூர் அரசுசாராரா நிறுவனங்களின் இடையீடு 297
உலகவங்கி 28, 30, 273, 288, 310, 342, 426
ஊட்டுவள்ளிப் பாடசாலை 177
எதிர்காலம் 429
எட்டாந்தரப் பாடசாலை விடுகைப் பரிசை 130
எழுத்தறிவு 17, 18, 80, 163
எல்லை 36, 45, 73, 82, 91, 153, 158, 206, 407, 418, 419
எண்ணக்கருவாக்கம் 45
ஜயர் 87, 88
ஜக்கிய முன்னணி அரசு 375
ஜக்கிய முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் 200
ஜக்கிய தேசியக் கட்சி 341, 367, 411, 412
ஜோராப்பிய சமய சபைகள் 143
ஓன்றினைந்த கிராமிய அபிவிருத்தி செயற்றிட்டம் 350
ஓல்லாந்தர் 116
ஒராசிரியர் பாடசாலைகள் 295
கனறித் தீவு 50
கந்தையாவின் லைன் பாடசாலை 184
கலைத்திட்டம் 143, 338
கத்தோலிக்கப் பாடசாலை 113
கட்டாயக் கல்வியின் அறிமுகம் 126
கட்டாயக்கல்வி 422
கட்டமைப்புகளும் முகவர்களும் 35
கட்டளைச் சட்டம் 176, 189
கடனும் அந்நிய உதவியும் 346
கங்காணி 64, 65, 70, 72, 79, 148, 390
கங்காணிமாரால் நடாத்தப்பட்ட பாடசாலைகள் 149
கல்வி 60
கல்வி நிறுவாக சேவை 322
கல்வி முன்னேற்றத்துக்கான மாதிரிகள் 414
கல்வி முன்னேற்றத்துக்கான மாதிரிகளும் கல்வி முன்னேற்றத்தின் மாதிரிகளும் 413
கல்வி முன்னேற்றத்தின் கட்டங்கள் 384, 416
கல்வி முன்னேற்றம் 269
கல்வி முகாமைத்துவம் 288
கல்வி மாற்றத்தின் மாதிரிகள் 31
கல்வி மாற்றத்திற்கான நூற்றாண்டு 125
கல்வி அமைச்சுடனான உறவுகள் 377
கல்வி அலுவலகங்கள் 278
கல்வி வட்டாரங்கள் 259

- கல்வி வலயங்கள் 278
 கல்வியியல் கல்லூரி 271, 299, 305
 கல்வியின் சம்பிரதாயர்தியான முக்கியத்துவம் 231
 கல்வியின் விரிவு 271
 கல்வியில் நிதி முதலீடு 240
 கல்விக் கட்டுப்பாட்டில் மாற்றங்கள் 130
 கல்விக் கட்டளைச் சட்டம் 131, 134, 177
 கல்விக்கான வெளிநாட்டு உதவி 286
 கல்விச் சீர்திருத்தம் 136, 137
 கல்விச்சபை 123, 131
 கல்விசார் முன்னேற்றம் 422
 கல்விசார் மாற்றங்கள் 143
 கல்விசார் அரசியல் 36
 கல்விசார்ந்த அதிகார அமைப்பு 338
 கலாநிதி கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா 201
 கண்டிய சிங்களவர் 126
 கண்ணங்கரா C.W.W. 131, 191
 கணக்குப்பிள்ளை 70
 காமினி திசாநாயக்கா 360
 காலனித்துவ அரசு 84, 104
 காணப்படாத விடயம் 172
 கிழக்கிந்தியக் கம்பனி 53
 கிறித்துவம் 111
 கிறித்தவர்கள் 111
 குமாரசவாமி 364
 குண்டசாலை திருச்சபை 152
 குடியுரிமைச் சட்டம் 92, 252
 குடியுரிமை 8, 26, 92, 95, 96, 97, 103, 104, 251, 268
 குடியேற்றவாத நிருவாகிகள் 168
 கெயர் 221
 கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகப் பர்ட்சை சபை 130
 கேசரியம்மா 190
 கேர்ணி 372
 கொத்தலாவல 276
 கொழும்பு அக்கடமி 138
 கோயில் 81
 கோயில்பற்றுப் பாடசாலை 107
 கோப்பிப் பயிர்செய்கை 54
 கோப்பித் தோட்டம் 52
 கோப்பிச் செய்கை 65
 கோல்புறூக்-கமரன் 114, 115, 116, 143
 கோணக்கலை பாடசாலை 194
 சமயச்சார்பு பாடசாலை 134
 சமாதானத்துக்கான முன்மொழிவுகள் 359
 சமரசிங்க 355
 சட்டகம் 14
 சமூகக் கேள்வி 407
 சனநாயகப்படுத்துதல் 284
 சனத்தொகை மதிப்பீடு 165
 சர்வதேச நாணய நிதியம் 273
 சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை 362

- சர்வதேசப் பாடசாலைகள் 272
 சரஸ்வதி பூசை 233
 சாமுலேவல் 260
 சாட்லர் 428
 சாள்ஸ்வுட் 118
 சாதி 77, 107, 109, 246
 சின்னதுரை 69
 சிங்களபாஷா 94
 சிங்களத் தொழிலாளர்கள் 53
 சிங்களபெளத்த தேசியவாதம் 398
 சிங்களமொழிமூல தோட்டப் பாடசாலை 275
 சிங்களவர் 19, 64
 சிறிமா-சாஸ்திரி உடன்படிக்கை 97
 சிறிமாவோ 96, 135, 251, 360
 சிறில் 260
 சிவஞானம் மு. 335
 சீனா 53, 57
 சீடா 326, 328
 சீர்திருத்தம் 28, 33, 50, 86, 136, 203, 271, 398
 சுகாதாரம் 60
 சுப்பிரமணியம் 181
 சுதந்திர கால ஆரம்பத்தில் கல்விசார்பான மாற்றங்கள் 133
 சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் அரசாங்க மாற்றங்கள் 93
 சுவீடன் 365
 செல்வநாயகம் எஸ்.ஜே.வி. 96
 சேர்வு வீதம் 186
 சேர் ஜோன் கொத்தலாவை 95
 சைமன்ஸ் 157
 ஞானமுத்து 154, 378
 டட்லி சேனநாயக்க 95
 டச்சு 56
 டச்சு உதவி 327
 டச்சுச் செல்வாக்கு 106
 டி சில்வா 94, 109, 140, 141
 டேவிட் கிளற்ஸ்ரோன் 364
 டொனமூர் ஆணைக்குமு 90, 91, 130
 டோசன் 157
 தனியார் பாடசாலை 113, 272
 தந்தைவழி 80
 தலையிடாக் கொள்கை 109
 தலைமைத்துவ வெற்றிடம் 354
 தமிழ்மொழிமூல தோட்டப் பாடசாலை 275
 தமிழ்ச்செல்வன் 220
 தமிழர் 9, 19, 21
 தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி 101, 352
 தமிழர் விரோத வன்முறை 298, 353
 தமிழர் எதிர்ப்புணர்வு 85
 தமிழருக்கக்ட்சி 96

- தரப்படுத்தல் 141
 தமிழ்க்கூலி மினன் 153, 157
 தமிழ்த் தீவிரவாதம் 411
 தமிழ்த் தொழிலாளர் 55
 தாதி 72
 திருச்சபை மினன் 110
 துரித மகாவலி
     அபிவிருத்தித்திட்டம் 342
 தென்னிந்தியா 64
 தேயிலையின் வீழ்ச்சியும்
     மிகைதொழிலாளர்
     அதிகரிப்பும் 406
 தேயிலைக்கூலி மினன் 153
 தேயிலைத் தோட்டங்கள் 58
 தேசிய கல்வி முறைமை
     105, 334
 தேசிய கல்வி அமைப்பும்
     பெருந்தோட்டக் கல்வியும்
     336
 தேசிய கல்விமுறைமையின்
     அபிவிருத்தி 105
 தேசியப் பாடசாலை 276
 தேசியமயத்திலிருந்து
     தனியார்மயமாதல் 348
 தொலைக்கல்வி 288
 தொழினுட்பக் கூட்டுறவுக்கான
     ஜேர்மனிய முகவாண்மை
     288
 தொழில் அந்தஸ்து 383
 தொழில் ஆணைக்குழு 65
 தொழிலாளர் 66, 72, 150
 தொழிலில் அதிகாரப்
     படிமுறைக் கட்டுப்பாடு 68
- தொண்டமான் 96, 100,
     356, 366-367, 370, 373,
     405, 412
 தொண்டர் அமைப்பு 118
 தொண்டராசிரியர் 296
- தோட்ட உத்தியோகத்தர்களும்
     அவர்களது
     குடிமனைகளும் 74
 தோட்ட உரிமையாளர் 156
 தோட்ட நிருவாகம் 67, 77
 தோட்ட நிருவாகிகள்
     63, 221, 270, 387
 தோட்ட நிருவாகிகள் சங்கம்
     390
 தோட்ட வைத்திய அதிகாரி
     72
 தோட்ட முகாமையாளர் 174
 தோட்டப் பாடசாலை
     10, 47, 83, 105, 186,
     202, 384, 392, 399
 தோட்டப் பாடசாலைகளுக்குரிய
     கல்வி நிதி 324
 தோட்டப் பாடசாலைகளின்
 தொகையும் மாணவர் சேர்வும்
     193
 தோட்டப்பாடசாலைகளின்
     நிலைமை 170
 தோட்டத் தொழிலாளியும்
     லயன்களும் 75
 தோட்டத்துரைமார் 64, 102
 தோட்டம் 1, 17, 68, 82,
     192, 217
 தோட்டங்களில் கட்டாயக்கல்வி
     181
- நயாபன பாடசாலை 12

நயாபன பாடசாலையின்
வரலாறு 216
நடேசன் 96, 99, 376
நடேச ஐயர் கோ. 87

நாடுதிரும்பல் 104

நிருவாக அறிக்கை 119, 180
நிலப்பிரச்சினை 84, 262
நிலச்சீர்திருத்தமும்
    பெருந்தோட்டங்கள்
    தேசியமயமாதலும் 98
நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டம் 98,
    100, 201

நாற்றாண்டின் இறுதியில்
    எழுத்தறிவு மற்றும்
    பொருளாதார நிலைமை
    163

நெதர்லாந்து 349, 409

நேரு 95

நோர்வே 349, 409

பயிற்றுமொழி 83
படித்த இளைஞரிடையே
    வேலையின்மை
    அதிகரித்தல் 136
பகுப்பாய்வு 14, 25
பகுப்பாய்வு சட்டகம் 43, 47
பப்டிஸ் திருச்சபை 152
பப்டிஸ் மதக்குழு 152
பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டின்
    பிற்பகுதியில் ஆங்கிலக்கல்வி
    122
பரோஸ் 171

பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டின்
    ஆரம்பத்தில் ஆங்கிலக்
    கல்வி 113
பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டில்
    கல்வி வழங்கிய
    முகவர்கள் 148
பதுளை ஒன்றிணைந்த
    கிராமிய அபிவிருத்தி
        செயற்றிட்டம் 260, 328,
        334
பழங்குடியினர் பாதுகாப்புச்
    சங்கம் 167
பங்களாதேசம் 347
பரிசு பாடசாலை 107
பறங்கியர் 19, 20, 108, 117,
    124, 126, 146, 282
பல்கலைக்கழக மாணவர் 139
பல்கலைக்கழக அனுமதி 403
பல்போர் சட்டம் 123
பண்டாரநாயக்கா 94, 96, 135,
    360

பாட ஏற்பாடு 290
பாடசாலைகளின் பருமனும்
    ஆசிரியர் தொகையும்
    299
பாடசாலைகளின் தொகையில்
    அதிகரிப்பு, 1920 - 1939
    184
பாடசாலைச் சேர்வில் ஏற்பட்ட
    வீழ்ச்சி 188
பாடஏற்பாடு 271, 274
பாடஏற்பாடும் கணிப்பீடும் 274
பால்நிலை 78
பாலகிருஷ்ணன் 220
பாண்ஸ் 111, 116

- பிரேமதாச 357, 360
 பிறெட்டன்வூட்டஸ் 342
 பிள்ளைகளின் கல்வி மற்றும்
     தொழில் தொடர்பான
     அபிலாசை 236
 பிரதம இலிகிதர் 70
 பிள்ளைத் தொழிலாளர்
     182, 406, 422, 424
 பிரத்தியேகப் போதனை 280
 பிரதான கல்வி முறை 270
 பிள்ளைகளின் அபிலாசைகள்
     239
 பிரதான கல்வி முறையில்
     ஏற்பட்ட மாற்றம் 270
 பிரித்தானிய இந்தியா
     152, 166, 387, 394
 பிரித்தானிய கயானா 168
 பிரித்தானியக் குடியேற்றவாத
     ஆட்சியின் செல்வாக்கு
     108
 பிரித்தானியப் பாரானுமன்றம்
     (வெஸ்ட்மினிஸ்டர்) 166
 பிரித்தானியா
     21, 53, 54, 56, 90, 114,
     152, 166, 355, 363, 387, 393
 பிரித்தானியராட்சிக்கு முன்னர்
     நிலவிய குடியேற்றவாதச்
     செல்வாக்கு 105
 பிரிவேனா 272
 பிரிவினைவாதம் 352
 பிரவுன்றிக் 109, 110

 புலமைப்பரிசில் 374
 புரட்டஸ்தாந்து 107

 பெருந்தோட்ட நிருவாகிகள்
     147, 242
- பெருந்தோட்ட தமிழர் 371,
     372
 பெருந்தோட்ட மக்கள் 63
 பெருந்தோட்ட மக்களின்
     எழுத்தறிவு வளர்ச்சி 15
 பெருந்தோட்ட மாணியம் 60
 பெருந்தோட்ட ஆசிரியர்
     305, 322
 பெருந்தோட்டக் கல்வி
     42, 150, 270
 பெருந்தோட்டக் கல்வி
     அபிவிருத்தி 288
 பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில்
     அமைச்சு 264
 பெருந்தோட்டக்கல்வி 42
 பெருந்தோட்டப் பாடசாலை
     47, 199, 317
 பெருந்தோட்டப்
     பாடசாலைகளைப்
     பொறுப்பேற்றல் 288
 பெருந்தோட்டப்
     பாடசாலைகளும் தேசிய
     கல்வியமைப்பும் 334
 பெருந்தோட்டப்
     பாடசாலைகளின் கல்வி
     அபிவிருத்தி
     வேலைத்திட்டம் 323
 பெருந்தோட்டப்
     பாடசாலைகளின் பயிற்சித்
     திட்டம், PSTP 324
 பெருந்தோட்டப்
     பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்
     295
 பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம்
     57
 பெருந்தோட்டத் தமிழர் 83,
     141

- பெருந்தோட்டத்
தமிழர்களுக்கான
குடியுரிமை சலுகைகள் 355
- பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் 419
- பெருந்தோட்ட இலாபங்கள் 56
- பெருந்தோட்டத்
தொழிலாளர்களின்
தொழிற்சங்க வளர்ச்சி 86
- பெருந்தோட்டத்துறை ஆசிரியர்
பயிற்சித்திட்டம் 300
- பெருந்தோட்டத்துறைக்கு
வெளிநாட்டு நிதி
நன்கொடையாளர்கள் 325
- பெருந்தோட்டங்கள் 51, 54
- பெருந்தோட்டங்களின்
நலனோம்புகையில் உதவி
வழங்கும்
நிறுவனங்கள் 350
- பெருந்தோட்டங்களின் சமகால
கல்வி வளர்ச்சி 209
- பெருந்தோட்டங்களில் கல்வி
வாய்ப்பில் ஏற்பட்ட
வளர்ச்சி 14
- பெருந்தோட்டங்களில்
1840-1977 204
- பெருந்தோட்டங்களில்
கல்வித்துறை மாற்றங்கள் 40
- பெருந்தோட்டங்களில்
தொழிற்பயிற்சி 333
- பெரியதுறை 69, 81
- பெற்றோர் 212, 229
- பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள்,
தோட்ட நிருவாகிகள் 265
- பெற்றோரின் ஈடுபாடு 225
- பெண் தொழிலாளர்களின்
கல்விநிலை 46
- பேர்ட் எச்.சி. 157
- பொதுக்கல்வி முறைமை 271
- பொதுக்கல்விக் கோட்பாடு 414
- பொதுக்கல்விச் சீர்திருத்தங்கள்
1972 - 1977 203
- பொதுப் பரிட்சைகளும்
அரசாங்க
உத்தியோகங்களும் 121
- பொன்னம்பலம் அருணாசலம் 86
- பொருளாதார அந்தஸ்து 164
- பொருளாதார வளர்ச்சி 341
- பொருளாதார இலாபங்கள் 385
- பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு 344
- பொருளாதாரத்தில்
பெருந்தோட்டப் பயிர்கள் 346
- பொறுப்பேற்கப்பட்ட
பெருந்தோட்டப்
பாடசாலைகள் 289
- போதனாமொழி 126, 140, 199
- போர்த்துக்கேயர் 19, 50,
105, 108
- போர்த்துக்கேயர் செல்வாக்கு 105
- போல்ஸ்விக் லெனினிஸ்ட் கட்சி 92
- பெளத்த மற்றும் இந்து
மறுமலர்ச்சி 119

- பெளத்த குருமார் 94
 பெளத்தம் 126
 மனித உரிமையும்
   அபிவிருத்திக்கான
   உதவியும் 360
 மனித முகவாண்மை 36, 421
 மக்கட் தொகை கணக்கீடு
   123
 மக்கள் விடுதலை முன்னணி
   95
 மலைநாடு 371
 மத்திய கிழக்கு
   வேலைவாய்ப்புகள் 343
 மத்திய பாடசாலை
   118, 133, 135, 276
 மத்தியி 357
 மணிலால் D.M. 87
 மானாட்சி 190
 மாகாண்றியான சுயாட்சி 356
 மார்க்ஸிய மாதிரிகள் 32, 34
 மாரிமுத்து 40
 மாற்றத்தின் மீதான
   உலகளாவிய, தேசிய
   மற்றும் உள்ளுர்
   செல்வாக்கு 420
 மாணிக்கம் 96, 351, 354
 மாணவர் சேர்வு
   !2, 223, 273, 334
 மாணவர் சேர்வு தொகை 402
 மாணவர் சேர்வின் விரிவாக்கம்
   313
 மாணவருக்கான புலமைப்பரிசில்
   324
 மினனரி 151
 மினனரிப் பாடசாலைகள் 205,
   384, 389
 மிகை தொழிலாளர் 244
 முஸ்லிம்களும் மலாயர்களும்
   19
 முன்னேற்ற மாதிரி 28
 முன்னேற்றத்துக்கான மாதிரி
   429
 முன்னேற்றத்தின் மாதிரி 429
 முன்னேற்றமும் தேக்கமும்
   415
 முகாமைத்துவ சீர்திருத்தங்கள்
   277
 முகவர்
   148, 221, 253, 344, 389
 முறைசார் கற்றலுக்கான
   காலம் : குறித்துரைப்பும்
   நடைமுறையும் 291
 முரண்பட்ட நலன்கள் 167
 மெதடிஸ் திருச்சபையினர் 155
 மெண்டிஸ் 114
 மேற்பார்வை 257
 மைரன் வீணர் 39
 மொழிக்கொள்கைகள் 284
 யாழ்ப்பாணத் தமிழர் 64, 117,
   372
 யாவருக்கும் கல்வி 426
 யு.என்.டி.பி 28
 யுனிசெப் 28, 326, 327
 யுனெஸ்கோ 28

- ரணில் விக்கிரமசிங்க 380
 ராஜீவ்காந்தியின் படுகொலை 358
 ரெட்டி ஏ.ரி. 159
 வயன் 75
 வலித் அத்துலத்முதலி 380
 வால்பகதூர் சாஸ்திரி 96
 விற்றில் 260
 வைன் 385
 வைன் பாடசாலை 147, 149, 175, 184, 389
 வோரி ஜே.எஸ். 158
 வன்செயல் 245
 வட்டாரக்கல்வி அதிகாரி 260
 வளர்ச்சி மற்றும் பற்றாக்குறையும் சமத்துவமின்மையும் 317
 வருமானம் 253
 வரவின்மை 293
 விக்கிரமரட்ன 107
 விடுதலைப்புலிகள் 358, 359
 விசேட ஆட்சேர்ப்பும் பயிற்சித் திட்டங்களும் 300
 விசேடகல்வி 288
 வீரகோன் 364
 வேஸ் ஆணைக்குழு 127
 வேலுப்பிள்ளை 70
 நிட்ஜ்வே 127, 169
 ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் 93
 ஜெயராமன் 77
 ஜெர்மனிய முகவாண்மை (GTZ) 306, 333
 ஜெயவர்தனா ஜே.ஆர். 341, 357, 363, 375
 ஜெயகுரிய 133, 159
 ஜேம்ஸ் பெயிலர் 54
 ஜோம்டியன் 426
 ஜோன் நொக்ஸ் 114
 ஜோர்ஜ் பேர்ட் 157
 ஜோர்ஜ் வோல் 157
 ஜூலை கலவரம் 298
 ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரி 306
 ஸ்ரீமாவோ 94
 ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி 94, 360
 ஸ்பிரிங்வெலி பாடசாலை 159, 160, 161
 ஸ்கொலக்கல் கமிஷன் 116
 ஸ்க்வான் சீ.ஏ. 167
 வெறன்றி 168, 170
 1920 இன் கட்டாயக் கல்விச் சட்டம் 181
 1947 - கட்டளைச்சட்டம் 191

1962 - தேசிய கல்வி
 ஆணைக்குழுவும் மொழிப்
 பிரச்சினையும் 197
 1977 முதல் கல்விச்
 செலவினம் 285
 1981இன் கல்வி வெள்ளள
 அறிக்கை 275
 19ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில்
 இலங்கையில் எழுத்தறிவு
 123

Bacchus 43
 Balfour 122, 123, 166
 Bandarage 42, 61, 150
 Beckford 41, 52
 Bhalla 23, 24
 Bowles 33, 34
 Bretton Woods 342
 Cave 170
 ColP 172
Daily News 326
 Datt 23
 Forrest 177
 GTZ 409
 Kearney 373
 Sadler 427
 SIDA 409
 Wise 168
 PSTP நியமனத் திட்டத்தின்
 அமுலாக்கம் 301, 303

இழைப்பால் கல்வியில்

இயர்வோர்

அஞ்சலா டபிள்யூ. லிட்டில்

சர்வதேச ரத்தியில் நன்மதிப்பைப் பெற்றுள்ள இலங்கையின் எழுத்துறவு சதவீதத்தை, 'இழைப்பால் கல்வியில் உயர்வோர்' அங்கிகிரிக்கிறது. பெருந்தோட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்த தொழிலாளர்களினால், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட வருமானங்களினாலேயே இந்த அடைவின் பெரும் பகுதி சாத்தியாகவிடுகின்றது. இச்சமூகத்தின் எழுத்துறவு சதவீதம், வரலாற்று ரத்தியாக தேசிய நியமங்களுக்குக் கீழேயே இருந்து வந்துள்ளது. எவ்வாறாயினும், அண்மைக் காலங்களில் பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் கல்வி மீதான பங்குபற்றிலும் அதன் எழுத்துறவு சதவீதமும் அதிகரித்துள்ளன. இத்தகைய முன்னேற்றம் ஏன், எங்களும் ஏற்பட்டதன்பதூரே இந்நாளின் கருப்பொருளாகும்.

ஆரம்ப, இடைநிலைக் கல்வியின் பலதரப்பட்ட சான்றுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறுகளிலிருந்து இற்றைவரை, கல்வியில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தை இன்னால் கண்டறிகிறது. பெருந்தோட்ட வரையறைக்கு அப்பால், மற்றும்டுள்ள அரசியல், சமூக, பொருளாதாரத் தொடர்புகளையும் பன்மைச் சமூகத்தில், பெருந்தோட்ட மக்கள் படிப்படியாக அரசியல் பிரதான நிரோட்டத்தில் சங்கமமாகி வருவதையும், பெருந்தோட்ட உற்பத்தியானது தேசிய, புகோள், பொருளாதாரத்தில் முக்கியத்துவம் குறைந்து வந்ததையும், பின்னர் அதன் இலாபம் குறைந்ததையும் பின்னிப்பினைந்ததாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

பரந்தளவிலானதொரு பகுப்பாய்வு... நல்லாக்கத்துடன் தெளிவாகத் தயாரிக்கப்பற்ற, ஆர்வமுட்டுகின்ற நால்.

Times Higher Education Supplement, Book Review, May 2000.

நாலாசிரியர் பற்றி...

இலண்டன் பல்கலைக்கழக கல்வி நிறுவகத்தின் கல்விப் பேராசிரியர் (அபிவிருத்தியடையும் நாடுகள்) அஞ்சலா டபிள்யூ. லிட்டில் அவர்கள், முன்னர் 'சசெக்ஸ்' பல்கலைக்கழக அபிவிருத்தி கற்கைகளுக்கான நிறுவகத்தின் ஆராய்ச்சி மாணவராவார். இலங்கையின் கல்வித்துறையில், இவரது கல்விசார் தொழில்வாண்மை அனுபவமானது கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களுமாக விரிவடைந்து காணப்படுகின்றது. சர்வதேச ரத்தியாக கல்விக் கொள்கை மற்றும் அதன் பிரயோகம் சார்பாக பரந்தளவில் பல நால்க்கண இவர் வெளியிட்டுள்ளார். *Beyond Jonction* (Macmillan 1994), *Educational Innovation in China* (Longman 1994), *Assessment in Transition* (Pergamon 1996), *Education, Culture and Economics* (Garland 1999), *Primary Education Reform in Sri Lanka* (Educational Publications Department, Sri Lanka 2000) என்பன அவற்றுள் சிலவாம்.

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர் பற்றி...

இலங்கையின் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம் அவர்கள், தனது சமூகம் எதிர்நோக்கிய அரசியல், பொருளாதார, கலாசார, சமூகத் தாக்கங்களிலுமே கல்வி பெற்று, பேராசிரியராக உயர்ந்தவர். கொழும்பு பல்கலைக்கழக சமூக, விஞ்ஞானியிடதலைவரான இவர், இலங்கையின் கல்வித்துறையில் காந்தியரான பங்களிப்புச் செய்தவர்; கல்வி பற்றி பல நால்களை இயற்றியவர்; பத்திரிகைகளில் பல கல்வியியற் கட்டுரைகளை எழுதியவர்.

